www.burmeseclassic.com

နိုဗယ်လ်ငြိမ်းချမ်းရေး ကျောင်းသားလူငယ်လှုပ်ရှားမှု

10D

10D ရဲဘော်များ စုစည်းရေးသားသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းဒီဇိုင်း
ဓအာခ

မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်
ဒေါ်ကျွင်ယု (ကောင်းစံ ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၂၇၉/ခ)၊ လမ်း (၄၀)၊ (၉)ရပ်ကွက်၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်။

ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်သင်းသင်းမွန် (သင်း စာပေ)
အမှတ် (၁၀)၊ ရတနာမြိုင်လမ်း၊ (၀၂) ရပ်ကွက်၊
ကမာရွတ်မြို့နယ်။

ပုံနှိပ်ခြင်း
ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ။

အုပ်ရေ
၅၀၀

တန်ဖိုး
၂၅၀၀ ကျပ်

ထုတ်ဝေသည့်ကတ်တလောက်အညွှန်း
နိုဗယ်လ်ငြိမ်းချမ်းရေး ကျောင်းသားလူငယ်လှုပ်ရှားမှု
ကလောင်စုံ – ရန်ကုန်။
သင်း စာပေ၊ ၂၀၁၃။
၁၆၀ စာ၊ ၁၃.၄၆၂ စင်တီ × ၂၁.၀၈၂ စင်တီ။
(၁) နိုဗယ်လ်ငြိမ်းချမ်းရေး ကျောင်းသားလူငယ်လှုပ်ရှားမှု

Union Publishing House မှ ဖြန့်ချိသည်။
ဖုန်း– ၀၉ ၅၁၅ ၈၄၆၂

မာတိကာ

	–မြောက်ပြန်လေ		၁၃
၁။	၂၂ နှစ်	ဘိုဘိုဟန် (အောင်ပန်း)	၅၅
၂။	သတိတရ အပိုင်းအစများနဲ့ 10D	နေလင်း	၆၀
၃။	ငါတို့ပျံသန်း လေဆန်လမ်း	သားလေး (စန်းမြိုင်)	၆၇
၄။	၉၁ ဒီဇင်ဘာ	မောင်မောင်ကျော်	၇၅
၅။	တစ်ခါက နိုင်ငံရေးကျောင်းသားဘဝ	ယဉ်ထွေး	၇၉
၆။	ရဲရင့်တဲ့ ဒီဇင်ဘာ	မိုးချိုသင်း	၈၅
၇။	အညတရ ဒီမိုကရေစီသူရဲကောင်းများ	ညီညီနိုင်	၉၁
၈။	ကန္တာရလမ်းပေါ်မှ အကျဉ်းစံနှင်းဆီ	မြတ်လှိုင်း	၉၇
၉။	အစိမ်းရောင်နံရံများ	ကြိုင်စိုး	၁၁၀
၁၀။	ဟာသပဲ	ဟန်မြင့်	၁၁၅
၁၁။	နိုဗယ်လ်ငြိမ်းချမ်းရေးဆုနှင့် ၁၉၉၁ ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှု	မိုးကလျာဦး	၁၁၈
၁၂။	အစလေးတစ်စ	သူ	၁၂၈
၁၃။	မပျော်ခဲ့ရသော အပျော်ဆုံးတစ်နေ့	ရန်နိုင်ဦး	၁၃၃
၁၄။	ငြိမ်းချမ်းရေးအိပ်မက်	ယဉ်အေး	၁၄၀
၁၅။	ကျွန်တော်နဲ့ 10D	ဆွေကို (သချာ)	၁၄၃
၁၆။	ကျော်သိုက် (သို့မဟုတ်) ကော်ဗီခရေစီ	ပိုဝင်း	၁၅၁
၁၇။	နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့သော ဖေဖေ	ဉာဏ်ဉာဏ်ထွန်း	၁၅၅
၁၈။	အမှောင်တိုက်ကမ္ဘာတစ်ခုသို့ အလည်သွားခြင်း	အောင်မျိုးဆန်း (စာကလေး)	၁၅၈
၁၉။	တစ်ခြမ်းပဲ့သမိုင်း	မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းမြို့)	၁၆၆
၂၀။	လင်းပြာတစ်ကောင်ရဲ့အနာဂတ်	မြင့်ဆွေ	၁၇၂

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

၂၁။	ငရဲခန်းမှတ်တမ်း	လှမင်း	၁၇၆
၂၂။	၈၈ မှ ၉၉ သို့	စိန်ကျော်ဦး	၁၈၀
၂၃။	ကျွန်တော်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးသူရဲကောင်းများ	မောင်ညိုအေး (ပန်းတော)	၁၉၃
၂၄။	ကျွန်တော်နှင့် 10D လှုပ်ရှားမှု	သိမ်းဆွေ	၂၀၉
၂၅။	အလုံးစုံငြိမ်းချမ်းရေး	ဖေယျ	၂၂၀
၂၆။	အိပ်မက်ထူးနဲ့ ဝတ်မှုန်ကူးသူ	ချိုလေး	၂၂၃
၂၇။	----	ထွန်းမြင့်ထွေး	၂၂၆
၂၈။	ဒီဇင်ဘာနှစ်ချို့အလွမ်း	အညာသားမျိုးမြင့် (အင်းစိန်)	၂၂၇
၂၉။	တစ်စတစ်စ ထောင်ဘူးဝ	ခင်မိုးအေး	၂၃၅
၃၀။	ကျွန်တော်ပါဝင်ဖြတ်သန်းခဲ့သော 10D ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှု	ဆန်နီ	၂၃၇
၃၁။	ပစ္စုပ္ပန်သည် အတိတ် ... အတိတ်မှသည် ပစ္စုပ္ပန်	ရာသက်ပန် (တောင်ငူဆောင်)	၂၆၀
၃၂။	From Prison Cell to Cemetery	ကျော်စွာမိုး (ရောဝတီ)	၂၆၇
၃၃။	ပလတ်စတစ်ယဉ်ကျေးမှု	အောင်လင်း	၂၇၃
၃၄။	ကျော်ကြီး ... ကျော်ကြီး ... ကိုကျော်ကြီး	ညီလေး	၂၇၈
၃၅။	ညီအစ်ကိုများနဲ့ ကျွန်တော်	ပြည်စိုး	၂၈၂
၃၆။	ငြိမ်းချမ်းရေး ဒီဇင်ဘာမှတ်တမ်း	ထွန်းထွန်းသန်း	၂၉၄
၃၇။	"မြောက်ပြန်လေ" နှောင်ကြိုးမဲ့စာစု (၁) မွေးဖွားခြင်း	ဆန်နီ	၃၀၀
	ကျေးဇူးစကား		၃၁၄

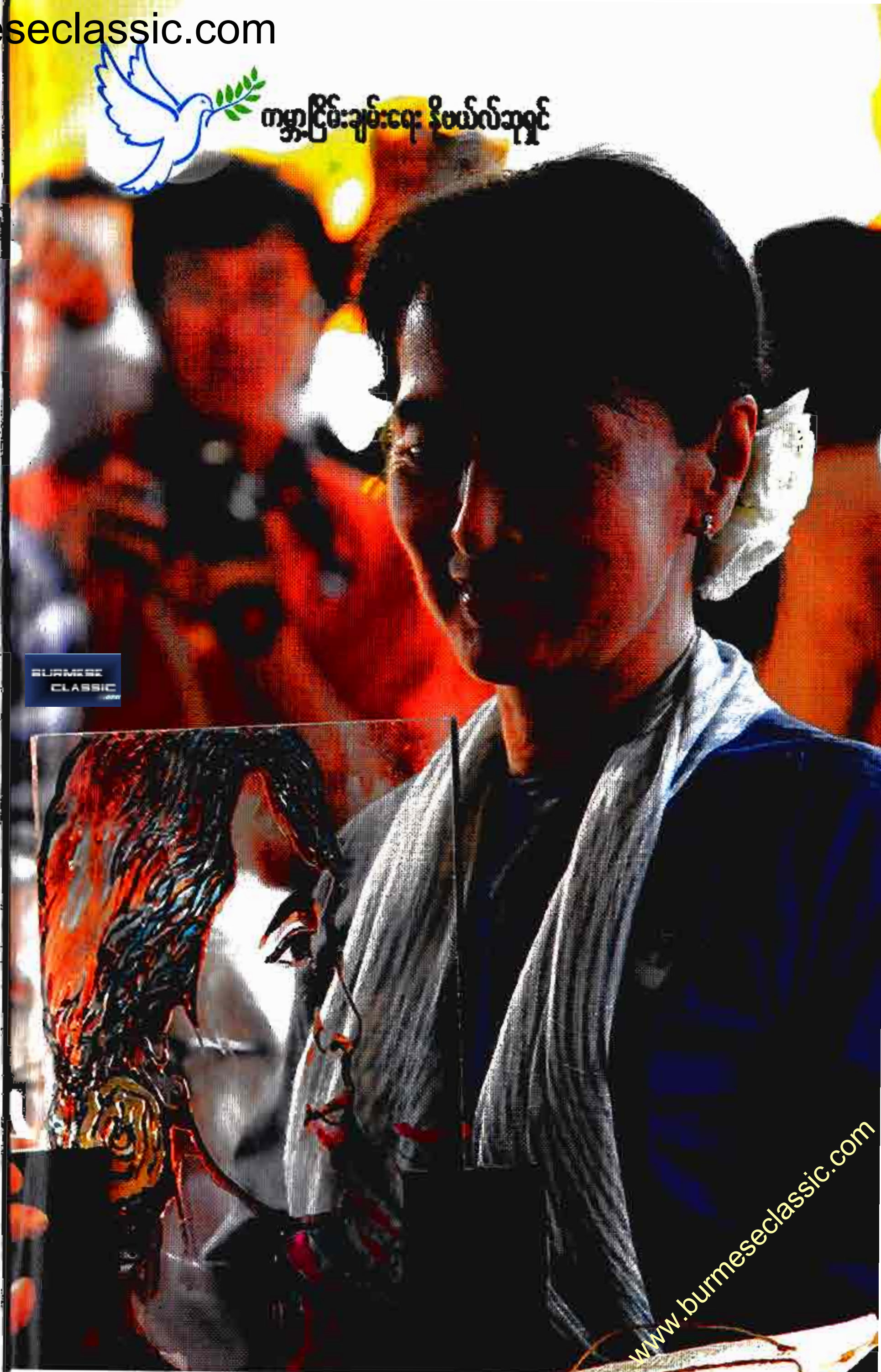

www.burmeseclassic.com

10 D နှစ် (၂၀) ပြည့် အခမ်းအနား

BURMESE CLASSIC

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

10 D နှစ် (၂၀) ပြည့် အခမ်းအနား

10 D နှစ် (၂၀) ပြည့် အခမ်းအနား

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

10 D နှစ် (၂၁) ပြည့် အခမ်းအနား

10 D နှစ် (၂၁) ပြည့် အခမ်းအနား

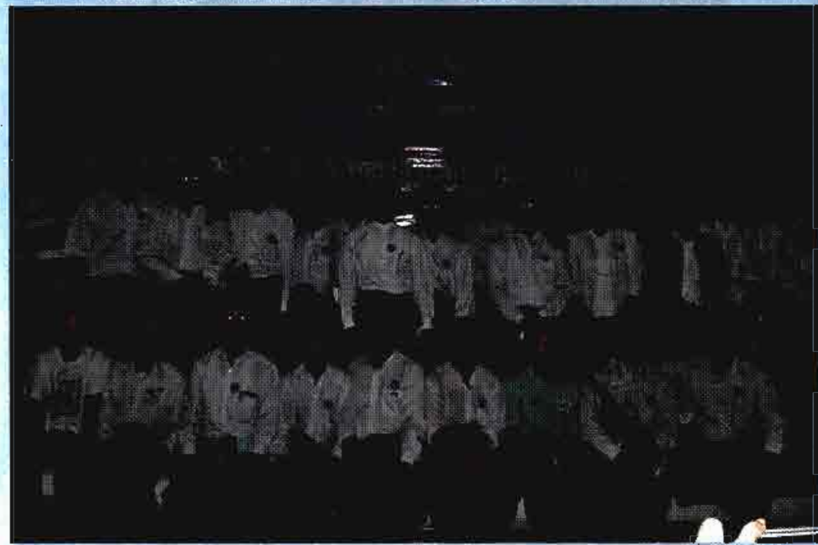

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

10 D ရဲဘော်များ တွေ့ဆုံခြင်း (၂၀၀၆)

AAPP နှင့် 10 D ရဲဘော်များ တွေ့ဆုံခြင်း။

ABSDF နှင့် 10 D ရဲဘော်များ တွေ့ဆုံခြင်း။

မြောက်ပြန်လေ

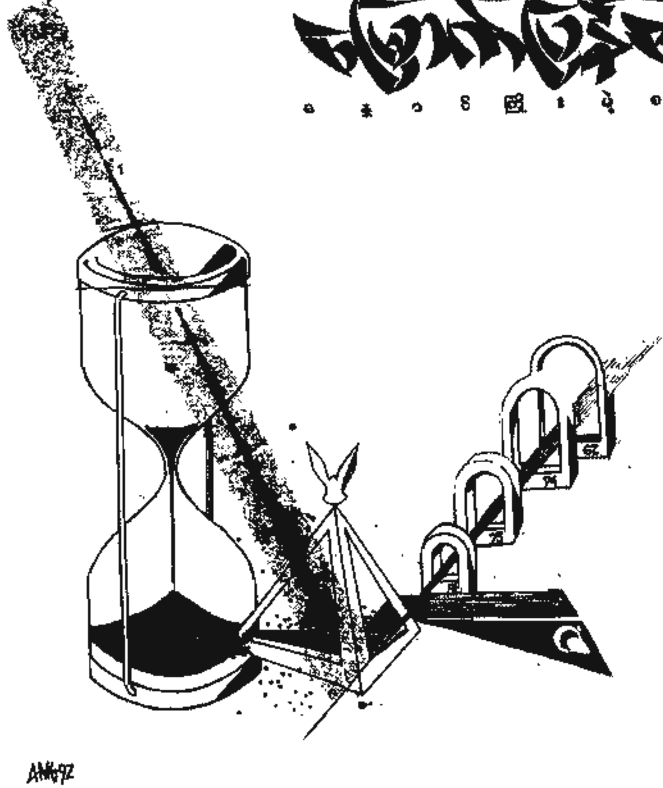

ဒီဇင်ဘာ ၁၉၉၂

၁၉၉၂ ခုနှစ် အကျဉ်းကျခံနေရစဉ်ကာလအတွင်း ထောင်တွင်းမှ 10D ရဲဘော်များ လျှို့ဝှက်စွာ ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သည့် မြောက်ပြန်လေ... အားမှုရင်းအတိုင်း ပြန်လည်ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မြောက်ပြန်လေနှင့်အတူ ကျူးရင့်အသွင် ဖြစ်ခြင်း ■

နှင်းမှုန်တွေဝေနေတဲ့ ဆောင်းတစ်ခါက မြောက်ပြန်လေဟာ အေးမြ အေးဆက် သင်္ချိုင်းတွေကြားကိုဖြတ်လို့ ကျွန်တော်တို့ဆီ အလည်လာခဲ့ပြန်ပြီလေ။ ညအိပ်ခန်းနေတဲ့ ပန်းရနံ့တွေကို ထိုင်စောင့်မျှော်လျက်ပဲ လမ်းကြောင်းမှာ တခုခုပေါ်က တပြည်လုံးဖြန့်ကျဲလာတဲ့ ကမ္ဘာကြီးကတော့ ပျိုပန်းပွင့်ဖူးများရွာကို တမ်းတောင် ပန်း လှုပ်ရှားလာလို့နေခဲ့ပေါ့ ။

ငြိမ်းချမ်းရေးရဲ့အမှန်တရားကို မြင်တွေ့ဖို့ကြိုးပမ်းပြီး လှုပ်ရှားမှုကို မျှော်လင့်ခဲ့ရာတဲ့ ကျွန်တော်တို့ဟာ အလွန်တရား ကို ဟန်ဆောင်မှုကင်းစွာ ချစ်မြတ်နိုးရမယ် ဆိုတာ မေ့မထားပါဘူး။ နေတဲ့ လူသားအခွင့်အရေး အတွေးအခေါ်တွေနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ကမ္ဘာကြီးဖြစ်ဖို့ ကမ္ဘာ့ပတ်ဝန်းကျင် မှာ အသစ်အဆန်းတွေ ပေါ်ထွက်လာခြင်း၊ ခံစားကြရတယ် ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ဟာ ဘယ်သောအခါမှ မိတ်ပျက်အားလျော့ ခေါင်းငုံ့မနေခဲ့ကြပါဘူး ။ မျှော်လင့်ချက် ရှိနေမယ် ... အနာဂတ်ကို ဆက်လျှောက်လို့ ထိုက်တန်တဲ့ သွားကြမှာပါ။

အခုတစ်ကြိမ် ထုတ်ဝေလိုက်တဲ့ ... မြောက်ပြန်လေ ... ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ... ကြည့်ရှုဖို့ ...

ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ ... ဖြစ်ရပ် ... ခံနေရ ... တွေ့နေတဲ့ ... ဟာ လည်း ... ရင်ခုန်မှုတွေ ... ဘဝကို ... မြင်ရ ... ပြောပြ ... ။

အဲဒီအခါမှာ မြောက်ပြန်လေရဲ့ သွင်ပြင်တွေထဲမှာ "ငြိမ်းချမ်းမှုဆုတောင်း" ကိုလည်း ... လွတ်လပ်မှု ... နှလုံးသားထဲ အရောက် ... ပေးတဲ့ အတွက် သတင်းစကားလေး ချပေးနိုင်ဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး

ကျွန်တော်တို့ ... "မြောက်ပြန်လေ" ကို မျှော်လင့်စောင့်စားနေတဲ့ ... ... ကျူးရင့်အသွင် လိုက်ပါတယ်

သစ္စာဖြင့်
မိတ်ဆွေများ

၁၉၉၂ မိတ်ဆက်

မြောက်ပြန်လေမှာ.... ....

ကဗျာ ■

5	ညွှန့်ရလှည့် ဘဝ	မြောင်း သစ်
6	အမှောင်ကို တွန်းလှန်မယ် မီးရှိန်	AJ
7	တစ်ခုပြန်လည်ပြီး ညွှတ်ခြင်း	မင်းမြို့
9	ပန်းပွင့်များ မိခင်သို့	ဖိုးရှင်း
11	ပန်းကွ အမှောင်	ရွှေဝင်းမှုန်း
14	ဆောင်းတစ်ညက ဆက်လက်ဖြစ်ကြီး အကြောင်း	သဘင်ဂေဟာ

ဆောင်းပါး ■

15	စစ်တပ်ထဲ အကြောင်း ကဗျာ	ကိုလေး
27	နိုင်ငံရေးနဲ့ အရေးနယ် ရှုမြင်ချက်ရေး	မောင်ကြည်နိုင်

ဝတ္ထု ■

17	အချိန်မှာပါခြင်း	သူ
29	ဆီးတောက်နေတယ်	နှင်း
30	ယုံကြည်ချက်ချင်း အဲ့နို့ကွက်	ဂင်သက်

ဟာသ ■

25	နှင်းမလေးမြေ	စိတ္တရ

ရှားပေါတမ်း ■

21	အခန်းထဲမှာစောင့်နေခြင်း	ခင်ကြင်

ကာတွန်း ပြက်လုံး ■

18 မြတ်ကျော် ၊ ဇော်ဇော်

ကက်ဗာရှင့်ဒီဇိုင်းဖော်ထုတ် ■

ပိုင်း ၊ အောင်ကိုကို

www.burmeseclassic.com

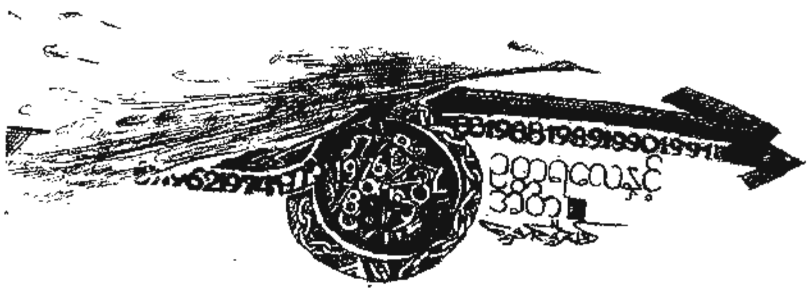

■ ကောမြေသွတ်ဖြူး မြောက်လေရူးကျူး
ရှင်ကိုရှူ၍ ရှုပ်ပြွားစေလို
ဆောင်း လာတဖန် ပြန်ချပြီ ၊

■ ပြန်ခဲ့တော့ မြောက်ပြန်လေနှင့်
မိုးဖြိုးလေကာ တကြိမ်ကြွေတုန်ချိုက်
ဘိုက်ပွဲခေါင်းသံ ကြားယောင်ခဲ့တေး
ဝိုကြွေးသက်သေ ဖြတ်တိုင်တွေလည်း
ထိုကျောင်းမြေမှာ မှိုက်ခဲ့ပြီ ၊

■ နိုက်တွေ့ခဲ့ပြီ ဆဲမီးမှုတွင်
သံလှုံခေါက်ကို ကြိုးဆွဲ ကြ
ကိုးရက်ကာစ သေပဲ... သေဆောင်းသစ်ခေတ်
ဖွက်ညှပ်ပညာရှေးဆွေ ဦးဆောင်ရေးဟု
. . . .
ခေါင်းလောင်းသံထိပ်တိုက် ကျောင်းတွေပိတ်ပြီ
ဖို့မလေ ထိုးဖိတ်ခဲ့ကြတာ ၊

■ နေရောင်ခြည်ခေ မိုးမြှိုတော်သက်သူ
နှင်းငွေ့ရွှန်းမြဲ ချမ်းမြိမ့်ကျိုက်ထဲ
ယုံကြည်ချက်ပေါ့ နိုင်လက်မှူ့ချက်
ခြေလှမ်းထိုးဆက် ဖော်ဆင်ပွဲတက်မှာ
သာခေ မာခေ ထောင်းထုခြွေသော်
နာခံလိုက်ပါ ရှိမျိုးတလေ ၊

■ ရှုပ်ပေါင်းတသန် အိမ်ခြည်ပြန်လာမည်
ရင်ငြိမ်းပန်းတွေ ဖူးပွင့်စေမည့်
နွေခြည်ဖြိုးလာ ယှက်ခင်းမှာ
လက်ချင်းမြဲဆက် သူမ်းဆောင်တွက်တာ
သစ္စာမပေါ်ဘူး ထမ်းဆောင်လေ
မြောက်ပြန်လေနှင့်
လွင့်စေတော့သ် ။

ရှုနှင်းသစ်

အမှောင်ကိုထွန်းညှိမယ့် မီးအိမ်

AJ

■ မှောင်ကြီးပျက်လိမ့်
လနှုန်းဖိုရို ဂူလှုံးအိမ်
မာယာတိမ်တွေ ဝတ်ရုံထား
စစ်တပ်ပြဲရောင်ခဲ့ ယနီးဆိုးကာသဆိုင်
ရောဝင်ခိုးမှန်အား ရှေပြင်
မှန်တိုင်း ကာကြိုးဆင်
အချမ်းမဲ့ ရေမြောင်းပြာလှည့်ပြင်
ရွှေးထဲမှာပျိုးဖြိုင် အကြဲကြောင်းတင်
သံလှုံခက်လည်း ဆေးမီးနိုင်တော့ပြီ

■ နှင်းဆီတို့နှင်းတွေ ဓားချက်ရဲရဲ
ပွဲတော်မှာမွှေးဝါး ကြွှမ်း
ဖော်ပြိုင်အလွမ်းဟာ
အသိုးသက် မြေဇာတ်ရှည် တပ်ဖြိုပေ
ရာဇဝင်က တွဲဘက်
ပြည်သူ့အချစ် အနစ်ပေးခဲ့သည်
အမြဲ့စွဲရင်မှာ တွယ်ခဲ့
မီးမြွှာကအား မှုကြွအယ် ၊

■ ကြားနေရပြီလေ
ရွှေဦးကောင်းကင်ယံ
တောင်ပံ အခါသံများ
ကျိုးမြဲ့ ရှုတ်များ ကိုက်ချိုတာ
ဖိုနိုက်ချိမ် မြားတာစင်းဟာ
ဖိုလိပ်ဖောက်ပြန်သူ ဆိုက်ဆပ်ဆိုးခဲ့ပြီတာ
ကိုအချစ်နဲ့ ဆက်ကိုရုပ်ခေ ၊

■ ချစ်သော မဟာပြည်
အနာဂတ်ရဲ့ အလှတရား
ဆက်ဖို့ပြင်ကြတွေမှာသိမ်
ခေါင်း အောင်း သံတိုက်
ရွက်သိမ်းနေတဲ့ မိုးပြတ်ခင်းတွေ
ကျွန်းရှိုးကသွေးရာ လမ်းတွေက
ရှာပုဇော်ရွှေ ဆော်ဥည်း
တောမီးလောင်ကျွမ်းလို့
ညှိုးနွမ်းနေတဲ့ အနာဂတ်ပန်းပွင့်မ ဖြစ်
ရင်ကျိုက်ဦးတွေ တေးဆို
ဖက်ဆစ်ဥာဏ်တွေ အမှောင်ဖုံးလွှမ်းခဲ့ပြီလေ၊

■ လေမြေ မှတ်သုံးဖော်သွေး
ရွှေးကြည်ပြင်းရှ သံလှုံသာရွှေသွေး
အိမ်းသက်နေတဲ့သမိုင်း၊ မျက်နှာသာကြွ
မိုးမေပါက ရှယ်ရှိုသာ အိပ်မက်တွေ
မှိုးမခတော့တဲ့
ချိတ်ခဲ့တော လပြည့်ဝန်းဟာ
ကိုထွန်းညှိတဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးမီးအိမ်ပြာ ။

AJ

www.burmeseclassic.com
www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တဖန်ပြန်လည် ဦးညွတ်ခြင်း

မင်းခိုင်

■ ကျသီတခု
အိုဟောင်းခဲ့ပြီမို့
စကားဝန်းဟာလူလို
လည်ပတ်နေဆဲ အချိုးကျကျ
ညိုမှိုင်းရောလည်း ပျော်နေရဲ့ ။

■ ဒီကမ္ဘာ
အသက်တဆိ ပြန်ရှား
အပျို အမှားတွေ
ဆန်းစစ် ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ
ရေရာခြင်းမရှိတဲ့
မသေချာခြင်းတွေသာ များပြားနေခဲ့ပေါ့ ။

■ ဝေဆာတဲ့ အနက်အလက်တွေ
တဖြုတ်ဖြုတ်နဲ့ ကြွေကျနေ
အဖြေဟာသာလဲ
တွေဝေနေချိန်ရှာ ကျွတ်မအောင်ရှုံး
အဆုံးမရှိတဲ့ အစဆီး
ပန်းတိုင်နဲ့ မှီးမိ အားပျော့ခွင်ပြီလား ။

■ တွေဝေနေရစ်တော့
ရေစီးမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပိမ့်မယ်
ကျိုးစားလေ
မင်းလည်းသိ ငါလည်းသိ
အညှိခက်တဲ့ ပွင့်ဖူးတွေ
မှိုင်ခဲ့တဲ့ ကမ္ဘာတွေမှ မဟုတ်ပဲ
သရုပ်ခွဲလိုက်တဲ့ အခါ
အနာသိ ဆေးရှိရမယ် သူငယ်ချင်း ။

■ ပန်းမျိုးတရာရဲ့ လက်ဟာ
ဆွဲလာတဲ့ ပန်းမျိုးကားချပ်ရဲ့
အဆုံးသတ် ရုတ်ချက်ကို
အဆိုးအမဲ့လျှော့ပေါ် သိမ်းမွေးတယ်တဲ့
ဖတ်ဖူးတဲ့ စာတခု
အခုပြောတာ နားလည်ပြီ ။

■ ညီညွတ်ရေး လမ်းကြောင်း
မှတ်တိုင်းကောင်းဖို့
"အခွံ" တွေ ဖောင်းပွလာဖို့တော့လိုမယ်
တိုက်ပွဲတခု နွှဲတဲ့အခါ
လူတချို့ဟာ
"ကာမွဲ" လို့ တံဆိပ်ကပ်
"ပါ" တဲ့ ပေါ်ဖို့ တိုင်းတွေအပြတ်ရဲ့ ။

■ ကျရုံ့ခြင်း မှီးမှုန်ခြင်း
ပေမှိုခြင်း ယောက်ခြင်း တွေကြားမှာ
ချိုးကြွပ်လာတဲ့အခါ
ပေါ်သီယာနှာကို တဆိတ်ပယ်
သောကတွေကိုလည်း
မွေ့မှုတ်ထုတ်ခဲ့တယ် ။

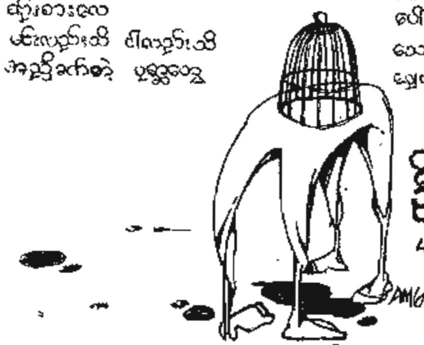

■ အကြံတွေ ရှိနေလျက်
ရှေ့ဆက်ကြိုးသင်းတွေ အတွေ့ကျွမ်း
တိုက်ပွဲမှာ ပျော်ဖို့
ကိုယ့်ကိုကိုယ် မောင်းနှင်တော့ စမ်းပါ ။

■ ပြိုလဲနေတဲ့ စိတ်ဓါတ်ကို
တည့်မတ်အောင် ရွမ်းဆော်ပြီး မှိုင်ခြင်းဟာ
ပိုမိုရင့်ကျက်လာလေသာတဲ့
ငါတော့လေ အဖြေထိုင်တဲ့အခါ
မှိုင်းခြင်းတွေနဲ့ ရေတွက်ယင်းတဲ့
ဖော်ကိုရဲ့ ဆေးကမ်း
အခါခါ ပြန်ဖတ်မိတယ် သူငယ်ချင်း ။

■ ရှုနေရီမှာတော့
သံနှင်ကြိုးအားကို တိုးမြှင့်
သံတိုင်နဲ့ ဒံရံကြားမှာ
ယုံကြည်ချက် ခရီးသားတွေ
ကြမ်းပိုးတို့ ပါးမြှင်းလုံးနေရဲ့
အလောင်းသူတို့မြှေးမြို
လေးရှေ့တွေကို ဖေးကူညီ
လောကထဲက
အစိမ်းရောင် ကြမ်းပိုးကောင်တွေအတွက်
ကြမ်းပိုးသတ်ဆေး အသာအသာ
မှုရပြီးတဲ့အခါ သက်ဆိုင်ကမ်းမယ်
သူငယ်ချင်း ။

■ နယ်နိမိတ် မျဉ်းတွေပေါ်
ပြတ်တောက် ပျံသန်းခဲ့တဲ့
ချိုးငှက်လေး တကောင်
လောင်အိမ်ထဲမှာ
တသွင်မြောက် မွေးနေပဲ
ကျင်ပနေရှာရော့မယ် ။

■ ဆောင်းရှိပ်တွေကို
ဖြိုဖျက်ပစ်
ထပ်လွှင့်တဲ့ မှုဘားတွေနဲ့
ဥဘာမိုးစုတဲ့ သူတွေ
ရေစီးကြောင်းထဲမှာ ထားခဲ့
သမ္မာတရားရဲ့ နိုင်ငံ့မှုန်ယောင်းဟွာ
မင်းနဲ့ငါ ပြုရမှာပြီမယ် ။

■ အသက်ရွေ အတော်တွေနဲ့
လုပ်ကတာတဲ့
ပီညာနှင့် ခရီးအတူတွေ
ကမ္ဘာဖြေမှာ လှုပ်ရှား
အချိန်များသော်လည်း ကြာခဲ့ပြီ ။

■ အမှား မြင် မှဲရဲ ပြင်
တောင်တင်စိုင်အောင် ကြိုးစား
ထိုမှူးနဲ့ အသိတရားနဲ့
တိုက်ပွဲရဲ့ အသက် ဆက်လက်ရှင်သန်ဖို့
အသိအမြင် ပညာ အနှာဂါတ်ကို
ပျက်ပြုန်းတွေလည်း မကြည့်ဖို့ သူငယ်ချင်း ။

■ "ရှင်သူ့အကြောင်း ကိုယ့်အကြောင်း သိရှိ
တိုက်ပွဲတစ်ကြိမ် အောင်မြင်၏" တဲ့
ရှေးပညာရှိ စကား မင်းကြားဖူးမယ်ထင်တယ်
ဒါတော့လေ
အမှန်တရား ပြတ်သားစွာ ပိုင်းခြား
မှိုင်တိုင်းကြားကို ဖြတ်ကာ
ရှေ့တက်ကာ လျှော့ယွင်းရေရောက်မယ့်အိုး
မညှိန်းချစ်မီးပါနဲ့
ရောက်ချင်ရောက်ရင် ယောက်ကျားဖြစ်ဖို့လမ်းသော
ပဓာနလေ
ရှောက်ဖို့လေ... ရှောက်မှို သူငယ်ချင်း ။

မင်းခိုင်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

(၁)

■ ကောမြမြို့ရဲ့ နှင်းစက်တွေ
ဆွတ်ခြုံမွေ့ပိုက် ဆိုက်ရောက်လာတဲ့
မြောက်ပြန်လေအပြေ
တပွေ့ခံ့ အနမ်းတွေနဲ့ နိုးတော့လို့
ကုံကော် တော်မှုံ ခြေဖြူးလှလှတွေ
တခဏတခဏနဲ့ အရယူသွားခဲ့ပြန်ပြီလေ

■ သွေးစက်လိမ်းကျံ အဝတ်စုံတွေနဲ့
နှင်းလွှာထဲ ဆိုးရွဲ့ပုံသဏ္ဌာန်
မောပန်းရွာရောက်လာခဲ့ ရိုးရှင်းမြို့လေးရယ်

ပန်းပွင့်ပျူငေါ် မိခင်သို့

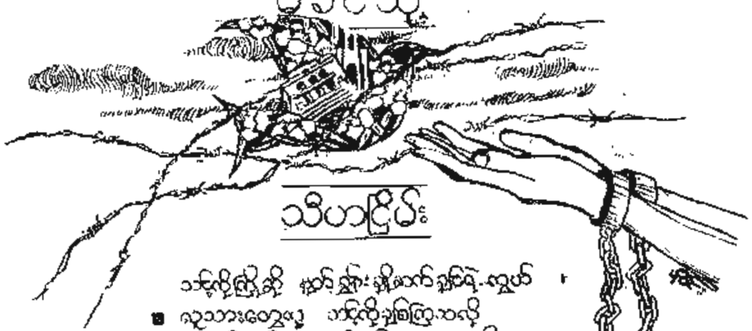

သိပါငြိမ်း

သင့်ကိုကြိုဆို နှုတ်ခွန်းဆက်သစ္စာရဲ့ရွှယ် ။

■ လူသားတွေမှာ သင့်ကိုချစ်ကြသလို
ကောင်းကင်ပြာပြာကိုချစ်တဲ့ ကမ္ဘာကြီးကတော့
မျက်ရည်စိုမို့ ကြေကွဲနေသူတွေ
အနက်ရောင် မိုးချုပ်သူတွေကြောင့်
ငိုညည်းလို့ နေရဲ့
ဒါပေမဲ့ .... သူတို့တွေဟာ
အဝိဇ္ဇာ လွှမ်းလုံးတွေကြားထဲ မျောပြီး
သေရာချောက်ကျ အသက်ကိုရွဲ့
မီးတောက်တွေထဲ တိုးဝင်မို့သွားနေကြပြီပေါ့ ။

■ သင့်နှလုံးသားကို
ဥဒေါ်, ရဲ့ ကုံကော်ပွင့်တွေက နာခံခဲ့ကြ
မိုးပန်းနီတွေကလည်း မြို့ကိုရဲရဲမောပြီ
ယမ်းငွေ့တွေကို အံတုလို့ဝေခဲ့ပြန်တယ် ။
ဖောင်းနှိပ်ထုတ် ဖတ်သူတိုင်းဖို့
လက်ဝါးကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်လို့
အသက်အသက်လာတိုက်ပွဲတွေကြို ဆိုနေတဲ့
အို ... ငါတို့ရဲ့ အမိမြေရယ် ...

(၂)

■ အခု မြေဟာ
ကမ္ဘာ့မကြေညာသီချင်းကို ခေတ်အဆက်ဆက်ဆိုလို့
ပျိုးသူတွေအတွက် သွေးမြက်ခေတ်မြေပေါ့
သတိတပွဲတွေသွင်းခေတ်
နယ်ချဲ့ရက်ကို မီးလောင်တိုက်တဲ့မြေ
ခမေ့နိုင် ရှက်စရာများနဲ့
အသားထဲက ဖက်ဆစ်ကိုဝင်ရှင်းလျက်
တိုက်ပွဲမှာ မရှောင်ခဲ့တဲ့ မြေပေါ့ ။

■ သစ်ရွက်ပင်တို့လည်း
မှိုင်းမြစ်ဘေးမှာတဲ့ မြစ်မယ်ပေါ်
တော်လှန်ခြင်းတွေခိုမြဲ ရှင်သန်ကာဆဲ
အဖိပတ် လမ်းထက်
ရှိန်းကျွဲကွဲ သွေးစက်တွေလည်း
မှိန်ဖျော့ မပျောက်ပျက်
တလက်လက်ထရို့ နေရဲ့ ။
ငါတို့ခေတ် ပယ်ဖိုင်းသစ် တွက်ကဗျည်း
မှတ်တမ်းခဲ့ ရွှမ်းဖဒားတွေနဲ့
တိုက်ပွဲများစွာ ဖြတ်ကျော်းကာနေရဲ့ ။

■ မဟာမြစ်ကြီးကိုးပက် ဟုံပွင့်ဆက်တွေ
လောဂမြဲကတော့ ယဉ်းကာနှံ့ကာဒဲ့
ဘာဖြစ်မှာ နိမ်းသင်း သာယာခဲ့မို့
ငါ့ကဂါမလေး ဂွဲ့အက်နှုံး သားက
ဟာယ်းဓင့်တွေလွှမ်း မျက်ရည်မီး" တွေ

(၃)

■ မိခင်မြို့ရဲ့ ငိုရဲ့တဲ့ နှလုံးသားတွေခံစား
ကုံကော်ပွင့်များ ရဲ့ဒါ
မိုးထက်တော် ရွှန်ကြရင်း
မြောက်ပြန်လေ နှင်းမှုံတွေထဲ
အမိမြေနဲ့ ခွဲခဲ့ရသူတွေဟာ
ဆင်တိုက်လူးရှင်း ဖယ်ထင်ရှားပတ်လို့
မွှန်းကြပ်ဝေဒနာ ခံစားနေ ရှာတဲ့
မှာကချုပ်ပေါ်က မပြေပူဆိုးထက်သာတွေများ
အဆာငါး ကာ အိပ်ပျက်နေကြရပေါ့ ။

■ ဒါတော့ ....
မပြေပူဆိုးထက်သာတွေမှာ
အိပ်မက်ဆိုးများနဲ့ အကြိမ်ကြိမ်နယ်ပယ်လုံးရေး
ဖဲလပ်လှိုင်ရှာက ပြန်ရောက်လာတဲ့
ဥတ်ယာအခါကြ မြောက်ပြန်လေမြဲထဲ
ဆောယဲနေ ကုံကော် ပန်းရနံ့တွေ မွှန်းကြို
အသွမ်းနဲ့ တသသ
သတိရလို့ နေကြပေါ့ ။

■ အို ! မြောက်ပြန်လေပြေရယ်
ငါတို့တွေရဲ့ မြတ်နိုးလေးစား
မိုးမှည့်တ်ခြင်းများနဲ့အတူ
တမ်းတသူ အလွမ်းတွေရဲ့
ဝေနေတဲ့ ပန်းတခြင်းကို
လက်ဆောင်ကမ်း ဆောင်ယူကာ
တယ်ရာ သွားပေးပါတော့ကွယ် ။

သိပါငြိမ်း

www.burmeseclassic.com

■ မြီးမွှေးရှည်တဲ့ ... ငှက်တွေလေလာ
အရှိန်နှုန်းမြန်ကြား လှုပ်ရှားစေခဲ့တယ်
သံသရာညှိမှာ ရှောက်ပြင်းမြှင့်တင်
မရှိတာ ဆိုင်းဆက်ခံတဲ့ "ငါ"
တခုခုအတွက် ...
ဘာများ လုပ်ခဲ့ပြီးပြီလဲ ■

■ နောက်ခံဆိုတာ
မိုးသည်းခြင်း အလွှင့် . ပဲလား
လှုပတ္တ အရှက် အတွက်
စိတ်ကြိုက်ဖျော်ကော်ဖီ သောက်ရင်း
မှန်ဘီလူးခဲ့ ဇာတ်စာအုပ်■ပေါ်ဝါ
အခန့်ရှိမှုတော
ကြမ်းတမ်းရှုတ ... အိပ်မက်တခု ...
ဟိုလိုပင်ရော် ကောကာယ အခင်း
ကျိန်းမသတ်နိုင်ချင်းခြင်း ဆိုတာလဲ
ပုံရိပ်ကြားမှာ ယုံကြည်ရာ
အဓိပ္ပာယ် ဆင်း
ဒုံ ပန်းကွန့်အသွင်းက ဝင်းခင်း
တခါတခါ ညခြင်းကျ

ငါ်တွေ နေ့ယင်းက
ဘဝကော်ရှိမယ့် အမိန့်သံစာဆုံး
မှုန်ကုန်းဂ မဖင်းပေမယ့်
ကျော်သင်းခဲ့ရုတဲ့ . ဘဝတွေ
အသိတွေ အကြောင်းပြု
ထိပ်ဆုံးရာ တခြားရှာမော
လူ့အိုကျော့ "ဘာ"
ပရုတွေ "ငါ" ဟာ
အရှိုက်သဘောတော့ ကောင်းနေရဲ့ ■

■ ပေးအသက်တာ အခိုက်အတန့်မှာ
အိမ်ပြန်ခဲ့ မြင်းတော ငါ်အသက်လား
လူ့ပိုင် ခံသွက်လား ...
ယောင်းပေါ်ပြင် မျှားရောက် အကြောင်းဟာ
အချိုဆုံး မြင်သိမ်မှုအတက်မှာ
နိုင်ငံပေါ်ထိုင် နေပ် ■

■ စိတ်ပျင်းသိမ်းတဲ့ ရှင်းဆိုရ
ရှုပ်ထွေးခြင်း ကျွန်ုပ်တို့ရှိ
ဂုဏ်ရည်လှုံ့ယာ ... တနေ့ကြ်တော်တကြောင်းနေတဲ့
လောက ဆုံလောက်သိရဲ့ အတွက်
အချစ်း ဖျော်ကရဲ့ ရှုံးရှာ ...
နောက်ကြိုး
ဘုရားကို မကြိုက်ကြိုင်ရှင်းနေပေမယ့်
ကျူးသိရှုံ့ တည်ဆောင်းတဲ့ ... ကိုယ်ကျင့်တရားတွေရဲ့
အဆင့်ဂုဏ် အမြဲ ကျိုးခြင်း အတ်ကို
ငါတို့ သံနေရ ပြန်ခဲ့တယ် ...
ဒီနှစ်မှာ ... ဆိုကြသွားသောလုံး အတွက်
တန်ပြန်လိုက်ခဲ့ လက်နက်
"ကက်" ဆိုတာ ခေါ်ကြသံ
ပြင်ပြင်းတချက် ■

■ ▲ ▲ ▲ ▲ ▲ ▲ ▲

မှောက် ပိုးမြင့်လျက်
မရှာဆိုးဆက်နေတဲ့ "ငါ"
တခုခုအတွက် ... ဘာများလုပ်ခဲ့ပြီးပြီလဲ ■■

မောင်ရှိန်း

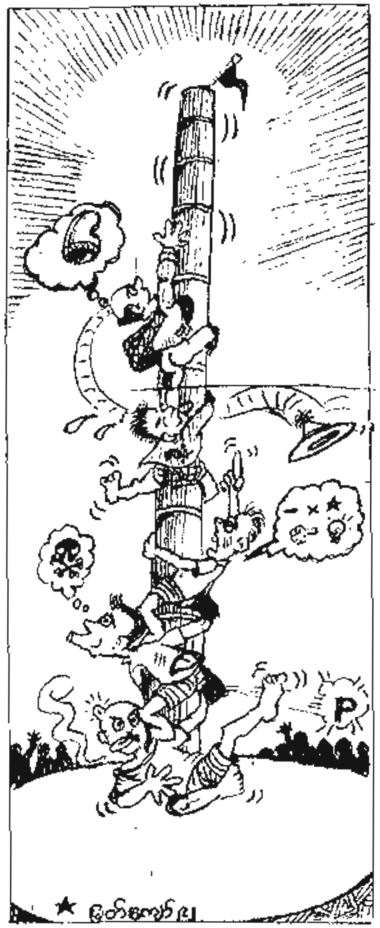

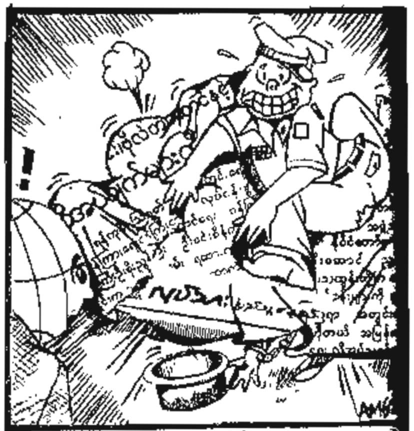

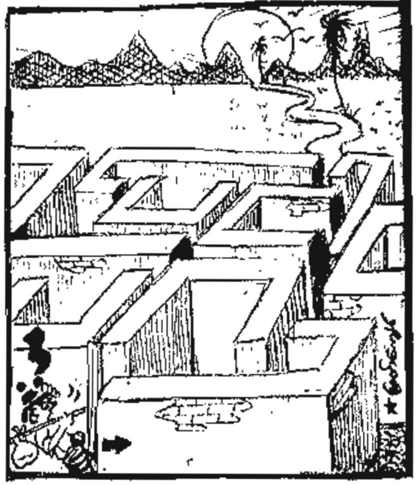

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

▲ ကိုဝင်းထွန်း(BANGKOK)၏ ကာတွန်းကို မှီးပါသည်။ ANG 92

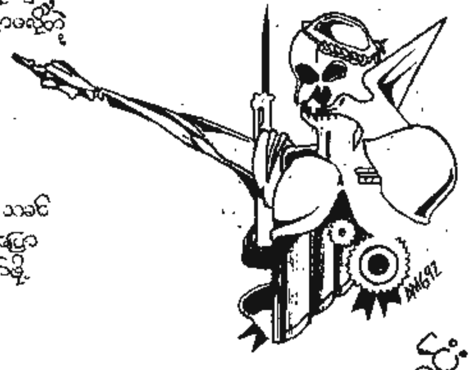

■ မျက်ကွင်းမှာ တသပေါ်
ပလပ်စတစ်ပန်းရိုးကိုင် ယိုင်တိုင်ဆိုင်လှမ်းပြင်း
ပါးစပ်က ကြုံးဝါး၊ သံလွှင်ခက်သွားဖျာမရှိတဲ့
အသေးဆုံးစခွက်
မိန်းမငယ်း မတွေးဝံ့စရာ
ကျနော့ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ
“ကျုပ်တိုး နဲ့ ဖြစ်းဘေးမယ်” တဲ့
ဘယ်သူ့အသွား ကျန်ခဲ့တဲ့လမ်း
“ကျုပ်တို့သည်လမ်းထင်၊ ဓာတ်နှင့် ဂရုဏာ သခင်
ခင်ဗျားတို့ ကယ်တင်ရှင်ပေါ့” လို့ပြော
ပေဘာ! သူ့နောက်တွယ်ကပ်လိုက်ဖို့
ခြိမ်းခြောက်လို့ မေးမြန်း ■

■ လက်ဖဝါးမှာ နေခဲ့တဲ့ မျိုးသသင်
ခက်ချုပ်မထိးပဲ ရှပ်ကြည်နေကြ
မရှိတပတာဖြေဒ်ခြင်း
ဥက္ကာသူပိုင်ကနိုးက ဖြောက်ခပ္ပင်
ခေါင်းဒါ မှာပင်းလို့ ကိုယ်ပို ဘဘဘသူ့လို့
မိန်ပ်တော့မှင်း နေကြ
ထွေးညီနှုံလက်ကာ၊ ငွေမဲ့ပန်းအကြောင်း
မှတ်ခြင်းမှု နေကြတယ် ■

■ သူရဲကောင်း ကြီးလာတော့
သုညီးတလျှောက်
မဲလှူးပေါက်မဲကြီး ထူပါ
ယရီကာသပ်မှားအပိုင်းတော
တိုင်းဝေးဆိုး လူညီစားဖို့ ကြွေဥညှိလို့
တချို့ မျက်ကျိုးတွေ
သောလိုက်ရှာ ဘူအုနက်သွားလှည့်
မြေမြှတ် ဥက္ကပတ တွေ့လာပြီး
ခေါင်းတလားယာဉ်ခြင်း
လိုက်ပြီးသွားဖို့ တာသူနဲ့
လူတို့ရှေ့ဘာသို့တခွင့် မှာပဲဘာ
ဘာမျိုးနောင် ကျောက် ခက်ဘောတွန်
အကြမ်းဖက်တဲ့ မြေမာဓာတ်လက်ကာမ်ပါးကြီးက
ရှိမ်းပြီးမှာ စောင့်ကြည့် နေတယ်လေ ■

■ သူရဲကောင်းကြီးနဲ့ တရုပ်ဝင်းအပေါ်ကွယ်ပါး
သူတို့ ဘိုးဘွား အသွက်
ဘုန်းကြောင်း သောင်းပြီး
“နေဝ” ၏ ကျိုးမှုကို
လက်ကနှုတ်ကို ကြွတယ်
မျှော်လင့်တွေထဲက အလွမ်းဖြစ်နေတဲ့ကောင်းကင်ထဲ
ကျိုးမှုက ရှေ့ဆောင်ပျံ ထွက်သွားတော့ ■

[သစ်ခေါင်]

www.burmeseclassic.com

စစ်တပ်ငါးအသင်းကာလ

ယခုနေ့မှတ်မှတ်ရရကာလ မြန်မာနိုင်ငံတွင် စစ်အာဏာရှင်စနစ် ဖိနှိပ်အုပ်ချုပ်နေသည်မှာ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်ရှိပါပြီ။ ထိုသို့စစ်အာဏာ [illegible] ရှင်သန်နေမှုကြောင့် [illegible] နိုင်ငံသည် [illegible] ကြီးမားသော အကျပ်အတည်း [illegible] ပြည်သူများ [illegible] ပါရှိသည်။ [illegible] (၁) [illegible] (၂) [illegible] ရှိပါသည်။

ယခုအချက်မှာ [illegible] ဖြစ်ပါသည်။ [illegible]

[illegible] နိုင်ငံအာဏာ [illegible] ပြည်သူ [illegible] ဖြစ်ပါသည်။

ယခုအချက်မှာ နိုင်ငံအာဏာ [illegible] ပြည်သူ [illegible] ဖြစ်ပါသည်။

ပထမ [illegible] ဖြစ်ပါသည်။ [illegible]

[illegible] ဖြစ်သည်။ [illegible] ဖြစ်နေရသည်။

[illegible] ပြည်သူ [illegible] ဖြစ်နေရသည်။

[illegible] ပြည်သူ [illegible] ပါသည်။

[illegible]

မြန်မာပြည်သူတို့သည် [illegible] ကြီးမားသော [illegible] ဖြစ်ပါသည်

[illegible] ဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ [illegible] ဖြစ်ပါသည်။

ကိုဝယ်

www.burmeseclassic.com

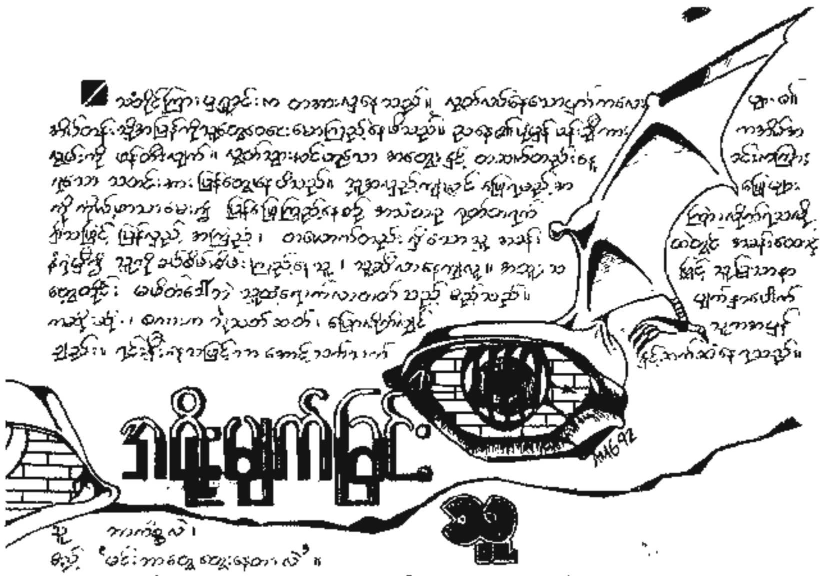

[illegible]

အမိုးမျက်မြင်

"မင်းကဘာတွေ တွေးနေတာလဲ" ။

[illegible]

[illegible]

× × ×

[illegible] export [illegible]

www.burmeseclassic.com

'အင် ။ ဒါဆို မင်း . . .'

ဟာကွာ ၊ ငါပြောတာတောင် မင်းကလဲ ထုံထိုင်းတယ် ။ ဒါတွေက ခိုင်ခိုင်မာမာ ရှေ့ရှုပြီး စဉ်းစားမှ ရမှာပါကွ' ဆိုပြီးလား ။ 'ဪ ၊ ဪ . .'

သူ၏အသံက တိုးတိုးသက်သက် ဖြစ်သည် ။ နောက် ရုတ်တရက် ချက်ချင်း ပြုံးပြီး ပြောသည် ။ ထိုအချိန်က သူ့အကြောင်း ပိုသိလာရ ။ သူ့ဘဝ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး သူ့အသက်ကို ငြိမ်ငြိမ် ထိုင်နားထောင်သည် ။ ပြီးမှ . . .

သူ ။ အခုလို ငါပြောတဲ့ အကြောင်းတွေ ၊ စစ်ဗိုလ်တွေ ကြားရင် ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ ဆိုတာ သိလားကွာ ။

မောင် ။ 'အေး ။ မင်း ငါ့ကိုတော့ မပြောပြခဲ့ဘူး ။ ငါ့ကောင်လေးကို ခေါ်ပြီး သိသလောက်ပြောပြ ။ အဲဒါလည်း မသိသေးဘူးလား ။'

ဟာကွာ ၊ မင်းကလဲ အတွေ့အကြုံ မရှိဘူး ။ ငါပြောတာက သူတို့က ငါ့ကို ဖမ်းလိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး ၊ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေကို ငါမပြောနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေတာကွ ။'

'ဒါဆို မင်းကြောက်နေတာပေါ့ ။ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေက ငါ့ကို ယုံကြတယ် ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကိုယ်တိုင် တွေ့ခဲ့တဲ့ ငါ့အဖေ ရဲ့ အကြောင်း ပြောပြမှ အမှန်ကို သိကြမှာ ။ မင်းကောင်း အကြောင်း အသိပေးရမှာ'။

ဒီတော့ကွာ . . . ငါတို့ရဲ့ ချစ်ခင်ရတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ မျက်ရည်ကျမှာ မလွှတ်ဘူး ။ ငါ့ဘဝ ကျော်လွန်ပြီးမှ တခါတလေ သတိရမှာ တွေ့လို့ ရနိုင်တယ်ကွ ။

'ငါ အသက်ရှင်မှတော့ ငါ့ဘဝတွေ ဘာဖြစ်မှာလဲ ။ ငါကတော့ ဘဝတွေကောင်း မင်းတွက် ပေါ်လာရင် ဘဝနှင့်ရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါ မင်းအားလုံးကို ။ မကြာခင်ချက် ဘဝတွက် လှုပ်ရှားမယ် ဆိုတာကို မြင်ရမယ့်အချိန်မှာ ။ မင်းက ။ လျှောက်လိုက်ရတော့'။

ငါလျှောက်တော ပေးတော့ဘူးကွ ၊ လွတ်မြောက်ရာတော ပေးတော့ဘူး ။ မင်း ငါ့ကို အချိန်းလွှတ် ခဲ့မနေနဲ့ ။ ငါ့ဘဝတွေ ဘာဖြစ်သွားကြမှာ၊ အဓိက လဲ ကောက်မထွက်ခဲ့ဘူး ၊ ကြောက်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး ။ နောက်ပြီး ။ ငါက ဖြစ်တာသမျှ ဘဝတွေကို ပြင်ဆင်ပြီးနေမှာမဟုတ် ၊ ပေးသမျှ ပေးလက်ခံပြီး တာရမှာလား ။ ဆွဲပါကွ ၊ ဘဝသမျှတော့ ကြာရှည် ဘယ်သောက်ရမှာပေါ့ ။ ထွက်သွားရ မှာနဲ့နေမှာပဲ ၊ သိပ်ကြာကြာ လဲ ဆိုတာနဲ့နေမှာပါကွ ။

'ဟား ဟား ဟား ဟား . . . . .'

X X X

သူအခန်းကျဉ်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေသည် ။ မြင်ကွင်းဝင်လာသည့်အခါ မင်းကျော်တည်းသာ ကျန်တော့သည် ။ ချိတ်ထားသော တမင်းအိတ်ကို သူဖွင့်ပေးချင်သေး ။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ရှာမပြီးဖြစ်နေသည် ။ နံရံပေါ်က ချိတ်ထားသော ပုတီးကို မြင်လိုက်သည်တွင် စိတ်နေ မိသည် ။ သေးငါး ပေါ်မှ ကောက်ကောက်ပြီး သူ အိပ်ယာပေါ်က အာရွှေတွေ ထုတ်ပြီး ဖိတ်ထားသော ၊ အယ်ဒ်ဖတ် ပြီးတဲ့ ဘဝတွေ ယူပြီး ပုတီးကိုပြန်ကြည့်မိသည် ။ သူ့ဘဝတော့ ။ စိတ်က ပုတီး ဆီမှာပင် ၊ လက်သားများနှင့်ဖြီးပြီး ဖြစ်သည် ။ စိတ်ကျုပ်ကျုပ်နှင့် ပုတီးကို အိပ်ရာပေါ် ပစ်ချလိုက်သည် ။ တံခါးနားသို့ သွားလျှပ်ပြီး သံတိုင်ကိုလက်

နှစ်ဖက်နှင့် ကိုင်ကာ အပြင်ဘက်ကို ငေးကြည့်နေ မိသည် ။ ထိုအချိန် နောက်မှ ခေါ်လိုက်သံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် သူ ပြန်လှည့်ကြည့်သည် ။ သူ့အိပ်ယာပေါ်တွင် မိုးမိုးကြီး ထိုင်နေသော ကိုကိုလေ ။ ဝှက်ပါကဲ . . ကာယသူ့ ပြီ မသိ . .

သူ ။ မင်း ဘာလာလုပ်တာ လဲ ။

မြင့် ။ 'မင်း ကြက်သီးဖြန်းနေတာ မြင်ပြီကွ ၊ ဘာဖြစ်နေမှုလဲ ။'

'အင်း . . . ။ ကဖြစ်ချင်လိုက်တာ ။ နယ်တောင် တွေက ခုညီး သွားနေပြီ ၊ ငါတို့အားလုံးလည်း မလိုက်နိုင်ကြဘူး ။ နောက်ကကြောက်တော ပြည်သူက ထိုက်တန်လောက် သွားတယ်တဲ့ ။ ငါတို့တော့ ဒီမှာပဲ လျှပ်ကျော် တော့မယ်ကွာ ။'

'ဟာ ။ မင်းကျတော့ ၊ ရေနွေးပြီလား ။ အခုမှာ ကဖြစ်နေတာလဲ ၊ ထောင်ကြောက်နေပြီလားကွ' ။

ကြောက်တာတော့ ဟုတ်မလားကွ ၊ သူများတွေ လွတ်တော့ ငါလဲ လွတ်ချင်တာပေါ့ ။ ဒီမှာ နေရတာ သက်ကြာလာပြီ ။ ငါကျတော့ နှစ်ဆိုတာလဲ ၁၁/၉၂ နဲ့ ကျေးမှူးဖျက်သွားပြီပဲ ။

'မင်းက ၁၁/၉၂ ကို ဘယ်ကြည့် အားကိုးပြီး လျှော်ခံရတယ်ပေါ့လေ' ။

ဟုတ်ကဲ့ ။ အခုလက်ရှိ လွတ်နေတာ မင်းလဲ သိပါတယ် တိတော့ အားကိုးရတာပေါ့ ။

'ဒါပေမဲ့ ၁၁/၉၂ က အကြံသူတွေ လက်ရှိနိုင်ငံရေး ကျော်မားသည့်တွေကြောင့် အကျဉ်းမှ လွှတ်ပေးရတဲ့ ၊ ရှည်ကြာသူများ ပေါ်သိကျစ် ဒီလူတွေထဲ နဲ့ ကျန်ဆဲရိုတော့ ထွက်ရတာ'။

ကဲ ဘာဖြစ်ဖြစ်ကွာ ၊ ၁၁/၉၂ နဲ့ လွတ်ရတဲ့ သူတွေ ရှိနေတာပဲ ။ ငါတို့လည်း ကံကောင်းရင် လွတ်မှာပဲ ။ လေ တွေ့တော့ နောက်ကျ လွတ်တယ် ကြားမှာပေါ့ ။ ဒီတော့ လဲ လွှတ်မယ် ၊ ကတည်းကစောင့်ရှင် နေတာပေါ့ကွာ ။

'ငါတော့ တော့ ထောင်ထဲမှာ နေနိုင်တဲ့ ကာလ ၊ အခုက ဒီအသုံး လုပ်ဖို့သာ လဲ ၊ ခံရမှာကြောက် နေလား ။ ထွက်ပေါက်မတွေ့ မင်း ဒုံ့ဝေသောက်မှာလား ။ မင်းသိကွာလဲ မင်းဖြစ် ပြည့်ပါဦး ၊ ငါတော့ လွတ်ကြောင်းကြောင်းပြီး ကျန်ရှိ မှတ်နေလိုက်တာ ။ အိုသူက များ မြင်ခဲ့ရတာ ကို ဘယ်တော့ဟာ မကြိုက်ဘူး ။ ငါတို့ သူများခြင်းကို အပြိုင်ရှေ့သူတွေ ၊ အားကိုးနေသူ နိုင်ငံကျော်သ အကြီးတွေ ယုံလေ . . ဟာ . . ဟာ' ။

ဟေ့ ။ မောင်ကောင်း . . ဆက်ကွာ တော် ။

မျက်လုံးကြီးကို ဖြင့်တံခါး တိုင်များကြားတွင် ညှပ်ထားသော ခွက်လုံးအိုး ယူလို့ ထေါ မျက်လုံးကြီးကို မှုတ်ပေါက်လိုက်သည် ။ ခွက်မှာ နံရံကိုထိပြီး ပွင့်ထွက်သွားသည် ။ သို့သော်ဆိုသည်မှာ မကြိုက်တော့ ။

သူ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အခန်းထဲမှာ [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

[illegible]

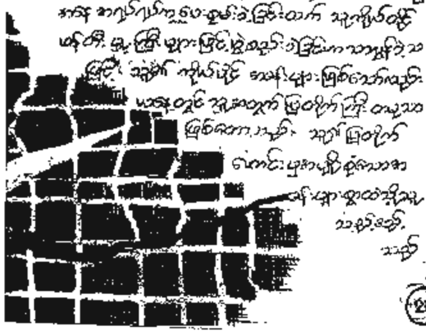

[illegible]

ခင်ကြေး

၂၂၊၁၂၊၈

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

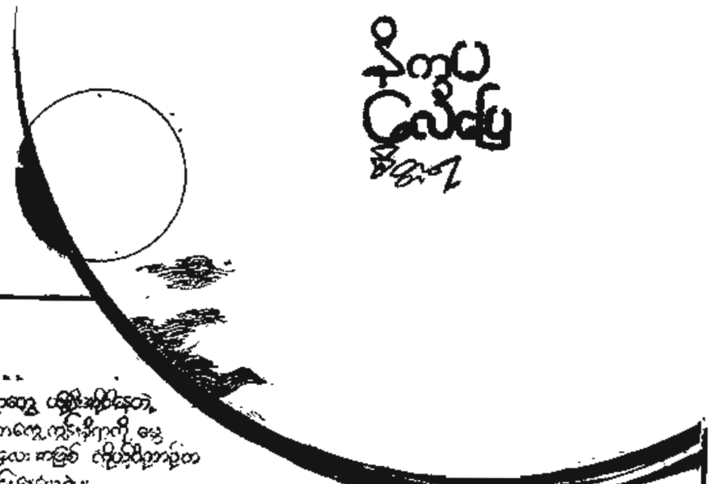

နီကာပ ပေါ်ပြူ

စိုးစံ

အို . . .
အတိတ္တရာတွေ ပျိုးခဲ့ကြတော့
ဟာတကကျေ့ ကျွန်ုပ်ကို မြှေ
ငြိမ်းမြဲလေး အမြဲ ကိုယ်ပိုင်ကြံခွဲတ
ရှင်သင်းနေလေဂျ ။

ဟောတော့ပါ တွယ် ၊ ဒွိဒွိပြုရှာ ဟောတော့ပါ ။

အတိတ္တရာတွေဟာ ကျွက်လှသွေး ဦးဆိုတာ ကိုယ်ကျွမ်းမှတ်ကို ရှောင်ကြိုးတဲ့သူတွေက သူ့ဂုဏ်တာယောက် မိုးမိုးသလို ။

. . . . ကျေ . . . ကြာမိလေ ကာလာကျွယ်

ညဉ်သင်းဆွဲပါးယောက အားဟန်ဝေဖွယ် ကြွဲခဲ့လို့ ။ ထိခေါက်လေ တိုးမိတော့ ဆင်းပါးမြင်လောဘား ၊ ဖင်းတိုင်ကြည့်တို့ကြာတာသလို ၊ ပျက်လှဲ့ ထုံးဖျက်ကြသူတွေ ဟောင်မိုးမြိုက်ခံရတော့မယ် ဆိုင်ရာ ဆည်းပူလှည့်တွေဟာ မြှားကင်းဝင်း လေယင်သောင်းမြဲလို့ သူ့ကိုကိုယ်မှာရွဲနှင့် (ထိမ့်မယ်) ။

ကျွဲမိုက ခွဲတွေ ဆင်းရှင်းကိုယ်ကြင်း သူ့အချုပ်ကြယ် ငြိမ်းသိုးနေမှုတော့ . .

မိတ်သဲ ထွေကတောင်း သူတို့ကို နှိုးမြဲမှိုင် မှိုင်ခဲ့သင်းလို့ ၊ ခါမှောင်ထွေတွေဟာ ထွမ်းငြိမ်ရိုက်ချွတ်ပင်း . . . သနားတော့ ။

ရှုမှတ်စိတ်က နှာသီးဖျားမှာ တည်ဝင်ခြင်း ဝေအာ့တွေက ကိုယ်ကိုယ်မှာ ရှောင်လှည့်ပတ် ၊ အောင့်ခံသက်တော့ ပျက်မှောင်ချောက်လေက်တွေက ၊

ငြိမ်မြဲသဲကို ဝင်ယော ကြတယ် ။

ငြိမ်းရှု ပြားချုပ်ငြိမ်းချမ်းက ဆွဲချကိုယ်ကို ပင်တင်တော့ . . ၊

လင်းမှုမှုကျွန်နှံသက်တော့ မိုးမှောင်မျိုးရိုက ဖိုင်ပတ်ကျွန်ုပြီး ချွေးမျက်နှာကြ ။ ပျမ်းလိုကို ရှုနှင့်အောင်တော့ မင်း၏လိုက် ဝေးနေသေးဂျ . . ။

ခရုမ်းပြာအပြန်တော အရွက်ဆင်းတွေဟာ အေားဖက်စက်နဲ့တို့ညိုပြီး နက်ရှိုင်းတဲ့ရှုဘာသာ ဝေးကြတယ် ။ ဓမ္မခေါ်ဆောင်သဲအားအား ဆောက်ဟာတဲ့ ဓာယ်နဲ့ပေးသံ ကိုင်းကိုင်းတွေက နှင်းမြူဖတ် တွေကို ဝေ့ထုတ်နေ ကြလေဂျ ။ ငြိမ်းမွှေးမွှယ် နေ့ကျော်မှုတွေကြောင့် ကိုယ့်သံစေ့တွေ သွေးခြောက် ။

ရုယ်တန်နေတဲ့ မာခေါက်ခေါက် တက်ကြွားအက် ကိုယ့်နှလုံးသားက သံသူတွေမှာပေါက်ကွဲပြီး အတုံ့ကိုက်ပြီးမှာတရိုးတဲ့တောင်နေတဲ့ ကျွဲလှုံ့မနုယ်ကြိုက်ကို မတွေ့ပါမှုံသကန်ုပါတယ်၊ အဲဒီအခါမှာ ဝေကြောက် မတေအား ဇော့ရော့က ဒီကွပ ကို ကိုယ်သိမ်းခဲ့သွားပြီ နှလုံးသည်း ထွက်ပေါ် မျှမြူကြခဲ့ပါတဲ့အား ၊ ။

ခြုံးခွင့်ကြိုက်ကြားပြား ရုမြုံးကြီးကော . . . ။

ဒိုး — ကိုတဲ့မှာယ်ပြုကတွေ ဖောင်ပေးတက်သေါ်သား . . .

မှတ်ကဲ့ အုံမင်းတဲ့မှိုးခွေါက်ပုတ်ခိုင် တွေဟာ — ရွှမ်းဝေါ်တတ် အဲခြေါ်တယ်ကြီး ဂျိုထွန် ကျွဲးယံပိုင် တွေကျော်င်း လေင်မိုးပွဲတွေ့ကြာ ဟောင် ဖြေကြီးဆောင်တတ် အလှနာယာက်မှုံ့ဝင်ရင်း ကိုယ်တို့ ကျိုးပြုလယ် ဒုက်ဆက်ခံနေ့ခွဲကြ ။ ခံတာရှုတို့ တာပျက်ပြည်ဆိုး ပိုမြမ်မှောသဲယော ဂုဏ်းဆုံး ပဲလို့ ။

ကိုယ့်ရဲ့ ဓာတ္ထုသ တွေလေးကြောဖြိုး လှုပ်ပါကြွယ် . . .

ဟောကူပြွင်တွေက ရှောင်ရှောင်တွေနှင့် ဘင်္ဂလို ၊ ခုစိတ္တုတွေက နံ့သာခဲ့သိတဲ့ ထုံ့အပ်မှုန်းထုံးတွေကြိုလို့ ပင်ကာအားတွေတောင်းမျှော် မြှော့ ရှက်ပြုံးဝင့်လေးတွေနဲ့ ။

မိခင်တွေရဲ့ တော်ချွတ်ခန့် ပုံမှာ ကြာဉ်သင့်ခဲ့တဲ့ နှင်းမှုလေးတွေ ဒွိဒိ ၊ ချွေတွာ ချက်နှာပေါ်မှာ နှတ်ခွဲဖြူးဆောတွေလို ရှုံးရှုံးပေါ်အမြဲသွန့်တွေနဲ့ ။

ကိုယ်တို့က တွေက ဒုက်ရုတွေရဲ့ အကျိုးဆက် အားဆော်တွေနဲ့ တိတ်ဆိတ် ဖောင် တယ်နဲ့ စိတ်နှီး တွက်လာကြရ ။

ကိုယ်တော့ မိုးပြည်ရုပ် ဖြူသင်းဆောင် ဂိုက်ရဲ့ တော့ ချောင်ပြယ်လေးဘိ မှုန်းမြိုး တိတ်ဆိတ်တဲ့မှာ ကျော် ဖြတ်ထွက်ခဲ့တယ် ။

နှတ္တွေးနေပြည်ယံ က တောင်းပိုး လေးပါလှည့် ။ ။

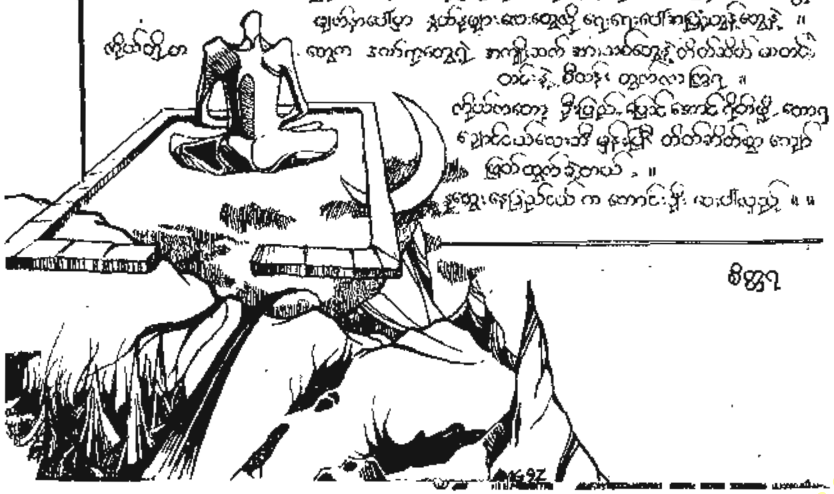

စိန္တာ

www.burmeseclassic.com

ဒီမိုကရေစီအရေး ညီညွတ်ရေး

မောင်ကြည်နိုင်

[illegible]

[illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

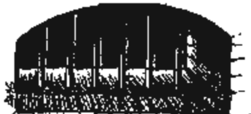

ငြိမ်းဝေလာ နေဝယ်

စိုင်း

ညနေခင်းလေးတစ်ခု၊ လှပကြီးသံတွေနဲ့ အသက်ဝင်နေတယ်။
မြိုင်းဆို တံခါးကြီးကတစ်ဝက်ပွင့်နေတဲ့ အချိန်၊ လှမ်းကြည့်။ ကတူးကစင်နဲ့ မြန်ဆိုင်းပင်း အစိမ်းရောင် ဆူညံနေပြန်။
အသက်အောင့်ရင်း မျှားလို့ ခေါင်းကမူးဝေ၊ ဂျိမ်းဆိုင်းထဲက ပဲ့တင်သံတွေနဲ့ အားကလည်း ကုန်ပြီ။ အသက်ပြင်းပြင်းတချက်ရှိုက်။
အာခေါင် ခြောက်ကပ် လည်ချောင်းကျိုးပေါက်ပြီ တစ်ချက်တစ်ချက် မြည်
"အား . . . . ."
သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် တစ်ချိုးလာ၊ သက်သီးဘူးမိ။ ခုမြင်ကွက်ကိုသာ မျှော်ကြည့်၊ မတွေ့။ တောကိုသာ ဘိုသိလွမ်းလွမ်းမှာ . . .
ငြိမ်သွား အားကိုစုစည်း၊ ခေါင်းကိုမော့ထောင်လို့ တအားကျုံးအော်ပစ်လိုက်တယ်။
"တလလေါ်ပေးပါဦး . . . . ."

စိုင်း

ဒီမိုးမှုန်ကြုံတဲ့ ငိုးအောင်မှု အောက်မှာ တသွေးသာ ဆုံးတည်း ညီညီညွတ်ညွတ် ဂုဏ်တည့်ခိုင်မာဖို့ ဘယ်သို့သွား ပြိုကွဲသောကာမှ ဘယ်သို့ပဲ ကောက် ချုပ်တဲ့ နည်း မရှိတာပဲ သုံးပြီး ငြိမ်းသွားပြီး ဖြုံးစေကာမှ နောက်ဆုံး အရှိသာ နိုင်ငံချုပ် မှာဖြစ်ပြီး တိုင်းပြည်သူတွေသာ ဒီမိုကရေစီ ပေါ်တိုက် ကိုင်ဒေါ်ငြိမ်ရွာ ဆွတ်ကိုင်နိုင်မှာ မဟုတ်ပေ မဲ့ဖြစ်တယ်။

ဒီတော့သာ မဟာမြေပေါ်က ဆန္ဒပြသာ မကသေဆုံးခဲ့တဲ့ ပျောက်ဆုံးသွားဖို့ ဆိုတဲ့သူတွေလာ တာက ကျောင်းပိုအတွက် ကြမ်းတမ်းခက်ထန်မှုတဲ့ အဖြစ်တွေကို ဖြတ်သန်းရကြပြီ။ တပ်ပြည်နဲ့ အဖွဲ့ချင်းကို မှုဆိုက်ဆောင်ဆို သူတွေကို ကြားဖယ် ထားပြီး ဖျက်နိုင်တဲ့ အခြေအနေ ပေါ်ပြောင်းလဲ မှာ "အာဏာရှင် စနစ် ပြုတ်ကျ" "ပြည်တွင်းငြိမ်း ချမ်းရေး" "ဒီမိုကရေစီပေါ်ထွန်းရေး" အတွက် လှုပ်ရှား ကြိုးပမ်းရင်း အသက်အသေ တကျော်ခံတတ်ကြ တိုင်းပြည်ဘောင် ကောင်းလှတဲ့ အနာဂတ်ကိုမြင်ရင် ရှင်းကြိုးပမ်းဆိုတဲ့ အတိုင်းလှုပ်ရှားလောက် ပြောင်းလဲခဲ့ဆို တို့ မကောင်းကြ၊ အနာဂတ်ကို မြင်ရကြပြီဖြစ်တယ်။

● ဒီမိုကရေစီ တင်ခေါ်ရာ အသက်ပေးခဲ့သူ သိချင်ကြ ။

● ဒီမိုကရေစီ ခဲ့ရာ ဝတ်ရုံ မူရှင် အောင်မြင်ည။

မောင်ကြည်ခိုင်

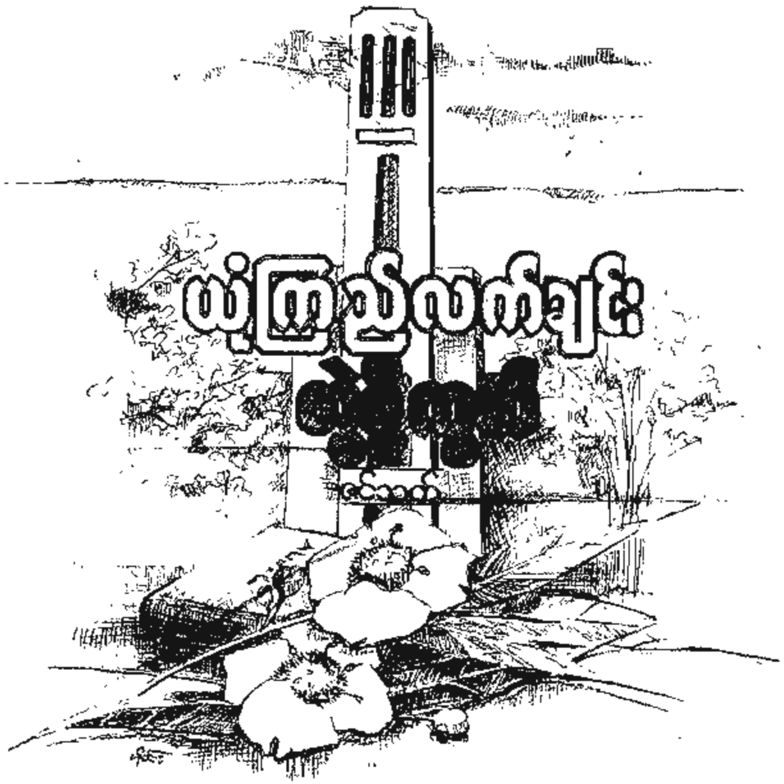

"ဒိုင်း ဒိုင်းဒိုင်း . ဒိုင်း . . . . ။"

ဒဲ့ကျော်ကြိုးပေါက်သံ တစ်ခုလည်းကျက်နဲ့ အတူ 'အိပ်မှုန်' သံစဉ်အောက်ဘဲ ဖျော့လျော့တွေကို ကြားလိုက်ရလို့ ငါမ်ပိုက်လက်မှာ ရင်ခုန်ရင်း နောက်ဆုံးမှတ်စုလေးကိုလက်ဝယ်သော် ထိုးလိုက်တယ်။ မျက် စေ့မှာ မျက်ရည်စပြီးလို့ မြင်တတ်တော့မှ ကြိုးသွားပြီ။ အသယ်ကိုလောက် ဆိုတော့ ထောင်ဝင်စာပေါ်ပြီ စာကိုအဖို့ ညိမ်လာက တယောင်တွေ ခေါင်းအတွက်ကြီး အမှတ်တရလက်ဆောင် အဖြစ် ဒီကိုလုံးကွတ် ပေး ကျေးဇူး လိုက်မယ်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဒါတဲ့ ဂဂ် တရားတော်ပုံကြီးကလည်း ပူပူနွေးနွေး ရှိပါပေး တယ်။ တောထဲ မှာတော်လှန်ရေးလုပ်ဖို့ ၊ တောင်တန်းမှာ အကျဉ်းချခံနေရတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကိုသွားဖို့ ရွာနဲ့ကျွန်း ကြီးရဲ့ အဝေးဆုံးကိုကို ရောက်လျှက် ဖြစ်မလားလို့တွေးပါ။

နောက်တစ်ခါ နိုင်ငံရေး အကျဉ်းအနေကိုကြည့်ပြီး ၁၉၀၀ က ပြည်သူ့နိုင်ငံရေး ဝန်ထမ်းကိုတောင်းဆိုထားပြည်း မြို့နဲ့လျှက် သိပ်မရှိပြီး အမြဲတမ်းတော်ကြည့်တာနေတယ်။ မှန်ကန်ချင်း တွေနဲ့ ကြားမှုလုပ်ကျွန်းသင်းသားပြီး ဘာကြောင့်အကျွမ်း ချင်းတွေလဲ ဘာမှမသိနိုင်သောက်အောင် ကျပ်တည်းကျ မှ မြောက်ကျွန်း သဘောတူ ဖြစ်နေတယ်၊ ဝက်တက်ကြီး ကြီး ရှုပ်ကြားနိုင်ရ အချုပ်လူလာပြီး မယ်အိုတာ၊ ဆိုရာ၊ ကျန်နေသေးတဲ့ တက္ကသိုလ် ပါတီတွေကလည်း ဆိုင်းဘုတ် တောက်ပြောင်တည်ထောင်ပြီး ၁၀ က ယောက်ျားတွေဝိုင်းသွား ထိုးရင်းကြရတယ်။ တကောက် ၃၀၀၀ ကတော့ ဟန်ပြပြည်သူ ၁၅ ရာ တွေ လွှတ်ပေးမှုတွေ အနည်းငယ်ထက်ခတ်မှာ အရှင် ထိန်းသိမ်းထား သူတို့ကို သဘောတူတောင်းဆိုနေတယ်။ မီးဖြိုး မှာ သူတို့လုပ်သမျှ ခံရတော သူတို့ကိုတနေ့ အားဖြင့် အပေး သဘော ဖြစ်နေတယ်။ ဘဝမှာကုန်ဆုံးနေ သဲ မြေကြီးမှာ ရှုတော့ အချိန်တကျကိုလက်လွှတ်ခံမလား နိုင်ငံရေး မိတ်ကြားလှုပ်ရှားနေတော့ ဘုံရှုံးဝင်ပြီးသစ် လွှင်တဲ့ အားအင်တွေ ပြန်လည်လှုပ်ရှားနိုင်ဖို့ ၂၀၀၀ က ပြည်နိုင်ငံ့ အကျပ်အတည်းတွေ မတိုးနိုင်ဖို့ အားဖြည့် နိုင်တဲ့ အချိန်အကျပ်ကို လက်လွှတ် မခံနိုင်ဘူး ကာယ်ဆောက် ကြရတော့ ကျွန်တော် ကျပါ မိတယ် ။

ရှိ ကျောင်း နိဗ္ဗာန်ပြည့်ဟာ ၂၀ ရာစုရဲ့ အလ တကယ်ပြ ပညာရေးစနစ်ကိုပြုပြင်ဖို့ ရှုပ်ထွေးလာပါ။ သပိတ်မှာကိုလုပ်၊ အချ အသက်မှာ လက်ရှိထိပ်ဖြုတ်ပြီး ဘုံအကျိုး အတွက် အချုပ်တော်မှာရှိမှုပြောတဲ့ ၂၀၀ ကို ကုက်တကြ အကျိုးနဲ့အတူ ကျောင်းတွေ ပိတ်ထားမှု ပဲ။ ဒီအခြေပြုဖို့ ၀၀၀၀ ဆက်လိုက်ကြ လက်ရှိပညာကောင်း ကြားရေး ပြန်ဆုံးဖြတ် သွားမှ ၊ ပြည်သူ ဆက်လိုက်ကတော့ လူတွေ ကြားပေါ်ဝင်ပြီး လူထုအားဖြင့် ပြန်လာကြတယ်ပြီး ကောင်းမှုပေးပြီး အခုနေတဲ့ ထိုက်သွားပိုအချိန် အမြဲမိုးဖို့ [illegible]ကောင်း နိဗ္ဗာန်ပြည့်ကို ရှိကန်တဲ့ နိုင်ငံရေး အသိ

ရှိတော်မူလာသော သူတို့သဘောအတိုင်း သင်ရှိ ရှိတတ်ကြတယ် ဆိုတယ် တယ်ဆိုလေ။ အသုံးအချို့တွေတွေ တော့ရှိမှာလဲ၊ ဒါပေ မယ့် ရာတကျ ပိုတတ်ကိုပယ်ပြီး ဆုံးရှုံးမှုကိုတတ်ကြလား သယ် ရှုတာ ဘုရားရှင်ကိုမပြောပဲ ထိုးနေလာ ထက်မတော့ ပါနိုင်ကိုကြတယ်ပဲ ။ အဆုံးသတ် တိုက်ပွဲ တော့ဖြစ်လာမယ် အားကိုတဲ့ တိုက်ပွဲ တာချိ ဖြစ်ဖို့လဲ၊ ကျြည်းရှမ်းတွေ အများ ကြီး ပြတ်ပြီးမှ မ်းတိုင်နိုင်ဂာကျောက်တော်ပြီ တာပဲလို့ ရင်းဖြစ်ပေမှ မင်းကလည်း ခဲ့တယ်လေ ။

ဒီမှာ အကြောင်းမှာ ကျောင်းသားတွေ ရောင်ပြည့်မှု အသေအပျောက်တွေရဲ့ ရောင်ပါးပြီး နိုင်ငံရေး တာကကောင်း ပြောပါကြတာလို့ ပြောနိုင်မှာ ပေါ့တတ်ချည်းဆိုတာ များကျင်း တဲ့သူကပြုတ် ပျောက်ပါမယ်။ ကျောင်းသားတွေကိုလွှင်းသက် ဦးကဆောင်နိုင်ဖို့ ကျောင်းသားတွေ ဦးဆောင်ပြီး အပြုံအချ လွှင့်နဲ့ အနုတွေကို မသိနိုင်တောင် အသက်ကပြီးဆုံးခဲ့ပါဘူး တွေ့ အရေးအသေး၊ မတ်လ ၂၅ ကျေး အထက်တွေ လက်ကို မြင်ကျေးဇူးသင့်ကျော်ကျော် ဂုဏ်ယူ အဆိုအ သူတွေကို အလို့ ရှိကြလေသလို ။ လက်တွေ့တွေကို အသုံးချသွားမှ ကလို့ မှုကလိုမှာ သုံးဘယ်ပြီးတော့မှ ရှေ့ကိုလည်းဆက်ပြီး တော့ ရောက်လာသည်း မကျန်ခဲ့တဲ့ မြို့သောင်းမှုမှ မှုပ်နဲ့ ထိ ထိပ်ဆုံး ကျောင်းသားတွေဟာ တက်ကြွစွာနဲ့ ပါဝင်ကြ ကြမ်းဖြစ်မယ်။ အင်အား ကောင်းတဲ့ အဖွဲ့အစည်းတွေဖြစ် သွားမယ်ဆိုပြီး ပါပြီတော့ မင်းက "ဒေါင်းကြည့်မိလေး တယ်လို့ မမေ့ကြည့်ပါ။ ပြောခဲ့သေး တယ်လေ။

နောက်မနေ့ နေ့ ဖုန်းမင်းဟိန်းကို ငါတော်တော်ပြီးလား ပုဂ္ဂိုလ်မှာ နိဗ္ဗာန်ကိုဖိတ်တင်တယ် မင်းဖို့ မိတ်သက် တဲ့ သူတွေကို သတိနဲ့ မြန်မြန်ထောက် သတင်းဖြန့်ဖို့ပေးဖို့ ဆက်ပြောခဲ့တယ်။ မင်းက ကတိပေးပြီ ၊ မြန်အောင် ရှေ့မှာ ပေါ်ဖို့ ရှိရှိသမျှတွေနဲ့ ဆက်ပေးခဲ့တာပါလေ ။

မင်းမွတ်မိတ်သားတား ကို့ကျွက် (တရုတ်) ရဲ့က မင်းက ကျင်းကြား ကာလတွင် ဝိဋ္ဋိမင်းမှာတွေ တော့ "ကပ်ဆိုးကြီး ကာလမှာတည်းပါလား" လို့ပြောတော့ မီးဖ နောက်နေ့ ထပ်ပြောဖို့ မှာလိုက်တယ် ။ အဲဒီနေ့ ကျောင်း နဲ့တွေမှာ ငါးမြို့နယ်တွေ ကပ်ပြီး ကောင်းတွေကိုမှာ တွေ ကြုံကြုံ တယ် ။ အဲဒီကတော့တဲ့ အုပ်စု ငါးခုထဲ မှာတချက ကျောင်းသား တစ်ယောက် ဟာ ကောင်းကြည့် ရတဲ့ တော်လှန်ကျော ဆိုင်းဆင့် ပုံပြီးသွား ဖွဲ့တင်ပါ ။ အဲဒါ ထွက်ခဲ့ကြမှာ သူ့ဆီး မှို့အကြောင်း ပြပြီ မင်း ဘာတဲ့ ။ နောက်တော့ မှ သူ့ အပ်စုက မှုနဲ့ တွေ့ မှ ပိုရ တာ ။ နောက်နေ့ ပြောဖို့ ၊ ဝမ်းသာပြုဖို့ အစီအ စဉ်တွေ ရေးပြီး ပြင်ဆင်တာ မင်းနဲ့တွေ့တာပြီ ။

၁၀ ရက် နေ့မနက်က မင်း ဒါနဲ့ကားတက်လာ တော့ မင်းကိုတွေ့ချင်ဘူး ။ အဲဒီနောက် အဲဒီ ကျောက် ကြည်တော့ အဓိပ္ပါယ်မိုးလေးမှာ မျက်နှာ ကြည်လင်လာတဲ့ ကျောင်းသား နှစ်ယောက် ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ကိစ္စနဲ့ တွေ့ လာတော့ ကိုကြည်ဆွေနဲ့ကဘာ ကြည်ရှုနေတဲ့ ကျောင်း သားတွေ ထဲက ငါလည်း ထွက်ပြီ အဓိပ္ပါယ် မိုးရွာ ပိတ်ချမ်းနဲ့ လေမှာ "တော့ရွေးချယ်သော ဒီမိုကရေစီ ဟာ ဘာလဲ ကျောင်းသား ပေါ်ထွန်းလာနေပြီ" ဆိုတဲ့က ပျော်ရွှင်ရေး ရှုပြီး လှုပ်ရှားမြည်သံ ကြားတော့ မင်းက မင်းရဲ့ မျက်ရည် မိုးထက်မြားလေး ကို ဆော်ဩ တာလို့ ပြီးလာတော့ အဲဒီ ။ ကျောင်းသားတွေရဲ့ လက်ရှုပ် သံ ကြွကြွရွရွ တကျော်တော်တွေနဲ့ ထိမြတ် ဖြတ်လှုပ် ရတဲ့ ရှုပ်ထွေးချိန်တွေဟာ ဂုဏ်ယူတကို ကြိမ်ဖို့ဝင်ပဲလို့ ၊ မင်းတော့ မပြောတတ်ဘူးဝါ တာကြောင်းတွေ တမြန် ပြန်း ပဲ ။ ဂျင်းချိတ်အုပ်စု ဂုဏ်ယူတတ်သော မြင်လာခဲ့တဲ့ ကျောင်းသားတွေ

ကျုပ်တို့နောက် ထိုးသက်တက်ကြွလို့ ဒေါ်သတွေနဲ့ ဘက်သဲနဲ့ ရှေ့ဆောင်တဲ့တွေက ပြတ်သားလျှက် ရှိနေတဲ့တွေဟာ ဒီနေ့ထိအောင်မြင်ဖော်ပြရတုန်းဘူး။

အဲဒီမှာ အဓိပ္ပါယ်မှာ တရားလောကခွဲပြီး ကမ္ဘာမကြေ သီချင်း သံပြိုင်ဆိုကြ၊ လက်ကမ်းစာစောင် တွေ ဖြန့်ခဲ့ကြတယ်။ နောက်တော့ အဓိပ္ပါယ်မှ တိုင်း ဘုံနိုင်ငံ သောင်ရှုံ အထိ ချီတက်ဖြန့်ကျက်ပြီး သေနာ ပြက်ခင်းပြင် ရှေ့ကိုချီတက်၊ ရှေ့တော့ လမ်း၊ မြို့ တောင်ကျွန် ကို ဖြတ်၊ ၊ အဲဒီကနေ ဆက်နည်းတောင် ဘက်တရားလောကကို ရှုရှုခဲ့ပြန်တယ်။ တောင်နဲ့ သောင် မှာတည်တည် ထိုင်လာပြီး ချယ်သင် ရှေ့က ပတ်ပြီး အဓိပ္ပါယ်မှာ အဓိပ္ပါယ်ပြည့်စုံကြတယ်။ "ဒီကောင်းသင့် ရှုကြည့်လှတ်ပေါ့" "ယခင်ကျောင်းသားနဲ့ နိုင် ငံရေး အကျဉ်းသား ပြန်လွှတ်ပေးကြ" "အာဏာရှင်ကြောင်း ကျ" "ဒီမိုကရေစီ ပေးသွာ" "စစ်မှုထိုးဖျက်ရှုဖို့" "ဆိုတဲ့ ရှေ့တော်ပုံတော်ကျယ်" ဆိုတဲ့ သပိတ်မှောက်ကျောင်း သား / ကျောင်းသူ ၃၀၀ လောက်ကို ကြွေးကြော်သံတွေ ဟာ ဝ ကျောင်းသားကို ဟိန်းထွက် နေခဲ့တယ်လေ။ ကျောင်းဝင်း ပေါက် အပြင်မှာတော့ ထောက်ပံ့ပေးတွေ ယောက်ကို ထိုင်ကြို့ ကျောင်းဝင်း အပြင် ထွက်မရ အောင် ပိုး ပိတ်ထားခဲ့တယ်။ ဖြစ်ပ ဝင်ရောက်လာမယ့် ကျောင်းသားတွေကလည်း လူစုလိုက်ကြ အက်သက် အမှုပြုကြတယ်၊ နောက်တခေါက် အဲဒီဘက်ကို ချီ တက်သွားပြီး ခုတိယ အကြိမ်ကျောင်းကို ပတ်ပြီးသွား ပြကြတော့ ချီတက်သူတွေထဲမှာ တက်တက်ကြွကြွနဲ့ လှုပ်ရှားရတဲ့ မင်းကို ငါတွေ့လိုက်တယ်။ မင်းနဲ့ငါ စကားပြော ခွင့်တောင် မရခဲ့ဘူးလေ ။

အပြည့်ပြီးတော့ ဂျီ ၁၀၀ ထွက်ပေါက်တွေ ကို ထောက်ကပ် ပိတ်ဆို့ထားလို့ ကျောင်းဝင်းထဲမှာ ပိတ်မိ နေတဲ့ ကျောင်းသားတွေ အားလုံးတွေကို လှည့်လာဖို့ တောင်းဆိုပြီး တစ်နာရီလောက် ကြာတော့မှ ဘုံ နိုင် ဘက် နောက်ပေါက် တခါပေါက် ကနေ ကျောင်းသား နှစ်ကျော် လောက်ကို အထွက်ခွဲပြီး လွှင်လိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ ယခု

www.burmeseclassic.com

[illegible]

[illegible]

*

[illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကယ်နိုင်ခဲ့တယ်။ ငါတို့ အားလုံး တစ်ဂျာတော့ကို နှစ်ချက်ထဲနဲ့ထပ်ပြီး ကယ်နိုင်ခဲ့ကြတာ ကျောင်းသားအားလုံး အသက်ရှင်ခဲ့တယ်၊ သယ်ငါးနှစ် နဲ့ သယ်နှစ်မိကျွန်သွားတယ်။ ကျောင်းသူတွေ လည်း သယ်နှစ်ညှပ်ကြတယ်လို့ သိရတယ်။

ထောင်ဝင်စာတွေဆိုရင်တော့မှ ထောင်ကျသွားတဲ့ ကျောင်းသူတွေထဲမှာ မင်းပါဝင်သွားတာကို သိရတယ် မိမယ်။ ငါကို ကယ်နိုင်ခဲ့တုန်းက ကယ်လို့မှ ထွေထွေထူးထူးခြားခြား မခံစားခဲ့ရဘဲ အပြုံး မပျက်ခဲ့ပေမယ့် မင်းသတင်းကြားတော့ ငါ မြေလှိမ့်လိုက်ချင်အောင် စိတ်ထိခိုက်ခဲ့တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ဒေါသတွေ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ငါကြောင့် မင်း မင်းဒုက္ခ ဖြစ်ခဲ့ရတာ ငါ့ကို စိတ်နာနေမှာပဲ နော်။ မင်းအတွက် စိုးရိမ်စိတ် ဝမ်းနည်းစိတ်တွေနဲ့ အိပ်မပျော်ခဲ့တဲ့ ညတွေ များခဲ့တယ် မိမယ်ဂျယ်။ မင်းအခုကတော့ ငါ့ကြောင့် မင်းထောင်ကျရတာ သူငယ်ချင်းမပီသဘူးဆိုပြီး ရွတ်ချီနေတာတွေ ကိုလည်း ငါထောင်ထဲကနေကြားရတော့ ပိုပြီးဝမ်းနည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတာပေါ့။ မင်းကယ် ဒီလိုပြောနေပြီလား၊ မုန်းနေပြီလား မိမယ်ဂျယ်။

ရေပြီ ၁၂ ရက်နေ့က ၂၀၀၁...(ဘ/ဃ) ကယ်နိုင်ခဲ့တဲ့ပြီး သူတို့လိုချင်တဲ့ အချက်တွေ မြေအောက်မှတ်တိုင်ပြီးတဲ့နည်းနဲ့ ညှပ်ကိုင်လို့ မိုင်ကျေးအကျဉ်းသားတချို့ ပြန်လွှတ်ပေးခဲ့တယ်လေ၊ ဒီလိုလွှတ်ပေး

တာဟာ စေတနာ မှန်နဲ့ လွှတ်ပေးတာ တော့ မဟုတ်ဘူး။ အမှန်ကတော့ သူတို့ နိုင်ငံရေး သိက္ခာ ပြန်ဆယ်ဖို့၊ သူတို့ ဂုဏ်သိက္ခာ မြှင့်ပြီး အသက်ကို ပြန်ဆက်ဖို့၊ လောကကြီး ဆယ် အကျပ်အတည်း ဖြစ်နေတဲ့ ကျောင်းတွေ ပိတ်ထားရတာ ပြန်ဖွင့်နိုင်ဖို့၊ သူတို့ ရပ်တည်တဲ့ ပုံနဲ့ အမျိုးသား ညီညွတ်ရေးဆိုပြီး လုပ်နိုင်ဖို့၊ တချို့ မိဘ ပြည်သူတွေကို ပြန် အားပေးနိုင်ဖို့၊ ပြည်တွင်းပြည်ပ နိုင်ငံရေးကို ပိမ်ဖြည့်ဖို့ လုပ်နေတာတွေပါ မိမယ်။

တို့ကျောင်းသားအချို့တွေက ကျောင်းသားငါးဆယ်ကြော်ငြာ ကောက်ကိုလည်း ဝမ်းကြီးပါးတွေ လုပ်ပါတဲ့ ဂါတ်တွေ လက်မှတ်ထိုးနိုင်ပြီ ဆိုပြီး... ပြန်လွှတ်ပေးခဲ့တယ်လေ။ ကျောင်းသူတွေထဲက သုံးလေးယောက်ပဲ ညှိခဲ့ပြီး အကျဉ်းမြန်မှတ်ပေးခဲ့တယ်လို့ ကြားရတယ်။ လွှတ်လာတဲ့ သူတွေထဲမှာ ငါမပါလို့ ဝမ်းသာလည်း ခဲ့ပေမယ့် မင်းမြန်မလွှတ်သွားလို့ ငါဝမ်းသာခဲ့ရတယ် မိမယ်ဂျယ်၊ တကယ်ပါ။

ကျောင်း ပြန်ဖွင့်လာတော့ မင်းကျောင်းပြန်တက်နေတယ်လို့ ကြားရတယ်။ မိပေမယ့် ငါ တို့ကျောင်းကြီးဟာ တကယ်တန်း လွတ်လပ်သောကျောင်း ရှိသေးတဲ့ ကျောင်းကြီးပဲနော်။ မင်းနဲ့ အတူကျောင်းသားတွေ အာလုံးရိုးတဲ့မှာလဲ ဆိုရင် နာကျည်းရွာခံ ကားမင်း ကျောင်းတက်ရ မယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ် မိမယ်ဂျယ်။ နှစ်လအတွင်းမှာ တမေးပွဲတွေ စစ်လို့ အခုဆို ကျောင်းတွေတောင် ပြန်ပိတ်သွားပြီနော်။ ထောင်ထဲမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ ကျောင်းသားတွေဟာ မင်းတို့တစ်တွေ နဲ့ ကျောင်းကြီးကိုတော့ သတိရမှာ လွမ်းမိတာပေါ့ မိမယ်ဂျယ်။ မိပေမယ့် ငါတို့တစ်တွေရဲ့ စိတ်ဓါတ်တွေကတော့ ကျ မသွားခဲ့ပါဘူး။ ထောင်ထဲမှာတခြား လူပုဂ်ရှားမှုတွေနဲ့ ကျောက်ရေတဲ့ အတွေ့ အကြုံတွေ ရယ် ငါတို့တစ်တွေရယ်ဟာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မျိုးမမြင်ကျည်းသိလို့၊ အတွေ့အကြုံ အမျှသ

ကျွမှာ မှယ်လို့၊ နောက်ဖြောင် ကျီခယ်ယင်းၤ ဘာဆိုအကောင်းတွေ ပျပေတိတားယင်း မှုန်ကြတ်မှုတွေကြား မှာ ပျော်တာလေးတွေကို တတ်နိုင် သလောက် ဖန်တီးယင်း ခည်းတည်းလုံ့လုံ့ ဖြစ်ချစ်ခင်ခင်နဲ့ နေကြတယ် မိမယ်။ အခုဆိုရင် သီးသန့်ထောင်မှာ မိန်းကလေး ကျောင်းသူနဲ့ လေးသယ့်ငါးယောက် လောက်မကြီးမှာ နေပေးလောက်ရှိနေတယ်။ ကျောင်းသူ ... မှလောက်လည်း ကျန်နေသေးတယ်လို့ သိရတယ်။

အခုဆို မှာ ၁၀၀၀ ဟာ သူစိတ်ကြိုက် ညှိယ် လှုယ်နိုင်မယ့် အကြံဥပဒေ တစ်ခုရဖို့ အတွက်အမျိုးသားညီလာခံ အတုတစ်ခု ကျင်းပဖို့လုပ်နေတယ်။ ကာကယ်လို့ ငါထောင်က လွတ်လာခဲ့ရင်တော့ အထင်မှုံ စိတ်ဆိုးနေသူ ငါ့ကို ခွင့်ပြုလိုက်ပါ မိမယ်။ မင်းကို ဘက်သက်မဲ့ ချစ်တဲ့တာ မဟုတ်ကြောင်းထောင်မှတ်တဲ့ ဖြစ်ရပ်ကလေး တစ်ခုကြောင့် ငါမိ ရတယ်ဆိုတာ မင်းအမေကိုလဲ သက်ကသေခံကောင်းပြည့်တယ်လေ။ ဒီအခါမှာ မင်းတို့ငါ့ကို နားလည်နိုင်ပါစေလို့ ငါဆုတောင်းနေ မိတယ် ပါယ်။ အခု ငါလေးလိုက်မယ့် ပုတီးလေးကိုလဲ ကျေကျေနပ်နပ် လက်ခံလိုက်ပါ။ တွေ့စိတာ အချမ်းတွေ ... အထိမ်းအမှတ်ကလေး အဖြစ်ပေါ့ မိမယ်ချစ်...

✳

အမှန်ဆိုခဲ့ကြတာ တနှစ်ပြည့်ခဲ့ပေမယ့် ငါမင်းကိုသတိရမှု မလျော့ခဲ့ဘူး။ ရင်ထဲကတိတ်... အချစ်တွေကလည်း မလျော့ပါးခဲ့ပါဘူး။ အ... ကြင်သတိရနေတယ်ဆိုတာ ယုံပါ မိမယ်ဂျယ်။

မင်းနဲ့ ငါ့ရဲ့ ဘဝတိုက်က အဖြစ်အပျက်တွေ ...နေတွေယင်း ပုတီးလေးကို ကြိုးသီနေချိန်မှာ တိုးလားဖွတ်ဝတိုင်း အပြင်ဘက်က လွင့်လာတဲ့ အုန်း ...ကောင်းသိက်သံ သဲ့သဲ့လေး ဟာ မိုးတျာလိုက်လေ ...သံတွေ့ချင်း ခေါက်သံတွေ ကောင်မှာ ပျော်ကျွက်

ရှာ တယ်။ ကျာဆင့်နောက်ဘင်ဝင်လာတဲ့ကြက်တွန်သံတွေနဲ့ အတူ သံတိုင်တွေ ကြားကမြင်ရ ရတဲ့ အာရုဏ်တွေဆီ ကယ်းရောင်လေးတွေ တဖြည်းဖြည်းမြန်းလို့ အာရုံဦး ကိုမြင်နေ ရပြီ မိမယ်။ ငါတို့မြို့ မာပြည်သူတွေ အတွက် လွတ်လပ်သော ယာမယ့်နေ့ သစ်တွေ ဟာ ကျောက်လာဖို့ မဝေးတော့ပါဘူးချစ်။ တို့တွေရဲ့ ဒီအတွေးအခေါ်တွေကို ကြိုးချုပ်လှောင်ထားရ ကြရတဲ့ ငါတို့တွေရဲ့ အေးချမ်းသာယာတဲ့ နှုတ်ဆိုသံတွေ ဆုတောင်းရှာနေနိုင်မို့ ငါတို့ကော သက်ပြင်း တိုက်ပွဲဝင်ကြရဦးမယ့်။ မင်းငါ့လက်ကိုတွဲပြီးလိုက် ခဲ့မှာလား မိမယ်။ မင်းကိုငါ စကားတွေ အများကြီး ပြောချင်နေသေးတယ် မိမယ်ဂျယ်။ ။

ခင်သက်

www.burmeseclassic.com

ကျွန်ုပ်တို့
တောင်းဆိုချက်

ဤမြောက်ပြန်လေစာစု ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် အဖက်ဖက်မှ ဝိုင်းဝန်းကူညီကြသော ရဲဘော်အပေါင်းအား အထူးကျေးဇူး တင်ရှိပါကြောင်း

မြောက်ပြန်လေစာစု ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် ကျွန်တော်တို့ အနေဖြင့် နိုင်ငံအသီးသီးက စေတနာရှင်များ စီစဉ်ခဲ့သော်လည်း လုံခြုံရေးအခက်အခဲ၊ လိုအပ်ပစ္စည်း အခက်အခဲ ....
စသည့် အခက်အခဲမျိုးစုံတို့ကြောင့် နောက်ကျရောက်ရှိလာရခြင်း၊ အချို့စာမူများကို ချန်လှပ်ထားခဲ့ရခြင်း တို့အပေါ် နားလည်ခွင့်လွှတ် ပေးပါရန်။

ကျွန်တော်တို့အနေနှင့် မြောက်ပြန်လေကို ဖန်တီးခဲ့ရာတွင် ပေးလာသည့် အခြေအနေအရ အကောင်းဆုံးဖြစ်စေအောင် ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း .... အားနည်းချက် ချို့ယွင်းချက်များ ရှိခဲ့သော် ကျွန်တော်တို့ တာဝန်သာဖြစ်၏။

နိဂုံးချုပ်အားဖြင့် ရဲဘော်တို့လက်၌ ရောက်မည့်သော ခံစားနေကြရတဲ့ အခြေအနေတွေမှာ မြောက်ပြန်လေဟာ မြေဝသည်ကို ထွက်ပေါက်တစ်ခုလေး တစ်ခုမျှ ဖြစ်စေချင်ပါ ကြိုးစားယူပုံ၏ ကျိုးနွံမည်သော ။

စီစဉ်သူများ

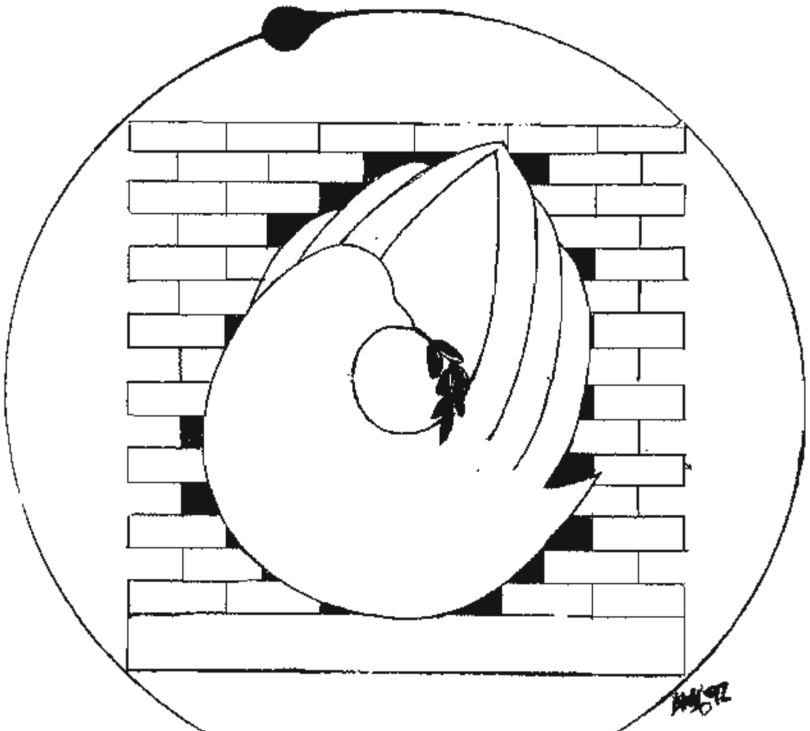

စီစဉ်သူများ

www.burmeseclassic.com

၁၉၉၁ ဒီဇင်ဘာ ၁၀ ရက် 10D လှုပ်ရှားမှုတွင် အကျဉ်းကျခံရသူများစာရင်း

၁။ ကိုကိုကြီး (ကေကျူ)
၂။ ကျော်စွာမိုး (အငယ်လေး)
၃။ ကျော်မြင့်ဦး (ကျော်ကြီး)
၄။ ကြည်မိုးနိုင် (သာဂရ)
၅။ ကျော်ကျော်ဦး
၆။ ကြင်စိုး
၇။ ကျော်လင်း
၈။ ကောင်းထက်ညွန့်
၉။ စန်းမြိုင်
၁၀။ ကျော်ကျော်လွင် (ဖိုးတုတ်)
၁၁။ ကျော်တင့်
၁၂။ ခင်မောင်ရွှေ (ရွှေကြီး)
၁၃။ ခင်မောင်ဇော် (ယင်ကောင်ကြီး)
၁၄။ ကျော်စိုး (သုံးခွ)
၁၅။ စန်းမြိုင် (သားလေး)
၁၆။ စိန်ကျော်ဦး
၁၇။ စိုးမိုးလှိုင် (မကြီး)
၁၈။ စန်းဘို
၁၉။ စိုးမြင့်
၂၀။ စိုးငြိမ်းဦး
၂၁။ စောလွင်ဦး
၂၃။ စောထွန်း
၂၄။ ဇော်အောင်
၂၅။ ဇေယျ (ကုလားမ)
၂၆။ ဇော်မင်း (အာဗြဲ)
၂၇။ ဇော်မင်းနိုင်
၂၈။ ဇော်မင်း
၂၉။ ဆွေကို
၃၀။ ညီညီဇော်
၃၁။ ညီညီ
၃၂။ ညီညီထွန်း
၃၃။ ဉာဏ်ဉာဏ်ထွန်း
၃၄။ နေဝင်းသိန်း
၃၅။ နေလင်း
၃၆။ ဗထူးမောင်
၃၇။ ဘိုဘိုဟန်

၃၈။ တိုးဝင်း
၃၉။ ထွန်းမြင့်ထွေး (ဘိုးဘိုးကြီး)
၄၀။ ထွန်းထွန်းဝင်း
၄၁။ လှိုင်မိုးသန်း
၄၂။ လွင်ဦး
၄၃။ မျိုးမြင့် (အညာသား)
၄၄။ မြင့်ဆွေ (ဂျပလု)
၄၅။ မင်းလှိုင် (မောင်မှိုင်း)
၄၆။ မြတ်လှိုင်
၄၇။ မြတ်စံ
၄၈။ မင်းမင်းစိုး (ကုလား)
၄၉။ မင်းသူ
၅၀။ မျိုးကိုကို
၅၁။ မင်းသန်းထွန်း
၅၂။ မြင့်လှိုင် (ဖိုက်တာ)
၅၃။ ယဉ်ထွေး (ပြောင်ကြီး)
၅၄။ ရန်ကျော်
၅၅။ ရန်နိုင်ဦး (ကုလားကြီး)
၅၆။ ရဲနိုင်အောင် (ကိုဝ)
၅၇။ နေဝင်းအောင်
၅၈။ ဝင်းနိုင် (စီတား)
၅၉။ ဝင်းနိုင် (အက်ပီ)
၆၀။ သက်ထွန်း
၆၁။ သိမ်းဆွေ
၆၂။ သီဟသူ (ဆန်နီ)
၆၃။ သောင်းထိုက် (မှုံကြီး)
၆၄။ သန်းထိုက်ဝင်း (တရုပ်မ)
၆၅။ သန်းလွင်ဦး (မာမီ)
၆၆။ သိန်းနိုင် (ဘိုဘို)
၆၇။ သိန်းထွန်း
၆၈။ သိန်းထိုက်ဘွား
၆၉။ ဦးလှမင်း (ကြည်မြင့်တိုင်)
၇၀။ သန်းဦး (စမ်းချောင်း)
၇၁။ ထွန်းဦး (ပုဇွန်တောင်)
၇၂။ သက်နိုင်ဦး (တက်ပု)
၇၃။ လှကြိုင် (မှော်ဘီ)
၇၄။ သိန်းထိုက် (မှော်ဘီ)
၇၅။ အောင်ဇော်မင်း
၇၆။ ယဉ်အေး
၇၇။ အောင်ကျော်မိုး
၇၈။ ဝင်းနိုင်မြင့်
၇၉။ သက်နှင်းမောင်
၈၀။ ဟန်မြင့်
၈၁။ အုံ့ဘွယ်ကျော်
၈၂။ အောင်မျိုးကျော် (အရှည်လေး)
၈၃။ အောင်မျိုးဆန်း (စာကလေး)
၈၄။ အောင်လင်း
၈၅။ အေးသိန်း (မောင်ညိုအေး)
၈၆။ အောင်နိုင်
၈၇။ အောင်စိုး
၈၉။ တန်ကျင်ခတ်ထန် (ချင်းလူငယ်/မြန်မာစာ)

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

၁၉၉၁ ဒီဇင်ဘာ ၁၀ ရက် IOD လှုပ်ရှားမှုတွင် ပျောက်ဆုံးလွတ်မြောက်သွားသူများစာရင်း

၁။ မောင်မောင်ကျော်
၂။ ထွန်းထွန်းသန်း
၃။ မိုးကလျာ

၁၉၉၁ ဒီဇင်ဘာ ၁၀ ရက် IOD လှုပ်ရှားမှုတွင် အချုပ်ကျပြီးပြန်လွတ်သွားသူများစာရင်း

၁။ ခင်အောင်ရွှေ
၂။ သုတ
၃။ သော်တာ
၄။ သောင်းဝင်း
၅။ သီဟ
၆။ မိုးမောင်

(ဤစာရင်းများသည်မိမိတို့ရနိုင်သမျှပြုစုထားခြင်းများဖြစ်ပါသည်။ ကျန်ရှိကောင်း ကျန်ရှိနိုင်ပါသေးသည်။)

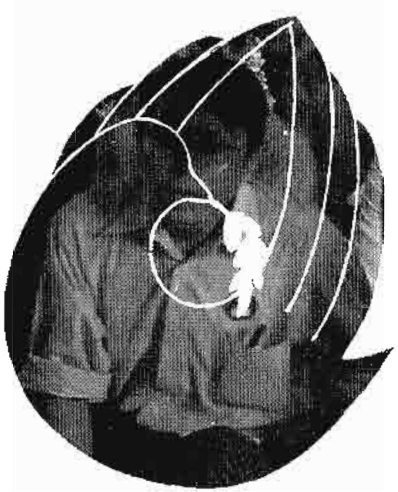

၂၂ နှစ်

ဘိုဘိုဟန် (အောင်ပန်း)

ယခုနှစ်ဆိုရင် ကျနော်တို့ရဲ့ အဖြစ်အပျက် ၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာ ၁၀ ရက် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် နိုဗယ်လ်ငြိမ်းချမ်းရေးဆု ထောက်ခံဆန္ဒပြမှုဟာ ၂၂ နှစ်တင်းကင်း ပြည့်ခဲ့ပါပြီ။ ဟိုးအချိန်ကာလက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားလူငယ်ဘဝ အခုတော့ အသက် ၅၀ ဝန်းကျင် လူလတ်ပိုင်းအိမ်ထောင်သည် ဘဝတွေဖြစ်နေကြပြီ။

(ခြွင်းချက်) တချို့ အိမ်ထောင်မကျသေး။ လူတစ်ဦးချင်းစီရဲ့ ဘဝတွေ၊ တွေး ခေါ် မြော်မြင်တွေကတော့ တစ်ဦးချင်းစီရဲ့ တွေ့ကြုံဖြတ်သန်းမှု၊ ခံယူမှုတို့အပေါ် မူတည် ၍ ပြောင်းလဲလာကြပါပြီ။ မတရားမှုတွေကို ဆန့်ကျင်တဲ့ နေရာမှာ စိတ်ခံစားမှုနဲ့ပဲ ပြောပြော၊ အတွေးအခေါ် ယုံကြည်ချက်နဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ပြည်သူလူထုဘဝ တိုးတက်ပြောင်းလဲရေး အကွက်အနည်းနဲ့အများဆိုသလို ပေးဆပ်မှုတွေလည်းရှိခဲ့ကြပါပြီ။ ပေးဆပ်မှုတို့ရဲ့အကျိုး ရလဒ်တွေ တိုင်းပြည်ရဲ့ ဖြစ်ပေါ်ပြောင်းလဲမှုတွေကတော့ . . .

ကျွန်တော်တို့လို ကျောင်းသားလူငယ်တွေနဲ့ ပြည်သူလူထုတွေရဲ့ စစ်အာဏာရှင် ...နှစ်ဆန့်ကျင်ရေးတိုက်ပွဲတွေဟာ ဗမာပြည်မှာ အလွန်ပဲများပြားလှပါတယ်။ စစ်အာဏာ ရှင်တွေရဲ့ အုပ်စိုးမှုကလည်း ရှည်ကြာသလို၊ လူထုလူတန်းစား အခွင့်ရေးတိုက်ပွဲတွေ၊ ဒီမို ...ရေစီရေး တောင်းဆိုလှုပ်ရှားမှုတွေဟာလည်း ပြင်းထန်ခဲ့တာ အနန်းတကြယ်တော့

www.burmeseclassic.com

မဟုတ်ပါဘူး။ ဖိနှိပ်မှုများလေလေ ဆန့်ကျင်တွန်းလှန် ရုန်းကန်မှုတွေလည်း များလေလေပါပဲ။ ခေတ်အဆက်ဆက် အမှန်တရားအတွက် ခုခံတိုက်ပွဲတွေနဲ့ လက်ဆင့်ကမ်း သယ်ဆောင်လာမှုတွေကြောင့် ကျောင်းသားလူငယ်တွေ၊ လယ်သမား၊ အလုပ်သမား၊ ပြည်သူတွေရဲ့ အသိစိတ်တွေထဲမှာ တိုက်ပွဲဝင်စိတ်ဓာတ်တွေ သွေးကြောထဲကို ဝင်ရောက် စိမ့်ဝင်ပျံ့နှံ့နေပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့နှလုံးသားထဲတွေမှာလည်းဝင်ရောက်နေရာယူ ပြည့်နှက်ခဲ့တာပါပဲ။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နိုဗယ်လ်ငြိမ်းချမ်းရေးဆု ထောက်ခံဆန္ဒပြမှုအကြောင်းပြု၊ စစ်အစိုးရဆန့်ကျင်ရေးဟာ သီးခြားကင်းလွတ် အဆက်စပ်မဲ့ခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး။ အနီးဆုံးသော ၈၈-ဒီမိုကရေစီရေး တောင်းဆိုလှုပ်ရှားမှုတွေရဲ့ နောက်ဆက်တွဲတိုက်ပွဲတစ်ခုပါပဲ။

အားလုံးသိပြီးဖြစ်တဲ့အတိုင်း ၈၈-ဒီမိုကရေစီ တောင်းဆိုတိုက်ပွဲဟာ ခေတ်အဆက်ဆက်သယ်ဆောင်စုပုံလာတဲ့ ခေတ်အပြောင်းလဲကို တောင်းဆိုနေတဲ့ တိုင်းပြည်နဲ့အဝှမ်း၊ ပြည်သူတို့ရဲ့ အရှိန်အဟုန်ကြီးမားလှတဲ့ ကမ္ဘာ့သမိုင်းဝင် တိုက်ပွဲကြီးဖြစ်ပါတယ်။ တော်လှန်ရဲရင့် ပေးဆပ်သူတို့ရဲ့ မှတ်တမ်းတစ်ခုပါပဲ။ အဲဒီတိုက်ပွဲကြီးကို စစ်အာဏာရှင်တို့ဟာ ကိုယ့်အာဏာ တည်မြဲရေးအတွက် အကြမ်းဖက် ပစ်ခတ်ဖြိုခွဲ ယုတ်မာရိုင်းစိုင်းတဲ့ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှု မှတ်တမ်းတစ်ခုလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ တိုင်းပြည်အာဏာရဲ့ ပိုင်ရှင်အစစ်အမှန်ဟာ ပြည်သူတွေသာ ဖြစ်ရမယ့်အစား န·ဝ·တ စစ်အစိုးရဟာ အကြောင်း အမျိုးမျိုးပြကာ လုယက်ခားပြတိုက် အာဏာလက်ဝယ်ပိုင်ဆိုင်ပြီးကာမှ ဒီ ကရေစီ အရေခြုံပြခဲ့တယ်။ နှိမ်နင်းဖြိုခွဲခံရတဲ့ ပြည်သူတွေရဲ့ ဒေါသတွေ လျော့ပါးသွားအောင် ချော့မြူ နှစ်သိမ့်တဲ့အနေနဲ့ ပါတီစုံရွေးကောက်ပွဲ ကျင်းပပေးမယ်။ ပါတီတွေထူထောင်ကြလို့ တစ်ဖက်က ဖွင့်ပေးသလိုလိုနဲ့ တစ်ဖက်က တိုင်းပြည်လုံခြုံရေးနဲ့ တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး အကြောင်းပြချက်တွေနဲ့ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားဖိနှိပ်ရေး ပေါ်လစီနဲ့ ပြန်ပိတ်ပင်ထားပြန်တယ်။ အာဏာရှင်တို့ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း အကြိုက်ပေး အလိုလိုက်သယောင်နဲ့ ကိုယ့်ဘက်က အာဏာ လက်မလွှတ်သွားအောင် အချိန်ယူလှည့်စားခဲ့တဲ့ နည်းနာတွေသာ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သမိုင်း သက်သေပြခဲ့ပြီးပါပြီ။

အဲဒီအခြေအနေအောက်မှာပဲ ပါတီတွေထူထောင်ကြတယ်။ အခြေအနေ ခွင့်ပြုသလောက်သာ လှုပ်ရှားမှုတွေ လုပ်ခဲ့ကြရတယ်။ ကျောင်းသားလူငယ်တွေနဲ့ ပြည်သူလူထုဟာ မြေပေါ်-မြေအောက် စတဲ့ ရတဲ့ နည်းလမ်းတွေနဲ့ ဆက်သွယ်လှုပ်ရှားခဲ့ကြရင်း ဖမ်းဆီး ထော င်ချ၊ နှစ်ရှည်လများ နေခဲ့ရတယ်။ လက်နက်တော်လှန်ရေးဘက် ကူးပြောင်းသွားကြတာတွေလည်း အစုအပြုံ၊ အုံလိုက်ကျင်းလိုက်ပါပဲ။ ၁၉၉၀-ရွေးကောက်ပွဲမှာ ဒီမို ကရေစီအင်အားစုဖြစ်တဲ့ အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ်က အပြတ်အသတ် အနိုင်ရခဲ့သော်လည်းစစ် ာဏာရှင်တို့ရဲ့အကျိုးစီးပွားကိုကာကွယ်ဖို့၊အာဏာဆက်လက်တည်မြဲဖို့

အာဏာလက်မလွှတ်ရေး သေနင်္ဂဗျူဟာ ပေါ်လစီအတိုင်း ရွေးကောက်ပွဲရလဒ် အသိအမှတ်ပြု အကောင်အထည်မဖော်ခဲ့၊ အာဏာလွှဲမပေးခဲ့ပါ။ ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ရေးဆွဲပြီးမှသာ အာဏာလွှဲပေးမည်ဆိုကာ ကလိန်ကကျစ် နည်းလမ်းပေါင်းစုံနဲ့ အချိန်ဆွဲအာဏာဆက်လက် ထိန်းသိမ်းခဲ့ကြပြန်တယ်။ ပြည်သူတွေဘက်ကလည်း ၈၈-အရေးတော်ပုံကြီးရဲ့ အရှိန်ကိုယူပြီး ရတဲ့နည်းလမ်းအသွယ်သွယ်နဲ့ ဆန့်ကျင်လှုပ်ရှားခဲ့ရာ နောက်ဆုံး ရဟန်းသံဃာ တော်တွေပါ ၁၉၉၀-နှောင်းပိုင်းမှာ သပိတ်မှောက် ကံဆောင်ရတဲ့အထိ ရာဇဝင်တွင်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း ကိုယ့်မှာ ရှိတဲ့ ယုံကြည်မှုလက်နက်၊ အမှန်တရားလက်နက်တွေဟာ စစ်အစိုးရရဲ့ စက်သေနတ်နဲ့ ပစ်ခတ်၊ ဖမ်းစီး အရေးယူ၊ ဖိနှိပ်ရေး စစ်ခုံရုံးဖွဲ့၊ ထောင်သွင်း အကျဉ်းချ၊ ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးခံရတာကြောင့် ယာယီအားဖြင့် အရေးနိမ့် ငြိမ်သက်ခဲ့ရပြန်တယ်။

၁၉၈၈ ခုနှစ်ကတည်းက တက္ကသိုလ်ကျောင်းတွေ ပိတ်ထားခဲ့ရာက နေပြီး ၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ နှစ်လယ်လောက်မှာ ကျောင်းတွေ ပြန်ဖွင့်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနှစ် ပြည်တွင်းနိုင်ငံရေးအခြေအနေအရ ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂအစည်းအဝေးပွဲတွေမှာ မြန်မာပြည်မှာ အခြေအနေတွေ တည်ငြိမ်လာပါပြီ၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းတွေလည်း ပြန်လည်ဖွင့်နိုင်ပါပြီဆိုတဲ့ အကြောင်း နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးရဲ့ မိန့်ခွန်းတွေဟာ ကျောင်းပြန်ဖွင့်စ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းသားတွေရဲ့ မကျေနပ်ချက်တွေကို လှုန့်နှိုးလှုံ့ဆော်လိုက်သလိုပါပဲ။ ၈၈-ကာလက စပြီး ပြည်တွင်းနိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှုတွေကို နိုင်ငံတကာမှာ အာရုံစိုက် လေ့လာနေချိန်ဖြစ်ပါတယ်။ ပြည်တွင်းရှိ ဒီမိုကရေစီခေါင်းဆောင်များ၊ ပြည်သူဘက်မှ တက်ကြွလှုပ်ရှားသူများ ဖမ်းဆီးထောင်ကျနေချိန်၊ ပြည်တွင်းလှုပ်ရှားမှုဟာ ယာယီငြိမ်သက်နေချိန်မှာ ိမ်အကျယ်ချုပ်ချခံနေတဲ့ NLDပါတီခေါင်းဆောင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကို နိုဗယ်လ်ငြိမ်းချမ်းရေးဆု ချီးမြှင့်ဂုဏ်ပြုပေးလိုက်ပါတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် မြန်မာ့ဒီမိုကရေစီ ေးအင်အားတစ်ခုလုံးကိုပါ အားပေးထောက်ခံလိုက်တာပါပဲ။ စစ်အစိုးရက လုံးဝအသိ မှတ်မပြုသလို၊ ပြည်တွင်းနိုင်ငံရေးအသိုင်းဝိုင်းများကလည်း စိတ်ထဲ၌သာ အသိမှတ်ပြု ုံး ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ထုတ်ဖော်မပြောရဲ၊ မလုပ်ရဲတဲ့ အခြေအနေ အချိန်အခါပါ။

၈၇-၈၈ ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှုများနဲ့ စတင်ခဲ့ပြီး ၈၈-လွန် နောက်ပိုင်းမှာ ါတီထောင်၊ တောတွင်းရောက်၊ မြေအောက်ဆင်းသွားကြတဲ့ ကျောင်းသား လူငယ်များ ကြားမှာတော့ ဒါဟာ နိုင်ငံရေးတပ်လှန့်မှုတစ်ခု၊ တိုက်ပွဲခေါ်သံပါပဲ။ တစ်နိုင်ငံလုံးတိုင်းအတာနဲ့ ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့ ၈၈-ဒီမိုကရေစီအရေးတော်ပုံကြီးမှာ ပါဝင်ပတ်သက်ကြ မှုတွေဟာ မြို့နယ်အလိုက်၊ ရွာအလိုက်၊ သပိတ်စခန်းဖွင့် ကိုယ့်အုပ်စုနဲ့ကိုယ် လှုပ် ှားခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အင်းစိန်ကျောင်းသားလူငယ်အုပ်စုကလည်း အဲဒီအရေး ဟော်ပုံကာလမှာ အင်းစိန်ကျောင်းသားသမဂ္ဂအနေနဲ့ စုစည်းလှုပ်ရှားပါဝင်ခဲ့ကြတယ်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စစ်တပ်က အာဏာ သိမ်းပြီးနောက်ပိုင်းမှာတော့ တချို့အစုတွေဟာ ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားသမဂ္ဂများအဖွဲ့ချုပ် (ဗ·က·သ)၊ မြန်မာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားသမဂ္ဂများ အဖွဲ့ချုပ် (မ·က·သ)၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများ သမဂ္ဂ(တ·က·သ)၊ အခြေခံကျောင်းသားများ သမဂ္ဂ(အ·က·သ)၊ ရန်ကုန်ခရိုင် ကျောင်းသားများသမဂ္ဂ (ရ·က·သ)အဖွဲ့ဝင်များအနေနဲ့ သူ့အုပ်စုနဲ့သူ လှုပ်ရှားသူက လှုပ်ရှား၊ လူ့ဘောင်သစ်ပါတီထဲ ရောက်သွားသူက ရောက်သွား၊ နယ်စပ်တောတွင်း သွားပြီး ပြည်တွင်း မြေအောက်ပြန်လည်လှုပ်ရှားဖို့ ပြန်လာသူက ပြန်လာနဲ့ ကျောင်းထဲမှာ ပြန်လည်စုစည်းမိခဲ့ကြပြန်တယ်။

ကျွန်တော်တို့ အင်းစိန်မြို့နေ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများဖြစ်ကြတဲ့ ကျွန်တော်(ဘိုဘိုဟန်-အောင်ပန်း)၊ ဆန်နီ(ခ)သီဟသူ(ခေတ္တ ဖိလစ်ပိုင်)၊ ထွန်းထွန်းသန်း (အမေရိက)၊ မောင်မောင်ကျော်(စာရေးဆရာ ငြိမ်းကျော်၏ သား)၊ မြင့်ဆွေ (အင်းစိန်)၊ မျိုးမြင့်(လူ့ဘောင်သစ်ပါတီ-အင်းစိန်)၊ ရန်နိုင်(အင်းစိန်)၊ ဝင်းနိုင်(အင်းစိန်) တို့ဟာ အဲဒီအချိန်ကရှိနေတဲ့နိုင်ငံရေးအခြေအနေများကိုဆွေးနွေးခဲ့ရာကတစ်ဆင့်ကျောင်းတွင်းနိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှုတစ်ခုပါ လုပ်သင့်တယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့လို ရန်ကုန် ခရိုင်ကျောင်းသားသမဂ္ဂအဖွဲ့ဝင်ဖြစ်တဲ့ မင်းလှိုင်(ခ) မောင်မှိုင်း(ဒေါ်ပုံ)တို့နှင့်လည်း ချိတ်ဆက်တိုင်ပင်ကာ လုပ်ဆောင်ဖို့ သူတို့ဘက်ကလည်း ဆန္ဒရှိကြတယ်။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အဓိကရည်ရွယ်ချက်ကတော့ န·ဝ·တ စစ်အစိုးရရဲ့ ပြည်သူလူထုအား ဖိနှိပ်ထားတဲ့အပေါ် နိုင်ငံတကာက သိရှိနေတာကို လိမ်လည်လှည့်ဖြားဖို့ ကြိုးစားအားထုတ်နေတာကို ဖော်ထုတ်ဖွင့်ချဖို့ပါပဲ။ နိုင်ငံတကာရဲ့ ပြည်တွင်းကို ဖိအားပေးမှုအနေနဲ့ ၁၉၉၁- နိုဗယ်လ်ငြိမ်းချမ်းရေးဆု ပေးလိုက်ခြင်းဟာ ပြည်တွင်းနိုင်ငံရေးအခြေအနေကို ပြန်လည်ဦးမော့လာဖို့ မီးစိမ်းအချက်ပြ အားပေးထောက်ခံလိုက်တယ်လို့ ယူဆပါတယ်။ အဲဒီအချက်ကို နိုင်ငံရေးအကြောင်းပြချက်အဖြစ် ရယူကာ အကန့်သတ်အနေနဲ့ ကျောင်းတွင်းလှုပ်ရှားမှုကို ဖော်ဆောင်ဖို့ အခြေအနေပေးခဲ့ပါတယ်။ ၈၈-ဒီမိုကရေစီကတည်းက မသေလို့၊ ထောင်မကျလို့၊ တောထဲမရောက်လို့ ပြည်တွင်းမှာ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးလုပ်နေရာကနေ တက္ကသိုလ်ကျောင်းတွေ ပြန်ဖွင့်လိုက်တာဟာ ကျောင်းသားများပြန်လည်စုစည်းခွင့်ရလိုက်ပါတယ်။ဒါပေမဲ့ခေါင်းဆောင်မှုပေးနိုင်မယ့် တရားဝင် နိုင်ငံရေးပါတီများအနေနဲ့ မလှုပ်ရှားနိုင်တဲ့ အခြေအနေပါ။

အဲဒီအချိန်က နိုင်ငံရေးကြွေးကြော်သံများကတော့ . . .

(၁) ကျောင်းသားသမဂ္ဂများ လွတ်လပ်စွာဖွဲ့စည်းရေး၊

(၂) ဖမ်းဆီးခံ ကျောင်းသားများနှင့် နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများ ပြန်လွှတ်ရေး၊

(၃) နိုဗယ်လ်ငြိမ်းချမ်းရေးဆုရှင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် လွှတ်မြောက်ရေး၊

(၄) ဒီမိုကရေစီရရှိရေး၊

(၅) စစ်အစိုးရဆန့်ကျင်ရေး-တို့ ဖြစ်ကြပါတယ်။

အချိန်အခါကတော့ ၁၉၉၁- ဒီဇင်ဘာလ ၁၀ ရက်မှာ နော်ဝေနိုင်ငံ၊ အော်စလိုတက္ကသိုလ်မှာ ဆုပေးပွဲကျင်းပမယ့်အချိန်နဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ချိန်ကိုက်ပြီး ရန်ကုန် ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံတက္ကသိုလ်(ပင်မ)တွင်းမှာ ထောက်ခံဆန္ဒပြဖို့ သတ်မှတ်ခဲ့ကြတယ်။ သတ်မှတ်ထားတဲ့အတိုင်းလည်း ဒီဇင်ဘာ (၉၊ ၁၀၊ ၁၁)ရက်တွေမှာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၊ စက်မှုတက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများ၊ ဗ·က·သ၊ မ·က·သ၊ တ·က·သ၊ လူ့ဘောင်သစ်ပါတီ၊ ABSDF နဲ့ တက်ကြွလှုပ်ရှားသူများ ပေါင်းစုံပါဝင် ဆင်နွှဲခဲ့ကြတယ်။ ၈၈-ဖုန်းမော်အရေးအခင်း၊ ဗွန်-ကျောင်းတွင်းအရေးအခင်းနဲ့ ၈၈-အရေးတော်ပုံကြီးနောက်ပိုင်း အကြီးမားဆုံး ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှုကြီး ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ စစ်အစိုးရရဲ့ မင်းသားခေါင်းစွပ်ကို ခွာချ၊ ဘီလူးမျက်နှာကို ဖွင့်ချခဲ့တာကြောင့် ကျောင်းတွင်း ဝင်ရောက်ဖမ်းဆီးခဲ့ကာ အကန့်အသတ်မရှိ ကျောင်းများ ပြန်ပိတ်ခဲ့ပြန်ပါတယ်။

ကျောင်းသား (၂၀၀)ကျော်ကို ဖမ်းဆီးထိန်းသိမ်းကာ စစ်ထောက်လှမ်းရေး စစ်ကြောရေးစခန်းများနဲ့ အင်းစိန်ထောင်တို့တွင် လူစုခွဲစစ်ကြောရေးများဝင်ခဲ့ပြီး တစ်ပတ်အကြာမှာဆရာ၊မိဘများရဲ့အာမခံနဲ့ ကျောင်းသား(၁၀၀)ကျော်ကို ပြန်လွှတ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ကျန်ရှိနေတဲ့ ကျောင်းသား (၁၀၀)ကျော်ကိုတော့ ၁၉၉၂ မတ်လ (၂၃၊ ၂၅) ရက်များတွင် ထောင်တွင်း စစ်ခုံရုံးဖွဲ့ကာ နေ့ချင်းပြီး တစ်ထိုင်တည်း အမိန့်ချစာပါသော စာအိတ်ကို ဖွင့်ဖောက်ပြီး နှစ်ရှည် ထောင်ဒဏ် (၂၀ နှစ်၊ ၁၅ နှစ်၊ ၁၀ နှစ်) အသီးသီး အမိန့်ချမှတ်လိုက်ပါတယ်။

ယခုဆို ထောင်အသီးသီးမှ လွတ်မြောက်လာခဲ့တာ နှစ်အတော်အတန် တောင်ကြာမြင့်ခဲ့ပါပြီ။ တချို့ နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှုတွေထဲမှာ ရှိနေဆဲ၊ တချို့ မလှမ်းမကမ်းမှာ၊ ကချို့လည်း ဝေးကွာသွားကြပါပြီ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ပြည်သူတွေရဲ့ ဘဝ၊ တိုင်းပြည်ရဲ့ ဘဝပြုပြင်ကောင်းမွန်တိုးတက်စေဖို့ရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့အုတ်တစ်ချပ်သဲတစ်ပွင့်အနေနဲ့ သမိုင်းတစ်ခေတ်ရဲ့ နိုင်ငံသားတစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့လိုပဲ ခေတ်အဆက်ဆက်ပေးဆပ်တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြတဲ့ အဖိနှိပ်ခံပြည်သူတွေရဲ့ အသက်တွေ၊ ဘဝတွေနဲ့ တည်ဆောက်ခဲ့ကြတဲ့ အတိတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်လုပ်ရပ်တွေဟာ အနာဂတ်မှာ စစ်အာဏာရှင်စနစ် ပျောက်ကွယ်ပြီး ဒီမိုကရေစီကျင့်စဉ် ကျင့်သုံးမယ့် နိုင်ငံရေးစနစ်ကောင်းတစ်ခု၊ ရလဒ်ကောင်းတစ်ခုကိုရမယ်လို့ ယုံကြည်မျှော်လင့်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုအချိန်မှာတော့ စနစ်ဆိုး၏ အတိတ်ရဲ့ အရိပ်တွေဟာ စိုးမိုးနေဆဲ၊ ပိုင်းတိုက်နေဆဲ၊ လှည့်ဖျားနေဆဲ ... နေဆဲ ... နေဆဲ ... နေဆဲပါ။

ဘိုဘိုဟန် (အောင်ပန်း)

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သတိတရအပိုင်းအစများနဲ့ 10 D

နေလင်း

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ၂၀ ကျော်က အင်းစိန် သီးသန့်ထောင် အဆောင်(၂)မှာ အတူနေခဲ့ဖူးတဲ့ ကိုသိမ်းဆွေ (ယခု အမျိုးသားလွှတ်တော်အမတ်-NLD)မှ တိုက်တွန်းလာတဲ့အတွက် 10D နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မှတ်မိသမျှ ရေးဖြစ်ခြင်းပါပဲ။ ဦးဆောင်ခဲ့သူတစ်ယောက်မဟုတ်ပေမယ့် သမဂ္ဂစိတ်၊ ကျောင်းသားစိတ်နဲ့ ရေးဖြစ်တာပါလို့ ကြိုတင်ဝန်ခံပါရစေ။

တကယ်တမ်း ရေးမယ်ဆိုပြီး စဉ်းစားလိုက်တော့ မှတ်ဉာဏ်တွေက ဝေဝေဝါးဝါး။ ဒါပေမယ့် နှစ်ရှည်ထောင်ကျခဲ့တဲ့ မိတ်ဆွေတွေ၊ ကံကောင်းပြီး အဖမ်းမခံရတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေအတွက် သတိတရစိတ်နဲ့ ရေးဖြစ်ပါတယ်။

လာမယ့် ဒီဇင်ဘာ ၁၀ရက်ဆိုရင် စစ်အာဏာရှင်လက်အောက် ကျောင်းသားအန်တုမှုတွေထဲက 10D လို့ ခေါ်ကြတဲ့ နိုဗယ်လ် ငြိမ်းချမ်းရေးလှုပ်ရှားမှုဟာ ၂၂ နှစ်ပြည့်ပါပြီ။ ၂၂ နှစ်ဆိုတာ လူ့ဘဝအသက်နဲ့ တွက်ကြည့်ရင် မနည်းတဲ့ နှစ်တွေပါပဲ။

ကျွန်တော်ထင်တယ်။ 10D ရဲ့ ထူးခြားချက်က နယ်စုံ ကျောင်းပေါင်းစုံက ကျောင်းသားတွေ ပူးပေါင်းပါဝင်ကြတယ်။ ကျောင်းသားတွေ အများကြီး အဖမ်းခံရ ပြီး ထောင်ချခံခဲ့ရတယ်။ အနည်းဆုံး ၁၀ နှစ်ကနေ အနှစ် ၂၀ အထိ ချခဲ့လို့ တော်တော်ပြင်းတဲ့ ပြစ်ဒဏ်လို့ ပြောလို့ရပါတယ်။

၁၉၉၁ မှာ ကျွန်တော့်အသက်က ၁၉ နှစ်အရွယ်။ ဒဂုံဆောင်မှာ ကျောင်းအိပ်-ကျောင်းစားနေတဲ့ ဒုတိယနှစ် ဘူမိဗေဒကျောင်းသားတစ်ယောက်ပါ။ ဒဂုံဆောင်က ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် မိန်းဝင်းထဲမှာ ရှိသလို၊ တောင်ငူဆောင်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်၊ ရွှေဘိုဆောင်နဲ့က ကျောချင်းကပ်ပါ။ ဒုတိယနှစ် ကျောင်းသားဖြစ်လို့ လှိုင်နယ်မြေမှာ ကျောင်းသွားတက်ရပေမယ့် အဆောင်ကျောင်းသားအနေနဲ့ မိန်းဝင်းထဲမှာ နေရတော့ နှစ်နေရာစလုံးမှာ ဘာဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့တွေ သိလေ့ရှိပါတယ်။

အဲဒီအချိန်က ၈၈-ရဲ့ အရှိန်က မသေသေး။ ၈၉ ဒေါ်စု အကျယ်ချုပ်ကျနေချိန် ၉၀-ရွေးကောက်ပွဲအပြီး ကျောင်းတွေကို အတင်းပြန်ဖွင့်နေပေမယ့် ကျောင်းတိုင်း··· ကျောင်းတိုင်းမှာ ခြောက်သွေ့ ငြိမ်သက်နေပါတယ်။ RFA, VOA နဲ့ BBC တို့ကနေ ၁၉၉၁ ခုနှစ်အတွက် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်အား ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေး နိုဗယ်လ်ဆုပေးအပ်ကြောင်း ထုတ်လွှင့်ချက်ကို ကြားသိရပါတယ်။ ကျွန်တော့် အနေနဲ့ ငယ်ငယ်က အမေ့ကျေးဇူးကြောင့် Seven Inventors လို စာအုပ်မျိုးက တစ်ဆင့် Alfred Novel နဲ့ သူ့ရဲ့ နိုဗယ်လ်ဆုအကြောင်း ဖတ်ထားခဲ့ဖူးတော့ ဒီဆုဟာ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တဲ့ ဆုတစ်ဆု။ ပြီးတော့ ဗမာပြည်ကနေ ပထမဆုံးရတဲ့ ကမ္ဘာကျော်ဆုဖြစ်နေလို့ ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်မိပါတယ်။

ကျွန်တော်တွေးမိတာက ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်အနေနဲ့ နိုဗယ်လ်ဆုကို သွားရောက် လက်ခံခွင့်ရှိတယ်ဆိုတာပါပဲ။ ဒါကို သူငယ်ချင်းအချို့နဲ့တောင် ပြောဖြစ်ဆိုဖြစ်ခဲ့ပါသေးတယ်။

×××

၁၉၉၁၊ ဒီဇင်ဘာ ၁၀ ရက်။

အဲဒီနေ့က အဆောင်မှာ အပျင်းထူလို့ ကောင်းနေတုန်း RC ဘက်မှာ ကျောင်းသားတွေ စုရုံးစုရုံးဖြစ်နေကြတယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့ ဒဂုံဆောင်ဆီ သတင်းရောက်လာပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ချက်ချင်း အိပ်ရာကထပြီး RC ဘက်ကို အပြေးသွားမိပါတယ်။ ဟိုရောက်တော့ ကျောင်းသားတချို့ စပြီး တရားဟောနေကြပါပြီ။ ဟိုင်ဘာရီဘက်မှာလည်း ကျောင်းသူတွေ ထိုင်ပြီး အားပေးနေတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ချက်ချင်းပဲ ပါဝင်ပူးပေါင်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကျောင်းဝန်းကိုပတ်ပြီး ဆန္ဒပြကြပါတော့တယ်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော် မှတ်မိတဲ့ ကြွေးကြော်သံတွေကတော့…

* ဒေါ်စုအပါအဝင် ဖမ်းဆီးခံ ကျောင်းသားများနဲ့ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများ လွှတ်မြောက်ရေး၊

* ကျောင်းသားသမဂ္ဂဖွဲ့စည်းရေးနဲ့ ၉၀-ရွေးကောက်ပွဲရလဒ်ကို အကောင်အထည်ဖော်ပေးရေးလို့ပဲ မှတ်မိပါတယ်။

တစ်နေကုန် ဆန္ဒပြကြွေးကြော်ပြီး ညနေခင်းမရောက်တရောက်မှာ လူစုခွဲကြပါတယ်။

အဲဒီတုန်းက ကျောင်းသား ဆန္ဒပြပွဲတွေ စတင်ဖောက်ခွဲတိုင်း အချင်းချင်း သိကြတဲ့ ကျောင်းသားအုပ်စုလေးတွေက ပြင်ဆင်ပြီး စ,ကြတာပါ။ ကျွန်တော်လို နယ်ကျောင်းသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘာအဆက်အသွယ်မှ မရှိပေမယ့် ကျောင်းသားစိတ်ဓာတ်နဲ့ ပါဝင်ခဲ့တာပါ။ ပါဝင်ခဲ့သူအများစုကလည်း ဒီလိုစိတ်မျိုးပဲ ဖြစ်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

×××

၁၉၉၁၊ ဒီဇင်ဘာ ၁၁ ရက်။

ဒီနေ့လည်း ဆန္ဒပြပွဲ ဆက်လုပ်ဖြစ်မှာမို့ မနက်ကတည်းက ကျွန်တော် ပြင်ဆင်ခဲ့ပါတယ်။ မျက်နှာကို မမှတ်မိအောင် ဖုံးဖို့ လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည်ကို ယူပြီး RC ဘက်ကို စောစောထွက်လာဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ရောက်သွားတော့ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေ အတော်များနေပါပြီ။ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် တရားဟောကြ၊ ကြွေးကြော်နဲ့ တက်ကြွနေကြပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ဘွဲ့နှင်းသဘင်ခန်းမကနေ ပြီးတော့ ပါချုပ်က လူစုခွဲဖို့၊ မဟုတ်ရင် စစ်တပ်က ကျောင်းထဲဝင်လာပြီး အရေးယူရပါမယ်ဆိုပြီး စပီကာနဲ့ ကြေညာပါတော့တယ်။

ကျွန်တော် စိတ်အရမ်းဆိုးသွားပြီး လူရှင်းနေတဲ့ အဓိပတိလမ်းမပေါ် တက်ကာ ဘွဲ့နှင်းသဘင်ဘက် လှည့်ပြီး အော်ပါတော့တယ်။ ကျောင်းဆရာ တစ်ယောက်လုပ်ပြီး ကျောင်းဝင်းထဲကို စစ်တပ်ဝင်ခွင့်ပေးတာကို မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်လွန်းလို့ပါ။

မျက်နှာဖုံးလည်း သတိရမတော့ပါ။ ကျွန်တော်နဲ့အတူ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများလည်း ပြိုင်တူ အော်ဟစ် ပေါက်ကွဲကြပါတယ်။

နောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားထုကြီး ကျောင်းထဲမှာ လှည့်လည် ဆန္ဒပြကြပါတယ်။

တောင်ငူဆောင်ရှေ့ရောက်တော့ ရပ်ပြီး တရားဟောကြပါတယ်။ မှတ်မိနေတာကတော့ မြန်မာစာက ကိုမြင့်လှိုင် တက်တက်ကြွကြွ တရားဟောနေတာပါပဲ။

မော်ဘီက သန်းထိုက်က မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါအုပ်ပြီး ခွပ်ဒေါင်းအလံကို ဝှေ့ယမ်းလို့ပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ စစ်တပ်က အချိန်မရွေး ကျောင်းထဲကို ဝင်လာတော့မယ်ဆိုတာလို အားလုံး ခန့်မှန်းမိနေကြပါပြီ။ ကျောင်းဝင်းကြီးတစ်ခုလုံးကို စစ်မြေပြင်ပမာ စစ်တပ်က ဝိုင်းထားပါတယ်။

အဲဒီအချိန် ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ဆန္ဒပြသူတွေ၊ ရပ်ပြီး ဝန်းရံသူတွေအားလုံး က ကျွန်တော်နဲ့ မေဂျာတူ၊ အတန်းတူ သူငယ်ချင်းတွေပါ။ မိန်းကလေးတွေဖြစ်တဲ့ မိုးချိုသင်း (ကဗျာဆရာကြီး ဦးတင်မိုးရဲ့ သမီး)၊ ချောချောအောင်နဲ့ စိုးဝင်းတင်တို့ကို တွေ့မိလိုက်ပါတယ်။

ခဏကြာတော့ ကျောင်းထဲကို စစ်တပ် ဝင်လာကြောင်း စ,ကြားရပါတော့တယ်။ သူတို့ကို ရာမညဆောင် ထွက်ပေါက်ရှိရာကို လိုက်ပို့ပေးပါတယ်။ ရာမည နဲ့ တောင်ငူဆောင်က ကပ်နေတာပါ။ တကယ်လို့ အဖမ်းခံရရင် ကျွန်တော်က အဆောင်ကျောင်းသားဆိုတော့ ဒီအချိန် ကျောင်းဝင်းထဲမှာ ရှိနေတာကို ဖြေရှင်းလို့ ရပေမယ့် သူတို့တွေအနေနဲ့က RC 2 က သူတွေဆိုတော့ ပြဿနာရှိနိုင်ပါတယ်။

ရာမညဆောင် ဂိတ်ဝကို ရောက်တော့ စစ်တပ်က ပိတ်ဆို့ထားပါတယ်။ မိုးချိုသင်းနဲ့ တခြားကျောင်းသူ-ကျောင်းသားတွေက ပိတ်ဆို့ တားဆီးနေတဲ့ စစ်ဘက်နက်တွေကြားက အတင်းတိုးဖယ်ပြီး ထွက်သွားကြပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အဆောင်ကို ပြန်ပြေးလာပါတယ်။ ကျောင်းထဲကို စစ်တပ်တွေ ရောက်နေပါပြီ။ ကျောင်းသားတွေကလည်း လူစုခွဲပြီး ရှောင်တိမ်းကြပါတယ်။

ကျွန်တော် ဒဂုံဆောင်ထိပ်ကို အရောက်၊ အတန်းကြီး ကျောင်းသား တစ်ယောက်က ပြန်မလာဖို့ လှမ်းအော်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်တော့ အဆောင်ပတ်လည်ကို စစ်တပ်က ဝိုင်းထားပြီး အဆောင်ထဲ ဝင်ဖို့ ကြိုးစားနေကြပါတယ်။

ကျွန်တော် ပြန်လှည့်ထွက်ပြီး အနီးဆုံး တောင်ငူဆောင်ထဲကို ဝင်ပြေးလိုက်ပါတယ်။

ဆောင်ထဲရောက်တော့ အဆောင်ကျောင်းသားတွေကို မေးကြည့်ဖြစ်မှ အဖြစ်အပျက်ကို သိရပါတော့တယ်။ စစ်တပ်က ကျောင်းထဲ ဝင်လာတဲ့အချိန်၊ ဒဂုံဆောင် ကားလမ်းကြားမှာ ကွပ်ကဲရေးမှူး ကားလို့ ယူဆရတဲ့ စစ်-မာဇဒါကားက ဘီးချော်ပြီး [ဗ]မ်းဘောမြောင်းထဲ ကျွံကျသွားပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဒဂုံဆောင်ပေါ်က ကျောင်းသား တစ်ယောက်က ကျောင်းသားတွေ သောက်ဖို့ထားတဲ့ သောက်ရေအိုးနဲ့ ကားပေါ်ကို ပစ်ချလိုက်ပါတယ်။ တစ်ခါတည်း စစ်ထရပ်ကားနဲ့ ပါလာတဲ့ စစ်သားတွေအားလုံး သေနတ်မောင်းတင်ပြီး အဆောင်ထဲကို ဝင်ဖမ်းတော့တာပါပဲ။

www.burmeseclassic.com

အိပ်နေသူရော၊ ရေချိုးနေသူပါမကျန် တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် ဖမ်းတာပါ။ တချို့တွေ လွတ်ပေမယ့် တော်တော်များများ အဖမ်းခံရပါတယ်။ နောက်မှ ပြန်ကြားရတာက ရေအိုး တကယ်ပစ်ချတဲ့သူ (နာမည်ကို မရေးတော့ပါဘူး၊ မသေချာလို့ပါ)က လွတ်သွားပြီး ကျန်တဲ့ အဆောင်ကျောင်းသားအများစု အဖမ်းခံခဲ့ကြရတာပါ။

×××

ကျွန်တော်လည်း ဒဂုံဆောင်ကို ပြန်မရတာနဲ့ တောင်ငူဆောင်ထဲမှာ သောင်တင်နေချိန်ပါ။ အခု ၈၈-မျိုးဆက်ရုံးမှာ တက်ကြွစွာ ပါဝင်နေတဲ့ သူငယ်ချင်း မေသွယ်ဦးနဲ့ ဆုံပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာထောက်လှမ်းရေးနဲ့စစ်တပ်က တစ်ဆောင်ဝင် တစ်ဆောင်ထွက် လိုက်စစ်ပြီး ကျောင်းသားတွေကို ဖမ်းဆီးနေပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ဖြေကြမလဲဆိုပြီး ခေါင်းချင်းဆိုင် တိုင်ပင်ကြရပါတော့တယ်။

သန်းထိုက်(မှော်ဘီ)က သူဝတ်ထားတဲ့ လည်သာကုပ်အင်္ကျီကို အိမ်သာထဲ သွားပစ်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မျက်နှာစည်းထားပေးမယ့် ဒီအင်္ကျီကြီး ဝတ်ပြီး ခွပ်ဒေါင်းအလံကို ဝှေ့ယမ်းခဲ့တာကိုး။ (အဲဒီအင်္ကျီကြောင့်ပါပဲ၊ အဲဒီနေ့က လည်သာကုပ်အင်္ကျီဝတ်ထားသူတွေကို သိမ်းကျုံးပြီး ဖမ်းလာတာကို ထောင်ထဲရောက်တော့ တွေ့ရလို့ပါပဲ။)

ကျွန်တော်တို့အားလုံး တောင်ငူဆောင်ထဲမှာ ပိတ်မိနေကြပါတယ်။ အဆောင်ရှေ့တံခါးကို စစ်တပ်နဲ့ထောက်လှမ်းရေးက ပိတ်ထားတော့ထွက်ပေါက်မရှိတော့ပါဘူး။ ခဏကြာတော့ တောင်ငူဆောင်က ဆရာ၊ ဆရာမတွေနဲ့ ထောက်လှမ်းရေးတွေ စာရင်းလာကောက်ကြပါတယ်။ တောင်ငူဆောင်က မြန်မာစာနဲ့ အင်္ဂလိပ်စာ အဓိက ကျောင်းသားတွေကို သင်တဲ့ အဆောင်ဆိုတော့ အဲဒီကျောင်းသား-ကျောင်းသူတွေကို ရွေးပြီး အရင်ခေါ်ထုတ်သွားပါတယ်။ ကျန်တဲ့ ကျွန်တော်တို့လို လူတွေက တခြားမေဂျာက နေပြီး ဒီဖြစ်စဉ်ထဲမှာ ပါဝင်ပတ်သက်တဲ့သူတွေလို့ တစ်ထစ်ချ ယူဆဟန်တူပါတယ်။

ဘူမိဗေဒက ကျွန်တော့်ဆရာ ဦးကိုကိုသန့် (ဆရာကြီး ဦးကောင်းညွန့်ရဲ့ သမက်)ကတော့ ကျွန်တော်တို့ လွတ်မြောက်နိုင်ဖို့ တစ်ချိန်လုံး ထောက်လှမ်းရေးတွေကို သွားပြောလိုက်၊ ကျွန်တော်တို့ကို လာအားပေးလိုက်နဲ့ မျက်နှာပျက်နေပါတယ်။

မကြာပါဘူး။ မိန်းကလေးတွေကို အရင်ခေါ်ထုတ်သွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကိုတော့ တောင်ငူဆောင်အဝင်တံခါးဝမှာ ထောင်ကားကို ပိတ်ရပ်ပြီး ထောင်ကားထဲ သွင်းပါတယ်။ ပြီးတာနဲ့ အင်းစိန်ထော င်ရှိရာကို ခေါ်ဆောင်သွားပါတယ်။

×××

စစ်ကြောရေးနှင့် အင်းစိန်ထောင် (ငါးသန်း)

ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို သီးသန့်ထောင်ခန်းထဲက အခန်းတွေထဲ ခွဲထည့်

ထားလိုက်ပါတယ်။ ကျောင်းသားတွေက များလွန်းတော့ ကျွန်တော် ပထမဆုံးနေရတဲ့ အခန်းဆိုရင် ရှစ်ပေပတ်လည်လောက်ပဲ ရှိမယ်ထင်တယ်။ လူ ၁၃ ယောက်တောင် အတူနေရတာကို မှတ်မိနေပါတယ်။

သုံးညလောက် စစ်ကြောရေးဝင်ပြီးတဲ့နောက်မှာ (စစ်ကြောရေးအကြောင်းကိုပါ ရေးရရင် တစ်ထောင့်တစ်ညတွေ ဖြစ်ကုန်မှာစိုးလို့ ချန်ခဲ့ပါတယ်) အဆောင်တွေခွဲ၊ အခန်းတွေ ခွဲပြီး ထားလိုက်ကြပါတယ်။

နှစ်ပတ်အကြာလောက်မှာတော့ ကျောင်းသားတော်တော်များများ ပြန်လွတ်သွားကြပါတယ်။ ကျွန်တော်ကျန်ခဲ့ပြီး သုံးလလောက်အကြာမှာ ထောင်ထဲမှာ အရေးပေါ်စီစဉ်လိုက်တဲ့ စစ်ခုံရုံးနဲ့ တိုးပါတော့တယ်။ နေလင်းနဲ့ အပေါင်းအပါ ၉ ဦးကို ဂျပ်ဆင်ပေါ်တက် တရားဟောမှု၊ ဆန္ဒပြမှုတွေနဲ့ ထောင် ၁၀ နှစ်စီ ချလိုက်ပါတော့တယ်။

ကမောက်ကမနိုင်ပုံကတော့ ဂျပ်စင်ပေါ် တရားတက်ဟောတယ်ဆိုတဲ့ စွပ်စွဲမှုနဲ့ အမှုတွဲ ၉ ဦးကိုစွပါပဲ။ ဂျပ်ဆင်ဆိုတာ တရားတက်ဟောလို့ရတဲ့ နေရာမဟုတ်မှန်း ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တက်ဖူးသူတိုင်း သိကြမှာပါ။ အမိန့်ချခါနီးအချိန်ရောက်မှ ကျွန်တော်တို့ ၉ ယောက်ကို အမှုတွဲလိုက်ပေမယ့် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် လုံးဝမသိပါဘူး။ အပြင်မှာ တစ်ခါမှ မဆုံဖူးပါဘူး။ အဲဒီလို လုပ်ချင်ရာ လုပ်၊ စွပ်စွဲချင်သလို စွပ်စွဲပြီး ဟာရှယ်လောကို အကာကွယ်ယူပြီး ထင်ရာစိုင်းတဲ့ အာဏာရှင်ခေတ်ပါ။

×××

၁၉၉၂၊ ဇွန်လမှာတော့ ၁၁/၉၂ နဲ့ ကိုသိမ်းဆွေ၊ ကျွန်တော်အပါအဝင် ကျောင်းသားတော်တော်များများ လွတ်ငြိမ်းသက်သာခွင့် (၄၀၁-ထောင်ကြွေးကျန်)နဲ့ ပြန်လွတ်ခဲ့ကြပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ထောင်ထဲမှာ ခင်ခဲ့၊ သံယောဇဉ်ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ မိတ်ဆွေတော်တော်များများကတော့ ကျန်နေခဲ့ပြီး၊ ဒီမိုကရေစီရေးအတွက် သူတို့ဘဝ အချိန်တွေကို ပေးဆပ်စတေးခဲ့ကြရပါတယ်။

* နှစ်ပေါင်း ၂၂နှစ်အကြာမှာ ဝိုးတဝါးမှတ်ဉာဏ်ထဲက ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတွေဖြစ်တဲ့၊ အဲဒီအချိန်တုန်းက မကြောက်မရွံ့ ဆန္ဒအတူတူပြခဲ့ကြတဲ့ ဘူမိဗေဒမှ သူငယ်ချင်းများ၊

* ကျွန်တော်တို့ကို မရမက လိုက်ကယ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တဲ့ ဆရာ ဦးကိုကိုသန့်၊

*ကျွန်တော်နဲ့အတူတူစစ်ကြောရေးကိုဖြတ်သန်း၊ထောင်ထဲမှာတိုက်ခန်းတွဲမှာ ညီအစ်ကိုလို နေခဲ့ကြတဲ့ ကိုသိမ်းဆွေ၊ ကိုရွှေကြီး (ခင်မောင်ရွှေ-ever green)၊ ဘိုးဘိုးကြီး၊ ကောင်းထက်ညွန့်၊ သန်းထိုက်၊ လှကြိုင်၊ ဒိုက်ဦးက ဘော်ဒါကြီး၊ ဟင်းသန်းထွန်း (မ ယ ဆုံး)၊ သက်နှင်းမောင်၊ သန်းဦး၊ လှိုင်မိုးသန်း၊ သိန်းထိုက်ဘွား၊ ဆွေကို၊ ထွန်းဦး၊

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မြင့်လှိုင်၊ ဇော်မင်း(မင်္ဂလာဒုံ)၊ ချင်းလူငယ် တန်ကျင်ခတ်ထန် (မြန်မာစာ ဂုဏ်ထူးတန်း) (မှတ်မိသလောက်သာ ရေးချမိတာကို ခွင့်လွှတ်ကြပါ)…

တို့နဲ့ အားလုံးသော ၁၀ီ ရဲဘော်များအတွက် အစဉ်ဂုဏ်ယူလျက်ပါလို့ ပြောရင်း ကျွန်တော်တို့ အမိမြန်မာပြည်ကြီးလည်း စစ်မှန်တဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးနဲ့ စစ်မှန်တဲ့ ဒီမိုကရေစီ အမြန်ဆုံးရပါစေလို့ ဆုတောင်းရင်း ဒီစာကို ရပ်ပါတယ်။

လေးစားစွာဖြင့်
နေလင်း

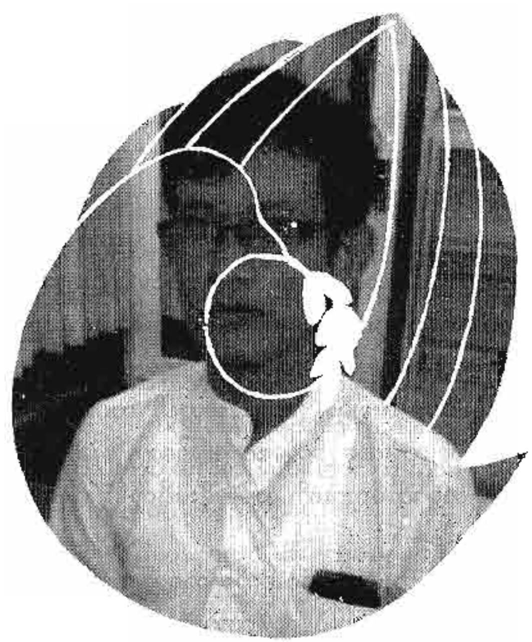

ငါတို့ပျံ့သန်းလေဆန်လမ်း

သားလေး (စန်းမြိုင်)

ငွေနှင်းမှုန်နဲ့အတူ အေးမြတဲ့ လေညင်းက နိုဗယ်လ်သတင်းကို နေရာအနှံ့ ပျံ့လွင့်စေတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကြက်သီးမွေးညင်း ဖြန်းဖြန်းထရပါတယ်။ ဒီဇင်ဘာ ရက်ကတည်းက အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်ဟာ ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ာစ်ဖက်၊ ဆိုင်ကလည်းရောင်းအားကောင်းနေတော့ အားလပ်ချိန် မရှိလောက်အောင်ပါပဲ။ ါပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ အချိန်မလပ် လွှမ်းမိုးနေတာက ဒီဇင်ဘာ ၁၀ ရက်နေ့မှာ ဘာတွေ ယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ တံတားဖြူ ကန်လမ်းထဲက သီရိလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ကျွန်တော် ကို့ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက် တိုင်ပင်ဆွေးနွေး ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ စိုးရိမ်စိတ်တွေကတော့ ားလုံးကိုယ်စီ ရှိနေကြတယ်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော့်ရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းတွေ ကတော့ ဘာကိုမှ မလုပ်စေချင်ကြဘူး။ လုပ်ကြရင်ရော ဘာကို တောင်းကြမလဲ၊ ဘာတွေ ပြကြမလဲဆိုတဲ့အချက်က သိပ်ကို အရေးကြီးနေပါတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်တော့်ရင်မှာတော့ ဒီဇင်ဘာ ၁၀ ရက်နေ့မှာ လုပ်ကို လုပ်ရ

www.burmeseclassic.com

မယ်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ရှိနေပြီးသားပါ။ ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို အကောင်အထည် ဖော်ဖို့က အရေးအကြီးဆုံးနဲ့ သောကအများဆုံးပါပဲ။ အဲဒီတစ်ချိန်တည်းမှာပဲ န-ဝ-တ စစ်အစိုးရက တစ်ချိန်လုံး နိုင်ငံတကာကို နည်းမျိုးစုံနဲ့ လိမ်လည်လှည့်ဖြားပြီး ဝှံကြွားနေချိန်ပေါ့။ အဲဒီအချက်ဟာ ကျွန်တော့်အတွက် တကယ့်ကို မခံချိမခံသာ အဖြစ်ဆုံးပါပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျောင်းတက်နေသူတွေကိုလည်း ကျွန်တော် တော်တော် မကျေမနပ်နိုင်ခဲ့ပပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အသက်၊ သွေး စတေးခဲ့ကြတဲ့ ရဲဘော်တွေရဲ့ မျက်နှာတွေကို အမြဲမြင်ယောင် တမ်းတနေမိခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ကျောင်းတက်သူအားလုံးကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ခင်ညွန့်ဆိုသူကလည်း မြန်မာနိုင်ငံမှာ နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားတွေဟာ အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ ပျော်ရွှင်နေကြပြီး ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေကလည်း ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းနဲ့ ကျောင်းတွေကို တက်နေကြပြီ။ နိုင်ငံရေးကို ဘယ်ကျောင်းသူ ကျောင်းသားကမှ စိတ်မဝင်စားကြတော့ဘူးဆိုပြီး တီဗွီမှာ တစ်မျိုး၊ သတင်းစာကတစ်ဖုံ ကမ္ဘာတစ်လွှားကို လျှာအရိုးမရှိတိုင်း ပြောနေ၊ ရေးနေတာကို လုံးလုံးမှ လက်မခံနိုင်ပါ။

ဒါနဲ့ပဲ၊ တစ်ရက် တစ်ရက်နဲ့ ၁၀ ရက်ဆိုတဲ့ရက် အလွန်နီးကပ်လာပြီး သတင်းတွေကလည်း အင်မတန်မှ စုံနေတာပါပဲ။ ကျွန်တော့်ဆိုင်မှာလည်း လူတွေစုံတော့ သတင်းကလည်း စုံလင်လှပါတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ရေပန်းအစားဆုံးကတော့ 'နိုဗယ်လ်'ဆိုတဲ့ သတင်းပါပဲ။ ဒီအသံကြားရတိုင်း ကျွန်တော်တစ်ယောက် နေမထိ ထိုင်မသာ အမြဲဖြစ်နေလျက်ပါပဲ။ ၈ရက်နေ့နံနက်မှာတော့ ကျွန်တော့်ဆိုင်မှာ ထိုင်နေကျ၊ သောက်နေကျ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေ ကျွန်တော့်ဆိုင်နဲ့ သိပ်မဝေးလှတဲ့ တက္ကသိုလ်ပင်မထဲ ရောက်သွားခဲ့တယ်။ ပင်မတက္ကသိုလ်ဆိုတာကလည်း ကျွန်တော် ငယ်ငယ်ကတည်းက ကျင်လည်ခဲ့တဲ့ နေရာဆိုလည်း မမှားပါဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း ကျောင်းဝင်းတစ်ခုလုံး ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပြီးသား ဖြစ်နေခဲ့တာပေါ့။

၈ ရက်နေ့တစ်နေ့တာ ပြီးတော့ နောက်နေ့ ၉ ရက်နေ့မှာ နောက်တစ်ကြိမ် ကျောင်းဝင်းထဲ ထပ်မံ ရောက်ရှိခဲ့ပါတယ်။ ၉ ရက်နေ့မှာတော့ ၈ ရက်နေ့နဲ့ မတူ၊ တစ်မူထူးခြားစွာ တွေ့မြင်ခဲ့ရပါတယ်။ RC အဆောက်အအုံထဲမှာ စာရွက်ဝေသူ ဝေ၊ ပြေးသူပြေးနဲ့ ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်နေခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တစ်ယောက် မျှော်လင့် တောင့်တနေတဲ့ အချိန်ကာလကိုတော့ ရောက်တော့မယ်ဆိုတာ ယုံကြည်နေတယ်။ ယုံကြည်နေတဲ့အတိုင်းပါပဲ၊ ၁၀ ရက်နေ့မှာတော့ ကျောင်းဝင်းထဲကို အစောကြီးရောက်သွားခဲ့တယ်။ ခဏနေပြီး ရိုးမလမ်းထိပ်နဲ့ ECO ကျောင်းရှေ့က 'ပွိုင့်' လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်ပြီး အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့တယ်။ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများရဲ့ တီးတိုးပြောသံကို နားစွင့်ရင်း ထောက်လှမ်းရေးများကိုလည်း မျက်ခြေမပြတ် ကြည့်ရတယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ

သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်ရောက်လာခဲ့ပြီး-

'သားလေး… မင်း ဘာလုပ်မှာလဲ။ အထဲမှာတော့ ကျောင်းသားတွေ ဆော်နေကြပြီ'

တဲ့။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေကလည်း ဟိုတစ်စု ဒီတစ်စုနဲ့ ဘယ်သူ ဘာလုပ်မလဲဆိုတာ အကဲခတ်နေကြတယ်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ အီကိုကျောင်းဝင်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်တဲ့အတွက် အတွင်းအပြင် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်နေကြတယ်။ သိပ်မကြာခင်မှာ ဘောင်းဘီရှည်နဲ့ လူတစ်ယောက်ရောက်လာပြီး တရားဟောဖို့ ကြိုးစားတော့တာပဲ။ ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်နေချိန်မှာ အဲဒီလူက စတင်ဟောပြောတော့တာပဲ။ ထောက်လှမ်းရေးနဲ့ စစ်တပ်က အဲဒီလူကိုဖမ်းဖို့ ကြိုးစားနေကြတယ်။ ကျောင်းသားလူငယ်တွေနဲ့ ပြည်သူတွေက အင်မတန်မှ များပြားလာချိန်မှာ စစ်တပ်က လူစုခွဲဖို့ ပြောပါတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ လှည်းတန်းလမ်းဘက်သို့ သွားရန် ပြောပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ လူထုကြားထဲက လူငယ်တစ်ဦးက…

'ငါတို့ကို လှည်းတန်းမှာ သွားစုလို့ ပြောတာ။ လာကြဟေ့…လာကြဟေ့'

ပြောချိန်မှာပဲ တပ်ထဲက ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက်က ပြေးလာပြီး…

'ဟေ့ကောင်… မင်း တရားခံဖြစ်သွားချင်လို့လား'

လို့ ပြောပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ…

'ကျွန်တော်က ခင်ဗျားတို့က ဘာမို့လို့လဲ'

ဆိုပြီး ပြောနေချိန်မှာ တခြားလူငယ်တွေကလည်း ဝိုင်းပြီး ပြောကြဆိုကြပါတယ်။

ကျွန်တော်က လှည်းတန်းအဝိုင်းဘက်ကို အမြန်သွားပြီး အဝိုင်းမှာ အသင့်ရှိနေသူတွေကို စည်းရုံးပြီး ကျောင်းဘက်က လာတဲ့သူတွေနဲ့ ဆုံချိန်မှာ ကျွန်တော်က ဟောင်ပြီး…

'သပိတ်…သပိတ်…မှောက်'

ဆိုပြီး စ,ပြောတယ်။

နိုဗယ်လ်ဆုရှင်နဲ့တကွ ဖမ်းဆီး ကျောင်းသားများ ပြန်လွှတ်ပြောက်ရေးနှင့် ၁၉၉၀ ရွေးကောက်ပွဲရလဒ်ကို အကောင်အထည်ဖော်ဆောင်ရေး၊ ကျောင်းသားသမဂ္ဂ ဖွဲ့စည်းရေးတို့ကို စတင်ကြွေးကြော် တောင်းဆိုခဲ့ပြီး ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် နိုဗယ်လ်ဆုရာကို ထောက်ခံ ကြိုဆိုပြီး အလွန်ဝမ်းသာခြင်းနဲ့အတူ နိုဗယ်လ်ဆုရှင်ကို ချက်ချင်း လွှတ်ပေးဖို့ ဒီနေရာကနေ တောင်းဆိုကြောင်း မိနစ် ၃၀ ခန့် ဟောပြောခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်တော့်ကို သူငယ်ချင်းတွေက လူအုပ်ကြားထဲကနေ ကွယ်ဝှက်ပြီး ကန့်လမ်းထိပ်က [illegible]အိမ်ကို ပို့ပေးခဲ့တယ်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အဲဒီအိမ်မှာပဲ ညအိပ်ပြီး ၁၁ ရက်နေ့မှာ ထပ်မံ၍ လှည်းတန်းလမ်းမမှာ သပိတ်မှောက်ပါတယ်။ အချိန် မိနစ် ၃၀ ခန့်လောက်ပဲ ကြာပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ပြန်ပါတယ်။ မပြန်ခင်လေးမှာ ကျွန်တော့်ကို ညက အိမ်မှာ လာဖမ်းတယ်လို့ ကျွန်တော့်အိမ်နားက သူငယ်ချင်းတွေက လာပြောကြပါတယ်။

'မင်းအမေနဲ့ အဘွားတွေ၊ အကြီးတွေ စိတ်ပူနေကြတယ်'

ကျွန်တော်က စိတ်မပူဖို့ ပြန်မှာလိုက်တယ်။ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော်လည်း ဆိုင်ကို ပြန်ပြီးနေတယ်။ အထဲကနေ အပြင်မထွက်ဘဲ တွင်းအောင်းဘဝနဲ့ပေါ့။ ဒါပေမယ့် ၁၃ရက်နေ့လည်းကျရော ၂နာရီလောက် ကျွန်တော့်ဆိုင်ကို ဝိုင်းပြီး ခဏလောက်ဆိုပြီး ကားပေါ် တက်နိုင်းတယ်။ ကျွန်တော့်ခေါင်းကို ခေါင်းစွပ်စွပ်ပြီး ခေါ်သွားတယ်။ အချုပ်သားဘဝနဲ့ သုံးလနေပြီး တရားဟောကောင်းတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဆုကြေးအဖြစ် ထောင်ဒဏ် ၁၀ နှစ် ချခဲ့ပါတယ်။ အထူးစစ်ခုံရုံးအမှတ် (၉)မှာ ထောင်ဘူးဝ ထောင်ပိုင် အခန်းထဲမှာ ခုံရုံးဖွဲ့ပြီး ထောင်ဒဏ် ၁၀ နှစ် သတ်မှတ်ခံခဲ့ရတယ်။ သီးသန့်ထောင် အဆောင် (၂)မှာ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသား လူငယ်တွေ ပျော်ပျော်ကြီး စံမြန်းခဲ့ရတယ်။ သီးသန့်ထောင်ဝင်းထဲမှာ ယုံကြည်ချက် အကျဉ်းသားအဖြစ်နဲ့ ချောင်တစ်ခါ ကျပ် တစ်လှည့်နဲ့ ဖြတ်သန်းရင်း ၁၁/၉၂ ဆိုတဲ့ ကြေညာချက် ထွက်လာတယ်။ ၁၁/၉၂ ကြောင့်ပဲ အကျဉ်းကျခံနေရတဲ့ အဆောင် (၂) အရှေ့ခြမ်းတစ်ခြမ်းလုံး လွတ်မြောက် သွားကြပေမယ့် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော် ဝမ်းကိုက်ပြီး သွေးဝမ်းတွေ အရမ်းသွားနေချိန်ပေါ့။

×××

အင်းစိန်ထောင်မှာ ၃ နှစ်ဝန်းကျင်ခန့်နေပြီး မြင်းခြံထောင်သို့ လူဆိုးလူမိုက် အဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး ကျွန်တော်တို့တစ်သိုက်ကို ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြပါတယ်။ ပြောင်းရွှေ့ ချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ကို သူခိုးကြမ်းပိုးကဲ့သို့ လူမဆန်စွာ သံခြေကျင်းခတ်ပြီး မြင်းခြံ ထောင်ကို ရထားစီးသွားခဲ့ကြရတယ်။ တောင်ငူဘူတာရောက်တော့ တစ်ဝက် နီးပါးခန့် တောင်ငူဘူတာမှာ ကျန်ခဲ့ပြီး ကျွန်တော်တို့ကတော့ မြင်းခြံထောင်ကို ဆက်သွားခဲ့ကြရ တယ်။ နောက်နေ့ နေ့လယ်လောက်မှာ မြင်းခြံဘူတာကို ရောက် တယ်။ အသင့်စောင့်နေတဲ့ တိအီးကားများပေါ်သို့ တက်ခိုင်းပြီး မြင်းခြံထောင်ကို ပို့တယ်။ ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နဲ့ ထွင်းဆိုသလို ဆဲနည်းမျိုးစုံနဲ့ ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းပြီး ရက်ရက်စက်စက် ရိုက် နှက်တော့တာပါပဲ။ ကျွန်တော့်ကို ထောင်ဘူးဝထဲမှာ ပုံစံထိုင်ခိုင်းရင်း တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ခေါင်းနဲ့ မျက်နှာများကို ရိုက်နှက်ထိုးကြိတ်ပြီး ဆဲဆိုခြင်းများစွာကို ခံနေရတယ်။ ထောင်အတွင်းထဲမှာလည်း ထောင်အခေါ် ထောင်လှန့်သံကို ကြားနေရ တယ်။ ထောင်ဝန်ထမ်းတွေက ညီညီညာညာအသံနဲ့ ...

'ဘာစိတ်ဓာတ်လဲ...သံမဏိစိတ်ဓာတ်'

သံမဏိစိတ်ဓာတ်ဆိုတာကို အသံကုန် ဟစ်အော်နေကြတယ်။ ရန်ကုန် ထောင်က ပါလာတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အိပ်ရာလိပ်၊ အဝတ်အစားနဲ့ စားစရာတွေကို အကုန် သိမ်းတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို အဝတ်တစ်ထည်၊ ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ သံခြေကျင်းခတ်၊ လက်ထိတ်ခတ်၊ ခေါင်းစွပ်ပြီး နောက်ကနေ အယောက် ၄၀ နဲ့ ၅၀ ခန့်က ဝိုင်းပြီး ဝါးရင်းတုတ်၊ နံပါတ်တုတ်များနဲ့ ရိုက်နှက်တယ်။ တိုက်ခန်းထဲ ရောက်တော့ သတိလစ်သူ လစ်၊ သွေးစိမ်းစိမ်းအန်သူ အန်ပေါ့။ ပါးစပ်ထဲက သွေးစိမ်းစိမ်းထွက်တဲ့အထဲမှာ ကျွန်တော်လည်း အပါအဝင်ပေါ့။

တိုက်ခန်းထဲမှာ ကျွန်တော်ရယ်၊ အောင်မျိုးကျော် (ခေါ်) အရှည်ကြီး၊ ကိုမြတ် လှိုင်းတို့နဲ့ အတူနေရတယ်။ ကျွန်တော့်ပါးစပ်ထဲက သွေးတွေထွက်၊ မျက်နှာ တစ်ခုလုံး ဖူးရောင်နေတာကို မြင်လိုက်တော့ သူ စိတ်မကောင်းတော်တော်ဖြစ်နေပုံပဲ။ သူနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့က သီးသန့်ထောင်မှာလည်း အတူတူ တစ်ခန်းတည်းနေရသူတွေလေ။ ဘာ ဖြစ်ဖြစ် အရမ်းညီတယ်။ သီးသန့်ထောင်မှာ သားလေး၊ အရှည်လေး၊ စိန်ကျော်ဦးတို့က အတွဲညီသူတွေလို့ အများက သတ်မှတ်ကြတယ်။ မှန်သင့်သလောက်လည်း မှန်ပါတယ်။ မြင်းခြံထောင်ရောက်ကတည်းက တစ်ချိန်လုံး ပုံစံထိုင်ရတယ်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်းလိုလို ရိုက်ခံရတယ်။ ရေလည်း အလုံအလောက် မချိုးရသလို၊ ၅ လ-၆ လလောက် ခြေကျင်းခတ်ခံထားရတယ်။ ထောင်ဝင်စာလည်း ပေးမတွေ့ဘူး။ ရေချိုးတော့လည်း ဖင်းသောက်ခွက်နဲ့ တစ်ယောက်ကို ၆ ခွက်ပဲ ချိုးရတယ်။ ရေချိုးသွားချိန်မှာ ခေါင်းကို ဟားဘယ်ညာငုံ့ပြီး မကြည့်ရဘူး။ မကြည့်ဘဲနဲ့လည်း သူတို့က ရိုက်ချင်ရိုက်တယ်။ မခန်းတစ်ခန်းကို နှစ်ရက် သုံးရက်ပဲနေရပြီး အမြဲလိုလို အခန်းပြောင်းရတယ်။ လူတွေ လည်း အမြဲပြောင်းနေတယ်။ သူတို့ စိတ်ပေါက်လာတိုင်း အမြဲရိုက်နှက်ခံနေရတယ်။ မခန်းထဲမှာလည်း အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာပြီး တစ်ခုပြီးတစ်ခုခိုင်းတယ်။ တံခါးမင်းတုံး မျှကိုလည်း ပြောင်လက်နေအောင် တိုက်နေရတယ်။ ကျွန်တော်တို့နေတဲ့ အခန်းရဲ့ မရှေ့မှာ ၁၀ ပေ-၁၂ ပေခန့် ကျယ်တဲ့ လမ်းလျှောက်ဖို့ မြေနေရာလေးကို မှန်လို ကြည့် ပုံ့ရအောင် အဲဒီမြေသားကို တိုက်နေရတယ်။ အဲဒါတင်မကဘူး၊ တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးရ အောင်၊ ပုံစံမျိုးစုံအောင် ပြောင်းထိုင်ရသေးတယ်။ ဒီကြားထဲကပဲ သူတို့မကြိုက်ဘူးဆိုပြီး မရိုက်ခံရသေးတယ်။

ထောင်က ကျွေးတဲ့ ပုံစံထမင်းကလည်း တကယ့်ကို အနိုင်းမဲ့ပါပဲ။ ငါးပိဆို ...ကလည်း လက်သည်းခွံတစ်ဝက်ခန့်လောက်ရပြီး၊ ငါးပိအရောင်က မည်းညစ်ပြီး ...ပါးနေတာပဲ။ ပုံစံပဲကလည်း ပဲစေ့ကို ရေကြည့်ရင် ၅ စေ့-၆ စေ့ထက် မပိုဘူး။ ညနေ ...ကလပေါ်ဟင်းကလည်း အရွက်လုံးဝမပါဘူး။ အရည်သက်သက်ချည်းပဲ။ အဲဒီမှာ

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်တို့ကို အုပ်ချုပ်တဲ့သူတွေက ထောင်အာဏာပိုင် တွေ မွေးထားတဲ့ လက်ပါးစေတွေ။ အဲဒီလူတွေက သူခိုးကြမ်းပိုးနဲ့ လုယက်၊ လူသတ်၊ မားပြဆိုသူတွေပေါ့။ သူတို့တွေက ကျွန်တော်တို့လို ကျောင်းသားလူငယ်နဲ့ ပညာတတ်တွေကို နှေ့စဉ်နဲ့အမျှ ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်း ရိုက်နှက်ကြတယ်။ အဲဒီအချိန်က ထောင်ပိုင်ရဲ့ နာမည်က ဦးလှုလှုတဲ့။ အမည်က လှုလှု၊ စိတ်ဓာတ်ပိုင်းကတော့ ယုတ်မာပက်စက်သလောက်၊ ညစ်ပတ်ခြင်း သရုပ်ဆောင်းတယ်။ ဟစ်တလာ ရက်စက်တာ တိုင်းတစ်ပါး လူမျိုးခြားကို။ ဦးလှုလှုကတော့ ကိုယ့်တိုင်းပြည်က ကိုယ့်လူမျိုး၊ ကိုယ့်နိုင်ငံသားတွေကို ရက်စက်တာပဲ။ အဲဒီကြားထဲကပဲ ကျွန်တော် တို့တွေ ကိုယ့်ယုံကြည်ချက် မြဲမြံမှုလောက်တောင် အပွန်းအပဲ့မခံဘဲ ကြံ့ကြံ့ခံရင်း ခရီးဆက်ခဲ့ကြတယ်။

×××

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ယုံကြည်ချက်တွေကလည်း တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ပိုမိုခိုင်မြဲရှင်သန်လျက်ပဲ။ အဲဒီလို ခြိမ်းခြောက် ညှဉ်းပန်းတိုင်းသာ ကြောက်တတ်မယ် ဆိုရင် ယုံကြည်ချက်အကျဉ်းသားဆိုတာ တစ်ယောက်မှတောင် ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီအခြေအနေကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူတို့တွေကို သနားပဲ သနားရမှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ရွံရှာမုန်းတီးရမှာလားဆိုတဲ့ အချက်ကို နားမလည်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ဘယ်လိုပဲ တားဆီး တားဆီး ကြင်နာတတ်တဲ့ နှလုံးသားပိုင်ရှင်တွေကတော့ နေရာအနှံ့ရှိလျက်ပါပဲ။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တစ်နေ့မှာ ၁၇/၁ နဲ့ ကျတဲ့ ကချင်လူမျိုး 'ခေါင်လွှမ်း' ဆိုတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ကို ခဏခဏထုတ်ရိုက်နေတဲ့ အတွက် သူက ကျွန်တော့်ကို ဒဏ်ကြေအောင်ဆိုပြီး ဒွေးတောက်ရွက်တစ်ရွက်ပေး မိတယ်။ အဲဒါကို ထောင်အာဏာပိုင်တွေ မွေးထားတဲ့ သတင်းပေးတစ်ယောက်က တွေ့သွားပြီး ရုံးခန်းကို သတင်းပေးတဲ့အတွက် အဲဒီကချင်လူမျိုး ခေါင်လွှမ်းရော၊ ကျွန်တော်ရော ရက်ရက်စက်စက် ရိုက်နှက်ခံရသလို၊ ရေချိုး၊ မိလ္လာပိတ်ခြင်း ခံခဲ့ရတယ်။ ဒွေးတောက်ရွက်ကလေး တစ်ရွက်နဲ့တောင် အဲဒီလောက် လုပ်ခဲ့တာ။ တခြားသော အရာမျိုးတွေနဲ့ဆိုရင် ဘယ်လောက်များ လုပ်မလဲဆိုတာ တွေးကြည့်ရင် ပြေးကြည့်တာထက် မှန်ကန်လိမ့်မယ်ဆိုတာ အားလုံးနားလည်ကြပါလိမ့်မယ်။

ကျွန်တော်တို့လို နိုင်ငံရေးသမားများက သတင်းဆိုတဲ့ အရာကို အရမ်းကို စိတ်ဝင်စားကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ဘေးနားအခန်းက လူတွေ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဆိုတာတောင် မသိတော့ သတင်းဆိုတာလည်း ဝေလာဝေးပဲ။ သိအောင် ဘယ်လိုကြိုးစားကြမလဲ။ စကားပြောခွင့်မရှိတော့ ညအိပ်ချိန်ကျရင် နံရံကို ကျောက်စရစ်လို မာတဲ့ အရာဝတ္ထုတစ်ခုနဲ့ ခေါက်ပြီး အချက်ပြကြရတာ။ ဒါပေမယ့် ခေါက်တာပဲ အဖတ်တင်တယ်။ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ မထူးခြားခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့် နံရံကို တစ်ချက်ခေါက်ရင် A၊

နှစ်ချက်ခေါက်ရင် B၊ သုံးချက်ခေါက်ရင် Cဆိုတာမျိုး ထွင်ကြရတယ်။ ဥပမာ - 21/4, 14/N, 1/A, 13/M, 5/E ဆိုရင် မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲပေါ့။ အဲဒီနည်းနဲ့ပဲ စကားပြောကြ၊ သတင်းတွေ ပြောဆိုကြပေါ့။ ဒီနည်းနဲ့ပဲ နရသိန်ခရီးကြမ်းကို အပြုံးမပျက် ယုံကြည်ချက် နှလုံးသွေးစက်တွေနဲ့ ဖြတ်သန်းရင်း လျှောက်လှမ်းခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့တွေ ငါးကိုးအိတ်နှစ်လုံးလောက်သာ ရခဲ့မယ်ဆိုရင် ရှည်လျားတဲ့ ကြိုးတွေဖြစ်သလို၊ ဟင်းတစ်အိုးလောက်(အဝတ်စုတ်များကို ငါးကိုးအိတ်ဖြင့် ပတ်၍ ထင်းအဖြစ်အသုံးပြုခြင်း)ကို ကောင်းကောင်းကြီး ချက်နိုင်တာ ကျွန်တော်တို့လို နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားတွေပဲ ရှိတယ်။

×××

မြင်းခြံထောင်ရဲ့ ရာသီဥတုက ဆောင်မရှိ၊ အခင်းမရှိသူတွေအတွက်က တော့ အလွန်ရိုင်းစိုင်းလွန်းလှပေတယ်။ ပူပြီဆို ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေရသလို၊ အေးပြီဆို ရင်လည်းပဲ ဘယ်လိုစောင်မျိုးတွေဘယ်လိုအရာနဲ့တားဆီးတားဆီးနည်းနည်းမှမသက်သာလှပါဘူး။ ဘယ်လိုစောင်မျိုးတွေနဲ့ ကာကာ ဖင်ပူးတောင်းထောင်နေလျက် ပါပဲ။ ရာသီက ရိုင်းပြီးနှလုံးသားမဲ့သူတို့လက်မှာ အသက်ဆက်ရင်း အမြင့်ဆုံးမှာ ပျံသန်းခဲ့ကြတယ်။ ထန်းလျက်တစ်လုံးကို လူ ၇ ယောက်လောက် နှီးပြားနဲ့လျက်ရင်း ခံစားရတဲ့ အရသာ ဘာနဲ့အစားထိုးရမလဲ။

စစ်အာဏာရှင်တွေ အဲဒီလို ရက်စက်မှု နည်းမျိုးစုံကိုသုံးပြီး သူတို့အာဏာကည်မြဲဖို့ ကြိုးစားကြတယ်။ ဒါတွေဟာ တကယ့်အစစ်အမှန်တွေပါပဲ။ ဒါမျိုးတွေ နောင်ဟာနောက်သားတွေ မတွေ့ရ၊ မခံစားရအောင် ကျွန်တော်တို့က ကြိုးစား ဖျောက်ဖျက်ပစ်ရမယ်။ ဒီအတွက် အားလုံးမှာ တာဝန်ကိုယ်စီရှိတယ်။

ကျွန်တော်ဆိုရင် ထောင်ထဲမှာ ရှိနေတုန်း အဘွား၊ အမေဆုံးတဲ့ နောက်ဆုံးခရီးကို မမြင်လိုက်၊ မတွေ့လိုက်ရဘူး။ မြင်းခြံထောင်ဟာ ကျွန်တော်တို့ အကျဉ်းသားတွေရဲ့ ငိမ်က ကျွန်တော်တို့ကို ထောင်ဝင်စာလာတွေ့လို့ ပါလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေဆိုရင် သူတို့ မပိုချင်၊ မစားချင်တဲ့ဟာမှ ကျွန်တော်တို့ဆီကို ရောက်တယ်။ သူတို့ဆီက ကျန်မှ ကျွန်တော်တို့ဆီ ရောက်တယ်။

ကျွန်တော့်ကို လွှတ်တော့လည်း ည ၁၂ နာရီထိုးပြီး နောက်နေ့အကူး မိနစ်ပိုင်းမှာ ထောင်ပြောင်းဆိုပြီး ခေါ်ခဲ့တာ။

အဲဒီနေ့က I.C.R.C မြင်းခြံထောင်ကို စတင်ဝင်မယ့်နေ့ပေါ့။ I.C.R.C ရောက်ရင်တော့ ပြောမယ့်ဆိုမယ့် စကားတွေ တန်းစီထားတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် I.C.R.Cနဲ့ မတွေ့လိုက်ရပါဘူး။ I.C.R.C ပေးတဲ့ နံပါတ်လည်း မရဘူးပေါ့။

မြင်းခြံထောင်က ရန်ကုန်မြို့အိမ်ကို အပြန်လမ်းမှာ ရထားစီးတော့ ကျွန်တော်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လူတွေကို နားလည်ရခက်နေမိတယ်။

ရန်ကုန်ဘူတာကြီးကနေ ကျွန်တော်နေတဲ့ ရပ်ကွက်ကို ပြန်ရောက်တော့ ရပ်ကွက်တစ်ခုလုံးက လုံးဝ ပြောင်းလဲနေတယ်။ ကျွန်တော့်အိမ်ကို ဘယ်နားမှာ သွားရှာရမှန်းမသိလောက်အောင် မျက်စိမှောက်နေတယ်။ ညကလည်း အလွန်မှောင်နေပြီး အိမ်ပျောက်ရှာသူ ကျွန်တော့်အဖို့ ယောင်ချာချာနဲ့ပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ပဲ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀နှစ်ကျော်က မိတ်ဆွေတွေအိမ်ကို အရင်ရောက်သွားတယ်။ သူတို့အကူအညီနဲ့ ကျွန်တော့်အိမ်ရှိရာကို လိုက်ပို့ခိုင်းရတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀နှစ်တုန်းက ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်နေခဲ့တဲ့ သွပ်မိုး-ပျဉ်ထောင် ခြံဝင်းကလေးနဲ့ အိမ်အစား ပြွတ်သိပ်နေတဲ့ တိုက်ခန်းငယ်ဆီကို ကျွန်တော်ရောက်ခဲ့ရတယ်။

ကျွန်တော့်အမေ···

ထောင်ထွက်ကြီး ကျွန်တော့်ကို လူကိုယ်တိုင် မကြိုနိုင်ရှာတော့ပါဘူး။ အမေ့ ဓာတ်ပုံလေးကသာ ကျွန်တော့်ကို ဆီးကြိုနေခဲ့တယ်။

ကျွန်တော် ထောင်မကျခင်ကတည်းက အမေ လေဖြတ်ခဲ့တာလေ။ အမေ လေဖြတ်ပုံကလည်း ကျွန်တော့်ဘဝမှာ မမေ့နိုင်တဲ့ ရက်တစ်ရက်ပါပဲ။ အဲဒီနေ့က ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရဲ့ ဇနီး ဒေါ်ခင်ကြည် ဈာပနကျင်းပတဲ့ နေ့ပေါ့။ ကျွန်တော်က ဒေါ်ခင်ကြည် ဈာပနကို လိုက်ပို့နေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အမေက လေဖြတ်ပြီး ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးကို ရောက်သွားခဲ့တယ်။

အခုတော့ အမေ မရှိတော့ပြီပဲ။

ကျွန်တော်တို့ဘဝတွေ ခါးသက်ခဲ့ကြပါတယ်။ လွတ်မြောက်ခြင်းအတွက်၊ ငြိမ်းချမ်းခြင်းအတွက် ဘဝခါးခါးတွေကို တမေ့တမော မျိုချခဲ့ကြရပါတယ်။ အဲဒီ ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက်၊ လွတ်မြောက်ရေးအတွက်ပဲ···သေသည်အထိ ပျံသန်းနေရဦးမှာပါပဲ။

သားလေး (စန်းမြိုင်)

၁၀ – ဒီဇင်ဘာ

မောင်မောင်ကျော်

၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ၁၆ရက် နော်ဝေနိုင်ငံ၊ မြို့တော် အော်စလိုတွင် ငြိမ်းချမ်းရေး နိုဗယ်လ်ဆုရှင်တစ်ဦး၊ နှစ်ပေါင်း (၂၁)ကြာမြင့်ပြီးမှ ကိုယ်တိုင်လာရောက် လက်ခံယူနိုင်ခွင့်ကြောင့် မူလဆုပေးပွဲကြီးအတိုင်း စီစဉ်ကျင်းပပေးခြင်းသည် နိုဗယ်လ် ဆုပေးကော်မတီသမိုင်းတွင် ပထမဆုံးပင်ဖြစ်သည်။

နိုဗယ်လ်ဆုအပ်နှင်းပွဲ ကျင်းပရာ အဆောက်အအုံ၏ ဧည့်ခန်းမဆောင်ကြီးတွင် နိုဗယ်လ်ဆုရွေးချယ်ပေးအပ် ကော်မတီများ၊ နော်ဝေနိုင်ငံ တော်ဝင်မိသားစုများ၊ နိုင်ငံတကာမှ နိုင်ငံတော်ကိုယ်စားပြု ဧည့်သည်တော်များ၊ စာပေ၊ သိပ္ပံ၊ ဆေး၊ စီးပွား ...ပ် အစရှိသော ပညာရှင်များနှင့် ကော်ပိုရေးရှင်းများမှ ဦးဆောင်သူများနှင့်အတူ ...က်ကြားခံရသော ပြည်တွင်းပြည်ပရောက် မြန်မာနိုင်ငံ တိုင်းရင်းသားပေါင်း...တို့သည် ...်းနားကြီးမြတ်သော နိုဗယ်လ်ဆုပေးပွဲခန်းမကြီး၌ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် ဣန္ဒြေကြီး ...ဖြင့် နေရာယူထားကြသည်။ ခန်းမအတွင်းမှစ၍ အပြင်ဘက် က...ဝင်လမ်းမအထိ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

နော်ဝေ ရုပ်သံလွှင့် ဝန်ထမ်းများက နော်ဝေနှင့် ဥရောပ သမဂ္ဂနိုင်ငံများ၏ ရုပ်သံလိုင်းများတွင် တိုက်ရိုက် ရိုက်ကူးထုတ်လွှင့်ပေးလျက် ရှိသည်။

ဧည့်သည်တော်တို့သည် နိုင်ငံ၊ လူမျိုး၊ ဘာသာ၊ အသားအရောင်မျိုးစုံ ပါဝင်ကြသော်လည်း ဤခန်းမကြီးထဲ၌ ညီတူစွာ ငြိမ်သက် စောင့်မျှော်နေကြသလို၊ မြင့်မားသော ရင်ခုန်သံများလည်း တူညီလျက်ရှိ၏။

×××

၁၉၉၁ ခုနှစ်အတွက် ငြိမ်းချမ်းရေး နိုဗယ်လ်ဆုရှင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် ကြွရောက်လာသောအခါ မည်သူတစ်ဦး၏ အမိန့်အာဏာမပါဘဲ၊ တက်ရောက်လာ သောပရိသတ်အားလုံးက မတ်တတ်ရပ်၍ လက်ခုပ်သံများဖြင့် ဂုဏ်ပြုသြဘာပေး သံများသည် မိနစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသည့်တိုင်အောင် လျော့ပါးသွားခြင်း မရှိဘဲ၊ ထပ်ခါတလဲလဲ လေးစား စာနာစွာ ဂုဏ်ပြုကြသည်။

မတရားတဲ့ အမိန့်နံရံ တံတိုင်း၊ အကြမ်းဖက် လက်နက်ကိုင်၊ သံတိုင်၊ အာဏာရှင်၊ နိုင်ငံရေးမျိုးဖြုတ် သတ်ဖြတ်မှုများကြားမှ အမှန်တရားဆိုတာ ဘယ်တော့ မှ မှိန်ဖျော့ပျောက်ပျက်မသွားနိုင်ကြောင်း သက်သေပြုတဲ့ နေ့တစ်နေ့။

မြန်မာသည် ကမ္ဘာထဲက တစ်နိုင်ငံ၊ မြန်မာပြဿနာသည် ကမ္ဘာ့ပြဿနာ၊ မြန်မာလူထုခေါင်းဆောင်သည် ကမ္ဘာ့လူထုခေါင်းဆောင်တွေနဲ့ ရင်ပေါင်တန်းနိုင်ကြောင်း ကမ္ဘာက သတိပြုရတဲ့ နေ့တစ်နေ့။

×××

ဆုပေးပွဲခန်းမအနီးက လမ်းဆုံတစ်ခုမှာ ဘုတ်အကြီးကြီးထောင်ပြီး အခမ်းအနားကို တောက်လျှောက်ပြပေးနေတာပါ။

မိုးသည်းပြီး လေတွေ တိုက်နေတဲ့ အခြေအနေမျိုးမှာ မြန်မာနိုင်ငံသား တိုင်းရင်းသားတွေ၊ နော်ဝေနိုင်ငံသားတွေ၊ အာရှတိုက်သားတွေ၊ ဥရောပ တိုက်သားတွေအားလုံးရောယှက်ပြီး မိုးစက်တွေအောက်မှာ ထောင်ပေါင်းများစွာ မတ်တတ်ရပ်အနေအထားနဲ့ ပွဲပြီးသည့်အထိပါပဲ။

ဆုပေးပွဲအခမ်းအနားကို စပြီးကြည့်ရတဲ့ အချိန်မှစပြီး ရင်ခုန် စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းလို့ မိုးစိုနေတာ၊ လေတိုက်နေတာ ဘာမှမသိတော့ပါ။ ပိတ်ကားပေါ်မှာ ဒေါ်စုကိုတွေ့လိုက်ရတော့ အသက်ရှူရပ်သွားမတတ် ဝမ်းသာကြည်နူးမိပြီး ပိတ်ကား ထက်ကအစီအစဉ်တွေကို အာရုံစိုက်လို့ မရတော့ပါ။

အတွေးထဲ တိုက်ရိုက်ဝင်ရောက်လာတာကတော့ (လွန်ခဲ့သည့် အနှစ် ၂၀ ကျော်ကာလ) ဒီဇင်ဘာ ၁၀ရက် အရေးအခင်းလှုပ်ရှားမှုနဲ့ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေများပါ လှုံ့ဆော်စာ စာရွက်တွေနဲ့ လွယ်အိတ်ထဲက ခွပ်ဒေါင်းအလံနှစ်လက်၊ ၉ ရက် ဒီဇင်ဘာမှာ စာဝေ

ရင်း အဖမ်းခံလိုက်ရတဲ့ သူငယ်ချင်း၊ အဓိပတိလမ်းမ၊ အာစီရှေ့ သပိတ်ပွဲဖြစ်အောင် စတင်လှုံ့ဆော်မှုများ၊ ဝန်းရံကူညီပေးသော ကျောင်းသား-ကျောင်းသူများမှ ဦးစီး လုပ်ဆောင်နေသူများအား စိုးရိမ်သော အကြည့်များ၊ RCပေါင်းကူးအမိုးပေါ်မှ စစ်အာဏာရှင်ဆန့်ကျင်ရေးတရားဟောသူ၊ ကျောင်းသား-ကျောင်းသူများ၏ လက်ခုပ်သံများ၊ သပိတ်မှောက်ပွဲတွင် ပါဝင်ခဲ့သူများ၏ အိပ်မက်ဆိုးများ…။

ဒီဇင်ဘာ ၁၀ရက်နေ့ညက စပြီး အဖမ်းဆီးခံရသူများ သတင်း စတင် ကြားရ၊ ဒီဇင်ဘာ ၁၂ရက်နေ့က စပြီး တစ်နိုင်ငံလုံး တက္ကသိုလ်၊ ကောလိပ်၊ သိပ္ပံများအားလုံးအရေးပေါ် အခြေအနေနဲ့ ကျောင်းပိတ်ခဲ့၊ ရွှေလျားနေရင်း၊ ရောက်ရာအရပ်မှ ဘက်ထရီအားသုံး တီဗွီ ည ၈နာရီ သတင်းကြေညာချက်မှတစ်ဆင့် သူငယ်ချင်း၊ မိတ်ဆွေအမြောက်အမြား ချုပ်နှောင်ခံခဲ့ရကြောင်း သိရ။

ငြိမ်းချမ်းစွာ ပညာသင်ကြားလိုသော ကျောင်းသား-ကျောင်းသူများအား ဖျက်ဆီးနှောင့်ယှက်သူများ၊ ယူကျိအဆက်အသွယ်ဖြင့် အဖျက်လုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်သူများ၊ ဗကပ ပါတီဝင်များ၊ တောတွင်းမှ တရားမဝင် ပြန်ဝင်ရောက်သူများ၊ နိုင်ငံရေးပါတီ၏ လူငယ်အဖွဲ့ဝင်များ စသည်ဖြင့် တံဆိပ်၊ အရောင် စုံလင်စွာ ကပ်ချည်ပေးခြင်း ခံခဲ့ရပါတယ်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ သိတာ တရားခြင်း၊ မတရားခြင်း။ ကျွန်တော်တို့မှာ ရှိတာ ခွပ်ဒေါင်းအလံ။ အဲဒီနှစ်ခု ဆွဲကိုင်ပြီး စစ်အာဏာရှင်ကို တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြတာပါ။ အရိုက်အနှက်၊ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်၊ ထောင်ကျဉ်းကျ၊ အဖေ၊ အမေ၊ မောင်နှမတွေနဲ့ ဝေးမှာ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကြောက်ပါတယ်။

ပြည်သူတစ်ရပ်လုံးကို အခွင့်အာဏာသုံးပြီး ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ် မတရားလုပ်နေမှုတွေကို ခေါင်းငုံ့ခံနေဖို့ကိုလည်း ကြောက်ပါတယ်။

တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုးအတွက် ကြောက်ရမယ့် အကြောက်တရားက ကြီးစိုးဟာတော့ တစ်ကိုယ်စာ ကြောက်စရာလေးတွေကို စတေးပြီး တရားမျှတမှုအတွက် တရားသဖြင့် လုပ်ရမယ့် လုပ်ရပ်တွေကို ကျွန်တော်တို့ လုပ်ခဲ့ကြတာပါ။

လောကကို တရားမျှတမှုက စောင့်ရှောက်တယ်။

တရားမျှတမှုကို လူသားတွေက စောင့်ရှောက်ရပါမယ်။

ဒါမှ လူသားတွေကို လောကကြီးက ပြန်စောင့်လျှောက်မှာပါ။

(တရားမျှတမှု လမ်းကြောင်းပေါ်မှာ ဆုံစည်းခွင့်ရခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေများအားလုံးကို တန်ဖိုးထား လေးစားပါတယ်။

မောင်မောင်ကျော်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

* G.T.I (Machine Tools and Design) first year.
* ဦးမောင်မောင်ကြီး(စာရေးဆရာ ငြိမ်းကျော်) + ဒေါ်ခင်သန်းတို့၏ သားကြီး။
* ၈၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၁၉၆၈ တွင် အင်းစိန်မြို့နယ်၌ မွေးဖွား။
* ယခုအခါ အင်းစိန်မြို့နယ်တွင် မောင်နှမများနှင့် နေထိုင်လျက် ရှိ။

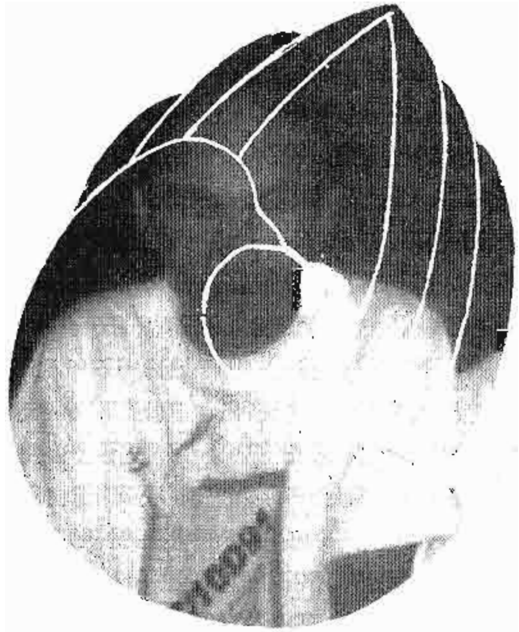

တစ်ခါက နိုင်ငံရေးကျောင်းသားဘဝ

ယဉ်ထွေး

ကျွန်တော်တို့ ခေတ်စနစ်၏ တောင်းဆိုမှုနှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့လည်း နိုင်ငံရေးသိပ္ပံဘာသာရပ်ကို လေ့လာရန် နိုင်ငံတော်၏ စရိတ်ဖြင့် ဘဝတက္ကသိုလ်သို့ ပြောင်းလဲ သင်ယူခဲ့ဖြစ်သည်။ ဘဝတက္ကသိုလ်မှာ လူတန်းစားမျိုးစုံလှသည်။ အောက်ဆုံး လူသားတွေရဲ့ ဘဝတွေ၊ တိုင်းရင်းသားတွေရဲ့ ဘဝ၊ လူကြမ်း၊ လူဆိုး၊ လူမိုက်၊ လူလိမ္မာတွေ၊ တောရဲ တိရစ္ဆာန်တွေ၊ သဘာဝဘေးအန္တရာယ်တွေအားလုံးကို ဖြတ်သန်းရင်း၊ လေ့လာရင်း ဘဝမှာ လွမ်းမောစရာတွေ၊ ကြေကွဲစရာတွေ၊ နာကျင်မှုတွေ၊ စိတ်ပျက်စရာတွေ၊ ပျော်ရွှင်စရာတွေကို ဘဝတက္ကသိုလ်မှာ လေ့လာသင်ယူခဲ့ရသည်။ ဘဝတက္ကသိုလ်ရဲ့ ဖြတ်သန်းမှုတွေက လူသားတွေရဲ့ ဘဝအနိမ့်အမြင့်တွေ ကြုံတွေ့ခဲ့အပေါ်မှာ ထူးဆန်းအံ့ဩစရာတွေ ပြည့်နှက်နေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် အကျဉ်းထောင်အတွင်း အတူနေခဲ့ရသော ရဲဘော်တစ်ဦးမှ ပြောခဲ့သည်ကို အမြဲသတိရမိသည်။

'သူငယ်ချင်းရေ…ငါတို့ အခုလို ခက်ခဲကြမ်းတမ်းမှုတွေကို ရင်ဆိုင်နေ

www.burmeseclassic.com

ရတိုင်း ငါတို့အတွက် သက်လုံကောင်းအောင် လေ့ကျင့်နေတယ်လို့ပဲ မှတ်ပါ'

ဟု ပြောခဲ့သည့် စကားကို အမှတ်ရနေသည်။ စိန်ခေါ်မှုများ၊ နိုင်ငံရေး အကျပ်အတည်းများသည် နိုင်ငံရေးသမားများအတွက် စိတ်ပျက်စရာအဖြစ် မသတ်မှတ်ဘဲ အကောင်းဆုံး ဖြတ်သန်းရမည့် တောင်ကုန်းများအဖြစ်၊ စိန်ခေါ်မှုများအဖြစ်သာ ခံယူထိုက်ပေသည်။

၁၉၈၈ ခုနှစ်တွင် ရှစ်လေးလုံး ဒီမိုကရေစီအရေးတော်ပုံကို စတင် မီးမွှေးပေးသည်ဟု ကောက်ချက်ချကာ မြန်မာနိုင်ငံရှိ တက္ကသိုလ် ကောလိပ်များအား အမည်းရောင် နယ်မြေ၊ သူပုန်နယ်မြေအဖြစ် သတ်မှတ်ကာ စတင်ပိတ်ခဲ့ပြီး ၁၉၉၁ ခုနှစ်တွင် တက္ကသိုလ်ကောလိပ်တွေကို ပြန်လည်စမ်းသပ် ဖွင့်လှစ်ခဲ့ပြန်သည်။ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် စစ်အုပ်ချုပ်ရေးကာလအောက်၌ ကျွန်တော်တို့အတွက် ဘူမိနက်သန် နေရာမှန် တက္ကသိုလ်နယ်မြေတွင် ကျွန်တော်တို့ ပြန်လည်ခြေချကြ၊ ဆုံစည်းမိကြပြန်သည်။ ရှစ်လေးလုံးနှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားတွေ နယ်စပ်တောနက်နက်တွေထဲမှာ လက်နက်ကိုင် လမ်းစဉ်အတွက် စစ်ရေးပြင်ဆင်နေသူတွေလည်း ရှိသည်။ အကျဉ်းစခန်းတွေထဲမှာ ပုဒ်မမျိုးစုံ အတပ်ခံရပြီး ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှုများဖြင့် ဖြတ်သန်းနေသူများ၏ ညည်းတွားသံများကို ကျွန်တော်တို့ ကြားနေရသည်။ အစဉ်အလာကြီးမားခဲ့သော ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ပရဝဏ်ကြီးသည် စစ်ယူနီဖောင်းဝတ် လက်နက်ကိုင် များ ကြီးစိုးရာ နယ်မြေ၊ လုံခြုံရေး၊ စစ်ဆေးမှုများစွာဖြင့် အကျဉ်းစခန်းတစ်ခုပမာ ဆယ်စုသုံးစုခန့် ခြောက်သွေ့ ငြိမ်သက်နေခဲ့သည်။ စာသင်ခန်းများတွင် ခုံနံပါတ်များ မပြည့်တော့ပေ။

အတန်းထဲတွင် ကွက်တိကွက်ကျားဖြစ်နေသည်။ စစ်အာဏာရှင်စနစ်၏ အစမ်းသပ်ခံ ပညာရေးစနစ်တွင် တစ်လခွဲနှင့် စာမေးပွဲဖြေဆိုရန်အတွက် တက်သုတ်ရိုက်ကာ ဖြေခဲ့ရပြန်သည်။ နှစ်လအတွင်း တစ်တန်းအောင်ခဲ့သည်။ ဇူလိုင်လကုန် တွင် ကျောင်းတွေ ပြန်ဖွင့်သည်။ အောက်တိုဘာလလယ်ခန့်တွင် နိုဗယ်လ် ငြိမ်းချမ်းရေးဆုအတွက် စတင်ကြေညာခဲ့ပြီး လူထုခေါင်းဆောင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်အား နိုဗယ်လ် ငြိမ်းချမ်းရေးဆုအား ရွေးချယ်လိုက်ကြောင်း ထုတ်ပြန်ကြေညာခဲ့သည်။

မြန်မာပြည်သူလူထုတစ်ရပ်လုံး ပျော်ရွှင်ခဲ့သည်။ မြန်မာနိုင်ငံရှိ ပညာတတ် အသိုင်းအဝန်းနှင့် တက္ကသိုလ်ပညာတက်ရောက်နေသော ကျောင်းသားများ ဝမ်းသာဂုဏ်ယူကြသည်။ မြန်မာဒီမိုကရေစီ လှုပ်ရှားမှုအား နိုဗယ်လ်ငြိမ်းချမ်းရေးဆုဖြင့် နိုင်ငံတကာမှ ဂုဏ်ပြုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟုလည်း သတ်မှတ်ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဘာတွေ လုပ်မည်နည်း။ ဆွေးနွေးဖြစ်သည်။ တွေ့ဆုံဖြစ် သည်။ ကျွန်တော်တို့ ယုံကြည်သည်။ အနာဂတ်မရှိသော ဘဝတွေအတွက်၊ တိုင်းပြည် အနာဂတ်

ဒီမိုကရေစီဖြစ်ထွန်းရေးအတွက် ကျွန်တော်တို့တွေမှာ တာဝန်ရှိနေသည်။

၉ရက်နေ့တွင် RC ခန်းမတွင် စာတွေ စတင်ဝေခဲ့သည်။ ထိုအချိန် ကျောင်းလုံခြုံရေးဟု အကြောင်းပြချက်ဖြင့် ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှုများအား ဖမ်းဆီးနိုင်ရန်အတွက် လုံခြုံရေးများမှ စာရွက်ဝေခဲ့သော ကိုဘိုဒိုဟန်အား သူခိုးဟု အော်ကာ အဓိပတိလမ်းမပေါ်တွင် ဖမ်းဆီးကြသည်။ ဝိဇ္ဇာခန်းမဘေး အဓိပတိလမ်းမပေါ် အရောက်တွင် ဖမ်းဆီးခံခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော် ၃နာရီခန့်မှ ကျောင်းသို့ ရောက်ရှိချိန် RC ခန်းမဘေးအရောက်တွင် သူငယ်ချင်းများမှ ပြန်ပြောပြသည်။ ထိုသတင်း ကြားသိရပြီး ဒေါသများ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။ အခြေအနေတွေမှာ ကျောင်းသားကျောင်းသူ များကြား ပိုမိုနီးကြားလာခဲ့သည်။ ၁၀ ရက်နေ့မှာ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်အား ငြိမ်းချမ်းရေး နိုဗယ်လ်ဆု ပေးတော့မည်။ စစ်အစိုးရမှ ဘာမှမလှုပ်ရှား၊ မသိချင်ယောင် ဆောင်နေသည်။ မြန်မာနိုင်ငံသားတစ်ယောက်ကို ကမ္ဘာပြည်သူတွေမှ အသိအမှတ်ပြု ပေးလိုက်သော ဆု၊ ငြိမ်းချမ်းရေး နိုဗယ်လ်ဆု၊ ဒီဆုကို ဂုဏ်ယူရမည့်အစား ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားခြင်းမှာ သဘာဝမကျ၊ ရိုးသားစွာ စဉ်းစားကြသည်။ တစ်ကမ္ဘာလုံး စိတ်ဝင်စားနေသည်။ မြန်မာနိုင်ငံသားအားလုံး ဂုဏ်ယူကြသည်။ မြန်မာ့ဒီမိုကရေစီ လှုပ်ရှားမှုပြယုဂ်အဖြစ် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်အားနိုဗယ်လ်ငြိမ်းချမ်းရေးဆုပေးခြင်းအားဂုဏ်မပြုဝံ့သူတို့သည် ဘယ်သူတွေလဲ။ ပုဆိန်ရိုးတွေလား၊ နယ်ချဲ့လက်ပါးစေတွေလား၊ သစ္စာဖောက်တွေလားလို့ပဲ မေးရမည်ပင်။ မဆိုင်းမတွပင်၊ သမိုင်းဝင် အဓိပတိလမ်းမပေါ် ခွပ်ဒေါင်းအလံတွေ စုစည်းခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ ၁၀ ရက်နေ့ မနက် ၉ နာရီမှာ စတင်ခဲ့သည်။ အင်းစိန်လှုံ့ဆော်သစ်မှ ကိုမျိုးမြင့် စတင် တရားဟောခဲ့သည်။ ကိုထွန်းထွန်းသန်းလည်း အဓိပတိလမ်းမပေါ်မှာ ခွပ်ဒေါင်းအလံ ကို ဝှေ့ယမ်းရင်း…

'ဒီတက္ကသိုလ်နယ်မြေထဲထိ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားတွေကို လိုက်ပြီး သူခိုးလို့ ဖမ်းရဲတာ ကျွန်တော်တို့ လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး'

ကိုမျိုးမြင့်မှ…

'ကွမ်တမ်သီအိုရီကို လေ့လာနေတဲ့၊ ဂုဏ်ထူးတန်းတက်နေတဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို သူခိုးလို့ ကျောင်းပရဝဏ်ထဲထိ ဝင်ဖမ်းရဲတာ သဘာဝမကျဘူး'

တက္ကသိုလ်နယ်မြေတစ်ခုလုံးမှ ခန်းမရှေ့တွင် စုရုံးရောက်ရှိလာတော့ သည်။ သပိတ်…သပိတ်…မှောက်…မှောက်၊ ဖမ်းဆီး ကျောင်းသား ပြန်လွှတ်ရေး၊ နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသား ပြန်လွှတ်ရေး၊ ကျောင်းသားသမဂ္ဂဖွဲ့စည်းရေး စသဖြင့် ကြွေးကြော်သံများ ကျောင်းဝင်းတစ်ခုလုံး မြည်ဟိန်းသွားခဲ့သည်။

နေ့လယ် ၁ နာရီခန့် လူစုခွဲကာ ပြန်လာခဲ့သည်။ မနက်ဖြန်မှာ ပြန်လည်စုရုံးကြမည်။ ကျွန်တော်တို့တွေ ပြင်ဆင်ကြသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

၁၁ ရက်နေ့တွင် ကျောင်းအဝင်အထွက်တွေမှာ လုံခြုံရေးအပြည့်အစုံဖြင့် အဝင်အထွက်တွေကို စစ်ဆေးကြသည်။ ကျွန်တော်နှင့် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူမှာ ခွပ်ဒေါင်းအလံတွေ၊ ပို့စကဒ်တွေ ပါလာသည်။ အစစ်အဆေးနည်းသော စီးပွားရေးတက္ကသိုလ် အပေါက်မှ ဝင်လာခဲ့သည်။ ၉ နာရီခန့်မှာ စတင်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ RC ရှေ့မှာ လူစုသည်။ တရားဟောသည်။ ရှစ်လေးလုံး ဒီမိုကရေစီအရေးတော်ပုံတွင် သိမ်းထားခဲ့သော ခွပ်ဒေါင်းအလံများနှင့် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများသမဂ္ဂအလံတွေကို ဦးဆောင်နေသော ကိုဆန်နီအား ပေးခဲ့သည်။ ABSDF မှ ထုတ်ဝေသော ပို့စကဒ်ကို ဖြန့်ဝေခဲ့သည်။ သူငယ်ချင်းတွေက ကျွန်တော့်ကို သိပြီး စိုးရိမ်ကြသည်။ ဆရာမ တစ်ဦးမှ ကျွန်တော့်ကို ပြန်လွှတ်သည်။

'နင် မြန်မြန်ထွက်တော့၊ မကြာခင် ဝင်ဖမ်းတော့မယ်'

ဖြစ်ကြောင်း လာပြောသည်။ သိပ်မကြာခင် ဘွဲ့နှင်းသဘင်ခန်းမမှ ပါမောက္ခချုပ်က စပီကာဖြင့် အော်နေသည်။

'ခုချက်ချင်း လူစုခွဲပါ၊ မကြာခင် လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ကျောင်းကို ဝင်ရောက်တော့မည်ဖြစ်၍ လူစုခွဲပါ'

ဟူ၍ အော်နေသည်။

အခြေအနေမကောင်းတော့ကြောင်း ရိပ်မိပြီး ဘွဲ့နှင်းသဘင်ခန်းမဘေး အပေါက်မှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ထွက်လာပြီး မကြာမီ လုံထိန်းများနှင့် စစ်တပ်များ ကျောင်းဝင်းအတွင်းသို့ အလုံးအရင်းဖြင့် ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ မာလာဆောင်ရှေ့တွင် ရှိသော ကျောင်းသားများအား ကိုဘထူးမောင်မှ Slogan တိုင်ပေးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

'ပြည်သူ့အစိုးရ···တို့အစိုးရ၊ ကျောင်းသားသမဂ္ဂ ဖွဲ့စည်းရေး၊ ဖမ်းဆီးကျောင်းသား ပြန်လွှတ်ရေး ဒို့အရေး···ဒို့အရေး···ဒို့အရေး'

သိပ်မကြာခင်မှာပင် ကိုဘထူးမောင်ကို လုံထိန်းများမှ လိုက်ဖမ်းတော့ သည်။ စံရိပ်ငြိမ် ဖလမ်းထဲသို့ ဝင်ပြေးခဲ့ရပြီး ဖမ်းဆီးခြင်း ခံရသည့်အကြောင်းကို ကျွန်တော်နှင့် တစ်ခန်းတည်း နေခဲ့ရသောအခါ ဘထူးမောင်မှ ပြန်ပြောပြခဲ့သည်။ သူ့ကို ဘက်နက်နှင့် လိုက်ထိုးလို့ အဖမ်းခံလိုက်ရတာဟု ပြောပြသည်။

လှည်းတန်းဘက် ရောက်သွားခဲ့သည်။ စစ်သားတွေ လမ်းမဘေးမှာ တန်းစီ၍ အပြည့်နေရာယူထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ စစ်သားတစ်ဦး၏ပြောသံ ကြားလိုက်ရသည်။

'ပစ်မိန့်ပေးလို့တော့ ဘောက်ထဲက ကျည်ဆန်တွေ အကုန်ပစ်မယ်'

ဟု ဒေါသတကြီးဖြင့် ပြောသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ စစ်သားတွေလည်း လူတွေဖြစ်၍ နေပူကျဲတွင် ထမင်းမကျွေး၊ ရေမတိုက်ဘဲ ထားတဲ့ အခြေအနေမို့ သူတို့

စိတ်ထဲမှာ ဒေါသဖြစ်နေမည်မှာ အမှန်ပင်။ လှည်းတန်းတွင်လည်း လူအုပ်ကြီးက အပြည့်ဖြစ်နေသည်။ နောက်ပိုင်း ကျောင်းထဲကို စစ်တပ်နှင့် လုံထိန်းများ ဝင်ဖမ်းနေသည်ဟု ကြားရတော့သည်။ ကျွန်တော်နှင့် သူငယ်ချင်းသည် အင်းလျား ကန်ပေါင်ဘက်မှ ကျောင်းသားများအား ဖမ်းဆီးသည့်အခြေအနေကို သိရန် အကြော် ဆိုင်နှင့် ဘွဲ့နှင်းသဘင် အနောက်ဘက်နားတွင် စောင့်ကြည့်မိသည်။ ဘွဲ့နှင်းသဘင် နောက်မှာအချုပ်ကားပြာတွေ အပြည့်ရပ်ထားသည်ကို တွေ့နေရသည်။ ခဏအကြာ တွင် ဘွဲ့နှင်းသဘင်နောက်ပေါက်မှ အချုပ်ကားများ ကျောင်းတွင်းသို့ မောင်းဝင် သွားတော့သည်။ ၁၅ မိနစ်ခန့်အကြာ ပြန်ထွက်လာတော့သည်။ ကားအစီးရေ ၁၀စီးခန့် အင်းလျားလမ်းအတိုင်း မောင်းထွက်သွားသည်။ ကားပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားတွေ ဘယ်သူတွေ ပါသွားသလဲ မသိနိုင်ပါ။ သေချာသည်မှာ တက္ကသိုလ်ကြီးတစ်ခုလုံး အသံများ တိတ်ဆိတ်ပြီး ခြောက်ကပ်သွားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ကျောင်းပတ်ဝန်းကျင်တွင် လုံထိန်းများနှင့် စစ်သားများက ကျောင်းကို ဝိုင်းထားသည်မှာလည်း အကျည်းတန် မြင်ကွင်းဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် သူငယ်ချင်း ပြန်ခဲ့သည်။ အခြေအနေမကောင်း၍ အိမ်ပြန်မလာရဲတော့။ သတင်းတွေ ကြားရသည်။ လူဖမ်းပွဲတွေ ကြမ်းနေသည်။ သတင်းတွေ နားစွင့်နေသည်။ အခြေအနေ ပေး၍ညတစ်ည အိမ်ပြန်ခဲ့သည်။ အိမ်ထဲအဝင်တွင် နောက်မှလိုက်၍စစ်ထောက်လှမ်းရေး တွေအပြည့် အိမ်ကို ဝိုင်းဖမ်းတော့သည်။ ကျွန်တော် စိတ်လျှော့လိုက်သည်။ ကျွန်တော် ခံလိုက်ရပြီဟု စိတ်ထဲတွင် တွေးလိုက်မိသည်။

တကယ်တမ်း နိုင်ငံရေးသမားတွေကို တိုင်းပြည်မှာ အန္တရာယ်အများဆုံးလို့ သတ်မှတ်ခံရသည်မှာ ကိုယ်တိုင်အဖမ်းခံသည့်အချိန်တွင် ပိုမိုသိခဲ့ရသည်။ စတင်ဖမ်းသည့်အချိန်မှ ထောက်လှမ်းရေး စစ်ကြောရေးစခန်းတွင် စစ်ဆေးသည့်ပုံစံသည် ပုံမှန်အမှုပေါ်ပေါက်ရန် စစ်မေးသည့်ပုံစံမဟုတ်ဘဲ နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားသူ လူငယ် ကျောင်းသားများအပေါ် ရန်သူတွေလို ဆက်ဆံခံရသည်မှာ လူတစ်ယောက်အတွက် ရော၊ တိုင်းပြည်အတွက်ပါ အများကြီး နစ်နာခြင်းဖြစ်သည်။ အဖမ်းခံရသည့်အချိန်မှ အကျဉ်းထောင်တွင်းနေထိုင်စဉ်ကာလတစ်လျှောက်တွင် လူမဆန်စွာ ဆက်ဆံခြင်းခံရသည်မှာလည်း နိုင်ငံအတွက်ရော၊ ရေရှည် အနာဂတ်အတွက်ပါ ပြစ်မှုကြီးဖြစ်သည်။ အုပ်ချုပ်သူနှင့် အာဏာရှိသူတို့သည် အာဏာနှင့် လုပ်ပိုင်ခွင့်အား တလွဲအသုံးပြုကာ မိမိကိုယ်ကျိုးစီးပွားအတွက် ရှေ့တန်းတင်ကာ ဥပဒေမဲ့လုပ်ရပ်များသည်လည်း အနာဂတ် တိုင်းပြည် ဖွံ့ဖြိုးရေးနှင့် ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံတော် တည်ဆောက်ရေးအတွက် အနှောင့်အယှက်များပင် ဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံ၏ နိုင်ငံရေးဖြစ်စဉ်များကာလတစ်လျှောက် ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေး လုပ်ငန်းစဉ်များနှင့် ယနေ့အခြေအနေများ[illegible]ကို သုံးသပ်သည့်အခါတွင် အစိုးရနှင့် ပြည်သူအကြား ယုံကြည်မှုတည်[illegible] ခက်ခဲခြင်း၊ အစိုးရနှင့် နိုင်ငံရေးအင်အားစု

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

များအကြား ယုံကြည်မှုတည်ဆောက်ရန်ခက်ခဲခြင်း၊ နိုင်ငံရေးအင်အားစုများအချင်းချင်း ယုံကြည်မှု တည်ဆောက်မှုအားနည်း ခြင်း စသည်တို့သည် အမျိုးသားပြန်လည်သင့်မြတ်ရေးနှင့် ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံ တည်ဆောက်ရေး၊ စစ်မှန်သော ငြိမ်းချမ်းရေးဖြစ်စဉ်များ ပေါ်ပေါက်စေရန်အတွက် အခက် အခဲများ၊ အကျိုးဆက်များ ကျန်ခဲ့သည်။ တိုင်းပြည်၏ အခြေအနေအရပ်ရပ်အား ဆေးမှီးတိုဖြင့် ကုသ၍မရ၊ ရေရှည်ဖြစ်ပွားခဲ့သော နာတာရှည်ရောဂါဖြစ်၍ အချိန်ယူ ကုသရန် လိုသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ၏ နိုင်ငံရေးဖြစ်စဉ်များသည် လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းစဉ်အချိန်မှ ယနေ့အချိန်ထိ ငြိမ်းချမ်းစွာဖြင့် ကမ္ဘာ့အလယ်တွင် ရပ်တည်ပြီး တိုင်းပြည်ဖွံ့ဖြိုးရေး တည်ဆောက်ရေးလုပ်ငန်းစဉ်များ ပြုလုပ်ချိန်သည် တိုတောင်းပြီး ပဋိပက္ခဖြစ်စဉ်များ၊ ပြည်တွင်းစစ်များဖြင့်သာ ရာစုတစ်စုခန့် အချိန်ကုန်လွန်ခဲ့သော နိုင်ငံဖြစ်ခဲ့ရသည်။

စစ်ပွဲများ၊ ယမ်းမီးခိုးငွေ့များဖြင့် ရုန်းမထွက်နိုင်သေး။ ဒုက္ခသည်အဖြစ်ပင် ရှိနေသေးသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ မြန်မာနိုင်ငံ၏ ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးလုပ်ငန်းစဉ်များတွင် မိမိတို့ ကိုယ်ကျိုးစီးပွားကို ဇရှုတန်းမတင်ဘဲ တိုင်းပြည်နှင့် ပြည်သူလူထုအကျိုးကို အဓိကထား လုပ်ဆောင်နိုင်လျှင် မြန်မာနိုင်ငံ၏ ပုံရိပ်သည် နိုင်ငံတကာတွင် ကောင်းမွန်လာမည်ဖြစ်သည်။ ငြိမ်းချမ်းသော၊ သာယာသော၊ နိုင်ဖွံ့ဘကာ အဆင့်မီ နိုင်ငံတစ်ခုအဖြစ် ရပ်တည်နိုင်မည်ဖြစ်ပေသည်။

ယဉ်ထွေး

ရဲရင့်တဲ့ဒီဇင်ဘာ

မိုးချိုသင်း

၁၉၉၁၊ ဒီဇင်ဘာ ၁၀ရက်က 10 D - ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှုအကြောင်း အမှတ်တရ ရေးပေးပါလို့ သူငယ်ချင်း ကိုနေလင်း၊ အစ်ကို ကိုသိမ်းဆွေ၊ ကိုညီအေး တို့က ပြောလို့ မုန်တိုင်းထဲက သဲတစ်ပွင့်အနေနဲ့ ရေးရမှာ လက်တွန့်မိပါတယ်။ တကယ်တော့ ကိုယ်တိုင်က ဘာမှ မည်မည်ရရလုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘဲ၊ ဘေးကနေ အားပေး၊ အားကျ၊ လက်ခုပ်တီးခဲ့တာပဲကိုး။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တို့ခေတ်မှာ ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ အရေးတော်ပုံကြီးမှာ လက်နက်နဲ့ ရမ်းကားတဲ့ အာဏာရှင်ကို ထီမထင် ငုံ့မခံခဲ့တဲ့ ခွပ်ဒေါင်းစိတ်ဓာတ်ကိုတော့ ကိုယ်တိုင်လည်း မွေးမြူတယ်၊ ရှိသေလေးမြတ်စွာလည်း အားပေးခဲ့ပါတယ်။ အချိန်ကြာလာတော့ အရေးအခင်းမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေ တချို့လည်း မေ့ကုန်ပြီ၊ တချို့ပုံရိပ်တွေကတော့ မမေ့နိုင်အောင် စွဲနေတုန်း။ ဒါပေမယ့် တစ်ခါမှတော့ ပြန်မရေးဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။

၈၈-အရေးတော်ပုံကြီးမှာ ကျွန်မက ပထမနှစ် ဘူမိဗေဒနဲ့ လှိုင်တက္ကသိုလ် မှာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကျောင်းစတက်ချိန်။ ကျောင်းသားအရေးအခင်းတွေဖြစ်တော့ မတရားတာကို ငုံ့မခံချင်စိတ်နဲ့ တစ်ထောင့်တစ်နေရာက စစ်အာဏာရှင်ကို အလိုမရှိကြောင်း ပြသခဲ့ပါတယ်။ မိဘတွေကလည်း အားပေးတယ်။ ဆန္ဒပြပွဲတွေကို အဖေနဲ့ အမေက ကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့တယ်။ အမေကဆိုရင် သမီးတို့ခေတ်မှာ တာဝန်ကျေရမှာပေါ့လို့ သမီးတွေ ဆန္ဒပြတာကို အားပေးခဲ့တာပါ။ အဖေက ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှုကို အားပေးထောက်ခံတဲ့ ကဗျာတွေကို ကလောင်နာမည်ရင်း(တင်မိုး)နဲ့ ပလူပျံအောင် ကလောင်နဲ့ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက တစ်မျိုးတော့ ပျော်စရာ။ တီဗွီသတင်းတွေက အမြဲတမ်း ရယ်စရာတွေနဲ့ ပြည့်နေတတ်တယ်။ ကြေညာချက်တစ်ခါထုတ်လိုက်တိုင်း၊ မိန့်ခွန်းရှည်ကြီး တစ်ခါလွှင့်ပြီးတိုင်း အိပ်ခန်းလေးထဲကနေ အဖေက ကဗျာနဲ့ ပြန်ရေး ပြန်ခေါ်တော့တာပဲ။ ကဗျာရေးပြီးတာနဲ့ အမေနဲ့ ကျွန်မတို့ သားသမီးတွေ ဖတ်ပြီး ရယ်ကြတာပဲ။

အိမ်တိုင်း ထုံးသုတ်ရမယ်လို့ အမိန့်ထုတ်လိုက်တယ် ဆိုပါစို့။ အဖေက-

'ကောက်ကျစ်ယုတ်မာတဲ့ နှလုံးယုတ်ကို ထုံးသုတ်လို့ ဖြူမတဲ့လား'

လို့ ရေးလိုက်တာ။

တပ်မတော်သီချင်းတွေ အချိန်ပြည့်လွှင့်ပြီး ပြည်သူကို စစ်ဖိနပ်သံတွေနဲ့ ခြိမ်းခြောက်နေရင်···

'စစ်အားမကောင်းရင် ဂျစ်ကားတောင် မောင်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး'

လို့ ကလိလိုက်တာပါ။

အဖေ့ကဗျာတွေကို အားနေရင် ကိုယ့်လက်ရေးနဲ့ နှလုံးသားချင်း နီးနေ အောင် ပြန်ကူးနေမိတာ။ နောက်တော့ ကျောင်းတွေပိတ်ပြီး လူစုခွဲလိုက်တယ်။ ၈၈-အရေးတော်ပုံကြီးကို စစ်အာဏာရှင်တွေက ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းစွာ ဖြိုခွဲခဲ့ပေမယ့် မီးခဲပြာဖုံး တအုံနွေးနွေးလူတွေရဲ့ ရင်ထဲမှာ ကျန်နေတုန်းပဲ။ ဒီလိုနဲ့ ကျောင်းတွေ ပိတ်ထားချိန် ၁၉၉၀ မှာ အမေဆုံးခဲ့တယ်။

×××

၁၉၉၁ ကျောင်းပြန်တက်တော့ ခေတ်ဆိုးကြီးရဲ့ တက်သုတ်ရိုက် ပညာရေးစနစ်မှာ ဘူမိဗေဒ ဒုတိယနှစ်ကျောင်းသူဖြစ်နေပြီ။ လူထုခေါင်းဆောင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကို အကျယ်ချုပ်ချထားချိန်မှာ နိုဗယ်လ်ငြိမ်းချမ်းရေးဆု ပေးလိုက်တယ် လို့ ပြည်ပအသံလွှင့် ရေဒီယိုတွေက ကြေညာလိုက်တယ်။ ဘယ်လောက်ပဲ ဖိနှိပ်ထားထား၊ နိုင်ငံတကာက ငါတို့ရဲ့ ငြိမ်းချမ်းစွာ တိုက်ပွဲဝင်တာကို အသိအမှတ်ပြုတယ်ဆိုတဲ့ ပီတိကျေနပ်စိတ်တွေနဲ့ရာသီဥတုအေးအေးဆောင်းမနက်ခင်းတွေမှာကိုယ့်အသွေးအသားတွေ ပူနွေးနေခဲ့တာ အမှတ်ရနေမိပါတယ်။ ဆုယူဖို့ ခေါင်းဆောင်ကို အကျယ်ချုပ်ကနေ

လွှတ်ပေးမလားလို့လည်း မျှော်လင့်မိသေးတယ်။ လူလို ဂုဏ်သိက္ခာကို နားလည် တန်ဖိုးထားတတ်ရင်တော့ လွှတ်ပေးမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် မလွှတ်ပေးခဲ့ဘူး။ ငြိမ်းချမ်းရေးနိုဗယ်လ်ဆုရှင်ကို ငြိမ်းချမ်းစွာ ဆန္ဒဖော်ထုတ်ခွင့်ပြုဖို့ နေ့နေ့သာသာ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြန်ပြောမှာလေးကိုတောင် ကြောက်ကြသတဲ့။ အဲဒါကြောင့် ကျောင်းသားတွေရဲ့ ဆန္ဒပြပွဲတွေ ပြန်အသက်ဝင်လာခဲ့ပါတယ်။

ကျောင်းသားတွေ စပြီးလှုံ့ဆော် တရားဟောကြတော့ ရန်ကုန် ပင်မတက္ကသိုလ်မှာပါ။ ကျွန်မတို့က လှိုင်မှာ။ ဒါနဲ့ အတန်းတွေပြီးချိန် ၂ နာရီ ၃ နာရီလောက်ဆို အိမ်မပြန်ဘဲမိန်းထဲရောက်၊ရောက်သွားတာပါ။ဟောပြောပွဲလေးတွေကအဲဒီလိုအချိန်တွေမှာ အားကောင်းတတ်တယ်လေ။ ဆရာ၊ဆရာမတွေကလည်း အတန်းတွေ စောလွှတ်ပါတယ်။ ဘယ်ဆရာ၊ ဆရာမကမှ မသွားဖို့ မပိတ်ပင်၊ မတားဆီးခဲ့တာလဲ။ သတိရနေမိတယ်။ ကျွန်မတို့ ဘူမိဗေဒမှာ ကျောင်းသူက ဆယ်ဂဏန်းလောက်၊ ကျောင်းသားက ရာဂဏန်းလောက်ရှိတာဆိုတော့ကျွန်မတို့မိန်းကလေးတွေမိန်းထဲသွားပြီးတရားပွဲနားထောင်မှာကို အတန်းဖော် ယောကျ်ား လေးတွေက စိတ်ပူပုံရတယ်။ ၈၈-တုန်းက တံတားနီအရေးအခင်းမှာ လုံထိန်းတွေ က မိန်းကလေးတွေကိုလည်း မညှာ၊ နံပါတ်တုတ်နဲ့ ရိုက်တာကို သိဖူး၊ ကြားဖူး တော့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံရမှာကို စိုးရိမ်ကြပုံရပါတယ်။ မသွားပါနဲ့ဟာ၊ အိမ်သာ ပြန်ကြပါ၊ လာ···လာလို့ ပြောကြတယ်။ တချို့က တော့ မပြောရဲလို့ ဘေးနားမှာ သီချင်းလေး မကြားတကြားဆိုသွားတယ်။ ပန်းကလေးလို လှနေတာပဲ ကြည့်ချင်ပါသည်၊ ပန်းကလေးလို ညှိုးမှာကိုလည်း စိုးရိမ်မိသည်-တဲ့။ စိုးရိမ်တာတော့ ကျေးဇူးတင်မိပေမယ့် သူတို့လည်း ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မတို့နဲ့အတူ ဟောပြောနေတာတွေကို အားပေးရုံလေးတောင် နားမထောင်ရဲတာလဲလို့ တွေးနေမိတာပါ။ မှန်တယ်၊ တရားတယ် ထင်တာကို အားပေးထောက်ခံကြောင်း ပြသတာ ကြောက်စရာလား။ မတရားလုပ်နေတာကို ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်သလို၊ မသိသလို နေလိုက်တာကမှ ရှက်စရာမဟုတ်ဘူးလား။

အဲဒီနေ့က ဒီဇင်ဘာ ၁၁ ရက်နေ့ပေါ့။ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် မိချော၊ စိုးဝင်းတင်တို့နဲ့ မိန်းထဲကို ၄၅-ဘတ်စ်ကားလေး စီးပြီး သွားကြတယ်။ ဟိုရောက်တော့ RCရှေ့မှာ အရှိန်ကောင်းနေပြီ။ သူတို့ တရားတွေ ဟောကြတယ်။ တချို့ ထိုင်၊ တချို့ မတ်တတ်ရပ်ပြီး နားထောင်ကြတယ်။ ကျွန်မတို့လည်း ဖိနပ်လေးတွေချွတ်ပြီး ထိုင်နားထောင်ကြတယ်။ တချို့ သစ်ပင်ရိပ်အောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ လက်ခုပ်တီး အားပေးတယ်။ နားထောင်ခဲ့ရတာတွေတော့ အများကြီးပဲ။ ဘယ်ရက်မှာ ဘယ်သူတွေ တက်ပြောကြတယ်တော့ မမှတ်မိတော့ဘူး။ ရောကုန်ပြီ။ တချို့လည်း မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ စည်းထားပြီး၊ တချို့လည်း စည်းမထားပါဘူး။ အားလုံးက

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သူလိုကိုယ်လို ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတွေချည်း။ မောင်နှမအရင်းလို ချစ်ခင် ရင်းနှီးမှုတွေနဲ့။တစ်ယောက်ဆင်းတစ်ယောက်တက်သူတို့ပြောကြတယ်။မိန်းလမ်းတစ်လျှောက် ကြွေးကြော်သံတွေ တိုင်ပေး၊ စီတန်း လမ်းလျှောက်ကြတယ်။ တို့အရေးတောင်းဆိုသံ ကျောင်းတစ်ခွင်မှာ ညံသွားတာပေါ့။

ညနေ ၆ နာရီလောက်ကျတော့ လူစုခွဲကြတော့-တဲ့။ အပြင်မှာ ကျောင်းတံခါးတွေလည်း ပိတ်တော့မယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ ပြန်ဖို့ ပြင်ကြတယ်။ ရာမညဆောင်ဘက်မှာ ကျောင်းတံခါးဖွင့်သေးတယ်။ အဲဒီဘက်ကနေ ပြန်ကြပါလို့ တစ်ယောက်က အော်ပြောနေတယ်။ အဲဒီမှာ အတန်းတူ ဘူမိကသူငယ်ချင်း ကိုနေလင်းကို တွေ့လို့ သူက တံခါးပေါက်ဆီ အတင်းဆွဲခေါ်ပြီး မြန်မြန်ထွက်၊ မြန်မြန်ထွက်၊ ကျောင်းတံခါးတွေ ပိတ်ကုန်ပြီလို့ ပြောရင်း ကျွန်မတို့ကို ကျောင်းပြင် တွန်းထုတ် လိုက်တယ်။ နောက် ၄၅-သစ်သား ဘတ်စ်ကားကြီး တွေ့တာနဲ့ တိုးဝှေ့စီးရင်း အိမ်ကို ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ ကျောင်းပြင်မှာ စစ်ကားတွေ ရောက်နေပြီ။ လမ်းတွေလည်း ပိတ်လိုက်ပြီ။ ကျွန်မတို့ စီးခဲ့တဲ့ ဘတ်စ်ကားက နောက်ဆုံးပဲ ထင်ပါရဲ့။ စစ်ကားတွေပေါ်က သေနတ်တွေ ကိုင်ထားတဲ့ စစ်သားတွေက ကျွန်မတို့နဲ့ ရွယ်တူ တွေလိုပဲ။ တချို့ ငယ်ချင်တောင် ငယ်နိုင်ပါသေးတယ်။ တခြားတစ်ဖက် ကျောင်းဝင်း ထဲမှာတော့ အင်္ကျီအဖြူနဲ့ ကချင်ပုဆိုးဈေးတွေ ဝတ်ထားတဲ့ ကျောင်းသားတွေ။ မိန်းကလေးတွေ အရင်ထွက်ကြပါလို့ အော်နေ ပြောနေတာကို ငေးကြည့်ရင်း ဘာဖြစ်လို့မှန်းမသိ၊ ဝမ်းနည်းစိတ်က တလှပ်လှပ်ဖြစ်နေခဲ့တာ ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေခဲ့ပါတယ်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ၇နာရီလောက်ရှိပြီ ထင်တာပဲ။ အစ်မတွေကို မိန်းထဲ ရောက်ခဲ့တဲ့အကြောင်း ပြောပြရင်း အဖေပြန်လာရင်း ဒီနေ့ ကြုံခဲ့ရတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေ ပြောပြမယ်လို့ တေးထားတယ်။

သိပ်မကြာခင်ပဲ အဖေပြန်ရောက်လာတယ်။ အဖေလည်း မိန်းထဲကို နေ့လယ် ၁၂နာရီကျော်ကျော်လောက်က ရောက်ခဲ့တယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ ညီအစ်မတွေ ဝိုင်းပြီး အဖေပြောပြတာကို နားထောင်ကြတာပေါ့။ အဖေက မနုနုရည်(အင်းဝ)တို့ နဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဆုံရင်း၊ စကားပြောရင်း ရောက်ခဲ့တာပါ။ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ဆရာ့ကဗျာတွေ ကျောင်းသားတချို့ ဝေနေတာ တွေ့ခဲ့တယ်လို့လည်း လာပြောသွားတယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ အဖေလည်း စာသင်စရာရှိတာနဲ့ ဆက်ထွက်ခဲ့ ရတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က ဘယ်လောက်မှ မကြာလိုက်ပါဘူး။ အဖေ စကားရပ်တုန်း ခဏမှာပဲ အိမ်ရှေ့က ခေါင်းလောင်းသံလေး မြည်သွားပြီး အိမ်ထဲကို စစ်သားတွေ၊ အရပ်ဝတ်နဲ့ ထောက်လှမ်းရေး အရာရှိတွေဝင်လာကြတာပါ။မကြိုဆိုဘဲပိုင်စိုးပိုင်နင်းဝင်လာကြတဲ့ဧည့်သည်တွေပါပဲ။

အိမ်ရဲ့ အထပ်တိုင်း ဘုရားခန်းကအစ၊ စစ်ဖိနပ်တွေနဲ့ သူတို့ တက်ကြ၊ နင်းကြ၊

ရှာကြ၊ ဖွေကြတယ်။ ဘုရားသောက်တော်ရေကအစ သွန်ပြီး ရှာတယ်။ ဘာရှာတာလဲ ဆိုတော့လည်း မပြောနိုင်။ နိုင့်ထက်စီးနင်းလုပ်တာ အကျင့်ပါနေတဲ့ အတိုင်း။ ဓာတ်ပုံ အယ်လ်ဘမ်တွေကအစ တဖျပ်ဖျပ်လှန်ကြည့်ကြတယ်။ ဒေါ်ခင်ကြည် ဈာပနမှာ အဖေ မိတ်ဆွေတချို့နဲ့ ထိုင်နေတဲ့ ပုံတစ်ပုံကို ယူသွားတယ်။ အိမ်အပြင်ဘက်မှာ စစ်သားတွေ ပတ်ပတ်လည် ဝိုင်းထားတယ်။ တီအီးစစ်ကားနှစ်စီးနဲ့ လေးဘီးကားတစ်စီး အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်ထားတယ်။ ပြောတာကတော့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပါပဲ။

'ဆရာ··· မေးစရာရှိလို့ ခဏလိုက်ခဲ့ပါ'

တဲ့။ အဖေ ဆေးသောက်နေတာတွေ ရှိရင် ဆေးတွေ ထည့်ပေးလိုက်ပါလို့ ကျွန်မတို့ သမီးတွေဘက် လှမ်းပြောတယ်။ အဖေကတော့ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ ခပ်ပြုံးပြုံးပဲ။ သမီးတွေကိုတော့ သံယောဇဉ်ကြီးတဲ့၊ စိုးရိမ်တဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ တစ်ချက်တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ရှာတယ်။ အဖေ့ကို မျက်နှာသုတ်ပဝါလေးတစ်ထည်၊ ပုဆိုးနဲ့ အင်္ကျီလေးတစ်စုံ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်လေးနဲ့ ထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်။ အစ်မ အကြီးဆုံးက လာခေါ်တဲ့သူတွေကို···

'ငါတို့အဖေကို ဘယ်ခေါ်သွားမှာလဲ၊ ရှင်တို့ ပြောပြရမှာပေါ့'

လို့ ခပ်မာမာပြောတယ်။ ကိုယ်တွေရှေ့မှာ အဖေ့ကို မျက်နှာဖုံးမစွပ်ဘဲ ခေါ်သွားတာပဲ ဖြစ်စရာရှိပါတယ်လေ။

'သမီးတို့ စိတ်မဆင်းရဲကြနဲ့၊ လိမ်လိမ်မာမာ နေရစ်ကြ'

တဲ့။

ဪ···ငါတို့လည်း ခေတ်ဆိုးကြီးမှာ အများကြုံသလို ကြုံခဲ့ကြရပြီ။

အဖေတို့ ထွက်သွားမှ တင်းထားသမျှ ညီအစ်မတစ်တွေ အရုပ်ကြိုးပြတ် သလို ထိုင်ချလိုက်ကြတယ်။ မျက်ရည်တွေတွေကျသူ ကျတယ်။ အမေဆုံးတာလည်း မကြာသေး၊ အဖေကိုလည်း ဘယ်တော့ ပြန်တွေ့ရမယ်မသိ။ ရှေ့လျှောက် ဘာတွေ ရင်ဆိုင်ရဦးမယ် မသိ။ ဒီလိုနဲ့ အဖေ့ကို ၈ လ ချုပ်ထားပြီးတဲ့အခါမှာ အင်းစိန် စစ်ခုံရုံးကနေ ကဗျာဆရာကို ကဗျာရေးလို့၊ ကျောင်းဆရာကို ကျောင်းသားတွေဘက်က ရပ်လို့ ထောင်ဒဏ် ၄ နှစ်ချခဲ့ပါတယ်။

ဒီအာဏာရှင် စနစ်ဆိုးကို

ငါ ရှိမခိုးနိုင်။

အရှုး ငပေါက်တွေကို

ဒူးမထောက်ကြနဲ့ဟေ့···

ဆိုတဲ့ အဖေ့ကဗျာကို ရွတ်ပြပြီး ထောင်ဒဏ်ချခဲ့တဲ့အတွက် သမီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဂုဏ်ယူကျေနပ်မိပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မြန်မာပြည်သူပြည်သားများ စစ်အာဏာရှင် စနစ်ဆိုးမှ အမြန်ဆုံး လွတ်မြောက်ပါစေ။

မိုးချိုသင်း

နိုဝင်ဘာ ၁၁၊ ၂၀၁၃

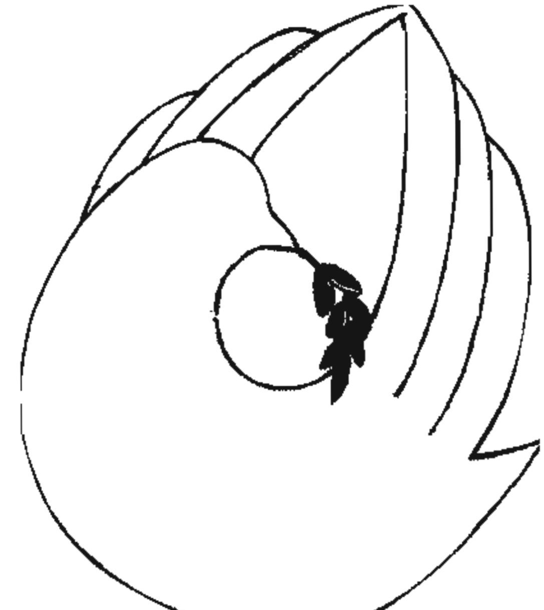

အညတရ ဒီမိုကရေစီ သူရဲကောင်းများ

ညီညီနိုင်

မြန်မာနိုင်ငံမှာ ၁၉၆၂ ခုနှစ်က စပြီး ဒီနေ့တိုင်အောင် စစ်အာဏာရှင် သံဖိနပ်အောက်က လွတ်မြောက်ရေးနဲ့ ဒီမိုကရေစီအပြည့်အဝရရှိရေးအတွက် ပုံသဏ္ဌာန်မျိုးမျိုးနဲ့ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြရာမှာ အလုပ်သမား၊ လယ်သမား၊ ကျောင်းသား-ကျောင်းသူ၊ ကိုင်းရင်းသား ပြည်သူတွေနဲ့ ရဟန်းသံဃာတော်တွေပါမကျန် သွေး၊ ချွေး မတေးပြီး ပါဝင်ခဲ့ကြပါတယ်။

ဒီလို လက်နက်မဲ့ တော်လှန်ရေးတိုက်ပွဲကို အကြောင်းပြုလို့ ခေါင်းဆောင် တွေ၊ ထင်ရှားတဲ့ သူရဲကောင်းတွေ အများအပြားနဲ့အတူ ကျောင်းသား သမဂ္ဂ ခေါင်းအလံ ကလူလူလွှင့်ထူနိုင်ခဲ့ပြီး နိုင်ငံရေး နိုးကြားမှုတွေ ရရှိခဲ့တာ အမြတ်လို့ ဆိုရပါမယ်။

တိုင်းပြည်အမှောင်ကျခဲ့တဲ့ ၅၅ နှစ်ကာလအတွင်းမှာ ပြည်သူတွေ ရာနဲ့ ထောင်နဲ့ ချီပြီး သေကြေဒဏ်ရာရ၊ ဘဝပျက်ခဲ့ရတဲ့ အညတရ သူရဲကောင်း အားမာနည်တွေ ဖြစ်ပုံကြီး ရှိခဲ့ပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

ဒီအထဲမှာ နိုဗယ်လ်ဆုအကျဉ်းသားတွေလည်း ပါဝင်ခဲ့တာမို့ စာရေးသူ လက်လှမ်းမီရာ ဒီမိုကရေစီ သူရဲကောင်းတချို့အကြောင်း ဒီစာစုလေးနဲ့ သမိုင်း စာမျက်နှာပေါ် တင်လိုက်ပါရစေ။

×××

၁၉၉၀-ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေး နိုဗယ်လ်ဆိုကို NLD အတွင်းရေးမှူး ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် ရခဲ့တယ်။ ၁၉၉၁ ခု၊ နိုဝင်ဘာလမှာ ပေးတဲ့ဆုကို သွားယူခွင့် မရခဲ့ပါဘူး။ ဒေါ်စုကို ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားလို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

၁၉၉၁ မှာ ဗကသ၊ ရကသ ကျောင်းသားတွေကို နိုဗယ်လ်ဆု ဂုဏ်ပြု အခမ်းအနားလုပ်ပြီး ဒေါ်စု လွတ်မြောက်ရေး ဆန္ဒပြလို့ ဖမ်းဆီးနှိပ်စက် ထောင်ချခံခဲ့ ရပါတယ်။ မြောက်ဥက္ကလာပက NLD အဖွဲ့ဝင်တွေလည်း အလားတူ ခံစားခဲ့ရတဲ့ အကြောင်း ပြောပြချင်ပါတယ်။

မြောက်ဥက္ကလာပဟာ သမိုင်းပြောင်တဲ့ မြို့နယ်တစ်ခုပါပဲ။ ၈၈-အရေးတော်ပုံ ကာလမှာ စစ်တပ်ကို ဝိုင်းထားတဲ့အတွက် လေယာဉ်ပျံဝဲပြီး…

'လူစုခွဲရင် ခွဲ၊ မခွဲရင် ပစ်မယ်'

လို့ စာကြဲခံရတဲ့ မြို့။

အရေးအခင်းအစ တံတားလေး လမ်းဝမှာ ဗိုလ်ချုပ်ပုံနဲ့ အလံကိုင် ကျောင်းသားလူငယ်တွေ သွေးမြေကျခဲ့ရသလို၊ စစ်အာဏာသိမ်းချိန်မှာလည်း ကျဆုံးဒဏ်ရာရတဲ့အထိ ဆန့်ကျင် အာခံခဲ့တဲ့မြို့။ (ကျွန်တော် သိရသလောက် အာဏာသိမ်း စစ်တပ်ဝင်လာတဲ့ အခါမှာ မခန့်လေးစား အန်တုခဲ့ကြလို့ ပစ်ခတ်ခဲ့တာကြောင့် (င)ရပ်ကွက် သန္တာ(၇)လမ်းက ကွက်ကလေး (ခ) မောင်ကြည်ညွန့် ဆိုတဲ့ အရပ်သားလူငယ်နဲ့ နှယ်နီ(၉)လမ်းက ကျောင်းသား မောင်ဘုန်းဇော်တို့ ပွဲချင်းပြီး သေပွဲဝင်ခဲ့ရပါတယ်။ စစ်ကားဝင်ရမ်းပြီး အော်တိုဆွဲခဲ့တာကြောင့်လည်း ရပ်ကွက်ထဲက အမည်မသိ အရပ်သားပြည်သူတွေ အတုံးအရုံး သေကြေခဲ့ရပါသေးတယ်။)

နိုဗယ်လ်ဆု အမှုဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ မြောက်ဥက္ကလာပက တက်ကြွတဲ့ လူငယ်၊ လူကြီး အတော်များများ NLD အဖွဲ့ဝင်တွေ ဖြစ်ကြပါပြီ။ ၁၇ရက်၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၉၉၁ ခု၊ တနင်္ဂနွေနေ့၊ မနက် ၉နာရီ၊ မြောက်ဥက္ကလာ (င)ရပ်ကွက်၊ NLD ရပ်ကျေးရုံးရှိရာ သန္တာ(၁၁)လမ်းမှာ နိုဗယ်လ်ဆု ဂုဏ်ပြုပွဲအခမ်းအနား ကျင်းပခဲ့ကြပါတယ်။ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် လွတ်မြောက်ရေး၊ ဒီမိုကရေစီရရှိရေး ကြွေးကြော်သံတွေနဲ့ ဟောပြောခဲ့ကြတာပါပဲ။ အဲဒီည ၇ နာရီလောက်မှာ သန္တာ(၈) လမ်းနဲ့ အတွင်းရေးမှူးအိမ်မှာ အထိန်းအမှတ် ပျော်ပွဲစားခဲ့ကြပါသေးတယ်။ ည သန်းခေါင်ကျော်မှာတော့ ဦးတင်ဦးလေး (ကာတွန်းပညာရှင်၊ မြို့နယ်ကိုယ်စားလှယ်)၊ ဦးတင်မောင်(အတွင်းရေးမှူး) ဦးတင်

လှိုင်(ရပ်ကျေး၊ အလုပ်သမားနှင့် လယ်ယာ တာဝန်ခံ)၊ ဦးလှဟန် (ပြန်ကြားရေးမှူး)၊ ဒေါ်ခင်ဌေးညွန့် (စည်းရုံးရေးမှူး၊ ဝဇီရာ-၉လမ်း)၊ ဦးအုန်းကြိုင် (သန္တာ-၇လမ်း)၊ ကိုမြင့်ထွန်း (ကိုယ်စားလှယ်၊ သန္တာ-၈လမ်း)တို့ကို ထောက်လှမ်းရေးက လာဖမ်းသွားပါတော့တယ်။

နောက် (၂၁-၁၁-၉၁)ကျတော့ ရပ်ကျေးဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သူ ဦးအောင်သိန်း (ဗိန္ဓောနဲ့ ဂိုဏ်းဆရာကြီး၊ သန္တာ-၁၄လမ်း)ကို လာဆွဲပြီး ရေကြည်အိုင်မှာ ရိုက်နှက် စစ်ပြန်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီဇင်ဘာ ၃၁ရက်မှာ ပြန်လွှတ်ပေးခဲ့ပါတယ်။

ကျန်တဲ့ လူတွေတော့ အမျိုးမျိုးနှိပ်စက်ညှဉ်းပန်း စစ်ဆေးပြီး အင်းစိန် ခုံရုံးက ထောင် (၃)နှစ်စီ ချလိုက်တော့တာပါပဲ။

သူတို့ထဲက ဦးတင်လှိုင်ဟာ အသက် ၆၅ နှစ် ရှိပါပြီ။ အင်းစိန်ထောင်ထဲမှာ လေဖြတ်တဲ့ ဒဏ်နဲ့ ကိုယ်တစ်ခြမ်းသေခဲ့ပါတယ်။ တစ်နှစ်ခွဲအကြာမှာ ရောဂါတွေ တိုးလာရာက သေခါနီးဆဲဆဲကျမှ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးကို ပို့ခဲ့တာပါ။ တစ်ရက် နှစ်ရက်ပဲ ခံပြီး ကွယ်လွန်သွားပါတယ်။ ကြံတောသုသာန်ကို မီးသင်္ဂြိုဟ်ဖို့ သွားပို့ တော့ လွှတ်ရက် မစေ့သေးလို့ ဆိုပြီး အလောင်းကို လက်ထိတ်ကြီး ခတ်ထားပါတယ်။ ဒီတင် သူ့သားသမီးတွေက လက်ထိတ်ဖြုတ်ပေးဖို့ အတင်းအကျပ်ပြောတော့မှ လက်ထိတ်ဖြုတ်ပေးပါတယ်။ အညတရ ဒီမိုကရေစီ သူရဲကောင်းတစ်ဦးကျဆုံးခဲ့ရခြင်းလို့ ဆိုရမှာပါပဲ။

အဲဒီအချိန်က ကျွန်တော်ဟာလည်း ဦးတင်လှိုင်၊ ဦးတင်ဦးလေးတို့နဲ့ တစ်လမ်းတည်း၊ သန္တာ(၁၀)လမ်းမှာနေတာကြောင့် ဒီအဖြစ်ကို ကိုယ်တွေ့ မျက်မြင်ကြုံခဲ့ရတာပါ။

ကာတွန်း တင်ဦးလေးနဲ့ ကျွန်တော်က ခပ်ငယ်ငယ်ကတည်းက သိခဲ့ကြတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ထက် သုံးလေးနှစ်ကြီးမယ် ထင်ပါတယ်။ ၂၅နှစ်လောက် လူချင်းကွဲသွားပြီး မြောက်ဥက္ကလာပမှာ ပြန်ဆုံကြရာက အလင်းရောင် စာကြည့်တိုက် ထောင်ခဲ့ကြ၊ ရပ်ကွက်စာပေ ဟောပြောပွဲ ဦးစီးကြနဲ့ လက်တွဲမိကြပါတယ်။

၈၈-အရေးတော်ပုံမှာလည်း မြောက်ဥက္ကလာပဆေးရုံကြီး သပိတ်စခန်းမှာ အတူလှုပ်ရှားခဲ့ကြတာကလား။ တံတားလေး လမ်းဝမှာ အာဇာနည်ကျောက်တိုင် စိုက်ဖို့ ပို့စကတ်ထုတ်တော့လည်း ဆရာကြီး ဗိသုကာ ခင်မောင်ရင်ရဲ့ ဒီဇိုင်းနဲ့ နောက်ကျောမှာ ကျွန်တော့်ကဗျာ ပါခဲ့ပါတယ်။

စစ်အာဏာသိမ်းလိုက်ရာက စာရေးဆရာ မောင်သိန်းဆိုင် ဥက္ကဋ္ဌ၊ ကျွန်တော် အတွင်းရေးမှူးလုပ်ခဲ့တဲ့ စာရေးဆရာသမဂ္ဂလည်း ပျက်သွားရော၊ ဦးတင်ဦးလေးက NLD ထဲ ဝင်သွားတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ အပြင်ကပဲ လုပ်မယ်ဆိုပြီး ကျန်ခဲ့တယ်။

ကိုတင်ဦးလေးဟာ နိုဗယ်လ်ဆု ဂုဏ်ပြုပွဲကြောင့် အဖမ်းခံရပြီး ၃နှစ် သက်တမ်းစေ့မှ ပြန်လွှတ်လာတယ်။ လွှတ်လာလာချင်း ညမှာပဲ အိမ်ချင်းကပ်ဝင်းလုတဲ့ သူ့ကို

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော် သွားနှုတ်ဆက်တယ်။ သူက သူ့အတွေ့အကြုံတွေကို မကွယ်မဝှက် ပြန်ပြောပြတယ်။

ရေကြည်အိုင်မှာ သူက ခေါင်းနည်းနည်းမာတော့ တော်တော်လေး အထုအနှက်ခံရတာပဲလေ။ မှတ်မှတ်ရရ၊ စစ်ကြောရေးဝင်တုန်းမှာ ထုံးစံအတိုင်း သမတလူကြမ်းအဖွဲ့နဲ့ တွေ့ပြီး အထိုးအကြိတ် အရိုက်အနှက်ခံရတယ်။ ဒီအပြင် တစ်နေကုန် နောက်ပြန် လက်ထိတ်နဲ့ မတ်တတ်ရပ်ခိုင်းတယ်။ စစ်မေးသူတွေက…

'ခု ထမင်းစားချိန်ရောက်ပြီ၊ မင်းကတော့ ထမင်းစားခွင့် မရသေးဘူး၊ မစားနဲ့'

ဆိုပြီး သူ့ရှေ့တင် သွားရည်ယိုလောက်အောင် အားရပါးရ စားပြတယ်။ သူက ရေသောက်ချင်တယ်ဆိုတော့ တစ်ယောက်က သောက်တော်ရေခွက်လို ဖန်ခွက်အသေးလေးနဲ့ လာတိုက်တယ်။ လက်ထိတ် နောက်ပြန်ခတ်ထားတော့ ပါးစပ်မှာ တေ့ပြီးတိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် အာဆွတ်ရုံလေးပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဖန်ခွက် ပြန်ရုတ်ပစ်လိုက်ပြီး ရေတွေ သွန်ပစ်လိုက်တယ်။

'ကျွန်တော်လည်း ဒေါပွသွားပြီး ဘာတွေ အော်ပြောမိမှန်း မသိဘူး။ သူတို့ကတော့ တဟားဟားနဲ့ပေါ့။ ရပ်နေတာ ဘယ်လောက်တောင် ကြာသွားလဲ မဆိုနိုင်ဘူး။ တရိပ်ရိပ်မူးပြီး မဟန်နိုင်တော့ဘဲ ဝုန်းခနဲ ခွေကျ ပစ်လဲသွားရတော့တာပါပဲ။ ပြန်သတိရလာတော့ အချုပ်ခန်းထဲ ပြန်ရောက်နေပြီ'

ကိုတင်ဦးလေးခမျာ နဂိုက ပန်းနာ ရင်ကျပ်နဲ့ တီဘီအခံ ရှိပါတယ်။ စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲဒဏ်တွေကြောင့် လူရုပ်မပေါ်အောင် ပိန်ခြောက်ခြောက်လေး ဖြစ်ခဲ့ရပါပြီ။ ဒီလိုနဲ့ ထောင်ကထွက်ပြီး ရက် ၄၀ အကြာမနက် အိပ်ရာထဲမှာ ခွေခွေလေး အသက်ပျောက်နေတာ တွေ့လိုက်ရပါတော့တယ်။ သူသေရတာလည်း ရောဂါကြောင့်လား၊ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေကြောင့်လား သံသယဝင်စရာပါ။ သြော်…သူလည်း ဒီမိုကရေစီတိုက်ပွဲ လမ်းတစ်ဝက်မှာ ကျဆုံးခဲ့ရတာပါကလား။

×××

မောင်မြင့်ထွန်းဆိုတာ သဘောကောင်းသလောက်၊ သွက်လက်ထက်မြက်တဲ့ လူငယ်လေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ကို လာဖမ်းတာကို ရှောင်ပြေးပါသေးတယ်။ မောင်မင်းကြီးသားတွေက အကြံပက်စက် အကွက်ချပြီး သူ့မိဘတွေကို ထိန်းသိမ်းသွားတော့ သူလည်း သွားအဖမ်းခံလိုက်ရပါတယ်။ သူ ပြန်လွတ်လာတဲ့အခါမှာ ရူးတူးတူး ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ခုတော့ သူလည်း မကြာခင်က ကွယ်လွန်သွားရှာပါပြီ။

×××

ဆရာကြီး ဦးအောင်သိန်းကတော့ သူတို့အထဲမှာ ကံအကောင်းဆုံးလို့ ဆိုရမှာပါ။ သူ့ကို စစ်ကြောရေးမှာ ထိန်းသိမ်းထားပြီး ရက် ၄၀ အကြာ ဒီဇင်ဘာ ၃၁ ရက်ကျတော့ ပြန်လွှတ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ အသက် ၆၀ ကျော်ဖြစ်ပေမယ့် သူတို့မကြိုက်တဲ့ အဖြေတွေ ပေးမိလို့ ဝိုင်းသမလိုက်ကြတာ ကိုဇာဂနာလို အပေါ်သွားတွေ ကျိုးကုန်ပြီး၊ ခုတော့ အံကပ် သွားတုတပ်ထားရပါသတဲ့။ သူတို့ ထိုးလိုက်လို့ သွားတွေ ကျိုးနဲ့ကုန်တုန်းမှာ…

'ဘယ့်နှယ့်၊ အရသာ သိပ်ရှိသွားပလား မေးသေးတယ်။ ကျွန်တော်က သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ်၊ ခုလိုသွေးတွေထွက်လာတော့ ရေမသောက်ရလို့ ရေဆာပြေသွားတာနဲ့ အတော်ပဲ'

လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

ပြီးတော့ ထော်ပိုင်မှာ လောင်ချာနဲ့ ပစ်တဲ့ကိစ္စမှာ…

'ကျောင်းသားတွေနဲ့ ခင်ဗျား အဆက်အသွယ်ရှိရမယ်'

ဆိုပြီး ပေါင်ကို ဖူးနဲ့ ထိုးသေးတယ်။ မျက်စိကို အဝတ်စည်းထားတော့ ဘာလက်နက်ဆိုတာ မသိရပါဘူး။

အဆိုးဆုံးကတော့ အသံလှိုင်း လွှတ်တာပဲ။ သူတို့ စစ်လို့၊ မေးလို့ မောသွားရာက ကျွန်တော့်ကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့တယ်။ တော်တော်လေး ကြာတယ်။ အသံဗလံတွေ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေတယ်။ နောက်မှ တရှီးရှီးအသံ အခန်းထဲ မြည်လာတယ်။ တစ်စထက်တစ်စ ကျယ်လာတယ်။ ဒီတင် ကြားဖူးနားဝ ရှိထားတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီအသံတွေ ကျော်အောင် ရှူးရှူးရှဲရှဲနဲ့ ဝင်လေ၊ ထွက်လေ မှတ်တော့တာပါပဲ။

အသံလှိုင်းတွေ တဖြည်းဖြည်းပြင်းလာလိုက်တာများ၊ ခုံတွေပါ တုန်လာတယ်။ အူတွေ လိမ့်တက်ပြီး အန်ချင်လောက်အောင် ရင်ထဲကို ဝင်မွှေတာပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း အသံပြင်းထန်သလောက် အသက်ကို ပြင်းပြင်းပို ရှူပါတယ်။ ဘယ်ဟာမှ မမြဲဘူးဆိုတဲ့ ဘုရားဟော တရားနဲ့ အသိကပ်တယ်။ သမာဓိက အရာရာကို ကျော်လွှားနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အမှတ်နဲ့ လုပ်လိုက်တာ သတိလစ်သွားတဲ့ အထိပါပဲ။ ရှေ့လျှောက် ဘာတွေ ဖြစ်မှန်းမသိတော့ဘူး။

နောက်တော့ သူတို့ထဲက လူတစ်ယောက်ဝင်လာပြီး…

'အသံလှိုင်းက ၁၅၀၀ ဗို့ တင်ထားတာ။ ဆရာကြီးမို့ သမာဓိအားနဲ့ တင်းခံနိုင်တာ။ တရားဓမ္မရဲ့ စွမ်းအားကို ကျွန်တော်တို့ လက်တွေ့ ယုံပါပြီ'

တဲ့။ ပြီးတော့…

'ခွင့်လွှတ်ပါလို့ တောင်းပန်တယ်'

ကိုမင်းကိုနိုင်လည်း စာရေးသူကို ပြောဖူးတာ ရှိပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

'ကျွန်တော်က ထောင်သက် ၂၅ နှစ်မှာ နှစ် ၂၀ လောက် တိုက်ပိတ်ခံပြီး တစ်ယောက်တည်း နေရတာ။ တော်ရုံတန်ရုံလူဆိုရင် ရူးသွားနိုင်တာပေါ့။ ကျွန်တော်ကတော့ မီးသွေးခဲနဲ့ ပန်းချီဆွဲ၊ ကဗျာစပ်ရင်း၊ တစ်ဖက်ကလည်း Meditationထိုင်ခဲ့တာ၊ တရားတန်ခိုးကြောင့် ခုလို ရှင်သန်ခဲ့ရတာပေါ့'

ဆရာ ဦးအောင်ငြိမ်းဟာလည်း အသက် ၇၀ ကျော်ပါပြီ။ ကျန်းမာရေးသိပ်မကောင်းလို့ ပိန်လှီသွားပေမယ့် အသံကတော့ မာတုန်းပါပဲ။ နိုဗယ်လ်အကျဉ်းသား ဦးလှဟန်ကတော့ ဆုံးသွားတာ တစ်လလောက်ရှိပါပြီ။

ဒါတွေဟာ ဒီမိုကရေစီတိုက်ပွဲမှာ သေသူ သေ၊ ကြေသူ ကြေ၊ ရူးသူ ရူးနဲ့ ဘဝအပျက်ခံပြီး ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းခဲ့ကြတဲ့ အညတရ ပြည်သူတွေ အကြောင်းပါပဲ။

သူတို့တွေကိုလည်း မေ့ပျောက် ကျန်ရစ်ဖို့ မသင့်ဘူးဆိုပြီး ကွက်လပ်ငယ်လေးတစ်ခု ဖြည့်လိုက်တာလို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။

တစ်နည်းအားဖြင့် ဒီနေရာကနေ အညတရ ရဲဘော်၊ ပြည်ချစ် အာဇာနည်၊ ဒီမိုကရေစီ သူရဲကောင်းအပေါင်းကို ဂုဏ်ပြု မော်ကွန်းတင် ကမ္ပည်းထိုးလိုက်တာပဲ ဖြစ်ပါကြောင်းနဲ့…

ဒီမိုကရေစီ အရေးတော်ပုံ အောင်ပါစေ။

ညီညီနိုင်

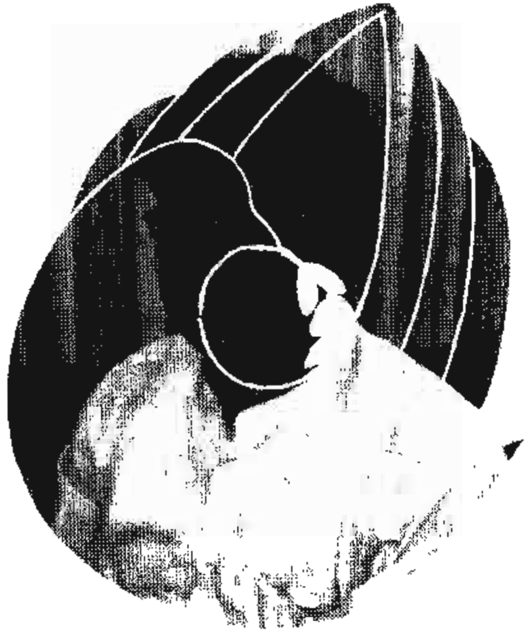

ကဿာရ ဿမြစ်ပေါ်မှ အကျဉ်းစံနှင်းဆီ

မြတ်လှိုင်း

ဒီဇင်ဘာ ၁၀ရက် (သို့မဟုတ်) နိုဗယ်လ် ငြိမ်းချမ်းရေးလှုပ်ရှားမှု တိုက်ပွဲခေါ်သံ

၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာ ၁၀ရက်။

နော်ဝေနိုင်ငံ၊ အော်စလိုမြို့တွင်၊ မြန်မာ့ဒီမိုကရေစီ တိုက်ပွဲဝင်၊ အတိုက်အခံ ခေါင်းဆောင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်အား နိုဗယ်လ် ငြိမ်းချမ်းရေးဆု ချီးမြှင့်အပ်နှင်းမည့်နေ့။

သို့သော် ငြိမ်းချမ်းရေးကို မလိုလားသည့် စစ်အာဏာရှင်အစိုးရမှ နိုဗယ်လ် ငြိမ်းချမ်းရေးဆုရှင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်အား နေအိမ်အတွင်း၌ အကျယ်ချုပ် ချုပ်နှောင်ထားသည်။ အမှန်တရားကို ချစ်မြတ်နိုးသော၊ ဒီမိုကရေစီကို လိုလားသော၊ ငြိမ်းချမ်းရေးကို လိုချင်တောင့်တသော၊ ကျောင်းသားများ၏ နိုဗယ်လ်ငြိမ်းချမ်းရေးဆုရှင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်အား နေအိမ်အကျယ်ချုပ်ချထားခြင်းမှ လွတ်မြောက်ရေး၊ ဖမ်းဆီးထောင်အချခံနေရသော ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များနှင့် နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများ

www.burmeseclassic.com

အား လွှတ်ပေါ်ရန်၊ ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့် ဒီမိုကရေစီရရှိရန်၊ စစ်အာဏာရှင် အစိုးရ ပြုတ်ကျရန် တောင်းဆို ဆန္ဒပြ ကြွေးကြော်သံများသည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ပင်မ၏ ကောင်းကင်ယံထက် ဘဝင်ညံ့လျက်၊ တိုက်ပွဲဝင် ခွပ်ဒေါင်းအလံများ လေတွင် တလူလူ ဝဲလွင့်လျက်၊ အင်းလျားရေပြင်ကို ဖြတ်လျက် တစ်တိုင်း၊ တစ်ပြည်လုံး ကြက်သီးထ သွားစေခဲ့သလို၊စစ်အာဏာရှင်အစိုးရအားထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားစေခဲ့သည်။

၁၉၉၁၊ ဒီဇင်ဘာ ၁၀ ရက်နေ့၌ပင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက် သွေးရူး သွေးတန်းဖြစ်နေသော စစ်အာဏာရှင်တို့သည် လူဖမ်းပွဲကြီးကို စတင်ရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်ကြပြန်တူသည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်အတွင်း ဆန္ဒပြ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် များအနက် အချို့အား ညတွင်းချင်းပင် ဖမ်းဆီးလိုက်တော့သည်။

ဒီဇင်ဘာလ ၁၁ရက်နေ့၌ ဆက်လက်တိုက်ပွဲဝင်ရန် ကျွန်တော်တို့ တိုင်ပင် ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ တိုင်ပင်ကြသူများထဲတွင် သောင်းညွန့်(ခိုင်အေး)နှင့် ခင်မို့မို့ (ခက်မာ)တို့ ပါသည်။ ထိုသို့ တိုင်ပင်ထားခဲ့သည့်အတိုင်း၊ ဒီဇင်ဘာလ ၁၁ ရက်နေ့ ၌ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်(ပင်မ)တွင်သာမက၊ ရန်ကုန် စက်မှုတက္ကသိုလ်၊ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ် (လှိုင်နယ်မြေ)နှင့် လှည်းတန်းလမ်းဆုံတို့တွင် ခွပ်ဒေါင်းအလံများ လွှင့်ထူလျက် နိုဗယ်လ် ငြိမ်းချမ်းရေးဆုရှင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် လွှတ်မြောက်ရေး၊ စစ်အာဏာရှင် ဆန့်ကျင်ရေး၊ ကြွေးကြော်သံများ ကြွေးကြော်လျက် ဆက်လက်တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ တိုက်ပွဲပုံသဏ္ဍာန်မှာ ကျောင်းတွင်း-ကျောင်းပြင် ချိတ် ဆက် ပေါင်းစည်းပြီး လူထုတိုက်ပွဲဖော်ရန် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် ကျောင်းသားများ စတင် ဆန္ဒပြချိန်၊ လှည်းတန်းလမ်းဆုံတွင် NLDနှင့် အဖွဲ့အစည်းအသီးသီးမှ လူငယ်များ စတင် ဆန္ဒပြချိန် တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်(ပင်မ)ဝင်းတစ်ခုလုံးအား စစ်တပ်မှ ဝိုင်းလျက် ကျောင်းဝင်း ဝင်ပေါက်များအားလုံးကို ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ကျောင်းဝင်းပြင်ပ အင်းလျားလမ်းဘေး တွင် အချုပ်ကားများ တန်းစီရပ်ထားလျက်...

ကျောင်းတွင်း ဆန္ဒပြ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်သည့် သိမ်းဆွေ (ယခု အမျိုးသားလွှတ်တော် ကိုယ်စားလှယ်)မှ ဘာဆက်လုပ်မလဲဟု ကျွန်တော့် အား လာမေးသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဘာမှဆက်လုပ်၍မရ။ အပြင်နှင့် ချိတ်ဆက်ရန်၊ ပေါင်းစည်း၍ လူထုတိုက်ပွဲဖော်ဆောင်ရန် လုံးဝ မဖြစ်နိုင်တော့။ ကျွန်တော့်ဘေးတွင် ရှိနေသော သုံးရောင်ခြယ် ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် မြတ်စံအား ကျွန်တော် ကြည့်လိုက် မိသည်။ မြတ်စံက ခေါင်းကို ခါယမ်းပြလျက်...

နောက်ဆုံး ကျွန်တော်တို့ ဆန္ဒပြ ကျောင်းသား နှစ်ထောင်ကျော်ခန့်မှာ RC ရှေ့တွင် ပြန်လည်စုဝေးကြသည်။ RC ပေါင်းကူးအမိုးလေးပေါ်တွင် တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် တရားဟောကြ၊ လက်ခုပ်တီးကြ၊ ကြွေးကြော်သံများ ကြွေးကြော် ကြဖြင့်...

ဘွဲ့နှင်းသဘင်အဆောက်အအုံတွင် တပ်ဆင်ထားသော လော်စပီကာထဲ မှ ပါချုပ် ဦးတင်ဦးလှိုင်က လူစုခွဲရန် အဆက်မပြတ် ကြေညာနေသည်။ နေ့လယ် ၁၁ နာရီ လောက်တွင် ကျွန်တော်နှင့် ရင်းနှီးသော ဆရာတစ်ဦး(ဦးလှထွန်း၊ လှထွန်း- မြန်မာစာ) မှ ကျောင်းဝင်းထဲသို့ စစ်တပ်ဝင်တော့မည်ဟု သတင်းရကြောင်း တိုးတိုး လာကပ်ပြော သည်။ ထိုအချိန် ကျွန်တော့်ဘေးတွင် မြတ်စံ၊ ခိုင်အေး၊ သန်းဝင်းထွဋ်၊ ဖုန်းနိုင်၊ ခင်မို့မို့ (ခက်မာ)၊ အေးအေးနိုင်၊ ဇင်မာ(ရာသက်ပန်-တောင်ငူဆောင်)တို့ ရှိနေကြသည်။ ကျွန်တော့်အား ခိုင်အေးမှ ဘာလုပ်မှာလဲဟု မေးသည်။ ဒီလူ နှစ်ထောင်ကျော်အကုန်လုံးကို မဖမ်းနိုင်ပါဘူးဟု ကျွန်တော် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေသည်။ ဆန္ဒပြ ကျောင်းသားထုအား စစ်တပ်မှ ဝင်ရောက်ရိုက်နှက် ဖြိုခွဲလိမ့်မည်ဟု ရှေ့ ၈၈၊ ၈၉ တိုက်ပွဲများတွင် ကိုယ်တိုင်ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။

ဘွဲ့နှင်းသဘင်ဘေး တံခါးပေါက်မှ စစ်ကားများ တန်းစီပြီး မောင်းဝင်လာ သည်။ RC ရှေ့ရှိ ဆန္ဒပြ ကျောင်းသားထုအား သေနတ်များ ချိန်လျက်၊ စစ်သားများ ကားပေါ်မှ ခုန်ချပြီး ဝိုင်းထားလိုက်သည်။ ကျောင်းသားအချို့ ထွက်ပြေးသူက ပြေး၊ ကျောင်းသူအချို့ ငိုသူငိုနှင့် ဝရုန်းသုန်းကားဖြစ်သွားခဲ့သည်။ မြတ်စံမှ ကျွန်တော့် လက်အား ဆွဲခေါ်လျက် ပါချုပ်နှင့် သွားတွေ့ရအောင်ဟု ခေါ်သည်။

ဘွဲ့နှင်းသဘင်အတွင်းသို့ ကျွန်တော်နှင့် မြတ်စံ ရောက်သွားသည်။ ပါချုပ် ဦးတင်ဦးလှိုင်၊ စစ်ဒေသမှူး ဗိုလ်မှူးကြီး ဝင်းလှိုင်တို့နှင့် ညှိရသည်။ ယခု အဝိုင်းခံ ထားရသည့် ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများအားလုံးမှာ ဆန္ဒပြသူများ မဟုတ်ကြောင်း၊ အေးချမ်းစွာ ကျောင်းတွင်းမှ ထွက်ခွာခွင့်ပြုရန် ပြောရာ သဘောတူညီမှု ရသည်။

ထိုသဘောတူညီမှုအရ ကျွန်တော်နှင့် မြတ်စံ လက်ချင်းတွဲလျက် ဘွဲ့နှင်း သဘင်ဘေး တံခါးပေါက်မှ ဦးဆောင်ထွက်ခဲ့သည်။ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည် လား မသိ။ ထွက်ပြေးသော ကျောင်းသားအချို့အား ရိုက်နှက် ဖမ်းဆီးသည်မှလွဲ၍ ကျောင်း တွင်း၌ အကြမ်းဖက် ရိုက်နှက်ဖြိုခွဲမှု မဖြစ်ခဲ့။ သို့သော် ကံဆိုးသည်မှာ အင်းလျားလမ်းနှင့် ပြည်လမ်းထိပ်အရောက် စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်ဝင်ပေါက်ရှေ့ရှိ လုံထိန်းများမှ ပြေးလာပြီး ရိုက်နှက်တော့သည်။ အရိုက်ခံရသူများ ရှိသလို၊ ကျွန်တော်တို့ မြကန်သာလမ်းထဲသို့ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်ခဲ့သည်။

အောင်သပြေ၊ မနော်ဟရီ (သို့) ငရဲခန်းအဝင်တံခါး

ဒီဇင်ဘာ ၁၁ ရက်နေ့ညနေ အင်းစိန်လမ်းမဘက်မှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တစ်ဆိုင်တွင် ကျွန်တော်၊ အောင်ညွန့်(နိုင်အေး)၊ ခင်မိုမို(ခက်မာ)တို့ ထိုင်ပြီး လမ်းခွဲခဲ့ကြသည်။ ထိုညက ကျွန်တော်နှင့် နိုင်အေး ၁၉ လမ်းသို့ ချိတက်ပြီး အရက်ဝအောင် သောက်ကြသည်။ ဘယ်နှနှစ်၊ ဘယ်နှကာလအထိ အရက်မသောက်နိုင်တော့မည်ကို မသိ။ ဓမ္မာရုံ (ရွှေပ်ကျယ်စက်)လမ်း အဆောင်သို့ ပြန်ရောက်တော့ ထည့်စရာ ပစ္စည်းများကို အိတ်တစ်လုံးထဲ ထည့်ထားသည်။ ညအချိန်မတော် တံခါးလာခေါက်ပြီး ခေါ်သွားလျှင် ပစ္စည်းများ အဆင်သင့်ပါရန်အတွက်။ အခေါ်ခံရပေါင်းများသဖြင့် အတွေ့အကြုံရနေပေပြီ။

သို့သော် ထိုညက ကျွန်တော့်အခန်းတံခါး လာမခေါက်။ မနက်မိုးလင်းသည်ကို လွတ်လပ်သော မြင်ခြင်းဖြင့် မြင်ခွင့်ရသေးသည်ကိုပင် ကျွန်တော် အံ့သြနေမိသည်။

၃၃ လမ်း လေထန်ကုန်းသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ရောက်လာသည်ကို အံ့သြနေကြသည်။ ခင်မိုမို(ခက်မာ)၊ အေးအေးနိုင်၊ မြတ်စံတို့ ယမန်နေ့ညက အဖမ်းခံရသည့် သတင်းကို ကြားရသည်။ ထို့အပြင် ဗ-က-သ မှ ကိုကိုကြီး၊ ညီညီထွန်း၊ ဉာဏ်ဉာဏ်ထွန်း၊ ဘိုဘိုတို့ အဖမ်းခံရသည်။ မ-က-သ မှ ဇော်မင်း(ခေါ်) အာဗြဲ၊ အံ့ဘွယ်ကျော်၊ NLD လူငယ်မှ သက်နိုင်ဦး၊ သန်းထိုက်ဝင်း၊ ဇော်အောင်၊ လှုဘောင်သစ်မှ သက်ထွန်း၊ ရဲနိုင်အောင်၊ ဇေယျ(ကုလားမ)၊ ကျော်မြင့်ဦး (ကျော်ကြီး)၊ မျိုးမြင့်(အညာသား) စသည်···စသည်ဖြင့် အဖွဲ့အစည်းပေါင်းစုံမှ ၈၈-မျိုးဆက် ကျောင်းသားလူငယ်ခေါင်းဆောင်များ၊ နောက်ဆုံးလက်ကျန် လူဖမ်းပွဲ၊ စာရင်းလက်ကျန်ချန်ထားလျှင် စစ်အစိုးရအတွက် ရန်များမည်ဟု မှတ်ယူလိုက်ပုံရသည်။ ထိုလူဖမ်းပွဲကြီး၏ အဓိက ညွှန်ကြားသူ ဒါရိုက်တာမှာ စစ်ထောက်လှမ်းရေး ညွှန်ကြားရေးမှူး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဟောင်း ခင်ညွန့်။

ကိုအောင်ဝေးမှ ကျွန်တော့်အား နယ်စပ်သို့ ရှောင်ရန် လမ်းကြောင်းရှာထားသည်ဟု ပြောသည်။ ကိုအောင်ပွင့်မှလည်း ရှောင်ရန် အကြံပေးသည်။ ကျွန်တော် လက်မခံ။ ကျွန်တော်တို့သည် မြေပေါ် တိုက်ပွဲဝင်သူများ ဖမ်းလျှင် ခံမည်ဆိုသည့် စိတ်ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် ဆန္ဒပြ တောင်းဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒီဇင်ဘာ ၁၃ ရက်နေ့မနက်တွင် ကျွန်တော်နှင့် ချစ်သူ ကောင်မလေးတို့ အင်းလျားကန်ပေါင် အကြော်ဆိုင်တွင် ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကြီးကား တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် ခြောက်သွေ့လျက် ကျောင်းကြီးဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲ လွမ်းဆွတ်သလို ခံစားရသည်။ ထိုကျောင်းကြီးထဲတွင် မကြာမီရက်ပိုင်းအထိ အေးချမ်းပျော်ရွှင်စွာ ကျောင်းတက်ခဲ့ကြသော ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူနှစ်ထောင်ကျော်မှာ အင်းစိန်ထောင်ထဲ ရောက်နေကြပေပြီ။ စစ်အာဏာ ရှင်လက်အောက်တွင် တက္ကသိုလ်ကောလိပ်များသည် ခွပ်ဒေါင်းတို့၏ တိုက်ပွဲခေါ်ရာ နယ်မြေ၊ အကျဉ်းထောင်များသည် သူရဲကောင်းတို့ စံမြန်းရာ ဘဝတက္ကသိုလ်။

နေ့လယ် ၁၁ နာရီလောက်တွင် ချစ်သူ ကောင်မလေးအား လှည်းတန်းသို့ လိုက်ပို့ပြီး ၈-ကားစီး၍ မြို့ထဲသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ မဟာမြိုင်မှတ်တိုင်အရောက်တွင် ကျွန်တော့်ဘေးသို့ ကော်လံကတုံးဝတ်ပြီး အိတ်ကို စလွယ်သိုင်း လွယ်ထားသော လူနှစ်ယောက် အနားကပ်လာသည်။

'မြေနီကုန်းမှတ်တိုင်ရောက်ရင် ကားပေါ်က ဆင်းလိုက် မြတ်လှိုင်း'

ဟု တစ်ယောက်က ခပ်တိုးတိုးလာကပ်ပြောသည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ကြည့်လိုက်သည်။

'ကိုယ်က မနော်ဟရီက'

ဟု ထပ်ပြောသည်။ ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်သည်။ (ထိုစဉ်က ထောက်လှမ်းရေး (၇)သည် လွှတ်တော်အနောက်ရှိ မနော်ဟရီလမ်းတွင် ရှိသဖြင့် ထောက်လှမ်းရေး (၇)အား မနော်ဟရီဟု ခေါ်ကြသည်။ ထို မနော်ဟရီ၏ တပ်မှူးမှာ ဗိုလ်မှူး လှသန်း၊ ဒုတပ်မှူးမှာ ဗိုလ်ကြီး သန်းအောင်ဖြစ်သည်။)

မြေနီကုန်းမှတ်တိုင်မရောက်မီ ၈-ကား ရပ်သွားသည်။

'မြတ်လှိုင်း···ဆင်းတော့၊ အနောက်က ကားပေါ်တက်'

ဟု ကျွန်တော့်ဘေးမှ လူက ပြောသည်။ ကျွန်တော် ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ မာစတာဂျစ်တစ်စီးရောက်လာပြီး ရပ်သည်။ ထို မာစတာဂျစ်ကားပေါ်သို့ ကျွန်တော်တက်လိုက်လျှင် တက်လိုက်ချင်း ကျွန်တော့်အား လက်ထိတ်ခတ်ပြီး ကားနောက်ခန်းအလယ်တွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ခိုင်းသည်။

'ကဲ-မြတ်လှိုင်း၊ မင်းကို အခုတော့ ငါတို့ မိပြီ။ မင်းပြေးလို့ မလွတ်ပါဘူးကွာ'

ဟု ဟန်ပါပါဖြင့် ဓာတ်လိုက်လေသံဖမ်းလျက် ပြောလိုက်သူမှာ မနော်ဟရီ ၏ အဓိက ဓာတ်ကောင်တစ်ဦးဖြစ်သည့် ဗိုလ်ကြီး စည်သူ။

'ကျွန်တော် ဘယ်မှ မပြေးဘူးဗျ။ ခင်ဗျားတို့ လာဖမ်းမယ့်အချိန်ကို အဆောင်မှာ အိပ်ရာလိပ် လိပ်ပြီး စောင့်နေတာ'

ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ထိုညက မနော်ဟရီ၏ အခန်းကျဉ်းလေးတွင် တစ်ညအိပ်ရသည်။ ထိုည တွင် ကျွန်တော့်အား အဓိက စစ်မေးသည်မှာ ဒီဇင်ဘာလ ၈ ရက်နေ့ကိစ္စ။

ဒီဇင်ဘာလ ၈ ရက်နေ့တွင် ပဲခူးတိုင်း စည်းရုံးရေးမှူး ကိုသိန်းလွင် (ယခု NLD ပညာရေးကွန်ရက်တာဝန်ခံ ဒေါက်တာ သိန်းလွင်)၏ အိမ်တက်ပွဲသို့ ကျွန်တော်ရောက်သည်။ ထိုအိမ်တက်ပွဲတွင် NLD CEC ဟောင်း ဒေါ်မြင့်မြင့်ခင်၊ ဒေါက်တာ သန်းငြိမ်း၊ ဦးသိန်းတင်၊ ဒေါ်ယဉ်စိမ်း၊ မစွန်ပွင့်၊ ဒေါ်စမ်းစမ်းနွဲ့ (သာယာဝတီ)တို့နှင့် ဆုံသည်။

ကျွန်တော် ကျောင်းပြန်မတက်ခင်အချိန် NLD ဗဟိုတာဝန်သိ အဖွဲ့ဝင်နှင့်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဗဟိုပြန်ကြားရေးအဖွဲ့ဝင်အဖြစ် တာဝန်ယူခဲ့သည်။ ကျောင်းတွင်း လှုပ်ရှားမှု၌ ပါဝင်ခဲ့သော ကျွန်တော်၏ နောက်ကွယ်၌ ထို NLDလူကြီးများ ရှိနေသည်ဟု ထောက်လှမ်းရေးမှ ယူဆပုံရသည်။ ထိုလူကြီးများ ပါ,မပါ စစ်ကြောခံရသည်။ ကျွန်တော်၏ အဖြေမှာ တစ်ခုတည်း။ ထိုလူကြီးများ လုံးဝ မသိဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ထိုအဖြေကို ထောက်လှမ်းရေး အရာရှိများ အတည်ပြုနိုင်ရန် ကျွန်တော် တော်တော် လေး အရိုက်အနှက်ခံလိုက်ရသည်။

ကျွန်တော်၏ နောက်ကွယ်တွင် NLDလူကြီးများ(ဗဟိုတတ်သိအုပ်စု) မပါဟု သတ်မှတ်ပြီးသောအခါ နောက်တစ်မျိုး မရိုးရအောင် ဗ·က·ပ ယူဂျီများ၏ ညွှန်ကြားချက်ဟု စွဲချက် ထပ်တင်ပြန်သည်။ ဗ·က·ပ ယူဂျီများအဖြစ် ထောင်အချခံနေရသော ကိုဌေးသိန်း(မြန်မာစာဌာန နည်းပြ)၊ တင်အေး၊ ညိုထွန်း၊ တင်ထွန်း (အိပ်စ်ယင်းမာ) တို့နှင့် ကျွန်တော် ပတ်သက်ခဲ့သည်။ ၈၈၊ ၈၉ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေခဲ့သော ဗ·က·သ စာစောင်(သမဂ္ဂသတင်းစာနှင့် အိုးဝေဂျာနယ်)များ၏ လက်ရေး (ဖယောင်းလက်ရေး) များမှာ ကျွန်တော်နှင့် မြင့်ဆွေ(ရန်ကုန်ခရိုင် ကျောင်းသားသမဂ္ဂ) တို့၏ လက်ရေးများဖြစ်သည်။ နောက်မှ သိရသည်မှာ စစ်ကြောရေးတွင် သူ့အနာခံ ဖြတ်ချနိုင်သဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် မြင့်ဆွေ နှစ်ယောက်မှာ ဗ·က·သ ယူဂျီ(စာအုပ်အနီ)တွင် မပါခဲ့ခြင်းဟု တင်အေး ပြောပြသည်။ စောစောစီးစီး ထောင်မကျခဲ့သည် မှာ တင်အေး၏ ကျေးဇူးပင်။

ဗ·က·ပ ယူဂျီအဖြစ် စွဲချက်တင်၍မရသောအခါ မနော်ဟရီမှ ကျိုက်ပိုင်းရှိ အောင်သပြေ စစ်ကြောရေးစခန်းသို့ အပို့ခံရသည်။ အောင်သပြေဝင်းအတွင်း အချုပ် ကားပေါ်တွင် ကျွန်တော်၊ မြတ်စံ၊ အံ့ဘွယ်ကျော်၊ မင်းမင်းစိုးတို့အား ထည့်ပိတ်ပြီး ခေါ်ထုတ်စစ်ဆေးသည်။

အောင်သပြေတွင် စွဲချက်တင်ထားသည်မှာ ကျောင်းထဲ၌ အဓိက ဦးဆောင်သူမှာ ကျွန်တော်၊ အပြင်လှည်းတန်းရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ကိုကိုကြီး ရှိသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ကိုကိုကြီးအား ချိတ်ဆက်ပေးမည့်သူမှာ သိမ်းဆွေဟူ၍။ မည်သို့မည်ပုံ ဇာတ်လမ်းဆင်၍ မည်သူက ဇာတ်ညွှန်းရေးလိုက်သည် မသိ။ တော်တော်ကြီးကို လွဲသည်မဟုတ်၊ လုံးဝကို လွဲနေသော လိမ်စဉ် အမျိုးသား ထောက်လှမ်းရေး (NIB) အဖွဲ့ကြီး၏ ပညာကုန်သုံးထားသော သောက်တလွဲ ပြဇာတ်။ စစ်ကြောရေး တွင် ကိုကိုကြီးအား စစ်ကြောရေးအရာရှိမှ သိမ်းဆွေနှင့် ကိုမြင့်ဆွေ(တင်ဆွေမိုး) အား မှားပြီးမေးသည်ကို ဖြေသဖြင့် ကိုကိုကြီး နာရင်းများ ပူသွားရသည်။ (နောက်မှ သိရသည်။) တော်တော် ဟာသမြောက်သော လုပ်ဇာတ်။ ထိုလုပ်ကြံဖန်တီး ဇာတ်လမ်းကြီးကို အောက်မှ ရေးတင်သည့်အတိုင်း ဘုမသိ ဘမသိ ထောက်လှမ်းရေး ညွှန်ကြားရေးမှူး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမှ တိုင်းပြည်သို့ ရှင်းလင်း ကြေညာပေတော့မည်။ ပြည်သူများကတော့ ယုံမည်မဟုတ်သည်မှာ သေချာသည်။

ထိုသို့ဖြင့် ကျိုက်ပိုင်း အောင်သပြေမှ မနော်ဟရီသို့ တစ်ခေါက်ပြန်ရောက်ရသည်။ မနော်ဟရီတွင် တစ်နေ့လျှင် သုံးခါလောက် အခန်းပြောင်းရသည်။ နေ့မှန်း ညမှန်း မသိရ။ အပြင်မှ ငှက်အော်သံများကို နားထောင်ရသည်။ ရေမတိုက်ဘဲ ထားသဖြင့် အိမ်သာထဲမှ ရေကို ခိုးသောက်ရသည်။ တမင် ထိုသို့ အိမ်သာထဲမှ အုန်းမှုတ်ခွက်ဖြင့် ရေကို သောက်ရန် လုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ယုတ်မာမှုအပေါင်း သရုပ်ဆောင်းထားသည့် ထောက်လှမ်းရေး၊ စစ်ကြောရေးကာလ။

မနော်ဟရီတွင် ၁၀ ရက်ကျော် ကြာသည်။ ခက်မာတို့အား ထောင်မှ ခေါ်ထုတ်လာပြီး မနော်ဟရီတွင် ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် စစ်မေးသည်။ မိမိတို့ အစွမ်းအစဖြင့် ဖော်ထုတ်နိုင်စွမ်းသော ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ကြီးပါပေတည်း။

၁၉၉၁၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၆ရက်၊ ခရစ္စမတ်အလွန်နေ့တွင် ကျွန်တော်၊ တိုးဝင်းနှင့် အောင်မျိုးဆန်းတို့ သုံးယောက်အား အင်းစိန် သီးသန့်ထောင်သို့ ပို့လိုက်တော့သည်။ ထောက်လှမ်းရေး စစ်ကြောရေးစခန်းမှ ထောင်သို့ မြန်မြန်ပို့ပါစေဟု ပထမ ဆုတောင်း ပြည့်တော့သည်။

အင်းစိန် သီးသန့်ထောင်ထဲရောက် 10D အကျဉ်းသားများ

၂၆-၁၂-၁၉၉၁။

အင်းစိန် သီးသန့်ထောင်၊ ကျွန်းတိုက် အခန်းနံပါတ်(၄)သို့ ရောက်ရှိခဲ့ သည်။ ကျွန်တော်တို့ ကျွန်းတိုက်သို့ ရောက်ရှိချိန်တွင် ကျွန်းတိုက်အခန်းနံပါတ် (၁)တွင် ဗိုလ်မှူးကြီးဟောင်း ကြည်ဆွေ(၈၈-ကာလအတွင်း မျိုးချစ်တပ်မှူးဟောင်း တစ်ဦး အမည်ဖြင့် ဦးနေဝင်းအကြောင်း ဖော်ထုတ်ရေးသားခဲ့သဖြင့် ထောင်အချခံထား ရသူ)မှာ မ·ဆ·လ ခေတ်တစ်လျှောက် စစ်ထောက်လှမ်းရေးအကြီးအကဲ ဗိုလ်ချုပ်တင်ဦး (မျက်မှန်ကြီး တင်ဦး)၏ လက်ထောက်တပ်မှူး၊ ရေကြည်အိုင် ကျောင်းအုပ်ကြီးအဖြစ် တာဝန်ယူခဲ့သူဖြစ်သည်။ အခန်းနံပါတ်(၂)တွင် ကိုကိုကြီး(ယခု ၈၈-မျိုးဆက် ငြိမ်း/ပွင့်)၊ မင်းမင်းစိုး(ကုလား)၊ ကြည်မိုးနိုင်တို့ ရှိသည်။ အခန်း(၃)တွင် ဦးစောဝင်း (၉၀ခုနှစ်၊ NLD လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ်၊ ကွယ်လွန်)၊ အခန်း(၄)တွင် ကျွန်တော်၊ တိုးဝင်း၊ အောင်မျိုးဆန်း၊ အခန်း(၅)တွင် ဗ·က·ပ ယူဂျီ ဦးတင်အောင်၊ ကိုဝင်းကြည်၊ ကိုဇော်ထွန်းနိုင်၊ အခန်း(၆)တွင် ဦးသုဝေ၊ အခန်း(၇)တွင် နိုင်ခင်မောင်၊ အခန်း(၈) တွင် မြတ်စံ၊ ဇော်မင်း(ခေါ်) အာဗြဲ၊ အခန်း(၉)တွင် ဗထူးမောင်၊ အခန်း(၁၀)တွင် ဌေးကြွယ်၊ အခန်း(၁၁)တွင် မိုးဟိန်းတို့ ရှိနေကြသည်။

မနက် ၈နာရီမှ ၉နာရီအထိ နှစ်သုတ်ခွဲ၍ ကျွန်းတိုက်ဝင်းအတွင်း လမ်းလျှောက်၊ ရေချိုးရသည်။ ကျွန်းတိုက်တံခါးဝမှ လှမ်းကြည့်လျှင် ၁-ဆောင်နှင့် ၂-ဆောင်များကို

www.burmeseclassic.com

လှမ်းမြင်ရသည်။ ၁-ဆောင်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်(ပင်မ)နှင့် ရန်ကုန် စက်မှုတက္ကသိုလ် အတွင်း ဒီဇင်ဘာ ၁၀/၁၁ ရက် ဆန္ဒပြ ကျောင်းသားများ ထားသည်။ ၂-ဆောင်တွင် ဒီဇင်ဘာ၁၀ရက်၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်(ပင်မ)၊ ရန်ကုန် စက်မှုတက္ကသိုလ်၊ လှည်းတန်းလမ်းဆုံတွင် ဆန္ဒပြမှုတွင် ပါဝင်သူများနှင့် ပတ်သက် ဆက်နွယ်သော နိုင်ငံရေးအဖွဲ့အစည်း အသီးသီးမှ ကျောင်းသား၊ လူငယ်ခေါင်းဆောင်များကို ထားသည်။ 10D ရာပေါင်းများစွာ ထောင်တွင်း၌။

အချုပ်ကာလဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံး ထောင်ဝင်စာ တွေ့ခွင့်မရ။ မိသားစုများမှာလည်း ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ရောက်နေမှန်းမသိ။ စိုးရိမ်ပူပန်လျက် ရှိနေကြရသည်။ ဤသို့ဖြင့် ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၂၅ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန် အင်းစိန်ထောင်၌ စစ်ခုံရုံးဖွဲ့၍ ကျွန်တော်တို့အား ခေါ်ထုတ် ထောင်ချလိုက်တော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ 10Dတွင် ပါဝင်ခဲ့သူများအား လေးယောက်၊ ငါးယောက် တစ်တွဲ အမှုတွဲ၍အင်းစိန် သီးသန့်ထောင်မှခေါင်းတွင်အဝတ်များအုပ်၍ခေါ်ထုတ်သွားခံရသည်။

ကျွန်တော်နှင့် NLD လူငယ်ဗဟိုမှ သက်နိုင်ဦး၊ ဇော်အောင်၊ သန်းထိုက်ဝင်း၊ အောင်မျိုးဆန်းတို့အား အမှုတွဲထားသည်။ 10D များ တစ်ဖွဲ့တွဲထားပုံရသည်။ 10D အမှုဖြစ်စဉ်နှင့် မသက်ဆိုင်။ စစ်ခုံရုံးသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့ ငါးဦးစလုံးမှ အပြစ်မရှိကြောင်း ငြင်းဆိုကြသည်။ စစ်ခုံရုံး ဥက္ကဋ္ဌမှာ ဗိုလ်မှူးကြီး ခင်မောင်ချို(တပ်မတော်မှတ်တမ်းရုံး)ဖြစ်သည်။ SBမှ အရာရှိတစ်ဦးမှ ကျွန်တော်တို့အား လာညှိနှိုင်းသည်။ အပြစ်ရှိသည်ဟု ဝန်ခံလျှင် ပြစ်ဒဏ်လျှော့ပေါ့ပေးမည် (ချော့၏)။ ဆက်လက်၍ အပြစ်မရှိဟု ငြင်းဆန်နေလျှင် ယခု ချမှတ်ရန် သတ်မှတ်ထားသော ပြစ်ဒဏ်ထက် ပိုတိုးသွားလိမ့်မည်(ခြောက်၏)။ ကျွန်တော်တို့ ငါးဦးကား ချော့၍ မပျော့၊ ခြောက်၍ မကြောက်။ စစ်ခုံရုံး ဥက္ကဋ္ဌကြီးမှာ ကျွန်တော့်အမြင် ဖားပြုတ်ကြီးကဲ့သို့ပင်။ ကျွန်တော်တို့ အပြစ်မရှိကြောင်း ပြင်းထန် တင်းမာစွာ ငြင်းဆန်နေသဖြင့် ဟာစိဟာစိဖြစ်နေသည်။ ဒေါသဖြင့် ရှူးရှူးရှဲရှဲဖြစ်နေသည်။ SB များ အလုပ်ရှုပ်သွားသည်။ တစ်ဦးချင်းစီကို ခွဲချက်ပြန်တင်ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ဦးချင်းစီမှလည်း ပြန်ချေပကြသည်။ ညမိုးချုပ်သွားသည်။ စစ်ခုံရုံးအကြီးအကဲများ တိုင်ပတ်နေသည်။ နောက်ဆုံး အပြစ်ရှိရှိ၊ မရှိရှိ ထောင်ချလိုက်သည်။ (စစ် အာဏာရှင်တို့တွင် ဥပဒေမရှိ။ လူ့အခွင့်အရေးမရှိ။ ဒီမိုကရေစီ မရှိ။) သို့သော် သူတို့ချော့တိုင်း မပျော့၊ သူတို့ခြောက်တိုင်း မကြောက်ခဲ့သည်မှာ ကျွန်တော်တို့၏ သမိုင်းဖြစ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် 10D လှုပ်ရှားမှုတွင် ပါဝင်ပတ်သက် ဆက်နွယ်သူ ကျောင်းသားလူငယ် ၂၀၀ ကျော်အား ထောင်ဒဏ် အနှစ် ၂၀၊ ၁၅ နှစ်၊ ၁၂ နှစ်၊ ၁၀နှစ် အသီးသီး ချမှတ်လိုက်ကြသည်။ ထောင်အချခံရသောညက အင်းစိန်သီးသန့်ထောင်အတွင်း

တဝါးဝါး တဟားဟား။ ထောင် နှစ်ရှည်အချခံရသဖြင့် စိတ်ဓာတ်ကျနေသူ မရှိ။ ပျော်ရွှင်နေကြသည်မှာ ပြောလျှင် ယုံမည်မဟုတ်။ အမေက မွေး၊ ထောင်က ကျွေးဟူသော စကားသည် နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှုတွင် ပါဝင်ခဲ့သော ကျောင်းသား လူငယ်များအတွက်ဖြစ်သည်။

ထောင်ကျပြီးသောအခါ အင်းစိန် သီးသန့်ထောင် အဆောင်(၂)၊ အခန်း (၁၁) တွင် ကျွန်တော်၊ ရဲနိုင်အောင်(ကို၀)၊ အံ့ဖွယ်ကျော်၊ မင်းမင်းစိုး၊ တိုးဝင်းတို့ တစ်ခန်းတည်း နေရသည်။ ထောင်ချအပြီး ဧပြီလတွင် ပြန်လွှတ်ပေးသူများထဲ၌ တိုးဝင်း ပါသွားသည်။ ထို့နောက် အမျိုးသားညီလာခံ အကြိုလွှတ်ပေးသူများထဲတွင် ရဲနိုင်အောင်(ကို၀) ပြန်လွှတ်သွားသည်။ နောက်ဆုံး 10D ၏ နှစ်ရှည်ထောင်ဒဏ်ကျခံ ရမည့် ကျွန်တော်တို့ 10D အကျဉ်းသား ၁၀၀ ကျော် ကျန်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့ ကျန်ခဲ့သူများမှာ ကျောင်းသားလူငယ်အဖွဲ့အစည်းအသီးသီးတွင် ခေါင်းဆောင်မှုအပိုင်းမှ တာဝန်ယူခဲ့သူများဖြစ်သည်။ စစ်အစိုးရပြုလုပ်မည့် အမျိုးသားညီလာခံအား နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးနိုင်သူများဟု စစ်ထောက်လှမ်းရေးမှ ယူဆထားသူများဖြစ်သည်။

အမှန်တကယ်လည်း ဟုတ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ထောင်ထဲတွင် စစ်အစိုးရ ဆန့်ကျင်ရေး၊ အမျိုးသားညီလာခံ ဆန့်ကျင်ရေး လှုပ်ရှားမှုများကို ဆက်လုပ်ခဲ့ကြ သည်။ ကျွန်တော် ဦးဆောင်၍ ပဥ္စမ လရောင်၊ ဓူလိုင် မော်ကွန်း စသည့် လက်ရေး စာစောင်များ ထုတ်သလို၊ မြင့်ဆွေတို့ ကျွန်းတိုက် 10D အုပ်စုမှလည်း ‘မြောက်ပြန်လေ’ စာစောင် ထုတ်ဝေသည်။ ထိုသို့ စစ်အာဏာရှင် ဆန့်ကျင်ရေး၊ အမျိုးသားညီလာခံ ဆန့်ကျင်ရေး စာစောင်များထုတ်ဝေမှု၊ အထိမ်းအမှတ်နေ့များတွင်ထောင်တွင်းနိုင်ငံရေးအခမ်းအနားများ လုပ်ဆောင်မှုတို့၏ အကျိုးဆက်ကို ကျွန်တော်တို့ 10D အုပ်စုများ ထောင်ပြောင်း ဖြို့ခွဲခြင်းဖြင့် ခံလိုက်ကြရသည်။

ကန္တာရ လခြမ်းပေါ်မှ ငရဲအကျဉ်းစခန်း

၁၉၉၄ ခုနှစ်တွင် အင်းစိန် သီးသန့်ထောင်မှ 10D အုပ်စု အကျဉ်းသား များနှင့် အခြား နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများကို ထောင်အသီးသီးသို့ ပြောင်းရွှေ့လိုက် သည်။

ထိုသို့ ပြောင်းရွှေ့ခံရသည့်အထဲတွင် နာဇီအကျဉ်းစခန်းဟု နာမည်ကြီး သော မြင်းခြံထောင်သို့ ကျွန်တော်တို့ 10D အုပ်စုမှ ကျွန်တော်အပါအဝင် သက်ထွန်း၊ အောင်မျိုးကျော်၊ စန်းမြင့်(သားလေး)၊ ဗထူးမောင်၊ လှိုင်မိုးသန်းတို့ အပို့ခံလိုက်ရ သည်။

မြင်းခြံထောင်သို့ နေ့လယ် ၁နာရီလောက် ရောက်သည်။ ထောင်ဝါဒါများ အား အရက်တိုက်၍ ထောင်တွင်း ပတ်ပြေးခိုင်းထားသည်။ မြင်းခြံနေ့လယ်ခင်းက ပူပူ၊ အရက်သောက်ထားကြသဖြင့် သွေးက ဆူဆူ၊ အင်းစိန်ထောင်တွင် ဝိန်းသိမ်း မရ၍

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မြင်းခြံထောင်သို့ ပို့လိုက်သော လူဆိုးလူမိုက်များဟု ထောင်ပိုင် လူလှက နားပူတိုက် ထားဟန် တူသည်။ ထောင်ဘူးဝမှ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများ ထားမည့် သီးသန့်ထောင်အရောက် နံပါတ်တုတ်များအောက်တွင် မှောက်လျက်လဲ၊ ကွဲပြဲ သတိလစ်ကုန်သည်အထိ ငရဲလမ်းကို လျှောက်ကြရသည်။ ထိုနေ့ နေ့လယ်ခင်းက မြင်းခြံ ထောင်အတွင်း အော်ဟစ် ကြိမ်းမောင်း ဆဲဆိုသံများ၊ အဆက်မပြတ် ရိုက်နှက်သံများ၊ နာကျင်စွာ အော်ဟစ် ညည်းညူသံများဖြင့် ငရဲပွက်သည့်ပမာ ခြေချင်းခေါက်တပ်၊ လက်ထိတ်ခတ်၊ခေါင်းစွပ်များအစွပ်ခံထားရသောလက်နက်မဲ့ဗလာနိုင်ငံရေးအကျဉ်းသား များအား အရက်ကိုးမောင်းတိုက်ထားသော ဒေါသမုန်ယိုနေသည့် နာဇွာဂီရိ ဆင်ရိုင်းများ ဖြင့် တိုက်သတ်ရန် ခိုင်းစေရဲသော မာရ်နတ်ဆိုး ထောင်ပိုင် လူလှ၏ သတ္တိကား အုံ့မခန်း မှတ်တမ်းတင်ထိုက်သည်။

မြင်းခြံ သီးသန့်ထောင်၏ အစွန်ဆုံး အခန်းထဲတွင် ကျွန်တော်၊ အောင်မျိုး ကျော်၊ စန်းမြိုင်(သားလေး)တို့ သုံးယောက်၊ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မကူနိုင်။ မထူနိုင်ကြ။ လာပေးသော ထမင်းမှာ စပါးလုံး၊ ကွက်ချေး တစ်ဝက်ခန့် ပါသည်။ ထမင်းမစားမီ စပါးလုံး ရွေးဖယ်နေရသည်က တစ်နာရီလောက် ကြာသည်။ ထို ထမင်းနီ ကြမ်းကြမ်းပေးတွင် ပုံပေးထားသော ငပိမှာ ယင်ကောင်ပင် ဝင်မအူချင် လောက်အောင် အနံ့ပြင်းလှသည်။ တာလပေါဟု ခေါ်သော ဟင်းရည်မှာ မည်းညစ်နေသော ကန်စွန်း ရွက်များအား အမြစ်ပါ ထည့်ပြုတ်ထားသော ဟင်းရည်ဖြစ်သည်။ ထိုဟင်းရည်ထဲတွင် တစ်ခါတစ်ရံ ခရုများပင် ပါလာတတ်သည်။

ထောင်ပြောင်းရာတွင် ပါလာသော အိပ်ရာလိပ်များအား ထောင်ဘူးဝမှ သိမ်းယူလိုက်သည်။ ဝါးကြော ဖျာကြမ်းတစ်ချပ်ပေါ်တွင် သုံးယောက် မလူးသာ မလှည့်သာ အိပ်ရသည်။ အရိုက်ခံထားရသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ဒဏ်ရာများဖြင့် နာကျင်ကိုက်ခဲနေသည်။ ခြေထောက်တွင် သံခြေကျင်း၊ ခေါက်တပ်ထားသဖြင့် အနေရ အလွန်ခက်ခဲသည်။

တစ်ပတ်ကြာသည်အထိ အဝတ်အစားမလဲရ။ ရေမချိုးရချေ။ မိမိကိုယ်မှ အနံ့ကိုပင် မိမိပြန်မခံနိုင်လောက်အောင် ဆိုးရွားလှသည်။ တစ်ပတ်ပြည့်သောနေ့တွင် တစ်ယောက်ချင်း ခေါ်ထုတ်သည်။ ထောင်ဆရာဝန်မှ စမ်းသပ်သည်။ စမ်းသပ်သည် ဆိုရာတွင် ရင်ဘတ်အား နားကျပ်ဖြင့် တစ်ချက်ထောက်ပြီး 'မသေနိုင်ဘူး၊ အခန်း ထဲ ပြန်သွင်းလိုက်'ဟူသော စကားတစ်ခွန်းသာ ပြောသည်။ ထိုဆရာဝန်သည် ထောင်တွင်း သုံးပွင့်၊ ထောင်ပိုင်လေးအဆင့်ဖြစ်သည်။ သူလည်း ထောင်ထဲရောက်၍ ဆရာဝန် စိတ်ပျောက်ပြီး အာဏာရှင်အလိုတော်ရိစိတ် (သို့မဟုတ်) သူကိုယ်တိုင် အာဏာရှင်စိတ် ဝင်သွားပုံရသည်။ ဆရာဝန်တစ်ယောက် လိုက်နာကျင့်သုံးရမည့် ကျင့်ဝတ်များအား

မည်သည့်အရာက ဖျောက်ဖျက်လိုက်လေသည် မသိ။ ကျွန်တော်တို့ ကို ဒဏ်ရာဗရပွနှင့် နာကျင်သော ဝေဒနာခံစားနေရသည့် လူနာများဟု မမြင်။ စစ်အာဏာရှင်ကို တော်လှန် ပုန်ကန်နေသော သူပုန်များဟု မြင်ပုံရသည်။

မြင်းခြံမြို့သည် ရာသီဥတု အလွန်ဆိုးရွားသောဒဏ်ကို ခံရသည့် ကန္တာရမြို့ တစ်မြို့ဖြစ်သည်။ မြင်းခြံထောင်သည် လခြမ်းပုံသဏ္ဌာန် တည်ဆောက်ထားသော ထောင်။ ထိုကန္တာရကြမ်းပြင်ပေါ်ရှိ လခြမ်းသဏ္ဌာန် အကျဉ်းစခန်းတွင်း၌ ဒီမိုကရေစီ ရရှိရေးအတွက် စစ်အာဏာရှင်ကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ဆန့်ကျင်ပြီး တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြသည့် နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားများမှာ ငရဲသားများ ဖြစ်နေကြသည်ကို မည်သူ သိခဲ့ကြပါသနည်းဟု မေး ချင်သည်။

မိမိတို့ အခန်းအား သော့ခတ်ရန် ထိုးသည့် မင်းတုံး(သံလုံး)အား စတီးကဲ့ သို့ ပြောင်လက်နေအောင် နေ့စဉ်တိုက်ရသည်။ ထိုသို့ စတီးကဲ့သို့ မပြောင်ဘဲ အရောင်မှိန် နေလျှင် တန်းစီး စည်းကမ်းထိန်းဆိုသူများ၏နံပါတ်တုတ်ဖြင့် ရိုက်နှက် အပြစ်ပေးခြင်းကို ခံရသည်။ မိမိတို့ရှေ့ အုတ်နံရံ ကာရံထားပြီး သံတံခါးသော့ခတ်ထားသည့် ၁၀ပေ × ၆ပေ မြေကွက်လပ်မှ မြေကြီးအား မှန်သားကဲ့သို့ ပြောင်လက်နေအောင် ပုလင်းကွဲ၊ အိုးခြမ်း ကွဲများဖြင့် နေ့စဉ်တိုက်ရသည်။ မပြောင်လက်ဘဲ မြေကြီး ရောင်ပေါက်နေပါက ကျော ပေါ်သို့ တန်းစီး စည်းကမ်းထိန်းများ၏ နံပါတ်တုတ် ကျရောက်လာတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများကို အုပ်ချုပ်ခွင့် အာဏာကုန် လွှဲအပ်ခံထားရသော တန်းစီး စည်းကမ်းထိန်းများမှာ လူသတ်မှု၊ မုဒိမ်းမှု၊ ခိုးဆိုး လုယက်မှုများဖြင့် ထောင်ကျနေသော Criminal များဖြစ်သည်။ ညနေ ထောင်ပိတ် ချိန်တိုင်း ထိုစည်းကမ်းထိန်းဆိုသူ သူခိုး၊ လူသတ်၊ မုဒိမ်းသမားများမှ ကျွန်တော်တို့ လိုက်နာရမည့် စည်းကမ်းချက်များကို ဖတ်ပြသည်။ လောကပါလ နတ်မင်းသည် ဟားတိုက်ရယ်မောရန်ပင် မေ့လျော့ သတိလစ်သွားပုံရသည်။ စစ်အာဏာရှင်စနစ်၏ အောက်မှ လောကသည် အကျည်းတန်လွန်း၏။

ကျွန်တော်သည် ဆေးလိပ်ကြိုက်နှစ်သက်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ မိုင် ၅၀၀ လောက် ဝေးသောနေရာမှ ကျွန်တော်၏ မိသားစုသည် နှစ်လ တစ်ကြိမ်၊ သုံးလ တစ်ကြိမ်မှသာ ထောင်ဝင်စာ လာတွေ့နိုင်သည်။ ထောင်ဝင်စာ လာပို့သည့်အခါ ပါလာသော ဆေးပေါ့လိပ်များကို ထောင်ဘူးဝမှ သိမ်းဆည်းထားသည်။ တစ်နေ့လျှင် ၄ကြိမ် (ထောင်ဖွင့်ချိန်၊ မနက်စာ ထမင်းစားပြီးချိန်၊ နေ့လယ် အိပ်ရာထချိန်၊ ညနေ ထမင်းစားပြီးချိန်) ဆေးပေါ့လိပ် လာပေးသည်။ မီးညှိပေးသွားသည်။ ဆေးလိပ် မီးသေလျှင် ဆက်သောက်ခွင့် မရှိတော့။ ထိုဆေးပေါ့လိပ် ဖင်စီခံမှာ ကပ်ထားသော သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းလေးများအား ခွာဖတ်၍ တန်းစီး စည်းကမ်းထိန်းများ မိသွားလျှင်

www.burmeseclassic.com

နံပါတ်တုတ်စာမိသည်။

တစ်ခန်းနှင့် တစ်ခန်း လုံး၀ စကားမပြောရ။ ၂၄နာရီ တစ်ရက်လုံးတွင် ရေချိုးထွက်ချိန် ၁၅မိနစ်သာ အခန်းတွင်းမှ အပြင်ထွက်ခွင့်ရသည်။ ရေချိုးကန်သို့ သွားရာ လမ်းတစ်လျှောက် ခေါင်းငုံ့သွားရသည်။ ဘေးဘယ်ညာ ခေါင်းမစောင်းငဲ့၊ မျက်စိ မကစားရ၊ ဘေးတွင် စည်းကမ်းထိန်းမှ နံပါတ်တုတ် ကိုင်လျက် အပြစ်ရှာ ရိုက်နှက်ရန် လိုက်ပါလာသည်။ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသား(ပညာတတ် များ)ကို စည်းကမ်းထိန်း အုပ်ချုပ်ခွင့်ရနေသဖြင့် ထို လူသတ်၊ မုဒိမ်းသမားများမှာ ဘ၀င် ခေါင်ခိုက်၊ အာဏာရှင်ဂိုက် ပေါက်နေသည်။ တခြားသူများ ရေချိုးထွက်လျှင် ကျန် အခန်းတွင်းရှိ သူများမှာ နောက်လှည့်၍ ပုံစံထိုင်နေရသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့ တစ်ခန်းနှင့် တစ်ခန်း အဆက်အသွယ်မပြတ်။ ထောင်နံရံကို ခလုံးဖြင့် ခေါက်၍ သတင်းပေးသည်။ ယူသည်။ တစ်ယောက် စားစရာ မရှိလျှင် ထိုစနစ်ဖြင့် တစ်ခန်းမှတစ်ခန်း အဆင့်ဆင့် သတင်းပေးသည်။ အရှေ့အမိုးမပါ၊ အုတ်တံတိုင်းကာ၊သံတိုင်တံခါးသော့ခတ်ထားသောမြေကွက်လပ်သို့ထွက်ခွင့်ရချိန်တွင် အမြင့် ၁၀ပေ၊ အထူ ၂ပေခန့်ရှိသော အုတ်နံရံများကို ကျော်ပြီး အထုပ်(စားစရာ) ပစ်ကြသည်။ ထိုအထုပ်သည် တစ်ဖက်အခန်းသို့ မရောက်ဘဲ ကြားအုတ်နံရံပေါ် တင်နေပါက ထောင်ပိတ်ပြီးချိန်တွင် နှစ်ခန်းစလုံး ထုတ်၍ အရိုက်ခံရသည်။

ကျွန်တော်တို့အား ပေးသည့် ထမင်းပုံစံမှာ အလွန်နည်း၏။ တန်းစီး စည်းကမ်းထိန်းများမှ ခေါင်းပုံဖြတ်ထားကြသည်။ ထမင်းမ၀၍ အရဲစွန့်လျက် ထောင် ညွှန်မှူးလာစစ်ဆေးချိန်တွင်တင်ပြသည့်ကျွန်တော်နှင့်သက်ထွန်းထုတ်အရိုက်ခံရသည်။ ထိုသို့ အရိုက်ခံရရုံမျှ မပြီး၊ တိုက်ပိတ်ပါ ခံရသည်။ တိုက်ပိတ်ခံရသည် ဆိုသည်မှာ တိုက်ပိတ်ပြစ်ဒဏ် တစ်ပတ်ဆိုလျှင် ထိုတစ်ပတ်အတွင်း ထမင်းမပေး၊ ကော်ရည် (ထမင်းရည်)သာ သောက်ရသည်။ အခန်းတွင်းရှိ ဂန်ဖလား(မစင်စွန့်သည့် ခွက်)အား ပြစ်ဒဏ်ကာလအတွင်း မသိမ်း၊ ပြည့်လျှံ လောက်တက်သည်အထိ ထားသည်။ ထိုအခန်း ကျဉ်းထဲ၌ အနံ့ဆိုးသည် အချိန်ပြည့် အော့အန်ချင်လောက်အောင်ပင်။ ‘ထောင်အပြင် တန်းမရှိ’ဆိုသည့်စကားမှာ မမှန်။ ထောင်အပြင် တိုက်ရှိသည်။

ထို ထောင်အခန်းကျဉ်းထဲတွင် ကျွန်တော်တို့သည် အမြဲလိုလို စိုးရိမ် ထိတ်လန့်မှုဖြင့် နေရသည်။ ထောင်ပိတ်ချိန် ကျန်းမာရေးအခြေအနေဆိုးရွားပါက တစ်ညလုံး အံတင်းလျက် ကြိတ်ခံရုံသာ ရှိသည်။ မည်သည့်ဆေးမှူးမှ လာမကြည့်။ မြစ်၀ကျွန်းပေါ် ကရင်အဖွဲ့မှ စောရင်သေ့မှာ ထိုဒဏ်ကို မခံစားနိုင်သဖြင့် အခန်းထဲ ၌ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆွဲကြိုးချ သေသွားရသည်။ စောရင်သေ့၏ အလောင်းအား ထောင်မဖွင့်မီ သယ်ထုတ်သွားသည်။ မည်သည့်သတင်းမှ မကြားရတော့။

စစ်အာဏာရှင်စနစ်အောက်တွင် နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသား (သို့မဟုတ်) လူသား တစ်ယောက်၏ ပျောက်ကွယ်မှုသည် တန်ဖိုးမဲ့လွန်းလှသည်မှာ နာကျင်စရာ၊ ယူကြုံး မရစရာ၊ ခံပြင်းစရာကောင်းလွန်းလှ၏။ ကျွန်တော်တို့ ခံပြင်း နာကြည်းစွာ တက်ခေါက် ရုံမှတစ်ပါး ဘာများ တတ်နိုင်ပါမည်နည်း။

ထိုသို့ဖြင့် 10D လှုပ်ရှားမှုဖြင့် ထောင် နှစ်ရှည်ကျခံခဲ့ရသော မြင်းခြံထောင် (သို့မဟုတ်) ကန္တာရ လခြမ်းပေါ်မှ ငရဲစခန်းတွင် ဒုက္ခတရားကို ရင်စည်း ခံစားခဲ့ရ သော နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားအဖြစ် ထောင်ထဲတွင် သီချင်းအချို့နှင့် ကဗျာများအား စိတ်လက် ရေးဖြင့် ရေးစပ်ခဲ့သည်။ ထိုအထဲမှ သီချင်းတစ်ပုဒ်၏ စာသားမှာ…

* ရည်ရွယ်ညီတူ ××× လှမ်းမယ့်လမ်းဟာ ××× ကြမ်းတမ်းခက်ခဲ ×××
နေမယ်ဆို ×××
တွဲလက်ခိုင်မာ××× ရဲဝံ့ခြင်းနဲ့××× လင်းသစ်နေခြည် ××× မျှော်ရည်လင့်တမ်း
××× လှမ်းရဲမှာလား ×××××
* ကန္တာရမြေမှာ ××× ပွင့်ခဲ့ပန်းတွေ ××× နွေခြောက်ခဲ့လို့ ××× ကြွေတယ် ဆို ×××
နွေလွန်ချိန်မှာ ××× ပွင့်မြဲ နှင်းဆီ ××× ယုံကြည်ခိုင်မာ ××× ရဲဝံ့ခြင်း နဲ့
××× ဆူးခင်းပေါ်မှာ အလှာထပ်ဆင့် ××× ပွင့်ခဲ့သည် လား ×××××
* ကြင်နာသူရေ ××× နှင်းဆီတစ်ပွင့်လို ××× သင်းကြည်ရဲမြဲ ဝေမယ် ဆို ×××
ယုံကြည်ပါကွယ်××× အလင်းဦးနေ့တွေ××× သာယာစိုပြေ×××
ချမ်းမြေ့ခြင်းနဲ့ ×××
မင်းရဲ့ရင်မှာ ××× အစဉ်ထာ၀ရ ××× လှမယ် သိလား×××
CHO - ဒီအချိန် ဒီအခါ နောက်မဆုတ်လိုက်နဲ့ ××× ရင်ဆိုင် ရှေ့ကို
ဆက်လှမ်းထား ×××
အရဏ်ရောင်နီ ××× အရှေ့ဘက်စွန်းမှာ ××× ထွန်းသစ်လုပြီ ယုံကြည်ထား
×××
ဆွေးဆွေးနီလွင် ××× နှင်းဆီအချစ်နဲ့ ××× ဆူးခင်းပေါ်မှာ ပွင့် ရဲလား ×××
နှလုံးသားဖွင့်လှစ် ××× ကိုယ့်ရဲ့အချစ်နဲ့ ကမ်းဆင့်ပါ့မယ် မေ×××
* လောကသစ်ရဲ့ နှုတ်ဆက်အနမ်းဟာ ××× မင်းအတွက် ဆုလာဘ် ဖြစ်မယ်ဆို
×××
ရှင်းသန့်ကြည်လင်××× ကောင်းကင်အောက်မှာ××× လွတ်လပ်မှုအ
ငြိမ်းချမ်းခြင်းနဲ့ ×××
နှင်းဖြူပ၀ါ ××× ဖယ်ခွာဖွင့်လှစ် ××× ချစ်သက်သေထား ×××××

မြတ်လှိုင်း (၁၆၊ နိုဝင်ဘာ၊ ၂၀၁၃)

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အစိမ်းရောင်နံရံများ

ကြင်စိုး

(၁)

ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် နိုဗယ်လ်ဆုရတဲ့ သတင်းကို ခပ်စောစောကတည်း ကကြားနေမိတယ်။ ဝမ်းသာတာပေါ့။ ငြိမ်းချမ်းရေး နိုဗယ်လ်ဆုဆိုတာ တကယ့်ကို မြင့်မြတ်တဲ့ ကမ္ဘာ့နဲ့ ဆိုင်တဲ့ ဆုပဲ။ ထူးဆန်းတာက နိုဗယ်လ်ဆုရှင်ဟာ စစ်အစိုးရရဲ့ ချုပ်နှောင်မှု၊ တားဆီးမှုကို ခံနေရတယ်။ ဘယ်သူ့အတွက်လဲ၊ ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက်။ ကျွန်တော်တို့ ပြည်သူပြည်သားတွေအတွက်။

ငြိမ်းချမ်းရေး နိုဗယ်လ်ဆုရတာ ဒေါ်စုတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်အပါအဝင် တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ ရှိတဲ့ စစ်ဖိနှပ်အောက်က ပြည်သူတွေကို ပေးလိုက်ခြင်းမျိုးပါပဲ။

(၂)

ဒီဇင်ဘာလရောက်ခါနီးမှာ ကျောင်းတွေ ပိတ်မယ်ဆိုတဲ့ သတင်းတွေ ထွက်လာတယ်။ တကယ်တော့ ဒီဇင်ဘာမှာ ကျောင်းမပိတ်ဖြစ်ဘူး။ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် နိုဗယ်လ်ဆုရတာကို ပေါ်ပေါ်တင်တင် ဘယ်သူမှ မပြောရဲ၊ မဆိုရဲကြဘူး။ အချင်းချင်း တိတ်တဆိတ်ပဲ ပြောဖြစ်ကြတယ်။ ဒါတောင် ဘယ်သူများ ကြားသွားမလဲလို့ စိုးရိမ်စိတ် မကင်းကြဘူး။

ကျွန်တော့်အတွက်၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံးအတွက် ငြိမ်းချမ်းရေးကို လိုချင်တယ်။ စစ်ပွဲတွေကို ရပ်တန့်စေချင်တယ်။ ဖိနှိပ်ခံရမှုတွေကနေ အားလုံးကို လွတ်မြောက်စေချင်တယ်။ ပြည်သူပြည်သားကို ရင်အုပ်မကွာ စာနာ စောင့်ရှောက် မယ့် လွှတ်တော်နဲ့ အစိုးရတစ်ရပ် အမြန်ပေါ်ပေါက်စေချင်တယ်။

(၃)

ဒီဇင်ဘာ ၉ရက်နေ့မှာ ဘာမှတော့ ထူးထူးခြားခြားမဖြစ်ဘူး။ စိတ်မကောင်းစရာ သတင်းဆိုးကိုပဲ ကြားရတယ်။ စာကပ်တဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက် ကို ဆရာများအသွင် ဟန်ဆောင်ထားတဲ့ ထောက်လှမ်းရေးတွေက ရိုက်ပုတ်ပြီး ဖမ်းသွားကြတယ်တဲ့။ ဒါ သက်သက်မဲ့ ဆရာနဲ့ ကျောင်းသားကို ရန်တိုက်ပေးတာ ပဲ။ ဆရာ၊ ဆရာမတွေအားလုံးကလည်း ဒီအဖြစ်အပျက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ မတော်တော်လေးကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေကြတယ်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ဒီဇင်ဘာ ၁၀ရက်နေ့ကို ရောက်လာတော့တယ်။ ဒီဇင်ဘာ ၁၀ ရက်ဆိုတာက နိုဗယ်လ်ဆုပေးမယ့်နေ့။ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကို ထောက်ခံ ဂုဏ်ပြုပွဲ ကျောင်းမှာ လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ သတင်းက တော်တော်လေး သတင်းကြီး နေခဲ့တယ်။

RC ဘက်ကို တစ်ပတ်ပတ်ပြီး ဘာမှ ထူးခြားမှု မရှိတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတွေ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ကြတယ်။ RC ထဲမှာတော့ အားကစားပွဲ နဲ့ ရောပြီး လူတွေ နည်းနည်းစည်ကားလွန်းနေတယ်လို့ ထင်တယ်။ ဆရာအသွင်ယူ ထားတဲ့ ကိုက်ပုံဝတ် မျက်နှာစိမ်းတွေနဲ့ လုံခြုံရေးကိုလည်း နေရာအနှံ့ တွေ့နေရတယ်။ ဒီနေ့ ပွဲမှ ဖြစ်ပါ့မလားလို့ စိတ်ထဲမှာ စိုးရိမ်နေမိသေးတယ်။

(၄)

'RC မှာ ပွဲဖြစ်နေပြီ'

'ခွပ်ဒေါင်းအလံလွှင့်ပြီး လူစုနေပြီကွ'

ကျွန်တော်တို့ ဘေးဝိုင်းကို အဲဒီသတင်းက အလိုလိုရောက်လာတယ်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်ဆိုရင် မှာထားတဲ့ လက်ဖက်ရည်ကိုတောင် ကုန်အောင် မသောက်ဖြစ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတွေ မတိုင်ပင်ဖြစ်ကြဘဲ တက်ညီလက်ညီ အပြေးသွားခဲ့ကြတယ်။ ကင်တင်းက လူတွေလည်း သူ့အုပ်စုနဲ့ သူ ထ,ထွက်သွားလို့ ဆိုင်တွေ မှာ လူမရှိသလောက် ဖြစ်သွားတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားတဲ့အချိန်မှာ ကျောင်းသားတစ်ယောက်က RC ပေါင်းကူးအမိုးပေါ် တက်ပြီး တရား စ,ဟောပါတော့တယ်။ သိပ်မကြာလိုက်ပါ ဘူး၊ ကျောင်းသားတော်တော်များများ စုဝေးရောက်ရှိလာပါတယ်။

ဟောတဲ့သူက ဟော၊ နားထောင်တဲ့သူက နားထောင်၊ လက်ခုပ်တီးတဲ့သူ က တီးနဲ့ နိုဗယ်လ်ငြိမ်းချမ်းရေးဆုရှင်ကို ဂုဏ်ပြုကြတယ်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ အာဏာရှင် စစ်အစိုးရရဲ့ လုပ်ရပ်တွေ၊ ဖိနှိပ်မှုတွေကို ကန့်ကွက်ဖော်ထုတ်ကြတယ်။

နည်းနည်းအရှိန်ရလာတော့ ကြွေးကြော်သံတွေ တိုင်ပြီး ကျောင်းထဲမှာ လှည့်လည်ကြတယ်။

ဗိုလ်အောင်ကျော်အထိမ်းအမှတ် ကျောက်တိုင် အုတ်ဂူကို သွားပြီး ဦးညွှတ်ကြတယ်။ ဒီနေရာက တကယ့်သမိုင်းဝင် ကျောင်းသားသမဂ္ဂ အဆောက်အအုံနေရာ။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို မွေးထုတ်ပေးခဲ့တဲ့ တ.က.သ ရဲ့ အသည်းနှလုံး။ သူ့ကျွန် ဘဝ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ဦးဆောင်ခဲ့တဲ့ ပရိဂုဏ်။

၁၉၆၂ မှာ ဗိုလ်နေဝင်း ဦးဆောင်တဲ့ စစ်ဘီလူးများက တမင်သက်သက် ဖြိုခွဲ ဖျက်ဆီးခဲ့ကြတယ်။

ကျွန်တော်တို့ လူစုတွေဟာ ပိုပြီးလွတ်လပ် ပေါက်ကွဲခဲ့ကြတယ်။ နေ့ခင်း ပိုင်းကျော်လွန်လာတော့ ငြိမ်းချမ်းစွာနဲ့ လူစုခွဲခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီနေ့ကတော့ သူတို့ တွေ (စစ်အစိုးရ)က ဒီတိုင်း လွှတ်ပေးခဲ့ကြတယ်။ ကျောင်းသားတွေထဲက ခေါင်းဆောင်လို့ ယူဆရတဲ့ လူတစ်ဦးကပဲ 'မနက်ဖြန် RCရှေ့မှာ ပြန်လည်စုရုံးကြ စို့'လို့ လမ်းခွဲခါနီးမှာ ပြောလိုက်ပါတယ်။

ငြိမ်းချမ်းရေး နိုဗယ်လ်ဆုကို ဂုဏ်ပြု ချီးမြှင့်ခွင့်ရသလိုပဲ၊ ငြိမ်းချမ်းရေးကို မလိုလားတဲ့ စစ်အုပ်စုကိုပါ ဆန့်ကျင် ကန့်ကွက်ခွင့်ရလို့ တော်တော်လေး ပီတိဖြစ် မိပါတယ်။

(၅)

ဒီဇင်ဘာ ၁၁ရက်နေ့မှာတော့ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ RC ရှေ့မှာ ကြိုပြီး ရောက်နေကြတယ်။ မနေ့က ဦးဆောင်လှုပ်ရှားသွားတဲ့ အုပ်စုအလာကို မျှော်နေကြ တယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ RCရှေ့မှာ လူတွေ များလာခဲ့တယ်။

သိပ်မကြာလိုက်ပါဘူး။ ဦးဆောင်မယ့် ကျောင်းသားတွေ ရောက်လာပြီး ဆန္ဒပြပွဲကို စတင်ပါတယ်။

မနေ့ကလိုပဲ တောင်းဆိုချက်တွေ တောင်းပြီး ဆန္ဒပြခဲ့ကြပါတယ်။ မမောနိုင် မပန်းနိုင် ဆန္ဒပြနေဆဲမှာပဲ ဘွဲ့နှင်းသဘင်အမိုးပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ စပီကာက နေပြီး ပါမောက္ခချုပ်ကိုယ်တိုင် သတိပေး ခြောက်လှန့်တဲ့ စကားတွေကို အဆက်မပြတ် ပြောကြားပါတော့တယ်။

'လူစုခွဲကြဖို့နဲ့၊ လူစုမခွဲပါက အာဏာပိုင် စစ်တပ်အဖွဲ့အစည်းလက်ထဲ အပ်ရပါလိမ့်မယ်'ဆိုတဲ့ စကားကို အခုချိန်ထိ နားထဲက မထွက်ပါဘူး။ သားတပည့်တွေကို ရင်အုပ်မကွာ ကာကွယ်မယ့်အစား၊ လူသတ်သမားဆီ အပ်ချင်နေတဲ့ ဆရာကောင်း မပီသတဲ့ စကားပါပဲ။ ဝမ်းနည်းစရာလည်း အတော်ကောင်းပါတယ်။ ဒီစကားတွေကို ထပ်တလဲလဲကြားတော့ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတွေအားလုံး ပိုမိုပေါက်ကွဲလာပါ တော့တယ်။

ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်တွေနဲ့ ဆရာအချို့ ညှိနှိုင်းကြပါတယ်။ မနေ့ ကလိုပဲ ငြိမ်းချမ်းစွာ လူစုခွဲဖို့ သဘောတူတယ်ဆိုတဲ့ အသံတွေ ကြားခဲ့ရပါတယ်။

အဲဒီအခြေအနေမှာပဲ တစ်ကျောင်းလုံးကို ဝိုင်းထားတဲ့ စစ်တပ်တွေ ကျောင်းထဲ ကို ဝင်ချလာပါတော့တယ်။

(၆)

ညနေ ၄နာရီလောက်မှာလို့ ထင်တယ်။ တစ်ခန်းတည်းနေတဲ့ သူငယ်ချင်း တွေဖြစ်တဲ့ ရန်ကျော်၊ စောထွန်းတို့နဲ့အတူ တောင်ငူဆောင်ထဲမှာ အဖမ်းခံရပါတော့ တယ်။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတူတူ ကျောင်းသား ၄၀ကျော်လောက် အဖမ်းခံရပါတယ်။

ဒီပွဲမှာ ကျောင်းသားစိတ်၊ လူငယ်စိတ်နဲ့ ပါဝင်ခဲ့တာပါ။ ငြိမ်းချမ်းရေး နိုဗယ်လ်ဆုရှင်ကို ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းပရိဝုဏ်ထဲမှာပဲ ဂုဏ်ပြုကြတာပါ။

စစ်ကြောမေးမြန်းခံရတော့လည်း လိမ်ညာပြီး လွတ်အောင် ပါးစပ်ထဲ ရှိတာ မတွေကို ပြောမနေပါတော့ဘူး။ ဘယ်သူ့ တိုက်တွန်းမှုမှမပါဘဲ ကိုယ်တိုင် ပါဝင်ခဲ့ ကြောင်းကို အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံမိပါတယ်။ စစ်ထောက်လှမ်းရေးတွေက ဘယ်သူခေါင်း ဆောင်တာ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဟိုလူ ခေါင်းဆောင်တာ မဟုတ်ဘူးလားဆိုပြီး ခေါင်းစဉ် ကပ်ဖို့ ကြိုးစားကြတယ်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း အပြစ်သိပ်ကြီးမယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့တွေကို စစ်ခုံရုံး တင်တယ်။ ပုဒ်မ ၅(ည)နဲ့ စွဲချက်တင်ပြီး အလုပ်နဲ့ ထောင် ဒဏ် ၁၀နှစ် ချလိုက်ပါတယ်။ နိုင်ငံတော်ကို ဆူပူအောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူတွေ၊ တိုင်းပြည်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မတည်မငြိမ်ဖြစ်အောင် လုပ်သူတွေအဖြစ် ရစရာမရှိအောင် စွဲချက်တွေ တင်ခဲ့ပါတယ်။ သူတို့လုပ်သမျှ ခေါင်းငုံ့မခံတဲ့စိတ်ကို အညွန့်ချိုးလိုက်တဲ့ သဘောပါ။

စစ်အစိုးရရဲ့ အကျဉ်းသားဘဝကို ရောက်ခဲ့ရပါတယ်။ ၁၀ ပေပတ်လည် မရှိတရှိ အခန်းကျဉ်းလေးမှာ ငါးယောက် ခြောက်ယောက် စုပြီး ထားပါတယ်။

ဒီအခန်းကျဉ်းထဲမှာပဲ နေရပါတယ်။ အိပ်ရပါတယ်။ စားရပါတယ်။ ထမင်းစားချိန်ရောက်မှ မသေထမင်း၊ မသေဟင်း ထည့်ထားတဲ့ ပန်းကန်ပြား အထဲကို ရောက်လာပါတယ်။ တိရစ္ဆာန်တွေကို လှောင်ပိတ်ထားသလိုမျိုး ထားခဲ့ကြ တာပါ။

၂၄နာရီနီးပါး အခန်းကျဉ်းထဲမှာ နေကြရတယ်။ နေရောင်၊ လရောင် ဆိုတာ မမြင်ရဘူး။ ကိုယ့်ရှေ့တည့်တည့် မျက်စိတစ်ကြည့်စာကိုပဲ အမြဲကြည့်ခွင့် ရခဲ့တဲ့ ဘဝတွေပါ။

၂၂နှစ် ကြာပြီဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်တော် နားထဲက မထွက်နိုင်သေးတဲ့ စကားစု ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်သေတဲ့အထိ မေ့မှာမဟုတ်တဲ့ စကားပါ။ စစ်ကြောရေး ကာလ တုန်းက စစ်ထောက်လှမ်းရေးတွေ ပြောခဲ့တာပါ။

'ငါတို့ စစ်အစိုးရကို ဖြုတ်ချဖို့ မင်းတို့ ကြိုးစားကြတာဟာ ဘာနဲ့ တူသလဲဆိုတော့ အုတ်နံရံကို ခေါင်းနဲ့ တိုက်သလိုပဲ။ အုတ်နံရံက ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ တိုက်တဲ့ မင်းတို့ခေါင်းတွေပဲ ကွဲကုန်မှာ'

အဲဒီ တစ်သက်မမေ့စရာ စကားပါပဲ။ ဒီဇင်ဘာ ၁၀ရက်ကို တစ်သက်မမေ့ဘူး။ ငြိမ်းချမ်းရေးကို အသက်တမျှ မြတ်နိုးတယ်။ လွတ်လပ်ခြင်းကို ငတ်မွတ် တောင့်တတယ်။

နံရံတွေ အထပ်ထပ်ရှိစေဦးတော့၊ ကျွန်တော်တို့ ဦးခေါင်းတွေမှာလည်း အကြိမ်ကြိမ် သွေးစွန်းဦးတော့၊ တစ်နေ့တော့ မြန်မာပြည် အစိမ်းရောင်နံရံများ ကင်းဝေးပြီး လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရမည်ဟု အခါခါယုံကြည်ဖြစ်ပါတယ်။

ကြင်စိုး

ဟာသပဲ

ဟန်မြင့်

ကျွန်တော့်ကို ၁၉၉၁၊ ဒီဇင်ဘာ ၁၃ရက်နေ့မှာ ကုန်သည်လမ်းနဲ့ ပန်းဆိုး တန်းထောင့် မီးပွိုင့်ထိပ်မှာ လာဖမ်းကြတယ်။ ကျွန်တော် စာအုပ်ဆိုင်ဖွင့်ထားရင်း သူငယ်ချင်းနဲ့ ချက်စ်ထိုးနေတုန်း…

'ဟော့ကောင်…ဟန်မြင့်၊ ငါတို့နဲ့ လိုက်ခဲ့'

လို့ ဖမ်းခေါ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ရှန်းတော့ သုံးလေးယောက်က ပိုင်းချုပ်ကြတယ်။ ပုဆိုးကို ဆွဲချုပ်ပြီးမှ လက်ထိတ်ခတ် ခေါ်သွားတယ်။ နောက် စထောက်လှမ်းရေး-၁၄မှာ ခဏစစ်ဆေးပြီး အောင်သပြေကို ပို့တယ်။ အဲဒီမှာ နှစ်ည စစ်ဆေးတော့ ကုလားထိုင်နဲ့ တွဲပြီး လက်ထိတ် နောက်ပြန်ခတ်နဲ့ အိပ်ရတယ်။ ဒါပေမယ့် အိပ်လို့ မရပါဘူး။ ပထမညမှာ နွားသတ်သမားရုပ်နဲ့ လူတစ်ယောက်က…

'မင်းလားကွ…နိုင်ငံရေးသမား'

ဆိုပြီး အသားလွတ် ဘယ်ပြန်ညာပြန် ပါးရိုက်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ရင်ညွန့်ကို

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဒူးနဲ့ တိုက်ခံရတဲ့အတွက်လည်း ထောင်ထဲရောက်တော့ ဂန်ဖလားထဲ ဆီးသွားတဲ့အခါ ဒဏ်ရာကြောင့် ဂန်ဖလားတစ်ခုလုံး ရဲခတ်သွားတာကို တွေ့ရတယ်။ အဲဒီဒဏ်နဲ့ပဲ မှောက်လျက် တစ်နှစ်လောက် အိပ်မရဘူး။ ၂-နှစ်လောက် ကြာတော့မှ လေ့ကျင့်ခန်းလေးဘာလေး၊ ဒိုက်ထိုးတာလေးတွေ လုပ်လို့ ရလာတယ်။

×××

ကျွန်တော့်ကို ချက်ကြီးလို့ စ,ခေါ်တဲ့သူက မဲကြီးပါ။ (အွန်လိုင်းက ချက်ကြီးမဟုတ်ဘူးနော်)။ ၅(ည) ချက်ကြီး။ ကျွန်တော်တို့ ရေကန်ကို ရေချိုးဆင်း တော့ ပုဆိုး ဒူးဆစ်လောက်နဲ့ မျက်နှာသုတ်ပဝါအကြီးကြီးနဲ့ ခေါင်းပေါင်းပြီး ဆင်းတော့ မဲကြီးက 'တွေ့ပြီဟေ့…ချက်ကြီး'လို့ လှမ်းခေါ်လိုက်တော့ ကျွန်တော့် နာမည် ချက်ကြီးလို့ တွင်သွားပါလေရော။

ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတွေကို ကြာသပတေးကနေ တနင်္ဂနွေအထိ ၄ရက် ထောင်ဝင်စာတွေ့ရက် သတ်မှတ်ထားပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ကြာသပတေးနေ့ ထောင်ဝင်စာလာမှာမို့လို့ ရှိတဲ့ ပလတ်စတစ်ဘူးမှန်သမျှအားလုံး ဆေးကြောထားရတယ်။ ထောင်ထဲမှာ ပလတ်စတစ်ဘူးတွေ၊ ခွက်တွေပဲ သုံးရ ပါတယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီ ကြာသပတေးနေ့မှာ အခန်းထဲ ဘာဆိုဘာမှ မရှိ တော့ပါဘူး။ အကုန်ပြန်ကုန်ပြီလေ။ စားအိုးက ၁၃ယောက်ရှိတော့ ကျွန်တော်တို့ ဖန်တီးရတော့တယ်။ အဲဒီနေ့က ၁၁နာရီ ၁၅မိနစ်အထိ ထောင်ဝင်စာက ရောက်မလာ သေးတော့ ကျွန်တော်က အငယ်လေးကို…

'မင်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ'

လို့ မေးတော့…

'မသိဘူး'

တဲ့။ အဆင်ပြေသလို လုပ်ပါလို့ ပြောတယ်။

ဒါနဲ့ ကော်ဇလုံကို ခေါင်းမှာ ဆောင်းပြီး ထိုင်းတွေ နေတဲ့ အပေါ်ထပ် ကို တက်သွားပါတယ်။ ဒီထိုင်းတွေက မြန်မာနိုင်ငံ ပင်လယ်ပြင်မှာ ငါးခိုးဖမ်းတဲ့ အတွက် ဖမ်းမိပြီး ထောင်ကျလာတဲ့ အကျဉ်းသား ထိုင်းလူမျိုးတွေပေါ့။

ကျွန်တော် အပေါ်ထပ်ရောက်သွားတော့ ထိုင်းတွေက…

'ဟေ့…ဘာလာလုပ်တာလဲ'

မေးကြတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အောက်မေးလေး စိုက်ရတာပဲ။

'ငါတို့အခန်းမှာ ဘာမှ စားစရာမရှိတော့ဘူး'

လို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီလို ပြောလိုက်တော့ ထိုင်း လူဝကြီးက…

'မင်း…ဘာလိုသလဲ'

တဲ့။

'ဘူးသီး၊ ကြက်သွန်၊ ငရုပ်သီးခြောက်၊ အချိုမှုန့်၊ ဆီ ဒါပဲ လိုချင်တယ်' ပြောလိုက်တော့ လူဝကြီးက ပြန်မေးတယ်။

'ဒါဆို မင်းမှာ ဘာရှိလဲ'

တဲ့။

'ငါ့မှာ ရှိတာကတော့ ရေနဲ့ ဆားပဲ ရှိတယ်'

လို့ ပြောတော့ ထိုင်းတွေက ဝိုင်းရယ်ကြတယ်ဗျာ။

ဟန်မြင့်

ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

* (ဖ) ဦးအောင်
* မွေးနှစ် ၁၉၆၀
* ပန်ဆိုးတန်း၌ စာအုပ်အဟောင်းဆိုင် ဖွင့်သည်။
* တောင်ဒဂုံတွင် နေထိုင်သည်။

www.burmeseclassic.com

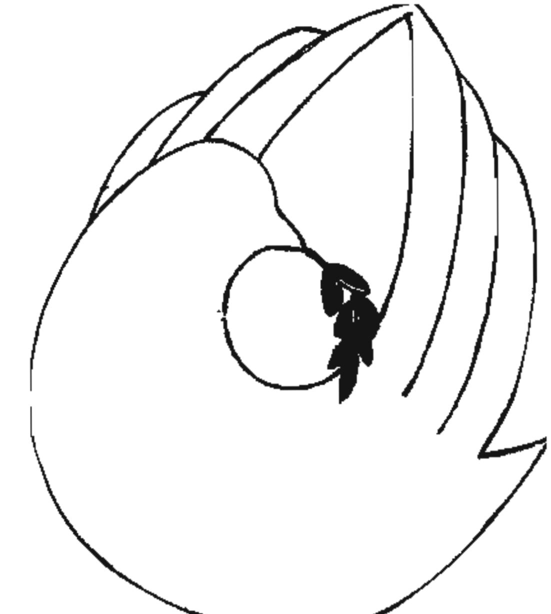

နိုဗယ်လ်ငြိမ်းချမ်းရေးဆုနှင့် ၁၉၉၁ ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှု

မိုးကလျာဦး

၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလထဲမှာ ပြည်ပ သတင်းမီဒီယာတွေကနေ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကို နိုဗယ်လ်ငြိမ်းချမ်းရေးဆု ပေးအပ်လိုက်ကြောင်း ကြေညာခဲ့ပါတယ်။ ဒီသတင်းကို ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကို ထောက်ခံတဲ့ ပြည်သူတွေက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကြိုဆိုခဲ့ကြပါတယ်။

ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကို လေးစားချစ်ခင်တဲ့ ပြည်သူထဲမှာ ကျွန်မလည်း အပါအဝင်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကို လေးစားတာက သူ့ရဲ့ အများအကျိုးအတွက် ကိုယ်ကျိုးစွန့်နိုင်တာတွေ၊ ပညာဉာဏ်မြင့်မားတာတွေ စတဲ့ သူ့ရဲ့ အရည်အချင်းတွေကြောင့်ပါ။ ချစ်ခင်တာကတော့ သူဟာ မြန်မာပီသပြီး ကျက်သရေရှိတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်တဲ့အပြင် ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ သမီးဖြစ်တာကြောင့်လည်း ပါဝင်ပါ

တယ်။

ကျွန်မ ခပ်ငယ်ငယ်က ဇူလိုင် ၁၉ရက်နေ့ရောက်တိုင်း ကျွန်မအဖေက တာဝါလိန်းလမ်းမှာ ရှိတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းပြတိုက်ကို ခေါ်သွားလေ့ရှိပါတယ်။ ရောက်တိုင်းလည်း သူ ဘယ်က ကြားလာမှန်းမသိတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို ပြောပြလေ့ရှိပါတယ်။ အဖေက…

'ဗိုလ်ချုပ်က ပြောဖူးတယ်။ ရေနစ်ပြီးသေသွားတဲ့ အောင်ဆန်းလင်းက အထက်ဆုံး၊ ပြီးရင် အောင်ဆန်းစုကြည်ပဲ'

လို့ ပြောခဲ့တဲ့အကြောင်းကို မကြာမကြာ ပြောပြတတ်ပါတယ်။

၁၉၈၈၊ ဩဂုတ်လ ၂၆ရက်နေ့က ရွှေတိဂုံစေတီအနောက်မြောက်ဘက် လူထုအစည်းအဝေးပွဲမှာ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် တရားဟောတော့ ဗမာပြည် လူငယ်လွတ်မြောက်ရေးတပ်ဦး(BYLF)မှ ဒုဥက္ကဋ္ဌ ကိုအောင်ဒင်က ကျွန်မနဲ့ မတင်တင်ဦးကို အန်တီ့ရဲ့ လုံခြုံရေးယူဖို့ ခေါ်သွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းကမှ ကျွန်မ အန်တီကို အနီးကပ် တွေ့ခဲ့ဖူးတာပါ။ ကျွန်မက အန်တီကို မြန်မာအမျိုးသမီးတစ်ဦးအနေနဲ့ သိပ်ကို သဘောကျခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မရဲ့ ဘကြီးက ဦးသန့်ရဲ့ တတိယ ကိုယ်ရေးအတွင်းဝန်အဖြစ်နဲ့ ကုလသမဂ္ဂမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ်က ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်နဲ့ ဆုံခဲ့ဖူးတယ်လို့ ဘကြီးက ပြောပြပါတယ်။ အန်တီက နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ နေရပေမယ့် မြန်မာအဝတ်အစားကို ခုံမင်သလို၊ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့ထုံးစံကိုလည်း အမြတ်တနိုး ကျင့်သုံးကယ်လို့ ဘကြီးက ပြောပြပါတယ်။

ကျွန်မတို့ ချစ်ခင်လေးစားရတဲ့ လူထုခေါင်းဆောင် နိုဗယ်လ်ဆုရတဲ့ အတွက် ဝမ်းသာတဲ့အပြင် နိုင်ငံရေးအခြေအနေ ဘယ်လိုပြောင်းလဲသွားနိုင်မလဲ ဆိုတာကိုပါ စိတ်ဝင်စားမိပါတယ်။

အဲဒီအချိန်က ၁၉၉၀-ရွေးကောက်ပွဲမှာ အမျိုးသား ဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ် (NLD)က အပြတ်အသတ် အနိုင်ရထားပေမယ့် အာဏာကို မလွှဲအပ်သေးပါဘူး။ ကစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ကောလာဟလ သတင်းက ထွက်လာပြန်ပါတယ်။ အန်တီ ဆုယူမယ်ဆိုရင် သွားခွင့်ပြုမယ်၊ ပြန်လာခွင့်တော့ မပြုဘူးတဲ့။ ဒီ ကောလာဟလ ကြောင့် တချို့လူတွေ စိတ်ပူကြပါတယ်။ ကျွန်မကတော့ စိတ်မပူပါဘူး။ တကယ်လို့ အဲဒါ အမှန်ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုရင်တောင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်က ထွက်သွားမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်မ ယုံကြည်နေလို့ပါ။

တချို့ လူကြီးတွေက မြန်မာပြည်ရဲ့ ပထမဦးဆုံး နိုဗယ်လ်ဆုရှင်ဖြစ်တဲ့ အန်တီ့ကို နေအိမ်အကျယ်ချုပ်ကနေ မဖြစ်မနေလွှတ်ပေးနိုင်တယ်လို့ ယုံကြည်ကြပါ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တယ်။ တချို့ကတော့ လွှတ်ပေးဖို့ မျှော်လင့်တာပါ။ နောက်တစ်ကြိမ်လည်း ထပ်မဖမ်းလောက်တော့ဘူးလို့ တွက်ကြပါတယ်။ မြန်မာ့ဒီမိုကရေစီအရေးဟာ ပိုပြီးတိုးတက်လာဖို့ကိုလည်း မျှော်လင့်ကြပါတယ်။

တခြား နိုဗယ်လ်ဆုရှင်တွေ စုပေါင်းပြီး ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်နဲ့ ဖမ်းဆီးထားတဲ့ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတွေကို ခြွင်းချက်မရှိ ပြန်လွှတ်ပေးဖို့ ပြင်းပြင်းထန်ထန်တောင်းဆိုလာကြပါတယ်။ တစ်ကမ္ဘာလုံးကလည်း မြန်မာ့ဒီမိုကရေစီရေးကို ပိုပြီးအာရုံစိုက်လာပါတယ်။ ကျွန်မ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသား မိသားစုဝင်တွေကလည်း အန်တီလွှတ်မြောက်ပြီး နိုင်ငံရေးအခြေအနေတိုးတက်လာဖို့၊ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသား တွေအမြန်ဆုံး ပြန်လွှတ်လာဖို့ကို မျှော်လင့် စောင့်စားနေကြပါတယ်။

အဆိုးမြင်တတ်တယ်လို့ ခေါ်ရမလား၊ စစ်အစိုးရကို ကွက်တိမြင်တတ်တယ်လို့ ပြောရမလား မသိတဲ့ တချို့လူတွေက ဘာမှပိုထူးခြားမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ခန့်မှန်းကြပါတယ်။ စစ်အစိုးရရဲ့ သတင်းစာတွေကတော့ နိုဗယ်လ်ဆု ရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့ကို အကြီးအကျယ်ဝေဖန် ပုတ်ခတ်နေပါတယ်။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား-ကျောင်းသူ အများစုကလည်း စိတ်ဝင်စားကြပါတယ်။ နိုင်ငံရေးကို စိတ်မဝင်စားတဲ့သူတွေတောင် အန်တီ နိုဗယ်လ်ဆုရတဲ့ အကြောင်းကို တဖွဖွပြောနေကြပါတယ်။ ကျွန်မ နိုင်ငံရေးကို စိတ်ဝင်စားမှန်းသိတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကို လွှတ်ပေးမှာလားလို့ မေးကြပါတယ်။ ကျွန်မကလည်း လွှတ်ပေးဖို့ မျှော်လင့်ပါတယ်လို့ပဲ ပြန်ဖြေခဲ့ပါတယ်။

တချို့က အပြင်မှာ ကြားနေတဲ့ ကောလာဟလအတိုင်း အန်တီပြန်သွား ရင် ဘာလုပ်ကြမှာလဲတဲ့။ ကျွန်မက ပြန်ချင်ရင် အစကတည်းက နိုင်ငံရေး ဘယ်လုပ် ပါ့မလဲ၊ ပြန်မှာပေါ့။ ကျွန်မကတော့ အန်တီ့ကို ယုံတဲ့အကြောင်းနဲ့ တိုက်ပွဲမပြီးသေး ဘဲ ဘယ်တော့မှ ပြည်သူကို ကျောခိုင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ပဲ ပြန်ဖြေခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မလိုပဲ ယုံကြည်တဲ့သူတွေ အတော်များများရှိပါတယ်။ နိုဗယ်လ်ဆုရခြင်းရဲ့ အကျိုးဆက်ကို ဘယ်သူမှ သေချာမသိပါဘူး။ အမျိုးမျိုးသော ခန့်မှန်းချက်၊ မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ ပြည်သူတွေဟာ ရင်ခုန်လှုပ်ရှားခဲ့ကြပါတယ်။

၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလမှာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် အားကစားပြိုင်ပွဲတွေကို ကျောင်းသားများ နားနေဆောင် RC ထဲမှာ ကျင်းပပေးခဲ့ပါတယ်။ ဘတ်စကက်ဘော ပြိုင်ပွဲကို မေဂျာအလိုက် ပြိုင်ကြပါတယ်။ တက္ကသိုလ်ရဲ့ ပျော်ရွှင်ဖွယ်တွေထဲမှာ အားကစားပြိုင်ပွဲတွေလည်း ပါဝင်ပါတယ်။

ကိုယ့်မေဂျာ ပြိုင်မယ့်နေ့ဆိုရင် အင်တိုက်အားတိုက် သွားအားပေးကြလေ့ရှိပါတယ်။ အော်ကြ ဟစ်ကြ၊ မခံနိုင်အောင် ပြောကြနဲ့ ဆူညံနေပါတယ်။ ဒါပေမယ့်

ချစ်စရာကောင်းတာက ပွဲပြီးရင် ပြီးသွားတာပါပဲ။ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး ငြိုးမယူကြပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ RC ထဲမှာ နေ့တိုင်း လူတွေ စည်ကားနေပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ အားကစားပွဲတွေ လုပ်တယ်ဆိုတာ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေရဲ့ အာရုံကို လွှဲတဲ့ လုပ်ရပ်ပါ။ စစ်အစိုးရက ကျောင်းသားထုရဲ့ နိုင်ငံရေးအမြင်အပေါ် လျှော့တွက်တာလည်း ပါပါတယ်။ ဒီဇင်ဘာ ၃ရက်နေ့မှာ BYLF ထဲက အေးကျော်က…

'RC ထဲမှာ စာဝေလိမ့်မယ်၊ နင်တို့ စောင့်နေ'

တဲ့။ ဒါကြောင့် ကျွန်မလည်း RC ထဲကို နေ့တိုင်းရောက်ပေမယ့် စာဝေ တာနဲ့ မကြုံခဲ့ပါဘူး။

ဒီဇင်ဘာ ၉ရက်၊ ညနေပိုင်းမှာ ကျွန်မတို့ သင်္ချာတတိယနှစ် Section-1 လက်တွေ့ခန်း ဝင်ရပါတယ်။ လက်တွေ့လုပ်နေတုန်း သရုပ်ပြ ဆရာမတွေ အချင်းချင်း တီးတိုး တီးတိုးဖြစ်နေကြတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ သေချာမသိရပါဘူး။ ခဏနေတော့ လက်တွေ့ခန်းစောင့်တဲ့ ဆရာမက စာအုပ်ထပ်၊ လက်မှတ်ထိုး၊ ပြီးရင် ပြန်လို့ရပြီလို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ကျောင်းသားတွေက–

'လက်တွေ့ မပြီးသေးဘူး၊ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ'

ဆိုပြီး ဝိုင်းမေးကြပါတယ်။ ဆရာမက …

'လက်မှတ်ထိုးရင်း အမှတ်ပြည့်ပေးမယ်'

ဆိုလို့ လက်မှတ်ထိုးပြီး ထွက်လာကြပါတယ်။

ကျွန်မက ဘာဖြစ်လဲ သိချင်လို့ RC ဘက်ကို ထွက်လာပါတယ်။ RC ရှေ့မှာ မြင့်သန်း(တိုက်ပွဲဝင် ကော်မတီ)နဲ့ တွေ့ပါတယ်။ မြင့်သန်းက…

'ပထမဦးဆုံး RC အပေါ်ထပ်ကနေ ပွဲကြည့်စင်ဘက်ကို စာတွေ ဝေချလိုက်တယ်။ ပြီးတာနဲ့ စာဝေတဲ့ ဘိုဘိုဟန်နဲ့ မင်းလွိုင်(မောင်မှိုင်း)က ထွက်သွား တယ်။ ထောက်လှမ်းရေးက နောက်က လိုက်သွားတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဝိဇ္ဇာ ခန်းမဘက်မှာ စာကပ်တဲ့အချိန် ထောက်လှမ်းရေးက ခါးပိုက်နှိုက်လို့ အော်ပြီး ဖမ်းတယ်။ ဘိုဘိုဟန်က အဓိပတိလမ်းမဘက်ကို ထွက်ပြေးတယ်။ သူ့နောက်ကို တောက်လျှောက် ခါးပိုက်နှိုက်ဆိုပြီး အော်လိုက်တယ်။ ဘိုဘိုဟန်က အဓိပတိလမ်း မှာ သွားနေတဲ့ ကားကို လှမ်းတားပြီး တက်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ကားပိုင်ရှင်က ထောက်လှမ်းရေးကို အပ်လိုက်တယ်။ ထောက်လှမ်းရေးက ဘိုဘိုဟန်ကို ရိုက်နှက် ဖမ်းဆီးသွားတယ်'

လို့ ပြောပါတယ်။

အဲဒီနေ့က အားကစားပွဲတွေကိုလည်း ရပ်ပစ်လိုက်တယ်။

×××

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဒီဇင်ဘာ ၁၀ရက်၊ မနက် ၁၀နာရီလောက်မှာ ကျွန်မသူငယ်ချင်း ရီ၊ မြင့်သန်းနဲ့ တော်ကီ ကျော်စိုးတို့ သချာ်ဆောင် (ULB) ကို ရောက်လာပါတယ်။ ရီက 'ဒီနေ့ ချိန်းပွဲရှိတယ်၊ လိုက်မလား' ဆိုပြီး လာခေါ်ပါတယ်။ အတန်းထဲက လူတွေက ဘာချိန်းပွဲလဲဆိုပြီး ဝိုင်းမေးကြပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မက သိချင်ရင် လိုက်ခဲ့ဆိုပြီး ခေါ်လိုက်ပါတယ်။ တချို့လည်း စိတ်ဝင်စားလို့ လိုက်လာကြပါတယ်။

ကျွန်မတို့ အပေါ်ထပ်ကို တက်ပြီး ထပ်ခေါ်တော့ သချာ် တတိယနှစ် Section 2 က ကြူကြူနဲ့ တခြားကျောင်းသားတွေလည်း လိုက်လာကြပါတယ်။

ကျွန်မတို့ ULB က ထွက်လာတဲ့ လူအုပ်စုက RC ထဲမှာ ဝင်ပြီးဖွနေကြပါတယ်။ RC ထဲမှာလည်း ကျောင်းသားအတော်များများ ရှိနေကြပြီး၊ တချို့က အားကစားပွဲများ ပြန်စမလားဆိုပြီး လာစောင့်တာပါ။ တချို့ကလည်း မနေ့က ဖြစ်ထားတဲ့ ပြဿနာဆက်ဖြစ်မလား သိချင်လို့ပါ။ အဲဒီအထဲမှာ ထောက်လှမ်းရေး တွေလည်း ပါပါတယ်။

ရီက အမေရိကန်အလံပါတဲ့ တီရှပ်ကို ဝတ်ထားပါတယ်။ ကျွန်မတို့ လူစု RC ထဲ ရောက်တဲ့အချိန်မှာပဲ ဝိဇ္ဇာခန်းမရှေ့မှာ လူစုနေတဲ့ ထွန်းထွန်းသန်း (စိုးမိုး၊ လှ့ဘောင်သစ် ဒီမိုကရက်တစ်ပါတီ)၊ မျိုးမြင့် (အညာသား) တို့က RC ဘက်ကို လမ်းလျှောက်လာပါတယ်။ ကျွန်မတို့လည်း RC ထဲက ထွက်ပြီး ပလက်ဖောင်းပေါ် အရောက်မှာ လက်ခုပ်တွေ စ,တီးကြပါတယ်။ ကျွန်မတို့ လက်ခုပ်တီးရင်ပဲ ထွန်းထွန်းသန်းတို့က မျက်နှာဖုံးတွေ စွပ်ပြီး ခွပ်ဒေါင်းအလံကို စ,ထောင်လိုက် ပါတယ်။ အဲဒီ ခွပ်ဒေါင်းအလံတွေအားလုံးကို ကိုမြင့်ဆွေက ရေးဆွဲပေးခဲ့တာပါ။ သူလည်း ထောင် ၁၅နှစ်ကျခဲ့ပါတယ်။

ထွန်းထွန်းသန်းက RC ရှေ့က အုတ်ခုံပေါ် တက်ပြီး ...

'ကျောင်းသား ရဲဘော်အပေါင်းတို့... တခြားနိုင်ငံတွေက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေဟာ ကွန်ပျူတာတွေနဲ့ ခေတ်မီ သင်ခန်းစာကို သင်ယူနေတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့တွေက ခေတ်နောက်ကျနေတဲ့ သင်ခန်းစာတွေကိုပဲ သင်ကြားခွင့်ရ ကြပါတယ်။ ဒါတောင်မှ မြန်မာပြည်ရဲ့ အမြင့်ဆုံး သင်ခန်းစာတွေထဲက ကွမ်တမ် သီအိုရီကို လေ့လာနေတဲ့ ကျောင်းသား ဘိုဘိုဟန်ကို ခါးပိုက်နှိုက်ဆိုပြီး ရိုက်နှက်ဖမ်းဆီးသွားတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားတွေ အခုကိစ္စကို လုံးဝ ဆန့်ကျင်ပါတယ်။ ဒါဟာ လုံးဝ မဖြစ်သင့်တဲ့ ကိစ္စဖြစ်ပါတယ်'

ဆိုပြီး တရား စ,ဟောပါတယ်။

ဘိုဘိုဟန်ကို အခုလို ဖမ်းလိုက်တာကို ကျောင်းသားတွေ မကျေနပ်ကြပါဘူး။ စာကြည့်တိုက်ရှေ့ ကွင်းပြင်က ကုံကော်ပင်တွေအောက်မှာ ကျောင်းသား တွေ အုပ်စုလိုက်

ရပ်ပြီး ထောက်ခံကြောင်း ပြသနေပါတယ်။ ကားတွေက ဖြတ်သွားဖြတ်လာလုပ်နေလို့ ရီက ကျွန်မကို...

'တို့တစ်တွေ လမ်းပိတ်ကြရအောင်'

ဆိုပြီး ပြောလို့ ကျွန်မနဲ့ ရီ အဓိပတိလမ်းမပေါ်ကို လွယ်အိတ်တွေနဲ့ လမ်းပိတ်လိုက်ပါတယ်။

ဆက်ပြီး ရီက...

'ကျွန်မတို့ကို ထောက်ခံတယ်ဆိုရင် အဓိပတိလမ်းပေါ်ကို ဆင်းခဲ့ကြပါ'

လို့ အော်လိုက်ပါတယ်။ ချက်ချင်းပဲ ခက်မာနဲ့ ရာသက်ပန် (တောင်ဂူ ဆောင်) တို့ အဓိပတိလမ်းပေါ် ဆင်းလာကြပါတယ်။ ထပ်ပြီး ကျွန်မတို့တွေက-

'ကျောင်းသား သွေးနီတယ်ဆိုတာ ပြကြစို့'

ဆိုပြီး ထပ်အော်တဲ့အခါမှာတော့ ကုံကော်ပင်တွေအောက်မှာ ရှိနေတဲ့ ကျောင်းသားတွေ လမ်းပေါ်ကို ဆင်းလာကြပါတယ်။ အဓိပတိလမ်းပေါ်မှာ လူတွေ တော်တော်များများစုမိတော့ သီဟသူ (ကိုဆန်နီ) က ...

'ကဲ - ကျဆုံးသွားတဲ့ သူရဲကောင်းတွေကို အလေးပြုကြမယ်၊ ပြီးရင် တစ်မိနစ်ငြိမ်ကြမယ်'

လို့ ပြောတော့ ကျွန်မတို့တွေလည်း အလေးပြုပြီး တစ်မိနစ်ငြိမ်ကြပါတယ်။ ပြီးတော့ 'ကမ္ဘာမကျေဘူး' သီချင်းကို သံပြိုင်သီဆိုကြပါတယ်။ သီချင်းဆိုပြီးတော့-

'ကျောင်းသားသမဂ္ဂဖွဲ့စည်းရေး...တို့အရေး'

'ဖမ်းဆီးထားသော နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများအား ခြွင်းချက်မရှိ ပြန်လွှတ်ပေးရေး...တို့အရေး'

'၉၀ - ရွေးကောက်ပွဲရလဒ်ကို အတည်ပြုပေးရေး...တို့အရေး'

'တွေ့ဆုံဆွေးနွေး အဖြေရှာရေး...တို့အရေး'

ဆိုပြီး သံပြိုင် ကြွေးကြော်ကြပါတယ်။

ကျွန်မတို့ ကျောင်းသားတွေမှာ အစွဲအလမ်းတစ်ခုရှိပါတယ်။ ဘွဲ့နှင်းသဘင်ခန်းမရှေ့က စတဲ့ တော်လှန်ရေးဟာ သွေးမြေကျတတ်တယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့ အဲဒီနေရာကို ရှောင်ပါတယ်။

ဒီနောက်မှာ ချီတက် ဆန္ဒပြတဲ့အနေနဲ့ RC ရှေ့ကနေ အဓိပတိလမ်းမ အတိုင်း ချီတက်ပြီး ရာမညာ၊ တောင်ငူဆောင်တွေကို လှည့်ပတ်ကြပါတယ်။ ချီတက်ရင်း လမ်းတောက်လျှောက်မှာ ကြွေးကြော်သံတွေကို ဟစ်ကြွေးခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီ ဆန္ဒပြပွဲမှာ ကျောင်းသားထုဟာ ထောင်နဲ့ချီပြီး ပါဝင်ခဲ့ပါတယ်။

ကျောင်းထဲမှာ ဆန္ဒပြနေကြတုန်းမှာပဲ ကျောင်းတံခါးတွေကို ပိတ်လိုက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပါတယ်။ ကျောင်းရဲ့ အပြင်ဘက်မှာလည်း ကျောင်းသားတစ်အုပ်က ကျောင်းထဲဝင်ဖို့ ကြိုးစားအားထုတ်နေကြပါတယ်။ အဲဒီကျောင်းသားတွေကို သက်ထွန်း(လှူဘောင်သစ်)က ဦးဆောင်ပါတယ်။

ချီတက် ဆန္ဒပြပြီးတော့ RC ရှေ့ကို ပြန်အရောက်မှာ သပိတ်စခန်းဖွင့်လိုက်ပါတယ်။ ထွန်းထွန်းသန်း၊ မျိုးမြင့်၊ ဆန်နီ၊ မောင်မှိုင်းတို့ တရားဟောနေကြပါတယ်။ ခဏနေတော့ အဲဒီအဖွဲ့ထဲက တစ်ယောက်က …

'ဒီနေ့ဟာ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် နိုဗယ်လ် ငြိမ်းချမ်းရေးဆု ရတဲ့နေ့ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ဦး တရားဟောပါ'

လို့ တောင်းဆိုပါတယ်။

ကျွန်မတို့ အမျိုးသမီးအုပ်စု ခေါင်းချင်းဆိုင်လိုက်ကြပေမယ့် ဟောမယ့်သူ ထွက်မလာပါဘူး။ ဒီတော့ အေးကျော်နဲ့ အငယ်ကောင်က ကျွန်မကို နင် ဟော လိုက်ဆိုပြီး ပြောကြပါတယ်။ တကယ်က ကျွန်မ ဘာမှ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားတာ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ဟောမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ရှေ့ကို ထွက်လိုက်ပါ တယ်။

ကျွန်မ RC ပေါင်းကူးအမိုးပေါ် တက်ဖို့ အရပ်မမီတော့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်က ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး သူ့ပခုံးပေါ် တက်၊ မတ်တတ်ရပ်ခိုင်းပါ တယ်။ ပြီးတော့ သူက တဖြည်းဖြည်း မတ်တတ်ရပ်ပေးပါတယ်။ အပေါ်က တစ်ယောက်က ဆွဲတင်ပေးပါတယ်။ အပေါ်ကို ရောက်တော့…

'ကျွန်မတို့ မြန်မာပြည်အနေနဲ့ ကမ္ဘာမှာ အမြင့်ဆုံးဆုတစ်ခုဖြစ်တဲ့ နိုဗယ်လ် ငြိမ်းချမ်းရေးဆုကို ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် ရတဲ့အတွက် အားလုံး ဂုဏ်ယူကြပါ တယ်။ ကျွန်မတို့ဟာ အမျိုးသားခေါင်းဆောင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်နဲ့အတူ ဒီမိုကရေစီရေးအတွက် ဆက်လက်တိုက်ပွဲဝင်ကြမှာပါ။ အခုလို တိုက်ပွဲဝင်ဖို့အတွက် ကျောင်းသားထုကို စုစည်းဖို့ ကျောင်းသားသမဂ္ဂဟာ လိုအပ်ချက်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သမဂ္ဂဖွဲ့စည်းခွင့်ကို လေးလေးနက်နက် တောင်းဆိုပါတယ်'

ဆိုပြီး ပြောခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကြွေးကြော်သံတွေကို ဆက်ပြီး ဟစ်ကြွေးကြပြန်ပါတယ်။ ကျွန်မ အောက်ပြန်ရောက်တော့ မိုင်နီနီအောင်က …

'နင် ပြန်တော့၊ ကြာရင် မကောင်းဘူး'

လို့ ပြောပါတယ်။

ကျွန်မနဲ့ မိုင်နီနီအောင်(အိန်ဂျယ်)တို့ သန့်စင်ခန်းထဲမှာ အဝတ်လဲဝတ်ပြီး ကျွန်မရဲ့ ဆံပင်တွေကို အတိုဖြစ်သွားအောင် ကလစ်နဲ့ ညှပ်လိုက်ပါတယ်။

ကျောင်းအဝင်ဝမှာတော့ ဆရာတွေက ကျောင်းသားကဒ်တွေကို စစ်ဆေးပြီး

ကဒ်ပြနိုင်မှ အပြင်ထွက်ခွင့်ပေးပါတယ်။ ကျောင်းသားတွေကတော့ ချီတက်ဆန္ဒပြနေတုန်းပါ။ ကျွန်မတို့ RCထဲက မာလာဆောင်အဝထိ ပေါက်တဲ့ ရေနုတ်မြောင်းအဟောင်းထဲကနေ လမ်းလျှောက်ထွက်လာပါတယ်။ မာလာပေါက်ရောက် တော့ မြောင်းပေါက်ဝမှာ စောင့်နေတဲ့ စစ်သားကို ကျွန်မ နေမကောင်းလို့ ပြန်ခွင့်ပေးပါ။ အထဲမှာ ကျောင်းသားတွေ ဆန္ဒပြနေတော့ ဆရာတွေက ကဒ် စစ်နေတယ်။ ကျွန်မ ကျောင်းသားကဒ် မေ့ခဲ့လို့ပါဆိုပြီး သရုပ်ဆောင်ကြပါတယ်။

စစ်သားက ကျွန်မနဲ့ အိန်ဂျယ်ကို ထွက်ခွင့်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် လှည်းတန်းအထိ ကားတစ်ခါစီး၊ လှည်းတန်းကနေ မြို့ထဲကို ကား တစ်ခါထပ်စီး၊ မြို့ထဲရောက်တော့ အိန်ဂျယ်က အမေရိကန်စင်တာကို ဝင်သတင်းပေးပါတယ်။ ကျွန်မကတော့ ကားငှားပြီး အိမ်ပြန်ပါတယ်။

ကျွန်မ ကားမှတ်တိုင်မှာပဲ ဆင်းလိုက်တော့ ကျွန်မမောင်လေးက လာစောင့်ပြီး…

'ပြေးတော့၊ အိမ်မှာ ထောက်လှမ်းရေးတွေ ရောက်နေတယ်'

တဲ့။ ဒါကြောင့် ကျွန်မလည်း သုံးခွမြို့က ကျွန်မရဲ့ အဒေါ်အိမ်ကို တန်းပြေးပါတယ်။

နောက်မှ ကြူကြူကို ၁၀ရက်နေ့မှာပဲ ရူပဗေဒဌာနထဲအထိ ဝင်ဖမ်းခဲ့တယ်လို့ သိရတယ်။ တခြား ကျောင်းသူတွေကိုလည်း မာလာပေါက်မှာ ကားတစ်စီးရပ်ပြီး 'အိမ်ပြန်ပို့မယ်၊ ကားပေါ်တက်'လို့ ခေါ်လို့ ကျောင်းသူတွေ ကားပေါ်ကို တက်ကြတော့ လှည်းတန်းလည်း ရောက်ရော အချုပ်ကားနဲ့ ပြောင်းတင်ပေးလိုက်ပြီး အင်းစိန်ထောင်ကို ပို့လိုက်တယ်လို့ သိရတယ်။

ကျွန်မကို မမိတော့ မိသွားတဲ့ ကြူကြူကိုပဲ ဂျပ်ဆင်ပေါ် တရားဟောတယ်ဆိုပြီး တရားစွဲပါတယ်။ ရှေ့နေငှားပြီး လျှောက်လဲခွင့်မရတော့ ကြူကြူက သူကိုယ်တိုင်ပဲ လျှောက်လဲပါတယ်။

'ဒီလောက် မြင့်တဲ့ ဂျပ်ဆင်ပေါ်ကို ကျွန်မ တက်ရအောင် ကျွန်မက Super woman မှ မဟုတ်တာ'

လို့ လျှောက်လဲခဲ့ပါတယ်။

မြင့်သန်းကိုလည်း ၁၀ရက်နေ့မှာပဲ ကျောင်းက အပြန် ၄၈-ဟိုင်းလပ်(စ်) ကို စီးလာတုန်း သူစီးလာတဲ့ ကားကို လမ်းမတော်ရဲစခန်းထဲ မောင်းခိုင်းပြီး ဖမ်းလိုက်ပါတယ်။

၁၀ရက်နေ့ညမှာ ကျောင်းထဲ မရောက်လိုက်တဲ့ ကိုကိုကြီးနဲ့ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်တချို့က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အေးကျော်နဲ့ တိုင်ပင်ကြပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

နောက်တစ်နေ့ ကျောင်းထဲကို ဝင်ပြီး အားဖြည့်ဖို့ပါ။ တိုင်ပင်ပြီး အေးကျော်က သူ့အိမ်သူ ပြန်သွားပါတယ်။ ကျန်တဲ့သူတွေ ကိုကိုကြီးအိမ်မှာ အိပ်ဖို့ လိုက်အသွားမှာ အားလုံး အဖမ်းခံရပါတယ်။

×××

၁၁ရက်နေ့မှာတော့ အဓိပတိလမ်း ဝင်ပေါက်ကို လုံးဝ ပိတ်ထားပါတယ်။ ကျန်တဲ့ တံခါးပေါက်တွေမှာတော့ လူဝင်သာရုံလောက်ပဲ ဖွင့်ပေးပြီး ဆရာတွေက ပိုက်စိပ်တိုက် စစ်ဆေးပါတယ်။ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်ဝင်ပေါက်တစ်ပေါက်တည်းပဲ ဘာမှ မစစ်ဆေးဘဲ ဝင်ခွင့်ပေးထားပါတယ်။

မနက် ၁၀နာရီလောက်မှာ လူစုမိကြပါတယ်။ လူစုမိမိချင်းပဲ ကျောင်းတံခါးတွေကို ပိတ်လိုက်ပါတယ်။ ပါမောက္ခချုပ်က ဘွဲ့နှင်းသဘင်ခန်းမထဲကနေ ကျောင်းသားတွေကို လူစုခွဲဖို့၊ လူစုမခွဲရင် တပ်မတော်က အကြမ်းဖက် ဖြိုခွဲရလိမ့်မယ်ဆိုပြီး လော်စပီကာနဲ့ အော်ပါတယ်။

အပြင်မှာ ရှိနေတဲ့ ကျောင်းသားတွေလည်း ကျောင်းထဲဝင်ဖို့ အတင်းကြိုးစားကြပါတယ်။ လိုင်းပေါက် မှတ်တိုင်မှာ ရီရီထွန်း တရားဟောနေတုန်း ထောက်လှမ်းရေးက ဝင်ဖမ်းတာ ကိုဇော်မင်း(အာပြဲ)နဲ့ တိုးတိုးမြင့်(ဖိုးသာထူး)တို့ ကယ်လိုက်လို့ ရီရီထွန်း အဖမ်းမခံရခဲ့ရတာပါ။

ကျောင်းသားတွေရဲ့ တောင်းဆိုချက်တွေကို ကိုယ်စားလှယ်ရွေးချယ်ပြီး ပါမောက္ခချုပ်ဆီ တင်ပြကြပါတယ်။

နေ့လယ်ပိုင်းလောက်မှာ ရန်ကုန်တိုင်း တိုင်းမှူး ဗိုလ်ချုပ် မျိုးညွန့်ကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်ပြီး ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ထဲကို ဝင်ရောက်စီးနင်းခဲ့ပါတယ်။

ကျောင်းသားအယောက် ၄၀၀ ကျော်ကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားပါတယ်။ ၁၁ရက်နေ့မှာပဲ ကျောက်တံတားမြို့နယ်မှာ နေတဲ့ ရီရီထွန်းနဲ့ ကိုမြတ်စံတို့ကို ဝင်ဖမ်းတော့ အိမ်မှာရှိနေတဲ့ကိုမြတ်စံကိုမိသွားပါတယ်။နောက်နှစ်ရက်အကြာမှာခင်မိုးအေးကိုလည်း ဖမ်းမိသွားပါတယ်။ အင်းစိန်အုပ်စု အကုန်လုံးနီးပါး အဖမ်းခံခဲ့ရပါတယ်။

×××

၁၉၉၁ ခု၊ ဒီဇင်ဘာ ၁၀ရက်နေ့မှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှုဟာ ကျောင်းသားတွေအများကြီး အဖမ်းခံခဲ့ရတဲ့ ၁၉၈၈ နောက်ပိုင်း အတော်ကြီးမားတဲ့ ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှုတစ်ခုဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလှုပ်ရှားမှုဟာ ပြည်သူတွေရဲ့ လိုလား ချက်ကို ထင်ဟပ်တဲ့ ကျောင်းသားတွေရဲ့ တိုက်ပွဲတစ်ပွဲလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ မြန်မာပြည်ရဲ့ သမိုင်းဟာ တောက်ပမြဲ တောက်ပနေပါတယ်။

၁၉၉၁ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ ၁၀ရက်နေ့မှာ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် နိုဗယ်လ်ဆုကို

ရခဲ့ပေမယ့် စစ်အစိုးရကတော့ ဂရုမစိုက်ခဲ့ပါဘူး။ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကို ပြန်မလွှတ်တဲ့အပြင် နောက်ထပ် နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားသူတွေကို ရာနဲ့ချီပြီး ဖမ်းဆီးခဲ့ပါတယ်။ အမျိုးသားညီလာခံကို တမေ့တမော အချိန်ဆွဲ ကျင်းပခဲ့ပြီး မြန်မာနိုင်ငံကို ဆက်လက်ချုပ်ကိုင်ဖို့ စစ်အာဏာရှင်ဥပဒေကို အသက်သွင်းခဲ့ကြပါတယ်။ အခုအချိန်မှာတော့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ရေးဆွဲခဲ့တဲ့ စစ်အုပ်စု သက်ဆိုးရှည်စေမယ့် အခြေခံဥပဒေဟာ အသက်ဝင်ခဲ့ပါပြီ။ မြန်မာပြည်သူတွေကတော့ ဒီနေ့အထိ အခြေခံဥပဒေ ပြင်ဆင်ရေးဆိုတဲ့ တောင်းဆိုချက်ကို ရဖို့ ဆက်လက်တိုက်ပွဲဝင်ဆဲပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

မိုးကလျာဦး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

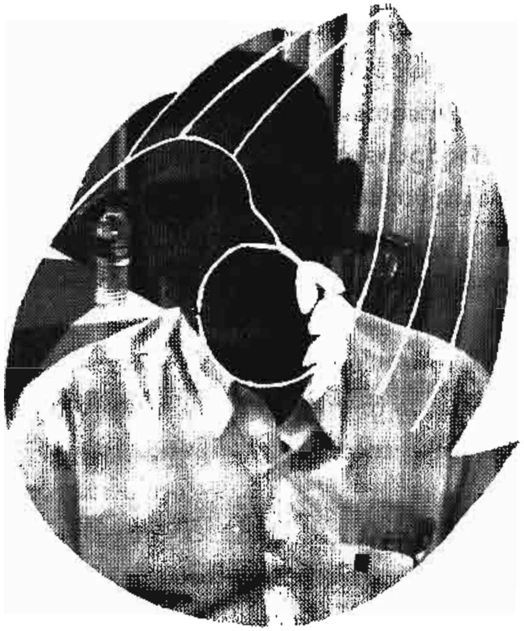

အစလေးတစ်စ

သူ

နှင်း မဝေနိုင်သေးသော ရန်ကုန်ဆောင်း၏ ချမ်းစိမ့်ရုံလေး နံနက်ခင်းမှာ Arts canteen သည် Morning Section ကျောင်းသူ-ကျောင်းသားများဖြင့် အသက်ဝင်နေပြီ။ ဝရွာတိုးချဲ့ဆောင်များကို ကျော်လာပြီး ကင်(န်)တင်း အလယ်လောက်ရှိ ချိန်းထားသည့်ဆိုင်သို့ အကြည့်တွင် ကိုဘိုဘိုဟန်နှင့် ကျောင်းသားအချို့ ထိုင်နေကြသည်ကို တွေ့လိုက်သည်။ ကိုဘိုဘိုဟန်နှင့် ထိုင်နေကြသောသူများသည် ယနေ့ ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှုတွင် ပါဝင်မည်ဟု သိလိုက်သော်လည်း မလိုအပ်ဘဲ မသိသင့်ဟု ယူဆ၍ လူရှင်းသော ဆိုင်ထောင့်သို့သွားကာ လွတ်သော ခုံတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မှာထားသော လက်ဖက်ရည်မရောက်ခင်မှာပင် ကိုဘိုဘိုဟန်က ဘေးထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

'ခင်ဗျားပစ္စည်းတွေ ယူထားလိုက်တော့လေ'

ဟု ကျွန်တော်ပြောသည့်အခါ ကိုဘိုဘိုဟန်က…

'ကျွန်တော် သိမ်းထားဖို့ အဆင်မပြေဘူး၊ ခင်ဗျားပဲ သိမ်းထားလိုက်ပါလို့'

ပြန်ပြောသည်။ စိတ်ထဲတွင် တော်တော်လေး ဒေါသထွက်သွားသော်လည်း ဒီအချိန်မှာ အဆင်ပြေအောင် လုပ်တာပဲ ကောင်းပါတယ်လို့ ကိုယ့်ဘာသာ ဖြေသိမ့်လိုက်သည်။ ယခင်ရက်များက ညှိနှိုင်းထားသည်မှာ ကျွန်တော်က လက်ကမ်းစာရွက်များကို တစ်နေ့ချင်းစီအတွက် ပြုလုပ်ပေးရန်နှင့် (၉-၁၂-၁၉၉၁) ဆန္ဒပြပွဲ မတိုင်မီ မနက် ၈နာရီလောက်တွင် အုပ်စုခွဲ၍ စာကပ်ရာ၌ တောင်ငူ၊ ရာမည၊ မန္တလေး ဆောင်များတွင် စာကပ်ပေးရန်ဖြစ်သည်။ ဒီအထုပ်အပိုးတွေနဲ့ စာ ဘယ်လို ကပ်ရမလဲဆိုသည့် ပြဿနာက ကျွန်တော့်ကို တော်တော် စိတ်ရှုပ်ထွေးစေပါသည်။ ကိုဘိုဘိုဟန်နှင့် စကားအနည်းငယ် ပြောပြီးနောက် စ,ကပ်ရတော့မည့်အချိန် နီးလာသဖြင့် နှုတ်ဆက်ကာ အတူပါလာသော စိန်ကျော်ဦးကို ခေါ်၍ တောင်ငူဆောင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

×××

တောင်ငူဆောင် ကင်(န်)တင်းရောက်သောအခါ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ခုထဲ ဝင်ထိုင်ကြသည်။ ဒီအထုပ်အပိုးတွေ လွယ်ရင်း စာကပ်ဖို့ဆိုတာ လူတွေ ကြားထဲတွင် ထင်ရှားလွန်းသည်။ တစ်ယောက်တည်း စာကပ်လျှင်လည်း အန္တရာယ် များလွန်းသည်။ နောက်ဆုံးတော့ တစ်ယောက်တည်းလုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး…

'ကျော်ဦး… မင်း ဒီအထုပ်တွေနဲ့ ဒီဆိုင်မှာပဲ စောင့်နေလိုက်တော့။ ငါ နာရီဝက်လောက်ကြာတဲ့အထိ ပြန်မရောက်ရင် ဒါတွေယူပြီး ပြန်တော့'

ဟု မှာကာ တောင်ငူဆောင်သို့ တစ်ဦးတည်း ထွက်လာခဲ့သည်။ လွယ်အိတ်ထဲတွင် ကပ်ရမည့် စာရွက် ၁၀ ရွက်ခန့်နှင့် ကော်ထုပ်ကို အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် ပြင်ထားပြီးဖြစ်သည်။

တောင်ငူဆောင်အဝရောက်လျှင် ပို၍ကြီးသော ပြဿနာတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ လက်ပတ်အနီ ပတ်ထားသည့်လူများက အဆောင်အဝင်ဝတိုင်းတွင် ခုံရှည်များချ၍ ထိုင်နေကြသည်။ သူတို့ တစ်စုနှင့် တစ်စုသည် လှမ်းကြည့်လျှင်လည်း မြင်နိုင်သည့်၊ လှမ်းအော်လျှင်လည်း ကြားနိုင်သည့် အကွာအဝေး။ ဥဒဟိုသွားလာနေသည့် ကျောင်းသား-ကျောင်းသူများသည်သာ ကျွန်တော့်၏။ မျက်ကွယ်အကာ အကွယ်ပေးဖြစ်သည်။ ကျောင်းသားများကြားတွင် ကျောင်းသားယောင် ဆောင်ထားသူများ သေချာပေါက်ရှိမည်ဖြစ်သောလည်း၊ ၎င်းတို့ကိုယ်တိုင် မျက်နှာဖုံးစွပ်ချ၍ ကျောင်းသားများကြားတွင် ကိုယ်ထိလက်ရောက် ဖမ်းဖို့ ခက်ပေမည်။ လက်ပတ်နီနှင့် လက်မရှိုးများ မမြင်လျှင် လတ်တလော အန္တရာယ်ကင်းလိမ့်မည်။ သို့သော် အဆောင်တစ်ခုတွင် နှစ်နေရာ၊ သုံးနေရာလောက် ကပ်မည့် မူလအစီအစဉ်ကို အကောင်အထည်ဖော်လောက်အောင်တော့ သတ္တိမရှိတော့ပါ။ အဆောင်တစ်ခုတွင် တစ်နေရာပဲ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကပ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ တောင်ငူဆောင်၏ တိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ရှေ့နောက် ကျောင်းသားအုပ်စုများကို မျက်ကွယ်ယူ၍ စာတစ်စောင်ကပ်လိုက်သည်။ ခပ်သုတ်သုတ်ဖြင့် ထွက်သွားပြီး အဆောင်အပြင်အရောက် ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ လက်ပတ်နီများ ဝရုန်းသုန်းကားဖြစ်နေသည်ကို မြင်သဖြင့် တစ်စောင်ထက်ပို၍ မကပ်မိသည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျေးဇူးတင်ရင်း နဂိုထက် ပိုမြန်အောင် သုတ်ခြေတင် ကာ ရာမညထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ သည့်နောက်တွင် မန္တလေးဆောင်အရောက်မှာ အဆောင်ထဲတွင် Class များမရှိသဖြင့် ကျောင်းသား သုံးလေးယောက်သာ တွေ့ရ သည်။ လက်ပတ်အနီများလည်း စိတ်သက်သက်သာသာဖြင့်ပင် စာတစ်စောင်ကပ်ခဲ့ပါ သည်။

တာဝန်တစ်ခု ပြီးမြောက်သွားသဖြင့် ပေါ့ပါးစွာပင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ထိုင်နေသည့် စိန်ကျော်ဦးကို ခေါ်ကာ သိပ္ပံအဆောင်များဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက်ဖြင့် သွားကြသည်။ အဆောင်သုံးခု ပရဝဏ်နှင့် ဝေးလေ ကောင်းလေလို့ ခံစားရပါသည်။

×××

Arts Canteen သို့ ဒုတိယအကြိမ်ဝင်လာသည့်အခါမှာ ကိုဘိုဘိုဟန်နှင့် မနက်က မြင်ခဲ့ရသော ကျောင်းသားများကို တစ်ယောက်မှ မတွေ့ရသဖြင့် တစ်နေရာ သို့ သွားစုနေကြသလားဟု တွေးမိသည်။ ကိုဘိုဘိုဟန်မှ လွဲ၍ ကျန်သည့် အင်းစိန်ကျောင်း သားအုပ်စုမှ တစ်ယောက်မျှကို မသိသဖြင့် ဘယ်သူ့ကို ရှာ၍ ဆက်သွယ်မေးမြန်းရမည်ကို မသိ၍ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာပင် လတ်တလော စခန်းချနေလိုက်သည်။ လှုပ်ရှားမှု လုပ်ရန် သတ်မှတ်ထားသည့် အချိန်ရောက်လျှင် တော့ပေါ်လာကြမှာပဲဟု စိတ်အေးအေးပဲ ထားလိုက်ပါသည်။ သတ်မှတ်ထားသည့် အချိန်က ၁၁ နာရီမှဆိုတော့ စောပါသေးသည်။ သို့သော် နေသာ ပို၍မြင့်လာသည်၊ ပုံမှန်ထက် ထူးခြားသောလှုပ်ရှားမှု တစ်စုံတစ်ခုမှ မမြင်ရသဖြင့် စိုးရိမ်စိတ်က တဖြည်းဖြည်း ကြီးစိုးလာပါသည်။ ဘေးမှာ ထိုင်နေသော စိန်ကျော်ဦး၏ 'ဘာလုပ်မှာလဲ'ဟူသော မေးခွန်းကို ပြန်ဖြေရန်ပင် ခက်ခဲနေပါသည်။ နေ့လယ် တစ်နာရီ ကျော်သွားသည်အထိ ဘာမှမဖြစ်လာသည့်အခါ တစ်ခုခုတော့ အမှားအယွင်းဖြစ်နေ ပြီဟု နားလည်လိုက်ပါသည်။

×××

၁၀-၁၂-၁၉၉၁။

မနက်စောစောကပင် ကျောင်းကို ရောက်လာပြီး ကင်(န်)တင်း တစ်ခုပြီး တစ်ခုမှာ ကိုဘိုဘိုဟန်ကို လိုက်ရှာကြည့်သော်လည်း အစအနပင် မတွေ့ရပါ။ (နောက်မှ သိရသည်မှာ မနေ့က စာကပ်နေစဉ် အဖမ်းခံလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။) စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ပင် ကိုယ့်အတန်းထဲကိုယ် ဝင်ထိုင်နေပြီး သင်နေသော ဆရာ၏ စကားများကို မကြား

တစ်ချက် ကြားတစ်ချက်ဖြင့်သာ တရွေ့ရွေ့အချိန်ကုန်သွားပါသည်။ မနက် ၁၁ နာရီ (ခန့်မှန်းခြေ)ခန့်တွင် ကျောင်းသား-ကျောင်းသူများ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်၍ အဓိပတိလမ်း ပေါ်တွင် ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှုတစ်ခုဖြစ်နေကြောင်း ပြောသံကြားရသဖြင့် အခန်းမှ ထွက်ကာ အဓိပတိလမ်းဘက်သို့ သွားခဲ့သည်။ RC Hallနားအရောက်တွင်ပင် အဓိပတိ လမ်းအနီး Science Building ဘေး မြေကွက်လပ်တွင် မျက်နှာကို ပဝါစည်းထားပြီး ကြွေးကြော်သံများ အော်နေကြသော ကျောင်းသား ၁၀ ယောက်ခန့်ကို တွေ့ရပါသည်။ သူတို့အုပ်စုနှင့် မလှမ်းမကမ်း ဝန်းကျင်တွင် ကျောင်းသား-ကျောင်းသူများ စုစု… စုစုနှင့် အစုလိုက်…အစုလိုက် ရပ်နေကြပြီး ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ ထိုလှုပ်ရှားမှုကို တားဆီးရန် တာဝန်ယူထားသည့် ဆရာတစ်စုကိုလည်း တွေ့ရပါသည်။ မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်၍ ထိုအုပ်စုထဲတွင် ကိုဘိုဘို ဟန်ကို ရှာကြည့်သော်လည်း မတွေ့ရပါ။ သို့သော် မနေ့က ကိုဘိုဘိုဟန်နှင့် တစ်ဝိုင်းတည်း ထိုင်နေသူများထဲမှ တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ပါ သည်။ မှတ်မှတ်ရရ အရပ်ရှည်သလောက် အသားမည်းသဖြင့် (ထိုပွဲတွင် အသံပါ ပြဲသည်ကို သိခဲ့ရပါသည်။) သူ့ကို မှတ်မိလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ နောက် အင်းစိန်တောရတွင် ဆုံကြတော့မှ အထက်ပါ ထူးထူးခြားခြားပုဂ္ဂိုလ်မှာ အင်းစိန်သား ကိုမျိုးမြင့် (ထောင်တွင် အညာ သားဟု အမည်တွင်၏)ဖြစ်ပါသည်။ ဒီတော့မှ ယခုလှုပ်ရှားမှုကို ပြုလုပ်နေကြ သူများ မှာ အင်းစိန်မှ ကျောင်းသားများဖြစ်သည်ဟု သိလိုက်သော်လည်း ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိလား မသေချာသဖြင့် မေး၍ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ဘေးမှ ရပ်ကြည့်နေသည်မှာ ၁၅မိနစ်ကျော်ကျော် ကြာသွားသည်။ ကိုမျိုးမြင့်၊ ကိုဆန်နီနှင့် ကိုထွန်းထွန်းသန်း တို့က ကြွေးကြော်သံများ အော်လိုက်၊ ကျောင်းသားထုကို လှုံ့ဆော်သည့် စကားများ ပြောလိုက် နှင့် တဖြည်းဖြည်း လက်ခုပ်သံများက ကျယ်လောင်လာပါသည်။ လူစုခွဲမည်၊ ဖြစ်နိုင် လျှင် လက်ရဖမ်းမည့် တာဝန်ယူထားသည့် ဆရာများကလည်း သူတို့သုံးယောက်နားသို့ ချဉ်းကပ်ဖို့ကြိုးစားကြည့်သည်။ ကျန်သည့်လှုပ်ရှားမှုတွင်ပါဝင်သည့်ကျောင်းသားများက တားဆီးထား၍သာ အနားသို့ ကပ်၍မရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒီလိုနှင့်ပင် နာရီဝက်၊ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်တွင် ရပ်ကြည့်နေသော ကျောင်းသားများသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဦးဆောင်လှုပ်ရှားသူ ကျောင်းသားများနှင့် ပူးပေါင်းခဲ့ရာ ရာဂဏန်းမျှပင် ဆန္ဒပြရာသို့ ပါဝင်လာခဲ့သည်။ ဆရာများလည်း ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်ပြီ။

×××

အဓိပတိလမ်းမထက် ကျောင်းသားထုအလယ်တွင် ဝံ့ကြွားစွာ တလူလူလွင့် နေသော ခွပ်ဒေါင်းအလံကို ကြည့်ရင်း…

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

- မင်းလှိုင် (မောင်မှိုင်း)
- (Phy. 3rd. year)
- (ဖ) ဦးသော်ဝင်း + (မိ) ဒေါ်မြင့်မြင့်
- မွေးသက္ကရာဇ် ၃၁-၁၀-၁၉၆၈
- ဒေါ်ပုံ။

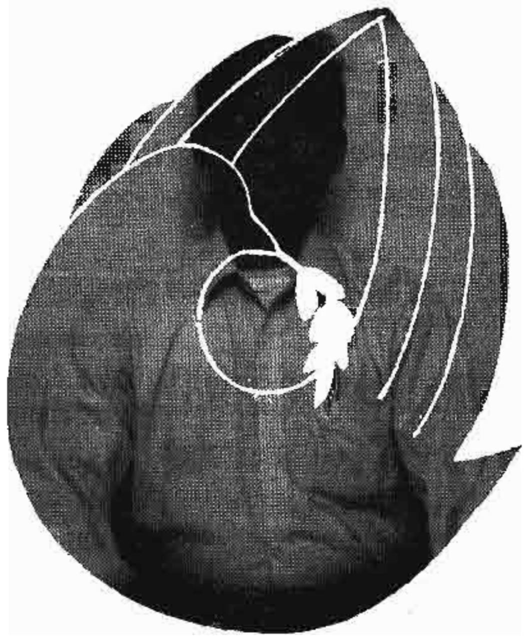

မပျော်ခဲ့ရသော အပျော်ဆုံးတစ်နေ့

ရန်နိုင်ဦး

လာမယ့် ၂၀၁၃၊ ဒီဇင်ဘာ ၁၀ ရက်ဆိုလျှင် ၂၂ နှစ်ပြည့်တော့မည်။ ကျွန်တော့်အဖို့မှာတော့ ပုံရိပ်တို့သည် မနေ့တစ်နေ့ကကဲ့သို့ ပြတ်သားနေဆဲ။

၁၉၉၁ ခုနှစ်တွင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် ငြိမ်းချမ်းရေး နိုဗယ်လ်ဆုရသည်မှာ ပြည်သူတစ်ရပ်လုံးကတော့ တီးတိုး တိတ်ဆိတ်စွာ လက်ခုပ်တီးကြသော်လည်း အာဏာရှင်အစိုးရကတော့ နိုဗယ်လ်ဆုကို အသိအမှတ်မပြုခဲ့။ နိုဗယ်လ်ဆုရှင်ခမျာလည်း အိမ်တွင် အကျယ်ချုပ်ကျနေရရှာ၏။

နိုဗယ်လ်ဆုရှင်ကို ဂုဏ်ပြုခြင်းနှင့်အတူ အာဏာရှင်စနစ် ကျဆုံးရေး၊ ဒီမိုကရေစီရရှိရေးအတွက် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ဝင်းအတွင်းမှာ ကျောင်းသားလူငယ်များ စုရုံးခဲ့ကြသည်။ ငြိမ်းချမ်းရေး၊ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ဆန္ဒပြ လှုပ်ရှားကြသည်။ ထိုလှုပ်ရှားမှုကြောင့်ပင် အဖွဲ့အစည်းအသီးသီးမှ ကျောင်းသားလူငယ်များမှာ ဖမ်းဆီးခြင်းခံရပြီး နှစ်ရှည်ထောင်ဒဏ်များ ကျခဲ့ရသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထာဝရ စစ်မှန်သော ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် ငြိမ်းချမ်းရေးကို လိုလားသူများ(အကျဉ်းကျခံပြီး တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သူများ)က ငြိမ်းချမ်းရေးတပ်လှန့်သံ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်များကို စုပေါင်းရေးသားဖို့ ကြိုးစားကြသည်။

နိုဗယ်လ် လှုပ်ရှားမှုတွင် ပါဝင်ပတ်သက်ခဲ့သူတစ်ဦးအနေဖြင့် ကျွန်တော် မဖြစ်မနေရေးပေးရမည်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော့်အဖို့မှာက စာရေးနေကျ ကလောင်တစ်ချောင်းမဟုတ်။

ကျွန်တော့်အတွေးများ နောက်ကြောင်းပြန် စီးမျောဖြစ်ရာအတိုင်း စကားလုံးများဖြင့် အသက်သွင်းဖြစ်တော့သည်။

×××

ဘိုဘိုဟန်နှင့် ဆန်နီ (ခေါ်) သီဟသူတို့နှစ်ယောက် ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာသည်။ ဒေါ်စု နိုဗယ်လ်ဆုရသည့်အပေါ် ဂုဏ်ပြု လှုပ်ရှားမှုတစ်ခု ပြုလုပ်ဖို့ တိုင်ပင်သည်။

အခြေအနေက တင်းကျပ် ခက်ခဲလွန်းသော အနေအထား။ အာဏာသိမ်းစစ်အစိုးရမှာ ဓားထက်နေသည်။ မည်းမည်းမြင်သမျှ အငမ်းမရ ခုတ်ထစ်နေသောကြောင့် မည်သူမျှ ခေါင်းမထောင်ရဲပေ။ ကျွန်တော့်ထံမှ စကားသံထွက်မလာ၍ ဘိုဘိုဟန်က…

'ဘာလဲ၊ မင်းက ကျောင်းပြီးတာနဲ့ ဂျပန်ထွက်တော့မှာမို့ ဈေးဝေနေတာ လား'

ချက်ချင်းပင် ကျွန်တော် ပြန်ပြောဖြစ်ခဲ့သည်။

'လုပ်ရင်တော့ ထိထိရောက်ရောက် လုပ်ရလိမ့်မယ်။ အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ အောင်မြင်ခဲ့ရင် ထောင်ကျ တန်းကျလည်း တန်တယ်'

တကယ်လည်း ကျွန်တော်တို့အားလုံး၏ စွန့်စားမှုမှာ အလျော်အစားများ သည်။

ဒီနောက်ပိုင်းမှာ မျိုးမြင့်(အညာသား)လည်း ပါဝင်လာ၏။ ကျွန်တော်တို့ ၏ လှုပ်ရှားမှု အောင်မြင် အထမြောက်အောင် အားလုံး ခေါင်းရှုပ်ဆိုင်ခဲ့ကြသည်။

×××

ဒီဇင်ဘာ ၉ရက်နေ့မှာတော့ မိုးချုပ်မှ အိမ်သို့ ပြန်ဖြစ်သည်။

ရပ်ကွက်ထဲ ရောက်မှ ဘိုဘိုဟန်တစ်ယောက် အဖမ်းခံရသည်ကို သိရတော့သည်။ မနက်ပိုင်းတုန်းက ကျောင်းသားတစ်ဦးအား 'သူခိုး…သူခိုး…'ဟု ဆိုကာ ရိုက်နှက် ဖမ်းဆီးပြီး ဘွဲ့နှင်းသဘင်ခန်းမထဲသို့ ခေါ်သွားကြောင်း သတင်း သဲ့သဲ့ကြားသည်။ ထိုကျောင်းသားမှာ ဘိုဘိုဟန်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မထင်ထားခဲ့ပေ။

ဒီဇင်ဘာ ၁၀ရက်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့ လှုပ်ရှားမှု အထမြောက် အောင်မြင်ခဲ့၏။

၁၁ရက်နေ့တွင်လည်း ပိုမိုများပြားလာသော ကျောင်းသားထုနှင့်အတူ ဆန္ဒပြခဲ့ကြသည်။ ၁၁ရက်နေ့ ညနေမစောင်းခင်မှာ စစ်တပ်က အင်အားသုံးပြီး ဖြိုခွဲခဲ့၏။ ကျောင်းသားအများအစု ဖမ်းဆီးခြင်း ခံရသည်။

×××

ဒီဇင်ဘာ ၁၄ရက်နေ့ည…။

တခြားအိမ်သို့ ပြောင်းမအိပ်ခင် အိမ်တွင် ထမင်းစားသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဧည့်စာရင်းစစ်မယ်ဆိုပြီး လူတစ်စု ရုတ်တရက် ရောက်လာသည်။

ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်သည်။ သူတို့ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်ရာနောက် သို့ ကျွန်တော်လိုက်သွားရတော့၏။

ထောက်လှမ်းရေး (၆)နှင့် (၇)တွင် ကျွန်တော့်ကို စစ်ဆေးမေးမြန်း ကြသည်။ သူတို့ ဖမ်းလာပြီး ၁၀ ရက်မြောက်သောနေ့ ဒီဇင်ဘာ ၂၄ ရက်တွင် အင်းစိန် သီးသန့်ထောင်(တွဲဘက်)သို့ ပို့သည်။ ထိုနေ့က တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကျောင်းဝင်းအတွင်းကနေပြီး စုပြုဖမ်းလာခဲ့သော တချို့ကျောင်းသားများကို ပြန် လွှတ်ပေးသောနေ့ဖြစ်သည်။ ထောင်ဘူးဝတွင် ညမှောင်သည်အထိ စောင့်နေရသည်။ ကျွန်တော့်အား စွပ်ထားသော ခေါင်းစွပ်မှာ အပေါက်လေးများ ရှိသောကြောင့် မြင်နေရသည်။ ကျွန်တော်က ထောင်သို့ အဝင်၊ သူတို့က အထွက်။

ထိုညကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မမေ့။ ဘဝတွင် ပထမဆုံး ထမင်းငတ် သောနေ့လည်းဖြစ်၏။

'ထမင်းမစားရသေးလို့ပါ၊ ထမင်းပေးပါ'

ဟု ထောင်ဝန်ထမ်းအား တောင်းမိသည်။

'မရှိတော့ဘူး။ ထောက်လှမ်းရေးက မကျွေးလိုက်ဘူးလား'

ဟု ပြန်ပြော၏။

မိုက်ဆာလိုက်၊ ရေသောက်လိုက်နှင့် ဒီဇင်ဘာ ညချမ်းကို ကြိုးစား ကျော်ဖြတ်ရင်၊ X' mas mid night ဘုရားရှိခိုးရန် နှိုးဆော်သည့် ဘုရားကျောင်းမှ ခေါင်းလောင်းသံကို ကြားနေရ၏။

×××

ထောင်ကျသူများအားလုံး (နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများအပါအဝင်)မှာ ထောင်ဟွင်းရှိ ကိုယ့်အသက်ကို ကိုယ်ကြံဖန်ပြီး ရှင်သန်အောင် မွေးကြရသည်။ ရောဂါဖြစ်လာခဲ့ရင် မဖြစ်မနေ ဆေးထိုးရမည့်အချိန်ကို ထိတ်လန့်နေကြရသည်။

ဆေးထိုးအပ်တစ်ချောင်းတည်းဖြင့် လူများစွာကို ထိုးပေးသည်မှာ အသည်းယားစရာပင်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဆေးထိုးခံလိုက်ရ၍ ထောင်လက်ဆောင် ဘီပိုး ရခဲ့ပေလသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်တို့ ထောင်ကျ သူငယ်ချင်းများအကြားတွင် ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ခေါ်ဆိုကြသော နာမည်ပြောင် (Nick name) များ ရှိကြသည်။ ကျွန်တော်ဆိုလျှင် nick name နှစ်ခုတောင် ရှိသည်။ တစ်ခုက ကုလားကြီးဖြစ်သည်။ နောက် တစ်နာမည်ရတာကတော့ အဆောင်(၁)နှင့် ဆိုင်သော လူမှုရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ ပညာရေး အစစအရာရာကို ဘာမှန်းမသိအောင် အလုပ်ရှုပ်နေရသူဖြစ်သည်။ အိမ်ကိုပင် သတိရစိတ် မရှိလောက်အောင်ပင်။ ထိုအချိန်က ကုလသမဂ္ဂ အတွင်းရေးမှူးချုပ်၏ နာမည်ရှေ့မှာ Double တပ်ပြီး 'Double ဘူးထရို့စ်ဂါလီ' ဟု နောက်ပြောင်ခေါ် ခဲ့ကြသည်။

ထောင်အတွင်း၌ တစ်ခါတစ်ရံ ဘာမဟုတ်သည့် အသေးအဖွဲကိစ္စလေးများပေါ်မှာ အခြေခံပြီး တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး စိတ်ကောက်ကြ၊ စကားမပြောကြတာလည်း ကြုံရသေးသည်။ လူကြီးများ စိတ်ကောက်လျှင် ပိုပြီး ရယ်ချင်စရာကောင်းသေး၏။ လူငယ်များကပင် ကြားဝင်ဖျေစပ်ပေးခဲ့ရတာမျိုးတွေ အများကြီး ကြုံရသည်။

ကျွန်တော် နေခဲ့ရသော သီးသန့်ထောင်မှာတော့ မိသားစုက ဝေးလွန်းလို့ ထောင်ဝင်စာ မလာနိုင်လည်း အစားအသောက်၊ အနေအထိုင်၊ ကျန်းမာရေး ဘာမှ ပူစရာမလို။ ရောဂါကြောင့် ဆေးရုံတက်ရမည်ဆိုရင်လည်း မည်သည့်အဖွဲ့အစည်း ကပင်ဖြစ်စေ၊ အားလုံး ဝိုင်းဝန်းပံ့ပိုးပေးကြသည်။

မှတ်မှတ်ရရဖြစ်သည်ကတော့ ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်သော "ကိုဘိုနီအောင်" ပဲဖြစ်သည်။ စစ်ထောက်လှမ်းရေးများ၏ ရက်စက်သော ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှုကြောင့် မကြာခဏ တက်တတ်သည့် ဝေဒနာကို ခံစားရရှာသည်။ တက်သည့်အခါတိုင်းမှာ…

'ငါ ဘာမှမသိဘူး။ ဘာမှ မပြောနိုင်ဘူး။ ငါ့ကို မနှိပ်စက်နဲ့။ သတ်ချင် သတ်ပစ်လိုက်'

ဟု အမြဲအော်ပြီး ပြောတတ်သည်။ ကိုဘိုနီအောင်မှာ အာဏာရှင်စနစ် ဆိုး၏ ရက်စက်ယုတ်မာမှုအောက်ဆီက အပြစ်မဲ့သော သားကောင်ဖြစ်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

×××

မမေ့နိုင်သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ရှိပါသေးသည်။ ကျွန်တော် ထောင်မှ ထွက် ခါနီးရက်ပိုင်းအလိုတွင် ထောင်တွင်း ထမင်းတိုက်ပွဲဖြစ်သည်။

ညနေပိုင်း ထမင်းစားခါနီးမှ သဲတကျိကျိနှင့် ထမင်းဖြစ်မှန်း သိသည်။ ကြိတ်မှိတ်ပြီး မဝါးဘဲ မျိုချခဲ့ကြရသည်။

နောက်နေ့မနက်မှာလည်း ဒီ့နှယ်ပင်။ ထမင်းက မျိုလို့ မရ၊ စားလို့ မရပြန်။

ဒီညနေစာကို ထမင်းကို ထပ်အဖြစ်မခံနိုင်။ ဒုံရင်းအတိုင်းဆိုရင် ကျွန်တော် တို့ ညှိရာကျပေမည်။ အခြား ပုဒ်မများဖြင့် အကျဉ်းကျနေသော အပြင်ဘုတ်ဆောင်မှ လွဲ၍ (၁)ဆောင်၊ (၂)ဆောင်၊ ကျွန်းတိုက်၊ ဆေးရုံဆောင်၊ အားလုံး၏ ထမင်းကား

ရောက်လာပါက ထမင်းကို စစ်ဆေးကြရန် ညှိနှိုင်းထားကြသည်။ သဲများ၊ ကျောက်စရစ်ခဲများ ပါပါက မစားဘဲ နေရန် တိုင်ပင်ဖြစ်သည်။ အားလုံးကလည်း သဘောတူကြ၏။

ညနေရောက်တော့ ထင်ထားသည့်အတိုင်းဖြစ်နေ၍ သဲတကျိကျိနှင့် ကျောက်စရစ်ခဲကလေးများ ပါ ,ပါနေသဖြင့် မစားနိုင်ကြောင်း အကြောင်းပြန်ကာ ထိုထမင်းများ အားလုံးကို မိန်းဂျေးသို့ ပြန်ပို့လိုက်ကြတော့သည်။

ည ၇နာရီခန့်လောက်တွင် တစ်ဆောင်လျှင် ကိုယ်စားလှယ် နှစ်ယောက် နှုန်း မိန်းဂျေးသို့ လာရောက်ရန် ဆင့်ခေါ်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် ကိုဗလကြီးတို့ သွားရန် ပြင်ဆင်နေစဉ် ကျွန်တော်က လွတ်ခါနီး၍ မသွားသင့်ကြောင်း အားလုံးက ဝိုင်းပြောကြသည်။ လုပ်သင့်တာကို လုပ်လို့ မလွတ်လည်း မတတ်နိုင်ဘူးဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

မိန်းဂျေးအရောက်တွင်…

'ထမင်းတွေကို ဘာကြောင့် ပြန်ပို့တာလဲ'

ဟု လေသံမာမာဖြင့် ထောင်မှူးကြီးက မေးသည်။

ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ချက်ချင်း ပြန်မဖြေကြပေ။ ခဏကြာမှ ကျွန်တော်က…

'ထောင်မှူးကြီးကိုယ်တိုင် ကြိုက်တဲ့ ထမင်းအိတ်ထဲက ထမင်းကို နှိုက်စားကြည့်ပါ'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော့်ကို ထောင်မှူးကြီးက အသေအချာစိုက်ကြည့်သည်။

'စားဖြစ်အောင် စားကြည့်ပါ'

ဟု ကျွန်တော်က ထပ်ပြောမှ ထောင်မှူးကြီးက ထမင်းတစ်လုတ်ကို နှိုက်ယူပြီး စားကြည့်သည်။

ထောင်မှူးကြီး၏ မနည်းကြိတ်မှိတ် ဝါးမျိုနေရပုံကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်တို့တွေ မရယ်ဖြစ်အောင် မနည်းချုပ်တည်းထားရလေသည်။ ပြီးမှ သူ့ဝန်ထမ်းများအား ထိုသို့မဖြစ်စေရန် စစ်ဆေးပြီးမှ ယူလာရန် ညွှန်ကြားချက်ထုတ်၏။ တစ်ဆက်တည်း…

'ကျွန်တော်တို့ သီးသန့်ဆောင်မှာ လူဦးရေ ၇၀၀ ကျော်ရှိတယ်။ အခုမှ ပြန်ချက်မှ ည ၂နာရီကျော်မှ ကျက်မယ်။ ထောင်ပိတ်ဖို့လည်း အခက်တွေ့မယ်။ ဒီတစ်ညတော့ သည်းခံပြီး စားပေးကြပါ။ နောက်ထပ် လုံးဝ မဖြစ်စေရပါဘူး'

ဟု ပြောလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ကလည်း သေချာအောင်၊ နောက်ထပ် မဖြစ်အောင် ပြောကြ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သည်။ ထောင်မှူးကြီးကလည်း ကတိတွေပေးသည်။

နောက်နေ့မနက် ထမင်းကား ရောက်လာသည်။ ထောင်ထဲမှာ နေခဲ့ရသော ၄ နှစ်ကျော်ကာလမှာ စားခဲ့ရသည့် အနပ်ပေါင်းနှင့် များစွာခြားနားနေ၏။ ဖြူဖွေးသန့်စင်ပြီး မွှေးကြိုင်နေသော ထမင်းကို တွေ့မြင်ရသည်။ ဒံပေါက်ချက်သည့် ဆန်ဖြင့် ချက်ထား လေသလားဟု ထင်ယောင်မှားမိသည်။

×××

၁၉၉၆၊ ဖေဖော်ဝါရီ ၁၇ရက်ညရောက်တော့ ကျွန်တော့်ကို လွှတ်မည်ဆို သော အသံကြားရသည်။ ကျွန်တော် မယုံ။ မနက်လင်းပြီး ထောင်ဖွင့်သောအခါ ထိုအသံက ပိုကျယ်လောင်လာသည်။ ကျွန်တော့်ပစ္စည်းများအား ကျန်ခဲ့မည့်သူများက ဝေစုခွဲကြလေ သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ မယုံရဲသေး။ သို့သော် လွတ်ချင်နေသည်။

ကျွန်တော် လွတ်ခဲ့ရင် ဘယ်ဟာက ဘယ်သူ့အတွက်ဟု ပစ္စည်းများကို ခွဲတမ်းချသည်။ ထောင်ဝတ်စုံကိုတော့ မထားခဲ့။ အမှတ်တရ ယူသွားရမည်ဟု ပြောနေတုန်း တာဝန်ကျ ထောင်ဝန်ထမ်းက ကျွန်တော့်နာမည်ခေါ်ပြီး အထဲသို့ ဝင်လာ၏။

ကမန်းကတန်း ရေချိုး၍ အဝတ်အစားလဲပြီး ဝန်ထမ်းနှင့်အတူ ဘူးဝသို့ လိုက်သွားခဲ့သည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် ၂-ဆောင်မှ သူငယ်ချင်းများက ဝိုင်းပြီး နှုတ်ဆက်ကြသည်။ လွတ်မြောက်ပြီဆိုသောအသိဖြင့် ပျော်ရွှင်ခြင်းများစွာ တို့မှာ သူတို့နှုတ်ဆက်သံများကြောင့်ပင် ဖန်ခွက်တစ်ခွက် ကျကွဲသွားသကဲ့သို့ ကြေမွ ပျက်စီးသွားရတော့သည်။

သူတို့ နှုတ်ဆက်သံများ၊ သူတို့မျက်နှာများကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ငိုချင် လာတော့သည်။

ကျွန်တော် သီးသန့်ထောင်မှ လွတ်မြောက်ခဲ့သော နေ့စွဲမှာ ၁၉၉၆၊ ဖေဖော်ဝါ ရီလ ၁၈ရက်နေ့ပင် ဖြစ်သည်။

×××

ကျွန်တော် သိသလောက် လူ့ဘဝမှာ အပျော်ဆုံး သုံးရက်ရှိသည်။ ပထမ တစ်ရက်က ရှင်လိင်ပြန်သောနေ့၊ ဒုတိယရက်မှာ အိမ်ထောင်ပြုသောနေ့၊ တတိယနေ့ မှာ ထောင်မှ လွတ်သောနေ့တွေပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်ဖြစ်၍ ပထမနေ့နှင့် မသက်ဆိုင်။ ဒုတိယနေ့မှာလည်း အိမ်ထောင်မကျသေး၍ မသိ။

သို့သော် တတိယနေ့ဖြစ်သော ထောင်မှ လွတ်သည့်နေ့ကို ကျွန်တော် ကြုံရသည်။

ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ဘဝမှာ အပျော်ဆုံးနေ့တစ်နေ့ မဖြစ်ခဲ့ပါ။

ထောင်မကြီး ဘူးဝသို့ ကျွန်တော်ရောက်ပြီး မရှေးမနှောင်းမှာ ABSDF မှ ကျောင်းသားသုံးယောက် ဝင်လာကြသည်။

အတိုချုပ်ပြီး ပြောရပါလျှင် ကျွန်တော်တို့အား မှတ်တမ်းမှတ်ရာများ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဓာတ်ပုံရိုက်ခြင်း၊ စစ်ထောက်လှမ်းရေး ဗိုလ်မှူးကြီးမှ အမှာစကားခြွေ ပြီး မိဘများထံသို့ အပ်နှံခြင်းတွေပဲ ဖြစ်သည်။

မှတ်မှတ်ရရ ကျွန်တော် အဖမ်းခံရသည့်နေ့မှစပြီး ရေတွက်ရင် ၄ နှစ်နှင့် ၂ လလောက် အိမ်နှင့် ဝေးခဲ့သည်။ မိသားစုနှင့်အတူ ကျွန်တော့်ညီမ၊ ပြီးတော့ ချစ်ရသူ (နောင်တစ်ချိန်မှာ ကျွန်တော့်ဇနီးဖြစ်မည့်သူ)တို့က ပွေ့ဖက်ကြိုဆိုကြသည်။

သူတို့ကား အပျော်ကြီး ပျော်နေကြသည်။ ကျွန်တော့်အပျော်က မြက်ဖျား နှင်းများလိုပင် အရာမထင်။ မိသားစုများနှင့်အတူ လျှောက်လာရင်းက ထောင်မကြီး ဆီ လှည့်ပြန်ကြည့်ဖြစ်သည်။ သီးသန့်ထောင်ကိုကား မမြင်ရတော့ပေ။

ကျွန်တော့်လှည့်ပြန်အကြည့်နှင့် ကျွန်တော့်အမူအရာများကြောင့် လာရောက် ကြိုသူများလည်း ကိုယ်ချင်းစာ နားလည်သွားကြသည်လား မပြောတတ်ပေ။

×××

ကျွန်တော်ရေးသည့်အကြောင်းများကို အဆုံးသတ်ချင်နေမိသည်။

ထောင်က ပြန်လွှတ်သောနေ့၏ ခံစားမှုများက ကျွန်တော့်ကို လွှမ်းမိုးထား လေ၏။

ကျွန်တော် ပြန်တွေးကြည့်မိသည်။ တကယ်လို့များ အဲဒီအချိန်က နိုင်ငံရေး နိုင်ငံရေး ယုံကြည်ချက်ဖြင့် အကျဉ်းကျနေသူ သူငယ်ချင်းအားလုံး တစ်ပြိုင်နက် လွတ်မြောက်ခဲ့ပါက ကျွန်တော့်ဘဝ၏ အပျော်ဆုံးနေ့တစ်နေ့အဖြစ် မှတ်တမ်းတင် ကျန်ခဲ့မှာ သေချာသည်။

ကျွန်တော် ဆက်တွေးဖြစ်ပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံမှာ စစ်မှန်သော၊ ညီမျှသော၊ လွတ်လပ်သော၊ ထာဝရ ငြိမ်းချမ်းရေးရသည့်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့တင် မဟုတ်၊ တစ်တိုင်းလုံး၊ တစ်ပြည်လုံး အုံးအုံးကျွက်ကျွက် ပျော်ရွှင်နေကြမှာ သေချာ ၏။

'အဆွေတို့…နွံကျွံနေသော လှည်းကို ကူညီ၍ ဝိုင်းတွန်းကြပါစို့'

ကျွန်တော် ကြုံတွေ့ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော 10 D နေ့စွဲများကို အဆုံးသတ် လိုက်သည်။

စာရေးစားပွဲမှ ထပြီး ခါးတစ်ချက်ဆန့်ကာ အရှေ့ဆီသို့ မျှော်ကြည့်မိ သည်။ ရောင်နီပင် ပေါ်ထွက်စ ပြုနေပြီ။

သို့သော် အမှောင်ထုကား ကြီးစိုးလို့နေဆဲ။

ရန်နိုင်ဦး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

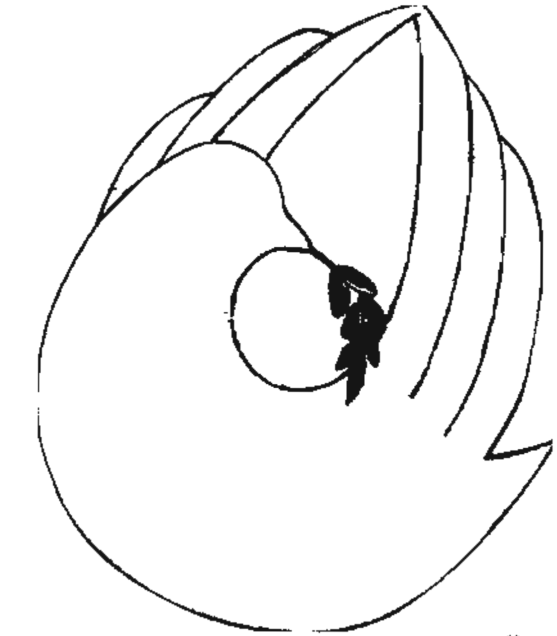

ငြိမ်းချမ်းရေးအိပ်မက်

ယဉ်အေး

၁၉၈၈-မတ်လမှာ စက်မှုတက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ကိုဖုန်းမော် သေဆုံးခြင်း နဲ့ ပတ်သက်လို့ မိန်းထဲမှာ ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှုတွေ စ,ဖြစ်ပြီး ကျောင်းတွေပိတ်၊ ပြီးတော့ ပြန်ဖွင့်၊ သည့်နောက်မှာ ဇွန်ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှုဖြစ်ပြီး ကျောင်းတွေ ပြန်ပိတ်သည်။ ရှစ်လေးလုံးအရေးတော်ကြီးမှာ တစ်နိုင်ငံလုံး ဒီမိုကရေစီရေး၊ လွတ်မြောက်ရေးကို တောင်းဆိုကြပေမယ့် လိုက်လျောခြင်းမရှိဘဲ စစ်တပ်က အာဏာသိမ်း၏။ ၁၉၉၀ မှာ ဟန်ပြရွေးကောက်ပွဲကို ကျင်းပပေးသည်။ ဒေါ်အောင်ဆန်း စုကြည် ဦးဆောင်သည့် NLD ကို လွှတ်တော်ခေါ်ယူခွင့်မပေးဘဲ ကန့်သတ်တွေ ဖိနှိပ်ပြီး မောင်ကြီး စစ်သားတို့မှာ စစ်ဘားတိုက် မပြန်နိုင်ဘဲ နေပြခဲ့ကြ၏။

၁၉၉၀-ရွေးကောက်ပွဲနိုင် ရလဒ်နှင့်အတူ ငြိမ်းချမ်းရေး နိုဗယ်လ်ဆုရှင်ကို အသိအမှတ်မပြုဘဲ အခြားနိုင်ငံရေး ဦးဆောင်လှုပ်ရှားသူများနည်းတူ ဒေါ်အောင်ဆန်းစု ကြည်အား နေအိမ်အကျယ်ချုပ်ချထားချိန်ဖြစ်သည်။

၁၉၉၁ ၏ ဒီဇင်ဘာ ၁၀ရက်နေ့မှာတော့ နိုဗယ်လ်ငြိမ်းချမ်းရေး ကျောင်းသား လှုပ်ရှားမှု ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ထဲတွင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့၏။

×××

ဒီဇင်ဘာ ၁၁ရက်နေ့ ရောက်သောအခါ ကျောင်းဝန်းပတ်လည်ကို စစ်တပ် က ဝိုင်းထားပြီး ကျောင်းသားတွေနှင့် ပြည်သူလူထု ပူးပေါင်းမသွားနိုင်ရန် အဆက် ဖြတ်ထားလိုက်သည်။

လှည်းတန်းဘက်က ကျောင်းဝင်ပေါက်တစ်ပေါက်သာ ဖွင့်ပေးထားသည်။ အထွက်သာ ထွက်ခွင့်ရှိပြီး ကျောင်းထဲသို့ ဝင်ချင်သူများမှာ ကျောင်းသားကဒ်ပြနိုင်မှ ဝင်ခွင့်ပြုသည်။

ကျွန်တော် ကျောင်းသားကဒ်ပြပြီး ကျောင်းထဲသို့ ဖြစ် င် ဝင်လိုက် သည်။ အချိန်မရွေး ပိတ်ပြီးဖမ်းနိုင်သည့် အနေအထားကို သိသိကြီး နောက်ကြောင်းပြန် မလှည့်ဖြစ်။ ဖိုးတုတ်(ကျော်လွင်)တို့အဖွဲ့က ကျောင်းသားကဒ်မပါခဲ့၍၊ လုံခြုံရေးတွေ အလစ်မှာ ကျောင်းဝင်းကို ရသလိုနည်းဖြင့် ကျော်ဝင်ခဲ့ကြသည်ဟု ဆို၏။ ဖိုးတုတ်တို့နှင့် ပူးပေါင်းမိတော့ အားပိုတက်သွားသည်။

အမိပတိလမ်းတစ်လျှောက် ကုံကော်တောတစ်ဝိုက်မှာ ကျောင်းသားတွေ စုမိနေကြပြီ။

သိပ်မကြာခင် RC ရှေ့မှာ ကျောင်းသားတစ်စု ဘွားခနဲ အလံတွေ ကိုင်ကာ ပေါ်ထွက်လာ၏။

အားလုံး လက်ခုပ်တီးကြသည်။ ကြွေးကြော်သံတွေ တိုင်ကြသည်။ မနေ့က ထက် ပွဲက ပိုစည်ပြီး လူတွေ ပိုများလာခဲ့၏။

×××

တက်ကြွနေသော ကျောင်းသားထုကြီး ကြားအောင် လူစုအတင်းခွဲခိုင်းနေ သည်။ မနေ့ကလိုပင် ငြိမ်းချမ်းစွာ လူစုခွဲဖို့ပြင်ဆင်နေချိန်မှာပင် စစ်တပ်က ကျောင်းထဲသို့ ရုတ်ခြည်းဝင်ရောက် နှိမ်နင်းသည်။ စစ်ကားတွေ တရကြမ်း မောင်းဝင် လာ၍ ဟိုတစ်စု ဒီတစ်စုလူအုပ်ကွဲသွားပြီးပြေးကြသူကပြေး၊ပုန်းကြသူကပုန်း၊အားချင်းလုပ်ကြရသည်။

ကျွန်တော်တို့ကတော့ တောင်ငူဆောင်ထဲ ဝင်နေလိုက်ကြသည်။ ဖိုးတုတ်၊ အောင်မြတ်တင်၊ ဇော်မင်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ လေးယောက်သား ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ။ ကျောင်းသားမဟုတ်သူများကို ဖမ်းဆီးအရေးယူမည်ဟု ပြောဆိုနေကြသည်။

စစ်ထောက်လှမ်းရေး ရောက်လာပြီး စစ်လားဆေးလားလုပ်ကြသည်။ ကျောင်းသူတစ်စုကိုတော့ မာဇဒါဂျစ်ကားပေါ် တင်ပြီး ဘွဲ့နှင်းသဘင်နောက်ပေါက် ကနေ ခေါ်ထုတ်သွား၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်တို့ကိုတော့ အချုပ်ကားပြာပေါ် တင်ပြီး အင်းစိန်အရောက် ခေါ်သွား၏။

×××

အင်းစိန်ထောင်မကြီးဆီကို မပို့ဘဲ သီးသန့်ထောင်သို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သည်။ ထောင်ဘူးဝရောက်တာပဲ သိသည်။ ဒီနောက်ပိုင်း ခေါင်းကို အိတ်စွပ်ပြီး ခေါ်သွားလို့ ဘာမှမမြင်ရ၊ မသိရတော့။ စစ်ဆေးမေးမြန်းတာကလည်း နေ့စဉ်ဆိုသလိုပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ နေသည့် အဆောင်မှာ ၂၄ ခန်း ရှိသည်။ အခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးမှာ တစ်ခန်းကို ၆ ယောက်လောက်စီ ထည့်ထားတော့ အိပ်ဖြစ်ရုံပဲ နေစရာရှိသည်။ လှောင်ပိတ် မွန်းကျပ်လွန်း လှသည်။ ကျောင်းသားတွေက မေဂျာစုံ၊ နေရာစုံ တိုင်းရင်းသားတွေပါသလို၊ တရုတ်နှင့် ကုလားလူမျိုးများလည်း ပါ၏။

ကျွန်တော် မှတ်မိနေတာက အခန်းထဲမှာ အောင်စိုး(ရေနံချောင်း)၊ သက်နှင်းမောင်(ဟသ်ာတ)၊ ကုလားကြီး မြင့်လှိုင်(အင်းစိန်)၊ ဇော်မင်း(ဝိုင်ယာလက်၊ မင်္ဂလာဒုံ)၊ ကျွန်တော်နှင့် ကြင်စိုး (ဆင်မလိုက်)တို့ပဲ ဖြစ်သည်။

အခန်းက ကျဉ်းပြီး လူက များသည်။ အပေါ့အလေးသွားဖို့ ထည့်ပေးထားသည့် ဂန်ဖလားမှာလည်း တစ်လုံးတည်းပဲ ရှိသည်။ မြင့်လှိုင်က လူကောင်ကြီးသလို၊ ရေသောက်တာ များပြီး ဆီးခဏခဏသွား၏။ အားလုံးက မြင့်လှိုင်ကို ရေလျှော့သောက်ဖို့နှင့် သေးလျှော့ပေါက်ဖို့ ဝိုင်းကျပ်ခဲ့ကြသေးသည်။ သဘောကောင်းသည့် ကုလားကြီး မြင့်လှိုင်ကတော့ ပြုံးပြုံးနှင့် ခေါင်းညိတ်ရှာ၏။

အခုတော့ ဒီလူတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ကြသည် မသိ။

အချို့နှင့်သာ ဖုန်းအဆက်အသွယ်ရပြီး လူချင်း ပြန်မဆုံကြသည်မှာ နှစ် ၂၀ နီးပါးရှိပြီဖြစ်သည်။

၁၉၉၁-နိုဗယ်လ် ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှုကို အင်းစိန်က ကျောင်းသားတွေ ခေါင်းခံပြီး လုပ်ခဲ့ကြခြင်းဟု သိရသည်။ ထိုအခါတုန်းက နိုဗယ်လ်ဆုရှင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်မှာ အကျယ်ချုပ်ကျခံနေရသည်။

အခု ချိန်မှာတော့ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်တစ်ယောက် အမျိုးသားရေး၊ ဒီမိုကရေစီရေးအတွက် စွမ်းစွမ်းတမံ ဆောင်ရွက်ရန် လွှတ်တော်ခန်းမထဲ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေရော၊ အင်းစိန်က ကျောင်းသားသူငယ်ချင်းတွေ ရောဘာတွေဖြစ်လို့၊ ဘယ်နေရာ ရောက်နေသည်ကို မသိရပေ။ ကျွန်တော်ကတော့ လယ်ဝေးမြို့၏ ပန်းတင်ရွာလေးမှာ မိသားစုနှင့်အတူ ရှင်သန် ရုန်းကန်နေဆဲပင်။

ယဉ်အေး

ကျွန်တော်နဲ့ 10 D

(နိုဗယ်လ်ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှု)

ဆွေကို (သချာ) (ခေတ္တ U.S.A)

၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ကျောင်းတွေ ပြန်ဖွင့်တော့ ကျွန်တော် ကလေးတစ်ယောက်အဖေဖြစ်နေပြီ။

ကျောင်းဖွင့်တဲ့နေ့က ကျောင်းကို တစ်ရက်ပဲ ရောက်ဖြစ်ပြီး နောက်ရက်တွေ မရောက်ဖြစ်တော့ပါဘူး။

၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၁၈ရက်၊ စစ်တပ်က အာဏာသိမ်းပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်း လက်နက်ကိုင် တော်လှန်ရေးဆင်နွှဲရန် တောခိုသွားကြသူများ၊ အကျဉ်းထောင်ထဲ ရောက်သွားကြသူများ၊ ၈၈-အရေးတော်ပုံမှာ ကျဆုံးသွားကြသူများ၊ အလုပ်ခွင် ဝင်သွားသူများ၊ အိမ်ထောင်ကျသွားသူများနဲ့ နိုင်ငံရေးလောကထဲသို့ ခြေစုံပစ်ဝင်သွားသူများကြောင့် တက္ကသိုလ်တွေရဲ့ စာသင်ခန်းတွေမှာ နေရာများစွာ လစ်လပ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သွားခဲ့ရပါတယ်။ တက္ကသိုလ်နယ်မြေကို ထောက်လှမ်းရေးနဲ့ စစ်တပ်က နေရာယူထားလို့ တက္ကသိုလ်နယ်မြေက ပျော်စရာမကောင်းတော့ဘဲ အကျဉ်းထောင်တစ်ခုလို ဖြစ်နေပါတယ်။ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေကလည်း အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် တက္ကသိုလ်နယ်မြေကို စွန့်ခွာသွားကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေအတွက် ခံစားရတဲ့ ခံစားမှုကို ကျွန်တော် စာနဲ့ မရေးဖွဲ့တတ်ပါဘူး။

ကျွန်တော့်ဇနီးသည်နဲ့ သားလေးဟာ ကျောင်းမဖွင့်မီ တစ်ပတ်အလိုမှာ သူ့မိဘများ နေထိုင်ရာ ထုံးအိုင်ကျေးရွာ၊ ဘားအံ၊ ကရင်ပြည်နယ်ကို ပြန်သွားတဲ့ အတွက် အဲဒီအချိန်ဟာ ကျွန်တော့်အဖို့ လွတ်လပ်ရေးရနေတဲ့ အချိန်လည်း ဖြစ်ပါ တယ်။

မြန်မာ့ဒီမိုကရေစီခေါင်းဆောင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေး နိုဗယ်လ်ဆုကို ရရှိချိန်နဲ့လည်း တိုက်ဆိုင်နေပါတယ်။ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်က တော့ နေအိမ်အကျယ်ချုပ်နဲ့ပေါ့။ နိုင်ငံရေးလောက၊ ကျောင်းသားထုနဲ့ နိုင်ငံရေး စိတ်ဝင်စားသူတွေ အသိုင်းအဝန်းမှာ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေး နိုဗယ်လ်ဆုအကြောင်း ဆွေးနွေးကြတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကျောင်းကို မတက်ဖြစ်တော့ဘဲ ကျောက်မြောင်းမှာ နေတဲ့ အတန်းဖော် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ အတူတူနေပြီး အမေရိကန် စင်တာသွားပြီး စာဖတ်လိုက်၊ စားလိုက်သောက်လိုက်၊ နိုင်ငံရေးအကြောင်းဆွေးနွေးလိုက်နဲ့ အိမ်လည်း မပြန်ဖြစ်တော့ပါဘူး။

ဒီဇင်ဘာလ ၁၀ ရက်နေ့ နေ့လယ်ပိုင်းမှာတော့ ကျောင်းလည်း မရောက်တာ ကြာလို့ ကျွန်တော် အမေရိကန်စင်တာမှ ၄၈(သီးသန့်)ကားနဲ့ ကျောင်း(ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်)ကို လာခဲ့ပါတယ်။ ကားက လှည်းတန်း မီးပွိုင့်မှာ ပွိုင့်မိနေတဲ့အတွက် ကျွန်တော် မီးပွိုင့်မှာ ဆင်းလိုက်ပြီး တက္ကသိုလ်များ ဓမ္မာရုံရှေ့မှ အမရဆောင်ဘက် ကို လှမ်းကူးလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေဟာ အုပ်စုလိုက် အမရ ဆောင်တံခါးပေါက်မှ အပြင်ဘက် တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းသို့ ထွက်ပြေးလာတာ တွေ့ရ ပါတယ်။ အခြေအနေတစ်ခုခု ထူးခြားနေပြီဆိုတာ ကျွန်တော် သိလိုက်ပါတယ်။ ကျောင်း ထဲမှာ ရှိတဲ့ စစ်ထောက်လှမ်းရေးတွေက ချက်ချင်းပဲ အမရဆောင်နဲ့ တက္က ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်ရဲ့ ဂိတ်ပေါက်အားလုံးကို သော့ခတ်ပြီး ပိတ်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ အပြင်မှာ ရှိတဲ့ ကျောင်းသားတွေက ၁၉၈၈၊ မတ်လတုန်းကလို ကျောင်းတံခါးတွေ ပိတ်ပြီး ကျောင်းထဲမှာ ရှိတဲ့ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေကို ဖမ်းဆီးဖို့ လုပ်နေပြီဆိုတာ သိလိုက်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့က အမရဆောင်ရှေ့မှာ ပိတ်မိနေတဲ့ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေကို ကျောင်းခြံစည်းရိုးပေါ်က အပြင်ကို ထွက်ခဲ့ဖို့ ပြောပြီး ကျောင်း

သားတွေက ကျောင်းသူတွေကို ပခုံးနဲ့ ထမ်းကာ ခြံစည်းရိုးအပြင်ကို ထုတ်ပေးကြ ပါတယ်။

လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့ (စစ်တပ်နဲ့ လုံထိန်း)တွေ မရောက်လာမီ ၁၀ မိနစ်လောက် ကျောင်းသား-ကျောင်းသူ တော်တော်များများကို အပြင်ဘက် (တက္ကသိုလ်ရိပ်သာ လမ်း) ပေါ်သို့ ခေါ်ထုတ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီနောက် လုံထိန်းတွေက ကျောင်းခြံစည်းရိုး ဘေးမှာ ဝိုင်းထားပြီး စစ်တပ်က လမ်းမပေါ်မှာ နေရာယူထားပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်း သား-ကျောင်းသူတွေနဲ့စစ်တပ်ဟာတက္ကသိုလ်ဓမ္မာရုံရှေ့တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းပေါ်မှာ ထိပ်တိုက်တွေ့ကြပါတယ်။ ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့ကို တက္ကသိုလ် ရိပ်သာလမ်းပေါ်က ဖယ်ရှားပေးဖို့ အမိန့်ပေးပါတယ်။ အဲဒီမှာ ခပ်စွာစွာ ကျောင်းသူ တစ်ယောက်က…

'သုံးယောက်ပေါင်းလို့မှ ဆယ်တန်းမအောင်တဲ့ ကောင်တွေ၊ လက်နက် ကိုင်ပြီး ကျောင်းသားတွေကို အနိုင်မကျင့်ပါနဲ့။ တက္ကသိုလ်နယ်မြေက အမြန်ထွက် သွားပေးပါ'

လို့ ပြောတဲ့အခါ ဗိုလ်မှူးက…

'မိန်းကလေး… အဲဒီလို မပြောပါနဲ့။ ကိုယ်လည်း ဘွဲ့ရပြီးသားပါ'

လို့ ပြန်ပြောတဲ့အခါ ကျွန်တော်တို့ ဝါးလုံးကွဲမတတ် ရယ်ခဲ့ရပါတယ်။

စစ်တပ်က အင်နဲ့အားနဲ့ ရှေ့တိုးလိုက်တဲ့အခါ ကျွန်တော်တို့အုပ်စုက တဖြည်းဖြည်း နောက်ဆုတ်ရင်း ပြည်လမ်း၊ ရာမညဆောင်ရှေ့ကို ရောက်လာပါ တယ်။

ရာမညဆောင်ရှေ့မှာတော့ တီအီး (၁၁)စီး ရပ်ထားပြီး လုံထိန်းတပ်ဖွဲ့ဝင် တွေက အသင့်နေရာယူထားပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ နိုင်ဝင်းဖော်(သင်္ချာ)က လုံထိန်း တွေနဲ့ လူအုပ်ကို နိုင်ငံရေးတရားဟောပြီး အတွင်းဘက်ကို ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ကိုမြတ်စံ (သတ္တဗေဒ)(NLD သုံးရောင်ခြယ် လူငယ်)နဲ့ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေ ရာမည ဆောင်ရှေ့က ဗာဒံပင်အောက်မှာ ပိတ်မိနေတာ တွေ့ရပါတယ်။ သိပ်မကြာပါဘူး၊ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းဘက်က စစ်ကားတွေ ရောက်လာပါတယ်။ ရှေ့ဆုံးကားက ဆင်းလာသူ စစ်ခမောက်ဆောင်းထားသူ အသားမည်းမည်း၊ ခပ် တောင့်တောင့် အရာရှိကို ကြည့်လိုက်တော့ သူက ဗိုလ်မှူးချုပ် ဝင်းမြင့် (ထိုစဉ်က တပ်မ-၁၁ တပ်မမှူး) (နောင် န-အ-ဖ အတွင်းရေးမှူး-၃၊ ဒုဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဝင်းမြင့်) ဖြစ်နေပါတယ်။ သူက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ ကျွန်တော်တို့တွေကို လူစုခွဲဖို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့က လူစုမခွဲနိုင်ကြောင်း၊ တက္ကသိုလ်ဝင်းထဲမှာ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေ ပိတ်မိနေ ကြောင်း၊ ၁၉၈၈-မတ်လလို အဖြစ်မခံနိုင်ကြောင်းနဲ့ ကျောင်းတံခါးတွေ ပြန်ဖွင့်ပေးမှ လူစုခွဲနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြန်ပြောပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သူက 'မင်းတို့ ကတိတည်ပါစေ'ပြောပြီး ပြည်လမ်း၊ ရာမညဆောင်ရှေ့ မှ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်ဘက်ကို သူ့ရဲ့ ကားတန်း မောင်းထွက်ပေးသွားပါတယ်။ ဒီနောက် စီးပွားရေးတက္ကသိုလ် ဂိတ်ပေါက်ကို သော့ဖွင့်ပေးလိုက်တဲ့အတွက် ကျောင်း ဝင်းထဲမှာ ပိတ်မိနေတဲ့ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေဟာ ကျွန်တော်တို့အုပ်စုရှိရာ ရာမည ဆောင်ရှေ့ကို လာရောက် ပူးပေါင်းပါတယ်။

ပြည်လမ်းမပေါ်မှာ ရာမညဆောင်ရှေ့မှ မာလာဆောင်ရှေ့ထိ ကျောင်းသား ကျောင်းသူ ထောင်ကျော်မက ရှိပြီး စစ်အစိုးရ ဆန့်ကျင်ရေး ကြွေးကြော်သံတွေ ဟစ်အော်ပြီး ဆန္ဒပြကြပါတယ်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ရန်ကုန်မြို့တွင်းသို့ စီတန်းလှည့်လည် ဆန္ဒပြ ချီတက်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ စီစဉ်ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ထောက်လှမ်းရေး ပဋ္ဌမ် တပ်သားတွေရဲ့ နှောင့်ယှက်မှုကြောင့် သပိတ်တပ်ဦးနှစ်စု လမ်းကြောင်းကွဲ သွားခဲ့ပါ တယ်။ ကျွန်တော်တို့အုပ်စုက ပြည်သူလူထုနဲ့ ထိတွေ့နိုင်မယ့် လှည်းတန်းလမ်းက တစ်ဆင့် ဆင်မလိုက်၊ ကြည့်မြင်တိုင်ဘက်ကို သွားပါတယ်။ နောက်တစ်စုကတော့ ပြည်သူလူထုနဲ့ ကင်းဝေးရာ ပြည်လမ်း အသံလွှင့်ရုံဘက်ကို သွားပါတယ်။

ဒီဇင်ဘာ ၁၀ရက်နေ့ရဲ့ ဖြစ်ရပ်ဟာ ကျွန်တော်တို့ကို ၈၈-စိတ်ဓာတ် ရာနှုန်းပြည့် ပြန်လည်မွေးဖွားပေးလိုက်ပါတယ်။ အချင်းချင်း လူစုခွဲခါနီး နက်ဖြန် ၁၁ရက်နေ့ ကျောင်းထဲ(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)နဲ့ လှည်းတန်းဝန်းကျင်ကို တတ်နိုင် သလောက် စောစောလာကြဖို့ ပြောဆိုကြပြီး မခွဲချင် ခွဲချင်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ လမ်းခွဲ ခဲ့ပါတယ်။

×××

ဒီဇင်ဘာ ၁၁ရက်နေ့ လှုပ်ရှားမှု

၁၀ရက်နေ့ လှုပ်ရှားမှုအပြီး အချင်းချင်း လူစုခွဲပြီး ပြန်ကြတော့ နံဖြန် ၁၁ရက်နေ့အတွက် ပြင်ဆင်ဖို့ ဦးဆောင်သူအားလုံးမှာ တာဝန်များစွာ ပါသွားခဲ့ပါ တယ်။ အိမ်မပြန်ကြတော့ဘဲ အုပ်စုတူရာ၊ လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့ သူငယ်ချင်း ရဲဘော် တွေနဲ့ စုပြီး တစ်ညလုံး ပြင်ဆင်ရပါတယ်။ နိုင်ငံရေးတောင်းဆိုချက် ကြွေးကြော်သံ ရေးသူက ရေး (စာကူးစက် မရှိပါ။ မီးချောင်းဖြင့် လိမ့်မည်။ ပုံနှိပ်မင်လည်း ဝယ် မရပါ။)ဖြင့် အားလုံးကို ပြန့်စေဖို့ လက်ရေးဖြင့်သာ ရေးရပါတယ်။

နံနက်မိုးလင်းလို့ ကျောင်းကို လာတော့ ကျောင်းတံခါးတွေအားလုံး ပိတ်ထားပြီး ရာမညဆောင်ရှေ့က ဂိတ်ပေါက်တစ်ခုသာ ဖွင့်ထားပါတယ်။ ဆရာ၊ ဆရာမတွေက ကျောင်းသားမှတ်ပုံတင်ပါမှသာ ကျောင်းထဲကို ဝင်ခွင့်ပြုပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူတွေ ကျောင်းဝင်းထဲ ရောက်ပြီးနောက် အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ဖို့ရယ်၊ လူစုဖို့ရယ် ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် စာကြည့်တိုက် ရှေ့မှာ အကြာကြီး ထိုင်စောင့်ပြီး ဆေးလိပ်သောက် စကားပြောနေကြပါတယ်။

ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေလည်း ကျောင်းထဲကို တစ်စတစ်စ အများ ကြီး ရောက်လာပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို စောင့်ကြည့်ပြီး ရိပ်မိတဲ့ ကျွန်တော်တို့ သင်္ချာဌာနက ပါမောက္ခဆရာကြီး ဦးစိန်မင်း၊ ဓာတုဗေဒဌာနက ပါမောက္ခဆရာကြီး ဦးညိုဝင်းနဲ့ ဆရာအချို့ ရောက်လာပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ကင်တင်း(စားသောက်ဆိုင်) မှာ ထိုင်ရင် ထိုင်၊ မထိုင်ရင် စာသင်ခန်းထဲ ဝင်ဖို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့က-

'စာသင်ခန်းထဲတော့ မဝင်ချင်ဘူး။ စားသောက်ဆိုင်တော့ သွားချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ပိုက်ဆံမရှိဘူး'

လို့ ပြောတဲ့အခါ ဆရာကြီးတွေက သိပ္ပံကင်တင်း(Science canteen) ကို ခေါ်သွားပါတယ်။ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်စီရယ်၊ ပေါင်မုန့် ထောပတ်သုတ် တစ်ချပ်စီ ရယ်နဲ့ အိတ်စပို့ ဒူးယားတစ်ပွဲမှာ၊ ပိုက်ဆံရှင်းပေးပြီး ပြန်သွားပါတယ်။

လက်ဖက်ရည်၊ ပေါင်မုန့် ထောပတ်သုတ်နဲ့ အိတ်စပို့ ဒူးယားတစ်ပွဲကုန် တဲ့အခါ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတွေ သိပ္ပံကင်တင်းမှ ပြန်လာပြီး သင်္ချာဌာန ရှေ့မြောင်းဘေးက အုတ်ခုံပေါ်မှာ ထိုင်ပါတယ်။ ထိုအချိန်မှာ သစ်ပုပ်ပင်အောက်၊ တက္ကသိုလ်စာကြည့်တိုက်ရှေ့၊ အပန်းဖြေရိပ်သာ(RC)ရှေ့နဲ့ အဓိပတိလမ်းဘေးမှာ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေ အများကြီး စုမိနေပါပြီ။ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး စတင်ဖောက်ခွဲမယ့်သူကို စောင့်မျှော်နေတဲ့ အချိန်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုစိုးမြင့် (ခ) တုတ်ကြီး(သင်္ချာ)က အဓိပတိလမ်းနဲ့ သင်္ချာဌာနသွားတဲ့ လမ်းဘေးက အုတ်ခုံပေါ် တက်ရပ်လိုက်တဲ့အချိန်မှာတော့ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေရဲ့ လက်ခုပ်သံတွေက ဘဝင်ညံသွားခဲ့ပါတော့တယ်။ ကျောင်းသားတစ်ယောက်က လွယ်အိတ်ထဲမှာ အသင့်ပါ လာတဲ့ ခွပ်ဒေါင်းအလံကို ထုတ်ပြီး ဝှေ့ယမ်းလိုက်ပါတယ်။

ကျွန်တော်က တရားဟောလို့ ကောင်းအောင် အပန်းဖြေရိပ်သာ(RC)ရဲ့ ဆင်ဝင်ပေါ် တက်ရင် ကောင်းမယ်လို့ ပြောပြီး ဆင်ဝင်ပေါ် တက်ကာ ကျွန်တော်၊ ကိုစိုးမြင့်(တုတ်ကြီး)(သင်္ချာ)၊ ကိုအေးသိန်း(သင်္ချာ) (ယခု စာရေးဆရာ မောင်ညိုအေး- ပန်းတော)၊ ကိုဆန်နီ(ရူပဗေဒ)နဲ့ ကိုသိမ်းဆွေ(သင်္ချာ) (ယခု ဧရာဝတီတိုင်း၊ ဖျာပုံ အမျိုးသားလွှတ်တော်အမတ်)တို့က ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများကို နိုဗယ်လ် ကမ္ဘာ့ ငြိမ်းချမ်းရေးဆုအကြောင်းနှင့် နိုင်ငံရေးတရား ဟောပြောကြပါတယ်။ အဲဒီကမှ တစ်ဆင့် အဓိပတိလမ်းအတိုင်း ချီတက်၍ ဗိုလ်အောင်ကျော် အုတ်ဂူကို အလေးပြု ကြတယ်။ တောင်ငူဆောင်ဝင်ပေါက် အုတ်တိုင်ပေါ်မှာ ကိုသိမ်းဆွေက တရားဟော တယ်။ ပြီးနောက် တောင်ငူဆောင်ကတစ်ဆင့် ဒဂုံဆောင်ကို ဖြတ်ပြီး ကျုံဆင်နဲ့ ဘားလမ်းမှ အပန်းဖြေရိပ်သာ ဆင်ဝင်ပေါ်သို့ တက်ရောက်ကာ နိုင်ငံရေးတရား

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဆက်လက်ဟောပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဘွဲ့နှင်းသဘင်ခန်းမပေါ်မှ ကျွန်တော်တို့ နဲ့ ဆန္ဒပြသူ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူအုပ်စုအား အမြန်လူစုခွဲရန် အသံချဲ့စက်နဲ့ ကြေညာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ လူစုမခွဲပါ။ လာရောက် ပူးပေါင်းသူ ကိုအောင်မျိုးကျော်(ခ)အရှည်လေး(ခ)ပွကြီး(RIT)မှ ကျွန်တော်တို့ကို ရန်ကုန် စက်မှုတက္ကသိုလ်သို့ လိုက်ပါဟောပြော ဆန္ဒပြရန် ဖိတ်ခေါ်ခဲ့ပါတယ်။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ပရဝဏ်ကို စစ်တပ်က ဝိုင်းရံထားပြီးဖြစ်လို့ လုံခြုံရေး အရ RIT ကို လိုက်လို့ မရတော့ပါဘူး။ စာရွက်စာတမ်းအချို့ကို သူ့အား ဝေမျှပေး ခဲ့ပါတယ်။ သူကတော့ အခြေအနေမကောင်းလို့ အားလုံး လူစုမခွဲခင်မှာ RIT ပြန်သွားပြီး နိုဗယ်လ် လှုပ်ရှားမှုကို စတင်ဖောက်ခွဲခဲ့ပါတယ်။

အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို သုံးသပ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ လူစုခွဲချိန်မှာတော့ ဘွဲ့နှင်းသဘင်ခန်းမနောက်ပေါက် ဂိတ်မှ ရန်ကုန်တိုင်း စစ်ဌာနချုပ်တိုင်းမှူး ဗိုလ်ချုပ် မျိုးညွန့်နဲ့ စစ်တပ်တွေ ကျောင်းထဲသို့ ဝင်လာပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အားလုံးကို ထားခဲ့ပြီး ကျောင်းသူဆောင်တွေဘက် ခြံစည်းရိုးကို ကျော်ကာ ထွက်ပြေးခဲ့ပါတယ်။ ရတနာဆောင်မှာ တက်ပုန်းအောင်းရင်း စစ်တပ်ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုအခြေအနေကို စောင့်ကြည့် နေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ အတူပုန်းအောင်းသူတွေက ကိုစန်းလွင်၊ ကိုလွင်ဦး(ရူပဗေဒ) (ယခု အမေရိကန်နိုင်ငံ)နှင့် အမည်မသိ ကျောင်းသားတစ်ဦးတို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာမနဲ့ ကျောင်းသူတွေက ကျွန်တော်တို့ကို နေ့လယ်စာအဖြစ် ထမင်းကြော်၊ ဘဲသားဟင်းနဲ့ ထောပတ်သီးဖျော်ရည်တို့ ကျွေးပါတယ်။

ကျွန်တော်က ၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ မတ်လမှာ အတွေ့အကြုံရှိသူမို့ ညမှောင်မှ အဆောင်က ထွက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပေမယ့် ဆရာမတွေက စားပွဲထိုး၊ သန့်ရှင်းရေး ဆောက်လုပ်ရေးအလုပ်သမားတွေ အလုပ်ပြန်ချိန်မှာ အလုပ်သမားဟန်ဆောင်ပြီး ရောပြန်ဖို့ အကြံပေးပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး လူခွဲပြီး အဝတ်အစားလဲကာ အလုပ်သမားတွေနဲ့ ရောပြန်တဲ့အတွက် ညနေပိုင်းမှာ ဘွဲ့နှင်းသဘင်နောက်ပေါက် ဂိတ်ဝမှတစ်ဆင့် ကျောင်းဝန်းအပြင်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ပြည်လမ်းနဲ့ တံတားနီ ကန်ပေါင်ဘေးရောက်တော့ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေကို ဖမ်းဆီး သယ်ဆောင်လာတဲ့ အချုပ်ကားတွေ အင်းစိန်ထောင်ဘက်ကို ဦးတည်မောင်းနှင်သွားတာ တွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ကိုစန်းလွင်လည်း 'ရွှေကြယ်' မှာ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီး လမ်းခွဲခဲ့ပါတယ်။

×××

၁၁ ရက်နေ့ ညနေပိုင်းမှာ ကျွန်တော် အိမ်ခဏပြန်ပါတယ်။ မိဘကို ကန်တော့၊ လိုအပ်တဲ့ ငွေကြေးနဲ့ အဝတ်အစားအချို့ယူပြီး မော်လမြိုင်ဘက်ကို ရှောင်တိမ်းရန်

ပြင်ဆင်ပါတယ်။ ကျောက်မြောင်းမှာ ရှိတဲ့ အတန်းဖော် သူငယ်ချင်း အိမ်မှာ ခဏနေပြီး ရန်သူ အစိုးရရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို စောင့်ကြည့်နေတုန်း သူငယ်ချင်းနဲ့ အိမ်နီးချင်းဖြစ်တဲ့ ကျောက်မြောင်း၊ ဩဘာလမ်းမှာနေတဲ့ မ.က.သ ကျောင်းသား ခေါင်းဆောင် ကိုဇော်မင်း (ခ) အာပြဲ (ယခု အမေရိကန်)ကို စစ်တပ်မှ လာရောက် ဖမ်းဆီးသွားပါတယ်။ အဲဒီနေ့က (၁၃-၁၂-၉၁)နေ့ဖြစ်မယ် ထင်ပါတယ်။

၁၄-၁၂-၉၁ နေ့မှာတော့ လုံခြုံရေးအရ ကျွန်တော် မော်လမြိုင်ဘက်ကို ပုန်းရှောင်ခဲ့ပါတယ်။ မော်လမြိုင်ကတစ်ဆင့် ထိုင်း-မြန်မာနယ်စပ်ကို တိမ်းရှောင် ရန် အစီအစဉ်လုပ်ပြီး နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်တဲ့အနေနဲ့ ဇနီးဖြစ်သူနဲ့ သားလေးကို သွားတွေ့ဖို့ ထုံးအိုင်ကျေးရွာကို ထွက်ခွာခဲ့ပါတယ်။ မော်လမြိုင်နဲ့ ထုံးအိုင်ကျေးရွာ က နီးနီးလေးပါ။ ထုံးအိုင်ကျေးရွာမှာ တစ်ညအိပ်ပြီး ထွက်ခွာရန် ပြင်ချိန်မှာပဲ စစ် ထောက်လှမ်းရေးရဲ့ ဖမ်းဆီးမှုကို ခံခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အဖမ်းခံရတဲ့ 10D အုပ်စုမှာ ကျွန်တော်က ဒုတိယ နောက်ဆုံး အဖမ်းခံရသူပါ။ နောက်ဆုံး အဖမ်းခံခဲ့ရတဲ့သူကတော့ ကိုလွင်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော် ထောင်ထဲရောက်ပြီး သိရတာက တိုင်းမှူး ဗိုလ်ချုပ် မျိုးညွန့်နဲ့ အဖွဲ့ဟာ ထိုနေ့မှာပဲ ကျောင်းဝင်းထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေကို ဖမ်းဆီးပြီး အင်းစိန်ထောင်ကို ပို့ခဲ့ပါတယ်။ ဒဂုံဆောင်မှ ကျောင်းသားတွေကလည်း ၄င်းတို့အဖွဲ့ကို အော်ဟစ် ဆန္ဒပြခဲ့ကြပါတယ်။ ဆန္ဒပြ အော်ဟစ်သူ ကျောင်းသား တွေကို ဖမ်းဆီးပြီး ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ နှစ်ရှည် ထောင်ဒဏ်ချမှတ်ပါတယ်။ သူတို့တွေကတော့ ကိုသက်နှင်းမောင်(ဟသီာတ)(ဘူမိဗေဒ)၊ ကိုနေလင်း (ဘူမိဗေဒ) (ယခု U.S.A)၊ ကိုအောင်ခိုင်(ဘူမိဗေဒ)(ပြည်)တို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျန်တဲ့ ရဲဘော်တွေ ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့ပါဘူး။

ကျွန်တော့်ကို ဘားအံ ထောက်လှမ်းရေးတပ်မှ ရန်ကုန်ထောက်လှမ်းရေး တပ် ကိုမှတစ်ဆင့် အင်းစိန် သီးသန့်ထောင်သို့ ပို့ဆောင်ခဲ့ပါတယ်။ (၂၅-၃-၁၉၉၂) နေ့မှာတော့ စစ်ခုံရုံးအဖွဲ့အမှတ်(၈)ကနေ ကျွန်တော်၊ ကိုစိုးမြင့်(တုတ်ကြီး) (သချာၤ)၊ ကိုအောင်လင်း(သချာၤ)(မင်္ဂလာဒုံ)၊ အောင်မျိုးကျော်(RIT)၊ လှိုင်မိုးသန်း (RIT)၊ ဇင်မောင်ရွှေ(မုံရွာ)(RIT)၊ ထွန်းမြင့်ထွေး(ခ)ဘိုးဘိုးကြီး(RIT)၊ သန်းလွင်ဦး(RIT) (မအောင်လံ)တို့ကို အရေးပေါ် စီမံမှု ဥပဒေပုဒ်မ ၅(ည) ထောင်ဒဏ် ၁၅နှစ်စီ ချမှတ်ခံခဲ့ရပါတယ်။

၂၂ နှစ်မြောက် 10 D နိုဗယ်လ် ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှုကို ဤစာစုဖြင့် ဂုဏ်ပြုလိုက်ပါတယ်။

ဆွေကို(သချာၤ)(ဓာတုဗေဒ)

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

* ကိုဆွေကို (ခ) ကိုတင်ကျော်ကျော်

* ၁၉၆၇၊ ဧပြီ ၇ရက်နေ့တွင် အဘ ဦးမောင်မောင်တင်၊ အမိ ဒေါ်သန်းနွဲ့တို့မှ ဖွားမြင်သည့် မွေးချင်းသုံးယောက်အနက် အငယ်ဆုံးဖြစ်သည်။

* ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် သချ်ာအဓိကဖြင့် ပညာသင်ကြားနေစဉ် ၁၉၉၁၊ ဒီဇင်ဘာ ၁၀ရက် 10 D ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ထိန်းသိမ်းခြင်းခံခဲ့ရသည်။

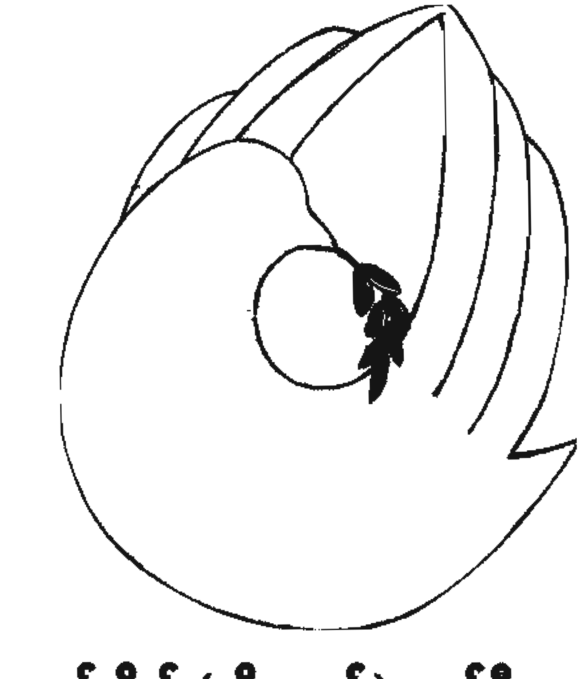

ကျော်သိုက် (သို့မဟုတ်) ကော်ဖီခရေစီ

ပိုဝင်း

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ သီးသန့် (၂)ဆောင်ကို ပြောင်းကြရတော့ 'သူ့'ကို ...တွေ့ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ဆိုသည်က ကိုကြည်မိုး (RIT)၊ အုံ့ဘွယ်ကျော်နှင့် ကျွန်တော်။ သူဆိုသည်ကား 'ကျော်သိုက်'။ သူ့မှာ ညီမလေးတွေ ရှိ၍ တစ်ဆောင်လုံးက 'ယောက်ဖကြီး'ဟုလည်း ချစ်စနိုးခေါ်ကြသည်။ သူ့ကို ကြည့်လိုက်လျှင် ပေါကြောင် ...ကြောင်နိုင်သည်ဟု ထင်ရသည်။ မျက်နှာခပ်ဝိုင်းဝိုင်း၊ ဆံပင် ဖိုသီဖတ်သီနှင့် အရွှန်း ...ဖောက်တတ်သည့်အမူအရာက သူ့မှာ ပေါ်နေသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့်နှင့် ...င်စရာကောင်းသည့်အသွင်လည်း ရှိသည်။ တစ်ဆောင်လုံး ဝန်ထမ်းတွေကအစ ခင်ကြ ...သည်။ သူက ကြည့်မြင်တိုင်သား။ 'ဂဇ'ရဲ့ အစောဆုံး ကျောင်းသားသမဂ္ဂခေါင်းဆောင် ...တစ်ယောက်။

ပျော်ပျော်နေတတ်၍ ပေါတီပေါချာဟု ထင်ကာ နိုင်ငံရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မလေးမခန့်လုပ်၍ မရ။ ပြတ်သားသူ၊ ရပ်တည်ချက် မှန်ကန်၍ အမှန်တရား ချစ်တတ်သောသူ့မှာ ရန်သူမပေါ၊ မိတ်ဆွေသာ ပေါ၏။ သို့သော် အမှန်တရားအတွက် ဆိုလျှင် ရန်သူ မိတ်ဆွေ မခွဲ၊ ဘယ်လောက်ပဲ ရင်းနှီးပါစေ၊ မထောက်မထား၊ ပစ်ပစ်ခါခါ ဝေဖန်ပြောဆိုတတ်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ သူက လူချစ်လူခင်ပေါသူ။ သူ့ကို ဖမ်းပြီး အတော်ကြာမှာ သူ့အဖေ၊ သူ့အမေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ကွယ်လွန်ခဲ့ကြသည်။ သူ့မိသားစုဘဝတွေ ကစဉ့်ကလျားဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဒါပေမယ့် သူကတော့ ခံနိုင်ရည် ပြည့်ဝခဲ့သည်။ အပြုံးမပျက် ထောင်တွင်းနေ့ရက်တွေကို ဖြတ်သန်းခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် ဆေးလိပ်ဖွာပြီး တစ်ယောက်တည်း ထိုင်တွေးနေသည့် ညတွေလည်း ရှိသည်။

ကျွန်တော်တို့ ၂-ဆောင်ရောက်ပြီး တစ်နှစ်ခန့်အကြာမှာ သူနဲ့ ကျွန်တော် တစ်ခန်းထဲ နေရသည်။ သူ၊ ကျွန်တော်နှင့် သန်းထိုက်ဝင်း(NLD)တို့ ၂-ဆောင် ရှေ့ခြမ်း ၃ခန်းမှာ နေရသည်။ သူကား အစားအသောက် လောဘမကြီး၊ ရောင့်ရဲ တတ်သူ။ ကျွန်တော်က အခန်းအတွက် အစားအသောက် စီမံရသည်။ သူက ကျွန်တော့်ထက် အသက်ကြီးပေမယ့် ကျွန်တော် ခိုင်းသမျှကို မညည်းမညူလုပ်ပေးသည်။ ၁၉၉၄ ပတ်ဝန်းကျင်က အင်းစိန်သီးသန့်ထောင်က အတော်ပင် လွတ်လပ်သည်။ ကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ် စားသောက်ခွင့်ရသည်။ နိုင်ငံခြားသား ထိုင်း၊ ဗီယက်နမ်၊ တရုတ်၊ အိန္ဒိယသားတို့ ရှိနေ၍ ဤအခွင့်အရေးများရသည်ဟု ထင်သည်။ ထိုင်းအတော်များများကလည်း သူ့ကို ခင်ကြသည်။ အသီးအနှံလိုလျှင် သူ့ကို ကျွန်တော် တောင်းခိုင်းသည်။ အခြားသူ မရသည့် အသီးအနှံကို သူ ရအောင် ဖန်တီးနိုင်သည်။

သူက ထမင်းဟင်းထက် 'ကော်ဖီ' ကို ပိုမက်မောသည်။ ကော်ဖီမစ် ကလေးကို စီးကရက်လေးနှင့် ခဲလိုက်ရလျှင် သူ့မျက်နှာ ပြုံးရွှင်လို့။ အာဝဇ္ဇန်းရွှင်ရွှင်နှင့် သောက်အားလုံးကို ကျောခိုင်းထားနိုင်သူ။ သူ့အိမ်က ထောင်ဝင်စာ အမြဲမလာနိုင်။ လာသည့် အခါမှာလည်း ကော်ဖီမစ်မပါလျှင် မျက်နှာ မကြည်မလင်နှင့် ထောင်ဝင် စာထုတ်လည်း လှည့်မကြည့်၊ တဖျစ်တောက်တောက်နှင့် ပြောဆိုနေတတ်သည်။ ကော်ဖီမစ် ပါလာလျှင်တော့ ပြုံးပျော်ရွှင်နေပြီး ဟင်းပါပါ၊ မပါပါ ဂရုမစိုက်၊ စကားတွေ ဖောင်နေတော့သည်။

သူက ဗေဒင်လည်း အတော်အသင့် တတ်ကျွမ်းသည်။ အချို့ ဝန်ထမ်းတွေကို ဗေဒင်ကြည့်ပေးလျှင် ကျွန်တော်တို့ စီးကရက်နှင့် လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီတော့ စားသောက်ရသည်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ၅(ည)တွေနှင့် ထိုင်းတွေကို သူ ဗေဒင်ဟော၍ မရ။ ပေါချာချာနေတတ်သည့် သူ့အကျင့်ကြောင့် ဘယ်သူမှ သူ့ကို မယုံ။ ထိုင်းအချို့က 'ကျော်သိုက်…စမောမဒီး' ဟု ခေါ်ကြသည်။ ဒါ ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ၅(ည)ထဲမှ အသက်ကြီးကြီး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက်က သူ့ထံမှ ဟောနည်းပြောနည်း

သင်ယူကာ ထိုင်းများကို တစ်ဆင့်ခံ ပြန်ဟောရာ အတော်ကို အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ထိုင်းသံရုံးမှ သူတို့ကို လာတွေ့လျှင် ကျွန်တော်တို့ ဆူဆူဖြိုးဖြိုး စားသောက်ရသည်။ ဤအချိန်တွေဆိုလျှင် သူ့မျက်နှာက မြူးလို့။

သူက သေမှာတော့ အတော်ကြောက်သည်။ တစ်ခါက သူနဲ့ ကျွန်တော် အစားမှား၍ အထက်လန် အောက်လျှောဖြစ်သည်။ ညသန်းခေါင်ကြီး အင်းစိန် ထောင်မကြီး ဆေးရုံသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ဝမ်းကလည်း ခဏခဏသွားတော့ သူက ကျွန်တော့်ကို ပြောသည်။

'ငါသေတော့မယ်'

တဲ့။ ကျွန်တော်က…

'ခင်ဗျား ဒီလေသံနဲ့ မသေသေးဘူး၊ တောင့်ထားဦး'

ပြောမည့်သာ ပြောရသည်။ ဆေးတစ်ပြားမှလည်း လာမတိုက်။ ဆေးမှူး မရောက်သေးလို့ဟုဆိုကာ အရေးပေါ်အခန်းထဲမှာ သူနဲ့ ကျွန်တော် နှစ်ယောက် တည်း။ တစ်နာရီကျော်ကြာမှ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက် သော့နှင့် ရောက်လာပြီး အပေါ်ထပ် ၅(ည) အခန်းထဲသို့ ပို့သည်။ အဲဒီတော့မှ အရင်ရောက်နေသည့် ၅(ည)ရဲ ဘော်များက ပြုစုပေးကြသည်။ ကိုထွန်းမောင်(ထားဝယ် ABSDF)၊ ကိုဘိုနီအောင် (ABSDF)တို့က ကမကထပြုကာ ကူညီကြသည်။ နောက်တစ်နေ့နံနက် ၈ နာရီကျော်မှ ဆေးမှူး (မူးယစ်ဆေးဝါးအမှုဖြင့် ထောင်ကျနေသူ)က ဆေးတစ်လုံးစီ လာထိုးပေးသည်။ သေမယ့်လူနာဆိုရင် ညကတည်းက သေနှင့်ပြီ။ ထိုအချိန်က ထောင်ဆေးရုံနှင့် ထောင်ပြင်ပက အစိုးရဆေးရုံသည် သိပ်တော့ ကွာခြားမည်ဟု မထင်မိပါ။

သီးသန့်ထောင်မှာ သူနဲ့ ကျွန်တော် ၁၃ ခန်းသို့ အပြောင်းခံရတော့လည်း အတူတူ။ ပြောင်းခံရသည့်ကိစ္စကလည်း ကြည့်ပါဦး။ ကျွန်တော်က တရုတ် လူမျိုးတွေကို အင်္ဂလိပ်စာသင်ပေးသည်။ တရုတ်တွေကလည်း ထောင်အာဏာပိုင်တွေကို သိပ်ဂရု မစိုက်။ ဒီကိစ္စ ကျွန်တော်တို့ မြှောက်ပေးလို့ဟု ယူဆကာ ကျွန်တော်တို့ကို ထောင် အာဏာပိုင်တွေက အခန်းရွှေ့ပစ်ခဲ့သည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဤကာလအတွင်းမှာ ကော်ဖီ၊ မုန့်၊ စီးကရက်တွေ စို့စို့ပို့ပို့ စားသောက်ရသည်။ သူကတော့ သဘောကျလို့။ တရုတ်တွေ ရုံးထုတ်အပြန်ကိုပဲ စောင့်နေတတ်သည်။

အဲဒီနောက် ၁၉၉၆ ခုနှစ်အကုန်မှာ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ထောင်ပြောင်း မှုရသည်။ ကျွန်တော်က သာယာဝတီ၊ သူက မြင်းခြံထောင် ရောက်ခဲ့သည်။ မြင်းခြံမှာ နိုင်ငံရေးသမားတွေ စားရေးသောက်ရေး ခက်ခဲသည်ဟု သိရသည်။ ဤအထဲ သူ့ ဘှာလက်မက်ုဂ်ခါးညပ်မိသည်။ ဆေးဝါးကုသမှု မရခဲ့။ သည့်အတွက် သူ့လက်မလေး ပုပ်ပြီး ဖြတ်လိုက်ရသည်။ သူ စိတ်ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထောင်က လွတ်တော့ သူ မြင်းခြံမှာ မလွတ်သေး။ ကျွန်တော်နဲ့ အညာသား(ကိုမျိုးမြင့်) တို့နှစ်ယောက် သူ့ထောင်ဝင်စာကနေ ကော်ဖီမစ်နဲ့ စားစရာ၊ ပိုက်ဆံအချို့ ပို့ပေးလိုက်သည်။ ထောင်ထဲမှာ သူ ကော်ဖီမစ်ရကြောင်း၊ ပိန္နဲကုန်းသားက ပို့ပေးတာဟု လူတကာကို လိုက်ပြောသည်ဟု သိရသည်။ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ ကော်ဖီမစ်ကြောင့် ပြုံးပျော်နေမည့် သူ့မျက်နှာ ကို မြင်ယောင်မိသည်။

၂၀၀၃ခုနှစ်ဝန်းကျင်မှာသူထောင်ကလွတ်သည်။အညာသားမင်္ဂလာဆောင်မှာ ကျွန်တော်တို့ 10 D အားလုံးနီးပါး ပြန်ဆုံဖြစ်ကြသည်။ ဒီအထဲ သူလည်း ပါသည်။ နောက် သူနှင့် မဆုံဖြစ်ခဲ့။ သူ ကျန်းမာရေး ချို့ယွင်းလာသည်ဟု ကြားခဲ့ပါသည်။ လူချင်း မတွေ့ဖြစ်ခဲ့။ ၂၀၀၅-နှစ်လယ်လောက်မှာ သူ့ကျန်းမာရေး အတော်ကို ကျဆင်းသွားသည်ဟု ကျော်ကြီး(ယခု ကွယ်လွန်)က လာပြောသည်။ စိတ်ကလည်း ပုံတစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်။ မင်းတို့ သွားတွေ့လိုက်ဦးဟု ကျော်ကြီးက တိုက်တွန်းသည်။

သူ့ညီမတွေကို 'ငါ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ထမင်းတစ်ဝိုင်းတည်း စားချင်တယ်၊ ငါ့ကို ခေါ်ပေး'ဟု ပြောသည်။ ကျွန်တော်လည်း သွားတွေ့ဖို့ ပြင်ဆင်နေတုန်းမှာပဲ 'ကျော်သိုက် ဆုံးသွားပြီ'ဟု သတင်းရောက်လာသည်။ နှစ်ရှည်ထောင်တွင်း နေထိုင်ခဲ့ရသည့်ကာလအတွင်း ရလာသည့် စိတ်က ဝေဒနာ၊ ဆေးမကုသလိုက်ရ၍ ဖြတ်လိုက်ရသော လက်မအတွက် ခံစားမှုတွေက သူ့ကို တမလွန်အထိ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့ကြလေပြီ။

ဝိုဝင်း

(ရန်ကုန်ခရိုင်ကျောင်းသားများသမဂ္ဂ)

နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့သောဗေဗေ

ဉာဏ်ဉာဏ်ထွန်း

'ကျောင်းတံခါးပိတ်ရင် ထောင်တံခါးပွင့်တယ်'

အဲဒီတုန်းက ဘယ်မှာ ကြားခဲ့၊ ဖတ်ခဲ့သလဲ မမှတ်မိတော့ပါ။

ကျောင်းပိတ်လိုက်ရပါပြီ။

ကာဖျူး(ည မထွက်ရ)အမိန့်ချိန် ကျော်လွန်ခဲ့တာ ၁နာရီကျော်လောက် ရှိနေပါလိမ့်မည်။ အိမ်များ၏ အမှောင်ရိပ်၊ ခြံစည်းရိုး အမှောင်ရိပ်များကို အကာအကွယ်ယူရင်း အိမ်ရှေ့ ဝရန်တာ(ကျွန်တော်ကြည့်နေကျ)သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မီးများပိတ်လျက် မေမေ (မအိပ်သေး)။

အားလုံး တိတ်ဆိတ်၊ အမှောင်ထဲမှာ ဒီဇင်ဘာည၏ အေးစက်စက် အလင်းစများ...။

လမ်းထိပ် ဓာတ်တိုင်အောက်မှာ စစ်ရောင် ဂျာကင်နှင့် လူတစ်ယောက်။

အိမ်အောက် လှေကားပေါ် အသာတက်ပြီး ထိုလူကို သေချာချောင်းကြည့်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လိုက်ရင်း ဒီညတော့ မေမေနဲ့ပဲ အိပ်လိုက်ဦးမယ်။

လှေကားတံခါးကို (သေချာ)အသံမမြည်အောင် ပိတ်ရင်း တက်လာခဲ့တော့ စေ့ထားသော အိမ်တံခါးမှ…

'သား… တက္ကသိုလ်တွေ ပိတ်လိုက်ပြီ'

တိုးတိုး၊ ခြောက်ကပ်ကပ်အသံ။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လက်ဖက်ခြောက်နှပ်၍ ဖျော်ထားသော လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို မေမေ့ရှေ့မှာ ချပေးလိုက်သည်။ ည ဘယ်အချိန် ပြန်ရောက်ရောက် ကျွန်တော်ဖျော်သော လက်ဖက်ရည်ကို သားအမိနှစ်ယောက်သောက်ရင်း ကျွန်တော်နှင့် မေမေက စကားပြောနေကျ။ ဖေဖေက တစ်ရေးနိုး ထလာကြည့်ပြီး ပြန်အိပ်သွားသည်။

'သား… အခြေအနေကောင်းရဲ့လား'

ကျွန်တော် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဆင်းထိုင်ရင်း မေမေ့ပေါင်ပေါ် ခေါင်းကို တင်အိပ်လိုက်လိုက်တော့…

'ညီညီတို့၊ ဘိုဘိုတို့ရော၊ ကိုကိုကြီးရော…'

မေမေက ကျွန်တော်ဆံပင်များကို သပ်ပေးရင်း ဆက်မေးပါသည်။

'အေးအေးဆေးဆေးပါ၊ စိတ်မပူပါနဲ့'

ကျွန်တော် ပြန်ဖြေရင်း……

မေမေ့သက်ပြင်းချသံကို ကြားလိုက်ရပါသည်။

×××

'သက်ထွန်းကို ဖမ်းသွားပြီ၊ ဘိုဘိုဟန်ကို ကျောင်းထဲမှာ ဖမ်းသွားပြီ၊ အစ်ကို ဒီည အိမ်ပြန်မအိပ်နဲ့'

လမ်းထဲမှ ညီငယ်များ၏ စကားသံ။

မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားချိန် အောက်ထပ်တံခါးကို တဝုန်းဝုန်းထုသံကြောင့် လန့်နိုး၊ ဝရန်တာကနေ အောက်ကို ကြည့်လိုက်တော့…

သေနတ်များနှင့် ယူနီဖောင်းဝတ်များ အိမ်အောက်ပတ်ပတ်လည်မှာ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အောက်ဆင်း၍ လှေကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်ပါသည်။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ နောက်ဆုံးအချိန်…

'ဒီလိုပဲ ခဏဆိုပြီး ခဏခဏလာခေါ်နေတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ'

မေမေက ငိုရင်း ရေရွတ်လိုက်၊ ပြောလိုက်၊ မေးလိုက် လုပ်ပါသည်။

ကျွန်တော်က…

'သွားရအောင်'

သံပြတ်ဖြင့် ဧည့်ဆိုးကို ပြောရင် မတ်တတ်ထလိုက်တော့…

ဧည့်ဆိုးက ဖေဖေ့ကို …

'တာဝန်အရပါ၊ အန်ကယ် နားလည်မှာပါ'

ထိုည ဖေဖေ့နာကျင်မှုကို ချုပ်တည်းထားသော ကြေကွဲမျက်နှာကို ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးပါ။ ကျွန်တော် နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ရသော သက်ရှိ ကျွန်တော့်ဖေဖေ…။

ဉာဏ်ဉာဏ်ထွန်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

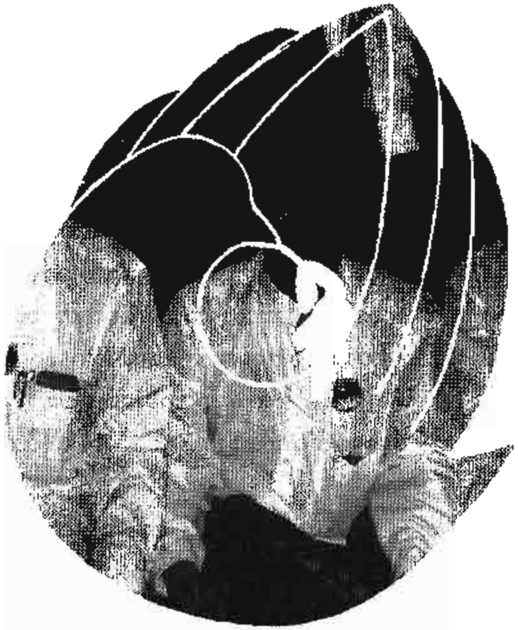

အမှောင်တိုက်ကမ္ဘာတစ်ခုသို့ အလည်သွားခြင်း

အောင်မျိုးဆန်း (စာကလေး)

ကျွန်တော်ဟာ ၁၉၉၁ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ ၁၀ရက်နေ့မှာ သူငယ်ချင်းတစ်စုနဲ့ ကျောင်းအတွင်းအပြင်လှုပ်ရှားမှုမှာ ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့ပြီး၊ ညနေခင်း အိမ်ကို ပြန်ရောက်တော့ အစ်မက…

'နင်… ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ'

တဲ့။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ အစ်မတို့ သိနေပြီလို့ ထင်လိုက်တယ်။ ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။

'ကျောင်းထဲမှာ ဆန္ဒပြနေတယ် မဟုတ်လား'

တဲ့။ ကျွန်တော်လည်း…

'ဟုတ်တယ်'

လို့ပဲ ဖြေလိုက်တော့တယ်။

အစ်မကတော့…

'ဒါပဲ လုပ်နေ၊ ကျောင်းပြန်တက်ဆိုလည်း မတက်ဘူး။ နင်တော့ ဒုက္ခရောက်တော့မယ်။ မနက်ကျရင် ဘယ်မှမသွားနဲ့၊ အိမ်စောင့်ရမယ်။ အမေ့ နှစ်ပတ်လည်လုပ်ဖို့ ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ရမယ်'

ဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း 'သွားပါပြီကွာ' လို့ ညည်းမိတယ်။

အစ်မတို့ကတော့ …

'ငါ့မောင်ကြိုက်တဲ့ ချဉ်ပေါင်နဲ့ ငါးခေါင်းချက်ထားတယ်၊ ငါးဟင်းလည်း ပါတယ်။ အေးအေးဆေးဆေးနေခဲ့'

ဆိုပြီး ထွက်သွားကြတော့တယ်။ ကျွန်တော့်မှာသာ သွားချင်ရက် မသွားရနဲ့ နေမထိ ထိုင်မသာဆိုသလိုပဲ အိမ်စောင့်နေရတော့တယ်။

၁၁ရက်နေ့၊ ည ၁၁နာရီခွဲလောက်မှာ ကျွန်တော် အပေါ်ထပ်နိုးပေါ်မှာ တက်အိပ်နေတုန်း တံခါးကို လာထုပြီး…

'အိမ်ရှင်တို့…အိမ်ရှင်တို့… ဧည့်စာရင်းစစ်ချင်လို့ပါ'

ဆိုပြီး လာတော့ အစ်မက တံခါးသွားဖွင့်ပေးလိုက်တယ်။ စိမ်းပုပ်ပုပ် ယူနီဖောင်းဝတ်တွေ လက်နက်အပြည့်အစုံနဲ့ အိမ်ပေါ်ကို လေးငါးခြောက်ယောက်က အတင်းတက်လာပြီး သန်ခေါင်စာရင်းပေးလို့ ပြောတော့ အစ်မက သန်းခေါင်စာရင်း ရှာနေတုန်း…

'အောင်မျိုးဆန်း ဘယ်မှာလဲ၊ ရှိလား'

ဆိုပြီး အပေါ်ထပ် တက်လာတယ်။ သူတို့အသံကြားတော့ ငါ့လာဖမ်းပြီ ပဲလို့ သိလိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် အနွေးထည်ကို ထပ်ဝတ်ပြီး အဆင်း၊ သူတို့က တက်အလာ၊ တွေ့တော့ ….

'မင်း… အောင်မျိုးဆန်းလား'

တဲ့။ သူတို့အထဲက အကောင်ကြီးကြီးတစ်ယောက်က ..

'ငါ့ညီ အစ်ကိုတို့နဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့ပါ၊ မေးစရာရှိလို့'

ဆိုပြီး အောက်ထပ်ကို ဆင်းလာတော့ အစ်မနဲ့ တူမလေးတို့က မျက်လုံးအပြူးသားနဲ့ ကြည့်နေကြတယ်။ စောစောက လူတစ်ယောက်ကပဲ အစ်မကို သူက ထောက်လှမ်းရေး(၇)က ဗိုလ်ကြီး ဘယ်သူပါလို့ပြောပြီး ကျွန်တော့်ကို ခဏခေါ်သွားမယ် မေးစရာလေးရှိလို့ပါ၊ ကျွန်တော်တို့ မေးပြီးရင် ပြန်ပို့ပါမယ်လို့ ပြောနေတယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ သိနေတယ်လေ။

'ခေါ်သွားပြီးရင် ဘယ်တော့မှ ပြန်ပို့မှာမဟုတ်ဘူး'

လို့ စိတ်ထဲကနေ အစ်မတို့ကို ပြောနေမိတယ်။

×××

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဒီဇင်ဘာ ၁၀ ရက်နေ့၊ နော်ဝေနိုင်ငံ၊ အော်စလိုမြို့မှာ နိုဗယ်လ် ငြိမ်းချမ်းရေး ဆုပေးပွဲကို နှစ်စဉ် နှစ်တိုင်း ကျင်းပကြတယ်။ အဲဒီမှာ ဒီနှစ် (၁၉၉၁)အတွက် နိုဗယ်လ် ငြိမ်းချမ်းရေးဆုကို မြန်မာနိုင်ငံမှ အတိုက်အခံခေါင်းဆောင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကို ချီးမြှင့်ခဲ့တယ်။ ဒီဆုကို မိခင်ကိုယ်စား သားနှစ်ယောက်က တက်ရောက် ဆုယူခဲ့ တယ်။ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတာက အဲဒီလို ဆုပေးပွဲကြီးကျင်းပနေချိန်မှာ ဆုရရှိတဲ့ သူက နေအိမ်အကျယ်ချုပ်မှာ၊ ပြီးတော့ နိုဗယ်လ်ဆုရှင်ကို ဂုဏ်ယူ၊ ဂုဏ်ပြုကြတဲ့ ကျောင်းသူ-ကျောင်းသားနဲ့ ပြည်သူတွေကို အကြီးအကျယ် လူဖမ်းပွဲကြီး အတွင်းရေးမှူး(၁)က ညွှန်ကြားကွပ်ကဲလို့ ကျင်းပနေတော့တယ်လေ။

ဖမ်းပြီး စစ်ကြောရေးတွေမှာ အမျိုးမျိုးနှိပ်စက်ပြီး၊ နှစ်ရှည် အလုပ်ကြမ်း နှင့် ထောင်ဒဏ်တွေ ဗုန်းပေါလအောကို ချပစ်လိုက်ကြတာ ၁၀ နှစ်တဲ့၊ ၁၅ နှစ်တဲ့၊ နှစ် ၂၀ တဲ့၊ တစ်သက်တစ်ကျွန်းတဲ့-ဗျာတို့။ အဲဒါကို မကျေနပ်လို့ ပြန်ပြောရင်၊ ဒါမှမဟုတ် အပြစ်ရှိသလားမေးလို့ မရှိဘူးလို့ ပြောရင် နှစ်ထပ်တိုးသေးတယ်။ အဲဒီလိုလုပ်လို့ သူတို့(စစ်အစိုးရ)အဖို့ အနှောင့်အယှက်ကင်း အေးချမ်းသွားပြီလို့ ထင်ရင်တော့ အမှားကြီး မှားခဲ့ပြီဆိုတာ သမိုင်းက သက်သေပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေဟာ အထဲမှာနေရင်း အပြင်က လူတွေ ဘာတွေ လုပ်နေလဲ၊ ဘာတွေ ဖြစ်နေကြလဲဆိုတာ အမြဲနားစွင့်လို့၊ သူငယ်ချင်းတွေ၊ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေ၊ မိဘတွေ ထောင်ဝင်စာလာတဲ့အခါတိုင်း မေးကြတယ်။ ကိုယ်သိလာတဲ့ သတင်းလေးတွေကို အချင်းချင်းမျှဝေကြတယ်။ ရောက်တဲ့အရပ်မှာ ပျော်အောင် နေပြီး တစ်ယောက်ရဲ့ အခက်အခဲကို ညီအစ်ကိုလို ကူညီရိုင်းပင်း၊ အသက်ကြီးသူတွေကလည်း တူသားတွေလို သဘောထားကြတယ်။

တချို့ကတော့ နိုင်ငံရေးအရ၊ အဖွဲ့အစည်းအရ၊ အယူအဆရေးရာအရ သူ့ဘက် ကိုယ့်ဘက် စည်းရုံးရေးတွေ လုပ်တာလည်း ရှိတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘက်ရယ်လို့ မထားဘူး၊ အကုန်လုံး နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားချည်းပဲ၊ ရဲဘော်ရဲဘက် တွေချည်းပဲ၊ ဒီလို သဘောထားပြီး ကူညီစရာရှိ ကူညီ၊ သင်ယူစရာရှိ သင်ယူရင်း အချိန်တွေကို ဖြတ်သန်း ခဲ့တယ်။

အထဲမှာ ဝါရင့်နိုင်ငံရေးသမားကြီးတွေနဲ့လည်း ဆုံခဲ့ဖူးတယ်။ ဦးသုဝေ၊ ဦးနိုင်ခင်မောင်၊ ဦးအာဗီသောင်း၊ ဦးသာပန်းတို့ပေါ့။ ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီလူကြီး တွေဆီက အတွေ့အကြုံတွေ၊ သင်ခန်းစာ ယူစရာတွေကို ပြောသမျှ မှတ်သားထား တော့တာပဲ။ မေးစရာရှိလည်း မေးပေါ့လေ။

ထောင်ရောက်တော့ သီးသန့်ရဲ့ ကျွန်းတိုက် အခန်း(၄)မှာ ကိုမြတ်လှိုင်း၊ ကိုတိုးဝင်းတို့နဲ့ တစ်ခန်းတည်း နေခဲ့ရတယ်။ ၂၄ နာရီမှာ ရေချိုး ၁၅ မိနစ်၊ မိလ္လာချ

၁၅မိနစ်ပဲ။ အပြင်ထွက်ခွင့်ရပြီး အဲဒီအချိန်လေးပဲ မိုးကောင်းကင်ကြီးကို မြင်ခွင့်ရတယ်။ ဒီလိုနဲ့ အမိန့်ချတော့ ကိုယ်နေချင်တဲ့ လူနဲ့ မနေရဘူး သူတို့ ထားချင်သလို ထားတယ်။ တစ်ခါတလေ အခြားအမှုတွေနဲ့ အတူထားတယ်။ အဲဒီ အခြားအမှုတွေက ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်တယ်၊ ဘာပြောတယ်ဆိုတာ အာဏာပိုင်တွေကို သတင်းပို့ရတယ်။ သူတို့လည်း အဲဒီလိုလုပ်မှ အခွင့်အရေးရကြတယ်။ အခန်းလူကြီးခန့်တာတို့၊ တန်းစီးခန့်တာတို့ လုပ်ပေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့လူက များတော့ ထောင်ဝင်စာ လာတဲ့ လူနဲ့ မလာတဲ့ လူနဲ့ မျှတ စားကြတယ်။ ၅(ည)အများစုက သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ငမွဲတွေလေ(ဟိုတုန်းက ပြောပါတယ်)။ ဒီတော့ အသီးအနှံလေးတွေနဲ့ လောက်ငအောင် ချက်ပြုတ်စားကြရတယ်။ ပုံစံ ဒန်ပန်းကန်ပြားကို ပြန်မအပ်ဘဲ နှုတ်ခမ်းသားအနားကို ထုပြီး ဒယ်အိုးဖြစ်အောင် ဖန်တီးပြီး ပလတ်စတစ်အိတ်တွေ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်တွေကို အဝတ်စနဲ့ ပတ်၊ မီးရှို့ပြီး ဟင်းခိုးချက်စားကြတယ်။ (အဲဒီဟင်းကို ဝါဒါတွေလည်း လာတောင်းစားတတ်တယ်။) ဟင်းချက်တာ မိရင် တိုက်ပိတ်၊ ရေချိုးပိတ် အပြစ်ဒဏ်ပေးခံရတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဆက်ချက် မြဲ ချက်လျက်ပဲ။ အိုဇုန်းလွှာအပေါက်ကြီး ပိုကြီးလာတာ ကျွန်တော်တို့ ၅(ည)တွေ ထောင်ထဲမှာ ပလတ်စတစ်တွေ၊ ထမင်းခြောက်တွေကို မီးရှို့ပြီး ဟင်းချက်ကြ တာလည်း တစ်ကြောင်းပါမယ် ထင်ပါတယ်။

ညဘက်ဆို တစ်ခန်းနဲ့ တစ်ခန်း စကားလှမ်းပြောပြီး အပြင်က ဖြစ်ခဲ့တာ တွေ၊ အတွေ့အကြုံတွေ ပြောလိုက်၊ သီချင်းတွေ ဆိုလိုက်နဲ့ တစ်နေ့တာကို ဖြတ်သန်းခဲ့ကြတယ်။ သီးသန့် (၂)ဆောင်မှာလည်း ကိုအောင်လင်းတို့နဲ့ အတူနေ စဉ်မှာ အခန်းဖော်ဖြစ်တဲ့ ဇော်ဟန်ဟာ သူ့ရဲ့ စိတ်ခံစားမှုတွေ ပေါက်ကွဲပြီး ထောင်ပိုင် လှည့်စစ်တဲ့အချိန်မှာ နဂါးနီသီချင်းကို ဆိုပြီး တို့အရေးလို့ ထ,အော်တော့ ထောင်ပိုင်က ဒီကောင့်ကို ထုတ်ဆိုပြီး ထုတ်သွားတော့တာပဲ။ ခဏနေတော့ ကိုအောင်လင်းကို ခေါ်စစ်တယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော်တို့က သူ့ရဲ့ အကြောင်းကို သိထားတော့ ပြေလည်အောင် ပြောရ တော့တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဇော်ဟန်ကို စစ်ခွေးတိုက်ကို ပို့လိုက်ပြီး နောက်တစ်ပတ် လောက်ကြာတော့ ထောင်ပြောင်းလိုက်တယ်လို့ ကြားရတယ်။ ကျန်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို အခန်းတွေ ခွဲထားလိုက်ပြန်တော့ ထောင်မပြောင်းခင်မှာ ခင်မောင်ရွှေ (ခ) ဖျိုင်းကြီး၊ ပြည်စိုး (ခ) ရွှေပြည်စိုး၊ ကျွန်တော့်ကိုတော့ စာကလေးဆိုပြီး၊ ကျွန်တော်တို့ကို ခင်မင်သူတွေက ငှက်သုံးကောင်အခန်းလို့ခေါ်ကြတယ်။ အဲဒီမှာဇီးကွက်(ထွန်းထွန်းနိုင်) ပါ ပေါင်းရင် လေးကောင်ပေါ့။ ထောင်ဝန်ထမ်းတွေက အကောင်သေးပေမယ့် ဒီကောင်တွေက ကြံဝါတွေ သတိထားကြဆိုပြီး ပြောကြတယ်။ (ဘာပြောမှန်းမသိလို့ မေးကြည့်တော့ ကြံဝါဆိုတာ ကြိတ်ကြံလေကွာတဲ့)။

၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလောက်မှာ အပြင်က ကျောင်းသားတွေ ထပ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရောက်လာကြပြန်တယ်။ သူတို့ မရောက်ခင် စော်ဘွားကြီးကုန်းမှာ ကျောင်းသူနဲ့ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စနဲ့ ရဲနှစ်ယောက်ကို ဖမ်းပြီး ထောင် (၂)နှစ်စီ ချလိုက်တယ်။ တစ်ယောက်က ကျော်ကျော်၊ နောက်တစ်ယောက်နာမည်တော့ မေ့သွားပြီ။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ရဲအုပ်ကိုယ်တိုင် လိုက်လာပြီး…

'ဘာမှမပူနဲ့၊ မိသားစုကိစ္စတွေလည်း မပူနဲ့၊ မင်းတို့ ပြန်လွတ်ရင်လည်း ရာထူးတိုးပြီး နယ်မှာ ပြန်ခန့်မယ်'

လို့ ထောင်ဝင်စာ လာတွေ့ပြီး ပြောဆိုသွားတယ်။ ထောင်ထဲမှာလည်း နေရေးစားရေးအတွက် ထောင်အာဏာပိုင်တွေကို ပြောဆိုသွားတယ်။ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ မြန်မာနိုင်ငံသား၊ မလေးရှား သွားနေပြီး မလေးနိုင်ငံသား ခံယူလိုက်တဲ့ စောရန်နိုင် (ခ) မစ္စတာ ရှမ်၊ အဆိုတော် အေးချမ်းမေကို တင်ပေးလိုက်တဲ့သူပေါ့။ အနေချောင်အောင် ထောင်အာဏာပိုင်တွေကို ငွေပေးပြီး ပေါင်းတယ်။ သီးသန့်ထောင်ထဲမှာ ထောက်လှမ်းရေးတွေက စခန်းဖွင့်ပြီး စစ်ကြောရေးတွေ လာလုပ်တဲ့အခါဆိုလည်း ညဘက် သူ့ကို ခေါ်ထုတ်ပြီး ရုံးခန်းမှာ ထားတယ်။ ထောင်စည်းကမ်းအရ ကျန်းမာရေးကိစ္စ၊ စစ်ကြောရေးကိစ္စ၊ ထောင်ပြောင်းတာတွေ ရှိမှသာ ညဘက်ကို အခန်းတံခါးတွေ ဖွင့်ရတာ။ ဒါပေမဲ့ သူ့အခန်းကတော့ ၂၄ နာရီလုံး အချိန်မရွေး တံခါးလာ,လာဖွင့်ပြီး ထောင်မှူးကြီးရုံးခန်းမှာ သွား,သွားနေ တယ်။

သီးသန့်ထောင်ရောက်တဲ့အချိန် ထောင်ပိုင်လေးက ဦးချစ်မောင်။ သူ့အကြောင်းကြားတာကတော့ အကျဉ်းသားတွေကို ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ လူ့ဘီလူးတဲ့။ အကျဉ်းသားတွေကို အပြစ်ရှိလို့ ရိုက်နှက်ပြီးရင် ဝမ်းလျားမှောက် ကွားသွားခိုင်းတယ်။ မသွားရင် အကျဉ်းသားရဲ့ ခေါင်းကို သူ့စစ်ဖိနပ်နဲ့ နင်းထားတယ်။ ဒါမှမဟုတ် လောက်လေးခွ ကိုင်ပြီး အကျဉ်းသားကို ပစ်တယ်။ လူမဆန်စွာ အမျိုးမျိုးနှိပ်စက်တဲ့ ထောင်ပိုင်လေးပေါ့။

ထောင်ပိုင်ကြီးက ဦးလှုလှတဲ့။ သူလည်း မထူးပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကို တစ်ခါတလေ သိုးနေတဲ့ ထမင်းကို ပေးတယ်။ စပါးလုံးများတဲ့ ထမင်းတွေကို ပေးတယ်။ ပဲဟင်းကလည်း ချဉ်နေတာတွေ ပေးတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်လို့ ကျွန်တော်တို့ က ပြန်ပြောရင် သူက…

'ဟေ့ကောင်… ဒါ ထောင်ကွ၊ မင်းအမေ့လင်အိမ်မဟုတ်ဘူး'

တဲ့။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း…

'မစားနိုင်ဘူး။ ပြန်လဲပေး၊ မပေးရင် မစားဘူး။ ခင်ဗျားတို့ လုပ်ချင်တာ လုပ်'

ဆိုတော့ သူက …

'မင်းတို့က ဆန္ဒပြတာလား'

လို့ မေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့က…

'ဆန္ဒပြတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျန်းမာရေးအရ မစားနိုင်တာ။ ခင်ဗျားတို့ လဲပေးရင် စားမယ်၊ မလဲပေးရင် မစားဘူး'

ဆိုတော့ အဲဒီမှာ စောရန်နိုင်က ကျွန်တော်တို့ဘက် ပါသလိုလိုနဲ့ သူ ညှိပေးမယ်ဆိုပြီး ထောင်အာဏာပိုင်တွေနဲ့ သွားတွေ့တယ်။ အမှန်က သူထွက်လို့ရအောင်လို့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ကို စောင့်ကြည့်၊ သတင်းပေးနေသူတစ်ယောက်ပါ။ နောက်တော့ ထောင်ပိုင်က လျှော့သွားပြီး ထမင်းပြန်လဲပေးတယ်။ ထမင်းစားတော့ နောက်ကျသွားတာပေါ့။ စားကောင်းလိုက်တာဗျာ၊ ထမင်းက ပူပူနွေးနွေး ဖြူဖြူဖွေးဖွေးလေး။

ကျန်းမာရေးအတွက် သီးသန့်ထောင်မှာ ဆေးမှူးတစ်ယောက်ထားပေး တယ်။ အဲဒီဆေးမှူးက တစ်ခါ အကျဉ်းသားဆေးမှူးဆိုပြီး ထပ်ခန့်တယ်။ အဲဒီ ဆေးမှူးကတော့ ထုံးစံအတိုင်း စောရန်နိုင်ပဲပေါ့။ ကျွန်တော်တို့က တစ်ခုခုဖြစ်ရင် အကျဉ်းသား ဆေးမှူးနဲ့ မကုနိုင်ဘူး။ ဆရာဝန်၊ ဒါမှမဟုတ် တရားဝင် ဝန်ထမ်း ဆေးမှူးနဲ့ပဲ ကုမယ် တောင်းဆိုတာပေါ့။ မရတော့ အပြင်ကို သတင်းထုတ်ပြီး တိုင်ကြတယ်။ ဒါကို အာဏာပိုင်က သိသွားပြီး ကျွန်တော်တို့ကို အမျိုးမျိုး ဒုက္ခပေးတော့တာပဲ။ ၁၉၉၆ နှစ်ကုန်ပိုင်းမှာ အဆောင်တွေ၊ တိုက်တွေအားလုံးကို အထူးရှာဖွေရေးဆိုပြီး တလာစီတော့တာ၊ ကျွန်တော်တို့ဆီက တရားမဝင်ဘူးလို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ စာအုပ်စာစောင်တွေ မိကုန်တယ်။ အဆောင်အပေါ်ထပ်က ထိုင်းရေမျော (ထိုင်း ငါးခိုးဖမ်းသမားများ)တွေနဲ့ တရုတ်တွေဆီက ပိုက်ဆံတွေ၊ ပစ္စည်းတွေ သိမ်းသွားကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ၅(ည) တွေဆီမှာ တရားမဝင် ပစ္စည်းတွေက တော်တော်များများရှိကြတယ်။ ဒီတော့ စည်းကမ်းဖောက်တယ်ဆိုပြီး ထောင်ပြောင်းတော့တာပဲ။ ထောင်ပြောင်းပြီဆို ညနက်သန်းခေါင် အခန်းရှေ့ ရောက်လာပြီး ဝမ်းလျားမှောက်ထား၊ နာမည်ခေါ်တဲ့ လူပဲ ထ၊ ကိုယ့်ပစ္စည်း ကိုယ်သိမ်း၊ ကျန်တဲ့သူ ခေါင်းမထောင်နဲ့၊ ထောင်ရင် နံပါတ်တုတ်ပဲ။ ခြေထောက်နဲ့ လည်ပင်းကို နင်းလို့နင်း လုပ်ကြတယ်။

၁၉၉၇ ခုနှစ်မှာ ကျွန်တော်တို့အားလုံးနီးပါး ထောင်ပြောင်းခံရတယ်။ ကျွန်တော်က သာယာဝတီထောင် ရောက်သွားတယ်။ ထောင်ပြောင်းတဲ့နေ့က မှတ်မိစရာလေးတစ်ခုက ညဘက် အလင်းရောင်နဲ့ လပြည့်ဝန်းကြီးကို မမြင်တွေ့ခဲ့ရ တာ ကြာပြီပေါ့။ အဲဒီည ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စိတ်ခံစားမှုတွေဟာ ပျော်ရွှင်စိတ်နဲ့ ပေါ့ပါးပြီး လန်းဆန်းလို့။ အပြင်လောကရဲ့ ညအလင်းရောင်ဟာ ၇ နှစ်နီးပါး မမြင် တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ညရဲ့ လှပမှုကို ခံစားခဲ့ရပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ခဏပဲ၊ ပြန်ပြီး မှောင်မိုက်သွားတော့တယ်။

သာယာဝတီထောင်ကို မနက်ပိုင်း ၁၀ နာရီလောက်မှာ ရောက်တယ်။ မထောင်ဘူးဝကို ကားထိုးပြီး ထောင်ထဲ ဝင်ခိုင်းတယ်။ ကိုလိုနီခေတ်က ဆရာစံကို

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကြိုးပေးသတ်ခဲ့တဲ့ ထောင်ပေါ့။ အဲဒီမှာလည်း ကြမ္မာဆိုးတစ်ခုနဲ့ ကြုံခဲ့ရတယ်။ သာယာဝတီထောင်ကို စောရောက်နေတဲ့ ကိုအောင်ကျော်မိုးဟာ အကျဉ်းသားတွေ့ရဲ့ ရပိုင်ခွင့်၊ လျှော့ရက်ခံစားခွင့်တွေအတွက် အစာငတ်ခံ ဆန္ဒပြနေတယ်။ ထောင်အာဏာပိုင်က သူတို့ကို ခွဲထုတ်လိုက်ပြီး ဆေးရုံပို့သူ ပို့နဲ့၊ နည်းမျိုးစုံနဲ့ ဖြိုခွဲခဲ့ တယ်။ ကိုအောင်ကျော်မိုးက…

'မင်းတို့လက်အောက်မှာ ငါမနေဘူး'

ဆိုပြီး အုတ်နံရံကို ခေါင်းနဲ့ ပြေးတိုက်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဆုံးသတ်ပစ်လိုက်တော့တယ်။

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေဟာ ဒီလိုနဲ့ပဲ တဖြည်းဖြည်းဖြတ်သန်းလာရင်း ၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ မတ်လအလယ်လောက်မှာ စစ်ကြောရေးထပ်လုပ်ပြန်ရော။ အဲဒီ စစ်ကြောရေးမှာ သူတို့က ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စိတ်ဓာတ်အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။ အခန်းဖော်ဖြစ်တဲ့ ယဉ်မင်းဦး(ဘူးသီး)၊ ရဲထွန်း(ပုရစ်)တို့နဲ့ ပြောဖြစ်တာကတော့ …

'ငါတို့ စိတ်ခံစားမှုတွေပေါ် မူတည်ပြီး လွှတ်လို့ ရ,မရ ပြန်ကြည့်တာ'

အပြင်ပြန်ရောက်ရင် ဘာလုပ်မလဲ၊ နိုင်ငံရေး ဆက်လုပ်, မလုပ် ဆိုတာ ရယ်တွေကို မေးသွားကြတယ်။ (အဲချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ လွှတ်နီးတွေဖြစ်နေပြီ)။

ဒီလိုနဲ့ ၁၉၉၉၊ ဩဂုတ်လရောက်တော့ အမှုတွဲတွေကို တစ်ယောက်ချင်းစီ လွှတ်လိုက်တယ်။ တချို့ကို ၁၀(က)နဲ့ ပြန်ဆွဲထားလိုက်နဲ့၊ လုပ်လာလိုက်တာ ဒီဇင်ဘာ ၁၉ရက်၊ မနက် ၅နာရီလောက်မှာ အောင်မျိုးဆန်း အထုပ်တွေ၊ ပစ္စည်းတွေ ပြင်ပြီး ထွက်ခဲ့လို့ ကြားတော့ ပုရစ်နဲ့ ဘူးသီးက…

'မင်းလွှတ်ပြီကွ စာကလေးရ'

တဲ့။ ကျွန်တော်က…

'မထင်ပါနဲ့ကွာ၊ သူတို့ ဒီအချိန်မျိုး လာခေါ်တာ ၁၀(က)နဲ့ ပြန်ထိန်းချင် လို့ပါ'

လို့ ပြောလိုက်တော့ အခန်းဖော်တွေအားလုံး ငိုင်ကျသွားတယ်။

'အေးပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့မနက်ကတော့ သူတို့ လုပ်နေကျနဲ့တော့ မတူဘူး'

ဟု ပြောပြီး လာခေါ်တဲ့ ဝန်ထမ်းကို မေးလိုက်တယ်။ ဝန်ထမ်းက…

'အေး၊ ပိုက်ဆံတော့ ထည့်ယူသွား'

လို့ ပြောတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ရဲဘော်တွေက ၁၀(က)ဆို ဘယ်သူနဲ့မှလည်း မတွေ့ရဘူး၊ ထောင်ဝင်စာလည်း ပေးမတွေ့ဘူးဆိုပြီး ရှိတဲ့ ဟင်းတွေကို သူတို့အတွက် နည်းနည်း ချန်ပြီး ကျွန်တော့်ကို အကုန်လုံးထည့်ပေးလိုက်ကြတယ်။ ထောင်ပိုင်ကြီး ရုံးခန်းရောက်မှ ကျွန်တော်နဲ့ သန်းထိုက်ဝင်း(တရုတ်မကြီး)ကို…

'မင်းတို့ လွှတ်လပ်ပြီ'

လို့ ပြောတော့ …

'ဩော်…ဟုတ်လား'

လို့ ပြန်မေးမိတယ်။ စိတ်ထဲ မယုံချင်သေးဘူး။ ဟင်းတွေ ထည့်ပေးလိုက်ကြတဲ့ ရဲဘော်တွေအတွက်တော့ တကယ်ကို စိတ်မကောင်းဘူး။

အပြင်လောကကို ဘူးတံခါးကနေ ထွက်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ က အထဲမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ ရဲဘော်တွေဆီ ရောက်သွားတယ်။ ငါကတော့ အပြင်ရောက်ပြီး သူတို့ကတော့ အထဲမှာ တိုက်ပွဲဝင်ရင်း ကျန်ခဲ့ကြရဦးတော့မယ်။ ငါလည်း အပြင်လောကရဲ့ မပြီးဆုံးသေးတဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးတိုက်ပွဲတွေမှာ…၊ အပြင်လောကကို ကယောင်ချောက်ချား ဝိုးတဝါးနဲ့ လျှောက်ပြန်လာရင်း…

'အငြိမ်းချမ်းဆုံး အမေ့ရဲ့ အိမ်ကို…'

လို့ ထူးအိမ်သင်ရဲ့ သီချင်းလေးကို ညည်းရင်း ချစ်သူတို့ရှိရာ……။

×××

၂၀၀၄ ခုနှစ်ရဲ့ နေ့လေးတစ်နေ့မှာတော့ ဒုတိယမ္ဗိ တစ်ဖန် အမေ့အိမ်ကို ကျောခိုင်းခဲ့ရပြန်ပါတယ်။ မပြီးဆုံးသေးသော ငြိမ်းချမ်းရေးတိုက်ပွဲအတွက်…

အားလုံးကို ဦးညွှတ်ရင်း

အောင်မျိုးဆန်း (စာကလေး)

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တစ်ခြမ်းပဲ့သပိုင်း

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

(၁)

'မနက်ဖြန်မနက် ငါတို့ ကျောင်းထဲကနေ အပြင်ကို ရအောင်ထွက်မယ်။ မင်း ကမ်းနားလမ်းပေါ်က စောင့်။ မင်း စုထားတဲ့ လူတွေနဲ့ ငါတို့ကျောင်းသားတွေ ပူးပေါင်းမယ်'

မောင်ညိုအေးက ကျွန်တော့်ကို သေသေချာချာမှာသည်။

'ဒါဆို ငါ ကျောင်းထဲလာဖို့ မလိုတော့ဘူးပေါ့'

'မလာနဲ့။ ကျောင်းထဲမှာ အစိုးရဘက်က ကောင်တွေ တရားတက်ဟော လိမ့်မယ်ဆိုပြီး ဝါဒဖြန့်ထားကြတော့ ငါတို့လုပ်ရတာတောင် အခက်အခဲရှိနိုင်တယ်'

'မနက် ၁၀နာရီထိုးလို့ မင်းတို့တွေ ကျောင်းထဲက ထွက်မလာနိုင်ရင် ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ငါ့ဘာသာ ရှိတဲ့လူနဲ့ မင်းတို့ဆီကို ချီတက်ခဲ့ရမလား'

'အဲဒီလောက် မလွယ်နိုင်ဘူး'

'၁၀ နာရီထွက်လို့ မရလည်း ရတဲ့အချိန် ထွက်ခဲ့ကြမယ်ကွာ။ ကမ်းနား လမ်းပေါ်ကပဲ စောင့်နော်၊ နေရာမပြောင်းနဲ့'

'အေး၊ ငါ… မနက်အစောကြီးကတည်းက လူစုထားမယ်'

×××

အထက်ပါ စကားတွေကို ယခု စာရေးဆရာ အယ်ဒီတာ လုပ်နေသော မောင်ညိုအေး(ပန်းတော)နှင့် ကျွန်တော် မောင်လှမျိုး(ချင်းချောင်းခြံ)တို့ နှစ်ယောက် ရန်ကုန်မြို့၊ လှည်းတန်း မီးပွိုင့်အနီးတွင် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကျော်က (၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၉ရက်၊ ညနေပိုင်း)တွင် ပြောဆို တိုင်ပင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ အချိန်၊ နာရီ တိတိကျကျ ချိန်းဆက်ထားခဲ့ကြသော်လည်း၊ ၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၁၀ရက်၊ မနက် ၁၀နာရီတွင်၊ ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့် ရဲဘော်များရှိရာ ကမ်းနားလမ်းပေါ်သို့ မောင်ညိုအေးနှင့် ကျောင်းသား ရဲဘော်များ ရောက်ရှိလာခဲ့နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ကြပါ။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကြီးအတွင်းမှာ သူတို့ ဘာတွေ ဘယ်လို ရင်ဆိုင်နေကြ ရသည်ကို ကျွန်တော် မသိနိုင်သဖြင့် ရိပ်ဖမ်းသံဖမ်းသိနိုင်မည့် အစီအစဉ်ကို ကျွန်တော် ဆောင်ရွက်ခဲ့ရသည်။ (ထိုစဉ်က တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး) ဆက်သွယ်မေးမြန်းဖို့ လက်ကိုင် ဖုန်းတွေ မပိုင်ဆိုင်နိုင်ကြသေး။)

(၂)

ရပ်ကွက်ရုံးထဲကို မနက် ၁၀ နာရီစွန်းစွန်းမှာ ကျွန်တော်ဝင်လိုက်၏။ ကိုယ့်ရပ်ကွက်လည်း ဖြစ်၊ ရပ်ကွက် အရန်မီးသတ်တပ်ဖွဲ့လည်း ဝင်ထားသူဖြစ်သဖြင့် ရုံးအတွင်းသို့ ကျွန်တော် ဘာသံသယမှ အတင်မခံရဘဲ ဝင်ထွက်ခွင့် ရှိသည်။

ရပ်ကွက်ရုံးရှေ့တွင် စစ်ကားနှစ်စီး၊ အင်အားအပြည့်၊ ရုံးထဲတွင် စစ်ယူနီ ဖောင်းနှင့် ရာထူးကြီးကြီးလည်း တွေ့ရသည်။

နောက်ပြီး အရပ်ဝတ်နှင့် ထောက်လှမ်းရေး နှစ်ယောက် သုံးယောက်။ သူတို့၏ အနီးမှာတော့ ရပ်ကွက် အရန်မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ဝင်များက စိတ်တန်းလျက် ရပ်နေကြရ၏။

'မင်းက… ဘာဖြစ်လို့ ယူနီဖောင်းမဝတ်တာလဲ'

ရပ်ကွက် အရန်မီးသတ် တပ်စုမှူးက ကျွန်တော့်ကို မေး၏။ ကျွန်တော်က ကြောင်တောင်တောင် အမူအရာလေးဖြင့်…

'ဘယ်မှာ မီးလောင်လို့လဲ'

'ဟော့ကောင်…'

ဟု ခေါ်ပြီး တပ်စုမှူးက ကျွန်တော်ကို ဟန့်သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

'ရှုတ်ရှုတ်…ရှုတ်ရှုတ်…ဖြစ်နေတာ မင်း မသိဘူးလား'

ကျွန်တော် ခေါင်းခါပြကာ မျက်စိနှင့် နားကိုတော့ အစွမ်းကုန် ဖွင့်ထား ရ၏။

(ကျွန်တော့်ရပ်ကွက်က RC3ဟု ခေါ်သော ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်(ကြည့်မြင်တိုင်နယ်မြေ)နှင့် ကပ်လျက်ရှိနေသောကြောင့် ထိုကျောင်းတော်ကြီး၏ အခင်းအားစုကို ထိန်းသိမ်းရန် ထိန်းသိမ်းရေးဝန်ထမ်းများ ရပ်ကွက်ရုံးအတွင်း လာရောက် နေရာယူထားကြခြင်း ဖြစ်၏။)

(၃)

' RCထဲမှာ ဆူနေပြီ'

' RCထဲမှာ ဆူနေပြီ'

ရပ်ကွက်ရုံးခန်းအတွင်း အလုပ်တွေ ရှုပ်သွားကြ၏။

စကားပြောစက်မှ အဆက်အသွယ်ပြုသတင်း ရလျှင် ရချင်း စစ်ကားနှစ်စီးပေါ်သို့ ဦးဆောင်သူများ ပြေးတက်သွားပြီး စစ်ကား နှစ်စီးစလုံး၊ RC 3 ဟုခေါ်သော ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်(ကြည့်မြင်တိုင်နယ်မြေ) ရှိရာသို့ မောင်းထွက်သွား ကြ၏။

×××

၅ မိနစ်ခန့်သာ ကြာသည်။ ထိုကားနှစ်စီး ပြန်လာ၏။

'အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး'

'ဩော်… မင်းက ဘယ်သွားတာလဲ'

'ဒီ…ဘေးက RCလေ'

'….. မိန်းထဲက RCကို ပြောတာကွ။ ဒါတောင် မသိဘူးလား'

ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ရယ်မိလေ၏။

×××

ရာထူးကြီးကြီး တပ်ဆင်ထားသူက အရန် မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ဝင်များဘက်သို့ လှည့်ကာ…

'မီးသတ်တွေ အဆင်သင့်ပြင်ထား'

'…………………………'

'လူလူချင်း ရေပိုက်နဲ့ ထိုးတဲ့အလုပ်ကို ကျွန်တော် မလုပ်ဘူး။ မီးလောင်မှုဖြစ်ရင် လာခဲ့မယ်။ အခု ကျွန်တော်ပြန်ပြီ'

ဟု ရပ်ကွက် အရန်မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ တပ်စုမှူးကို ကျွန်တော်တီးတိုးပြော ကာ ရုံးထဲမှ ပြန်ထွက်ခဲ့၏။

(ညနေ ၄ နာရီလောက်အထိ၊ မောင်ညိုအေးတို့ ကျောင်း၏ ပြင်ပသို့

www.burmeseclassic.com

ရောက်မလာ။)

(၄)

ညနေစောင်းမှ မောင်ညိုအေးနှင့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် (ကိုဆန်နီဟု နောက်မှ သိရသည်)ရောက်လာကြ၏။ မောင်ညိုအေး လွယ်ထားသော လွယ်အိတ်ထဲမှာ ခွပ်ဒေါင်းအလံတစ်လက် ပါလာ၏။ ကျွန်တော် ယူထားလိုက်သည်။ RC ပေါင်းကူး အမိုးပေါ်မှာ ထွန်းထွန်းသန်း (ယခု ပြည်ပ)က နာမည်အရင်း မေဂျာ၊ ခုံနံပါတ်၊ နေရပ်လိပ်စာများပြောကာ တရားတက်ဟောခဲ့သည် ဆို၏။

'အစိုးရဘက်က ကောင်တွေ'ဟု ကျောင်းသားအချင်းချင်း အထင်အမြင်လွဲမှာစိုးသဖြင့် နာမည်အရင်းတွေ ပြောခဲ့ကြရခြင်းဖြစ်ကြောင်း မောင်ညိုအေးက ပြောပြသည်။ တိမ်းရှောင်ဖို့ ကျွန်တော်က အကြံပေးသည်။

ထွန်းထွန်းသန်းက ချက်ချင်း တိမ်းရှောင်ဖို့ စီစဉ်ကြောင်း၊ သူကတော့ အိမ်ကိုပြန်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ တိမ်းရှောင်သွားပါက၊ သူ့အိမ်ရှိ မိသားစုကို မဲကြလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း မောင်ညိုအေး ပြော၏။

'ဥပဒေအရ အဲဒီလို လုပ်လို့ ရလို့လား'

ဟု ကျွန်တော် မေးသည်။ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်တဲ့ တိုင်းပြည်မျိုးမှာ အာဏာ ဟာ ဥပဒေပဲဟု ကိုယ်စီ သိထားပါလျက် ကျွန်တော်မေးမိခြင်းဖြစ်၏။

ထိုရက်ပိုင်းအတွင်း မောင်ညိုအေး အဖမ်းခံရသည်ဟု ကြားရ၏။ ထောင်ဒဏ် (၁၀)နှစ်တဲ့။

မုဒိမ်းမှုကျူးလွန်သော မုဒိမ်းကောင်တွေတောင် ထောင် ၁၀ နှစ် ကျကြရဲ့လားမသိ။ လူသတ်မှု ကျူးလွန်သော လူသတ်ကောင်တွေလည်း ထောင် ၁၀ နှစ် ကျကြပါရဲ့လား။ ရာထူးရာခံအားကိုးဖြင့် တိုင်းပြည်ဘဏ္ဍာခိုးနေကြသော ဘဏ္ဍာ သူခိုးများပင်လျှင် ထောင်၁၀နှစ်မကျဘဲသက်သောင့်သက်သာရှိနေကြချိန်မှာတက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေရဲ့ ထောင်ဒဏ်က (၁၀)နှစ်၊ အနှစ် (၂၀)၊ အချို့ သေဒဏ်တောင် ပါလိုက်သေးသတဲ့။

(အကြောက်ကြီးကြတဲ့ ငပေါက်ကြီးများပါတကား။)

(၅)

ငြိမ်းချမ်းရေး၊ ဒီမိုကရေစီရေးတို့နှင့် ပတ်သက်၍ နှစ်ပတ်လည် အထိမ်းအမှတ်များ ခဏခဏလုပ်နေကြရ၏။ ဘာဖြစ်လို့ ခဏခဏလုပ်နေကြရတာလဲ၊ မဖြေရှိပါသည်။ နောင်လာ နောက်သားလူငယ်များအတွက် ကျွန်တော်တို့သင်ခန်းကို မရေးပြနေကြခြင်းဖြစ်၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သို့သော်····

ခံစား နာကျင်၊ စုတ်ပြတ် နံ့ချာခဲ့ကြရသော ကျွန်တော်တို့ (ခံရသူများ) ဘက်မှသာ ရေးပြ၊ ခင်းပြ နေကြရခြင်းသည်။ သမိုင်းကို တစ်ခြမ်းတစ်ဖဲ့ (တစ်ဖက်သတ်) ရေးပြနေရသကဲ့သို့ ဖြစ်နေပြန်ပါ၏။

ဖိနှိပ်၊ ဖမ်းဆီး၊ ညှဉ်းပန်း၊ အနိုင်ပြု၊ ဗိုလ်ကျခဲ့သူတို့ (ယခုအချိန် မသေကြသေးဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ ထိုသူတို့လည်း သူတို့···သူတို့··· ဘာကြောင့်··· ဘယ်လို··· ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြရသည် ဆိုတာကို၊ နောင်လာ နောက်သားတို့ကို ထောက်ထားသောအားဖြင့်) ရေးကြ၊ ပြောကြရင်ကော မကောင်းဘူးလား။ ယခု လောလောဆယ် ရေးဖို့၊ ပြောဖို့ အခက်အခဲရှိနေကြရင်လည်း နောင်တစ်ချိန်ချိန်မှာ ရေးကြ၊ ပြောကြစေချင်ပါသည်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့···

10 D ဆိုတာ ဘာလဲ၊ တံတားနီဆိုတာ ဘာလဲ။

စွမ်းအားရှင်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ ဘယ်ဝန်ကြီးဌာန လက်အောက်ခံလဲ၊ ပုဂ္ဂလိကအဖွဲ့အစည်းလား၊ ဦးဆောင်သူ ဘယ်သူလဲ၊ ဘာအတွက် ဖွဲ့ခဲ့ကြတာလဲ၊ ဘယ်လိုပညာအရည်အချင်းရှိတဲ့သူတွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတာလဲ၊ ရှိခဲ့ဖူးတာ တကယ်လား၊ ဒါမှမဟုတ် မရှိခဲ့ဖူးဘူးလား၊ ရှိခဲ့ဖူးတယ်ဆိုရင် တရားဝင်ရှိခဲ့တာလား၊ မရှိပါဘူး ဆိုရင် ဒါ မတရားအသင်းအဖြစ် သတ်မှတ်ရမှာလား၊ အစိုးရ အသိအမှတ်ပြုတဲ့ အဖွဲ့အစည်းမျိုးလား··· စသည်ဖြင့် လူငယ်တွေ မေးမြန်းတဲ့အခါ ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ်သိတဲ့ အပိုင်း (ကိုယ်မြင်တဲ့ အခြမ်း)ကိုပဲ ပြောပြနိုင်ပြီး၊ တခြားဘက်ခြမ်းရဲ့ ဖြတ်သန်းမှု(အမြင်)ကို ဘယ်လိုမှ ပြောမပြနိုင်ခဲ့ပေ။

တကယ်ပါ။ စွမ်းအားရှင်···ဆိုတာ ဘယ်ပညာရှိ ဖွဲ့စည်းခဲ့မှန်း ယနေ့ အထိ ကျွန်တော် မသိပါ။

ဒါကြောင့် ဒီမိုကရေစီရေး၊ ငြိမ်းချမ်းရေး၊ လူ့အခွင့်အရေး ဆိုတာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုယ်ဖြတ်သန်းနိုင်ခဲ့သလောက်၊ နောင်လာ နောက်သား လူငယ်များကို ပြောပြနိုင်ပေမယ့်၊ အဲဒီရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် အခြားတစ်ဖက်က လှုပ်ရှားမှု၊ ဖွဲ့စည်းမှု၊ စီမံခန့်ခွဲမှု၊ ဖြိုခွင်းမှု စတာတွေကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုမှ ပြောပြနိုင်မှာ မဟုတ်ပါ။

ထို့ကြောင့်၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့က··· 'တို့အရေး'ကို လုံးဝ လက်မခံဘဲ ဖြိုခွင်းဖို့ အမိန့်ခံခဲ့ကြရတဲ့ မြန်မာပြည်သားကြီးများအနေနဲ့ ဘယ်လိုများ ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြရတယ်၊ ဘယ်လို နှလုံးသားတွေနဲ့ အရင်းပြုခဲ့ကြရတယ် ဆိုတာကို လူငယ်များနည်းတူ ကျွန်တော်လည်း သိချင်တာပါပဲ။

×××

ရင်ထဲက လုံးဝ···ခွင့်မလွှတ်ချင်ပါသော်လည်း ခေါင်းဆောင်ကောင်းတို့ ၏ စကားကို လိုက်နာသောအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံး ခင်ဗျားတို့ (အနိုင်ကျင့်၊ အနိုင်ယူသူများ)အားလုံးကို ခွင့်လွှတ်ပါသည်။

ယခု···ကျွန်တော်ရေးသော စာ၊ ဝါကျများသည် သမိုင်းဟု ဆိုဖြစ်ခဲ့သော်၊ တစ်ခြမ်းပဲ့နေပါသေး၏။ အခြားတစ်ဖက်၏ တစ်ခြမ်းကို သမိုင်းစာမျက်နှာစုံလင်စေရန်အတွက် မျှော်လင့်လျက် ရှိနေပါကြောင်း နောင်လာ နောက်သားအပေါင်းတို့၏ ကိုယ်စား ပန်ကြားအပ်ပါသည်။

ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့် ဒီမိုကရေစီ အောင်ရမည်။

လေးစားခင်မင်လျက်···
မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)
၂၀၁၃-အောက်တိုဘာ-၂၉
1:48 (P.M)

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

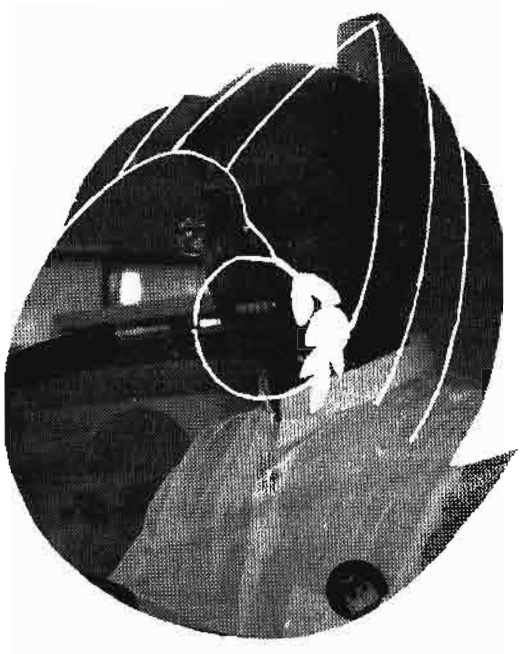

လင်းပြာတစ်ကောင်ရဲ့အနာဂတ်

မြင့်ဆွေ

'ချောက်'

'ဂလောက်'

ရုတ်တရက် တံခါးသော့ဖွင့်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

'မင်းနာမည်ပြော'

'ခင်မောင်ရွှေ'

'နေရပ်'

'မုံရွာ'

'ဘယ်အဖွဲ့ကလဲ'

'Ever Green'

'ဟိုဘက်လှည့်'

'ရှေ့ခန်း၊ ဘေးခန်းနဲ့ အဆက်အသွယ်မလုပ်နဲ့၊ စကားမပြောနဲ့၊ တွေ့ရင်

သေပြီသာ မှတ်'

ပြီးတော့ သော့ပိတ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။ ခြေသံတွေက ကျွန်တော့် အခန်းဘက် လှည့်လာသည်။ ကျွန်တော့်အခန်း သော့ခလောက်ကို ဆွဲခါရင်း…

'ဟေ့ကောင်… အခုရောက်လာတဲ့ ကောင်နဲ့ စကားမပြောနဲ့နော်။ ဒီကောင် က ခေါင်းမာတယ်။ ပျော့သယောင်ယောင်နဲ့ အတော်မာတဲ့ ကောင်၊ ဒီကောင့်ကို ထပ်ဆွဲရဦးမယ်'

ပြောပြောဆိုဆို အစောင့်နှစ်ယောက် ထွက်သွားသည်။ ခဏအကြာမှာ ကျွန်တော် သံတံခါးပေါက်မှာ ထိုင်ရင်း နားစွင့်လိုက်သည်။ ကင်းရုံမှ သတင်းပို့သံ ကြားရသည်။ နောက် ပြန်လည် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို အသံပြု လိုက်သည်။

'ရှုတ်….'

တုန့်ပြန်သံ မကြားရ၊ ထပ်မံ အသံပြုလိုက်သည်။ လှုပ်ရှားသံ ကြားလိုက်ရ သည်။ သူ့အခန်းတံခါးနောက် သုံးပေအကွာလောက်မှာ မတ်တတ်လာရပ်သည်။ ကျွန်တော် ပြုံးပြလိုက်သည်။ အရပ်အမောင်း မနိမ့်မမြင့်၊ ကိုယ်ဟန် ပိန်ပါးပါး၊ အသားလတ်လတ်၊ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ညိုမဲလျက် နဖူးမှာ ကွမ်းသီးလုံးခန့် ဖူးရောင် နေသည်။ သူက ခပ်တွေတွေကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော် လက်မ ထောင်ပြလိုက် သည်။ သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို ပြန်ထောင်ပြသည်။ ဤသည်ကား ကျွန်တော်တို့၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၊ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်နဲ့ စက်မှုတက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေကို တံမြက်လှည်း ဖမ်းဆီးစဉ်က ရန်ကုန်စက်မှုတက္ကသိုလ်(R.I.T)ဝင်းအတွင်း ၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ နိုဗယ်လ်ငြိမ်းချမ်းရေး ထောက်ခံ ဆန္ဒပြမှုကို ဦးဆောင်ခဲ့သည့် ခင်မောင်ရွှေ(ခ) ရွှေကြီး (ခ) ချိုလေးကို ထောက်လှမ်းရေး-၆ စစ်ကြောရေးမှာ ပထမဆုံး စတင်တွေ့ ဆုံခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်း အားလုံး အင်းစိန် တွဲဘက်ထောင် (သီးသန့်ထောင်) သို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

အချုပ်ဘဝမှာ သူနဲ့ ကျွန်တော် မတွေ့ဖြစ်ခဲ့ကြ။ ထောင်ကျပြီး ၂ နှစ်ခန့် ခကြာမှာ သူနဲ့ လူချင်း ပြန်တွေ့ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ့ပုံစံက ထောက်လှမ်းရေး-၆မှာ တွေ့ခဲ့သည့်အတိုင်း မပြောင်းလဲ။ ထောင်ဝတ်စုံဖြူနှင့် အနည်းငယ် ပိုပိန်သွားသည်ဟု ထင်ရသည်။

သူက နယ်ဝေးတော့ ထောင်ဝင်စာ မှန်မှန်မလာနိုင်။ အင်းစိန်ထောင်မှာ ရှိစဉ် ၅နှစ်ခန့်ကာလအတွင်း တစ်ကြိမ်သာ သူ့ညီမလေး ထောင်ဝင်စာ လာတွေ့ဖူး သည်။ ပါပေမယ့် ပူစရာတော့ မရှိ။ ကျွန်တော်တို့ ၅(ည)တွေ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မျှဝေ စားသောက်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ထောင်ဝင်စာထုပ်ကို မျှဝေ စားသောက်ကြသည်။ ကမျှော်ကြက်ခြေနီ

www.burmeseclassic.com

အဖွဲ့တို့၊ လူ့အခွင့်အရေးအဖွဲ့တို့ ဆိုသည်မှာ ကြားရုံသာ ကြားဖူးသည်။ မည်သည့်အကျိုးသက်ရောက်မှုမှ မခံစားရသည့်ကာလဖြစ်၍ စားရေးနှင့် အခြားအခက်အခဲများ အတော်ကျပ်တည်းသည်။ သူကလည်း အစားအသောက်အတွက် ဘယ်တော့မှ အောက်ကျမခံပေ။ ပေးလျှင် ယူသည်။ ကျွေးလျှင် စားသည်။ ဘယ်တော့မှ မတောင်း။ ရှိတာနှင့် ရောင့်ရဲတတ်သူ။

နောက်ပိုင်း ကျွန်တော်တို့ 10 D တွေ အဆောင်တွေ ခွဲပို့တော့ ကျွန်တော် သူနှင့်အတူ ၂-ဆောင်၊ အခန်း (၁၂)မှာ အတူနေရသည်။ အဲဒီမှာ သူ့စိတ်ဓာတ်ကို ကျွန်တော် ပိုလေးစားသွားသည်။ အစားအသောက်စားလျှင် လောဘမကြီး၊ အခြား သူကို ညှာတတ်သူ၊ရှိတာနှင့်ဖြစ်အောင်ဖန်တီးစားသောက်တတ်သူ၊သူ့ရဲ့ရပ်တည်ချက်ကိုတော့ အစားအသောက်ပေးပြီး ယိုင်နဲ့အောင် လုပ်၍မရ။ ထောင်တွင်း အခြေအနေကလည်း အနည်းငယ် လွတ်လပ်လျှင် ကိုယ့်အချင်းချင်း စိတ်ဝမ်းကွဲပြားချင်သည့် အလေ့အထရှိသည်။ အာဏာပိုင်က ဖိအားပေးလာလျှင်တော့ ကျောချင်းကပ်၊ ရင်ချင်းအပ်ကာ ဘုံရန်သူကို ရင်ဆိုင်တတ်ကြသည်။ (ယနေ့ ထောင်ပြင်ပ နိုင်ငံရေးလည်း ဒီနည်းအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်သည်။)

ရွှေကြီးကတော့ ၅(ည)အချင်းချင်း ကွဲပြားမှာ ဘယ်တော့မှ မလိုလားသူ။ အားလုံးနှင့် အဆင်ပြေအောင် နေတတ်သူ။ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းအပေါ် ညှာတာ၍ ရဲဘော်စိတ်အပြည့်ရှိသူ။ သူ့အတွက် လိုအပ်တာလေးတွေ ထောင်ဝင်စာလာရင် မှာပေးရန် မေးသည့်အခါတိုင်း လက်ခါပြတတ်သည်။

ဒါပေမယ့် ရုံဖန်ရံခါဆိုသလို ညဘက်မှာ မအိပ်ဘဲ သံတိုင်ပေါက်မှာ ဆေးလိပ်ဖွာရင်း တွေးနေတတ်သည်မှာ သူ့အကျင့်။

×××

၁၉၉၆၊ နိုဝင်ဘာမှာ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ထောင်ပြောင်းခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်က သာယာဝတီ၊ သူက မြစ်ကြီးနားထောင်သို့ ပါသွားသည်။ ဤထောင်က နဝတ အလိုတော်ရိ ထောင်ပိုင် အုပ်ချုပ်သည့်ထောင်ဖြစ်၍ ပိုကျပ်တည်းသည်ဟု သိရသည်။

၁၉၉၉၊ ကျွန်တော် ထောင်က လွတ်တော့ သူလည်း လွတ်လာသည်။ ဒါပေမယ့် မတွေ့ဖြစ်ခဲ့။ ၂၀၀၂ခုနှစ်ဝန်းကျင် ကျိုက်ခေါက်ဘုရားပွဲဈေးမှာ သူနဲ့ပြန်ဆုံဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်တော်လည်း တစ်ဆယ့်နှစ်ပွဲဈေးသည်၊ သူကလည်း အင်္ကျီအဝတ်အစားတွေ လာရောင်းသည့် ဈေးသည်။ ညဘက် လူရှင်းချိန် ပွဲဈေး တန်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်းစကားပြောဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ ရန်ကုန်မှာ လာနေမည့်အကြောင်း၊ သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က သူ့ကို ထောက်ပံ့ ကူညီမည်၊ သူ ကွန်ပျူတာသင်တန်း တက်မည်၊ ကွန်ပျူတာ ပရိုဂရမ်မာဖြစ်အောင် ကြိုးစားမည် စသည်ဖြင့် သူပြောပြသည်။

ကျွန်တော် အလွန်ဝမ်းသာသွားသည်။ အဲဒီနောက် သူ ရန်ကုန်ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော့်အိမ်ကိုလည်း လာလည်သည်။

ဒါပေမယ့် ၂နှစ်ခန့်အကြာ၊ နံနက်ဝေလီဝေလင်း ကျွန်တော် အိပ်ရာထပြီး မျက်နှာသစ်နေတုန်း…

'ခြံဝမှာ လူတစ်ယောက် လာရပ်နေတယ်။ ပုံစံကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ'

ဆိုတဲ့ အိမ်သားတစ်ယောက်၏ အသံကြောင့် ကျွန်တော် တဘက်နှင့် မျက်နှာသုတ်ရင်း ခြံဝသို့ ထွက်ကြည့်လိုက်သည်။

ဆံပင်များက ဖွာလန်ကြဲ၊ အင်္ကျီ ဖိုးရိုးဖားရား၊ ရီဝေနေသည့် မျက်လုံး အစုံနှင့် 'ရွှေကြီး' ကို ကျွန်တော် တွေ့လိုက်ရသည်။

'ရွှေကြီး… အထဲဝင်လေ'

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။ သူက ဘာမှပြန်မပြော။ ကျွန်တော် တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ မလှုပ်မယှက်ပုံစံနှင့် သူ ခြံတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ ငေးငိုင်လျက် ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ စားပွဲပေါ်က ဖွာလန်နေသော ယပ်တောင်တစ်ချောင်းကို အစတွေ လိုက်သတ်နေသည်။ မေး၍ မရ၊ ခေါ်၍ မထူး။

'ရေဆန်ခရီးမှာ အံကြိတ်ခဲ့သည့် ဖိစီးမှုတွေက သူ့ကို မဆုံးသေးသည့် လမ်းကြောင်းပေါ်မှ သွေဖည်စေခဲ့လေပြီ။ ကျွန်တော့်ရင်မှာ ဘလောင်ဆူသွားခဲ့သည်။ ရေဆန်ကို အန်တုနိုင်ခဲ့သည့် ရွှေကြီး၊ ရေစုန်ရောက်ခါနီးမှ…..

(၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာ ၁၀၊ နိုဗယ်လ်ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှုဖြစ်ရပ်မှန်)

မြင့်ဆွေ

(ရန်ကုန်ခရိုင်ကျောင်းသားများသမဂ္ဂ)

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

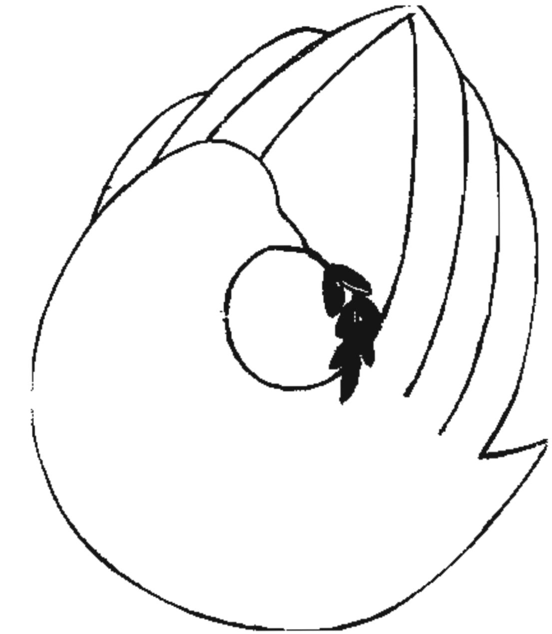

ငရဲခန်းမှတ်တမ်း

လှမင်း

၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၁၂ ရက်နေ့၊ ညအချိန် ၁၂ နာရီကျော်လောက်မှာပင်…

'ကိုလှမင်း…ကိုလှမင်း…'

ဆိုတဲ့ အော်ခေါ်သံတွေ အိမ်ရှေ့မှာ ကြားလိုက်ရလို့ အိမ်တံခါးဖွင့် လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ အရပ်ဝတ် အရပ်စားနဲ့ လူသုံးလေးယောက်လောက်ရယ်၊ ရပ်ကွက်လူကြီးတစ်ယောက်ရယ်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရပါတယ်။

'ကိစ္စရှိလို့၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ခဏလောက်လိုက်ခဲ့ပါ'

လို့ ခေါ်ပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်လည်း မျှော်လင့်ထားပါတယ်။ နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်မှာ ရှိနေသရွေ့တော့ တစ်နေ့မှာ လာခေါ်ပြီး ထောင်ချမှာပဲလို့။

ဒါနဲ့ပဲ အမြဲတမ်း အသင့်ပြင်ဆင်ထားတဲ့ လွယ်အိတ်လေးတစ်လုံးထဲမှာ အနွေးထည်အင်္ကျီရယ်၊ ရှူဆေးဘူးရယ်၊ ပရုတ်ဆီဘူးရယ်ကို ယူပြီး ခေါ်ရာနောက်

လိုက်ခဲ့ပါတယ်။ ငြိမ်/ဗိ ရုံးကို ရောက်တော့ ရဲကားတစ်စီးရပ်ထားတာ တွေ့ရတယ်။

ရဲကားနံဘေးမှာတော့ ကျွန်တော် အလုပ်ခန့်ပေးခဲ့လို့ ကျေးဇူးရှိခဲ့ဖူးတဲ့၊ ပခုံးပေါ်မှာ အပွင့်တစ်ပွင့်တင်ထားတဲ့ မီးသတ်ဗိုလ်တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။

'သြော်…သူလည်း ဖမ်းတဲ့အထဲမှာ ပါတာပါပဲလား'

ကားပေါ်ကို ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေကို အဝတ်မည်းတစ်ခု လာစည်းတော့တာပဲ။ လက်ထိတ်ကို နောက်ပြန်ခတ်လိုက်တယ်။

အဲဒီကတည်းက အမှောင်ကျလိုက်တာ၊ စစ်ကြောရေး ငရဲခန်းမှာ ရှိနေသမျှကာလတစ်ခုလုံး မျက်လုံးပိတ်စည်းထားတာကို မချွတ်ခဲ့ရပါဘူး။ လက်ထိတ်ခတ်ထားတာကိုလည်း နှစ်ရက် သုံးရက်လောက် တစ်ကြိမ်၊ ထမင်းကျွေးချိန်က လွဲလို့ မချွတ်ခဲ့ရပါဘူး။ ထောက်လှမ်းရေးအမှတ်(၇) စစ်ကြောရေးစခန်းကို ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ဘာမှမမြင်ရတဲ့ ကျွန်တော့်ကို တစ်ယောက်က လက်မောင်းကိုင်ပြီး 'ခေါင်းငုံ့…ခေါင်းငုံ့…'လို့ ပြောလို့ ခေါင်းငုံ့ခဲ့ရတာလည်း သုံးလေးကြိမ်လောက်ရှိမယ်။ 'ရှေ့မှာ…ရေမြောင်းရှိတယ်…ကျော်…ကျော်…'ဆိုလို့ ကျော်ခိုင်းခဲ့တာလည်း ရှိပါရဲ့။

အခန်းထဲလည်း ရောက်ရော ကျွန်တော့်ကို တိုင်တစ်တိုင်မှာ လက်ထိတ်နောက်ပြန်ခတ်ပြီး မေးခွန်းတွေ မေးတော့တာပါပဲ။ နာရီဝက်ကို တစ်ယောက်လောက် လူလဲနဲ့ မေးတယ်။ အိပ်ချိန်၊ စားချိန်ဆိုတာ ဘာမှန်းမသိတော့ဘဲ သူတို့ မေးတာတွေ ကို ဒိုင်ခံဖြေနေရပါတော့တယ်။

'ကျောင်းသားတွေကို မင်း ကြွေးကြော်သံတွေ ရေးပေးတယ်၊ ဘာတွေလဲ၊ ပြောစမ်း'

တစ်ဖက်ခန်းမှာလည်း ကျောင်းသားတွေရဲ့ အော်ညည်းသံတွေ၊ ဒရွတ်ဆွဲသွားသံတွေကိုလည်း အတိုင်းသား ကြားနေရပါတယ်။

'လက်သီး လက်မောင်းတန်းပြီး မင်း ကြွေးကြော်တယ်၊ ဘာသဘောလဲ'

'မင်းနံဘေးမှာ ဆရာတစ်ယောက်ပါတယ်၊ ဘယ်သူလဲ'

'မင်းနောက်ကွယ်ကနေ ကြိုးဆွဲနေတာ၊ မင်း ဆရာကြီးပဲ'

'မင်းကို ထောင် ၁၀နှစ် မကျ,ကျအောင် ချမယ်'ဆိုတဲ့ ခက်ထန် ကြမ်းတမ်းတဲ့အသံတွေကြားမှာ တစ်မှေးမှ မအိပ်စက်ခဲ့ရပါဘူး။ ဆဲဆိုမှုတွေ စွပ်စွဲမှုတွေ မေးခွန်းတွေအများကြီးမေးပြီး လိုချင်တာမရတော့ ကိုယ်ထိလက်ရောက် နှိပ်စက်မှုတွေ စတော့တာယ်။

ခါးတောင်းကျိုက်ခိုင်းပြီး ခြေဖျားထောက်ခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့ လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်ထားရတယ်။ ခြေဖနောင့်အောက်မှာ အချွန်တစ်ခု ထားတယ်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ခြေသြောင်းလို့ ဖနောင့်ချလိုက်ရင်ဖြင့် အချွန်ရှူးတော့တာပဲ။ လက်နှစ်ဖက်မြှောက်ထား ရလို့ လက်အောက်ကျလာရင် တံတောင်ဆစ်ကို တုတ်နဲ့ ရိုက်တယ်။ အချိန်ကြာလာ တော့ ခြေထောက်တွေ၊ လက်တွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လာပြီး ဝမ်းလျှားမှောက်ကြီး သမံတလင်း ပေါ်ကို လဲကျတော့တာပေါ့။

အဲဒီလို နေ့စဉ်ရက်ဆက် နှိပ်စက်မှုတွေအပြင် . . .

'ဒီကောင်ကြီးက ဗလတောင့်တယ်၊ ဖောက်ထိုးဆွဲ'

ဆိုပြီး ခြေထောက် ကြိုးချည်၊ ဖောက်ထိုး ဆွဲလို့ ဆွဲနဲ့ နှိပ်စက်မှုများစွာ ကို ခံခဲ့ရပါတယ်။ စစ်ဆေးပြီး မရတော့ ထောက်လှမ်းရေး(၇)က နေပြီး ရေကြည် အိုင်ကို ပို့လိုက်ပါတယ်။

အဲဒီမှာတော့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် သေလူလို့ သဘောထားလိုက်ပြီး တန်ပြန် တိုက်စစ်ဆင်ခဲ့ပါတယ်။

အဲဒါကတော့ ဗုဒ္ဓဟောကြားတဲ့ နည်းပါ။

'ဤအမှုစစ်ဆေးသူများအားလုံး စိတ်၏ ချမ်းသာခြင်း၊ ကိုယ်၏ ချမ်းသာ ခြင်း ရှိကြပါစေ'

ဆိုပြီး အသံကို ကျယ်နိုင်သမျှ ကျယ်အောင် အော်ဆိုပြီး ထပ်တလဲလဲ မေတ္တာပို့ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ တပ်မှူးဆိုသူ ရောက်ရှိလာတယ်။ တပ်မှူးလည်း လန့်သွားပုံရတယ်။

'ဟာ၊ ဗွာ . . . မေတ္တာတွေပို့နေပြီ၊ ဘယ်ကောင်းတော့မှာလဲ'

ဟု ဆိုကာ အင်းစိန်ထောင်ကို ရောက်သည်အထိ အမှုမစစ်တော့ပါ။ ဘယ်သူမှ လည်း မလာတော့ပါ။

အင်းစိန်ထောင်ကို ရောက်တော့ မိန်းဆောင်မှာ ခဏနေရတယ်။ အကျဉ်း သား အမှုထမ်းတွေက ကျွန်တော့်အဖြစ်အပျက်ကို ကြားပြီး စာနာစိတ်နဲ့ ဘဲဥ ဆီပြန်ဟင်းနဲ့ ထမင်းကျွေးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စစ်ကြောရေး နှိပ်စက်မှုဒဏ်တွေ ကြောင့် ကျွန်တော့်လည်ချောင်းက ထမင်းဟင်းတွေကို မျိုချလို့ မရတော့ပါ။ ရေ တစ်ခွက်နဲ့ ဘီစကစ်မုန့်ကိုပဲ ရေနဲ့ တို့စားရပါတော့တယ်။

'လုပ်ရက်ပေ့၊ စစ်ကြောရေး ငရဲခန်းရယ်' လို့သာ။

နောက်မှ ပြန်သိရတာကတော့ ဗိုလ်ချုပ် ခင်ညွန့်ရဲ့ သတင်းစာရှင်းလင်း ပွဲမှာ ကျွန်တော့်နာမည်တပ်ပြီး ကြေညာပေးလိုက်လို့ ဒီလောက် အနှိပ်စက်ခံခဲ့ရတာ ဆိုတာကို သိရှိရပါတယ်။

'သြော် . . . ကျေးဇူးကြီးပါပေ့ဗျာ'

လှမင်း

ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

* ၂၈-၈-၁၉၄၈ ခုနှစ်တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။
* စီးပွားရေးဘာသာဖြင့် ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရရှိခဲ့သည်။
* ၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာ ၁၀ရက်၊ ဆန္ဒဖော်ထုတ်ပွဲတွင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီး ဖမ်းဆီးခံရကာ ထောင်ဒဏ် ၁၀နှစ်ကျခံခဲ့ရပြီး ၂၀၀၀ ခုနှစ်တွင် မြစ်ကြီးနားထောင်မှ ပြန်လွတ်ခဲ့သည်။
* အင်းစိန်ထောင်တွင် ကျခံနေရစဉ် ညီမှ ၁၀ချက်ကြေညာစာတမ်းနှင့် စု- လွတ် - တွေ့ ကြေညာစာတမ်းများ ဖော်ဆောင်ရာတွင် နောက်လိုက်ကောင်း အဖြစ် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။
* အကျဉ်းထောင်တွင်း လူမဆန်စွာ နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲမှုများကို ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂ အဖွဲ့ချုပ်မှ သိရှိစေရန် ပုံစံအင်္ကျီကြမ်းအဖြူပေါ်တွင် နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသား ၁၀၀ ကျော်မှ လက်မှတ်ရေးထိုး ပေးပို့ရာတွင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။
* ထောင်တွင်း အစာငတ်ခံ ဆန္ဒပြတိုက်ပွဲများတွင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။
* အဖွဲ့ချုပ်(ဗဟို)မှ မြို့နယ်ညီလာခံ ကျင်းပရေးကော်မရှင် ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် တာဝန်ပေး အပ်ခဲ့သည်။
* ကြည့်မြင်တိုင်မြို့နယ် အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ် သဘာပတိအဖြစ် လက်ရှိ တာဝန်ထမ်းဆောင်လျက်ရှိသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

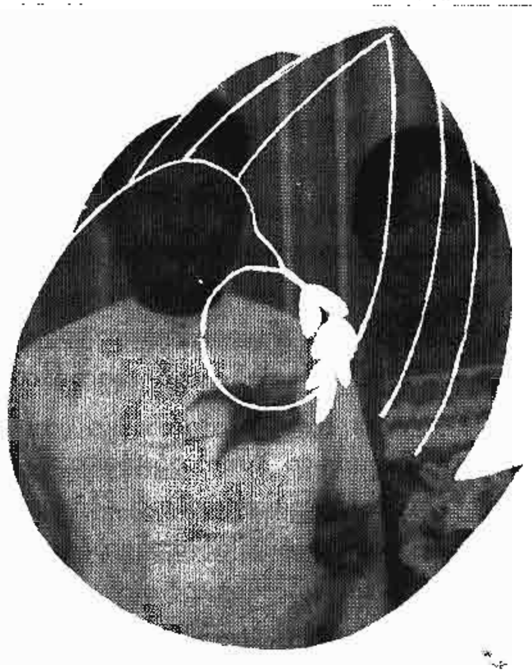

ဝဝမှုငြငြသို့

စိန်ကျော်ဦး

ဒေါ်ဒေါ် ခင်မာအေးရဲ့ ငုံးမွေးမြူရေးခြံထဲမှာ ကျွန်တော် ဝိုင်းကူလုပ်ရင်း စစ်ထောက်ရေးတွေ ဖမ်းဆီးမှုကို ရှောင်တိမ်းနေတုန်း အမေနဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ သန်းသန်းအေးတို့နှစ်ယောက် ဒုတိယအကြိမ်မြောက် သုတ်သုတ်…သုတ်သုတ်နဲ့ ရောက်လာပြန်တယ်။ အမေက…

'သားရေ… ညတုန်းက စစ်တပ် နောက်တစ်ခါ လာဝိုင်းတယ်၊ မင်းကို မမိတော့ ဒီမနက်မှာ ထောက်လှမ်းရေးက ရ.ဝ.တ ရုံးကို လာပြီးတွေ့ဖို့ ပြောတယ်။ တကယ်လို့ မင်းမလာရင် မင်းအဖေကို ဖမ်းမယ်လို့ ပြောသွားတယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်'

ကျွန်တော် စဉ်းစားနေသည်။ သန်းသန်းအေးက…

'နင်… သွားပြီးမတွေ့ရင် ကောင်းမယ်၊ သူတို့ပြောတာက ပြောတာပဲ၊ တကယ်တမ်း နင့်အဖေကို ဖမ်းလို့မှ မရတာ၊ နင့်အဖေနဲ့မှ မဆိုင်ဝဘ'

ဟု အကြံပေးသည်။

ကျွန်တော် သက်ပြင်းသာ ချရင်း…

'ဒီကောင်တွေမှာ ဘာဥပဒေမှမရှိဘူး။ သူတို့က မရ,ရတာကို နည်းမျိုးစုံ သုံးပြီး ညစ်ပတ်ကြမှာဟ။ ငါလုပ်ခဲ့တာကို ငါပဲ တာဝန်ယူလိုက်ပါ့မယ်။ အဖေနဲ့ မိသားစုကိုတော့ ငါ့အတွက်နဲ့ မထိခိုက်စေချင်ဘူး'

အမေနဲ့ သူငယ်ချင်း ဘာမှမပြောဘဲ တွေဝေနေကြသည်။ ဒေါ်ဒေါ် ခင်မာအေးကတော့…

'အေးလေ…ကျော်ဦးရယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်လုပ်တာကို ကိုယ်ပဲ တာဝန်ယူတာ ကောင်းပါတယ်။ နောက်ပြီး မင်းတို့ကျောင်းသားလေးတွေက မတရားဖိနှိပ်မှုတွေကို ကိုယ်ကျိုးစွန့်ပြီး အမှန်တရားဘက်က ရပ်တည်ခဲ့တာလေ။ တစ်နိုင်ငံလုံးကို အမှောင်ဇာတ်သွင်းဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ လက်တစ်ဆုပ်စာ လူတစ်စုရဲ့ စစ်အာဏာရှင် စနစ်ဆိုးကို ဆန့်ကျင်တွန်းလှန်ဖို့ လုပ်တာလေ။ ဒါကြောင့် ဖြစ်သမျှကို ရင်ဆိုင်လိုက်ပါ သားရယ်'

ဟု အကြံပေးရင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ အမေနဲ့ သူငယ်ချင်းရဲ့ ပဟေဠိ မျက်လုံးများကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး…

'အမေ… သူတို့က ဘယ်အချိန်လာတွေ့ဖို့ ပြောလဲ'

အမေက…

'နေ့လယ် ၁နာရီလောက် ရ.ဝ.တ ရုံးကို လာတွေ့ဖို့ ပြောတယ်'

'ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် သွားတွေ့လိုက်ပါ့မယ်။ စိတ်မပူပါနဲ့၊ ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်'

ဟု ပြောခဲ့သည်။

×××

သဃ်န်းကျွန်းမြို့နယ် အ.ထ.က(၄)တွင် နဝမတန်း သိပ္ပံတွဲဖြင့် ပညာ သင်ကြားနေရင်း (၉-၈-၈၈)နေ့ ကျောင်းပေါင်းစုံ ဆန္ဒပြပွဲအတွက် ကျောင်းဝင်း အပြင်တွင် လာရောက်ခေါ်ကြသော အ.ထ.က(၃) ကျောင်းမှ ထောင်နှင့် ချီသော ညီအစ်ကိုကျောင်းသားများအား ခြံဝင်းတံခါးပေါက်မှ ဆရာ၊ ဆရာမတွေ အော်ဟစ် တားနေရင်းကြားထဲက ပထမဆုံး ပြေးထွက် ဖွင့်ပေးခဲ့သူ။ ဆန္ဒပြ ကျောင်းသားများ စစ်တပ်ရဲ့ သံဆူးကြိုးရှေ့တွင် ရပ်ရင်း 'ကမ္ဘာမကျေ'သီချင်း သီဆိုနေတုန်း ဩ သေနတ်သံတွေ ဆူညံပွက်လောရိုက်ပြီး ရှေ့ဆုံးမှ ကျောင်းသားနဲ့ ကျောင်းသူတချို့ လဲကျသွားတာကို မြင်တွေ့လိုက်ရသူ၊ အ.ထ.က(၁) အစာငတ်ခံ ဆန္ဒပြပွဲတွင် လည်း ညီအစ်ကိုမောင်နှမများနှင့် အတူပါဝင်ခဲ့သူ၊ ၁၉၉၀ ခုနှစ် ဆယ်တန်းကျောင်းတက်နေရင်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

၈၈၈၈-နှစ်ပတ်လည်အထိမ်းအမှတ် ကျောင်းတွင်း ဆန္ဒပြပွဲ ဦးဆောင်ခဲ့မှုဖြင့် ကျောင်းလေးပတ် ထုတ်ခံခဲ့ရသူ၊ သူငယ်ချင်း တိုးတိုးဆီမှ စစ်အာဏာရှင် ဆန့်ကျင်ရေး စာရွက်စာတမ်းများနှင့် ခွပ်ဒေါင်းအလံတစ်ခုအား ဆရာတစ်ယောက် က တွေ့သွားပြီး သူက 'စိန်ကျော်ဦး အပ်ထားတာ'ဟု ဖော်လိုက်၍ စာမေးပွဲဖြေဆို ခွင့် ပိတ်ပြီး ကျောင်းမှ တစ်နှစ်ထုတ်ခံခဲ့ရသူ၊ ၁၉၉၁ ခုနှစ်တွင် ခံဝန်ချုပ်နှင့် ကျောင်းတက်နေရင်း ဒီဇင်ဘာလ (၁၀)ရက်နေ့တွင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်အား ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေး နိုဗယ်လ်ဆုရှင်အဖြစ် ဆုပေးပွဲပြုလုပ်မည်ဟု ကြေညာသောအခါ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် ဂုဏ်ပြုပွဲလုပ်ရန်နှင့် စစ်အာဏာရှင်တို့အား ဆန့်ကျင် ရှုတ်ချ ဆန္ဒပြပွဲအတွက် ကိုမှိုင်း၊ ကိုဆန်နီ၊ ကိုဘိုဘိုဟန် တို့အပါအဝင် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားများနှင့် ချိတ်ဆက်၍ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် လွှတ်ပေးရေး၊ ဖမ်းဆီးခံ ကျောင်းသားများနှင့် နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများ လွှတ်ပေးရေး၊ ကျောင်းသားသမဂ္ဂ ဖွဲ့စည်းရေး၊ ဒီမိုကရေစီရရှိရေး၊ တွေ့ဆုံ ဆွေးနွေးရေးနဲ့ ပြည်တွင်း ငြိမ်းချမ်းရေး ရရှိရေး စတဲ့ တောင်းဆိုမှုများဖြင့် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်(ပင်မ)တွင် လှုပ်ရှားမှုများ ပြုလုပ်ခဲ့မှုဖြင့် စစ်ထောက်လှမ်းရေးအမှတ်(၆)(M I-6) ရဲ့ စစ်ကြောရေးစခန်းတွင် လက်သံပြောင်လှသော သင်တန်းဆင်းလေးများရဲ့ ရှူးရှူးမှူးမှူးနဲ့ လက်တည့်စမ်းမှုများနှင့် မဆီမဆိုင်အမှုများ၊ အဖွဲ့များနှင့် အတင်းချိတ်ဆက် အမှုဆင်မှု များနှင့် ၄င်းတို့ ကျွမ်းကျင်သော ဒဏ်ရာမပေါ် ညှဉ်းပန်းမှုမျိုးစုံကို ၁၀ရက်ကျော် စုတ်ပြတ်နေအောင် ခံစားရင်း အင်းစိန် သီးသန့်ထောင်(တွဲဖက်ထောင်)ရှိ ရှစ်ပေခွဲ ပတ်လည်ခန့်ရှိ တိုက်ခန်းသို့ အချုပ်ဖြင့် ပို့ခြင်းခံခဲ့ရသည်။ ထောင်သို့ ပို့ခြင်းကပင် ငရဲခန်းမှ လွတ်သလို ပျော်ရွှင်စရာနေ့တစ်နေ့ ဖြစ်ခဲ့ပေတော့သည်။

ရှစ်ပေခွဲပတ်လည်ခန့်ရှိ တိုက်ခန်းကျဉ်းထဲတွင် လူ ၆ယောက်နေရပါသည်။ ကိုမှိုင်း၊ ကိုဆန်နီ၊ ကိုဘိုဘိုဟန်၊ ကိုမြင့်ဆွေ၊ ကိုသော်တာနဲ့ ကျွန်တော်။ သီးသန့်ထောင်ရှိ ၁-ဆောင်၊ ၂-ဆောင်နဲ့ ကျွန်းတိုက်တို့တွင် (10 D) အမှုတွဲများ ဖြင့် ပြည့်နေပြီး ကျောင်းတွင်း ဆန္ဒပြပွဲတွင် အကြမ်းဖက်၍ ရိုက်နှက် ဖမ်းဆီးထားသူ များ၊ ကျောင်းပြင်ပ လှည်းတန်းတွင် ဆန္ဒပြသူများ စုစုပေါင်း ၆၀၀ ကျော်ခန့် ရှိမည်။ ဒါတောင် စစ်ကြောရေးမှ ပြန်လွှတ်သွားသူ အများအပြားရှိသေးသည်။ ထောင်က ကျွေးသော ပုံစံထမင်းနဲ့ ဟင်း (မနက်ပိုင်းတွင် ပဲဟင်း ရေကျဲနှင့် ငါးပိစိမ်းစား လက်သည်းခွံခန့်နှင့် ညနေပိုင်းတွင် အမျိုးအစားစုံလင်လှသော အသီး အရွက်များကို ရေးမဆေးဘဲ ရောနှောပြုတ်ထားသည့် တာလပေါနဲ့ ငါးပိ လက်သည်း ခွံခန့်)တို့ကို ရွေးချယ်စရာမရှိ စားကြရသည်။ အချုပ်ဘဝဖြင့် ထောင်ဝင်စာ မရှိ၊ လူတွေ့မရှိ၊ ဘေးအခန်းများနှင့် စကားပြောခွင့်မရှိ၊ သီချင်းဆိုခွင့်မရှိ၊ လေချွန်ခွင့်မရှိ၊ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုဖြင့်…။

မနက်ပိုင်းတွင် မျက်နှာသစ်၊ မိလ္လာချ ၁၅မိနစ်၊ နေ့လယ်တွင် ရေချိုး မိလ္လာချ

၁၅မိနစ်၊ ညနေတွင် မိလ္လာချ ၁၅မိနစ်ဖြင့် နေခဲ့ရင်း ကျွန်တော်တို့အခန်း မှ ကိုသော်တာနဲ့ တခြားသော ကျောင်းသားတချို့ကို ထောက်လှမ်းရေးမှ ပြန်လွှတ် ပေးလိုက်ပြီးနောက် သုံးလကျော်ခန့် ကျပ်တည်း ကျဉ်းမြောင်းစွာ ရှင်သန်နေထိုင်ရင်း ဖုန်းမော်နေ့ အထိမ်း အမှတ်သီချင်းဆိုမှုဖြင့် ရေချိုးသုံးရက် အပိတ်ခံလိုက်ရသေးသည်။ ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မရှိဘဲ အနာဂတ်ပျောက် နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသား ကျောင်းသားတွေ ရာနဲ့ ချီလို့ပေါ့။ အခန်းဖော် အစ်ကိုတော်များက …

'မင်းအသက် ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတယ်၊ ဒီ(10D)အမှုတွဲတွေအားလုံး ထဲမှာ မင်းအသက် အငယ်ဆုံးပဲ။ တက္ကသိုလ်ထဲကလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဆယ်တန်းဆို တော့ ထောက်လှမ်းရေးက မင်းကို သိပ်အပြစ်မရှိဘူးလို့ ယူဆပြီး ပြန်လွှတ်ပေးနိုင် တယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုရှိတာက မင်းက ဒီ(10 D)ပွဲကိစ္စမှာ အရေးပါတဲ့ စာရွက်တွေ လိုမ့်ထုတ်ပေးတယ်၊ ကျောင်းတွင်းမှာ မောင်မှိုင်းနဲ့တွဲပြီး စာကပ်တယ်၊ ဆန္ဒပြပွဲမှာလည်း ပါခဲ့တယ်ဆိုတော့ ကျရင်လည်း နည်းနည်းလောက်ပဲ ကျမှာပါကွာ'

ဟု အားပေးနှစ်သိမ့်ကြပါသည်။ (အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော့်အသက်က ၁၉နှစ်။)

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ခင်ညွန့် (ယခုငြိမ်း)က ကမ္ဘာသို့ သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲ လုပ်ပြီး…

'မြန်မာနိုင်ငံတွင် နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများ မရှိ၊ ကျောင်းသားများလည်း အေးချမ်းစွာ ပညာသင်ကြားနေကြပြီး ဆူပူလိုသူ တစ်စုလောက်ကသာ နှောင့်ယှက် နေတာပါ'

ဟု ပြောကြားခဲ့ပြီး ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ဒီလိုကြီးကျယ်တဲ့ ဆန္ဒပြပွဲကြီး ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်(ပင်မ)၊ အာရ်စီ(၁)၊ အာအိုင်တီ၊ မန္တလေးတက္ကသိုလ် နဲ့ တခြားမြို့ကြီးများရှိ တက္ကသိုလ်များတွင်လည်း (၁၀ရက်နဲ့ ၁၁ရက်မှာ) တစ်ပြိုင် တည်းဖြစ်ခဲ့တာကြောင့် တစ်နိုင်ငံလုံးအထိ ပြန့်သွားမှာကို စိုးရိမ်ပြီး ၁၂ရက်နေ့မှာ တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ တက္ကသိုလ်ကျောင်းအားလုံးကို အကန့်အသတ်မရှိ ပိတ်ကြောင်း ရေဒီယိုနဲ့ ရုပ်မြင်သံကြားလိုင်းများမှ ကြေညာခဲ့ရသည်။ စစ်အုပ်စုဟာ အလွန်ကို အရှက်ရခဲ့တာ ကြောင့် ပါဝင် ပတ်သက်သူရော၊ မပတ်သက်သူတွေရော အားလုံးကို သိမ်းကျုံးပြီး ဖမ်းဆီးခဲ့သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများရဲ့ ဒေါသကို စစ်ကြောရေးတွင်လည်း ခံစားခဲ့ရဖူးပြီး မို့…။

မတ်လ ၂၃ ရက်နေ့တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ခင်ညွန့်ရဲ့ ပထမဦးဆုံးသော အထူး စစ်ခုံရုံးကို ထောင်ဘူးဝရှိ ထောင်ပိုင်ကြီးရုံးခန်းတွင် ဖွင့်လှစ်ပြီး ကြည်-ရေ-လေ ဗိုလ်မှူးကြီး သုံးယောက်က တရားသူကြီးတွေပေါ့။ ဘေးမှာ ကျွန်တော်တို့ကို နှိပ်စက် ညှဉ်းပန်းပြီး မဟုတ်မဟတ်တာတွေနဲ့ ရောမွှေထားတဲ့ အမှုတွဲတင်သူ MI တွေလည်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရှိနေကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အမှုတွဲခေါင်းဆောင်က မောင်မှိုင်းပေါ့။ အားလုံး ၁၁ယောက်ကို ပထမဆုံး အထူးစစ်ခုံရုံးဖွင့်ပွဲအဖြစ် ၁၀ နှစ်၊ ၁၅ နှစ်များ ချလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ၁၀နှစ်။

ထောင်အာဏာပိုင်တွေလည်း အံ့ဩထိတ်လန့်၊ ပြည်သူတွေလည်း လန့်ဖျပ်၊ နိုင်ငံတကာကလည်း မျက်လုံးပြူးကုန်ကြပါရော။ အဲဒီအချိန်က ၅(ည)ပုဒ်မတစ်ခုတည်းကို အများဆုံး ၃ နှစ်လောက်ပဲ ထောင်ချတာ။ ကျွန်တော်တို့ 10D အုပ်စုတွေ က အနိမ့်ဆုံး ၁၀ နှစ်ကနေ ၁၅ နှစ်၊ ၂၀ နှစ်၊ တစ်သက်တစ်ကျွန်းအထိကို ဖြစ်သွားပြီး ရာနဲ့ချီပြီး ကျောင်းသားပြည်သူတွေ ထောင်ချခံခဲ့ရပါတယ်။

အိမ်က မိသားစုတွေ ထောင်ဝင်စာ လာတွေ့ကြတော့ ကျွန်တော်တို့တွေ ပျော်နေကြသည်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အိမ်က ယူလာတဲ့ ဆေးလိပ်၊ ငါးပိကြော်တွေ စားရမှာမို့လို့လေ(ငတ်နေကြတာ ကြာပြီ)။ မိသားစုတွေကတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ် လို့ ငိုကြ၊ ယိုကြပေါ့။ ကျွန်တော်က အမေ့ကို အားပေးစကားပြောပါတယ်။ စိတ်မပူဖို့နဲ့၊ ပြီးတော့ ဒီစစ်အာဏာရှင်တွေအုပ်စုကရော ၁၀ နှစ်တောင် ခံမှာမဟုတ်ပါဘူးလို့။

၁၉၉၂၊ 7-July နေ့ ညပိုင်းတွင် သီချင်းဆိုမှုနဲ့ ထောင်အာဏာပိုင်တွေက သံခြေကျင်းမှာ ဒေါက်ခတ်ပြီး တိုက်ပိတ် အပြစ်ဒဏ် ၃ လနဲ့ ကျွန်းတိုက်ကို ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရတယ်။ ထောင်ဝင်စာလည်း ပိတ်ထားတယ်။ ကျွန်တော်၊ မောင်မှိုင်း၊ ကိုဆန်နီ၊ ကိုဘိုဘိုဟန်၊ ကိုမဲကြီးနဲ့ အားလုံးပေါင်း ၉ယောက်ပေါ့။

၉၃ မှာ ၂-ဆောင် အရှေ့ခြမ်းကို ကျွန်းတိုက်ကနေ ထပ်ပြောင်းရပြန်တယ်။ အတူညီကြတဲ့ အယူအဆရေးရာ၊ ဝါဒရေးရာ၊ အဖွဲ့အစည်းရေးရာတွေကြားထဲမှာ နိုင်ငံရေးဆိုတာကို၊ ဒီမိုကရေစီဆိုတာကို ကျောင်းဆက်တက်သလို ဆက်ပြီး လေ့လာကြည့်တယ်။ နိုင်ငံရေးသမားဖြစ်ချင်လို့ပေါ့။ သိပ်တော့ မလွယ်လှပါဘူးလေ။

၁၉၉၄-ဖွန်လဆန်းပိုင်းမှာ မပြောင်းတာ ကြာပြီဖြစ်တဲ့ ထောင်ပြောင်းဆိုတာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနဲ့ လာပြန်ရော။ သီးသန့်ထောင်မှာ ရှိတဲ့ အကျဉ်းသားတွေထဲက ပြဿနာရှာတတ်တဲ့ လူ၊ ထိန်းရခက်တဲ့ လူ၊ ပြစ်ဒဏ် မကြာခဏဖြစ်တဲ့ လူ၊ ····၊ ငပွတွေပေါ့။ ဒီလိုလူတွေကို ဦးစားပေးစနစ်နဲ့ နယ်ထောင်တွေကို ပို့မယ်တဲ့။ အဲဒီည ၁နာရီကျော်လောက်မှာ ကျွန်တော်တို့အခန်းကို ထောင်ဝန်ထမ်းတွေ တံခါး လာဖွင့်ပြီး···။

'စိန်ကျော်ဦးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ ထမယ်၊ မင်းပစ္စည်းတွေက ဘယ် ဟာလဲ၊ ကျန်တဲ့နှစ်ယောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို မှောက်ထားမယ်၊ မထနဲ့'

လို့ ကြိမ်းမောင်းတယ်။ အခန်းဖော် ပြည်စိုးနဲ့ ကိုကျော်ကျော်ဦး တို့နှစ်ယောက် ဘာမှကျနော့အတွက် လက်ဆောင်ထည့်ပေးခွင့် မရကြပဲကြမ်းပြင်မှာ မျက်နှာမှောက်နေကြရ၏။ ကျွန်တော် လက်ညှိုးထိုးပြတဲ့ အိပ်ရာနဲ့ အစားအသောက် ထည့်သည့်

ကော်ဘူး သုံးလေးဘူးကို သူတို့ဘာသာ စုထည့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို လက်ထိတ် နောက်ပြန်ခတ်၊ မျက်နှာကို အဝတ်မည်း ခေါင်းစွပ်နဲ့ စွပ်ပြီး အခန်းထဲက ခေါ်ထုတ်သွားတယ်။ အခန်းပေါ်က အောက်ကို အဆင်းမှာ ဘာမှ အကြောင်းပြချက်မရှိဘဲနဲ့ နောက်ကျောကို တုတ်နဲ့ သုံးချက်ရိုက်တယ်။ တခြားတစ်ယောက်က ဇက်ပိုးကို နှစ်ချက်တီးတယ်။ ခေါင်းထဲ မူးသွားတယ်။ ပြီးတော့ အချုပ်ကားလို့ ထင်တဲ့ ကားပေါ် တက်နိုင်းတယ်။ တခြားသူတွေလည်း ပါသေးတယ်။ မျက်နှာကလည်း အဝတ်နဲ့ စွပ်ထားတော့ ဘာမှမမြင်ရ၊ ဘယ်ရောက်မှန်းလည်း မသိ။ နောက်မှ သိရတာ ထောင်မကြီး ဆီကို သွားပြီး ခြေကျင်းခတ်တယ်။ ပြီးတော့ ဒီအတိုင်း သူတို့ထားတဲ့ နေရာမှာ ထိုင်နေရတယ်။ မနက်မိုးလင်းခါနီးလောက်မှ မျက်နှာဖုံးချွတ်ပေးတယ်။ လက်ထိတ်ဖြုတ်ပေးတယ်။ ပြီးတော့ ထောင်မကြီး ဘူးဝထိပ်မှာ အားလုံးတန်းစီပြီး 'ပုံစံ' ထိုင်ခိုင်းထားတယ်။

'နာမည်ခေါ်မယ်၊ သေချာနားထောင်။ မှားပြီးထူးရင် ထလာရင် ရိုက်မယ်'

ထောင်ဝါဒါ(ဝန်ထမ်း)ရဲ့ ကျယ်လောင် ကြမ်းတမ်းတဲ့ စကားသံနဲ့ အတူ နာမည်ခေါ်တဲ့အခါ ထူးပြီး ကိုယ့်ဘေးက အထုပ်(အိပ်ရာနဲ့ စားစရာဘူးတချို့ ထည့်ထားသော)ဟု ယူဆရသော အထုပ်ကို ဆွဲ၊ လက်တစ်ဖက်က ခြေကျင်း လက်ကိုင်ကွင်းကို ဆွဲထားပြီး တချွင်ချွင်နဲ့ ဘူးတံခါးကို ခေါင်းငုံ့ဝင်လိုက်တယ်။ တဖြောင်းဖြောင်းနဲ့ ဘာမသိ ညာမသိ၊ ဘေးနှစ်မှာ တန်းစီရပ်နေတဲ့ ထောင်ဝါဒါတွေက နံပါတ်တုတ်နဲ့ ဝိုင်းပြီး ကျောကို ရိုက်ကြတယ်။ ငိုက်စိုက် ငိုက်စိုက်နဲ့ တစ်ဖက် တံခါးနားကို ရောက်သွားကယ်။ ဝါဒါတစ်ယောက်က···

'တန်းစီမယ်၊ နာမည်ခေါ်တာနဲ့ အချုပ်ကားထဲကို ဝင်ရမယ်။ နောက်ကျ ရင် ရိုက်မယ်'

လို့ ထပ်ပြီး ပြောပြန်တယ်။ ဒါနဲ့ပဲ အချုပ်ကားထဲကို နာမည်ခေါ်တာနဲ့ မြန်မြန်လေးတက်တာတောင် အိပ်ရာလိပ်ထုပ်က တစ်ဖက်၊ ခြေကျင်းကွင်းကို တစ်ဖက်ကိုင်ပြီး တက်ရတာဆိုတော့ တုတ်လေးချက်လောက် မိသွားတယ်။ ကျောနဲ့ ခါး အတော်နာသွားတာပေါ့။

ကားထဲမှာ ကျွန်တော်နဲ့ တခြားလူတွေကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ တစ်ဆောင်တည်းမှာနေတဲ့ နိုင်နိုင်၊ ကိုနေဝင်းမြင့်၊ ကိုနေလင်း(အားလူး)၊ ကျွန်တော်တို့အမှုတွဲ(10D အမှုတွဲ)ထဲက ဘိုးဘိုးကြီး (ထွန်းမြင့်ထွေး)၊ ကိုမင်းမင်း (ကုလား)၊ ကိုဆန်နီ(သီဟသူ)၊ ကိုစိုးမြင့် (ဒီကေ)နဲ့ ထောင်မကြီးမှာနေတဲ့ ကိုကိုကြီး (ကေကျူ)၊ ကိုအာဗြဲ (ခ) ဒေဝတ် (ခ) ကိုဇော်မင်း၊ ပြီးတော့ NLD က ကိုရန် အောင်၊ ကိုဝင်းလှိုင်(တပ်ကျွန်းအမတ်)၊ ဦးကြည်ညွန့်(ကိုကိုးကျွန်းပြန် ဗကပ)၊ ဦးညီမွေး(BCP UG)နဲ့ တခြားအမှုသုံးယောက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပါသေးတယ်။အားလုံးပေါင်းအယောက်နှစ်ဆယ်။ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘဲ၊ တခြား ညီအစ်ကိုတွေရော ရှိနေတာဆိုတော့ စိုးရိမ်ကြောက်လန့်မှုတော့ သိပ်မဖြစ်တော့ဘူး။ စိတ်တော့ လှုပ်ရှားနေတယ်။ ဘယ်ကို ခေါ်သွားမှာလဲ၊ ဘယ်ထောင်လဲ၊ အိမ်က လူတွေက ထောင်ဝင်စာလာတွေ့လို့ အဆင်ပြေပါ့မလား၊ အများကြီး စဉ်းစားဖြစ် တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အားလုံးကောင်း ပါသည် ဆရာကြီးပေါ့။

ကျွန်တော်တို့တွေ အုတ်ဖိုထောင်မှာ ခဏနားပြီး ထမင်းနဲ့ ဟင်းစားကြ တယ်။ ပြီးတော့ ကားပြန်ထွက်တယ်။ ကျနော်တို့နောက်မှာလည်း အချုပ်ကားပြာ တစ်စီး ထပ်လာပါသေးတယ်။ အဲဒီကားထဲမှာတော့ ဘယ်သူတွေ ပါလဲဆိုတာ မသိဘူး။ ဒီလိုနဲ့ သာယာဝတီထောင်ရှေ့ ဘူးဝကို ကားဆိုက်လိုက်တော့ နာမည်ကျော် သာယာဝတီ ထောင်မှာ နေရမှာပါလားလို့ တွေးမိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ကားမဟုတ်ဘူး၊ နောက်ကားပေါ်က လူတွေကို ဆင်း တန်းစီခိုင်းပြီး ထောင်ထဲကို ဝင်ခိုင်းတယ်။ အဲဒီမှာ တွေ့လိုက်တာ ဆရာတော် ဦးဇဝနနဲ့ ကျနော်တို့အမှုတွဲ ကိုမဲကြီး(စိုးမိုးလှိုင်) နဲ့ တခြားလူတွေကိုတော့ သိပ်မမှတ်မိလိုက်ဘူး။ အားလုံး ၃၀လို့ နောက်မှ ပြန်သိရတယ်။ ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့က ဘယ်ထောင်လဲ။ မကြာခင်ပဲ သိလိုက်ပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ နာမည်အကျော်ကြားဆုံး ထောင်၊ နိုင်ငံရေးသမား ကျောင်းသားတွေကို ရက်ရက်စက်စက် အဖိနှိပ်ဆုံး၊ အရိုက်ဆုံး ထောင်တစ်ခု။ အောင်လံမြို့ရဲ့ တစ်ဖက်ကမ်းမှာရှိတဲ့ သရက်မြို့ရဲ့ ဂုဏ်ထူးဆောင် စံပြ သရက်ထောင်ပါပဲဗျာ။

ညနေစောင်းမှာ အောင်လံမြို့ ကမ်းနားကို ရောက်တယ်။ သရက်ထောင်က အရာခံ ဦးကျော်ရှိန် ဦးစီးသော လက်မရွံ့အဖွဲ့တွေက လာကြိုကြတယ်။ အမှတ်ရဆုံး က ဒု-တပ်ကြပ် သန်းဌွေး(ကုလား)ပါပဲ။ သူက ဆောင့်ကြွားကြွား၊နံပါတ်တုတ် တရမ်းရမ်းနဲ့ စကားပြောရင်းဆဲဆိုပြီးရိုက်မယ်နှက်မယ်ဆိုတာချည်းပဲစပြောတာ။ဟိုဘက်ကမ်းကူးဖို့ မော်တော်ပေါ် မတက်ခင်ကတည်းက…

'မင်းတို့ အခုရောက်လာတာက မြန်မာပြည်ရဲ့ စံပြထောင်ပဲ။ မင်းတို့တွေ နေခဲ့တဲ့ ထောင်တွေမှာ ဘာတွေပဲ လုပ်ခဲ့လုပ်ခဲ့၊ ဘယ်လောက်ပဲ ဆိုးဆိုး၊ ဒီမှာတော့ လာစမ်းလို့ မရဘူး၊ အားလုံး မသာပေါ်သွားမယ်။ စည်းကမ်းကို မလိုက်နာရင် ငါတို့ကို အဆိုးမဆိုနဲ့ပေါ့ကွာ၊ အားလုံး ကြားလား'

ရွှံ့နှလဆန်းပိုင်းရဲ့ မိုးဖွဲဖွဲလေးတွေအောက်မှာ ကမ်းစပ်ကနေ မော်တော် ပေါ် ကို အထုပ်တစ်ဖက်၊ ခြေကျဉ်းတစ်ဖက်နဲ့ အသားထိန်းပြီး ဆင်းကြရတယ်။ ဝါဒါတွေက ဘေးနားကနေ အော်ဟစ်ဆဲဆိုကာ တုတ်တယမ်းယမ်း အင်အားပြနေမှု တွေကြားထဲက မော်တော်ပေါ်မှာ အားလုံးတက်ပြီး ပုံစံထိုင်ကာ လိုက်ပါလာကြ တယ်။ သရက်မြို့

ကမ်းစပ်ရောက်တော့ တီအီးကားနဲ့ ထောင်ကို သွားကြရတယ်။ တွေ့ပါပြီဗျာ။ နာမည်ကျော်သရက်ထောင်ရဲ့ ဘူးဝ နီကြင်ကြင်ရှေ့မှာ မဲမဲလှုပ်နေ တဲ့ ထောင်ဝါဒါများနဲ့ အရာရှိတချို့လက်ထဲမှာနံပါတ်တုတ်လို့ခေါ်တဲ့ဝါးစိမ်းတုတ်၊သစ်မာသားတုတ်အမျိုးမျိုး ကိုယ်စီနဲ့ သားရဲတွင်း ပေါက်ဝကနေ ကြိုဆို နေကြပါပြီ။

'အားလုံး ကားပေါ်က ဆင်းပြီး တန်းစီမယ်'

အသံကျယ်ကြီးတစ်ခု ကြားလိုက်ရတယ်။ အားလုံး တန်းစီပြီး လူ တစ်ယောက်စာ ဖွင့်ထားတဲ့ ဘူးတံခါးပေါက်လေးထဲကို ခေါင်းငုံ့ဝင်တော့ ဝါဒါ တစ်ယောက်က…

'အမှတ်စဉ်ရေမယ်'

ဟု အော်ပြန်သည်။ ကျွန်တော် ရှေ့ဆုံးကနေ ဝင်လိုက်တယ်။ ဘာမှ မသိလိုက်ပဲ တံခါးပေါက်ဘေးနှစ်ဖက်မှာ တန်းစီရပ်နေကြတဲ့ ဝါဒါတွေရဲ့ တုတ် ရိုက်ချက်တွေက ပလူပျံပြီး ကျောပေါ် ကျလာတယ်။

'မအေ…နမ…အမှတ်စဉ်ရေလေကွာ'

ဟု ကြမ်းတမ်းစွာ ဆဲဆိုအော်ဟစ်တော့မှ ယိုင်ထိုးထိုးနဲ့ ရှေ့ဆက် သွားရင်း ကျွန်တော့်ပါးစပ်မှ 'တစ်'ဟု ထွက်သွားသည်။ အဲဒီအချိန်မှာ တုတ်ချက် ပေါင်းမည်မျှ ကျောပေါ် ကျသွားပြီးပြီလဲဆိုတာ မမှတ်မိတော့ပါ။ နောက်က လူတွေကလည်း တစ်… နှစ်…သုံး…လေး…စသည်ဖြင့် အမှတ်စဉ်ရေပြီးဝင်လာကြတယ်။သေချာတာကတော့ တစ်ယောက်မှ သူတို့ရဲ့ တုတ်ရိုက်ချက်နဲ့ မလွတ်ခဲ့ပါ။ နည်းတာ၊ များတာပဲ ကွာမည်။ ဒါက သရက်ထောင်ကို ရောက်ရောက် ချင်းပဲ ပေးလိုက်ရတဲ့ ထောင်ဝင်ကြေးပေါ့။ တစ်နည်းအားဖြင့် သရက်ထောင်ရဲ့ ကနဦး နှုတ်ဆက်တေးသံပေါ့။

ဘူးထဲမှာ အင်္ကျီတွေ ချွတ်ခိုင်းပြီး ပုံစံထိုင်ခိုင်းတယ်။ (ဆောင့်ဆောင့်လေး နဲ့ ဒူးနှစ်ဖက်ပေါ်ကို လက်နှစ်ဖက် ဆန့်တင်ပြီး လက်မကို ဖွက်၍ လက်သီးဆုပ် ထားရသည်။) ပုံစံ(၂) ရှာဖွေရေးလုပ်တယ်ပေါ့။ အော်ဟစ် ကြုံးဝါး ဆဲဆိုသံတွေနဲ့ အတူ နည်းနည်းလှုပ်တာနဲ့ တုတ်တွေက အဝတ်ဗလာ၊ မိုးစိုနေတဲ့ ကျောပြင်ပေါ် ဟဖြောင်းဖြောင်းနဲ့ ကျနေတာ ဘယ်လောက်မှန်းလည်း မသိတော့ဘူး။ တစ်နာရီ မကျော်လောက် ကြာတော့မှ ကျွန်တော်တို့ နေရမယ့် ၁-တိုက်ကို တန်းစီပြီး မလျှောက်သွားခိုင်းတယ်။ ခေါင်းမော့ရင်၊ ဘေးကို ကြည့်မိရင် အားအပြည့်ပါတဲ့ ရိုက်ချက်တွေက ကျောပေါ်မှာ အရှိုးရာတွေ ထပ်ပြီးပေးပြန်တယ်။ တိုက်ခန်းဝရှေ့ မှာ နှစ်ယောက်တစ်တွဲပုံစံနဲ့ ထိုင်နေရပြီး နောက်ဘက်မှာ ဝါဒါနှစ်ယောက် တိုက် တံခါးမှာ ...စ်ဖက် နှစ်ယောက်နဲ့ လေးယောက်၊ နောက်ကျရင်တော့ တုတ် [illegible]ချက်က ...နည်းဆုံးမိမှာပဲ။

www.burmeseclassic.com

'၁-ခန်းဝင်မယ်'

အသံအဆုံးမှာ အခန်းထဲကို ဝုန်းခနဲ နှစ်ယောက်သား ပြေးဝင်တယ်။ တုတ်တွေကလည်း ရိုက်တာပဲ။ ကျွန်တော်နဲ့ ကိုစိုးမြင့် (ဒီကေ)က တစ်တွဲပေါ့။ နှစ်ယောက်စလုံး ငါးချက်စီလောက် မိသွားတယ်။ တစ်ခန်းပြီး တစ်ခန်း၊ တစ်တွဲပြီး တစ်တွဲ ရိုက်ပြီး အခန်းထဲ ဝင်နိုင်းတယ်။ အားလုံးပေါင်း ၁၀ခန်းပေါ့။ တံခါးတွေ အားလုံးပိတ်ပြီး လူစစ်တယ်။ ညနေကလည်း စောင်းနေပြီလေ။ ထောင်ပိတ်ချိန် လည်း ရောက်နေပြီ။ အခန်းထဲရောက်မှ သက်ပြင်းချနိုင်တယ်။ ကျောတွေလည်း နာလိုက်တာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဘာစကားမှ မပြောဖြစ်ဘူး။ ပင်ပန်းမှု၊ နာကျင်မှုတွေရဲ့ ခံပြင်းနာကျည်းမှုတွေက ရင်ထဲမှာ ပြည့်နေလို့။

နောက်နေ့မနက် ထောင်ပိုင်တန်းစီမှာ ခြေကျဉ်းတွေ ဖြုတ်ပေးဖို့ ထောင် ပိုင် ဗိုလ်ကြီး သောင်းညွှန့်ဆီမှာ တင်ပြမိတဲ့ ကိုနေဝင်းမြင့်ကို ဗိုလ်သောင်းညွှန့် က…

'ဒီလို တင်ပြတာ မကြိုက်ကြောင်း၊ နိုင်ငံရေးသမားများသည် တိုင်းပြည်ရဲ့ ရန်သူတွေဖြစ်ကြောင်း၊ သရက်ထောင်တွင် ဘာအခွင့်အရေးမှ မပေးနိုင်ကြောင်း'

စသည်ဖြင့် သူထင်ရာများကို ဥပဒေမဲ့ ပြောချင်ရာပြောပြီး ထွက်သွားသော အခါ တိုက်တာဝန်ခံ အရာရှိ ဦးကျော်ရှိန်နှင့် လက်မရွံ့အဖွဲ့သား ၆ယောက်ခန့်က အခန်းတံခါးဖွင့်ကာ ကိုနေဝင်းမြင့်အား ဝိုင်းရိုက်ကြလေသည်။ ခံပြင်းသော်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့ပါ။ အားလုံးကိုယ်စီ ရင်ထဲမှာ စစ်အာဏာရှင်စနစ်ဆိုးရဲ့ သရုပ်မှန် ကို ခံစားမိကြလေပြီ။ ငါတို့လုပ်တာ မှန်တယ်။ ဒီစနစ်ဆိုးကို ငါတို့ ရှေ့ဆက်ပြီး တတ်နိုင်သလောက် ဆန့်ကျင်တွန်းလှန် ဖြိုဖျက်နိုင်အောင် ကြိုးစားကြမယ်လို့ တွေးနေမိရင်း နှစ်ပတ်အကြာတွင် သံခြေကျဉ်းများကို ဖြုတ်ပေးပြီးသော်လည်း လွတ်လပ်မှုဆိုတာ ဘာမှမရရှိဘဲ မွန်းကျပ်စွာနဲ့ တစ်ဦးကို တစ်ဦး ဖေးမကူညီ စောင့်ရှောက်ရင်း သုံးလကျော်နေခဲ့ရသည်။

ခရီးကလည်း ဝေး၊ စီးပွားရေးကလည်း အဆင်မပြေလို့ အိမ်မှ ထောင်ဝင် စာ တစ်ခေါက်သာ လာတွေ့ပြီး နောက်ဆိုရင် သုံးလ၊ လေးလ တစ်ကြိမ်လောက်သာ လာနိုင်မယ်ဟု အမေက စိတ်မကောင်းစွာ ပြောလာတော့…

'ရပါတယ် အမေရယ်၊ ကျွန်တော်လုပ်ခဲ့တာကို ကျွန်တော်ခံနိုင်ပါတယ်။ စိတ်ထဲမှာလည်း ဘာမှမတွေးနဲ့။ အမေတို့ပဲ အပြင်မှာ အဆင်ပြေအောင် နေကြပါ။ ဒီထဲမှာက အချိန်တန်ရင် စားဖို့က ပူစရာမှ မရှိတာ၊ ထောင်က ကျွေးနေတာပဲ။ ပြီးတော့ တခြားအမှုတွဲတွေလည်း ရှိနေတာပဲ၊ ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့။ အမေတို့သာ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပြီးနေကြပါ'

ဟု ကျွန်တော်က နှစ်သိမ့်စကားပြန်ပြောခဲ့သည်။

ဆေးရုံဆောင်ဆိုတာ လူနာတွေနဲ့ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေ၊ ကလေးတွေကို ထားတာပါ။ နိုင်ငံရေးမှုနဲ့ လူတချို့လည်း ရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဆေးရုံ ဆောင် ပြောင်းကြရတယ်။ အဲဒီမှာ မဂ္ဂင်ဆရာ ဆရာတော်ကြီးရှိတယ်၊ ကိုညီပုလေး ရှိတယ်၊ ကိုမင်းဇေယျ၊ ကိုညိုထွန်းနဲ့ တခြား ဗကပ ယူဂျီများလည်း ရှိကြတယ်။ တောင်ယာစိုက်ခင်းလေးတွေ ခွဲပေးပြီး လုပ်ခိုင်းတယ်။ ဒါပေမယ့် အသီးတစ်လုံး ခူးစားရင် တုတ်နဲ့ ၃ချက်ရိုက်တယ်။ ကိုယ်စိုက်တာ ကိုယ်စားခွင့်မရှိ။ အခန်းလူကြီး (ရာဇဝတ်မှု)၊ ဘာရာတွေက စောင့်ကြည့်တယ်။ နောက်ပြီး ညပိုင်းမှာ ဘာရာ စောင့်ရတယ်။ အခန်းထဲက လူစာရင်းကို ၅မိနစ် တစ်ကြိမ်လောက် အဆောင် မှူးနဲ့ ညကင်းမှူးတွေကြားအောင် အော်ပြီး သတင်းပို့ရတယ်။ ဒီတော့ အားလုံးညှိပြီး ဘာရာ မစောင့်ရေးနဲ့၊ ကိုယ်စိုက်တာ ကိုယ်စားပိုင်ခွင့် ရရေးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်ကြ တယ်။ အပြင်နိုင်ငံရေးအခြေအနေအရ ဘာပြဿနာမှမရှိဘဲ ထောင်အာဏာပိုင်က လိုက်လျောခဲ့တယ်။

၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ မတ်လထဲမှာ အဆောင်မှူး တပ်ကြပ် သန်းဌွေဦးက ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းပြီး ရိုက်မယ်နှက်မယ်လုပ်လို့ ၅(ည)တွေအားလုံး ထပြီး ဆူကြတော့ ထောင်ဆူပူမှုဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ထောင်ပိုင်က ဗိုလ်သောင်း ညွှန့်မဟုတ်တော့ဘူး။ ဦးဘရှင်လက်ထက်ပေါ့။ ထောင်ဆူပူမှုကြောင့် ကျွန်တော် အပါအဝင် လူ ၂၀လောက် တိုက်ပိတ်ခံရတယ်။ အပြစ်ဒဏ် သုံးလပေါ့။ တိုက် ပိတ်ခံရပြီး ဆေးရုံဆောင်ကို ပြန်ရောက်လာတယ်။ အချင်းချင်း စကားများပြီး ကတောက်ကဆဖြစ်လို့ ကျွန်တော်ရယ်၊ ကိုကိုကြီး (ကေကျူ)၊ ကိုအာကြီး (ဒေဝဒတ်) နဲ့ ကိုမင်းမင်း(ကုလား)တို့လေးယောက် အမှုတွဲပြီး၊ နှစ်ပတ် တိုက်ပိတ်ခံ လိုက်ရတယ်။ နောက်အဆောင်ကို ပြန်ရောက်တယ်။ စာအုပ်တွေ ခိုးသွင်းကြရင်နဲ့ အင်္ဂလိပ်စာကို ပေါ်လာဖြစ်တယ်။ အဓိက ဆရာကတော့ ဦးညီမွေးပေါ့။ ဂျပန်စာနဲ့ စကားပြောကို ကိုကိုကြီးဆီမှာ သင်တယ် (အခု ဘာမှ မမှတ်မိတော့ပါ)။ တခြား သူတွေဆီမှာလည်း ယင်လို့ ရသလောက် လိုက်သင်ဖြစ်တယ်။ သိုင်းနဲ့ လက်ဝှေ့ လည်း ပါတယ်။ ပြနေတာပါပဲ၊ ဘာမှန်းကို မသိဘူး။

နိုင်ငံရေးအယူအဆနဲ့ အတွေးအခေါ် မတူညီမှုတွေ၊ အချင်းချင်းကြားထဲ က များလည်မှု လွဲတာတွေနဲ့ အဖွဲ့အစည်းမတူညီကြပေမယ့် အားလုံးက ကိုယ့်လူ တစ်ယောက်ကို ထိရင် ဘယ်သူမှ မနေကြဘဲ အတူဝိုင်းပြီး အာဏာပိုင်တွေကို ရင်ဆိုင်ကြတဲ့ နေရာမှာတော့ ညီကြပါတယ်။ ကျွန်တော်က ရန်ကုန်ခရိုင် ကျောင်းသားများသမဂ္ဂက ဆိုတော့ ထောင်ထဲမှာလည်း ဗကသ ကျောင်းသား တစ်ယောက်အနေနဲ့ တစ်လျှောက်လုံး ရပ်တည်လာခဲ့တယ်။ ကိုကိုကြီးက ဗကသရဲ့

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဒုတိယ ဥက္ကဋ္ဌဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားတွေ့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်အဖြစ် လက်ခံပြီး သူနဲ့အတူ အမြဲတမ်း ကိုကိုကြီးဘက်က ရပ်တည်ခဲ့တယ်။ နေလာရတဲ့နှစ်တွေ များလာသလို၊ လွတ်ဖို့လည်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နီးလာပြီပေါ့။ လူတန်းစားပေါင်းစုံ၊ အကျင့်စရိုက်ပေါင်းစုံနဲ့ လူမှုဆက်ဆံရေးကိုလည်း အတန်အသင့် ကျွမ်းကျင်လာခဲ့တယ်။ ထောင်ဆိုတာ နေတတ်ရင် ကျေနပ်စရာလေးတွေလည်း ရှိပါသေးတယ်လေ။

၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ ထောင်မှူးကြီး စိုးမြင့်အောင်ရဲ့ တစ်ဖက်သတ် အနိုင်ကျင့်လိုစိတ်နဲ့ ၅(ည)တစ်ယောက်ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပြုလုပ်ဖို့ ကြိုးစားနေတုန်း ကျနော်တို့ ၅(ည)တွေက ဥပဒေမဲ့ မလုပ်ဖို့ ဝိုင်းပြီး အော်ပြောကြတာကို ဝါဒါတွေက ဗိစိတွေ မှုတ်၊ ထောင်လုန့် သံချောင်းတွေ ခေါက်ပြီး ၅(ည)တွေ ထောင်ဆူပူအောင် လုပ်နေပါတယ်လို့ဆိုပြီးအရေးပေါ်အခြေအနေအဖြစ်သတ်မှတ်လိုက်တယ်။အခန်းတံခါးတွေအားလုံးပိတ်ပြီး အရေးပေါ်ပုံစံထိုင်ခိုင်းထားတယ်။ပြီးတော့မှအခန်းလူကြီးတွေရဲ့စာရင်းပေးချက်အတိုင်း တစ်ယောက်ချင်းစီ အပြင်ကိုခေါ် ထုတ်ပြီး ပုံစံထိုင်ခိုင်းထားတယ်။ ကျွန်တော်အပါအဝင် အားလုံးပေါင်း ၁၄ယောက်။ ကိုကိုကြီး (ကေကျူ 10 D)၊ ကိုအာဗြဲ (မကသ 10 D)၊ ကိုမိုးဇော်ဦး(NLD)၊ ကိုဝင်းလှိုင်(NLD တပ်ကုန်းကိုယ်စားလှယ်၁၉၉၀)၊ ကိုနေလင်း(labour)၊ ကိုမင်းမင်း(NLD)၊ ကိုလွင်ဦး(10D)၊ ကိုစိန်ကျော်ဦး(10D)၊ ကိုခင်မောင်ဇော် (10D)၊ တင့်လွင်(ခ) သိဂီအောင်၊ ကိုမျိုးဇော်(ခ)နိုင်နိုင်၊ ကိုမျိုးအောင်ထွေး(ခ) အီစမိုင်အင်၊ ထွန်းမြင့်ထွေး(ခ)ဘိုးဘိုးကြီး(10D)၊ ကိုဆန်နီ (10D.ခရိုင်) တစ်ထောင်လုံးမှာ ရှိတဲ့ ဝန်ထမ်းတွေအကုန်လုံးဟာ လက်ထဲမှာ ဝါးကျစ်တုတ် ကိုယ်စီနဲ့ မဲမဲလှုပ်လို့၊ ၁၀၀ကျော်လောက် ရှိမယ်။ အခြေနေက အတော့်ကို မကောင်းတော့မှန်း ကျွန်တော်တို့အားလုံး သိနေပြီ။ အဆောင်အပေါ်ကနေ ထွက်တဲ့ တံခါးနားအထိ နှစ်ဖက်စလုံး ဝန်ထမ်းတွေ တန်းစီရပ်နေတာ အပြည့်ပဲ။ အားလုံး အောက်ဆင်းပြီး လျှောက်ခိုင်းတယ်။ မတ်တပ်ရပ်ပြီး ခြေစလှမ်းတာနဲ့ ဝိုင်းရိုက်နှက်ကြတာပဲ ကျော၊ ခါး၊ ဖင်ပိုး၊ ခေါင်း၊ လက်၊ ခြေထောက်၊ ကြုံတဲ့ နေရာကို ကြုံသလို ရိုက်တယ်။ ပြီးရင် ပုံစံထိုင်ခိုင်းတယ်။ ထပ်ရိုက်တယ်။ ပြီးရင် ဆက် လျှောက်ခိုင်းတယ်၊ ဆက်ရိုက်တယ်။ ဘယ်နချက်မှန်း မသိတော့ဘူး။ ရိုက်သူတွေက အားကုန်ရိုက်တာ။ တစ်ယောက်မှ ကြင်နာစိတ်၊ ကရုဏာစိတ်ထားပြီး ဖေးမတာ မရှိ။ ရိုက်ခွင့်ရတုန်း အသားကုန် ရိုက်မယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ပဲ ရှိတယ်။ ပြီး တော့ အထက်လူကြီးကလည်း သဘောကျမယ်လေ။ သိရသလောက် သန်းဋ္ဌေး (ကုလား)၊ စောလေဘယ်၊ စောပုတီး၊ ဋ္ဌေးအောင်၊ ထောင်မှူးကြီး စိုးမြင့်အောင် သူတို့တစ်တွေက အငြိုးတကြီးနဲ့ကို ဝါးစိမ်းတုတ်တွေ တစ်စစီဖြစ်၊ သစ်မာတုတ်တွေ ကျိုးတဲ့အထိကို ရိုက်ကြတယ်။ ၂-တိုက်ဝင်းထဲမှာ အခန်းထဲ ထည့်မပိတ်သေးခင် မှာ၊ အထူးသဖြင့် ကုလား သန်းဋ္ဌေးနဲ့

ထောင်မှူးကြီးက စစ်ဖိနပ်တွေနဲ့ နံကြားကို၊ ကျောပြင်ကို ကန်တယ်။ ခေါင်းကို နင်းပြီး ရိုက်တယ်။ လက်ကျိုးတဲ့သူ၊ ခေါင်းကွဲ တဲ့ သူတွေနဲ့ တကယ့်ငရဲခန်းတစ်ခုပါပဲ။ နှစ်ယောက်တစ်တွဲ အခန်းထဲဝင်ခိုင်းတယ်။ ပုံစံကြီးထိုင်ခိုင်းတယ်။ ပြီးမှ တစ်ခန်းချင်းစီ သော့လိုက်ဖွင့်ပြီး စိတ်ကြိုက် ထပ်ရိုက်တယ်။ ညနေ လူစစ်၊ ထောင်တန်းပိတ်လိုက်ချိန် တစ်ထောင်လုံး တိတ်ဆိတ်နေပါသည်။ ဒဏ်ရာကိုယ်စီနဲ့ အခင်းမရှိ၊ ဖျာမရှိ၊ ပါရာစီတမော တစ်ခြမ်းတောင် မရှိ။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မကယ်နိုင်ဘဲ ကျောပြင်နဲ့ အိပ်လို့မရ။ ဘေးစောင်းအိပ်တော့လည်း အလွန်နာ။ တစ်ကိုယ်လုံး အထိမခံနိုင်ပါ။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို ရေချိုးခွင့်၊ မိလ္လာချခွင့် တိုက်နှစ်ပတ်ပိတ် လိုက်တယ်။ နှစ်ရက်သုံးရက်လောက်နေတော့ တိုက်တစ်ခုလုံး အနံ့အသက်တွေက ပုပ်ဟောင်နေပြီ လေ။ အပြင်ဘက်က ဝန်ထမ်းတွေတောင် ဖြတ်မလျှောက်ချင်တော့ဘူး။ အခန်းတိုင်းမှာ မိလ္လာကနေ ထွက်လာတဲ့ လောက်ကောင်တွေက တစ်ခန်းလုံး ဖွေးဖွေးလှုပ်လို့။ ဘာမှမတတ်နိုင်။ ညဘက်လည်း လောက်ကောင်တွေနဲ့အတူ အိပ်လို့မရ။ သူတို့ကလည်း တစ်ကိုယ်လုံး မျက်နှာပါမကျန် လိုက်တက်တာကိုး။ လက်နဲ့ ခြေထောက်တွေနဲ့ လိုက်ဖိခြေသတ်လည်း ဘယ်လိုမှမနိုင်။ နောက်ဆုံး ဖြစ်ချင် သလိုသာ ဖြစ်ဆိုပြီး ဒီအတိုင်းပဲနေတော့တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ တစ်ခန်းတည်းနေသူ ကိုခင်မောင်ဇော် (ယင်ကောင်ကြီး)က နလုံးရောဂါသမား။ သူ အမောလည်း မဖောက်နိုင်၊ ရောဂါလည်း မထနိုင်နဲ့၊ အံ့သြလောက်အောင်ပင် အရိုက်ခံရတဲ့ ဒဏ်ရာတွေက လွဲပြီး ဘာမှမဖြစ်ပေ။

နှစ်ပတ်ပြည့်တော့ ရေချိုးခွင့်၊ မိလ္လာချခွင့်ပေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ၁၅ မိနစ်ပဲ။ ထောင်ဝင်စာတွေ့ခွင့်မရှိ၊ ပိတ်ထားတယ်။ တခြားတိုက်မှာနေတဲ့ ရဲဘော်တွေက ခိုးပြီး ပို့ပေးတာကို အားလုံးမျှပြီး စားရတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ အဆောင်နေ ၅(ည)များကို တိုက်လေးတိုက်စလုံးသို့ ပို့လိုက်တယ်။ အချိန်တရွေ့ရွေ့နဲ့ အချင်းချင်း ကြားထဲမှာ ပျော်ရွှင်မှုကို ရှာပြီး အဆင်ပြေအောင် နေကြတယ်။ ကျွန်တော်က ည (၇)နာရီထိုးတာနဲ့ တစ်တိုက်လုံးမှာရှိတဲ့သူတွေ အားလုံးကြားအောင် သိုင်း ဇာတ်လမ်းကို မှတ်မိသလောက် အော်ပြောရသည်။ ည ၉နာရီထိုး အိပ်ချိန်အထိ ပေါ့။ မမှတ်မိလည်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဇာတ်လမ်းထွင်ပြီးပြောရသည်။ ဒီအတွက် ကျွန်တော့်အား နားထောင်ကြသောသူများမှ ဆေးလိပ်၊ ကော်ဖီများ ပို့ပေးကြသည်။ စာဖတ်ခွင့်မရ၊ ရေးခွင့်မရ၊ ဘာမှမရှိတဲ့ အခြေအနေမှာ စိတ်ထွက်ပေါက်အဖြစ် ပြောပြရတဲ့ ဒီသိုင်းဇာတ်လမ်းတွဲက ဒီအချိန်တုန်းက အောင်မြင်ခဲ့တယ်။ အားလုံး နားထောင် အားပေးကြတယ်။ အားလုံးအတွက် အချိန်ဖြုန်းစရာ၊ အပျင်းပြေစရာ၊ အပန်းဖြေစရာလေးတစ်ခု။ ထောင်တွင်းမှာ ပွန်းကားခဲ့တဲ့ ယဉ်ကျေးမှုတစ်ခုဖြစ် ခဲ့တယ်။ အစ်ကိုတော်တွေအားလုံးရဲ့ စိတ်ဒဏ်အား တချို့ကို လျှော့ချပေးနိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ဘဝတစ်သက်လုံး အဲဒီအချိန်တွေကို

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သတိရ တန်ဖိုးထားနေမှာ ပါ။ နောက်ပိုင်းမှာ အခြေနေတွေက သိပ်ပြီးမတင်းကျပ်တော့။ အလိုက်သင့်လေး ထောင်အာဏာပိုင်တွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကြားမှာ နားလည်မှုတွေ ရသင့်သလောက် ရလာတယ်။ အပြင်နိုင်ငံရေးအခြေအနေပြောင်းလဲမှုကလည်း ထောင်တွင်း အုပ်ချုပ် ရေးမှာ အရေးပါလာတဲ့ သဘောပေါ့။

၁၉၉၄-အောက်တိုဘာလမှာ အမှုတွဲတချို့ ပြန်လွတ်သွားတယ်။ ကိုမင်းမင်းနဲ့ ကိုဘိုးဘိုးကြီး။ နိုဝင်ဘာ ၁၀ ရက်နေ့မနက် ကျောက အရှုံးရာတွေ အထပ်ထပ်ကျန်ရှိနေတုန်းမှာပဲ ကျွန်တော်လွတ်ခဲ့တယ်။ စိတ်မကောင်းကြီးစွာနဲ့ အစ်ကိုတော်တွေကိုထားပြီး ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ထောင်ဘူးဝထဲကို ဝင်လာခဲ့တယ်။ ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်နေတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ အပြင်ကို ပြန် ထွက်ပြီး မိသားစုတွေနဲ့အတူ အိမ်ဆိုတဲ့အရသာကို ခံစားရချိန်မှာ အစ်ကိုတွေက တိုက်ခန်းကျဉ်းထဲမှာ သံတိုင်တံခါးတွေကိုကိုင်၊အပြင်ဘက်ကအုတ်နံရံတွေကိုကျော်ပြီးလှမ်းတွေ့နေရတဲ့ညောင်ပင်အိုကြီး၊ ဒါမှမဟုတ် နေဝင်ချိန်မှာ ကိုယ့်ရဲ့ အသိုက်အမြုံရှိရာ အိပ်တန်းပြန်တက်ကြတော့မယ့် ငှက်ကလေးတွေရဲ့ တောင်ပံခတ် တာကိုပဲ ငေးနေမလား။ ညပိုင်းဆို အပန်းဖြေနေကျ ဓာတ်လမ်းပြောသူတစ်ယောက်ရဲ့ အသံကို မကြားရတော့လို့ ဟိုတွေး ဒီတွေးနဲ့ ဆေးပေါ့လိပ်ဖွာရင်း သက်ပြင်းတွေ ချ၊ ပျင်းရိငြီးငွေ့နေမလား။ အခန်းဖော်နဲ့ ပြန်လွတ်တဲ့တစ်နေ့မှာ မရေရာမသေချာ တဲ့ အနာဂတ်နဲ့အတူ ဘာဆက်ဖြစ် ဘယ်လိုဆက်ပြီး ခရီးဆက်ကြမလဲဆိုတာကို ဆွေးနွေးရင်း ငြင်းခုန်နေကြမလား။ တစ်ယောက်တည်း အတွေးပေါင်းစုံနဲ့ မျက်ရည်တွေ ကျနေမိရင်း ထောင်ဝန်ထမ်းက ဖွင့်ပေးတဲ့ ဘူးတံခါးငယ်လေးကနေ အပြင် ဘက်ကို ခေါင်းငုံ့ လှမ်းထွက်လိုက်တယ်။

'ဂျိမ်း'ခနဲမြည်သံနဲ့ နီကြင်ကြင်တံခါး ပြန်ပိတ်သွားတာကို လှည့်ကြည့်မိလိုက်မိရင်း…

'ဩော်…ဒီ နီကြောင်ကြောင်အုတ်တံတိုင်းတွေ အထပ်ထပ်ကာရံထားတဲ့ ဝင်းကြီးဟာ မှတ်ကျောက်အတင်ခံနေတဲ့ ခွပ်ဒေါင်းတွေ၊ မတရားမှုကို ရှုံ့မုန်းပြီး တော်လှန်ရေးစိတ်ဓာတ်တွေ ရှင်သန်နေတဲ့ ခွပ်ဒေါင်းတွေ၊ အနာဂတ် မြန်မာပြည်ရဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေး တေးသံတွေကို တွန်ကျူးမယ့် ခွပ်ဒေါင်းတွေရဲ့ ပျော်စံရာ အောင်မြေ နန်းကြီးဆိုတာကို နောင်တစ်ချိန် အာဏာရှင်တွေ သိပါစေသား။ နောက် မျိုးဆက်သစ်လူငယ်တွေ သိပါစေသား'

မြန်မာပြည်သူတွေနဲ့ ကမ္ဘာမှာ ရှိသော လူသားတွေအားလုံး ငြိမ်းချမ်းနိုင်ကြပါစေသတည်း။

စိန်ကျော်ဦး

(ရန်ကုန်ခရိုင်ကျောင်းသားများသမဂ္ဂ)

ကျွန်တော်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးသူရဲကောင်းများ

မောင်ညိုအေး (ပန်းတော)

(က)

ဒီဇင်ဘာသည် ကျွန်တော့်ဘဝကို အလှူပ်ခတ်စေဆုံးသော လတစ်လဖြစ်သည်။ ဘဝအချို့အကွေ့တိုင်းသည် ဒီဇင်ဘာတွင် ဖြစ်လေ့ရှိသည်။ ကျွန်တော် ဒီဇင်ဘာကို ချစ်ပေမယ့်၊ တစ်ခါတစ်ရံ ဒီဇင်ဘာ ရောက်လာရင် 'ဘာတွေများ ဖြစ်မှာပါလိမ့်' ဟူသောအတွေးဖြင့် လိပ်ပြာလန့်တတ်သည်။

၁၉၉၁ ၏ ဒီဇင်ဘာရက်များကိုတော့ ဒီတစ်သက် မေ့နိုင်မည်မထင်။ 10Dဟု ခေါ်ဆိုသော ၁၉၉၁၊ ဒီဇင်ဘာ ၁၀ ရက်နေ့ အဖြစ်အပျက်သည် ကျွန်တော့် ဘဝအတွက် အမှတ်တရ သမိုင်းတစ်ခုဖြစ်သည်။

ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေး နိုဗယ်လ်ဆုရှင်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး၏ ယုံကြည်မျှော်လင့်ရာ လမင်း။

အာဏာသံပြင်းသော စစ်ဖိနပ်များအောက်မှာပင် ငြိမ်းချမ်းရေး ချိုးငှက်တွေ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထပ်ဖွဲ့ခဲ့၏။

ထိုနေ့များက ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်အား ဂုဏ်ပြုခဲ့သလို၊ စစ်အာဏာရှင်များကိုလည်း ထိချက်နာအောင် အာခံပြခဲ့၏။

×××

(ခ)

ကျွန်တော်နှင့် ထွန်းထွန်းသန်း

ခွပ်ဒေါင်းပျိုတို့ ကြီးစိုးရာ တက္ကသိုလ်နယ်မြေ မရောက်ခင်ကပင် သူနှင့်ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းဖြစ်ခဲ့၏။ ငွေစက္ကူကြီးစွ၊ ဖုန်းမော်၊ တံတားနီ၊ ရှစ်-ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှုမှသည် ပြည်သူတို့၏ အောင်ပွဲ ရှစ်လေးလုံးအရေးတော်ပုံ ကာလတစ်လျှောက်လုံး ကျွန်တော်တို့ အတွဲညီခဲ့ကြသည်။

ပြည်သူ့ဆန္ဒ၊ ပြည်သူ့လွတ်လပ်ခွင့်ကို အစဖျောက်ခဲ့သော အာဏာသိမ်းစစ်အစိုးရကြောင့် အားလုံး အလဲလဲအကွဲကွဲဖြင့် အံကြိတ် မျိုသိပ်နေရသည့်ကာလ။

'မင်း သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးပြီလား။ အလျော်အစားများမှာနော်။ စစ်ဦးဘီလူးတွေက အာဏာထက်နေတာ'

'မင်းမပါလည်း ဖြစ်အောင်လုပ်မယ်။ စိုးလွင်တို့၊ ဝင်းမြင့်သန်းတို့အုပ်စု နဲ့ တိုင်ပင်ပြီးပြီ။ မင်း စည်းရုံးရင် အင်းစိန်အုပ်စုက ပါလာမှာပါ။ ရင်းတော့ ရင်းရမှာပေါ့'

သူနှင့် ကျွန်တော်က ဘယ်ကိစ္စမဆို၊ စိတ်ရော ကိုယ်ပါ တစ်သားတည်းဖြစ်သူတွေ။ သူ ညာလက် ဆန့်တန်းလိုက်သည်။ သူ့လက်ဖဝါးနှင့် ကျွန်တော့် လက်ဖဝါး ဖြောင်းခနဲမြည်အောင် ရိုက်လိုက်ပြီးမှ နှစ်ယောက်သား ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်တွယ်ထားလိုက်၏။

×××

ကျွန်တော်နှင့် စိုးလွင်က ဝင်းမြင့်သန်းတို့ (RIT) အုပ်စုနှင့် ချိတ်ဆက်တိုင်ပင်သည်။ သူက အင်းစိန်အုပ်စုဖြစ်သော ဆန်နီ၊ ဘိုဘိုဟန်၊ မြင့်ဆွေ၊ သိမ်းဆွေ၊ မောင်မောင်ကျော်တို့နှင့် ချိတ်ဆက် စုစည်းသည်။ ကြည့်မြင်တိုင်က ခရိုင်အုပ်စုများပါ ပူးပေါင်းလာသည်။

ကိုယ်နှင့် နီးစပ်ရာ စိတ်ချ ယုံကြည်ရသောသူများကို နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် စည်းရုံးကြသည်။ ရှေ့ထွက် အုပ်စုနှင့် ရံပေးမည့် အုပ်စုကို ရွေးကြသည်။

ဒီဇင်ဘာ ၅ရက်-၆ရက်မှာပင် စာကပ်ခြင်းဖြင့် သွေးတိုးစမ်း လှုပ်ရှားကြသည်။ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတွေ၏ အာရုံစူးစိုက်မှုကို တွေ့ရ၍ အားတက်သွားသည်။

ဒီဇင်ဘာ ၁၀ရက်နေ့အတွက် ၉ ရက်နေ့မှာ အစပျိုး လှုပ်ရှားမှုကို ကျွန်တော်တို့

စတင်သည်။ သို့သော် ထင်တိုင်း မပေါက်။ ဘိုဘိုဟန် ဖမ်းဆီးခြင်း ခံလိုက်ရ၍ ၉ ရက်နေ့ အစီအစဉ်မှာ ပျက်သလိုလိုဖြစ်ပြီး အားငယ်စိတ်ဖြစ်ရသည်။

တပ်ဦး ကျိုးပြီဟု ထင်ရသော်လည်း ဘိုဘိုဟန် အဖမ်းခံရခြင်းကပင် ကျွန်တော်တို့အတွက် တွန်းအားတစ်ခုဖြစ်ခဲ့သလို၊ ၁၀ ရက်နေ့အတွက် ဖောက်ခွဲဖို့ အခွင့်ရေးကောင်းတစ်ခုဖြစ်သည်။

×××

၁၉၉၁၊ ဒီဇင်ဘာ ၁၀ရက်နေ့

ဤမြေ၌ ကျဆုံးခဲ့ရှာသော နောင်တော် ကျောင်းသားအပေါင်း၏ ဝိညာဉ် များ ကျွန်တော်တို့ရင်ကို ပူးကပ် ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီ ထင်၏။ မျက်နှာအား လက်ကိုင် ပဝါစည်းပြီး ခွပ်ဒေါင်းအလံကို လွှင့်ထူလိုက်သည်နှင့် နှလုံးသွေးတို့ ရုတ်ခြည်း ဆူပွက်လာသည်။

RCရှေ့ အဓိပတိလမ်းမထက်မှာ ကျွန်တော်တို့လူစု ဟန်ရေးပြသည်။ မရဲတရဲဖြစ်နေသော ကျောင်းသားအုပ်စုအတွင်းမှ ကျွန်တော်တို့ လူများကလည်း အချိန်ကိုက် စည်းရုံး လှုပ်ရှားလာသည်။

ဆရာအယောင်ဆောင်ထားသော ထောက်လှမ်းရေးအုပ်စု၊ လက်ပတ် ပတ်ထားသည့် လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းများ၊ ပြီးတော့ ဆရာများအုပ်စုက အဓိပတိလမ်းပေါ်မှာ ခွပ်ဒေါင်းအလံလွှင့်ရင်း လမ်းလျှောက် ကြွေးကြော်နေကြသော ကျွန်တော်တို့ လူစုဆီသို့ ဝိုင်းရံ ချဉ်းကပ်လာနေ၏။

ကျွန်တော်တို့တွေအားလုံး ကျောချင်းကပ်ပြီး ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေချိန်မှာ ...

'ဝုန်း...'

'ဒိုင်း...'

အုတ်ခဲကျိုးများကို ပြေးကောက်ပြီး အဓိပတိလမ်းဆီသို့ စုပုံ ပစ်ချလိုက်သံနှင့်အတူ ထွန်းထွန်းသန်း၏ အသံကျယ်ကြီးက မြည်ဟီးလို့သွား၏။

'ဆရာအစစ်အမှန်တွေဆိုရင် ကျွန်တော်တို့အနားကို ကပ်မလာပါနဲ့။ သူခိုးဆိုပြီး မနေ့က ကျွန်တော်တို့သူငယ်ချင်းကို ဝိုင်းဖမ်းခဲ့ပြီးပြီ။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ငြိမ်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဆရာမှန်ရင် အနားမကပ်ကြပါနဲ့'

'ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့က ကျောင်းသားအစစ်တွေပါ။ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်နေတာပါ'

'ကျောင်းသားအပေါင်းတို့လည်း ပူးပေါင်းပါဝင်ကြပါ'

'ကျွန်တော်တို့ကို ထောက်ခံရင် လက်ခုပ်တီးကြပါ'

ထွန်းထွန်းသန်း၏ လုပ်ရပ်နှင့် စကားများက အတော်လေး ထိရောက်သွား

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သည်။ ကျွန်တော်တို့တွေလည်း တစ်ယောက်စီ ဝိုင်းပြောကြသည်။ ဆရာ၊ ဆရာမ တွေ ခပ်ဖယ်ဖယ်ဖြစ်သွားကြ၏။ အယောင်ဆောင် ဆရာများနှင့် လုံခြုံရေးလုပ်သား များလည်း နောက်ဆုတ်သွားကြ၏။

'ဟေး…'

'ဖြောင်း…ဖြောင်း…ဖြောင်း'

မရဲတရဲဖြင့် အခြေအနေကို ဝိုင်းအုံကြည့်နေသော ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသား များအားလုံး လက်ခုပ်တီးကာ ကျွန်တော်တို့နှင့် ပူးပေါင်းဖို့ အဓိပတိလမ်းမပေါ်သို့ ပြုံဆင်းလာတော့၏။

×××

ဒီဇင်ဘာ ၁၁ရက်နေ့ ညသန်းခေါင်မတိုင်ခင်မှာပင် ကျွန်တော့်အိမ်သို့ ထောက်လှမ်းရေးများ လာဝိုင်းပြီး ဖမ်းဆီးတော့၏။ ကျွန်တော် ထောင် ၁၀နှစ် ကျခဲ့သည်။ ထွန်းထွန်းသန်းနှင့် မောင်မောင်ကျော်တို့သာ လွတ်မြောက်သွားပြီး အင်းစိန်သား အများစုမှာ ဖမ်းဆီး ထောင်ချခြင်းကို ခံခဲ့ကြရသည်။

၁၉၉၁၊ ဒီဇင်ဘာ ၁၁ရက်မှ စ၍ ကျွန်တော်နှင့် ထွန်းထွန်းသန်းတို့ ရှင်ကွဲ ကွဲခဲ့ရသည်။ သူ ဒုက္ခမျိုးစုံရောက်ပြီး တိမ်းရှောင် ပုန်းအောင်းရင်းက အမေရိကသို့ ရောက်သွားကြောင်း သတင်းကြားသည်။ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်လောက် ရောက်မှ ဖုန်းအဆက်အသွယ်ရသည်။

သူသည် အမြဲလိုလို ကျွန်တော်တို့ တွေးမထားသော အံ့သြဖွယ် လုပ်ရပ် များကို လုပ်ပြတတ်သူပင်။

အရပ်သားအစိုးရပြောင်းပြီး ပြည်ပရောက်သူများ တဖွဲဖွဲပြန်လာခွင့်ရချိန် မှာ မြန်မာပြည်သို့ ပြန်လာပြီး သူ မင်္ဂလာဆောင်၏။

သူ မင်္ဂလာပွဲလုပ်သည့်နေ့ကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။ တိုက်ဆိုင်တာမျိုးတော့ မဟုတ်။ ဒီရက်မျိုးကို တမင်ရွေးပြီး လုပ်ပြခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကြားဖြတ် ရွေးကောက်ပွဲနေ့တွင် ဧည့်ခံပွဲကို ကျင်းပ၏။

မနက်ပိုင်းတွင် မဲထည့်ပြီး ညပိုင်းတွင် သူ့ဧည့်ခံပွဲကို တက်ရင်း ကြားဖြတ် ရွေးကောက်ပွဲအတွက် အောင်ပွဲခံကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ 10D ရဲဘော် ကိုသိမ်းဆွေ၏ ဖျာပုံ ရွေးကောက်ပွဲသတင်းကို စ,ကြားရသည်။

ဘာပဲပြောပြော၊ ကြားဖြတ် ရွေးကောက်ပွဲနေ့တွင် မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲလုပ်ခဲ့ သော ထွန်းထွန်းသန်းအား မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

မင်္ဂလာဆောင်ပြီး သူ အမေရိကသို့ ပြန်သွား၏။

သူနှင့် ကျွန်တော်သည် ရှင်ကွဲ ကွဲနေကြပြန်၏။

×××

(၈)

ကျွန်တော်နှင့် ချယ်ရီ

ကျွန်တော့်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး သေသည်အထိ မေ့လို့မရနိုင်သည့် မိန်းကလေးတစ်ဦးကို ရွေးထုတ်ပြပါဆိုလျှင် ချယ်ရီမှ လွဲ၍ မည်သူမျှ ဖြစ်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ကျွန်တော်နှင့် ချယ်ရီမှာ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တွေ မဟုတ်သလို၊ ချစ်သူ တွေလည်း မဟုတ်။ သို့ပေမယ့် ကျွန်တော်တို့က ခွပ်ဒေါင်းသွေးချင်း နီးခဲ့ကြသည်။ စတွေ့သည့်အချိန်မှ နောက်ဆုံး ချယ်ရီ့မျက်နှာကို မြင်တွေ့လိုက်ရချိန် စုစုပေါင်းမှာ တစ်နှစ်ခွဲလောက်ပဲ ရှိလိမ့်မည်။

ကံ့ကော်တွေ အမြဲဝေနေတတ်သည့် တက္ကသိုလ်နယ်မြေမှာ အတူတက် ကြသော်လည်း လူချင်း မဆုံဖြစ်။

ချယ်ရီနှင့် လူချင်း စ,ဆုံဖြစ်ခဲ့သော နေရာကတော့ အင်းစိန် တွဲဖက် (သီးသန့်) အကျဉ်းထောင် ဘူးတံခါးရှိ စစ်ခုံရုံးမှာပဲ ဖြစ်သည်။

ငြိမ်းချမ်းရေးကို လိုလားသော ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားလူငယ်များက နိုဗယ်လ်ဆုရှင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်အား ဂုဏ်ပြု ထောက်ခံခဲ့ကြသည်။ ဒါကို အရှက်ကင်းမဲ့သော စစ်ဝါဒီများက နိုင်ငံတော် လုံခြုံရေးကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူ များဟု စွဲချက်တင်ပြီး စစ်ခုံရုံး တင်ခဲ့၏။

အင်းစိန်ထောင်သို့ ရောက်ရောက်ချင်း အခန်းကျဉ်းထဲ၌ ပထမဆုံး ရှာဖွေ မိသည်က ဆိတ်ဖလူးပန်းရနံ့ပဲ ဖြစ်သည်။ ဒါကလည်း ဆရာ ဒဂုန်တာရာ၏ စာအုပ်တွေ ကြောင့်ပဲ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ နေထိုင်ရာ သီးသန့်မှာတော့ ဆိတ်ဖလူးပင်တွေ မရှိ။ ထောင်မကြီးမှာပဲ ရှိလိမ့်မည်ဟု ဖြေတွေး တွေးမိသည်။ ဒီလိုနေရင်းကပင် စစ်ခုံရုံး တင်ခါနီး ရက်ပိုင်းလေးမှာပင် ထောင်မကြီးဘက်ဆီမှ ဖြတ်သန်း သယ်ဆောင်လာသော လေပြည်ကြောင့်ပင် ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကံ့ကော်ပန်း ရနံ့ကို ခံစားရရှိကြသည်။

ကံ့ကော်တောမှ လာခဲ့သူမို့ ကံ့ကော်ပန်းရနံ့ကို ကျွန်တော်တို့အားလုံး မက်မောကြသည်။ ထိုအချိန်အထိ ကံ့ကော်ပွင့်တွေကို ကျွန်တော်တို့ မမြင်ရသေးပေ။

×××

သုံးလကျော်လောက် အခန်းကျဉ်းထဲမှာ ပိတ်လှောင်ခံထားရသော ကျွန်တော် အဖို့ပန်းများကိုမမြင်ရ။မိန်းကလေးများ၏မျက်နှာကိုမတွေ့ရ။အသံလေးတစ်ခွန်းတစ်စမှ ကျွန်တော်တို့ ကြားခွင့် မကြုံခဲ့။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဘူး၀ စစ်ခုံရုံးမှာ ကျွန်တော်တို့ ခဏစောင့်ဆိုင်းနေကြရသည်။ သိပ်မကြာခင်မှာ လနှင့် ချီပြီး ကြားခွင့်မရသော ဆည်းလည်းသံလေးများကို ကြားရတော့၏။ ချယ်ရီတို့နှင့်အတူ ကုံကော်ပန်းရနံ့တွေကလည်း လူကို မတွေ့ရခင် ခရီးဦးကြိုပြုနှုတ်ဆက်၏။

ထောင်မကြီးဆီမှ လာခဲ့သော ချယ်ရီတို့ မိန်းကလေးများမှာ သနပ်ခါးအဖွေးသား။ ပြီးတော့ အားလုံးကိုယ်စီ၏ ကေသာထက်မှာ ကုံကော်ပန်းတွေ ပန် လာ၏။

ကျွန်တော်တို့ရှေ့ဆီသို့ ဒေါင်းမပျိုလေးများ ရောက်လာ၏။ သူမတို့ကေသာထက်ဆီက ရီးတံပါသော ကုံကော်ပန်းလေးများကို ပြိုင်တူ ဖြုတ်လိုက်ကြ သည်။ ကျွန်တော့်ဆီ မရောက်ခင်ကတည်းက သူတို့ချင်း ကြိုတင် ဇာတ်တိုက်ထားပုံ ရသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ အင်္ကျီအိတ်ကပ်များထဲသို့ ကုံကော်ပန်းတစ်ပွင့်စီ သူမတို့ကိုယ်တိုင် ထိုးစိုက်ပေးခဲ့၏။

ကျွန်တော့်ဘေးနားမှာ ချယ်ရီ ကပ်ထိုင်သည်။ မတရားသော၊ ဖြေရှင်း ချေပခွင့်မရှိသော စွဲချက်များကို ဂရုမထား။ ကျွန်တော်နှင့် ချယ်ရီ စကားတိုးတိုးပြော ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့အား ထောင် ၁၀နှစ်ချရန် လုပ်ကြံ လီဆယ်သည့် 'ဂျပ်ဆင်ခေါင်မိုးပေါ် တက်ပြီး ခွပ်ဒေါင်းအလံလွှင့်ကာ တရားဟောသည်' ဆိုသော အပိုဒ်ကိုရောက်တော့ ချယ်ရီ ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ ခွက်ထိုးခွက်လန်ရယ်သည်။ ပြီးမှ တိုးတိုးလေးကပ်ပြီး…

'အဲဒါသာ ကြည့်၊ ဘယ်လောက်တောင် ချယ်ရီတို့အပေါ် မုန်းနေလဲ မသိဘူး။ ဂျပ်ဆင်နဲ့ RC ပေါင်းကူးအမိုးကို မှားပြီး စီရင်ချက်မှာ ရေးရတယ်လို့။ ရှက်တတ်ရင်လဲသေဖို့ပဲ ကောင်းတယ်။ ချယ်ရီတို့လူတွေက ဂျပ်ဆင်ခေါင်မိုးထိပ်ကို တက်ရအောင် ဆူပါမင်းတွေမှ မဟုတ်ဘဲနော်'

စစ်အာဏာရှင်တို့၏ အသုံးမကျလွန်းသော လုပ်ကြံ လီဆယ်မှုတစ်ခုပင်။ အဖွဲ့လိုက် စီရင်ချက်ကို ဖတ်ပြတိုင်း ထိုစကားလုံးများ ပါနေ၏။ ထိုနေ့အဖို့ ကမ္ဘာကျော်ပြက်လုံးတစ်ခုကိုထောင်ဒဏ်၁၀နှစ်၊အနှစ်၂၀ဖြင့်အသီးသီးအလဲအလှယ်လုပ်ခဲ့ကြရ၏။

×××

ချယ်ရီနှင့် ပတ်သက်ပြီး 'ကုံကော်တော်မှာ ချယ်ရီပွင့်ခဲ့တယ်' ဆိုသည့် ၀တ္ထုတိုတစ်ပုဒ် ရေးဖြစ်သည်။ 'ကြယ်ကြွေချိန်' ဆိုသော ကဗျာကိုလည်း ကျွန်တော် ရေးဖြစ်သည်။

တစ်နေ့… လူငယ်တစ်ယောက်က ကျွန်တော်နှင့် မိတ်ဆက်စကား လာပြောရင်း ချယ်ရီနှင့် ပတ်သက်သည့် ၀တ္ထုကို အားမလို အားမရဟန်ဖြင့် မေး သည်။ သူ့အရွယ်က နှစ်ဆယ်စွန်းစ ဖြစ်ပေမယ့် နိုင်ငံရေးအ၀န်းအဝိုင်းက လူငယ် တစ်ယောက်ရှိ

ချယ်ရီအကြောင်းကို တော်တော်သိထားပုံရသည်။

'မချယ်ရီနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရေးတဲ့ ၀တ္ထုလေးကို ကြိုက်ပါတယ်။ ခံစားရ တယ်။ ဒါပေမယ့် ၀တ္ထုထဲမှာ မချယ်ရီ ဘာကြောင့်သေရသလဲဆိုတာကို ပီပီပြင်ပြင် မရေးဘူးနော်။ ဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မပြည့်စုံဘူး၊ တစ်ခုခုလိုနေတယ်လို့ ထင်မိတယ်။ ကျွန်တော်တို့က မချယ်ရီ ဘာကြောင့်သေတယ်ဆိုတာကို သိထားတဲ့ စိတ်နဲ့ ဖတ်လို့လားတော့ မသိဘူးနော်'

ထိုလူငယ်၏ အမေးစကားကို ကျွန်တော် ပြန်မဖြေဖြစ်ဘဲ မပွင့်တပွင့် ပြုံးနေလိုက်သည်။

ချယ်ရီ အသုဘကို ရုတ်တရက် ကျွန်တော် လိုက်ပို့ဖြစ်သည်။ ဘာကြောင့် သေရသလဲဆိုတာကို ကျွန်တော် သေချာမမြင်ရပေမယ့် ကြားခဲ့ရသည်။

အဖန်ငါးရာငါးကမ္ဘာနှင့် ပတ်သက်သည့် အဆုံးစီရင်ခြင်းအဖြစ်ကို ကျွန်တော် ချဲ့ကား ရေးချင်စိတ်မရှိ။ ထို၀တ္ထုရေးစဉ်ကရော၊ ယနေ့အထိရော ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ချယ်ရီ သေဆုံးခြင်း မရှိသေးပေ။

စိတ်ဓာတ် မာကျောသော မိန်းကလေး၊ အများအတွက် အမြဲအသင့်ဖြစ် နေသော သူ့ရဲကောင်းမလေးသည် ဒီလိုသေခြင်းမျိုးဖြင့် ဘ၀ကို အဆုံးသတ်သည် ဟု ပေထက်အက္ခရာ မတင်ချင်။

တကယ်ဟုတ်ခဲ့ရင်လည်း လူမဆန်စွာ ကောက်ကျစ်ယုတ်မာ ပက်စက် သော အာဏာရှင်များ၏ ဖိအားပေးမှုကြောင့်ပဲ ဖြစ်ရမည်။

ချယ်ရီ သေဆုံးခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး အခွင့်ရခဲ့ရင် သူတို့တွေအားလုံး ကို ကျွန်တော် တရားစွဲဆိုချင်သည်။

×××

(ဃ)

ကျွန်တော်နှင့် အောင်မြတ်တင်

ကျွန်တော်နှင့် အကျဉ်းထောင်ထဲတွင် တစ်ခန်းတည်း နေခဲ့ဖူးသော ကိုကြင်စိုးနှင့် ပြန်ဆုံဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် ထောင်ထဲမှာ ဆုံခဲ့ဖူးသောသူတွေ အကြောင်းကို မေးဖြစ်သည်။ ကိုကြင်စိုးနှင့်အတူ အောင်မြတ်တင်၊ ဖိုးတုတ်တို့ မလေးရှားမှာ အတူတူ အလုပ်သွားလုပ်ကြကြောင်း သတင်းကြား၍ ကျွန်တော်မေး ခြင်းဖြစ်သည်။

'ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ အောင်မြတ်တင်တစ်ယောက်ရော ၀ါယာလက်မှာ နေတုန်း ပဲလား။ သူ အိမ်ထောင်ကျနေပြီလား'

ကျွန်တော့်အမေးစကားကြောင့် ကိုကြင်စိုး အုံ့သြသွားပြီး…

'အောင်မြတ်တင် ဆုံးတာ ကြာပြီပဲ။ မလေးရှားမှာပဲ အလုပ်လုပ်ရင်း ရုတ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တရက် ဆုံးသွားတာ။ ဒီကောင် ကျန်းမာရေး မကောင်းဖြစ်နေလို့ ဖိုးတုတ်က ဆေးခန်းပြ ခိုင်းတယ်။ ဒီလိုနဲ့ မူးတယ်…မူးတယ်ပြောပြီး ရုတ်တရက် ပစ်လဲကျပြီး အသက်ထွက် သွားတာပဲ'

ကိုကြင်စိုးစကားကြောင့် ကျွန်တော် ရင်ဆို့မတတ် ဖြစ်သွားရသည်။

×××

ထောင်ထဲမှာ ကျွန်တော်နှင့် အောင်မြတ်တင်မှာ အတော်အတွဲမိခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ထောင်ထဲ မရောက်ခင်ကတည်းက စာရေးတာ၊ ကဗျာရေးတာကို အောင်မြတ်တင် သိသည်။

'မင်းတစ်ယောက်တည်း ငေး,ငေးနေဖြစ်တာ စိတ်ကူးနဲ့ ကဗျာတွေ၊ ဝတ္ထုတွေ ရေးနေတာလား အေးသိန်း'

တကယ်တော့ ရောက်တတ်ရာရာ တွေးမိ၊ ငေးမိနေခြင်းဖြစ်သည်။ သူ ရုတ်တရက် ပြောလိုက်သည့် စိတ်ကူးမျိုး ကျွန်တော် တကယ်မတွေးဖြစ်ခဲ့။

'ဟာ…ကောင်းလိုက်တဲ့ အတွေးကွာ၊ မင်းစကားက ငါ့အတွက် အများ ကြီး အကျိုးရှိတယ်'

'ထောင်ထဲမှာက စာရွက်တို့၊ ဘောလ်ပင်တို့ ထားလို့မှ မရဘဲ။ ဒီတော့ အလကားနေမယ့်အတူတူ စိတ်ကူးနဲ့ ကဗျာတွေ၊ ဝတ္ထုတွေ ရေးပေါ့။ ငါက စာရေးတတ်တဲ့ ကောင် မဟုတ်ဘူး'

'ကောင်းပြီ၊ ဒီနေ့ပဲ ငါ လုပ်ငန်းစမယ်'

'မင်း ကဗျာရေးပြီး,ပြီး၊ ဝတ္ထုရေးပြီး,ပြီး ငါ့ကို ပြန်ပြောပြ၊ ရွတ်ပြပေါ့။ ငါလည်း အပျင်းပြေတာပေါ့'

ကဗျာတစ်ပုဒ်ရေးပြီးတိုင်း အောင်မြတ်တင်အား ကျွန်တော် ရွတ်ပြသည်။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပြီးတိုင်း ဇာတ်ကြောင်းနှင့် ဒိုင်ယာလော့ခ်များကို ကျွန်တော်ပြောပြသည်။

ကျွန်တော်က ပုံပြောသူ၊ အောင်မြတ်တင်က ပုံပြင် နားထောင်သူ။

အောင်မြတ်တင်ကြောင့်ပင် ဝတ္ထုများစွာ၊ ကဗျာများစွာကို စိတ်ကူးဖြင့် ကျွန်တော်ရေးဖြစ်ခဲ့၏။

×××

ကျွန်တော် လုံးချင်းဝတ္ထုတွေထွက်ပြီး နေရာ တစ်နေရာရလာသောအချိန်မှာ အောင်မြတ်တင်တစ်ယောက် လူ့လောကမှာ မရှိတော့ပြီ။

'မင်းဝတ္ထုတွေကို မလေးမှာ ဒီကောင် ဖတ်ပါတယ်'

ဟု ကိုကြင်စိုးက ပြောသည်။

အောင်မြတ်တင်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ထူးထူးခြားခြား အမှတ်ရစရာတစ်ခု လည်း

ရှိသေး၏။

အတွေးဖြင့် ဝတ္ထုတွေ၊ ကဗျာတွေ ရေးဖြစ်အောင် လမ်းပြခဲ့တာတွေအပြင်၊ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော သူ့မွေးနေ့လက်ဆောင်တစ်ခုကို ထောင်တွင်းမှာ ကျွန်တော် ရခဲ့၏။

'ဟ…အောင်မြတ်တင်၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မကြင်လှ နွားတံဆိပ်မဟုတ်ဘဲ ပြည်လုံးချမ်းသာတွေ ဖြစ်နေပါလား'

'ဟုတ်ပါ့၊ ကျော်ဟိန်း ချမ်းသာပြီး တစ်ပြည်လုံး ချောင်းဆိုးမယ့် ဆေး ပေါ့လိပ်ကိုမှ မင်းက မှာရတယ်လို့။ ထောင်မှာက နွားပဲ အသုံးများတာကွ'

ကျွန်တော်အခန်းထဲမှာ ရိက္ခာက ပြတ်လုဖြစ်နေပြီ။ ပိုဆိုးတာက ဆေး လိပ်ပင်။ အခြားအခန်းမှ ချေးငှားပြီး ဝေမျှ သောက်နေရသည်။ အောင်မြတ်တင် ထောင်ဝင်စာ ချေးဦးပေါက်သည်မို့ ဆေးလိပ် ဖောဖောသီသီသောက်ရတော့မှာပဲဟု အားခဲထားသည့် အထဲမှာ ကျွန်တော်လည်း ပါသည်။

ကျွန်တော့်အဖို့မှာတော့ နွားဖြစ်ဖြစ်၊ ပြည်လုံးချမ်းသာဖြစ်ဖြစ် အရေး မကြီး။ အစည်းထဲမှ ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲထုတ်ဖို့ ပြင်ချိန်မှာ…

'ခဏလေးနေဦး'

အောင်မြတ်တင်က ကျွန်တော့်လက်ကို ဖမ်းတားသည်။ ဆေးလိပ်စည်း ကို အသေအချာကြည့်သည်။ သူ ဘာမှတ်သားထားသည် မသိ။ အလယ်ကောင် တွင် ရှိသော တစ်လိပ်ကို ဆွဲထုတ်သည်။ ထိပ်ဖျားလေးကို ခပ်ဖွဖွလေး ချိုးကြည့် သည်။

'ရပြီ၊ သောက်တော့။ ယူလို့ ရပြီ'

'အောင်မြတ်တင်…ဘာလဲ၊ ပိုက်ဆံတွေ ခိုးသွင်းတာလား၊ သေချာသိမ်းဦး နော်'

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အောင်မြတ်တင်၏ လုပ်ပုံကိုင်ပုံကို ကြည့် ပြီး ဒီလိုပဲ ကောက်ချက်ချမိသည်။

တကယ်တမ်းကျတော့ ကျွန်တော်တို့ တွေးထင်သလို မဟုတ်ပေ။

'ဒီနေ့ ငါ့မွေးနေ့ကွ။ ဒါကြောင့် မင်းကို မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးမယ်'

ဝါးခြမ်းလေးများ၊ သားရေကွင်းလေးများဖြင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ်လုပ်ထားသော ဘောလ်ပင်တစ်ချောင်းဖြစ်နေ၏။

'ငါ အရင်တစ်ခေါက်ကတည်းက ဆေးလိပ်ထဲမှာ မင်ချောင်းအပိုတစ်ခု ထည့်လာဖို့ အိမ်ကို မှာလိုက်တာ။ နွားက တိုတယ်၊ ပြည်လုံးချမ်းသာက ရှည်တော့ အတော်ပဲလေ။ မင်းရေးလို့ အဆင်ပြေအောင် ငါ ကြံဖန်ပြီး ဘောလ်ပင်လုပ်ပေးတာ'

အခုမှ အားလုံးကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားတော့၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရေးဖို့ ဘောလ်ပင်ကို ကြံဖန်ပြီး လုပ်ပေးရုံနှင့် မပြီး၊ ရေးစရာ စက္ကူများ ကိုပါ အောင်မြတ်တင် ရှာဖွေပေး၏။

'စိတ်ကူးနဲ့ ရေးတာ ရက်ကြာလာတော့ မှတ်ဖို့ ခက်လိမ့်မယ်။ အရေး ကြီးတဲ့ အချက်တွေကိုပဲ အတိုချုပ်မှတ်ပေါ့'

အောင်မြတ်တင်က ထောင်ထဲမှာ စာတွေ ရေးဖြစ်ဖို့ ကျွန်တော့်အား မြေအဆုံး မိုးအဆုံး အကူညီပေးခဲ့သူဖြစ်သည်။

စာရေးဖို့ ဘောလ်ပင်နှင့် စာရွက်ကို ကိုင်လိုက်တိုင်း အောင်မြတ်တင်ကို ကျွန်တော် အမြဲသတိရ၏။

×××

(င)

ကျွန်တော်နှင့် မင်းသူ

ဒီဇင်ဘာလထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ သီးသန့် အကျဉ်းထောင်သို့ ရောက်သည်။ အစောပိုင်း နှင်းကျတာကို သိပ်သတိမထားဖြစ်။ ဆောင်းနှောင်းရက်များတွင် နှင်း၏ နှုတ်ဆက်ပုံမှာ ကျွန်တော်တို့ကို အနေခက်စေ၏။ မနက်ပိုင်းတွင် နှင်းတွေ ပိတ်ပိတ် မှောင်အောင် ကျဆင်းတတ်၏။ တော်တော်နှင့် နှင်းက မကွဲချင်။

နှင်းအကျစိပ်သော မနက်ခင်းများတွင် သူ့အသံ ညြသြကြီးကို အမြဲကြား ရ၏။

'ဟော့…ဟသ်ာတသား သက်နှင်းမောင်လေးရေ၊ တက္ကသိုလ်မှာ ဝေတဲ့ နှင်းကို ဆိုပြပါဟော့'

မင်းသူက အမြဲတမ်း သီချင်းတောင်းသူ။ သက်နှင်းမောင်က အဆိုတော် ဟသ်ာတ အောင်တင်ဝင်း၏ တူဖြစ်၏။ အသံကောင်းသလို၊ အဆိုလည်း ပိုင်၏။

နှင်းတွေကြားထဲမှာပင် သက်နှင်းမောင်၏ သီချင်းဆိုသံက ကျွန်တော်တို့ အား မျက်ရည်ဝဲစေ၏။

'သံသယတောဝယ်×××မောတယ်×××အချစ်ရယ်×××
ပန်းချီကဗျာထက် လှတဲ့×××သီလာတက္ကရဲ့×××ကျွန်းညိုမြဝယ်×××
မိုးမြေနိမ့်ရာ×××မာယာဆောင်လို့×××မြူနှင်းတို့ ဝေတဲ့ ကာလ×××
ချမ်းမြမြ×××ဒီအချိန်ခါဝယ်×××'

မျက်ရည်မဝဲဘဲ ဘယ်သူနေနိုင်ပါ့မလဲ။ သီးသန့်တွင် နေခဲ့ကြသော 10D တိုင်းသည် တက္ကသိုလ်မှာ ဝေတဲ့ နှင်းနှင့်အတူ သက်နှင်းမောင်ကို သိခဲ့ကြ၏။

×××

မင်းသူနှင့် တစ်ခန်းတည်း မနေဘူးခင်ကပင် မင်းသူ၏ အသံကို ကြား ပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေတတ်သော သူ့စရိုက်အား ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေခဲ့၏။

တစ်ခါတလေ အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ စိတ်ဓာတ်ကျနေချိန်မျိုး၊ မင်းသူ ၏ နောက်ပြောင်ပြောဆိုသံကို နားထောင်လိုက်ရရုံဖြင့် စိတ်ညစ်တာတွေ အဝေး လွင့်သွားတတ်၏။

မင်းသားဟန်ဖြင့် ပြောတတ်သည်။ ကွက်စိပ်ဆရာလေသံဖြင့်လည်း ပြော သည်။ ဟာဒယရွှင်ဆေး တိုက်ကျွေးသည်။ မိန်းကလေးသံ၊ ယောကျ်ားလေးသံ နှစ်မျိုးဖြင့်လည်း သီချင်းဆိုတတ်သေး၏။

တစ်နေ့…အခန်းတွေ ပြောင်း၊ လူတွေ ပြောင်းတော့ မင်းသူနှင့် တစ်ခန်းတည်း နေရသည်။ မန္တလေးသား ဘိုးဘိုးကြီးနှင့်ကတော့ ဒုတိယအကြိမ် အတူ နေရခြင်းဖြစ်၏။ ဘိုးဘိုးကြီးကလည်း ပျော်ပျော်နေတတ်သူ။ မင်းသူနှင့် ဘိုးဘိုးကြီး နှစ်ယောက်ပေါင်း လိုက်တော့ ကျွန်တော့်အဖို့ ပျင်းစရာမရှိတော့။ စိတ်ညစ်စရာတွေ ဝေးလွင့်သွားတော့၏။

'စိတ်ညစ်လာရင် တီးစရာ ဂစ်တာတော့ မရှိဘူး။ ဒီတော့ ကဗျာတွေ ရေးပေါ့ ကဗျာဆရာရယ်။ ငါ နဘေတစ်ပုဒ်ဆိုပြမယ်၊ နားထောင်'

ညစ်တီးညစ်ပတ်များကို အစီအစဉ်တကျ နဘေထပ်ပြီး မင်းသူ ရွတ်ဆို၏။ အသံနှင့်အတူ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲဖြင့် သရုပ်ဆောင်၏။ ငြိမ်နေသော ဘိုးဘိုးကြီးက ပါးစပ်ဆိုင်းတီးပြီး က,သည်။

ရောက်လေရာ၊ နေလေရာ အခန်းတိုင်းတွင် မင်းသူအသံက မြိုင်လွှမ်း နေသည်။ အခန်းဖော်များသာမက၊ အနီးအပါးရှိ အခန်းများအတွက်ပင် ပျော်တော် ဆက်ပေးသည်။

တစ်နေ့ ကျွန်တော်နှင့် မင်းသူ စကားပြောဖြစ်သည်။ သူ့ကောင်မလေး အကြောင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော့်ကောင်မလေးအကြောင်း ပြော ၏။ ကျန်သူများကတော့ နားထောင်ရုံသက်သက်။

'မင်းသူ…မင်းကို ငါ အတည်မေးမယ်'

'မေးလေ'

'မင်းဘဝမှာ အဆိုးဆုံး၊ အကြမ်းတမ်းဆုံး၊ မျက်ရည်ကျတာထက် ဆိုးတဲ့ ခံစားမှုမျိုးနဲ့ ကြုံခဲ့ဖူးလား'

ဘယ်စကားပြောပြော အတည်မပြောတတ်သူ၊ မလေးနက်သူ၊ ရယ်စရာ မောစရာအဖြစ် ပြောလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ထား၏။ တကယ်တမ်းကျတော့ အထင်နှင့် အမြင် လွဲသွားခဲ့၏။

'ဟေ့ကောင်ရေ…ဒီကောင်တွေ ရက်စက်ပုံကတော့ မျက်ရည်မထွက်ဘဲ သေးတွေ၊ ချေးတွေ ထွက်ကျတာကွ။ ငါ့ခြေသလုံးကို မျဉ်းတံနဲ့ လိမ့်တာမျိုးကွာ၊ အတော်ဆိုးတာ။ ဥပမာပြဖို့တောင် စကားရှာမရဘူး။ ဒီ ထောက်လှမ်းမှုတွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင်တော့ ငါ အသည်းနာတယ်၊ ရွံလည်း ရွံတယ်။ မင်းအဖြစ်ကိုလည်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပြောပါဦး'

'သူတို့ လိုချင်တဲ့ အဖြေမရလို့ ကန်ကျောက်တာတွေ၊ ထိုးကြိတ်တာတွေ ကို ငါခံနိုင်တယ်။ ကြာတော့ ထုံသွားတာလည်း ဖြစ်မှာပေါ့။ တော်တော်ဆိုးတဲ့ ခံစားမှုကိုတော့ ငါ ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး'

'ဟော့ကောင်…မင်းကို သူတို့တွေက လူပျို့ရည်ပျက်အောင် ဝိုင်းပြီး ပြုစုလိုက်တာလား'

ဟု ဘိုးဘိုးကြီးက ဝင်နှောက်သည်။ မင်းသူကတော့ မနောက်မပြောင်။

'ရေအသက် တစ်မနက်ဆိုတာ မင်းတို့ ကြားဖူးမှာပေါ့။ ထောက်လှမ်း ရေး-ဖကို ရောက်ပြီး ဒုတိယညမှာပေါ့၊ အေးကလည်း အေး၊ ချမ်းကလည်း ချမ်းတယ်။ သူတို့တွေက တစ်လှည့်စီ စစ်ကြတယ်။ ငါတော့ မတ်တတ်ဒိုက် ချိန်တောင် မရပါဘူး။ အဲဒီမှာ ငါ ရေအရမ်းတော်လာတယ်။ တံတွေးတွေ မျိုချရ လွန်းလို့ ငါ့အာခေါင်တွေ ခြောက်ပြီး ကွဲမတတ်ပဲ'

'မင်းက ရေတောင်းမသောက်ဘူးလား'

'တောင်းတာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမယ့် သူတို့က မတိုက်ဘူး။ သူတို့ လိုချင်တဲ့ အဖြေကို ပေးရင် တိုက်မယ်လို့ ပြောပြီး ညှဉ်းထားတယ်။ တကယ် လူမဆန်တဲ့ ကောင်တွေ။ သူတို့ကျတော့ ကော်ဖီတွေ ဖျော်သောက်လိုက်၊ ဆန့်ပြုတ်တွေ သောက်လိုက်နဲ့။ ခေါင်းစွပ် စွပ်ထားလို့ မမြင်ရပေမယ့် အသံတွေ ကြားနေရတာ။ တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် ရေငတ်တဲ့ ဝေဒနာကို အလူးအလိမ့် ခံစားခဲ့ရတာ'

ပြောရင်းကပင် ကျွန်တော့်မေးကြောတွေ ထောင်ထလာ၏။

'ဒီကောင်တွေအားလုံး နောင်ဘဝ လူပြန်ဖြစ်မယ့်ကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး'

စစ်ထောက်လှမ်းရေး၏ စစ်ကြောရေးစခန်းများကို ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ဖြတ်သန်းခဲ့ကြရသည်။ အားလုံးမှာ ဖြစ်ရပ်ချင်း၊ ခံရတာချင်း မတူကြသော်လည်း သေလုမြောပါး ခံခဲ့ကြရ၏။

×××

(၁၁/၉၂) လွှတ်ငြိမ်းသက်သာခွင့်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့တွေ ၁၀ လပြည့်ခါနီး တွင် ပြန်လွှတ်ခဲ့သည်။ ကျန်ခဲ့သူတွေလည်း ကျန်ခဲ့၏။ ပြန်လွှတ်သည့်အထဲတွင် မင်းသူ လည်း ပါ၏။

မှတ်မိသလွှေ၊ ကျွန်တော်နှင့် သိမ်းဆွေက ပထမဆုံးအသုတ်မှာ ပါခဲ့သည်။

ထောင်မှ လွတ်ပြီး မင်းသူနှင့် တစ်ခါပြန်ဆုံဖြစ်သည်။ မင်းသူ အိမ်ထောင်ကျနေပြီ။ ဝင်ငွေဖြောင့်နေပုံရသည်။ အရယ်အမော အရွှန်းအနောက်တွေကတော့ မင်းသူ၏ သင်္ကေတတွေပင်။

ရှမ်းရင်းကန်ရင်းနှင့်ပင် ထပ်မဆုံဖြစ်ကြတော့ပေ။

သုံးလေးနှစ်လောက်ကြာပြီး သားလေး(စန်းမြိုင်)နှင့် ဆုံဖြစ်တော့မှ မင်းသူ ဆုံးသွားကြောင်း ကျွန်တော်သိရတော့သည်။

မင်းသူအသုဘကို ကျွန်တော် လိုက်မပို့ဖြစ်ခဲ့ပေ။

×××

(စ)

ကျွန်တော်နှင့် စိုးငြိမ်းဦး

စိုးငြိမ်းဦးမှာ ဒေါင်ကောင်းပြီး ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် တုတ်ခိုင်သူဖြစ်သည်။ လူကြမ်းသလို၊ စိတ်ကြမ်းသူ။ ဒါပေမယ့် အခန်းဖော်များအတွက်ဆိုရင် အမြဲ အနွံတာခံတတ်သူပင်။

စိုးငြိမ်းဦးမှာ ကျွန်တော်တို့လို ကျောင်းသားမဟုတ်။ မှော်ဘီမှာ နေပြီး တက်ကြွသော NLD လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

အခန်းဖော်များအတွက် အစားအသောက်များကို အပင်ပန်းခံပြီး ချက်တတ်ပြုတ်တတ်သူဖြစ်သည်။

တစ်ခါက ကျွန်တော်တို့အားလုံး သောက်ဖို့ဆိုပြီး ပေါင်မုန့်ခြောက်များ ကို ကဇော်ဖောက်ပြီး အရက်အဖြစ် သူလုပ်ပေးသည်။ အရက်လောက် မမူးပေမယ့် အာသာတော့ ပြေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားတွေကို ၁-ဆောင်၊ ၂-ဆောင်၏ အောက်ခန်း တွေမှာ ထားသည်။ အပေါ်ထပ် ဟောခန်းကြီးထဲမှာတော့ မြန်မာရေပိုင်နက်ထဲကို နိုးဝင်လာသော ထိုင်းလူမျိုး ငါးဖမ်းသမားများကို ထား၏။

ကျွန်တော်တို့က မြေကြီးပေါ် ဆင်းခွင့်ရသူတွေမဟုတ်။ ထိုင်းတွေအားလုံး က ထောင်ဖွင့်သည်နှင့် လွတ်လပ်စွာ သွားလာခွင့်ရသည်။ ကိုယ်ပိုင် စိုက်ခင်းများ တွင် စိုက်ပျိုးခွင့်ရ၏။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို ထမင်းကျွေးဖို့ တာဝန်ယူထားတာ ကလည်း ထိုင်းတွေပင်။

ကျွန်တော်တို့အခန်းရှေ့ လာပြီး ထိုင်းတွေ စကားလာပြောကြသည်။ အချို့ ထိုင်းတွေက မြန်မာစကားကို တစ်ခွန်းစ နှစ်ခွန်းစ ပြောတတ်ကြသည်။ ငါးဖမ်းသင်္ဘောကို အစီးလိုက် ဖမ်းတော့ ထိုင်းလူမျိုးတွေနှင့်အတူ မွန်လူမျိုးတချို့ တလေလည်း ပါလာ၏။ သူတို့က ကျွန်တော်တို့တွေ ထောင်ဝင်စာမရှိခင်မှာ အကူ အညီတွေ ပေး၏။

×××

စိုးငြိမ်းဦးက ထိုင်းတွေနှင့် တည့်အောင် ပေါင်းသည်။ ထိုင်းတွေဆီက ဟင်းရွက်၊ တို့စရာများ ရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ထိုင်းတွေ ထောင်ပြီး ချက်ထားသော

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကြွက်သားဟင်းများပင် ရသေး၏။ အပြင်မှာဆိုရင် ကြွက်သားကို စားသူမဟုတ်။ အမိန့်မချခင် ငတ်နေသော ကာလမှာတော့ ထိုင်းတွေ ထောင်ကျေးသော မဖြစ် စလောက် ကြွက်သားဟင်းကို အငမ်းမရ စားရသည်။

ဟင်းနုနွယ်ကို ထိုင်းတွေက အရွက်မစား၊ ပင်စည်အရိုးကိုသာ စား၏။ ဟင်းနုနွယ်ပင်စည်အရိုးကို အမြှောင်းလိုက် ခြစ်ပြီး ငရုတ်သီးစပ်စပ်ဖြင့် သုပ်ကျွေးခြင်းကို စိုးငြိမ်းဦး ကောင်းကောင်းကျွမ်းကျင်၏။ ထိုင်းတွေဆီမှ ချက်နည်းပြုတ်နည်းကိုသာမက၊ မွေထိုင်း လက်ဝှေ့ထိုးနည်းကိုပါ စိုးငြိမ်းဦး သင်ကြားသည်။

'ကျွန်တော်က အပြင်မှာ ဗမာ့လက်ဝှေ့ တက်ထိုးနေကြလေ။ ကြိုတုန်း ဒီကောင်တွေဆီက သင်ထားရတာ။ တက်တူးထိုးတာလည်း သင်ရဦးမယ်'

'ဗမာ့လက်ဝှေ့နဲ့ မွေထိုင်းလက်ဝှေ့ ယှဉ်ထိုးရင် ဘယ်ဟာ နိုင်,နိုင်သလဲ'

'အဲဒါပေါ့။ ဒီကောင်တွေနည်းကို သိပြီးကတည်းက တစ်ပွဲတစ်လမ်း တော့ အပီချချင်တာ။ ဒီကောင်တွေကလည်း လေကျယ်တယ်။ မွေထိုင်းမှ မွေထိုင်း ပဲ။ ကျွန်တော့်လက်သီး ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲ ဆိုတာ တစ်ချီလောက် ကျွေး ကြည့်ချင်တယ်'

စိုးငြိမ်းဦးက ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်မည့်သူ။ သာမန်အကျဉ်းသားတွေ လို လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားလာလှုပ်ရှားခွင့်ရပါက ထိုင်းတွေနှင့် တစ်ချီတစ်မောင်း ယှဉ်ပြိုင်ထိုးသတ်မှာ သေချာသလောက်ရှိသည်။

နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတွေကို မြေကြီးပေါ် ဆင်းခွင့်မပေး။ တိုက်ခန်းထဲ မှာပဲ အချိန်ပြည့် ပိတ်လှောင်ထား၏။

×××

စိုးငြိမ်းဦး မျှော်လင့်တောင့်တနေသော အရာကို မမျှော်လင့်ဘဲ ကြုံခွင့်ရ လိုက်သည်။ အဆောင်-၂ နောက်ခြမ်းကို ပြောင်းနေရတော့ ရှေ့ခြမ်းထက် အနည်း ငယ် လွတ်လပ်သည်။

နောက်ခြမ်းကို စောင့်သော ဝါဒါမှာ သဘောကောင်း၏။ မိုးရွာသောနေ့ များမှာဆိုရင် နှစ်ခန်းစီကို သော့ဖွင့်ပေးပြီး ရေမိုးချိုးရင်း ဘောလုံးကန်ခွင့်ပေးသည်။

ကျွန်တော့်အခန်းထဲတွင် သားလေး(စန်းမြိုင်)မှာ ဖြူဖြူနုနုလေးဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးလို ဟန်လုပ်ပြီး လမ်းလျှောက်တတ်သူ။ တကယ်လည်း မိန်းကလေးနှင့် တူ၏။

အဲဒီနေ့၊ ရေချိုးဆင်းချိန်မှာ ထောင်ပုဆိုးကို မိန်းကလေးလို ဝတ်သည်။ ပြီးတော့ ရေခွက်လေးကို ခေါင်းပေါ် တင်ပြီး ဖင်လှုပ်ကာ လမ်းလျှောက်သည်။

'သမီးလေးရေ...ဖြည်းဖြည်းလျှောက်နော်၊ တော်ကြာ အားလုံးပြုတ်ကျ

ကုန်ဦးမယ်'

ကျွန်တော်တို့အချင်းချင်း အပြောင်အပြက် နောက်ပြောင်ကြသည်။ သားလေးကလည်း ကျွန်တော်တို့ နောက်လေ ရင်တွေ၊ တင်တွေကို ပိုပိုပြီးလှုပ်ပြ၏။

ထိုအချိန်လေးအတွင်းမှာပင် မထင်မှတ်သော အဖြစ်အပျက် ဖြစ်ပွားခဲ့ သည်။ ထိုင်းတစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့ထဲ တိုးဝင်လာပြီး သားလေးနားကို ပြေးကပ်ကာ တင်ပါးတွေကို ကိုင်သည်။ ရေချိုးခါနီးမို့ အပေါ်ဗလာ ရင်သားကို ကိုင်၏။ ထိုထိုင်းမှာ သားလေးနှင့်လည်း သိနေသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

'သမီးကို အဲဒီလို မလုပ်ကြပါနဲ့ရှင်၊ လက်တွေ မသရမ်းကြပါနဲ့ရှင့်'

ပထမတော့ ကျွန်တော်တို့အုပ်စုထဲက ထင်ပြီး မျက်နှာကို သေချာမကြည့် ဘဲ သားလေး ပြန်နောက်သေး၏။

ထိုင်းမှန်း သိသွားသောအခါ သားလေးက လက်မြန်ခြေမြန်ဖြင့် ရေခွက် နှင့် မျက်နှာကို ခုတ်ချလိုက်သည်။ ထိုင်းက လူကောင်ကြီး၍ သားလေး မနိုင်။ ထိုင်းက သားလေးကို ပြန်ထိုးဖို့ ကြိုးစားစဉ်မှာပင် စိုးငြိမ်းဦး ဝင်လာပြီး...

'တစ်ပွဲတစ်လမ်းတွေ့ပြီပေါ့ကွာ'

'ခွပ်'

'ခွပ်'

စိုးငြိမ်းဦး၏ လက်စွမ်းကြောင့် ထိုင်းခမျာ ကန်စွန်းခင်းထဲက ပြန်မထ နိုင်တော့ပေ။

ထိုင်းလူမျိုးများ သူတို့ဘာသာစကားဖြင့် အချက်ပေးသံများ ချက်ချင်း ထွက်ပေါ်လာသည်။

အနီးအနားတွင် ရှိနေသော ထိုင်းများက သူ့လူ ခံရ၍ ဝင်ထိုးကြသည်။ ကျွန်တော်လည်း ဝင်ထိုးရတော့သည်။ သားလေးလည်း ဝင်ရသည်။ ကိုကြင်စိုးက လည်း ဝင်လာသမျှ လူတွေကို လိုက်ထိုးရသည်။

ကျွန်တော်တို့အထဲမှာတော့ စိုးငြိမ်းဦးက လက်သံအပြောင်ဆုံးပင်။

အခန်းအောင်းတာ များ၍လားမသိ၊ ထိုးရသည့် လက်သီးမှာ အားမပါ။

သူ့လူတွေ ခံနေရသောကြောင့် ထိုင်းအုပ်ကြီးက လက်နက်များ ကိုင် ဆောင်ကာ ပြုဆင်းလာ၏။

ကျွန်တော်တို့တွေ ဒီလူအုပ်ကြီးကို ဘယ်လိုမှ ရင်ဆိုင်နိုင်မှာမဟုတ်။ စိုးငြိမ်းဦး လည်း တတ်နိုင်မည်မဟုတ်။

အခန်းတွင်းမှ ရဲဘော်များကလည်း သော့တွေ ဖွင့်ပေးဖို့ သံတံခါးတွေကို ကိုင်လှုပ်ရင်း အော်ဟစ်ကြသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဝါးစိမ်းတုတ်များကို အစည်းလိုက် ပစ်ချလိုက်ပြီး အစောင့်ဝါဒါက ကျွန်တော်တို့ ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။ ပြေးဝင်လာသော ထိုင်းမှန်သမျှကို ဝါးစိမ်းတုတ်ဖြင့် ရိုက်သည်။

(ထို ထောင်ဝါဒါတို့၏ အမည်ကို ကျွန်တော် ဇဝေဇဝါဖြစ်နေ၏။) ထို ထောင်ဝါဒါ၏ ရဲစွမ်းသတ္တိကြောင့်ပင် ကျွန်တော်တို့တွေ အရိုးတခြား၊ အသားတခြား ဖြစ်မည့်အရေးမှ ကင်းလွတ်ခဲ့၏။

ထိုင်းနှင့် ကျောင်းသားတွေ ရန်ဖြစ်နေကြပြီဆိုသော သတင်းက သီးသန့် ထောင်တစ်ခုလုံး ပျံ့နှံ့သွားပြီး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားတော့သည်။

×××

ကျွန်တော်တို့ ထောင်မှ လွတ်ပြီး ကျောင်းပြန်တက်သည်။ 7-July နေ့ မှာ ထင်သည်။ အနက်ရောင် ဖဲပြားလေးများ တပ်ဆင်ပြီး စိုးငြိမ်းဦးတို့လူစု ရောက်လာကြသည်။ ထောင်မှ ပြန်လွတ်ပြီး ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နှစ်လောက်အကြာတွင် မော်ဘီသို့ သွားရင်း စိုးငြိမ်းဦးတို့ ဖွင့်ထားသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ဝင်ဖြစ်သည်။ ဒီတစ်ခေါက်ကတော့ ဒုတိယအကြိမ်အဖြစ် နောက်ဆုံး တွေ့ဆုံခြင်းဖြစ်သည်။

သုံးလေးလလောက်ကြာမှ စိုးငြိမ်းဦး သေဆုံးကြောင်းကို သတင်းရသည်။

×××

ကျွန်တော်တို့တွေအားလုံးမှာ ထိုအချိန်က တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေ၊ လူငယ်တွေ ဖြစ်ကြသည်။ မိဘအရိပ်မှ ကင်းလွတ်ကြသူများ မဟုတ်ပေ။

နုနယ်ပျိုမျစ်သူများမှာ နိုင်ငံရေးမုန်တိုင်း ထန်သောအခါ ရှေ့တန်းထွက်ပြီး အာဏာရှင်ကို တွန်းလှန်ခဲ့ကြ၏။

10D ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှုမှာ အဆုံးမသတ်သေးသော ရှစ်လေးလုံး အရေးတော်ပုံကြီးအတွက် အကျအဆုံးများမည်ကို သိလျက်နှင့်ပင် အရဲစွန့်ပြီး ပေးဆပ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

၂၂နှစ်ပင် ပြည့်မြောက်တော့မည်။ ဒီနေ့အထိ ကျွန်တော်တို့ ပြည်သူများ ၏ ဘဝတွေမှာ ခိုကိုးရာမဲ့နေဆဲ။

ငြိမ်းချမ်းရေးဆိုတာ စာရွက်ပေါ်မှာ၊ လေလှိုင်းတွေပေါ်မှာသာ ပဲ့တင်ထပ် လို့ နေ၏။

ပြည်သူများအဖို့ တကယ့်ပကတိ ငြိမ်းချမ်းရေးရဖို့မှာကား ဝေဝေဝါးဝါး။

မောင်ညိုအေး (ပန်းတော)

ကျောင်းသားဘဝနှင့် 10 D လှုပ်ရှားမှု

သိမ်းဆွေ

လွန်ခဲ့တဲ့ ၆ လလောက်က အမေရိကားကို ၄လခန့် သွားရောက်ခွင့် ရရှိခဲ့ပါတယ်။ သက်ဆိုင်ရာ နိုင်ငံရဲ့ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုတွေ၊ အစိုးရနဲ့ ပြည်သူအကြား အပြန်အလှန် ထိန်းကျောင်းထားတဲ့ စနစ်တွေ၊ ပြည်သူလူထုရဲ့ လက်တွေ့ ဘဝတွေကို လေ့လာခွင့်၊ သင်ယူခွင့် ရရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒါ့အပြင် ပိုပြီး မမေ့နိုင်စရာကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် နိုဗယ်လ်ငြိမ်းချမ်းရေးရရှိတဲ့အချိန်မှာ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်ဝင်းအတွင်းမှာ 10D လို့ ကမ္ဘည်းတင်ရအောင် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား လှုပ်ရှားမှုမှာ ပါဝင်ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်ကြတဲ့ ကိုထွန်းထွန်းသန်း၊ ကိုနေလင်း၊ မခက်မာ၊ ကိုသက်ထွန်း၊ ကိုဆွေကို၊ ကိုဇော်မင်း (အာပြဲ)၊ ကိုကျော်ဝဏ္ဏ၊ မမိုးချိုသင်း (ဆရာကြီး ဦးတင်မိုး သမီး)တို့နဲ့ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ခဲ့ရတာပါပဲ။ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တချို့ကိုပြန်ပြောင်းပြောဆိုကြရင်းတက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝမှာနိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှုတချို့ကို ပြန်လည်မြင်ယောင်နေမိပါတော့တယ်။

www.burmeseclassic.com

အဲဒီကာလက အသက်တွေက ၂၀ ပတ်ဝန်းကျင်တွေလေ။ တက်ကြွတဲ့ အရွယ်မှာ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ကြည့်စရာမလိုတဲ့သူတွေဆိုတော့ လူ့စုမိပြီဆို အမှန်တရားအတွက် တိုင်ပင်ကြ၊ ဆွေးနွေးကြ၊ ဖော်ထုတ်ကြနဲ့ တက္ကသိုလ်တစ်ဝိုက်မှာ နိုင်ငံရေးရေချိန် မြင့်မားနေဆဲ ကာလတွေပေါ့။ ၈၈–အရေးတော်ပုံကြီးရဲ့ အရှိန် ကလည်း ဆက်လက် ရိုက်ခတ်နေဆဲအချိန်မှာ နိုင်ငံရေးတက်ကြွ လှုပ်ရှားသူတွေကို နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ချေမှုန်းနှိပ်ကွပ်မှုတွေ လုပ်နေချိန်ဆိုတော့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းတစ်ဝိုက်ဟာ နိုင်ငံရေး မျက်နှာစာမှာ စိတ်ဝင်စားစရာ၊ အပြောင်းအလဲ လိုလားတဲ့ အင်အားစုတွေရဲ့ အားကိုးစရာ၊ မျှော်လင့်စရာ နေရာတစ်ခုပါပဲ။

10Dလို့ ခေါ်တဲ့ နိုဗယ်လ်ငြိမ်းချမ်းရေးဆု ထောက်ခံ ဆန္ဒပြပွဲ အကြောင်းကို ပြောရင်း ကျွန်တော် ကျောင်းသားဘဝက ကျင်လည်ခဲ့ရတဲ့ နေရာလေးတွေကို ပြန်သတိရမိတယ်။ ကျွန်တော့်မိဘတွေက ဆယ်တန်းအောင်တော့ ပုသိမ်တက္ကသိုလ်မှာ မတက်စေဘဲ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်က ပိုအဆင်ပြေမယ်၊ အပေါင်းအသင်းပါ ဝင်ဆံ့မယ်၊ ပညာသင်ကြားရေးမှာလည်း စိတ်ပါဝင်စားရာ ဘာသာရပ်တွေကို လွင်လင့်တကူ ပိုသင်ယူနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ရန်ကုန်ကို ပြန်ပြောင်းရွှေ့ ပြီး စာသင်စေတယ်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်(လှိုင်နယ်မြေ)မှာ သချာ်အဓိကနဲ့ စာသင်ကြားရတယ်။ အင်းစိန်မြို့ နယ်မှာ အိမ်ခန်းလေးတစ်ခန်းငှားနေတယ်။ အဲဒီမှာ နိုင်ငံရေးနဲ့ ဆက်စပ်ပတ်သက်ဖို့ ဖြစ်လာရတာပါပဲ။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်(လှိုင်နယ်မြေ)မှာ ကျောင်းတက်ပြီးလို့ ပြန်လာရင် ညနေပိုင်းကို အင်းစိန် ဟီးနိုးဂိတ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ဖြစ်တယ်။ ပထမတော့ သောင်းဝင်း(10D မှာ ထိန်းသိမ်းခံရ)နဲ့ အထိုင်များတယ်။ နောက်ပိုင်း သူ မပါလည်း ညနေတိုင်း သွားထိုင်ဖြစ်နေတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းလေးပါ။ အဲဒီမှာ က လူစုံတယ်။ ရှေ့နေ ကိုခင်မောင်မြင့်၊ ကိုညွန့်ဝေမိုး(ကျူရှင်ဆရာ)၊ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားတချို့ဖြစ်တဲ့ ကိုဆန်နီ(ခ)သီဟသူ၊ ထွန်းထွန်းသန်း၊ ကိုမြင့်ဆွေ၊ အေးသိန်းတို့လို ကျောင်းသားတွေလည်း အထိုင်များတယ်။ ဆရာ(ရှမ်း)မောင်လင်း ယုန်(ရှမ်းပြည်)၊ ဆရာဂျမ်း(ကဗျာဆရာကြီး ဦးတင်မိုး)တို့နဲ့ ညနေပိုင်း ဆုံတွေ့တာ များပါတယ်။ လက်ဖက်ရည်တိုင်ကီတစ်ခွက် မှာပြီးရင် လေးယောက် ၈,ရောက်နေ ရင် အကြမ်းပန်းကန်လုံးထဲကို လေးခွက်ထည့်ပြီး ရေနွေးတစ်အိုးပြီး တစ်အိုး မှာသောက် တော့တာပါပဲ။ နောက်ထပ် ရောက်လာသူတွေနဲ့ စာပေအကြောင်း ဆွေးနွေးကြ၊ ကြားသမျှ သတင်းလေးတွေ ဖလှယ်ကြ၊ ပြောကြနဲ့ တော်တော်စိတ်ဝင်စားစရာ နေရာလေးပါ။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း ဆရာ ဖေမြင့်၊ ဆရာ နေဝင်းမြင့်တို့နဲ့လည်း ကြုံ တတ်ရလေ့ရှိပါတယ်။

ညနေပိုင်း လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းလေးမှာ လာထိုင်ပြီးရင် မှတ်မိသလောက် ဆရာ ယဉ်မင်းပိုက်တို့က အရက်ဆိုင်ဘက် ဆက်ပြီး ချီတက်သွားကြတာပါပဲ။ ကျွန်တော်က တော့ လက်ဖက်ရည်မှာသောက်၊ ဆေးလိပ်ထိုင်သောက်၊ ဆရာကြီးတွေ ပြောသမျှကို နားထောင် လေ့လာသူသက်သက်ပါ။ ဒီအကြောင်းလေး ရေးရတာက 10Dလှုပ်ရှားမှုကို ပုံဖော်ခဲ့တဲ့သူတွေထဲက အဓိက ပုဂ္ဂိုလ်တွေဖြစ်တဲ့ ကိုဆန်နီ (ခ) သီဟသူ၊ ကိုထွန်းထွန်း သန်း၊ ကိုမြင့်ဆွေ၊ ကိုဘိုဘိုဟန်၊ ကိုမျိုးမြင့်၊ ကိုမောင်မှိုင်း၊ ကိုသောင်းဝင်း၊ ကိုကျော်စွာမိုး (ခ) အငယ်လေး၊ အေးသိန်း စတဲ့ ကျောင်းသားလူငယ်တွေဟာ အင်းစိန်က လူငယ်တွေ ဖြစ်ပြီး အဲဒီနေရာလေးမှာ ဆုံဖြစ်ကြတဲ့သူတွေ ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။

အခု တရင်းတနှီး ရဲဘော်ရဲဘက်လို၊ ညီရင်းအစ်ကိုလို ဖြစ်နေကြတဲ့၊ ထောင်ထဲ လည်း အတူနေခဲ့ကြရတဲ့ အင်းစိန်အုပ်စုလို့ ခေါ်တဲ့ အဲဒီတက္ကသိုလ် ကျောင်းသားတွေနဲ့ ရှေ့ပိုင်းကာလတွေမှာ ရင်းရင်းနှီးနှီး မရှိခဲ့သေးပါဘူး။ မျက်မှန်း တန်းမိရုံ၊ တစ်ခါတစ်ရံ လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းမှာ ဆုံမိရုံလောက်သာ ရှိခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ၁၉၈၉ လောက်မှာ ဖျာပုံမြို့ပေါ်က ကျောင်းတွေမှာ အစိုးရ ဆန့်ကျင်ရေး လှုံ့ဆော်စာတွေ ကပ်တယ်၊ ဦးဆောင်လှုပ်ရှားတယ်ဆိုပြီး ၅(၁)(စ)(ဆ) ဆိုသွမ်းလူငယ်ပုဒ်မနဲ့ ခြေချုပ် ၂ နှစ်ချခံထားရတော့ သတိ ဝီရိယနဲ့ နေရတဲ့ အချိန်ပါ။

တစ်နေ့ ညနေမှာ လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းမှာ ဆုံကြတော့ ဒေါ်အောင်ဆန်းစု ကြည် နိုဗယ်လ်ငြိမ်းချမ်းရေးဆု ချီးမြှင့်ခံရတဲ့အကြောင်းကို ပြောကြရင်းနဲ့ ဒီလို ကမ္ဘာမှာ ကျော်ကြားပါးပါး ဂုဏ်ပြုချီးမြှင့်တဲ့ ဆုကို မြန်မာနိုင်ငံက ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် ရရှိမှုအပေါ် ဂုဏ်ပြုသင့်ကြောင်း၊ တက္ကသိုလ်ဝင်းထဲမှာ ထောက်ခံ ဆန္ဒပြပွဲတစ်ခု ပြုလုပ်သင့်ကြောင်းကို (ကိုဆန်နီလား၊ ကိုဘိုဘိုဟန်လား၊ လူငယ်တစ်ဦးဦးပါပဲ) ဆွေးနွေးပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က ဖိနှိပ်မှု ပြင်းထန်နေတဲ့အချိန်၊ လှုပ်ရှားမှုတွေကို မျက်စိ မှိတ်ထောက်ကြည့်နေတဲ့ကာလဆိုတော့ ကျွန်တော့်အမြင်ကတော့ လှုပ်ရှားမှုလုပ်ဖို့ မလွယ်လှဘူးလို့ပဲ မြင်မိတယ်။ ကျောင်းသားထုလည်း ပါမလာနိုင်ဘူး။ လူအား မစုမိခင်မှာကို ဖြိုခွဲခံရလိမ့်မယ်လို့ပဲ ထင်မိတယ်။ မအောင်မြင်နိုင်ဘူးလို့ပဲ ယူဆမိပါ တယ်။ မလုပ်သင့်ဘူးလား ဆိုတော့လည်း အဲဒီလိုမှ လှုပ်ရှားမှုမရှိရင် အတွင်းထဲမှာ ပြည်သူလူထုရဲ့ ထောက်ခံမှုပုံရိပ်ဟာ ကမ္ဘာမျက်နှာစာမှာ မှေးမှိန်စေမယ်။ နိုဗယ်လ်ငြိမ်း ချမ်းရေးဆု ရရှိတဲ့အပေါ်မှာလည်း ထင်ထင်ရှားရှားတောက်ပစေချင်တဲ့ ဆန္ဒလည်း ရှိပါတယ်။ ပြည်သူလူထု မျှော်လင့်တောင့်တတဲ့ ခေါင်းဆောင်ရဲ့ အရှိန်အဟုန်ကိုလည်း ပိုကြီးမားစေချင်တဲ့ဆန္ဒနဲ့နိုဗယ်လ်ဆုထောက်ခံဆန္ဒပြပွဲလုပ်ဖို့တော်တော်ခက်ခဲလိမ့်မယ်။ မလုပ်ဘဲလည်း မနေသင့်ဘူး။ လုပ်သင့်တယ်လို့ ကျွန်တော့်ထင်မြင်ချက်ကို လက်ဖက် ရည်ဝိုင်းမှာ ပေးမိပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဒီလိုနဲ့ ကျောင်းသွားတက်နေရင်း RC ထဲမှာ စာတွေ ကြဲတယ်ဆိုတဲ့ အသံတွေ ကြားရပါတယ်။ ကျောင်းထဲမှာ စာတွေ ဝေတယ်ဆိုတဲ့ အသံတွေ ကြားရပါတယ်။ ညနေ ကျောင်းထဲက အပြန်မှာ သောင်းဝင်းနဲ့ တွေ့ပြီး ဘိုဘိုဟန် ကို ကျောင်းလုံခြုံရေးလက်ပတ် ပတ်ထားသူတွေက ဝိုင်းဝန်းဖမ်းဆီးသွားကြောင်း (သူခိုး…သူခိုးဟု အော်ဟစ်ကာ ဝိုင်းဝန်းဖမ်းဆီးသည်ဟုနောင်မှသိရ)နှင့်နောက်တစ်နေ့ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှုဖြစ်အောင် ပြုလုပ်မည်။ RC ရှေ့မှာ လူစုမည်ဟု သတင်းစကား သိရှိရပြီး အိမ်ပြန်ခဲ့ပါတော့တယ်။ သတ္တိရှိသော ထွန်းထွန်းသန်းနှင့် ဆန်နီ

နောက်တစ်နေ့ ကျောင်းသို့အသွား လွယ်အိတ်ထဲတွင် အင်္ကျီ၊ လုံချည်အပို တစ်စုံထည့်ကာ လက်ကိုင်ပဝါ ယူဆောင်သွားပြီး တောင်ငူ ကင်(န်)တင်းနားတစ်ဝိုက် နှင့် Library တစ်ဝိုက်တွင် သွားစောင့်နေပြီး အရိပ်အခြေကို စောင့်ကြည့်နေမိပါ တယ်။ မည်သည့်အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မတွေ့ရ၍ RC အပေါ်ထပ်သို့ အတက်တွင် ဆန်နီနှင့် ထွန်းထွန်းသန်းတို့ကို တွေ့လိုက်ရပြီး ဝါးလုံးတွင် အလံချည်နေတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုပါ 'လာလေကွာ' လို့ RC ပေါင်းကူးအမိုးပေါ် အတက် တွင် ခေါ်နေ၍ ကျွန်တော်က 'အောက်ကနေ ငါ ဝိုင်းကူမယ်၊ လူဝိုင်းစုပေးမယ်' လို့ ပြောပြီး RC ရှေ့ကို ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ယခုအချိန်ထိ ချီးကျူးလေးစားနေ မိပါတယ်။ အပေါ်တက်ပြီး ပြောဟောဖို့က ထောက်လှမ်းရေးတွေ ဗြတ်ချာဝိုင်းနေသည့် မြင်ကွင်းတွင်လှုပ်ရှားရမှာ။မိသွားပြန်ရင်အထုအထောင်းခံရဖို့ကမေးစရာပင်မလိုအောင် သိပြီးသားဆိုတော့ ကျွန်တော် မစွန့်စားရဲ။ Risk မယူရဲပါ။ အောက်ကနေ ဝိုင်းကူညီဖို့သာ စဉ်းစားလိုက်ပါတယ်။

ရဲဘော်ကြီး ကိုမျိုးမြင့်ကို တွေ့ရပြီ

RC ရှေ့တွင် အာပေါင်အာရင်းသန်သန်ဖြင့် ပြောဟောကာ လူစုဖို့ ကြိုးစား အားထုတ်နေသည့် အညာသားကြီး ကိုမျိုးမြင့်ကို တွေ့ရပါတယ်။ လက်ကိုင် ပဝါကို မျက်နှာမှာ စည်းပြီး တိုက်ပုံအင်္ကျီကြီး ဝတ်ကာ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ဆောင်ရွက်လှုပ်ရှား နေသည့် ကိုမျိုးမြင့်ကြီးရဲ့ ဟန်ပန်က လုံခြုံရေးအရ လက်ကိုင်ပဝါစည်းထားလင့် ကစား၊ မျက်နှာတွင် အကြောက်တရားကင်းမဲ့နေပုံနဲ့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ရှိနေပုံကို ဖတ်ကြည့်လို့ ရတယ်။

ကျွန်တော်လည်း အသင့်ပါလာသည့် လက်ကိုင်ပဝါကို မျက်နှာမှာ စည်း ပြီး RC ရှေ့ လူအုပ်ကြီးထဲတွင် ဝင်ရပ်နေမိတယ်။ ပထမပိုင်းတွင် လူတော်တော် နည်းနေသေးတယ်။ ထောက်လှမ်းရေးအချို့က ဓာတ်ပုံရိုက်သူ ရိုက်၊ RC ရှေ့လမ်းမှ ကားဖြတ်မောင်းရင်း ဓာတ်ပုံရိုက်သူ ရိုက်နှင့်မို့၊ တချို့ စိတ်ပူပန်ပြီး Library ရှေ့မှာ

လူတစ်စု၊ Convocation နား တစ်ဝိုက်မှာ လူအုပ်အုပ်၊ အင်းဝဆောင်ရှေ့ ထောင့်ကွေ့ နားတစ်ဝိုက်တွင် လူကျဲကျဲဖြင့် ပြန့်ကျဲနေသေးပါတယ်။

RC ရှေ့မှာ ကားလမ်းရှိနေသည့်အတွက်လည်း ကားဖြတ်မောင်းနေသဖြင့် ကတ္တရာလမ်းပေါ်မှာ လူရပ်လို့ မရဖြစ်နေချိန်တွင် ကျွန်တော်လည်း ကားပေါ်မှ ဓာတ်ပုံကင်မရာရိုက်သူများ၏ အန္တရာယ်ကို စိုးရိမ်လာသဖြင့် ကျောင်းသားတစ်ဦးနှင့် အတူ လမ်းမလယ်တွင် ကားရပ်သည့် Stand တစ်ခုကို လမ်းအလယ်ကောင်တွင် သွားထားပြီး လမ်းပိတ်လိုက်ပါတယ်။

RCလျှောက်လမ်းလေးပေါ်တွင်တော့ ခွပ်ဒေါင်းအလံကို မာန်ပါပါနှင့် ဘယ်-ညာ လှုပ်ယမ်းလွှင့်ထူရင်း တရားဟောနေသည့် ဆန်နီနှင့် ထွန်းထွန်းသန်းကို အားမာန်အပြည့်နှင့် မြင်တွေ့ရသည်။ (RC ပေါင်းကူးအမိုးပေါ် စ,တက်တက်ချင်း တွင် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ လုပ်ဆောင်ရသဖြင့် ခွပ်ဒေါင်းအလံကို ပြောင်းပြန်လွှင့်ရင်း ဘယ်-ညာ လှုပ်ယမ်းနေသည့် ဆန်နီကို ယခုလို အေးအေးဆေးဆေးကာလရောက် မှ ရှေးဟောင်း နှောင်ဖြစ်ပြောရင်း သူငယ်ချင်းတွေ ရယ်မောကြရသေးသည်။) ဆန်နီနှင့် ထွန်းထွန်းသန်း ပြောဟောအပြီးတွင် ကလျာ (Third Year, Maths က ဟု နောင်မှ သိရ)ဆိုသည့် ရဲရဲတောက် မိန်းကလေးတစ်ဦးက ဟောပြောပါတယ်။ လက်ခုပ်သံတွေ တဖြောင်းဖြောင်း နှင့် အားပေးကြရတယ်ပေါ့။ အန္တရာယ်ကြားမှာ လုပ်ရသည့်အလုပ်၊ ဟောပြောပြီးလျှင် လွတ်မြောက်ဖို့ မလွယ်ကူလှသည့် ထောက် လှမ်းရေးကွန်ရက်များ ကြားထဲမှ ရှောင်တိမ်း ထွက်ခွာရမည့် ဒုက္ခတွေကိုရင်းပြီး သတ္တိပြောက်မြောက်စွာ ဟောပြောခဲ့သည့် မကလျာကို ယခုထိ ချီးကျူးလေးစား ဂုဏ်ယူလျက်ရှိကြောင်း ပြောလိုပါတယ်။ အဲဒီကာလကယောကျ်ားသားဖြစ်သည့်ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင်တက်မဟောရဲကြောင်းကို ဝန်ခံပါတယ်။ တော်တော့်ကို စွန့်စားရသည့်အလုပ်ကြီး ဖြစ်ပါတယ်။

အချိန်အနည်းငယ် ကြာတော့ ကျောင်းသားအုပ်ကြီး ငြိမ်ငွေ့လာမှာ၊ တစ်ဖက် မျှော်မှန်းမယ့်သူတွေ ပြင်ဆင်လာနိုင်မှာကို စိုးရိမ်မိတဲ့အတွက် ကိုဆန်နီ RC ပေါင်းကူး အမိုးလေးပေါ်က အဆင်းမှာ သူ့ကို သွားတွေ့ပြီး ခွပ်ဒေါင်းအလံကို ယူပြီး Library ရှေ့က ကျောင်းသားအုပ်ကြီးဆီ ချီတက်ဖို့ အကြံပြုလိုက်ပါတယ်။ သိပ်မကြာပါဘူး၊ ကိုဆန်နီ ကလည်း ကျောင်းသားအုပ်ကြီးထဲ ခွပ်ဒေါင်းအလံထူပြီး ပြောဟောပြီးတဲ့နောက်မှာ အင်အားများပြားတဲ့ကျောင်းသားအုပ်ကြီးပါ ခွပ်ဒေါင်းအလံနဲ့အတူ ပါဝင်လာခဲ့ပါတယ်။

ဆန္ဒပြ ကျောင်းသားအင်အားစုကြီးဟာ ဗိုလ်အောင်ကျော် အုတ်ဂူရှေ့မှာ ဂါရဝပြုကြတယ်။ ပြီးတော့ Geology Department ကနေ ဝင်ပြီး ရာမညဆောင် ရှေ့ပေါက်မှ တရားဟောကြပါတယ်။ ပြီးမှ ဘူမိဗေဒကျောင်းသားတွေထားတဲ့ ကိုဆောင် များ ပေါက်မှ ဖြတ်ကာ RCဘက်ကို ပြန်ပြီး ချီတက်သွားခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပါလာတဲ့ အင်္ကျီ၊ လုံချည်အပိုတစ်ထည်ကို ရေအိမ်ထဲမှာ ဝင်လဲပြီး နေထိုင်ရာ အင်းစိန်အိမ်ကို ပြန်ခဲ့ပါတော့တယ်။

နောက်တစ်နေ့ ကျောင်းထဲကို ထပ်သွားပြီး ဆန္ဒပြ ကျောင်းသားထုနဲ့ အတူ လှုပ်ရှားဖို့ သွားခဲ့ပြန်ပါတယ်။ တက်ကြွနေကြတဲ့ ကျောင်းသား ညီအစ်ကို တော်တွေကို မြင်ရတော့ အံ့သြတုန်လှုပ်မိပါတယ်။ စစ်အာဏာရှင်တွေရဲ့ ရက်စက် ဖိနှိပ်မှုအောက်မှာ အမှန်တရားအတွက် လက်နက်မပါ၊ ငြိမ်းချမ်းစွာ ဆန္ဒပြကြဖို့ ကြိုးစားနေကြတဲ့ ကျောင်းသားထုကြီးဟာ တကယ့်အံ့သြစရာပါ။ ပါဝင်ဖို့ တွံ့ဆိုင်း နေတဲ့၊ စိုးရိမ်စိတ်ရှိတဲ့ ကျောင်းသားတွေ ပါဝင်လာဖို့အတွက် မိန်းကလေးတွေက လည်း တွန်းအားပေးတာကို ကြားသိရပါတယ်။ (နောင်မှ ပြန်ကြားရတာက ကဗျာဆရာ ဦးတင်မိုး၏ သမီး မိုးချိုသင်းတို့ မိန်းကလေးအဖွဲ့တွေက 'ငါတို့ ထဘီဝတ်တဲ့ မိန်းကလေးတွေတောင် ပါတာ၊ နင်တို့ ယောက်ျားလေးတွေက ကြောက်သလား' ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေကလည်း ကြားရတဲ့ ကျောင်းသားလေးတွေ အတွက် မခံချင်စရာပေါ့။ စိုးရိမ်စိတ်ရှိတဲ့ ယောက်ျား လေးတချို့ပါ။ မိန်းကလေးတွေတောင် ပါဝင်တာပဲ၊ ငါတို့လည်း ကျောင်းသားထုအတွက်၊ အမှန်တရားအတွက် ပါဝင်မယ် ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်ခွန်အားကို ဖြည့်ပေးလိုက်သလိုပါပဲ။)

နောက်ဆုံး ဆန္ဒပြ လူစုခွဲပြီး Convocation ဘက်ကို ရောက်တော့ Operation လုပ်ဖို့ မရိန်းကယ်ရီယာတွေ တက္ကသိုလ်ကျောင်းဝင်းတစ်ဝိုက်ကို ဝိုင်းပတ်ထားပြီး ကျောင်းဝင်းထဲမှာ ရှိတဲ့ ကျောင်းသားတွေကို ဖမ်းဖို့ လက်နက် အပြည့်အစုံနဲ့ ကားတွေ ဝင်လာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ထွက်ခွင့်မရသေး ပါ။ နောက်မှ Convocation ပေါက်နေ ထွက်ခွင့်ရပြီး အင်းလျားလမ်းထောင့်နှင့် ပြည်လမ်းထောင့်ရှိ လမ်းမှာ ဘေးက ဝိုင်းကြည့်နေကြတဲ့ ကျောင်းသားတွေက လက်ခုပ်တီးပြီး အားပေးကြတာကို ပီတိဖြစ်လို့မှ အားမရသေးဘူး လမ်းထိပ်မှာ လုံထိန်းတပ်ဖွဲ့တွေက နောက်ကနေ နံပါတ်တုတ်နဲ့ လိုက်ရိုက်ကြလို့ ပြေး၊ ပြေးဆို ပြီး အားလုံး ပြေးကြတာ။ ကျွန်တော်လည်း အင်းလျားရှေ့ ကန်လမ်းထဲကတစ်ဆင့် ရပ်ကွက်ထဲ ဖြတ်ပြေးပြီး ပြန်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီလောက် သေတွင်းနီးနေတဲ့အထဲမှာ ပြေးရင်း ရယ်စရာလေးတစ်ခုကြုံရတာ။ ကျွန်တော့်အထင် အင်းစိန်ကနီနီသောင်းတို့အဖွဲ့ထင်ပါရဲ့။ 'ဟဲ့…ငါ့ဖိနပ်ကျွတ်ကျန်ခဲ့ပြီ၊ ပြန်လှည့်ယူဦးမယ်' ဆိုတဲ့ အသံကြားလို့ …

'နင်တို့… ဖိနပ်ကို အာရုံရောက်မနေနဲ့၊ လွတ်အောင်သာ ပြေး၊ ဖိနပ်ပြန်ယူရင် အဖမ်းခံရမှာပေါ့'

လို့ ပြေးလွှားရင်း ပြောခဲ့ရသေးတယ်။

ဖျာပုံအိမ်ကို အပြန်

အင်းစိန်အိမ်မှာ နေရင်းနဲ့ ဖျာပုံကို လှမ်းဖုန်းဆက်မေးတော့ မိဘတွေက အေးအေးဆေးဆေးရှိကြောင်း၊ ကျွန်တော့်ကို လာရောက်မေးမြန်း စုံစမ်းသူ မရှိကြောင်း သိရပြီးနောက် ဖျာပုံပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး သင်္ဘောနဲ့ ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။

ဖျာပုံဆိပ်ကမ်းကို သင်္ဘောကပ်ခါနီး လှမ်းကြည့်မိတဲ့အခါ သင်္ဘော ဘောတံတားပေါ်မှာ လူတွေ ရှင်းနေပြီး ကမ်းပေါ်မှာ လာကြိုနေသူတွေရယ်၊ ရဲ တွေရယ်၊ မီးသတ်တွေရယ်ကို မြင်တော့ ထူးခြားသလို ရှိသားလို့ ထင်နေတုန်းမှာ စစ်ထောက် လှမ်းရေးက သင်္ဘောပေါ် ခုန်တက်ပြီး သူနဲ့ လိုက်ခဲ့ဖို့ လာခေါ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ချက်ချင်းမလိုက်ဘဲ အပေါ်ထပ် အမြန်ပြေးတက်ပြီး ပါလာတဲ့ အိတ်ထဲက အနွေးထည်ကို အမြန်ဝတ်ပြီးမှ လာရောက်ဖမ်းဆီးတဲ့ စစ်ထောက်လှမ်းရေးဆီ ပြန်သွားပါတယ်။ သူကတော့ သူခေါ်တဲ့အချိန် ချက်ချင်းမလာဘဲ အပေါ်ကို ပြေးတက်သွားလို့ ဒေါသထွက်နေသေးရဲ့လေ။

သင်္ဘောပေါ်ကနေ စခန်းအချုပ်ဆီ ခေါ်သွားပြီး စစ်ဆေးမေးမြန်း စစ်ချက် တွေ ယူပြီးမှ နောက်တစ်နေ့ည သင်္ဘောနဲ့ ရန်ကုန်က စစ်ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ ကို လွှဲပါတယ်။ MI-7ကစစ်ကြောရေးစခန်းထဲကိုခေါ်သွားတော့ထုံးစံအတိုင်းငရဲရောက်ရတော့တာပေါ့။ ဒူးကွေး၊ လက်မြှောက်ခိုင်းထားပြီး ခြေဖျားပါ ထောက် ထားရတော့ ကြာလာတော့ မခံနိုင်။ လက်မြှောက်ထားတာ ကျလာရင် လက်ကို တုတ်နဲ့ ရိုက်၊ ဒူးကွေးတာ ကြာလာတော့ ပြန်မတ်ရင် ဒူးကို ရိုက်နဲ့၊ ကြာလာတော့ မခံနိုင်ဘဲ ကြမ်းပြင်ပေါ် ပြုတ်ပြုတ်ကျတော့တာပေါ့။ ကျွေးတဲ့ ထမင်းကလည်း ဝက်စာလို မာမာအခဲတွေနဲ့။ ငါးခေါင်းအပုပ်ကို စားခိုင်းတော့ မစားချင်လို့ မိုက်ပြည့် နေလို့ပါဆိုတာကို ကုန်အောင် စားရမယ်ဆိုပြီး စေတနာ သဒ္ဒါထက်သန်စွာ ထမင်းတစ်လုတ်၊ တုတ်တစ်ချက်နဲ့ ကျွေးတော့ ကုန်အောင်စားခဲ့ရတာကိုလည်း အမှတ်ရနေမိပါရဲ့။

ကိုဗထူးမောင်နှင့် တွေ့ခြင်း

MI-7 မှာ စစ်ကြောရေး ပြီးသလောက်ရှိတော့ (သစ်သားထိပ်တုံးကြီးထဲမှာ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ထည့်ပြီး ခတ်ထားတုန်း ဘေးနားက စစ်ကြောထားတဲ့ ကစ်ယောက်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဆေးလိပ်မီးနဲ့တို့ထားတာ တွေ့မိတော့ စိတ်မကောင်း တော်တော်ဖြစ်မိတယ်။ ကိုယ်က သူ့ထက်စာရင် အများကြီးတော်ပါသေးလားလို့ စိတ်ဖြေမိသေးတယ်။ ပြန်ခါနီး ကားပေါ်တင်တော့ ဖျာပုံက ဖမ်းလာစဉ်မှာ အိမ်က ကမ်းနားဆိပ်မှာ လာပို့ပေးတဲ့ ဘီစကစ်မုန့်ထုပ်နဲ့ ပန်းသီးကို ယူလာပြီး ကားပေါ်မှာ အတူပါလာတဲ့ ကိုဗထူးမောင်ကို…

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

'ရော့၊ စားရအောင်ဗျာ'

ဆိုပြီး ပေးတော့…

'ဟော့လူ…အကုန်မစားနဲ့၊ ထောင်ထဲရောက်ရင် အဲဒါတွေက ရွှေတွေဗျ'

ဆိုပြီး ပေးတဲ့ ဘီစကစ်မုန့်ထုပ်လေးတွေကို အိတ်ကပ်ထဲ အနှံ့လျှောက်ထည့်ပြီး 'ခင်ဗျားလည်း ဆောင်သွားပါ' ပြောတဲ့ ကိုဗထူးမောင်ကို ကျေးဇူးလည်း တင်၊ သတိလည်း ရနေမိတယ်။ (ထောင်ထဲရောက်ခါစ ထမင်းစားလို့ အဆင်မပြေဖြစ်ရတဲ့အခါ ဘီစကစ်တစ်ထုပ်နဲ့ တော်တော်နေသာထိုင်သာရှိခဲ့ရတာလေ။)

စစ်ကြောရေးကနေ ထောင်ကို ခေါ်လာချိန်မှာလည်း မျက်နှာကို အဝတ် အုပ်ပြီး လက်ထိတ်ခတ် ခေါ်လာတာဆိုတော့ အင်းစိန်ထောင်ဝင်ခါနီးမှာ အကျဉ်းကျ ခံနေရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ သံခြေချင်းသံတွေကို ကြားတော့ ကျွန်တော်က ကိုဗထူး မောင်ကို…

'ဟော့လူ…ကားက ဘုရားပွဲဈေးထဲ ရောက်နေပါလား'

လို့ တိုးတိုးလေး သူ့ကို ကပ်ပြောတော့…

'ဟာဗျာ…အဲဒါ အင်းစိန်ထောင်ထဲ မောင်းနေတာ။ သံခြေချင်းသံတွေ ဗျာ'

လို့ ပြောတာကို အခုအချိန်မှာ တစိမ့်စိမ့်ပြန်ကြားရင်း တစ်ယောက်တည်း ပြုံးမိတဲ့ အကြိမ်ပေါင်း မနည်းတော့ပါဘူး။

နရသိန်နဲ့ မြည်းစမ်းခွင့်ရပြီ

ထုံးစံအတိုင်း ဘူးဝမှာ စစ်ကြောပုံစံယူပြီး တိုက်ထဲ ထည့်ထားလိုက်တာ ပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ နေရတာက အင်းစိန် သီးသန့်ထောင် တိုက်ထဲမှာ။ ထမင်းကျွေး တာကအစ ယိုးဒယား ငါးခိုးဖမ်းအဖွဲ့တွေကို ကျွေးခိုင်းတယ်။ အမှုအသီးသီးနဲ့ ရောက်လာတဲ့ အခြောက်တွေကို ထမင်းကျွေးဖို့ တာဝန်ပေးထားတယ်။ ကျွန်တော် တို့တွေ တစ်စုံတစ်ခုလုပ်တာကို သတင်းအချိန်မီ မပို့နိုင်ရင် သူတို့တွေလည်း ပြစ် ဒဏ်ပေးတာ ခံရတယ်။ တစ်ခါ ကျောင်းသားထဲက တိုက်ခန်းတစ်ခန်းကို ဆေး လိပ်သွားပေးမိလို့ အခြောက်မလေး ကျွန်တော်တို့အရှေ့က ကြမ်းပြင်မှာ ဖားခုန်ကို အသွားအပြန်ခုန်ခိုင်းတာ ခေါက်ရေ မရေတွက်နိုင်အောင်ပါပဲ။ နောက်ဆုံး ခုန်လို့ မရတော့ဘဲ လဲသွားမှပဲ ရပ်ခိုင်းတော့တယ်။

ထောင်ထဲမှာက စာငတ်တော့ စာအရမ်းဖတ်ချင်ကြတာ။ ဆေးလိပ်အတို လေးတွေရရင် ဖင်စီခံကို ခွာပြီး စာဖတ်ရတာ အမော။ စာအတိုလေးတွေထဲက သတင်းအတိုအထွာလေးတွေ ဖတ်ရရင် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ချဲ့ထွင်ပြီး စဉ်းစားကြ ရတာလည်း အမော။ သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲလို သတင်းစာအပိုင်းအစရတဲ့သူကတော့ ထောင်ထဲမှာ သူရဲကောင်းလိုပဲ။ သတင်းအစအနကို မေးရတာ အမောပေါ့။ ၉ပေ ပတ်လည် အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ ဆီး/ဝမ်း ဒီထဲမှာပဲ သွား၊ ထမင်း ဒီထဲမှာပဲ စား၊

တစ်နေ့လုံးနေမှ ၁၅မိနစ်၊ မိနစ် ၂၀လောက် အပြင်ထွက်ခွင့်ပေးတာ။ ဒါတောင် ရေချိုး၊ ဂန်ဖလားသွန်၊ အဝတ်ဟောင်းလျှော်၊ တစ်ခါတည်း ပြီးအောင် လုပ်ရတာ။ တချို့ မပြီးလို့ နေးတဲ့သူတွေဆိုရင် ဆပ်ပြာတိုက်တန်းလန်းနဲ့ ပြန်ဝင်လာတာတွေ ပါရှိတယ်လေ။

အခြောက်မလေးကို ဘယ်သူနမ်းခဲ့သလဲ

ကျွန်တော်တို့ ၉ပေပတ်လည် တိုက်ခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာမှ ကိုအောင်လင်း၊ ကိုဗထူးမောင်၊ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် နေရတာ။ တစ်နေ့တော့ ကိုဗထူးမောင် ကိုယ်ပူပြီး နေမကောင်း တော်တော်ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း စိတ်ပူပြီး ဆေးဝါးရဖို့ ဖန်တီးရတော့တယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့တိုက်မှာ တာဝန်ပေးထားတဲ့ အခြောက်မလေးကို ပါရာစီတမောလ်ရှာပေးဖို့ အကူအညီတောင်းရတယ်။ သူတို့က လည်း ကြောက်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ စကားပြောတာသိရင် တိုင်ကပ်ပြီး ကြိမ်လုံးနဲ့ အရိုက်ခံရတယ်လေ။ ဒါကြောင့် ဆေးရှာပေးပါဆိုတော့ ပိုပြီးဆိုးတာပေါ့။ နောက်ဆုံး ကိုဗထူးမောင် နေမကောင်းတော်တော်ဖြစ်နေတာကို သိတော့ သနားသွားတယ်ထင်တယ်။

'ကြိုးစားပြီး ရှာပေးမယ်။ ပါရာစီတမောလ်ရရင် သူ့ပါးကို မွှေးမွှေးနမ်း ရမယ်'

တဲ့၊ ခက်ပြီပေါ့။

နေမကောင်းဖြစ်နေတဲ့သူအတွက် ဆေးကလည်း အရေးကြီးနေတော့-

'အေး၊ ရအောင်သာ ရှာခဲ့ပေါ့'

လို့ ပြောလိုက်ရတယ်။

နေ့လယ်လောက်မှာ ပါရာစီတမောလ်နဲ့ ငါးကြော်အသေးလေးတစ်ကောင် ပါ ပါလာသေးတယ်။ ဆေးရပြီးတော့ ကျွန်တော်က …

'အောင်လင်းရေ… ကတိအတိုင်း ပါးကို မွှေးမွှေးပေးလိုက်ကွာ'

ဆိုတော့ …

'ဟာဗျာ…၊ ခင်ဗျား မွှေးမွှေးပေးလိုက်ပါလား။ ကျွန်တော် မပေးနိုင်ပါဘူး'

တဲ့။ ဒုက္ခတွေကြားထဲမှာပဲ ရယ်မောခဲ့ကြရသေးတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ ကိုဗထူးမောင်ပဲ လဲနေရာကနေ ထပြီး မွှေးမွှေးပေး လိုက်သလား၊ အောင်လင်းကြီးပဲ စိတ်ပြောင်းသွားသလား၊ နောက်ဆုံး တရားခံ ကျွန်တော်ပဲ တာဝန်ကျသွားသလား မသိ။ အဲဒီနေရာလေးကိုတော့ မမှတ်မိတော့တာ အမှန်။ ကိုဗထူးမောင်နဲ့ ကိုအောင်လင်းတို့ကို ပြန်တွေ့တော့မှပဲ မေးဖြစ်တော့ မယ်ထင် တယ်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကုတ်အင်္ကျီအသစ်နဲ့ ရနိုင်ပုဆိုးကို ငါးပိကြော်နဲ့ လဲစားခြင်း

ကျောင်းသားတွေအားလုံး အဖမ်းခံရတဲ့အချိန်မှာ အများစုက ကျောင်းထဲက အဖမ်းခံရတာဆိုတော့ အဝတ်တစ်ထည်၊ ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ ထောင်ထဲရောက်လာ ကြတာ များတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်မြို့ကို ရောက်ပြီးမှ ဖမ်းခံရတော့ ရန်ကုန်က ထောက်လှမ်းရေး-၇ကို လွှဲဖို့ ဖျာပုံဆိပ်ကမ်းက သင်္ဘောမထွက်ခင်မှာ အိမ်က ပုဆိုး၊ အင်္ကျီ၊ မုန့်ထုပ်လေးတွေ လာပို့ပေးနိုင်တော့ ထောင်ထဲမှာ မင်းသားပေါ့။ ထောင်ထဲပါလာတဲ့ ကုတ်အင်္ကျီအသစ်လေးကို လိုချင်လို့ ဝါဒါတွေကလည်း ဆေးလိပ်နဲ့ လဲမလား၊ ငပိကြော်နဲ့လဲမလား၊အမျိုးမျိုးသွေးဆောင်တာပေါ့။ကျွန်တော်ကလည်းမလဲနိုင်ဘူးပေါ့။ နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ်ရော၊သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး ပုံးကြောင်နေကြပြီး ဆေးလိပ်လည်း ပြတ်နေပြီဆိုတော့ နောက်ဆုံး ငါးပိကြော် တစ်ထုပ်၊ ဆေးလိပ်တစ်စည်း၊ ငံပြာရည်ကြော် တစ်ထုပ်နဲ့ အလဲအလှယ်လုပ် လိုက်ရတာပါပဲ။ ဝမ်းရေးက ပိုပြီးအရေးကြီးတာ မဟုတ်ပေဘူးလား။

ကိုသက်ထွန်း၊ ကိုဘိုဘိုတို့ ခြေချင်း/ ဒေါက်ခတ်ခံရခြင်း

အဆောင် (၁)မှ အဆောင် (၂)ကို ပြောင်းရွှေ့ရပြီး သိပ်မကြာ၊ ရေချိုးချ ချိန်မှာ ကိုသက်ထွန်း (ယခင် DPNS ဒုဥက္ကဋ္ဌ)ကို ခြေချင်း၊ ဒေါက်ကြီးတွေနှင့် တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ နောက်မှ ကိုဘိုဘိုပါ ဒေါက်ခတ်ခံရကြောင်း သိရပါတယ်။ ဖြစ်စဉ်က ကိုသက်ထွန်းက အဖမ်းခံနေရကြောင်း၊ အင်းစိန်ထောင်ထဲ ရောက်နေကြောင်း၊ အိမ်သား သိရှိစေရန် ကိုအေးဝင်းဆိုသူ ချဲမှုဖြင့် ရုံးအထွက်တွင် စာခိုးထုတ်ရန် ကြိုးစားရာ ဘူးဝတွင် ကိုအေးဝင်းအား ဖင်နှိုက်၍ စစ်ဆေးရာ အတွင်းမှ စာကို တွေ့ရှိသွားပြီး အိမ်နှင့် အဆက်အသွယ်ပြုလုပ်သူ ကိုသက်ထွန်းနှင့် ကိုဘိုဘိုတို့ ခြေချင်းနှင့် ဒေါက်ခတ်ခံရခြင်းဖြစ်ကြောင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်စွာ သိရှိရပါတယ်။

ပြန်လွတ်ခါနီး အကြိုစစ်မေးခြင်း

ထောင်ထဲက အကြောင်းအရာတွေကတော့ ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးတောင်ဆိုတာမျိုးပါပဲ။ ကျောင်းသား လူငယ်တွေလည်း ဖြစ်ကြတော့ ဒုက္ခမျိုးစုံကြားထဲမှာပဲ ရယ်စရာလေးတွေ ဖန်တီးကြ၊ ညဘက်ရောက်လျှင် တစ်ခန်း၊ တစ်ယောက်ကျနှုန်းဖြင့် သီချင်းဆိုကြ၊ စစ်ထောက်လှမ်းရေးရဲ့ စစ်ကြောရေးအခန်းထဲမှာ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခံရတာတွေ၊ ရေသောက်စရာမရှိလို့ အိမ်သာသွားဖို့ ပြောပြီး အိမ်သာထဲက ရေကို သောက်ခဲ့ရပုံတွေ၊ ကျောင်းတက်စဉ်က သူငယ်ချင်းတွေ အကြောင်းပြောကြနဲ့ အချိန်ကုန်လွန်ခဲ့ရတာပါပဲ။

တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော့်ကို လာခေါ်ထုတ်တယ်။ မေးခွန်းတွေ ဖြေခိုင်း တယ်။ ဖြေလိုက်တယ်။ နောက်ဆုံး ဆန်ခါတင်မေးဖို့ ဖြစ်လာတဲ့ မေးခွန်းက ကျွန်တော် ကျောင်းသားသမဂ္ဂကို တရားဝင်ဖွဲ့စည်းခွင့် ပေးရမယ်လို့ ရေးဖြေခဲ့တယ်။ လာရောက်မေးမြန်းတဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီးထဲက တစ်ယောက်က သူ ဖျာပုံသားဖြစ်ကြောင်းနဲ့ ကျွန်တော့်အမေရဲ့ တပည့်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း(ကျွန်တော့်အမေက အလယ်တန်းပြ ဆရာမ)၊ မလိုအပ်တာတွေ မရေးဖို့ တီးတိုးလာပြောပါတယ်။ ကျောင်းသားသမဂ္ဂရဲ့ သမိုင်းမှာ ကွန်မြူနစ်တွေ ကြိုးကိုင် လှုပ်ရှားနေကြောင်းပါ ရှင်းပြပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော်လိုချင်တဲ့ ကျောင်းသားသမဂ္ဂဆိုတာ ပါတီစွဲ၊ ဝါဒစွဲ ကင်းရှင်းတဲ့ တိုင်ပြည်အကျိုးကို မှန်မှန်ကန်ကန် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ဆောင်ရွက်မယ့်၊ ကျောင်းသားထုအကျိုးကို ဦးဆောင်ပံ့ဖော်ပေးမယ့် ကျောင်းသားသမဂ္ဂကို လိုချင်တာ၊ ဒါကိုတော့ ပြင်မရေးတော့ပါဘူးလို့ ပြောခဲ့ပါတယ်။ တချို့ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း 'မင်းတော့ လွတ်ဖို့ရာ သိပ်မမြင်ဘူးကွာ' လို့ မှတ်ချက်ပေးကြပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့်အဖေက အမျိုးသား ဒီမိုကရေစီ အဖွဲ့ချုပ်ရဲ့ ၁၉၉၀ ရွေးချယ်ခံ လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ်။ ပြီးတော့ အမျိုးသား ဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ်ကို အမျိုးသားညီလာခံတက်ရောက်ဖို့ ကမ်းလှမ်းတဲ့ အချိန်တွေနဲ့ တိုက်ဆိုင်တာလည်း ပါကောင်းပါနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်ရယ်၊ မော်ဘီက လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ် ဦးစိုးရဲ့သား စိုးငြိမ်းဦးတို့အပါအဝင် 10Dမှာ အဖမ်းဆီးခံ ထားရတဲ့ ကျောင်းသား လေးပုံသုံးပုံလောက် ပြန်လွတ်ပါတယ်။ နဝတ က စိုးရိမ်တဲ့ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်တွေ၊ ထင်ရှားတဲ့ နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားသူတွေကိုတော့ ဆက်လက် ဖမ်းဆီးထားခဲ့ပါတယ်။

ဒါတွေဟာ အတိတ်မှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာတွေပါ။ ဒါတွေကို ပြန်ရေးနေတာ အာဃာတနဲ့ လက်စားချေဖို့ မဟုတ်ပါ။ ရက်စက်ခဲ့တဲ့ အမှားတွေကို သင်ခန်းစာယူပြီး နောင်အမှားမဖြစ်စေချင်တာပါ။အတိတ်မှာဖြစ်ခဲ့တဲ့အကြောင်းအရာတွေကိုလည်း ပြီးခဲ့ပြီလို့ထားခဲ့လို့မရပါ။သင်ခန်းစာယူနိုင်ဖို့၊ပြန်ပြောင်းပြောပြဖို့၊အမှားအယွင်းနည်းဖို့ လုပ်ရပါလိမ့်မယ်။

ကျွန်တော်တို့ အခု နိုင်ငံရေးကို တတ်အားသရွေ့ ဆက်လုပ်နေကြတယ်။ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကို တာဝန်ကျေပွန်စွာ ထမ်းရွက်နိုင်ကြဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ 10 Dမှာ လက်တွဲခဲ့ကြတဲ့ ရဲဘော် ကျောင်းသားတွေရော ၈၈၈၈-လေးလုံးမတိုင်ခင် မတ်လ၊ ဇွန်လမှသည် ယခုအချိန်ကာလထိ သမိုင်းက ပေးအပ်တဲ့ တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်ခဲ့၊ ထမ်းဆောင်ဆဲ ရှိကြတဲ့ ရဲဘော်အပေါင်းတို့ကိုလည်း သတိတရနဲ့ ဂုဏ်ပြုရင်း စာနိဂုံးချုပ်လိုက်ပါတယ်။

သိမ်းဆွေ (ရောဝတီတိုင်း ဖျာပုံမြို့နယ်)

www.burmeseclassic.com

အလုံးစုံငြိမ်းချမ်းရေး

ဇေယျ

၁၉၈၈ တွင် နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး လူမှုရေး စသည့် အထွေထွေအကျပ်အတည်းများ၊ L.C.D နိုင်ငံအဖြစ် သတ်မှတ်ခြင်း ခံခဲ့ရခြင်းကြောင့် ၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ မတ်လတွင် ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှု ဖွန်ကျောင်းသား လှုပ်ရှားမှုမှသည်…

၈-၈-၈၈ တွင် လှည်းနေ လှေအောင်း မြင်းဇောင်းမကျန်၊ ရဟန်းရှင်လူ ကျောင်းသားပြည်သူအပေါင်းမှ စစ်အာဏာရှင်တစ်ဖြစ်လဲ မဆလ အာဏာရှင် အစိုးရအား အုံကြွတော်လှန်ခဲ့ပြီး၊ ကမ္ဘာကျော် (၈-၈-၈၈)ရှစ်လေးလုံး ဒီမိုကရေစီ အရေးတော်ပုံကြီး ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပေသည်။

၁၉၈၈၊ စက်တင်ဘာ ၁၈ရက်နေ့တွင် စစ်တပ်မှ အာဏာသိမ်းလိုက်ခြင်းကြောင့် ဒီမိုကရေစီရေးလှုပ်ရှားဆောင်ရွက်မှုများ ပြန့်ကြဲသွားခဲ့ပြီး ဒီမိုကရေစီရေး အလှမ်းဝေးခဲ့ရပေသည်။

စစ်တပ်မှ အာဏာသိမ်းလိုက်ပြီး နဝတအနေဖြင့် ၁၉၉၀-မေလတွင် အထွေထွေရွေးကောက်ပွဲကို ကျင်းပပြီးစီးခဲ့သော်လည်း ရွေးကောက်ပွဲအနိုင်ရ NLD ပါတီကို အာဏာလွှဲပြောင်းပေးခြင်းမရှိဘဲ ၁/၉၀ ကို ကြေညာကာ အတင်းအကျပ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပေသည်။

နိုင်ငံရေးအရ ရပ်တည်ဆောင်ရွက်နေကြသူများ၊ နိုင်ငံရေးအဖွဲ့အစည်းများ ကို ရက်စက်စွာ ဖိနှိပ်ဖြိုခွဲ ဖမ်းဆီးမှုများနှင့် နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေးအကျပ်အတည်းများကို ပြေလည်အောင် ဖြေရှင်းပေးနိုင်ခြင်း မရှိသဖြင့် ကျောင်းသားထုနှင့် ပြည်သူလူထုတစ်ရပ်လုံးမှာလည်း မကျေနပ်ချက်များ၊ မပြေလည်မှုများ၊ ပြဿနာများ ပိုမိုကြီးထွားနေခဲ့ပေသည်။

ထိုသို့ မကျေနပ်ချက်များ၊ ပြဿနာများ၊ အထွေထွေအကျပ်အတည်းများ ကြီးမားနေစဉ် ၁၉၉၁-အောက်တိုဘာလတွင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် ငြိမ်းချမ်းရေး နိုဗယ်လ်ဆုရရှိခဲ့သည်။ စစ်အစိုးရအပေါ် အထွေထွေ မကျေနပ်ချက်များမှ စစ်အစိုးရ ကို အန်တု ဆန့်ကျင်သောအနေဖြင့် ငြိမ်းချမ်းရေးနိုဗယ်လ်ဆု ရရှိသူ ဒေါ်အောင်ဆန်း စုကြည်ကို ထောက်ခံဆန္ဒပြမှုခဲ့သည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၌ ဒီဇင်ဘာ (၁၀၊ ၁၁)ရက် နှစ်ရက်တိုင် ထောက်ခံဆန္ဒပြခဲ့ကြပေသည်။

နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး မပြေလည်မှုများ၊ အကျပ် အတည်းများကို ယနေ့တိုင် ဖြေရှင်း ဆောင်ရွက်ခြင်းနိုင်ခြင်း မရှိသေးဘဲ အထွေထွေ အကျပ်အတည်းမှ အထွေထွေချုတ်ခြုံကျမှု၊ ဆင်းရဲတွင်းနက်မှု၊ လူအုပ်စုလိုက် မလေးရှား၊ ထိုင်း၊စင်္ကာပူ၊နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်များသို့ အလုပ်အကိုင်ရရှိလိုမှု အတွက်ထွက်ခွာသွားမှု၊ လူကုန်ကူးမှု၊ ဘိန်းရောင်းဝယ်မှု၊ တရုတ်ပြည်သို့ သူတစ်ပါး သားမယားအဖြစ် ရောင်းဝယ်ခံရမှု၊ သဘာဝ ပတ်ဝန်းကျင်ထိန်းသိမ်းရေး အရေးတကြီး လိုအပ်နေမှုများ၊ ပြည်တွင်းတွင်အလုပ်အကိုင်မရရှာမှုများသည်အမျိုးသားရေးပြဿနာများဖြစ်ပေသည်။

စစ်အာဏာရှင်လက်အောက်တွင် မျိုးဆက်နှစ်ဆက်မျှ နိမ့်ကျသွားပေသည်။ မျိုးဆက်တစ်ဆက်နိမ့်ကျနေမှုမှပြန်လည်ဆွဲတင်နိုင်ရန် (ပြန်လည်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာရန်) မှာ ၁၀နှစ်ခန့် (သို့မဟုတ်) ၁၅နှစ်ခန့် အနည်းဆုံး အချိန်ယူရပေ သည်။

'ဆင်းရဲတွင်းနက်ခြင်း၊ ချုတ်ခြုံကျခြင်းသည် စစ်ပွဲတစ်ပွဲဖြစ်ပွားခြင်းထက် ပိုမိုဆိုးရွားပြင်းထန်ပါသည်'

လက်ရှိ ကြုံတွေ့နေရသော အကျပ်အတည်း၊ အခက်အခဲ၊ စိန်ခေါ်မှုများ၊ အမျိုးသားရေးပြဿနာများကို တစ်ဦးတစ်ဖွဲ့၊ တစ်ပါတီအစိုးရ တစ်ရပ်တည်းဖြင့် ဖြေရှင်းဆောင်ရွက်၍ မရနိုင်ပေ။

အမျိုးသားရေးပြဿနာများကို ဖြေရှင်းဆောင်ရွက်နိုင်ရန်အတွက် နိုင်ငံရေး

www.burmeseclassic.com

အရ အနှစ်သာရရှိသော ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေး၊ အမျိုးသား ပြန်လည်သင့်မြတ်ရေး (National Reconslation) အမြန်ဆုံး ဆောင်ရွက်နိုင်ဖို့ အရေးတကြီး လိုအပ်နေပေသည်။

သို့မှသာ တိုင်းရင်းသားများ၏ တန်းတူရေးနှင့် ကိုယ်ပိုင်ပြဌာန်းပိုင်ခွင့်များ ရရှိပြီး၊ ဖယ်ဒရယ် ပြည်ထောင်စုအတွင်း မှီတင်းနေထိုင်ကြသော တိုင်းရင်းသား ပြည်သူလူထုတစ်ရပ်လုံးအတွက် ဒီမိုကရေစီနှင့် လူ့အခွင့်အရေးများ ထွန်းကားကာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံတော်ကြီးကို တည်ဆောက်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

၂၀၁၂ ခုနှစ်တွင် ကျင်းပခဲ့သော 10D (ငြိမ်းချမ်းရေးနိုဗယ်ဆု လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်သူ)များ၏ ၂၁ကြိမ်မြောက်အခမ်းအနားတွင် ပြည်တွင်း ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့် အမျိုးသား ပြန်လည်သင့်မြတ်ရေး(National Reconslation)ကို ရပ်တည်ဆောက်ရွက်ကြရန် သဘောတူ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြပေသည်။

ဇေယျ (10D)
(ဗကသ) (၈၈)
လူ့ဘောင်သစ် ဒီမိုကရက်တစ်ပါတီ (ဌာနချုပ်/ရန်ကုန်)

ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

အမည်ရင်း 'ဇေယျကို'ဖြစ်ပြီး၊ အဖ ဦးအောင်ကြင်စိန်၊ အမိ ဒေါ်လှကြင် တို့မှ (၁၆-၁၀-၁၉၆၂)ခုနှစ်တွင် သမိုင်း (မရမ်းကုန်းမြို့နယ်)၊ ရန်ကုန်တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ ၁၉၈၈ ခုနှစ်-ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်(ပင်မ)တွင် သမိုင်းဘာသာရပ်ဖြင့် စတုတ္ထနှစ်ကျောင်းသားဖြစ်ခဲ့သည်။

- ဗကသများအဖွဲ့ချုပ်
- လူ့ဘောင်သစ် ဒီမိုကရက်တစ်ပါတီ
- ၈၈-မျိုးဆက်ကျောင်းသားများ
- 10D (နိုဗယ်လ်ငြိမ်းချမ်းရေးလှုပ်ရှားမှု) စသည့် အဖွဲ့အစည်းများ၊ နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှုများတွင် ပါဝင်ခဲ့သည်။

ယခုအခါတွင် လူ့ဘောင်သစ်ပါတီ ဒီမိုကရက်တစ်ပါတီ (ဌာနချုပ်/ ရန်ကုန်) တွင် ဥက္ကဋ္ဌတာဝန်များကို ဆောင်ရွက်လျက် ရှိပါသည်။

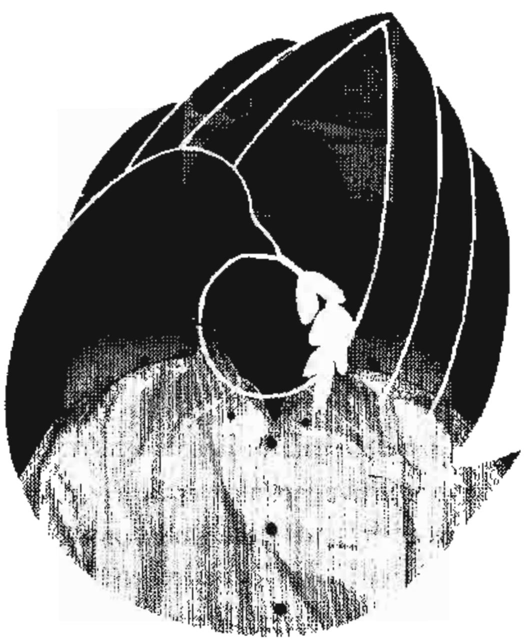

ဘိဝ်မက်ဖူးနဲ့ဝတ်မှုန်ကူးသူ

ချိုလေး

အမည်ရင်း ခင်မောင်ရွှေဖြစ်ပြီး သူ့ကို ချိုလေး (သို့မဟုတ်) ရွှေကြီးလို့ လည်း ခင်မင်သူများက ခေါ်ကြသည်။ အဖ ဦးကြည်ရွှေ၊ အမိ ဒေါ်သန်းတင်တို့မှ ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီ ၂၉ရက်တွင် မုံရွာမြို့၌ မွေးဖွားသည်။ ဒုတိယသားဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်စက်မှုတက္ကသိုလ် (minening အင်ဂျင်နီယာ) တတိယနှစ်တွင် 10D လှုပ်ရှားမှုဖြင့် ၁၃-၁၂-၁၉၉၁ တွင် ဖမ်းဆီးခံရသည်။

ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများသမဂ္ဂ (မုံရွာခရိုင်) ၁၉၈၈၊ ၈၉၊ ၉၀ ခုနှစ်များတွင် လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

ယခုအခါ မိခင်၊ ညီမဖြစ်သူတို့နှင့် အတူနေထိုင်လျက် ကျန်းမာရေးအရ ဆေးကုသမှုခံယူလျက် ရှိသည်။

တစ်ဖက် ဖော်ပြချက်များသည်။ သူ၏ ကိုယ်ပိုင်စိတ်ကူး ရေးသားချက်များဖြစ်ပြီး မူရင်းအတိုင်း ဖော်ပြလိုက်ရပါသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တောင်ထဲမှာ တွေးရင်း ရခဲ့တဲ့ သီအိုရီလေးတစ်ခု။

BLOOM- BURY

There are three resources all over the world.

1) Human resources (unvaluable)

2) National resources (renewable)

3) Minral resources(unrenewable)

Hi ! How to develope ours?

How to prevent the loss?

Shadow, Light & Dream

There have been five gaps all over the world.

These gaps always make the global problems and the black shadow.

i) Food Gap (Nutrition)

e.g : ETHIOPIA Starvation (20th Century)

ii) Health Gap

e.g : Today (A.I.D.S) or (?)

iii) Wealth Gap

i.e : Vicious Circle

iv) Literacy Gap (English, Computer, Internet)

i.e ; Global Literacy, What now? (New Meaning)

v) Vision Gap (Opinion, Thinking, Idea, Knowledge, Civi lization, Culture, Traition, Generation,.....etc)

e.g; i &ii word war (20th Century)

Ofcourse, we all must cleare do try to turn the problems into opportunity by using High-tech & Wni-Win Solution under the pluralism. Time and tide is on the publics side. It is sure that human right is essential for everybody. If there will be durable peace.

Please, listern the chorus of a song:

"Can you here me, can you hear me

Through the dark night, far away

I am dying, Forver trying

To be with you, to be free"

Kee; hope alive!

Have you ever seen the rain?

Remark ; I'm not intrested in hard power politics.

Index ; - IDEAS THAT MOVED THE WORLD

- MACMILLAN (1944)

Cho Lay

×××

နောက် တောင်ထဲမှာ စပ်ဆိုဖြစ်ခဲ့တဲ့ သီချင်းလေးတစ်ပုဒ်က…

အိပ်မက်ဖူး

ရင်ခုန်တေးတွေ ဆိုနေခဲ့တုန်းက ××× ပန်းရိုင်းပွင့်တွေ ကခုန်နေခဲ့တယ် ××× ကျေးငှက်ကလေးတွေလည်း မြူးဆော့လို့နေ××× (ညီမလေးရေ ××× သတိရမိ တယ် ××× နှင်းဝတ်မှုန်ကူး ××× ဆောင်းဦးညများ) ×××

မာယာမိုးတွေ ××× သည်းထန်နေဆဲမို့ ××× အလွမ်းရင့် မြစ်တစ်စင်း လှိုင်းထန်နေခဲ့တယ် ××× သောက ဘဝမှန်တိုင်း ရိုက်ခတ်ခဲ့ရင် ××× (ညီမလေးရေ××× အရှုံးမပေးနဲ့ကွယ် ××× ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်း ရဲရင့်စေကွယ်)

[(ယုံကြည်ရင်ထဲသစ္စာ ××× ငြိမ်း ××× ငြိမ်းစေ)

ရောင်စုံပန်း ဖူးဝေဖူး ××× ပွင့်စေ

ပျိုလွင်ခြင်း ဘဝညတွေ လွင့် ××× လွင့်ကြွေ

ပေးဆပ်ပျိုးကြဲ ရင်ခုန်နေဆဲမို့ ×××

(ညီမလေးရေ ××× အနိုင်းမဲ့အချစ်နဲ့ ××× တို့အိပ်မက်များ နိုးထစေကွယ်×××)]

ချိုလေး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အမည်ရင်း 'ထွန်းမြင့်ထွေး'ဖြစ်ပြီး၊ ထောင်ထဲတွင် 'ဘိုးဘိုးကြီး'ဟု တွင်သည်။ အဖ ဦးညီ၊ အမိ ဒေါ်အေးမြင့်တို့မှ (၁၉-၇-၁၉၆၉)တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။

၁၉၈၆ ခုနှစ်၊ RIT (Mechanical) နှင့် ပညာသင်ကြားနေဆဲ၊ ၁၉၉၁၊ ဒီဇင်ဘာလ ၁၃ရက်နေ့ 10D ဟု လူသိများသော ငြိမ်းချမ်းရေး နိုဗယ်လ်ဆုအရေး နှင့် ဖမ်းဆီးခြင်းခံရ။ အဖမ်းခံနေရစဉ် RIT (Mechanical) တတိယနှစ် တက်ဆဲ။ ထောင် ၁၅နှစ်ကျ၊ ၁၉၉၉-အောက်တိုဘာလမှာ လွတ်ခဲ့သည်။

၁၉၉၅ မှာ ရန်ကုန် အင်းစိန်သီးသန့်ထောင်မှ သရက်ထောင်သို့ ပြောင်း။

ထောင်မှ လွတ်မြောက်ပြီး အင်္ဂလိပ်ဘာသာရပ် (အဝေးသင်) ပထမနှစ်၌ ပြန်တက်ပြီး ဘွဲ့ရခဲ့သည်။

ထွန်းမြင့်ထွေး

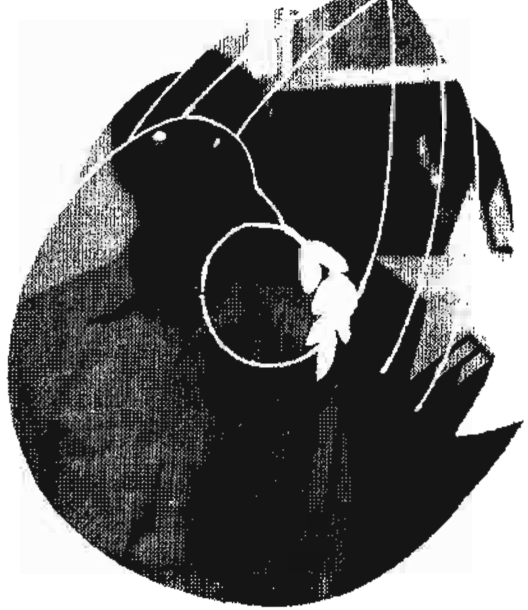

ဒီဇင်ဘာ နှစ်ချို့အလွမ်း

အညာသား မျိုးမြင့် (အင်းစိန်)

၂၀၁၃ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလလယ်လောက်မှာ သဘောတူ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ မှတ်တမ်းအဖြစ် ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို စာအုပ်လေးတစ်အုပ် လုပ်ထားကြရအောင်ပေါ့။ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ငြိမ်းချမ်းရေး နှင့် ဒီမိုကရေစီအရေးတွေကို လိုလားသူတွေ၊ ဖြစ်ထွန်းစေချင်သူတွေ၊ ၈၈ ခုနှစ်ရဲ့ ဒီမိုကရေစီအရေးတော်ပုံကြီးကို ဖြတ်သန်းခဲ့ကြတဲ့သူတွေဟာ ကြိုတင် ညှိနှိုင်းမထားဘဲ ညီညွတ်ရေးတစ်ခုလို စုပေါင်းပြီး လုပ်ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းတွေကို မျိုးဆက်သစ်လူငယ်များကို အသိပေးလိုခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ လူထု ဒီမိုကရေစီအရေးတော်ပုံကြီးကို အာဏာသိမ်း စစ်အစိုးရက ကြမ်းတမ်းစွာ ဖြိုခွင်းဖျက်ဆီးပြီးတဲ့နောက်၊ လက်နက်နှင့် အုပ်ချုပ်နေသော အချိန်မှာပါ။ ၁၉၉၀ ခုနှစ်ရဲ့ ရွေးကောက်ပွဲ ရလဒ်ဟာလည်း ပြည်သူလူထု၏ နိုင်ငံရေးအမြင်ရှိပုံ၊ အာဏာရှင်မလိုလားပုံဒီမိုကရေစီလိုလားပုံတွေကိုကောင်းကောင်းကြီးဖော်ပြခဲ့ကြတယ်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ငါ့အာဏာ တည်မြဲရေးကို ထိပါးလာသူ မည်သူမဆို နှိပ်ကွပ်ရမယ်ဆိုတဲ့ မူဝါဒကို ချမှတ်ပြီး ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာမြောက်မြားစွာကို အသုံးပြုပြီး ပြည်သူကို နှိပ်စက်၊ ဟန်ဆောင် ဒီမိုကရေစီစကားတွေကို ပြော၊ မြောင်ကျကျ အနိုင်ကျင့်နေသော အာဏာရှင်တို့ အရှိန်ရနေချိန်လည်းဖြစ်တယ်။ ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းတွေ ကို ခြိမ်းခြောက်မှု၊ အမျိုးမျိုးသော စည်းကမ်းချက်တွေနှင့် လုပ်ငန်းခွင်သို့ ပြန်သွင်း၊ ကျောင်းသားများကိုလည်း ဝန်ခံကတိ အမျိုးမျိုးနဲ့ ကျောင်းပြန်တက်ခိုင်း၊ ကျောင်းစာ သင်ခန်းပတ်ဝန်းကျင်နေရာအနှံ့ တာဝန် ဆိုတဲ့ လက်ပတ်နီများ၊ ကိုယ်ယောင်ဖျောက် ထားတဲ့ ထောက်လှမ်းရေး၊ သွေးခွဲခံ ထားရသော သတင်းပေး၊ ဒီမိုကရေစီခေတ် ရောက်လျှင် ရဲတွေရဲ့ အခန်းကဏ္ဍအရေးပါပုံ ပြောဆို စည်းရုံးထားတဲ့ ကျောင်းသား SB တွေဟာလည်း အစုံ၊ ဒီမိုကရေစီအရေး တက်ကြွ လှုပ်ရှားခဲ့ကြတဲ့ လက်ကျန် (အဖမ်းမခံရသေးသော) ကျောင်းသားများကို စောင့်ကြည့်ခံနေရချိန်လည်း ဖြစ်၊ ထောင်စည်းရိုးထဲ ရောက်နေကြရတဲ့ ဘဝတွေလိုလည်း ဖြစ်နေကြတယ်။ ဆရာ၊ ဆရာမများကိုလည်း အလားတူ ခြိမ်းခြောက်ပြီးသား ဘဝ၊ အိုးအိမ်၊ နပ်မှန်နေသော ထမင်းလုတ်၊ နောက်ဆက်တွဲ မိသားစု ဒုက္ခမတွေ့ချင်ရင် ငါခိုင်းတာ လုပ်၊ ငါ ပေးတာယူ၊ ငါလုပ်သမျှ ခံဆိုသော သဘောထားများနဲ့ အင်မတန်မှ အမွှပြုနေချိန်၊ ပြည်သူတစ်ရပ်လုံးအပေါ်လည်း မလိုက်မနေရ စနေ သန့်ရှင်းရေး၊ ခြံစည်းရိုး ထုံးသုတ်၊ ဟိုဟာစိုက်၊ ဒီဟာစိုက်ဆိုသလို အမိန့်အမျိုးမျိုးပေး ကလေးစစ်သား စုဆောင်း၊ စစ်တပ် အင်အားကြီးအောင်လုပ်၊ သတင်းပေး အလိုတော်ရိတွေ မွေး၊ ပြည်သူကို ပြည်သူနှင့် သွေးခွဲ၊ ကျောင်းသားကို ကျောင်းသားနှင့်၊ သံဃာကို သံဃာနှင့်၊ တိုင်းရင်းသားကို ကိုင်းရင်းသားနှင့်ခွဲ၊ သွေးခွဲနည်းမျိုးစုံနှင့် ဒီမိုကရေစီ အင်အားစုနှိပ် ကွပ်ရေး စနစ်တကျ သင်တန်းပေး ဆောင်ရွက်နေချိန်၊ ရွေးကောက်ပွဲ ကော်မရှင်ရဲ့ ပါတီတွေအပေါ် အာဏာပြထားပုံတွေကလည်း မျိုးစုံ၊ အစည်းဝေး ၁နာရီထက် မကျော်ရ၊ လူ၅၀ ထက်မပိုရ၊ ပါတီကြေညာချက်န/သ ပါမှ ထုတ်စသဖြင့် အမျိုးမျိုးချုပ်ကိုင်ထားတဲ့ အချိန်လည်း ဖြစ်တယ်။

ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂအစည်းအဝေးကြီးမှာ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးက ဖမ်းဆီး ထားတဲ့ ကျောင်းသား၊ နိုင်ငံရေးသမားတစ်ဦးမှ မရှိကြောင်း၊ တိုင်းပြည် ဖျက်ဆီးသူ၊ ပြည်ထောင်စုပြိုကွဲအောင် လုပ်သူ၊ တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးကို ပျက်ပြားအောင် လုပ်သူ၊ ဆူပူလိုသူတစ်စုကိုသာ ထိန်းသိမ်းထားခြင်းဖြစ်တယ် ဆိုပြီး ပြောဆိုနေတာမို့။ ၈၈-ဒီမိုကရေစီအရေးတော်ပုံကြီးကို ဖြတ်သန်းခဲ့ကြတဲ့သူတွေ၊ ဖြတ်သန်းနေဆဲသူ တွေ၊ ဖြတ်သန်းကြဦးမယ့်သူတွေ အားလုံးသိကြပါတယ်။

အာဏာရှင်က ပြည်သူကို ပေးတဲ့ လက်ဆောင်တစ်ခုကတော့ ရလိုက် တယ်လို့ ယုံကြည်မိတယ်။ အဲဒါကတော့ ...

'အာဏာရှင်ရဲ့ ပြောဆို ပြုမူပုံတွေဟာ ပြည်သူ့အတွက် ညီညွတ်ရေးကို ပိုလို့ ရစေခဲ့တဲ့ လက်ဆောင်လို့ပဲ မှတ်ယူမိတော့တယ်'

ဖမ်းဆီးခံထားရတဲ့ ကျောင်းသားတွေလည်း ရှိ၊ ဆက်လက် ဖမ်းဆီးဦးမယ် ဆိုတဲ့ သဘောကိုလည်း ထင်သာမြင်သာ ပြထားတယ်။ အဲဒီလို အဖက်ဖက်က ဖိနှိပ်ထားတဲ့ အချိန်မှာပဲ ငြိမ်းချမ်းရေးကို လိုလားကြတဲ့ ပြည်သူ၊ ကျောင်းသား လူငယ်များဟာ တိုင်းပြည်အတွက် ဖမ်းဆီးထားသူတွေ ပြန်လွှတ်ပေးရေး၊ အာဏာရှင် အလိုမရှိ၊ ကျောင်းသားသမဂ္ဂဖွဲ့စည်းရေး၊ ငြိမ်းချမ်းရေး နိုဗယ်လ်ဆုရှင် လွှတ်ပေးရေး စတဲ့ တောင်းဆို ဆန္ဒဖော်ထုတ်မှုတွေအပေါ် ကန့်ကွက်သူမရှိ ထောက်ခံခဲ့ကြတယ်။ ညီညွတ်ခဲ့ကြတယ်။ ပေါင်းစည်းဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။

ဆွီဒင်နိုင်ငံသား အဲဖရက်နိုဗယ်လ်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်၊ စံနှုန်းအချက်အလက် များနဲ့ ပြည့်စုံရုံသာမက၊ နိုဗယ်လ်ဆုရဲ့ တန်ဖိုးကို ပိုလို့ တိုးမြှင့်ပေးနိုင်တဲ့ အမျိုးသား ခေါင်းဆောင်ကြီး၊ လွတ်လပ်ရေးဖခင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရဲ့သမီး၊ ဒီမိုကရေစီ ခေါင်းဆောင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကို ဆုရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့က ရွေးချယ်ကြောင်း ကြေညာပြီးချိန်က စခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့သော နိုဗယ်လ်ထောက်ခံ ဆန္ဒပြပွဲ ထုတ်ဖော်မှု ပါ။ ၁၉၉၁ ခု၊ ဒီဇင်ဘာ ၉ရက်၊ မနက်ပိုင်း ၇နာရီခွဲလောက်မှ အင်းစိန် ဟီးနိုးဂိတ်သို့ ရောက်တယ်။ ကျောင်းသွားဖို့ တစ်ယောက်တည်း ကားစောင့်နေချိန်၊ နံပါတ်(၈) ကားပေါ်မှ ဘိုဘိုဟန်က ...

'ဟေ့လူ... လာ၊ တက်'

လို့ လှမ်းခေါ်တယ်။ ကားပေါ်ရောက်မှ ရန်နိုင်နှင့် ဆန်နီကိုပါ အတူတွေ့ တယ်။ ဒီအရင်က အကြိမ်များစွာ တွေ့ထားခဲ့ကြသေးတယ်။ အခြေအနေကို ကျွန်တော်က စ,မေးတယ်၊ ဘိုဘိုဟန်က...

'အားလုံး အဆင်သင့်ပဲ၊ ကားဆင်းမှ ဆက်ပြောမယ်'

ဟု ဆိုကာ နှုတ်ခမ်းရှေ့ လက်ညှိုးထောင်ပြတယ်။ စံရိပ်ငြိမ်မှာ ဆင်း လမ်းလျှောက်ရင်း အလုပ်လုပ်ကြတယ်။ တစ်ညလုံး လုပ်လာခဲ့တဲ့ လက်နက်တွေ လို့ ဆိုတယ်။ တို့အတွက် လက်နက်တွေက ဒီစာရွက်တွေရယ်၊ ပါးစပ်ရယ်၊ စိတ်ဓာတ်တွေက အဓိကပဲလေကွာလို့ ကျွန်တော်က ဆိုလိုက်တယ်။ အားလုံး မငြင်း ကြဘဲ စာရွက်တွေ ခွဲယူလိုက်ကြတယ်။ အစီအစဉ်ကနံရံမှာ ကပ်မယ်၊ စာသင်ခန်း တွေထဲမှာ ထားခဲ့ကြမယ်။ ကျောင်းသားအများစုလက်ထဲရောက်ဖို့ လိုမယ် စသည်ဖြင့် ပြောရင်း လျှောက်လာခဲ့ကြ တယ်။

ကျောင်းဝင်းအတွင်းရောက်သည်နှင့် နှစ်ယောက်စီ လူစုခွဲခဲ့တယ်။ အတော်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ခက်ခဲတဲ့ အခြေအနေပါလားလို့ သုံးသပ်မိတော့တယ်။ အခွင့်မသာဖြစ်နေတယ်။ အရပ်ဝတ် လုံခြုံရေးအင်အား မနည်းပါလားလို့ သတိထားမိတယ်။ မနက် ၁၀ နာရီလောက်ထိ စာသင်ခန်းထဲ ထားခဲ့တဲ့ အလုပ်တစ်ခုပဲ လုပ်ရသေးတယ်။ ကျန်တဲ့သူတွေကတော့ မသိ။ တစ်ယောက်တည်း လျှောက်လာချိန် ဆန်နီနှင့် ပြန်တွေ့ကြတယ်။

'ဟေ့လူ… သတိထားတော့၊ ဘိုဘိုဟန်ကို အဓိပတိလမ်းပေါ်မှာ သူခိုး…သူခိုးဆိုပြီး ဝိုင်းထုခေါ်သွားပြီ'

ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲဖြစ်သွားတယ်။ အောင်မြင်အောင် ဆက်လုပ်ရတော့မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်က ပိုဖြစ်ခဲ့တယ်။ တစ်ယောက်မိသွားရင် အဖမ်းခံရဖို့က သေချာနေပြီဆိုတဲ့ အသိနဲ့ပါ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျန်တဲ့ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် ပြန်ဆုံဖြစ်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပစ်ကွင်းကို စ,တွေ့ကြတယ်။ ကျောင်းသား အားကစားပွဲတော် ကျင်းပနေတဲ့ RC Hall အတွင်း ရှိသမျှ ကျည်ဆန်အကုန် ထုတ်သုံးကြရမယ်။ အဲဒီမှာ အဆုံးသတ်ကြမယ်ပေါ့။ လူခွဲပြီး အပေါ်ထပ်မှ ကြဲချလိုက်တဲ့ ကျည်ဆန်မိုးက ကျောင်းသားတော်တော်များများရဲ့ နှလုံးကို တိုက်ရိုက်သွားထိတော့တယ်။ အောင်မြင်ပါသည်။ အလုအယက်ကို ဝင်လုယူကြသည်။ မှုဝေနေတာတွေကိုလည်း တွေ့ရတယ်။ အိမ်အပြန် လက်နက်တွေအဖြစ်လည်း အသုံးပြုချင်သူများကိုလည်း တွေ့ရတယ်။ ကမ္ဘာကြီးက နိုဗယ်လ်အခမ်းအနားကို ဘယ်လိုကျင်းပမလဲ စိတ်ဝင်စားနေချိန်၊ တို့ကျောင်းထဲမှာလည်း မနက်ဖြန် ကျင်းပမယ်ဆိုတဲ့ လက်နက်ကြီးတွေ အဖြစ်နဲ့ပေါ့။

ဒီဇင်ဘာလ ၁၀ရက်နေ့မှာ အဆင်သင့်ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ တိုက်ပွဲအတွက် ဘယ်လိုဆင်နွှဲမလဲ၊ ညနက်သည်ထိ စဉ်းစားခဲ့ပြီးသား။ မဆလကို တိုက်တဲ့ အကွက်တွေကိုပဲ ပြန်အသုံးချဖြစ်ခဲ့တယ်။ ကိုယ်ယောင်ပြောင်းလို့ လွယ်တဲ့ စပို့ရှပ်နှင့် တိုက်ပုံ၊ လက်ကိုင်ပဝါအကြီးစား၊ လွယ်အိတ်ကို ကြိုးထုံး၊ ပုဆိုးတိုတိုဝတ်၊ တိုက်ပွဲဝင်ပြီးရင် တိုက်ပုံချွတ်၊ လက်ကိုင်ပဝါဖြည်၊ လွယ်အိတ်ကြိုးဖြည်၊ ပုဆိုး ရှည်ရှည်ပြန်ပြင်ဝတ် စတဲ့ အလေ့အကျင့်တွေက ၈၈ကို ဖြတ်သန်းခဲ့ကြတဲ့သူတွေဆီမှာ ရှိကြပြီးသားပါ။ မနေ့က ချိန်းထားခဲ့တဲ့ RC ရှေ့ကို ၁၀ နာရီခွဲမှာ ရောက်လာပါပြီ။ ကိုယ်ဖျောက် တပ်သားတွေ အကြည့်ချင်း အင်အားစုလိုက်ကြတယ်။

'ဟေ့လူ… ဝါးလုံးရှာ'

လို့ ပြောရင်း ဆန်နီ၊ ထွန်းထွန်းသန်း RC အပေါ်ထပ်ကို တက်သွားကြ တယ်။ အဓိပတိလမ်းပေါ်မှာ ကျွန်တော်ရှိနေခဲ့တယ်။ ဆန်နီက ဝါးလုံးထိပ်မှာ ကျောင်းသားအလံ စ,ချည်နေချိန်မှာပဲပွဲစကြတော့တယ်။ဘယ်သူတွေပါလိမ့်၊ဘယ်သူတွေလုပ်တာလဲဆိုတာ သိချင်ကြတယ်။ ကျောင်းသားအစစ်တွေမှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့လည်း သံသယရှိခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် စတင် ပစ်ခတ်လိုက်တဲ့ စကားလုံး အမှန်တရားတွေဟာ သံသယကို

ရှင်းစေခဲ့တော့တယ်။ အတော်လေး ဖောက်ခွဲ လိုက်ကြတဲ့အချိန်မှာပဲ ဆန်နီရဲ့ ပစ်ချက်က ပိုထိမှန်သွားတယ်။

'ငြိမ်းချမ်းရေးကို လိုလားတဲ့ ကျောင်းသား၊ ကွမ်တမ်သီအိုရီကို သီးစစ်(စ်) လုပ်နေတဲ့ ဂုဏ်ထူးတန်း ရူပဗေဒကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို သူခိုး…သူခိုးလို့ အော်ပြီး ဝိုင်းဖမ်းကြတယ်။ ဒါ တို့ကျောင်းသားတွေကို စော်ကားတာပဲ။ ဒါကြောင့် သပိတ်မှောက်ကြရမယ်''

စတဲ့ စကားလုံးတွေဟာ ကျောင်းသားအစစ်တွေလို့ သဘောပေါက်ကုန်ကြတော့တာပါပဲ။ ကျွန်တော်လည်း အားကောင်းကောင်း အသံလက်နက်နဲ့ အတူ (အသံပြဲကြီးနဲ့ ငယ်သံပါအောင်ကို အော်ပြီး)…

'တို့ကျောင်းသားတွေ ထောက်ခံတယ်၊ ညီတယ်ဆိုရင် ညီညွတ်ရေး လက်နက်အဖြစ် လက်ခုပ်တီးကြရအောင်၊ တီးပေးကြပါ…တီးပေးကြပါ…'

ဆိုတဲ့ တိုင်ပင်နှင့်အတူ လက်ခုပ်လက်နက်၊ တို့အရေး…တို့အရေးဆိုတဲ့ လက်နက်တွေနှင့်အတူ အားလုံး အောင်မြင်အောင် ပစ်လိုက်နိုင်ကြတော့တယ်။

၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာ ၁၁ရက်၊ မိုးမလင်းခင်မှာပဲ ရာအိမ်မှူးအပါအဝင် SB လေးယောက်က 'ခဏ၊ မေးစရာရှိလို့' ဆိုပြီး ခေါ်သွားခြင်းကို ခံခဲ့ရတယ်။ ၄၅လမ်းရုံးက SB ရုံးအပေါ်ထပ်မှာ လက်ထိပ်ခတ်ထားတယ်။ ည ၈နာရီခွဲလောက် မှာပဲ ခေါင်းစွပ်စွပ်ပြီး လေးဘီးကားပေါ် တင်ပြီး အောင်သပြေ စစ်ကြောရေးစခန်းကို ရွှေ့လိုက်တယ်။

'မျိုးမြင့်… မင်းတို့ အောင်မြင်သွားပြီကွ၊ မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံး ကျောင်းတွေ ပိတ်ထားလိုက်ပြီတဲ့'

SB တစ်ယောက်က ပြောတာ ကြားလိုက်ရတာပါ။

'ဒီကနေ့ရော ဆက်ဖြစ်သေးလား'

လို့ ကျွန်တော့်အမေးကိုတော့…

'အေး'

တဲ့။ ကျွန်တော် ဘာမှ မမြင်ရ၊ မကြားရတော့ပါ။ အဲဒီအချိန်ရဲ့ ကြမ်းခင်းဈေးကတော့ ၃နှစ်၊ ၅နှစ်ပေါ့။ ဈေးအကြီးဆုံးဆို ၇နှစ်လို့ပဲ ထင်ခဲ့တာရော။ အမှတ် (၂) စစ်ခုံရုံးရဲ့ စာအိတ်ဖောက် ပြစ်ဒဏ် အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ် ၁၅နှစ် ချလိုက်ချိန်မှာ မတွေးဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဒီအာဏာရှင်ရဲ့ သက်တမ်း ဒီလောက် မကြာပါဘူးကွာ ဆိုတဲ့ အတွေးတွေဟာလည်း တက်တက်စင်အောင် လွဲသွားခဲ့တယ်။

၂၂နှစ် ပြည့်မြောက်ခဲ့ပြီဖြစ်တဲ့ ၂၀၁၃ရဲ့ ဒီဇင်ဘာသည်လည်း မထူးခြားသော နိုဗယ်လ်ဆုရှင်ကိုယ်တိုင်လည်း လွှတ်တော်အချုပ်ထဲမှာ ရောက်နေရောလားလို့ ဧကွးဖြစ်နေတုန်းပဲ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

၁၉၉၁၊ ဒီဇင်ဘာလတွင်း ထောင်ထဲ ရောက်သွားခဲ့ပုံ၊ နေထိုင်ခဲ့ရပုံ၊ အစားအသောက်၊ ကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက်မှုတွေကို ဒီနေ့အချိန်ထိ မှတ်မိနေတယ်၊ ပြောပြချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဘ ဦးဝင်းတင်ရဲ့ 'ဘာလဲဟဲ့ လူ့ငရဲ' ဆိုတဲ့ စာအုပ်က အတော်လေး လုံလောက်နေပါပြီ။ ပြန်လည် သတိရစရာ၊ တမ်းတစရာဆိုလို့ အတူနေခဲ့ကြရတဲ့သူတွေတောင် တွေ့မှ၊ တိုက်ဆိုင်မှ အနည်းအကျဉ်းလောက်ပဲ ပြောဖြစ်ကြတော့တယ်။ အတူနေခဲ့သူများနဲ့ပတ်သက်သူများကတော့အမှတ်တရဖြစ်ကြပါလိမ့်မယ်။ ကိုယ်ပိုင် ပြန်လည်ခံစားမှုလေးကို အသိအမှတ်ပြုပေးပါလို့ပဲ တောင်းဆိုချင်ပါတယ်။

၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလမှာ ကျွန်တော်က တတိယနှစ် တက်နေတဲ့ မြန်မာစာကျောင်းသား၊ ပထမဦးဆုံး ထောင်ထဲရောက်တဲ့ ရက်က ဒီဇင်ဘာ ၁၃ ရက်၊ သီးသန့်ထောင် (၁)ဆောင် အောက်ထပ် (၁၃)ခန်းမှာ။ ၁-ဆောင်လို့ ခေါ်ရတာက နဂိုက အဆောင်၊ မကြာသေးခင်ကမှ အောက်ထပ်ကို တိုက်ခန်းဖွဲ့ထားလို့ပါ။ ၂-ဆောင်လည်း အလားတူ။ ၁ ခန်းကနေ ၁၂ ခန်းထိ။ နောက်ခြမ်းကျတော့ ၁၃ ခန်း ကနေ ၂၄ ခန်းအထိ။ တစ်ခြမ်းကို ၁၂ ခန်းစီနဲ့ ရှေ့နောက် ၂၄ ခန်း။ အဲလို တည်ဆောက် ထားတယ်။ ၁ခန်းနဲ့ ၁၂ ခန်း။ ၁၃ခန်းနဲ့ ၂၄ ခန်း။ အစွန်ခန်းတွေက ကျန်တဲ့ အခန်းတွေထက် ပိုကျယ်တယ်။ အဲဒီ ၁၃အခန်းကို စရောက်တယ်။ ကျန်အခန်း တွေက ၉ ပေပတ်လည်လောက် ရှိပြီး။ ၁၃ခန်းကတော့ ၁၈ ပေလောက် ရှိတယ်။ အတူနေ ၁၀ ယောက်က မှတ်မိသလောက် မိုးမောင်မောင်၊ ညီညီထွန်း၊ အဲဒီလောက်ပဲ ကျွန်တော်သိတယ်။ ကျန်တဲ့သူတွေကိုတော့ မသိဘူး။ သူတို့ချင်း သိနှင့်ပြီးသား ကလည်း များကြတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ထဲကတော့ သေချာတဲ့ကောင် ထောင်ကျ မယ့်ကောင်လို့ ကျွန်တော့်ကို အပိုင်တွက်ထားသူတွေ ရှိကြတယ်။

၁၆ရက်နေ့မှာ ထောင်မှ လာထုတ်ပြီး စစ်ကြောရေးစခန်းပြန်ပို့၊ မရမ်းကုန်းတရားသူကြီး၊ SB မှ အရာရှိ၊ အခြားတစ်ဦးတို့က ဗွီဒီယိုမှတ်တမ်းတင်၊ ဘိုဘိုဟန်နှင့် တွေ့ပေး၊ ကိုယ်လည်း ဖြောင့်ချက်၊ ရည်ရွယ်ချက်၊ လုပ်ခဲ့ပုံ အကုန်ပြောရတယ်။ ပြောခဲ့တယ်။ ၁၇ရက်နေ့ ပြန်ပို့ခံရတယ်။ ၁၃ခန်းတော့ မဟုတ်တော့ဘူး။ အခန်း မမှတ်မိတော့ပါ။ ၁-ဆောင်နောက်ခြမ်းအလယ်လောက်မှာ ၉-ပေပတ်လည်အခန်း တွင်း မှတ်မိသလောက် လူတွေက ဇေယျ၊ ကျော်ကြီး၊ ဘိုဘို(သိန်းနိုင်)၊ ကိုဝ (ရဲနိုင်ဝင်း)၊ သက်ထွန်း၊ အံ့ဖွယ်ကျော်၊ နေဝင်းသိန်း(RIT)အခန်းနဲ့ လူက ပြည့်နေတယ်။ ခေါ်ချင်ရာကို ခေါ်၊ ကြိုက်တဲ့အချိန် ခေါ်၊ လိုက်ကြရတယ်။ တိုက်ခန်း အားလုံး လူအပြည့်။ နံရံရယ်၊ သံတိုင်ရယ်၊ သော့ရယ်၊ ထောင်ဝန်ထမ်းတွေရဲ့ အသက်၊ တစ်ခန်းချင်းထုတ် ကြိုက်သလိုလုပ်၊ ကျန်အခန်းတွေက မတွေ့ရ၊ မမြင်ရတော့ ဘာအကူအညီမှ မပေးနိုင်ကြဘူး ဖြစ်ကြရတယ်။ ကြားရင်တောင်မှ အပြင်းထန်ဆုံး ထောင်ဆူပူမှု

အခန်းတွင်းမှ အော်ဟစ်ဆန္ဒပြခြင်းမျိုးကိုသာ လုပ်လို့ရတာပါ။ လုပ်ခဲ့ဖူးကြသူများလည်း များပါတယ်။ အဲသလိုနဲ့ ၂-ဆောင် နောက်ခြမ်းရောက်၊ ၁-ဆောင်ရှေ့ခြမ်းပြန်ရောက် ဟိုအခန်း၊ ဒီအခန်း စုံလို့ပါပဲ။

ထောင်ကျတော့ ကျွန်းတိုက်သို့ ရောက်ခဲ့တယ်။ ထောင်အတွင်းမှာမှ အုတ်တံတိုင်းနဲ့ ထောင်ထပ်လုပ်ထားတာ။ အင်္ဂလိပ်လက်ထက်ကအတိုင်းလို့ ဆို တယ်။ ၁၂ပေပတ်လည်အကျယ်၊ သံတံခါးတစ်ထပ်၊ ကျွန်းတံခါးတစ်ထပ်၊ အမြင့် ကလည်း ၁၂ပေ ရှိတယ်။ အပေါ်ပိုင်းမှာ တစ်ပေခွဲပတ်လည်လောက် သံတိုင် လေဝင်၊ လေထွက်ပေါက် ရှေ့/နောက် နှစ်ပေါက်ရှိတယ်။ အခန်း ၁၂ခန်းရှိတယ်။ ကျွန်တော်ရောက်ချိန် မှတ်မိသလောက်က 'အန်ကယ်ဝမ်း' လို့လည်း ခေါ်ကြတဲ့ ဗိုလ်မှူး ကြည်ဆွေ(လက်ျာကြည်ဆွေ) မျက်မှန်တင်ဦး ထောက်လှမ်းရေး နှိပ်ကွပ်ပွဲမှာ ထောင်ကျခဲ့ဖူးတဲ့၊ ဒီမိုကရေစီအရေးမှာလည်း အမိက ပါကြလို့ ထောင်ထဲထပ်ရောက် တဲ့သူ၊ ဦးနိုင်ခင်မောင်(မွန်) လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ် (တော်တော်ပိန်တယ် ကျန်းမာရေးမကောင်းဘူး)၊ အန်ကယ်သရီး (ခေါ်) ဦးစောဝင်း (ခ) ကျော်ဇောလင်း (NLD ထီးလင်းလွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ်)၊ ကျန် မှတ်မိသလောက်က ကျော်ကျော်ဦး (ABSDF)၊ ပြည်စိုး(ရန်ကုန်ခရိုင် ကျောင်းသားသမဂ္ဂ)၊ ယဉ်ထွေး (ခ) ပြောင်ကြီး (ABSDF)၊ ဝင်းနိုင်(အက်ပီ)၊ ကြည်မိုးနိုင်(RIT)၊ အံ့ဖွယ်ကျော်၊ ဗထူးမောင်၊ ဇော်မင်းခိုင်၊ ဦးသုဝေ(ဒီမိုကရေစီပါတီ)ကတော့ အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ထားသည်။ မဲကြီး (ခ) စိုးမိုးလှိုင်(ABSDF)၊ ဉာဏ်ဉာဏ်ထွန်း(ရကသ)၊ ညီညီထွန်း(ဗကသ)၊ မြင့်ဆွေ(ရန်ကုန်ခရိုင် ကျောင်းသားများသမဂ္ဂ)၊ ဘိုဘို (ခ) သိန်းနိုင် (ဗကသ)၊ ဦးတင်အောင် (မန္တလေး)၊ ဇော်ထွန်းနိုင် (ပြည်)၊ ကိုဝင်းကြည် (ပြည်)၊ မောင်မှိုင်း (ရန်ကုန်ခရိုင်ကျောင်းသားများသမဂ္ဂ)၊ စိန်ကျော်ဦး (ရန်ကုန်ခရိုင် ကျောင်းသားများသမဂ္ဂ)၊ ဘိုဘိုဟန် (ရန်ကုန်ခရိုင် ကျောင်းသားများသမဂ္ဂ)၊ အဲဒါ မှတ်မိသလောက်ပါ။ နောက်တစ်ယောက် ကိုမြင့်စိုး (နိုင်ငံတော်ပုန်ကန်မှု)၊ နောက်ဆုံးက မိဘမဲ့၊ ကလေးဘဝကတည်းက ဒုစရိုက်သမားတွေရဲ့ အသုံးတော်ခံ၊ လူငယ်ပြုပြင်ရေးစခန်း(ငှက်အော်စခန်း)မှ အကြိမ်ကြိမ်ပြန်၊ ထောင်တွင်းသို့ပင် ကြီးပြင်းခဲ့ရ တဲ့၊ ထောင်ကတောင် ကြောက်ယူရတဲ့ သားသား၊ ထောင်တွင်း သတင်းပေးအဖြစ် လည်း အသုံးခံရသူ စတဲ့သူတွေက အတော်ကြာကြာလေး နေခဲ့ရတဲ့သူတွေပါ။

အတော်လေး နေလို့ကောင်းတဲ့ ကျွန်းတိုက်လည်း ဖြစ်ခဲ့တယ်။ သုံးနှစ် လောက် နေခဲ့ရတယ်။ မလွှတ်သေးသမျှ ကျွန်းတိုက်ကိုတောင် သတိရဖြစ်တယ်။ အင်္ဂလိပ်ရဲ့ ထောင်တည်ဆောက်ထားပုံ လုံခြုံပုံတွေကလည်း ချီးကျူးစရာ။

ထောင်ဝါဒါ(ဝန်ထမ်း) လိုင်းခန်းများကို ကာရံထားတဲ့ တံတိုင်းဆူးကြိုးက

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တစ်ထပ်၊ အုတ်ရိုးနှင့် အကွာ ၈-ပေလောက်ရှိတဲ့ ဆူးကြိုးကနံပါတ်(၂)၊ အုတ်တံတိုင်းက (၃)၊ အတွင်းအုတ်တံတိုင်းပတ်လည်မှာ ၅-ပေအကွာလောက် ရှိတဲ့ ဆူးကြိုးက (၄)၊ ထောင်တွင်း တိုက်အလိုက် ထပ်ကာထားတာက (၅)၊ သံတိုင်က (၆)၊ ကျွန်းတံခါးက (၇)၊ သံကွန်ချာ ၇ထပ်ကို တွေးမိဖူးတယ်။ အဲဒီ ခုနှစ်တွေမှာ အတူနေခဲ့သူတွေ ဘယ်တိုက်မှာ ဘယ်သူတွေ ရှိတယ်ဆိုတဲ့ အကြားနဲ့ နေခဲ့ကြသူတွေကလည်း မြောက်မြားစွာပါပဲ။ ဒီမိုကရေစီကို ဈေးကြီးပေးဝယ်နေကြ တဲ့သူတွေကို စာရေးရင်း အမှတ်ရနေဖြစ်တယ်။ ဒါ ကျွန်တော့်အတွက် ကျေနပ်မှုပါ။ အဲဒီအချိန်က အင်းစိန် သီးသန့်အကျဉ်းထောင်မှာ စည်ကားလိုက်တာ လို့တောင် ပြောကြတယ်။

၁၉၉၇ ခုနှစ်ရဲ့ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ည၊ အင်းစိန်ဈေးရဲ့ ဘုံကထိန်က စိန်စတင်းရဲ့ လက်သံနဲ့ အတူ အင်းစိန်ထောင်မကြီးအတွင်းမှာတော့ ခြေချင်းခတ်သံ က အသံမစဲပါဘဲ။ စိန်စတင်းနဲ့ အပြိုင်ပေါ့။ ရာပေါင်းများစွာသော နိုင်ငံရေးအကျဉ်း သားတွေကို နိုင်ငံလုံးအနှံ့ ထောင်ပြောင်းရွှေ့တဲ့အလုပ်ကို လုပ်ဆောင်နေတာပါ။ နောက်နေ့မှာ ကျွန်တော်လည်း သာယာဝတီထောင်ကို ရောက်ခဲ့တော့တယ်။ ၁၉၉၉ ခု၊ စက်တင်ဘာ ၂၉ ရက်မှာ ထောင်က လွတ်တယ်။ အပျော်ဆုံး ရက်တွေထဲမှာ ထောင်ထွက်ရက်ကို ထည့်ပြောကြတဲ့ ရှေးစကားက ကျွန်တော့်အတွက်တော့ မှားခဲ့ဖူးတယ်။ တော်တော်များများလည်း ကျွန်တော့်လိုပဲ ခံစားကြရမှာပါ။ လျှော့ရက် တစ်ရက်မှ မခံစားရဘဲ အဝင်တစ်ရက်၊ အထွက်တစ်ရက်နဲ့ ၁၀နှစ်အထိ ထားခံနေ ရသူတွေ၊ 'လွတ်ပြီဟေ့'ဆိုပြီး ထောင်ဝန်းထမ်းက လာခေါ်၊ ထောင်ဘူးဝရောက်မှ စစ်ထောက်လှမ်းရေးက ၁၀(က)ပုဒ်မ ပြန်တပ်ပြီး တိုက်ရွှေ့ထားခံခဲ့ကြရတဲ့သူတွေ မြောက်မြားစွာရှိခဲ့တယ်။ အဲဒီထဲတော့ ကိုယ် မပါခဲ့ဘူး။ ပြောစရာတွေ အများကြီး ရှိခဲ့ပါတယ်။ ထောင်ထဲမှာ ဆိုခဲ့တဲ့ သီချင်းတွေ၊ နေထိုင်ခဲ့ရပုံတွေ၊ အတူနေခဲ့ရသူ တွေရဲ့ အကြောင်းတွေကို အိပ်ရာဝင် ပုံပြင်တွေအဖြစ် နားထောင်နေကြသူတွေက တော့ ၁၀နှစ်အရွယ်ပဉ္စမတန်းကျောင်းသူ သမီးကြီး ဦးဦးမေ၊ ၇နှစ်အရွယ် ဒုတိယတန်းကျောင်း သား သားငယ် ခိုင်မြဲသွေးတို့နဲ့ စိပ်ပုတီးကိုင်ရင်း နားထောင်နေတဲ့ ပါရမီဖြည့်ဖက် မေမြကြည်တို့ပါပဲ။ အမှတ်ရစရာလေးတွေကို တွေးရင်း စာရေးနေချိန်မှာ 'အငယ် ကောင်က အိမ်စာပေးလိုက်တဲ့ သိပ္ပံတွေ ဘာမှမရသေးဘူးနော်၊ အဲဒါလည်း ခေါင်းထဲ ထည့်ထားဦး'ဆိုတဲ့ (ယခုလက်ရှိ ထောင်ပိုင်ကြီးရဲ့) သတိ ပေးသံကြောင့် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ၂၀ကျော်က နှစ်ချို့ အလွမ်းတွေဟာလည်း ရင်ထဲက ပြန်ထွက်သွားတော့တယ်။

စစ်မှန်တဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့် အမျိုးသားပြန်လည်သင့်မြတ်ရေးဟာ တိုင်းပြည် အတွက် အဓိက အရေးကြီးကြောင်း အစိုးရမင်းများကို ပြောလိုပါသည်။

အညာသား မျိုးမြင့် (အင်းစိန်)

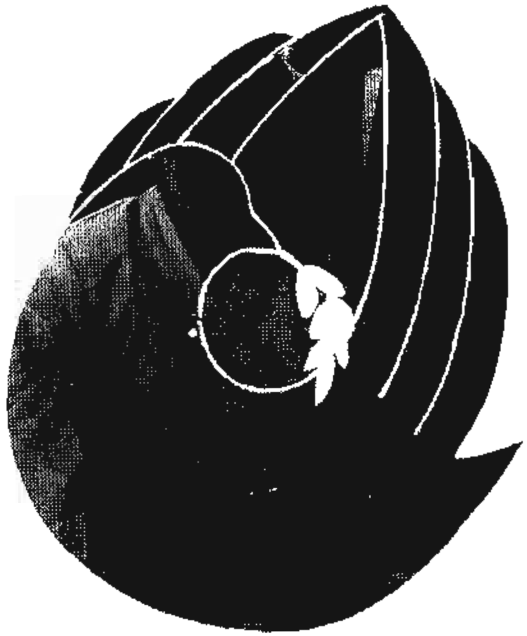

တစ်စတစ်စထောင်ဘူးဝ

ခင်မိုးအေး

ရှစ်လေးလုံးဖြစ်တော့ ကျမက ဓာတုဗေဒဘာသာရပ်နဲ့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် မှာ တက်နေဆဲဖြစ်သည်။ ထိုကာလ၏ ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှုများတွင် ကျောင်းသား တစ်ယောက်ပီသစွာပင် ဘေးထိုင်နေဖို့ခက်ခဲ၏။ ဤသို့ဖြင့် ကျောင်းသားအရေး··· တို့အရေးများတွင် တစ်စတစ်စနှင့် ပါဝင်အားဖြည့်ရင်း ဘယ်လောက် ထဲထဲဝင်ဝင် ရှိခဲ့သည်ကို သတိမထားမိခဲ့။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများသမဂ္ဂမှာ အမှု ဆောင်အဖြစ်၊ ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများသမဂ္ဂ (အောက်/ဗ)တွင် အမှုဆောင်အဖြစ် ကျရာ တာဝန်များ လုံးပန်းနေရင်း၊ ၁၉၉၀-နိုဝင်ဘာလထဲမှာ ထောက်လှမ်းရေး(၇)မှ ဖမ်းဆီး စစ်ဆေးခံရပြီး၊ အင်းစိန်ထောင်တွင် ၂၁ရက် အချုပ်ခံခဲ့ရသည်။

၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၁၅ရက်နေ့တွင် 10 D လှုပ်ရှားမှုဖြင့် ဖမ်းခံရပြီး ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၂၆ရက်နေ့တွင် ပုဒ်မ ၅(ည)ဖြင့် အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ်

www.burmeseclassic.com

၁၀နှစ် ချခံခဲ့ရသည်။ အမိန့်ကြေညာချက် ၁၁/၉၂ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်နှင့် ၁၉၉၂၊ မေလ ၄ရက်နေ့တွင် ပြန်လည်လွတ်မြောက်ခဲ့၏။

လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီးနောက်ပိုင်း ကျရာအလုပ်များဖြင့် ဖြတ်ကျော်ရင်း ထောင်ထဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သော အမှုတွဲများ၊ သူငယ်ချင်းများအား တတ်နိုင်သမျှ ကူညီပေး ခဲ့ရသည့် (အတွင်းအပြင်) စာပို့လုလင်အလုပ်များလည်း မိုးထဲရေထဲလုပ်ကိုင်ပေး ရင်းဖြင့်…။

ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှု သမိုင်းစာအုပ်တွင် ကူညီရေးသားပေးခဲ့မှုဖြင့် နောက်တစ်ကြိမ် ၅(ည)အတပ်ခံရကာ ပြစ်ဒဏ် ၇နှစ်ကျခံခဲ့ရပြန်သည်။ အင်းစိန် အကျဉ်းထောင် မ/ကျတိုက်တွင် အချိန်တို့ ကုန်လွန်စေခဲ့ပြီး ၂၀၀၃ခုနှစ်၊ မေလ ၄ရက်နေ့တွင် ထောင်ဘူးဝကို ကျောခိုင်းခဲ့ရပြန်၏။ ထူးခြားသည်မှာ ထောင်ဘူးဝမှ ပြန်ခဲ့ရသော နှစ်ကြိမ်စလုံးသည် မေလ ၄ရက်နေ့ဖြစ်နေခြင်းပင်။ ဘာကြောင့်ရယ်လို့တော့ မဝေခွဲတတ်။ ကျွန်မကို ဖေဖေ ဦးဖေခင်၊ မေမေ ဒေါ်ခင်သန်းနွဲ့တို့က ၁၉၆၈ ခု၊ မတ်လ ၁၁ရက်နေ့မှာ မွေးဖွားခဲ့ပါသည်။ ၈၄ ခုနှစ်တွင် အထက(၂) ဒဂုံ (မြို့မအမျိုးသားအထက်တန်းကျောင်း)မှ ၁၀တန်း အောင်မြင်ခဲ့၏။

၂၀၀၇၊ ရွှေဝါရောင် တော်လှန်ရေးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ၂၀၀၇-ဒီဇင်ဘာလတွင် ဖမ်းခံရကာ၊ ၂၀၀၈-အောက်တိုဘာလတွင် ပြစ်ဒဏ် ၃နှစ် ချမှတ်ခံရပြီး မြင်းခြံထောင်၊ ထိုမှ ၂၀၀၉ ခုတွင် ပြန်လည်လွတ်မြောက်ခဲ့ရပြန်သည်။ လွတ်မြောက်ပြီးနောက်ပိုင်း ဝါသနာတူသူများနှင့် 'ကမ်းလက်'အမည်ရှိ သဘာဝဘေးအန္တရာယ်ဆိုင်ရာ အကူအညီပေးရေးလုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်ခဲ့၏။

၂၀၁၂-ကြားဖြတ် ရွေးကောက်ပွဲတွင် ဇေယျာဝတီတိုင်း၊ ဗဟိုအောင်နိုင်ရေး အထောက်အကူပြုအဖွဲ့နှင့် ပုဗ္ဗသီရိမြို့နယ်(နေပြည်တော်) ရွေးကောက်ပွဲ အောင်နိုင်ရေးလှုပ်ရှားမှုများ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ယခုအခါ အမျိုးသား ဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ် (စမ်းချောင်းမြို့နယ်) အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့ဝင်အဖြစ် လုပ်ကိုင်နေပါသည်။

ဤသည်မှာ ရှစ်လေးလုံးကတည်းက တစ်စတစ်စ ပါဝင်အားဖြည့်ခဲ့ရင်း၊ တစ်စတစ်စနှင့် ထောင်ဘူးဝတွေ ရောက်ခဲ့ရသော ကျွန်မ၏ ဒီမိုကရေစီခရီး ဖြတ်သန်းမှုလေးပင် ဖြစ်ပါသည်။

ခင်မိုးအေး

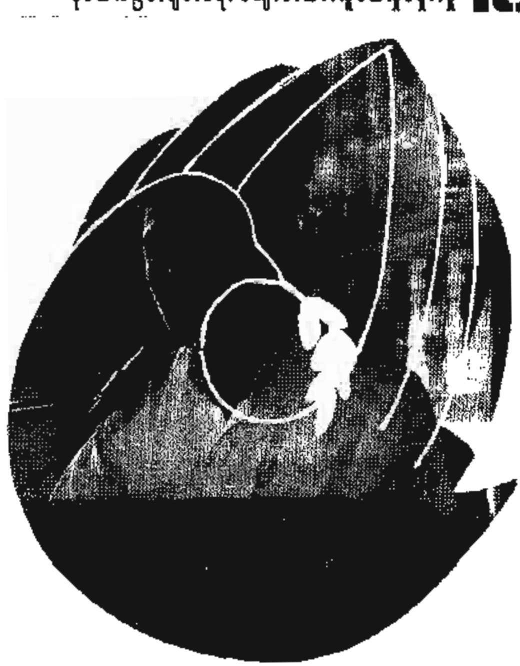

ကျွန်တော်ပါဝင်ဖြတ်သန်းခဲ့သော 10D ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှု

ဆန်နီ

ကျွန်တော် မြန်မာပြည်သို့ ခေတ္တပြန်ရောက်နေချိန်အတွင်း 10D နှင့် ပတ်သက်၍ အစည်းအဝေး သုံးကြိမ်တက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ တက်ရောက်လာသူ အများစုက ယခုနှစ် 10D-၂၂နှစ်ပြည့်တွင် အခမ်းအနားပုံစံမျိုးမလုပ်လို။ အကြောင်းကား ဘာပွဲ ညာပွဲဖြင့် ပွဲတွေက စုံလင်လှသည်။ လူတွေလည်း ပန်းလှပြီ၊ ညည်းလှပြီ။ ထို့ကြောင့် 10D နှင့် ပတ်သက်၍ ကိုယ်တိုင်တွေ့ကြုံခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်များကို တစ်ဦးချင်းက ရေးသားပြီး စုပေါင်း၍ အမှတ်တရစာအုပ် ထုတ်ဝေရန် အများစုက သဘောတူကြသည်။

10D အဖြစ်အပျက် အမှတ်တရများကို စုစည်းထားသော စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်လာလျှင် နှောင်းလူငယ်များအတွက် များစွာမှ တန်ဖိုးရှိသော သမိုင်းအချက် အလက်များ၊ အတွေ့အကြုံ သင်ခန်းစာများကို မျှဝေ လက်ဆင့်ကမ်းနိုင်သောကြောင့်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အလွန်တန်ဖိုးကြီးလှသည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ရက်သတ္တပတ် နှစ်ပတ်၊ သုံးပတ်အတွင်း ထိထိရောက်ရောက် စုစည်းနိုင်ရန်ကား အလွန်မလွယ်ကူ လှသော အလုပ်ဖြစ်သည်။ 10D နှင့် ပတ်သက်သောသူများထဲမှ ရေးချင်သောသူများ အားလုံး စုံစုံလင်လင် ပါဝင်ရေးသားနိုင်ရန်အတွက် အချိန်လုံလောက်စွာ ပေးရမည် ဖြစ်သည်။ ပါဝင်ရေးသားကြသည့်သူများမှာလည်း စာရေးကျင့်ရှိသူများ မဟုတ်ကြ ပေ။ ယခုအချိန်ထက်ပိုပြီး အချိန်ယူမှသာ ပိုမိုပြည့်စုံသော စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်လာ နိုင်မည်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်သည်ပင် နိုင်ငံရပ်ခြားတွင် ရောက်နေပြီး စာရေးဖို့ အခက်အခဲများစွာ ကြုံတွေ့ရသည်။ သူငယ်ချင်းများ၏ အားပေးတိုက်တွန်းမှုကြောင့် သာ ဤဆောင်းပါးအား ကြိုးစား၍ ရေးသားလိုက်ပါသည်။

×××

သုံးလ တစ်တန်း တက္ကသိုလ်ပညာရေး (သို့မဟုတ်) သုံးနှစ်ကျော် ပိတ်ထားခဲ့သော တက္ကသိုလ်ကျောင်းများအား ပြန်လည်ဖွင့်လှစ်ခြင်း

ရှစ်လေးလုံး ဒီမိုကရေစီအရေးတော်ပုံကြီးကို အာဏာသိမ်း စစ်တပ်က ဖြိုခွဲခဲ့ပြီးနောက်ပိုင်း လူထုနိုင်ငံရေး ဒီရေမြင့်တက်နေခြင်းကို လျှော့ချ ချေးသိပ်နိုင် ရန် 'နဝတ'မှ နိုင်ငံရေးပါတီများကို မှတ်ပုံတင်ခွင့် ပြုခဲ့သည်။ ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်တွင် ပါတီစုံ ရွေးကောက်ပွဲကို ကျင်းပပေးခဲ့သည်။ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် ခေါင်းဆောင် သော အမျိုးသား ဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ်က မဲအပြတ်အသတ်ဖြင့် အနိုင်ရခဲ့သော်လည်း အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး အာဏာလွှဲပြောင်းပေးဖို့ စစ်တပ်မှ ရှောင်လွှဲနေခဲ့၏။ ထိုကာလ အတွင်း စစ်ထောက်လှမ်းရေးများက နိုင်ငံရေးပါတီများ၊ နိုင်ငံရေးသမားများနှင့် ကျောင်းသားများကို အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး ဖမ်းဆီး ချိုးနှိမ်နေချိန်လည်းဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် နိုင်ငံတကာ၏ ပြစ်တင် ရှုတ်ချမှုများကို ပြန်လည်အဖတ်ဆယ် နိုင်ရန် စစ်အစိုးရက ကြိုးပမ်းနေချိန်လည်း ဖြစ်သည်။

၁၉၈၈၊ ဇွန်-ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှု ဖြစ်ပွားပြီးကတည်းက ပိတ်ထားခဲ့ သော တက္ကသိုလ်ကောလိပ်များကို ၁၉၉၁ ခုနှစ်တွင် ပြန်ဖွင့်နိုင်ရန် စီစဉ်ခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ် ကျောင်းများ ပိတ်ထားရခြင်းက စစ်အစိုးရအတွက် အရှက်စရာကိစ္စ ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ပြန်ဖွင့်လှစ်ပေးရန်အတွက်လည်း စိုးရိမ်ပူပန်နေ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အာဏာလျှမ်းလျှမ်းတောက်ခဲ့သော မဆလ ပါတီကြီးကို ဖြိုချနိုင်ခဲ့သည့် ရှစ်လေးလုံး အရေးတော်ပုံကြီး စတင်ပေါ်ပေါက်လာစေရန် ရန်ကုန် စက်မှုတက္ကသိုလ်နှင့် ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်တို့မှ အစပျိုး လှုပ်ရှားခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

အမှန်တကယ် တိုင်းပြည်၏ ပညာရေးအတွက် ကျောင်းများကို ပြန်လည် ဖွင့်လှစ်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ လူထုနှင့် နိုင်ငံတကာကို လှည့်ဖြားလို၍သာ တစ်နှစ်တာ

ကျောင်းသင်တန်းများကို သုံးလဖြင့် အစားထိုးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျောင်းသားများကို အုပ်ထိန်းသူ မိဘများကိုယ်တိုင် လာရောက်အပ်နှံရပြီး ထိန်းချုပ်ထားသည့် စည်းကမ်း ပေါင်းများစွာကို ဝန်ခံကတိလက်မှတ်များ အထပ်ထပ်ရေးထိုးပြီးမှသာ ကျောင်းတက် ခွင့်ရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုသို့သုံးလ တစ်တန်း ပညာရေးစနစ်ကို သင်ကြားနေရသည်က တစ်ကြောင်း၊ မိမိတို့၏ သူငယ်ချင်းများမှာ အကျဉ်းထောင်များ၊ တောထဲ တောင်ထဲ ရောက်နေကြရ သည်က တစ်ကြောင်း၊ ကျောင်းသားအများစု၏ စိတ်ထဲတွင် စစ်အစိုးရ အပေါ် နာကြည်း မုန်းတီးမှုများ ကိန်းအောင်းနေခဲ့ကြ၏။ ပထမဆုံး ဖွင့်လှစ်ခဲ့သော နှစ်လတန်းမှာပင် ကျောင်းသားများ၏ နစ်နာချက်များနှင့် ဖိနှိပ်မှုများကို ဖော်ထုတ်၍ ကျောင်းသားသမဂ္ဂ တရားဝင် ဖွဲ့စည်းရန် လှုံ့ဆော်စာများ ကပ်ပြီး လှုပ်ရှားခဲ့ကြသည်။ ထိုအမှုဖြင့် ကိုသုတ (ကြည့်မြင်တိုင်)အပါအဝင် ကျောင်းသားအချို့ အဖမ်းခံခဲ့ကြရသည်။

ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် နိုဗယ်လ်ဆု ရရှိခြင်း

ဒုတိယအသုတ် ကျောင်းများ ပြန်လည်ဖွင့်လှစ်ချိန်တွင် ပိုမိုချုပ်ချယ်မှုများ များပြားလာ၏။ ဆရာ၊ ဆရာမများကိုလည်း လုံခြုံရေးတာဝန်များ အလှည့်ကျပေး၍ ဝင်ပေါက်၊ ထွက်ပေါက်များနှင့် ကျောင်းဆောင်များတွင် ကင်းစောင့်စေခဲ့၏။ ထိုအချိန်တွင် ပြည်ပသတင်းဌာနများမှတစ်ဆင့် အလွန်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည့် သတင်းတစ်ခုကို ကြားရသည်။ ထိုသတင်းမှာ အခြားမဟုတ်။ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် အား ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေး နိုဗယ်လ်ဆုရှင်အဖြစ် အပြီးသတ် ရွေးချယ်လိုက်သည့် သတင်းပင်ဖြစ်သည်။

ထိုသတင်းမှာ ပြည်သူများအကြား၊ ကျောင်းသားလူငယ်များအကြား တီးတိုး ဆွေးနွေးတိုင်ပင်စရာ သတင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်လာ၏။ တချို့ကလည်း နိုဗယ်လ်ဆုရှင်ဖြစ် လာ၍လွတ်မြောက်လာလိမ့်မည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်ကြသည်။တချို့ကတော့ မြန်မာ့နိုင်ငံရေး အကျပ်အတည်း အကောင်းဘက်သို့ ပြောင်းသွားလိမ့်မည်ဟု ပိုပိုသာသာ မျှော်လင့်ကြ သည်။ စစ်အစိုးရကတော့ မည်သို့မျှ သဘောထား မပေး။ မတုံ့ပြန်။ မကြားသလို၊ မသိကျိုးကျွံပြုနေခဲ့၏။

နိုဗယ်လ်ဆုသတင်းကြားပြီး ငါးရက်ခန့်အကြာတွင် တိုင်ပင်စရာရှိသည်ဟု ဆိုကာ ကျွန်တော်နှင့် ဘိုဘိုဟန်ကို ထွန်းထွန်းသန်းက ပြောလာ၏။ ကျွန်တော်နှင့် သူက အထက်တန်းကျောင်းတစ်ကျောင်းတည်း၌ နေခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဘိုဘိုဟန်တို့ အင်းစိန် ကျောင်းသားသမဂ္ဂလုပ်ကြတော့ သူလည်း ပါဝင်ခဲ့သည်။ ထွန်းထွန်းသန်း အတွဲများသည့်သူများမှာ မောင်မောင်ကျော်(စာရေးဆရာ ငြိမ်းကျော် သား)၊ စိုးပိုင်၊

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အေးသိန်းနှင့် လွင်ဦးတို့ဖြစ်သည်။ မောင်မောင်ကျော်နှင့် စိုးပိုင်က ကျွန်တော့်ငယ်သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် အတွဲများသည်က ဘိုဘိုဟန်၊ မြင့်ဆွေ၊ ဝင်းနိုင်(စီသား)၊ ရန်နိုင်ဦး၊ ကျော်စွာမိုး(ဧရာဝတီ)တို့ဖြစ်သည်။ ကျော်စွာမိုးက ကျွန်တော်တို့ထက် အသက်ငယ်သော်လည်း သူ့အစ်ကို ကြည်ဇော်မိုး(အောင် ဇော်-ဧရာဝတီ) တောခိုပြီး နောက်ပိုင်း သူတို့အိမ်မှာပဲ စုရပ်ဖြစ်တော့ ကျွန်တော်တို့ ညီသူငယ်ချင်းဖြစ်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့အုပ်စုက ၈၇-ငွေစက္ကူအရေးအခင်း၊ မတ်လဖုန်းမော်လှုပ်ရှားမှု၊ ဖွန်လှုပ်ရှားမှုများတွင် တွဲခဲ့ကြသူများဖြစ်ပြီး အစိုးရ ဆန့်ကျင်ရေးလှုပ်ရှားမှုများတွင် အတွဲညီခဲ့ကြသည်။

ထွန်းထွန်းသန်း (သို့မဟုတ်) 10D ၏ မီးပွားတစ်စ

ကျွန်တော်နှင့် ဘိုဘိုဟန် ရောက်သွားတော့ ထွန်းထွန်းသန်းနှင့်အတူ မောင်မောင်ကျော်နှင့် အေးသိန်းတို့ကို တွေ့ရသည်။ ထွန်းထွန်းသန်းက အဓိက ဦးဆောင်ဆွေးနွေးသည်။ သူက ကျွန်တော်တို့ထက် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကို ကြည်ညိုလေးစားသူဖြစ်သည်။

ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်အား ဂုဏ်ပြုတဲ့ ပွဲမျိုးကို မဖြစ်မနေလုပ်ဖို့ ပြောသည်။ အစိုးရ နှုတ်ဆိတ်နေတာကို သူ မကျေနပ်။ ဆုပေးပွဲနေ့မတိုင်ခင် ဂုဏ်ပြုပွဲ လုပ်ချင်သည်။ အများစုက သူ့ဆန္ဒနှင့် ခံစားချက်ကို နားလည်သော်လည်း ဆုံးရှုံးမှု ကို ချင့်ချိန်ကြည့်ဖို့ ဖျောင်းဖျသည်။ ပွဲမဖြစ်လာသေးခင် အဖမ်းခံရနိုင်သည်ဟု သုံးသပ်ကြသည်။ တချို့က လည်း NLDက စ,လုပ်သင့်သည်။ ကျောင်းသားများက နောက်မှ လိုက်ရမည်ဟု သုံးသပ်သည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ဒီပွဲဖြစ်မြောက်ဖို့ စိတ်လေးနေသည်။ ၈၈-မတိုင်မီက ဆိုလျှင်တော့ ကျွန်တော် ဘာကိုမှ စဉ်းစားနေမည် မဟုတ်။ မည်သည့် ဦးဆောင်မှုကိုမျှ စောင့်မနေဘဲ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်ဖြစ်မှာ သေချာသည်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ထိုအချိန်တွင် ယူဂျီ-ပုံစံမျိုး လုပ်နေသည်။ ဘုရားသုံးဆူ ABSDF စခန်းမှ နာမည်အတုဖြင့် လျှို့ဝှက်စာ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် လူ့ဘောင်သစ်၊ ပဲခူးတိုင်းအနောက်ခြမ်းမှ ရဲဘော်များနှင့် ကျောင်းသားသမဂ္ဂမှ ရဲဘော်များ ABSDFသို့ တောခိုလိုလျှင် ဘုရားသုံးဆူသို့ တောလမ်းမှ ကျွန်တော် လျှို့ဝှက်စွာ လိုက်ပို့ပေးနေချိန်ဖြစ်၍ ရှေ့မထွက်ချင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ အင်းစိန်အုပ်စုမှ အာဏာသိမ်းသည့်ရက်တွင် တောခိုသွားခဲ့ကြပြီး ကျွန်တော်၊ မောင်မောင်ဦး(NLD)၊ ကိုကိုဦး၊ အောင်မြတ်ဦးနှင့် ၈ ဦးခန့်တို့ ပြန်ဝင် လာဖြစ်သည်။ ကြည်ဇော်မိုး(အောင်ဇော်-ဧရာဝတီ)၊ ကိုမွန်းအောင်(အဆိုတော်)၊ ဘဇောထွန်း၊ အောင်နိုင်၊ ကိုဝင်းထွဋ်တို့က ဘုရားသုံးဆူမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ထွန်းထွန်းသန်းတို့အုပ်စုနှင့် နောက် သုံးရက်အကြာတွင် ဒုတိယအကြိမ် ဆွေးနွေးဖြစ်သည်။ အဆုံးသတ်တွင် ထွန်းထွန်းသန်း၏ အဆိုကို အားလုံးက လုံးဝ လက်ခံလိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ နိုဗယ်လ်ဆုကို ထောက်ခံခြင်း သက်သက်မဟုတ်ဘဲ နိုင်ငံရေးအရ စစ်အစိုးရကို အရှိက်ထိုးနိုင်မည့် ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှုမှတစ်ဆင့် လူထုလှုပ်ရှားမှုတစ်ခုဖြစ်အောင် စီစဉ်ဆောင်ရွက်ဖို့ သဘောထားဆုံးဖြတ်ကြသည်။

ရှစ်လေးလုံးအရေးတော်ပုံကြီး၏ ဆန္ဒပြ လူထုကြီးကို ရက်ရက်စက်စက် ဖြိုခွင်းပြီး အုပ်ချုပ်နေသော စစ်အစိုးရလက်ထက်တွင် ကျောင်းတွင်း ဆန္ဒပြမှုဖြစ်ပေါ်လာပါက အမျက်ဒေါသကြီးပြီး ဦးဆောင်လှုပ်ရှားသူများကို အပြင်းထန်ဆုံး တုံ့ပြန်လိမ့်မည်ဟု ကြိုတင် တွက်ဆထားခဲ့သည်။

'ငါတို့တွေကို ၇၄-ကျောင်းသား ကိုတင်မောင်ဦးလို မလုပ်ဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူးနော်'

ဟု ကျွန်တော်ပြောလိုက်တော့ အားလုံး ငြိမ်ကျသွားသည်။ ထွန်းထွန်းသန်းက…

'ဒီကောင်တွေ အဲဒီလောက်ထိတော့ မလုပ်ရဲလောက်ပါဘူးကွာ။ လုပ်ချင်လည်း လုပ်ပေါ့။ မထူးဘူး၊ ချမယ်'

ဟု ပြောသည်။

'နေဦးလေကွာ၊ အဲဒီလိုကြီးတော့ ဖွတ်မပြောနဲ့ဦး။ နည်းနည်းတော့ စဉ်းစားဦး'

ဟု မောင်မောင်ကျော်က ဝင်ပြောသည်။

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ဆက်ပြီး ဆွေးနွေးကြသည်။ အနိမ့်ဆုံးအဆင့် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကျောင်းကြီးထဲမှာ ကျောင်းသားထု ပါဝင်တဲ့ ဆန္ဒပြ လှုပ်ရှားမှု ပေါ်ပေါက်အောင် လုပ်ဖို့ အဲဒီကနေပြီး လူထုလှုပ်ရှားမှုအဖြစ် မြို့ပေါ်မှာ ဆန္ဒပြပွဲ တွေ ဆက်တိုက်ဖြစ်လာပြီး ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်နှင့် နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများ ပြန်လည်လွှတ်မြောက်ရေး၊ လွှတ်တော် ခေါ်ယူ၍ အာဏာလွှဲပြောင်းပေးရေးအထိ ဖိအားပေး တောင်းဆိုမှု ပြုလုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ ပထမအဆင့်ကိုသာ ရခဲ့ရင် လည်း န၀တ စစ်အစိုးရ၏ ဟန်ပြပညာရေးကို ရပ်ဆိုင်းပစ်နိုင်မည်ဟု သုံးသပ်သည်။

ဒုတိယအဆင့်ထိ တက်လှမ်းနိုင်ခဲ့ရင် လွှတ်တော်ခေါ်ယူရေး၊ အာဏာလွှဲပြောင်းရေးတို့ကို လူထုအားဖြင့် တောင်းဆိုနိုင်လိမ့်မည်ဟု သုံးသပ်ခဲ့ကြသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့ လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်မှုသည် မဆလပါတီကဲ့သို့ အင်္ဂါမီ အနိုင်ရစေသောပုံစံမျိုးမဟုတ်ဘဲ ပိုမိုခက်ခဲပြီး စနစ်ကျဖို့ လိုသည်ဟု သုံးသပ်ခဲ့ကြသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တတိယအကြိမ် ဆွေးနွေးခြင်း (သို့မဟုတ်)

10D အတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင် စီစဉ်မှုများ

ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှုတစ်ရပ် မဖြစ်ဖြစ်ရန် လုပ်ဆောင်ဖို့အတွက် ဆုံးဖြတ်လိုက်ရသည့် အကြောင်းများမှာ -

(၁) စစ်အစိုးရသည် ရွေးကောက်ပွဲရလဒ်ကို လျစ်လျူရှု၍ အကောင်အထည်ဖော်ရန် ငြင်းဆိုနေခြင်းက ရွေးကောက်ပွဲကို ဟန်ပြလုပ်ပေးပြီး အလွယ်တကူ အာဏာလွှဲပြောင်းမှာ မဟုတ်။ ထိုင်စောင့်နေ၍ ရတော့မည်မဟုတ်တော့သဖြင့် လူထုနိုင်ငံရေးဖြင့် ဖိအားပေးနိုင်ရန်။

(၂) စစ်အစိုးရသည် ဒီမိုကရေစီအရေးတော်ပုံကြီး၏ အရှိန်အဟုန်များကို တစ်စတစ်စ ဖျက်ဆီးလျှော့ချနေသဖြင့် လူထုနိုင်ငံရေးဒီရေ ကျဆင်းနေခြင်းကို ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှုများဖြင့် ပြန်လည်မြှင့်တင်ရန်။

(၃) စစ်အစိုးရ၏ လိမ်ညာလှည့်ဖြားရန်သက်သက်ဖြစ်သော ဟန်ပြ နှစ်လတာ တက္ကသိုလ်ပညာရေးစနစ်ကို ဆန့်ကျင် သပိတ်မှောက်ရန် လိုအပ်ခြင်း။

(၄) ဖမ်းဆီးခံနေရဆဲ ကျောင်းသားမျိုး ရှိနေသဖြင့် ဖမ်းဆီးခံ ကျောင်းသားများ လွှတ်မြောက်ရေးနှင့် ကျောင်းသားထု၏ အသံဖြစ်သော ကျောင်းသားသမဂ္ဂ တရားဝင်ပေါ်ပေါက်ရေး တောင်းဆိုရန် လိုအပ်ခြင်း။

(၅) ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်သည် မြန်မာ့ဒီမိုကရေစီ တော်လှန်ရေး၏ နိမိတ်ပုံဖြစ်ပြီး ဒီမိုကရေစီအရေးတော်ပုံကြီးသည်လည်း ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှုများနှင့် ခွဲခြားမရသဖြင့် ငြိမ်းချမ်းရေးနိုဗယ်လ်ဆုကို ကျောင်းဝင်းအတွင်း ထောက်ခံ ဆန္ဒပြပွဲပြုလုပ်ရန် လိုအပ်သည်ဟု ယုံကြည်ခြင်း။

(၆) လူထုခေါင်းဆောင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် ငြိမ်းချမ်းရေး နိုဗယ်လ်ဆုရရှိခြင်းကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ထောက်ခံ ဆန္ဒပြပွဲကြီး ပြုလုပ်ရန် လိုအပ်ခြင်း၊ အစရှိသော အချက်များကြောင့် ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှုတစ်ခု မဖြစ်မနေ ဖန်တီးရန် လိုအပ်သည်ဟု ယုံယုံကြည်ကြည် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

အထက်ပါ ရည်ရွယ်ချက်များကို မူတည်၍ ကြွေးကြော်သံများ ဖော်ထုတ်ခဲ့သည်။ ကြွေးကြော်သံကို အဆင့်နှစ်ဆင့် ပိုင်းခြားထားပြီး စတင် သုံးစွဲမည့် ပထမဆင့် ကြွေးကြော်သံများနှင့် ဒုတိယဆင့် မြှင့်တင်မည့် ကြွေးကြော်သံများဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ပထမဆင့် ကြွေးကြော်သံများမှာ -

(၁) နိုဗယ်လ်ဆုရှင် ဒေါ်အောင်ဆန်းဆုကြည် ပြန်လွှတ်ပေးရေး၊

(၂) ဖမ်းဆီးခံ ကျောင်းသားများနှင့် နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများ ပြန်လည်လွှတ်ပေးရေး၊

(၃) ကျောင်းသားသမဂ္ဂ ဖွဲ့စည်းရေး၊

(၄) နဝတ စစ်အစိုးရ၏ ဟန်ပြ တက္ကသိုလ်ပညာရေး အလိုမရှိ၊

(၅) အရေးတော်ပုံ အောင်ရမည်တို့ ဖြစ်သည်။

ဒုတိယအဆင့် ကြွေးကြော်သံများမှာ -

(၁) ပြည်သူ့လွှတ်တော် ခေါ်ယူရေး၊

(၂) အနိုင်ရပါတီအား အာဏာလွှဲပြောင်းပေးရေး၊

(၃) ဒီမိုကရေစီရရှိရေး၊

(၄) စစ်အစိုးရ အလိုမရှိ၊

(၅) အရေးတော်ပုံ အောင်ရမည်တို့ ဖြစ်သည်။

တကယ်တမ်း အသုံးပြုသည့်အခါ ပထမအဆင့်ကို ပထမအကြိမ် စာကပ်စဉ်နှင့် ၉ရက်နေ့ကပ်သည့် ဖြန့်ဝေသည့်စာများတွင် သုံးစွဲခဲ့သည်။ ၁၀ရက်နေ့တွင် ပထမ စတင် တရားဟောစဉ်နှင့် ကျောင်းဝင်းကို စတင်ပတ်၍ ကြွေးကြော်သံ တိုင်စဉ်သာ သုံးခဲ့ပြီး နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ချီတက်သည့်အခါတွင် ဒုတိယအဆင့် ကြွေးကြော်သံများသာ လွှမ်းမိုးလာသည်။ ကြွေးကြော်သံနှစ်ခုကို ပေါင်းပြီး အသုံးပြုခဲ့သည့် အချို့ကြွေးကြော်သံများ၊ စစ်အစိုးရ၏ ဟန်ပြ ပညာရေး အလိုမရှိ စသည်တို့ မှာ အလိုလိုမှေးမှိန်သွားသည်။

ထိုအချိန်တုန်းက ကျွန်တော်တို့အသက် ၂၂နှစ်မှ ၂၅နှစ်ကြား လူငယ်တွေ နိုင်ငံရေးစာအုပ်များ ဖတ်ပြီး နိုးကြားတက်ကြွနေချိန်၊ ဗော်ရီဗစ်ရာဇဝင်၊ ဒီရေမြင့်သစ်၊ လူထုတော်လှန်ရေးနှင့် ကြွေးကြော်သံများ မြှင့်တင်ခြင်း အစရှိသည့် စာအုပ်များ ဖတ်နေချိန်၊ လတ်ဆတ် တက်ကြွနေချိန်ဖြစ်သည်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့က သဘောတရား တွေ လက်တွေ့မှာ စမ်းသပ်ကြည့်သည့်သဘောဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့က ပြီးခဲ့သော ၁၉၈၇ ခုနှစ်၊ ငွေစက္ကူအရေးအခင်းလှုပ်ရှားမှု၊ ၁၉၈၈-မတ်လ ဖုန်းမော်နှင့် တံတားနီ လှုပ်ရှားမှု၊ ဂျွန်-ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှုများကို ပြန်လည်သုံးသပ်ကြသည်။ အားနည်းချက်များကို ဖော်ထုတ်ကြသည်။ မတ်လ လှုပ်ရှားမှုပုံစံဖြစ်သော ကျောင်းဝင်းမှ အပြင်သို့ ချီတက်ခြင်းပုံစံကို ရှောင်ပြီး ဂျွန်-ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှုပုံစံကို သုံးရန် သဘောတူကြသည်။ ကျောင်းတွင်း နှစ်ရက်ဆန္ဒပြပြီးသည်နှင့် ကျောင်းပြင်ပ၌လည်း တစ်ပြိုင်နက် လူထုလှုပ်ရှားမှုများ လုပ်ဆောင်၍ လှုံ့ဆော်မည့် ဗျူဟာကို ချခဲ့သည်။ ထို့အတွက် ကျောင်းဝင်းအတွင်း စတင် တရားဟော ခေါင်းဆောင်သော ကျောင်းသားများ အဖမ်းမခံဘဲ၊ ကျောင်းပြင်ပတွင် ပါ ဆက်လက်ဦးဆောင် ဖောက်ခွဲနိုင်ရန် အစီအစဉ်ဖြင့် မည်သူမျှ အဖမ်းမခံရန်၊ မည်သူမျှ မဖော်ပြရန်၊ မျက်နှာမဖော်ပြမိစေရန် သဘောတူ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

တရား စ,ဟောပြီး ဦးဆောင် ဖောက်ခွဲမည့်သူကို ရွေးတော့ ကျွန်တော်က

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရှောင်လွှဲမရ။ အားလုံးက သတ်မှတ်ပေးသည်။ ကျွန်တော်က ငယ်စိတ်တွေ ပြန်မွေးဖို့ ကြိုးစားရတော့သည်။ ဒုတိယတစ်ယောက်ရွေးတော့ ထွန်းထွန်းသန်းက စကားမဆုံး ခင် ငါလုပ်မယ်၊ ငါလုပ်မယ်ဟု ဆိုသည်။ သူ့မျက်နှာက နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစိပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုအပြည့်ဖြင့်။

ဒီဇင်ဘာ ၁၀ရက်နေ့တွင် ကျောင်းသားထု ပါသော ဆန္ဒပြပွဲတစ်ခု ဖန်တီးနိုင်ဖို့အတွက် ၉ရက်နေ့တွင် တစ်ကျောင်းလုံး နှိုးဆော်စာ၊ တပ်လှန့်စာများ ဖြန့်၍ကပ်ပြီး စည်းရုံး လှုံ့ဆော်ရန် သဘောတူကြသည်။ ထို့အပြင် ထို ၉ရက်နေ့ စာများ မကပ်မီ ၁၀ရက်အလိုခန့်တွင် ပထမအကြိမ် သုံးရက်ခန့် စာများကို ကျောင်းတွင်း ပြောက်ကျားလိုက်ကပ်၍ လှုံ့ဆော်မှုရှေ့ပြေးတစ်ခုလုပ်ရန်လည်း သဘောတူသည်။ ၄င်းအကြိုလှုံ့ဆော်မှုကို ကျွန်တော်တို့ အဓိက ဆွေးနွေးသူ ၅ဦးခန့်ပဲ သိပြီး၊ မည်သူ့ကိုမျှ အသိမပေးရန်နှင့် လုံးလုံးအထိအခိုက် အဖမ်းအဆီး မခံရန်၊ အခြေအနေမကောင်းလျှင် မလုပ်ဘဲ အခြေအနေပေးမှသာ လုပ်ဆောင်ရန် သဘောတူခဲ့သည်။

နောက်ထပ် အစီအစဉ်တစ်ခုက ပထမဆုံး လှုံ့ဆော်စာများ ကပ်ပြီးသည့် အချိန်တွင် NLDပါတီနှင့် ကျောင်းသားအဖွဲ့အစည်းများမှ နီးစပ်ရာ ကျောင်းသား များကို လက်သိပ်ထိုး၍ သတင်းဖြန့်ရန်၊ သဘောထား တီးခေါက်ရယူရန် အစီအစဉ် ဖြစ်သည်။ ထိုအစီအစဉ်ကို နီးစပ်ရာ နီးစပ်ရာ တပ်သိမျာ:မှ တစ်ဆင့် ဆက်သွယ်ပြီး ဆောင်ရွက်ရန်ဖြစ်သည်။ NLD ပါတီအပြင် ကျောင်းသားအဖွဲ့များအနေဖြင့် ဗကသ၊ မကသ၊ လူ့ဘောင်သစ်၊ ABSDF၊ ရန်ကုန်ခရိုင် ကျောင်းသားသမဂ္ဂအဖွဲ့များ ဖြစ်သည်။ ဤသို့ ဆက်သွယ်ဆွေးနွေးရာတွင် အတက်ကြွဆုံး ပူးပေါင်းဆောင်ရွက် လာသူမှာ ကျွန်တော်တို့ အင်းစိန်တွင် လာရောက်နေထိုင်နေသူ၊ ဂျွန်ကျောင်းသား လှုပ်ရှားမှုတွင် စတင် သိကျွမ်းခဲ့သူဖြစ်ပြီး ဗကသနှင့် လူ့ဘောင်သစ်ပါတီဝင်အနေ ဖြင့် လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်နေသူ ကိုသိမ်းဆွေဖြစ်သည်။ အခြားတစ်ဦးမှာ ရန်ကုနန်ခရိုင် ကျောင်းသားသမဂ္ဂမှ ကိုမင်းလှိုင် (ခေါ်) မောင်မှိုင်းဖြစ်သည်။ တစ်သီးပုဂ္ဂလအနေ ဖြင့်လည်း ဆွေးနွေးတိုင်ပင်မှုများ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဘိုဘိုဟန်က (အစအစ) အင်းစိန် စာရေးဆရာအုပ်စုမှ ဆရာ တင်မိုး၊ ကိုခင်မောင်မြင့်၊ ကိုစိုးမြင့်လတ်တို့နှင့် လည်းကောင်း၊ ဗထူးမောင်၊ ဘိုဘိုမြင့်တို့နှင့် လည်းကောင်း ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ခဲ့သည်။

နိုဝင်ဘာ (၂၈၊ ၂၉၊ ၃၀) သို့မဟုတ်
10D၏ ပထမခြေလှမ်းများ

ကျွန်တော်၊ ဘိုဘိုဟန်နှင့် ထွန်းထွန်းသန်းတို့က RC ခန်းမ၊ သိပ္ပံခန်းမ၊ ဝိဇ္ဇာခန်းမ၊ ဂျပ်ဆင်၊ ဂျပ်ဆင်ပေါင်းမိုး၊ ကျောင်းသားအိမ်သာများတွင် လှုံ့ဆော်စာ များကို

လိုက်ကပ်ကြသည်။ စာရွက်များ ကပ်ပြီးတိုင်း အီကို ကင်(န်)တင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ ခပ်တည်တည်ပြန်ထိုင်နေကြသည်။ မကြာခင်မှာ စာရွက်များ ကပ်သွားသည့်သတင်းက ကျွန်တော်တို့ထံသို့ ပြန်ရောက်လာ၏။ ကျွန်တော်တို့က ခပ်တည်တည်ဖြင့်...

'ဒါဆိုရင်တော့ ငါတို့လို ဆန္ဒပြမယ့် ကျောင်းသားတွေ ရှိနေပြီဟေ့'

လို့ မှတ်ချက်ချ ပြောကြသည်။ ကိုယ့်အချင်းချင်းကိုပင် အချို့က ကျွန်တော် တို့မှန်း မသိလိုက်ကြ။ ကျွန်တော်တို့ ကပ်သည့်စာရွက်များက...

'နိုဗယ်လ်ဆုရှင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် ပြန်လွှတ်ပေး'

'ဖမ်းဆီး ကျောင်းသားများ အမြန်ပြန်လွှတ်ပေး'

'ကျောင်းသားသမဂ္ဂဖွဲ့စည်းရေး'

'နိုဗယ်ဆုရှင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကို ဂုဏ်ပြုကြပါ'

'နှစ်လတာ ဟန်ပြပညာရေး အလိုမရှိ'

စသည်တို့ ဖြစ်သည်။

ဒီဇင်ဘာလဆန်းက စပြီး ကျောင်းသားအဖွဲ့မှ နီးစပ်ရာ ရဲဘော်များကို သတင်းပို့၍ သဘောထားများ ရယူခဲ့သည်။ ကိုသိမ်းဆွေက ကျွန်တော်တို့နှင့် လာဆွေးနွေးသည်။ ဒုတိယအကြိမ်တွင် ကျွန်တော်နှင့် ဘိုဘိုဟန် အင်းစိန် 'ဝင်းပပ' လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ဆရာ တင်မိုး၊ ဆရာ မောင်လင်းယုန်(ရှမ်းပြည်)တို့နှင့် ရှိ နေစဉ် လာဆွေးနွေးခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုသိမ်းဆွေနှင့် ဂျွန်လှုပ်ရှားမှုကတည်းက တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မျက်မှန်း တန်းသိနေကြသော်လည်း အခုလို အလွန်မရင်းနှီးသေး။ ကျော်စွာမိုးတို့အိမ်တွင် နေသော သောင်းဝင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆွေးနွေးခဲ့သည်။ ပထမ သူ့သဘောထားကတော့ ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှု မဖြစ်နိုင်ဘဲ အဖမ်းခံသွားရနိုင်သည်။ ၈၈-မတိုင်မီ အခြေအနေနှင့် မတူဘဲ အလွန် တင်းကျပ်စွာ ကိုင်တွယ်ထားသဖြင့် ကျောင်းသားများကိုလည်း စည်းရုံးရန် ခက်ခဲမည့် အကြောင်းများ ဆွေးနွေးသည်။ ကျွန်တော်က 'ကျွန်တော်တို့လည်း စိုးရိမ်မှုရှိသော် လည်း ကျောင်းသားများကို လှုံ့ဆော်စည်းရုံးနိုင်လျှင် ဖြစ်နိုင်ကြောင်း' ကျွန်တော်တို့နှင့် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ဖို့ ပြောခဲ့သည်။ သူလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ယုံကြည်မှုရှိလာပုံရ သည်။ သူလည်း တတ်နိုင်သမျှ သတင်းဖြန့် စည်းရုံးပေးမည်။ ပူးပေါင်းလုပ်ဆောင် မည်ဟု ကတိပေးခဲ့သည်။ ရန်ကုန်ခရိုင်ကျောင်းသားသမဂ္ဂမှ မောင်မှိုင်းကလည်း သူနှင့် ပတ်သက်သော တက်ကြွကျောင်းသား ရဲဘော်များကို စုစည်းပြီး သူလည်း ပါဝင်လုပ်ဆောင်မည်ဟု ကတိပေးခဲ့သည်။

၉ရက်နေ့ (သို့မဟုတ်) ဘိုဘိုဟန် စတင်ဖမ်းခံရခြင်း

၉ရက်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ဆုံသည်။ ဘိုဘိုဟန်၊

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထွန်းထွန်းသန်း၊ မောင်မောင်ကျော်၊ အေးသိန်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ ဆုံပြီး ၉ရက်နေ့နှင့် ၁၀ရက်နေ့အစီအစဉ်များ ဆွဲကြသည်။ အဓိက ၉ရက်နေ့တွင် တစ်ကျောင်းလုံးအနှံ့ လှုံ့ဆော်စာ၊ နိုးဆော်စာများ ကပ်နိုင်၊ ဖြန့်ဝေနိုင်ရန် စီစဉ်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်(ပင်မ)ကြီးတစ်ခုလုံးကို အပိုင်း သုံးပိုင်းခွဲလိုက်သည်။ အပိုင်း(၁)က အီကိုဆောင်များနှင့် သိပ္ပံခန်းမဆောင်များအားလုံး၊ အပိုင်း(၂)က ဝိဇ္ဇာခန်းမ၊ RC နှင့် ဂျပ်ဆင်၊ အပိုင်း(၃)က တောင်ငူ၊ ရာမညနှင့် မန္တလေးဆောင်များတို့ ဖြစ်သည်။

အပိုင်း(၁)တွင် စာကပ်ရန်အတွက် ထွန်းထွန်းသန်းအုပ်စု၊ အပိုင်း(၂) အတွက် ကျွန်တော်တို့အုပ်စု၊ အပိုင်း(၃)အတွက် မောင်မှိုင်းအုပ်စုဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက် မောင်မှိုင်းတို့အုပ်စုတွင် မောင်မှိုင်း၊ စိန်ကျော်ဦး၊ ပြည်စိုး၊ သော်တာတို့ ပါသည်။

ကျွန်တော်က အဲဒီ ၆ရက်နေ့က စပြီး မင်္ဂလာတောင်ညွန့်အိမ်ကို မပြန်တော့၊ အင်းစိန်က ဘိုဘိုဟန်အိမ်မှာပဲ လိုက်နေခဲ့သည်။ ဟိုးတုန်းကလည်း ကျွန်တော် တို့တွေက သူ့အိမ်မှာ အိပ်နေကျ။ ဘိုဘိုဟန်အိမ်မှာ ကျွန်တော်တို့က စာတွေ၊ ကြွေးကြော်သံတွေ၊ ကဗျာတိုတွေကို ရေးကြသည်။ နမူနာစည်း စာတမ်းကို လုပ်ဖို့ မြင့်ဆွေကို ကျွန်တော်တို့က အကူအညီတောင်းရသည်။ သူက ကျောင်းဆရာ တစ်ပိုင်း၊ ဖယောင်းလက်ရေးသမား တစ်ပိုင်း။ ကျောင်းသားအရေးခင်းတိုင်းနှင့် ၈၈ ကာလများတွင် သူ့အိမ်မှာပဲ သူက ရေးသည်။ ပြီးလျှင် ဖယောင်းကို မီးချောင်းဖြင့် လိမ့်ခဲ့ကြသည်။ မြင့်ဆွေကို ၇ ရက်နေ့ လောက်မှကျွန်တော်တို့ကအစီအစဉ်တချို့ပြောပြသည်။မြင့်ဆွေကစိုးရိမ်သည့်လေသံဖြင့် ပထမ ငြင်းသေးသည်။ နောက်တော့ သူလည်း မနေသာတော့၊ ပါလာရသည်။ ကျွန်တော် တို့က အနီရောင် ပိတ်စပေါ်တွင် နိုဗယ်လ်ဆုရှင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် ဂုဏ်ပြုပွဲနှင့် စစ်အစိုးရ ဆန့်ကျင်ရေးလှုပ်ရှားမှုဟု စက္ကူစာလုံးကို မြင့်ဆွေက ဖောက်ပေးသည်။ ၇ရက်နေ့ ညဘက်မှာ ထွန်းထွန်းသန်းနှင့် ထပ်တွေ့ပြီး ၉ ရက်နေ့စာများအတွက် စီစဉ်ကြသည်။ ထွန်းထွန်းသန်းက အိမ်မှာ မိတ္တူကူးစက်ဆိုင် ဖွင့်ထား၍ သူ့အိမ်မှ စက်ဖြင့် စာရွက်စာတမ်းများကို ကူးပေးသည်။ ထိုညက တွေ့တော့ သူ့ကို ကျွန်တော်က ထပ်ပြီး သတိပေးဖြစ်သည်။ 'အခန့်မသင့်ရင် သေချင်လည်း သေသွားနိုင်တယ်'လို့။ ဒီတော့ သူက နှုတ်ခမ်းကို စေ့လိုက်တယ်။ ပြီးမှ 'မထူးပါဘူး သူငယ်ချင်းရာ၊ ငါတို့ ရင်းလိုက်ကြတာပေါ့'ဟု ပြောသံကို ကျွန်တော် ကြားယောင်နေသည်။ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။

၇ရက်နေ့ ကျွန်တော်တို့က ကိုမျိုးမြင့် (အင်းစိန် လူ့ဘောင်)၊ ဝင်းနိုင်၊ ရန်နိုင်၊ အောင်မြတ်ဦးတို့ကို အစီအစဉ်ကို ပြောပြသည်။ ၉ ရက်နေ့မနက် ၇ နာရီ တွင် အင်းစိန် ဟီးနိုးဂိတ်မှာ ဆုံပြီး တက္ကသိုလ်ကျောင်းထဲ သွားကြသည်။ မှတ်မှတ်ရရ တနင်္လာနေ့ လုံခြုံရေးတွေက နေရာတကာမှာ လက်ပတ်တွေ ပတ်ပြီး ကော်ရစ်တာတွေမှာ

လျှောက်နေကြသည်။ အဆောင်တစ်ခုချင်းစီတွင် စားပွဲခုံများ ချ၍ ဖွဲ့ ထိုင်နေကြသည်။ ထောက်လှမ်းရေးဟု ထင်ရသော အရပ်ဝတ် မျက်နှာစိမ်းများကို လည်း တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကင်တင်းမှာ ထိုင်ပြီး စာရွက်တွေ ခွဲဝေလိုက် သည်။ နှစ်ယောက်တစ်တွဲစီ တွဲ၍ ဝိဇ္ဇာခန်းမ၊ RC၊ ဂျပ်ဆင်၊ စာကြည့်တိုက်တို့ တွင် ခွဲကပ်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် ကိုမျိုးမြင့်က တစ်တွဲတွဲကြ သည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လမ်းမခွဲခင် ဘိုဘိုဟန်တို့အစုနှင့် ပထမပိုင်း စာကပ်လိုက်သေးသည်။ ကျွန်တော်တို့က ဟိုဘက်ထိပ် တစ်ယောက်၊ ဒီဘက်ထိပ် တစ်ယောက် ကော်ရစ်တာမှာ အချက်ပြပြီးမှ ကပ်နိုင်သည်။ အပေါ်ထပ် လှေကား ထောင့်ချိုးကို တက်တော့ ဘိုဘိုဟန်က လူကွယ်ပေးတာကို မစောင့်၊ ရဲတင်းလွန်းစွာ ပင် ပေါ်တင်ကပ်နေသည်။ 'ကပ်တော့ ဘာဖြစ်လဲကွာ'ဆိုပြီး သူ့မျက်နှာလည်း စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေ၊ ဒေါသတွေ ပါနေတာ တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို အဲလို မရဲတင်းဖို့ ပြောခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က တစ်တွဲဖြစ် သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့က RC နဲ့ ဂျပ်ဆင်ဘက်မှာ လိုက်ကပ်ကြသည်။ ပြီးမှ ကျွန်တော်တို့ ဘော်လီဘောပြိုင်ပွဲကို စာကြဲချဖို့ သဘောတူထားတဲ့အတိုင်း တက်လိုက် ကြသည်။

ကျွန်တော်က တစ်ထောင့်၊ ကိုမျိုးမြင့်က တစ်ထောင့်၊ ရန်နိုင်ဦးက တစ်ထောင့်။ ဘော်လုံးပွဲက အောက်ဘက်မှာ ယှဉ်ပြိုင်နေကြသည်။ လူတွေက အောက်ဘက်ကွင်းရဲ့ ပွဲကြည့်စင်တွေမှာ၊ ကျွန်တော်တို့က အပေါ်ဆုံးထပ်ကနေ ငုံ့ကြည့်နေတဲ့ ကျောင်းသား တွေကြားထဲက တိုးဝင်ပြီး အစွန်ဆုံးလည်း ရောက်ရော တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မျက်စ ,ပစ် အချက်ပြပြီး လက်ထဲမှာ ဆုပ်ထားတဲ့ စာရွက်တွေကို အောက်ဘက်ကို ကြဲချလိုက်ပြီး လူကြားထဲက တိုးထွက်ကာ အောက်သို့ ဆင်းလိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့နောက်ကို လုံခြုံရေးတွေ လိုက်တော့ လိုက်သေးသည်။ ဂျပ်ဆင်ပေါင်းမိုးတွေကြားက ဝင်ပြေးလိုက်သည့်အတွက် ကျွန်တော်လွတ်သွားသည်။ လက်ကျန် စာရွက်တွေကို ဂျပ်ဆင်တစ်ဝိုက်မှာ တစ်ယောက်တည်း လိုက်ကပ်သည်။ ပြီးတော့ စာကြည့်တိုက်ထဲ သွားပြီး စာရွက်များကို ခုံများပေါ်တွင် ခေါက်ပြီး တင်ထားပေးခဲ့သည်။

အားလုံးပြီးစီး၍ 'ယင်းမာ'လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာထိုင်နေတုန်း တစ်ယောက်က မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်ဖြင့် ရောက်လာ၏။ ဘိုဘိုဟန် အဖမ်းခံရတယ်။ သူလည်း ရုန်းထွက်ပြီး ပြေးလာတော့ လွတ်သွားလား၊ မိသွားလားမသိဘူး ဟု ပြော၏။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ကုံကော်တောမှာ ၁၁ နာရီထိုး အားလုံး ပြန်ဆုံမှ မေးတာပေါ့ဟု ပြောပြီး ခုံတန်းမှာ ပြန်ထိုင်နေလိုက်သည်။ ခဏအကြာ ထွန်းထွန်း သန်းတို့အဖွဲ့ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ ခုံတန်းလေးတွေမှာ

www.burmeseclassic.com

နှစ်ယောက်တစ်တွဲ၊ သုံးယောက်တစ်တွဲ ဝင်ထိုင်ကြ၏။ အားလုံးနီးပါး လူစုံကြပေမယ့် ဘိုဘိုဟန်ကိုတော့ မမြင်ရပေ။

'ဘိုဘိုဟန် ထွက်ပြေးပေမယ့် သူခိုး…သူခိုးလို့ အော်ပြီး ဝိုင်းလိုက်တယ်။ သူ လေးဘီးကားပေါ် ပြေးတက်လိုက်ပေမယ့် ကားသမားကလည်း ရပ်ပေးတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဝိုင်းဝန်းထိုးနှက်ပြီး ဘွဲ့နှင်းသဘင်ဆီပဲ ခေါ်သွားတာပဲ'

ဟု မျက်မြင်တွေ့သူတစ်ယောက်က ပြော၏။ ကျွန်တော်တို့ စိတ်မကောင်း ကြ။ ဘိုဘိုဟန် ရဲတင်းလွန်း၍သာ ဖြစ်မည်ဟု စိတ်ဆိုးမိသေးသည်။

ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းချင်းရိုက်ကြရတော့သည်။ အားလုံးအတွက် မလုံခြုံ၊ စိတ်မချရတော့ပေ။ အိမ်တွေမှာ ပြန်မအိပ်ဘဲ တခြားမှာ ရှောင်နေပြီး မနက်ဖြန် ကုံကော်တောကို ၁၀နာရီ ပြန်ဆုံဖို့ ချိန်းဆိုပြီး လမ်းခွဲခဲ့ကြ၏။

ကျွန်တော် အင်းစိန်ပြန်ရောက်တော့ ဘိုဘိုဟန်တို့အိမ်ကို စစ်တပ်က လာဝိုင်းပြီး သူ့စာအုပ်တွေအားလုံးနှင့် သူ့အစ်ကိုကိုပါ ဖမ်းဆီးသွားသည်ဟု ကြားရသည်။ ထိုညက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အိမ်မှာ ရှောင်ပြီး အိပ်သော်လည်း စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် အိပ်မပျော်။ မနက်လင်းအားကြီး သုံးနာရီလောက်မှ အိပ်ပျော်ပြီး ခြောက်နာရီ မှာ အိပ်ရာထဖြစ်သည်။

၁၀ရက်နေ့ (သို့မဟုတ်) ကျောင်းသားများ ဆန္ဒပြပွဲ ပထမနေ့

ကျောင်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် လုံခြုံရေးလက်ပတ်နီများက နေရာအနှံ့ ရှိနေကြသည်။ ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက်စောင်းပြီး ကုံကော်တောရှိရာသို့ လျှောက်သည်။ လမ်းလျှောက်ရင်းကပင် ဘိုဘိုဟန်တစ်ယောက် ရိုက်နှက် မေးမြန်းမှုများကို ကြံ့ကြံ့ခံ နိုင်ခဲ့ပါက ကျွန်တော်တို့အဖို့ အသက်ရှူချောင်မည်ဖြစ်သည်ဟု တွေးဖြစ်သည်။

ကုံကော်တောကို ရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့အုပ်စုတချို့နှင့် ထွန်းထွန်း သန်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ခုံတန်းရှည်လေးတွေမှာ ဆန္ဒပြပွဲတိုင်း အမြဲလိုလို တွေ့ရတတ်သည့် တက်ကြွသူတချို့လည်း ရှိနေသည်။

'ဘယ်လိုလုပ်ကြမှာလဲ'

ဟု ကျွန်တော်မေးလိုက်သည်။

'အလံထောင်ဖို့ ဝါးလုံးရှာမှ ဖြစ်မယ်'

ဟု ပြော၍ ကျွန်တော်လည်း မျက်စိကစားလိုက်သည်။ ဝါလုံးက မတွေ့။ တွေ့တော့လည်း အရှည်ကြီးဖြစ်နေ၏။ ဝါးလုံးရှာဖို့ စာကြည့်တိုက်ထဲ ဝင်လိုက်သည်။ ရှေ့က ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြီးသော အရေးအခင်းများကို ပြန်တွေးရင်းက ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်လည်း ပြန်ပြီး အားပေးရသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဝါးလုံးရပြီဟု ကျွန်တော့် ကို

လာပြော၏။ စာကြည့်တိုက်အပြင်သို့ အမြန်ပြန်ထွက်ပြီး ပုဆိုးကို ပြင်ဝတ်သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အသေခံ စစ်သားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ရင်ကို ကော့ပြီး ဝါးလုံးက လှမ်းယူ လိုက်သည်။ RCရှေ့က ပေါင်းကူးအမိုးထိပ်နား အဓိပတိလမ်းဘေးမှာ ရပ်လိုက်သည်။ ကြယ်ငါးပွင့်အလံကို မျက်လုံးနှစ်ဖက်ဖောက်ပြီး ချုပ်ထားသည့် မျက်နှာဖုံးကို လွယ်အိတ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်ကာ စွပ်ချလိုက်သည်။ ပြီးမှ ခွပ်ဒေါင်းအလံကို ဝါးလုံးမှာ ချည်လိုက်သည်။ RC ပေါင်းမိုးပေါ်သို့ ရောက်အောင် အားယူပြီး တက်လိုက်သည်။ ခွပ်ဒေါင်းအလံကို အားပါးတရ ဝှေ့ယမ်းပြီး …

'ကျွန်တော်တို့ ဒီအချိန်က စပြီး စစ်အစိုးရရဲ့ ဟန်ပြ ပညာရေးကို သပိတ် မှောက်လိုက်ပါပြီ'

ဟု အော်ဟစ်လိုက်သည်။ ဘေးကို ကြည့်လိုက်တော့ ထွန်းထွန်းသန်းမှာ လည်း အလံတစ်လက်ကိုင်၍ အသင့်ရောက်နေသည်ကို တွေ့သည်။ အဲဒီအချိန်မှာ ပင်နီတိုက်ပုံဝတ်ထားသော မျိုးမြင့်က သူ့အသံသြသြကြီးနှင့် …

'တို့ကျောင်းသားတွေ ညီရဲ့လားဟေ့၊ ညီရင် လက်ခုပ်တီးကြပါ…လက်ခုပ် တီးကြပါ'

လို့ အော်ဟစ်ပြောပြီး သူကိုယ်တိုင် လက်ခုပ် စ,တီးတော့သည်။

ပထမတော့ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ကျောင်းသားတွေ ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားကြတယ်။ အချို့ ကျောင်းသူတွေကလည်း ကုံကော်တောကနေ ထွက်သွား ကြသည်။ အချို့ကတော့ ကုံကော်တောထဲမှ နေပြီး ရပ်ကြည့်ကြသည်။ ထိုအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့အုပ်စုတွေက လက်ခုပ်ဝိုင်းတီးကြသည်။

နောက်တော့မနေ့ကဘိုဘိုဟန် အဖမ်းခံသွားရတဲ့အကြောင်းကိုဇာတ်နာအောင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ငိုသံကြီးနှင့် အော်ဟစ်ပြီး ပြောပစ်လိုက်၏။

'မနေ့က ဂုဏ်ထူးတန်း နောက်ဆုံးနှစ်ကို တက်နေတဲ့ ရူပဗေဒကျောင်းသား ကိုဘိုဘိုဟန်ကို ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် နိုဗယ်လ်ဆုရတဲ့အကြောင်း ထောက်ခံတဲ့ စာရွက်တွေ ကပ်လို့ဆိုပြီး သူခိုး…သူခိုးလို့ သူတို့တွေ ရိုက်နှက်ဖမ်းဆီးသွားတယ်။ ထောက်လှမ်းရေးတွေ ရိုက်တဲ့ ဒဏ်ရာနဲ့ ဘိုဘိုဟန် အသည်းအသန်ဖြစ်နေပြီး သေလား၊ ရှင်လား မသိသေးတဲ့အကြောင်း၊ ဘိုဘိုဟန်မှာ အလွန်စာကြိုးစားသူဖြစ် ကြောင်း၊ ကွမ်တမ်သီအိုရီကိုမြန်မာနိုင်ငံမှာအသုံးချနိုင်ဖို့လေ့လာနေတဲ့ကျောင်းသားဖြစ်ကြောင်း၊ ဓခုဖြစ်ပျက်သွားပုံက သူ့အတွက် အလွန်ရင်နာစရာ ကောင်း ကြောင်း'

ငိုသံနှောပြီး ကျွန်တော် ရှင်းပြဖြစ်သည်။

ပြီးနောက် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် နိုဗယ်လ်ဆု ရတာကို ပြည်သူတစ်ရပ်လုံး ဂမ်းသာရမှာဖြစ်ပေမယ့် စစ်အစိုးရက သတင်းမှောင်ချပြီး လိုက်လံ ပိတ်ပင်နေကြောင်း၊

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဒီအတွက် သမိုင်းအစဉ်အလာကြီးမားခဲ့တဲ့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကြီးက တစ်ဆင့် ကမ္ဘာက သိအောင် ထောက်ခံ ဆန္ဒပြပွဲလုပ်ဖို့ လိုအပ်ကြောင်း၊ ကျောင်းသားစိတ်ဓာတ်နဲ့ အားလုံး ပူးပေါင်းပါဝင်ကြဖို့ လိုကြောင်း ဟောပြောဖြစ်သည်။

ထွန်းထွန်းသန်းကလည်း…

'စစ်အစိုးရက ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကို နေအိမ်မှာ အကျယ်ချုပ်ထားပြီး မတရားဖိနှိပ်နေကြောင်း၊ ရွေးကောက်ပွဲ အနိုင်ရသော်လည်း အနိုင်ကျင့်ပြီး အာဏာလွှဲပြောင်းမပေးဘဲ နေသည့်အကြောင်းများ'

ကို ပြောပြီး အတူဆန္ဒပြဖို့ အားလုံးကို ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

ဒီအချိန်မှာပင် ပရိသတ်ထဲက …

'တရားဟောတဲ့သူတွေရဲ့ နာမည်ကိုရော ပြောပြပါဦး။ ကျောင်းသား စစ်မှန်ကြောင်း လက်ကိုင်ပဝါတွေ၊ ခေါင်းစွပ်တွေ ချွတ်ပြပါ'

လို့ လှမ်းအော်ပြောသည်။ ပြောလိုက်သည့် စကားကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ခဏတော့ ကြောင်သွားသည်။ ထွန်းထွန်းသန်းကတော့ သူ့မျက်နှာကို စည်းထားတဲ့ လက်ကိုင်ပဝါကို ရုတ်တရက် ဆွဲဖြုတ်လိုက်ပြီး …

'ကျွန်တော်က ရူပဗေဒ ဂုဏ်ထူးတန်း ပထမနှစ် တက်နေတဲ့ ထွန်းထွန်းသန်းပါ။ ကျွန်တော့်အဖေကတော့ ဦးဖေသန်းဖြစ်ပါတယ်'

ဟု ရဲဝံ့စွာ ပြောဆိုလိုက်သည်။

ထွန်းထွန်းသန်း၏ ရဲဝံ့မှုကြောင့်ပင် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေအားလုံး လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး အော်ဟစ် ဩဘာပေးကြသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင်–

'ဟိုတစ်ယောက်လည်း ခေါင်းစွပ်ချွတ်ပြပါဦးဗျို့'

ဟု ကျွန်တော့်ကို ဦးတည်ပြီး လှမ်းအော်ပြော၏။

အတိုင်အဖောက်ညီညီဖြင့်…

'ဟုတ်တယ်…ဟုတ်တယ်၊ မျက်နှာဖုံးကို ချွတ်ပြပါ'

ဟု အော်သံတချို့ ထွက်လာသည်။ ကျွန်တော်က စဉ်းစဉ်းစားစားဖြင့်–

'မျက်နှာဖုံးကို မချွတ်ပါရစေနဲ့။ နောက်ရက်တွေ ဆက်လုပ်ဖို့ ရှိသေးတာမို့ အဖမ်းခံလို့ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ဒီနေ့ ကျွန်တော် ဘယ်သူဆိုတာ သိသွားတာနဲ့ နောက်ရက်တွေ လာလို့ရမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး'

ဟု တောင်းပန်စကားဆိုလိုက်ရသည်။ ထိုအခါမှ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေက…

'ဟုတ်တယ်…ဟုတ်တယ်၊ မချွတ်နဲ့…မချွတ်နဲ့'

ဟု အော်ပြောကြသောကြောင့် ကျွန်တော် သက်သာသွား၏။ ကျွန်တော်တို့

တရားဟောနေတုန်း အဓိပတိလမ်းမပေါ်မှာ အဦးဆုံး တက်ထိုင်လိုက်တဲ့ မိန်းကလေးတွေကတော့ ရီရီထွန်း၊ မိုးကလျာနှင့် နိုင်ငံရေး တက်ကြွလှုန်းသူ ကျောင်းသူများပင်ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် မိုးကလျာနှင့် ရီရီထွန်းတို့က 'ကျွန်မတို့လည်း တရားဟော မည်' ဟုဆိုကာ အနားရောက်လာ၍ ကျွန်တော်တို့ အရမ်းအားတက်သွားသည်။ သူမတို့ကို RC ပေါင်းမိုးပေါ်ကို တင်ပေးပြီး ကျွန်တော်တို့ အောက်ခဏဆင်းလိုက် သည်။

အောက်ရောက်တော့ လွယ်အိတ်ထဲက မြေဖြူတောင့်ကို ထုတ်ယူပြီး ပေါင်းကူးရှေ့က အုတ်ချပ်တွေပေါ်မှာ 'ဟော့…ခွေးရူး၊ သေနတ်နဲ့ အမှန်တရား ဘယ်ဟာစွမ်းသလဲ၊ မင်းသိသွားစေရမယ်' ဟု ရေးချလိုက်ပြီး မိုးကလျာတို့ ဟောတာ ပြောတာကို နားထောင်နေသည်။ သူတို့က…

'ကျောင်းသားတွေ ချို့ချို့တဲ့တဲ့ ပညာသင်ကြားရတာနှင့်၊ အာဏာရှင်တွေ ၏ အကျင့်ပျက် ခြစားမှုတွေအကြောင်း ပြောတော့ ပရိသတ်လက်ခုပ် တဖြောင်းဖြောင်းအသံထွက်လာသည်။ မိန်းကလေးတွေကိုယ်တိုင် တရားတက်ဟောတော့ အားလုံး ရဲရဲတင်းတင်း ပူးပေါင်းပါဝင်လာပြီး စိတ်တန်းလှည့်လည်ကြသည်။ ဗိုလ် အောင်ကျော် ကျောက်တိုင်နှင့် သမဂ္ဂ မြက်ခင်းပြင်ရှေ့သွားပြီး အလေးပြုကြသည်။ တောင်ငူဆောင်ဘက် ရောက်တော့ ပေါ်တီကိုပေါ် တက်ပြီး တရားဟောလိုက်လေသည်။ အီကိုဘက်မှ ပြန်ထွက်တော့ ကြွေးကြော်သံတွေကို ထပ်မြှင့်လိုက်သည်။

(၁) လွှတ်တော်ခေါ်ယူ၍ အာဏာလွှဲပြောင်းပေးရေး၊ (၂) စစ်အစိုးရ အလိုမရှိ ဟူသော ကြွေးကြော်သံတွေ တိုးလာပြီး ဟန်ပြပညာရေး အလိုမရှိ ကြွေးကြော်သံက အလိုလိုပြုတ်သွားတော့သည်။

ကျွန်တော်နဲ့ ထွန်းထွန်းသန်းတို့ အပိတ်တရားဟောပြီး မကြာခင် ငြိမ်းချမ်းစွာ လူစုခွဲမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် မနက်ဖြန်လည်း ထပ်မံ လာရောက်စုရုံးကြရန် အားလုံးကို တိုက်တွန်းသည်။ ကြွေးကြော် တောင်းဆိုတာတွေ မရမချင်း ဖွဲ့ရှိရှိနှင့် ညီညွတ်ကြဖို့ မပြောပြီး လမ်းခွဲကြသည်။ ဆန္ဒပြကျောင်းသားတွေထဲမှာ ထွန်းထွန်းသန်းအစ်မနှင့် ညီမလည်း ပါ၏။ ညီမဖြစ်သူက ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုသည်။ သူ့အစ်ကို နာမည်ရင်းကို မပြောလိုက်၍ အဖမ်းခံရတော့မည်ဟု ပြောပြီး ငိုခြင်းဖြစ်သည်။

စစ်တပ်က ထွက်ပေါက်အားလုံးကို ပိတ်ဆို့ထား၍ ဆရာများထံ သွားပြောရသည်။ ဆရာတွေကလည်း စစ်တပ်နှင့် သွားဆွေးနွေးပြီး တစ်နာရီလောက်ကြာမှ က်ခါးပေါက်တစ်ခုကိုပဲ ဖွင့်ပေး၏။ ဘွဲ့နှင်းသဘင်အနောက်ဘက် အပေါက်မှ တစ်သုတ်ကို ၁၅၀ လောက်စီသာ ပေးထွက်သည်။ လမ်းကြောင်းကိုလည်း အင်းလျားလမ်းအတိုင်း သွားစေပြီး တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းအထိသာ ဖွင့်ပေးထားသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပြည်လမ်းဘက်သို့ လုံးဝသွားခွင့်မပြု။ လက်နက်ကိုင် စစ်သားတွေကလည်း ကျောင်းပတ်လည် လမ်းဘေး ဓာတ်တိုင်တစ်တိုင်စီတွင် နှစ်ယောက်လောက် စီတန်းပြီး ချထား၏။

ပြည်သူများကလည်း အားပေးကြသည်။ ရေတိုက်သူ၊ အအေးတိုက်သူများ ဖြင့် ရှစ်လေးလုံးအရေးအခင်းကာလကို ပြန်မြင်ယောင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်နှင့် ထွန်းထွန်းသန်းကို အေးသိန်းက သူ့သူငယ်ချင်း ရဲထွန်းအောင်အိမ်မှာ တိမ်းရှောင်အိပ်စေခဲ့၏။ ရဲထွန်းအောင်အိမ်က ရွှေတိဂုံဘုရားအရှေ့ဘက်မုခ်နားမှာ ရှိသည်။ ညရောက်တော့ အိပ်ရေးပျက်တာ များ၍ ချက်ချင်းအိပ်ပျော်သွားသည်။ နိုးလာသောအခါ ထွန်းထွန်းသန်း နိုးနေပြီး သူ့ကိုယ်သူ ရုပ်ဖျက်ဖို့ ကြိုးစားနေသည်။

၁၁ရက်နေ့ 10Dဒုတိယနေ့ (သို့မဟုတ်)

ရုပ်ဖျက်၍ မရခဲ့သော ထွန်းထွန်းသန်း

ထွန်းထွန်းသန်းတစ်ယောက် မှန်ကို ကြည့်လိုက်၊ ကော်ကိုင်းအမည်းမျက်မှန်အထူကြီးကို တပ်လိုက် လုပ်နေသည်။ ကျွန်တော်က မေးတော့ သွားဖြဲပြီး ရုပ်ဖျက်နေတာဟု ပြောသည်။ ပါးစပ်ထဲမှာလည်း သွားတုတပ်ထားသည်။ 'မင်းကလည်း ဟုတ်မှ လုပ်ပါကွာ'ဟု ကျွန်တော်ပြောတော့ ဗိုလ်ချုပ်တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ လုပ်ခဲ့တာဟု ဂုဏ်ယူစွာ ပြောပြီး မျက်မှန်ကို ပြန်တပ်သည်။ သွားတုကို ငုံသည်။ ကျွန်တော့်မှာ ရယ်ချင်စိတ်ကို ထိန်းမရ။ သူက ပြောသေးသည်။

'အေးသိန်းက ဖုန်းဆက်ထားတယ်။ ကျောင်းဂိတ်ပေါက်ဝမှာတစ်ယောက်ချင်းကို စစ်ပြီးမှ ဝင်ခွင့်ပေးတာ။ ဆရာတင်မကဘူး၊ ထောက်လှမ်းရေးနဲ့ ရဲတွေလည်း ရှိနေကြတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် ငါ ပုံဖျက်ရတာ'

ဟု ပြောသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း…

'မင်းကို အစောကြီးကတည်းက ပြောထားပြီးသားပဲ။ အားလုံး သဘောတူထားတာကို မင်း မလိုက်နာဘဲ လက်ကိုင်ပဝါကို ချွတ်၊ နာမည်အမှန်ကို ပြောလိုက်တာကိုး။ မင်းက မောင်မောင်ကျော်တို့၊ မိုးသီးဇွန်တို့လို နာမည်ကြီးချင်လို့လား'

ဟု ပြောဖြစ်သည်။ သူက အောက်က ကောင်မလေးတွေ အတင်းချွတ်ခိုင်းနေတော့ ငါလည်း သွေးကြောင်တယ် အထင်မခံချင်လို့ပါကွာဟု ပြန်ပြော၏။

ခဏကြာတော့ အေးသိန်းရောက်လာပြီး အသင့်ယူလာသော ကျောင်းသားကဒ်နှစ်ခုအား ပေးသည်။ ပြီးတော့ ရွှေတိဂုံဘုရား အလယ်ပစ္စယံကနေပြီး လှည်းတန်းကို ကားစီးကြသည်။

ကျောင်းရောက်ခါနီးတော့ လူခွဲဝင်ဖို့ အေးသိန်း ပြောသည်။ ကျွန်တော်

လူတစ်စု၊ Convocation နား တစ်ဝိုက်မှာ လူအုပ်အုပ်၊ အင်းဝဆောင်ရှေ့ ထောင့်ကွေ့နားတစ်ဝိုက်တွင် လူကျဲကျဲဖြင့် ပြန့်ကျဲနေသေးပါတယ်။

RC ရှေ့မှာ ကားလမ်းရှိနေသည့်အတွက်လည်း ကားဖြတ်မောင်းနေသဖြင့် ကတ္တရာလမ်းပေါ်မှာ လူရပ်လို့ မရဖြစ်နေချိန်တွင် ကျွန်တော်လည်း ကားပေါ်မှ ဓာတ်ပုံကင်မရာရိုက်သူများ၏ အန္တရာယ်ကို စိုးရိမ်လာသဖြင့် ကျောင်းသားတစ်ဦးနှင့်အတူ လမ်းမလယ်တွင် ကားရပ်သည့် Stand တစ်ခုကို လမ်းအလယ်ကောင်တွင် သွားထားပြီး လမ်းပိတ်လိုက်ပါတယ်။

RCလျှောက်လမ်းလေးပေါ်တွင်တော့ ခွပ်ဒေါင်းအလံကို မာန်ပါပါနှင့် ဘယ်-ညာ လှုပ်ယမ်းလွှင့်ထူရင်း တရားဟောနေသည့် ဆန်နီနှင့် ထွန်းထွန်းသန်းကို အားမာန်အပြည့်နှင့် မြင်တွေ့ရသည်။ (RCပေါင်းကူးအမိုးပေါ် စ,တက်တက်ချင်း တွင် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ လုပ်ဆောင်ရသဖြင့် ခွပ်ဒေါင်းအလံကို ပြောင်းပြန်လွှင့်ရင်း ဘယ်-ညာ လှုပ်ယမ်းနေသည့် ဆန်နီကို ယခုလို အေးအေးဆေးဆေးကာလရောက် မှ ရှေးဟောင်းနှောင်း ဖြစ်ပြောရင်း သူငယ်ချင်းတွေ ရယ်မောကြရသေးသည်။) ဆန်နီနှင့် ထွန်းထွန်းသန်း ပြောဟောအပြီးတွင် ကလျာ (Third Year, Maths က ဟု နောင်မှ သိရ)ဆိုသည့် ရဲရဲတောက် မိန်းကလေးတစ်ဦးက ဟောပြောပါတယ်။ လက်ခုပ်သံတွေ တဖြောင်းဖြောင်းနှင့် အားပေးကြရတယ်ပေါ့။ အန္တရာယ်ကြားမှာ လုပ်ရသည့်အလုပ်၊ ဟောပြောပြီးလျှင် လွတ်မြောက်ဖို့ မလွယ်ကူလှသည့် ထောက် လှမ်းရေးကွန်ရက်များ ကြားထဲမှ ရှောင်တိမ်းထွက်ခွာရမည့် ဒုက္ခတွေကိုရင်းပြီး သတ္တိပြောက်မြောက်စွာ ဟောပြောခဲ့သည့် မကလျာကို ယခုထိ ချီးကျူးလေးစား ဂုဏ်ယူလျက်ရှိကြောင်း ပြောလိုပါတယ်။ အဲဒီကာလက ယောကျ်ားသားဖြစ်သည့်ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင်တက်မဟောရဲကြောင်းကို ဝန်ခံပါတယ်။ တော်တော့်ကို စွန့်စားရသည့်အလုပ်ကြီး ဖြစ်ပါတယ်။

အချိန်အနည်းငယ် ကြာတော့ ကျောင်းသားအုပ်ကြီး ငြိမ်းငွေ့လာမှာ၊ တစ်ဖက်ချေမှုန်းမယ့်သူတွေ ပြင်ဆင်လာနိုင်မှာကို စိုးရိမ်မိတဲ့အတွက် ကိုဆန်နီ RC ပေါင်းကူးအမိုးလေးပေါ်က အဆင်းမှာ သူ့ကို သွားတွေ့ပြီး ခွပ်ဒေါင်းအလံကို ယူပြီး Libraryရှေ့က ကျောင်းသားအုပ်ကြီးဆီ ချီတက်ဖို့ အကြံပြုလိုက်ပါတယ်။ သိပ်မကြာပါဘူး၊ ကိုဆန်နီကလည်း ကျောင်းသားအုပ်ကြီးထဲ ခွပ်ဒေါင်းအလံထူပြီး ပြောဟောပြီးတဲ့နောက်မှာ အင်အားများပြားတဲ့ ကျောင်းသားအုပ်ကြီးပါ ခွပ်ဒေါင်းအလံနဲ့အတူ ပါဝင်လာခဲ့ပါတယ်။

ဆန္ဒပြ ကျောင်းသားအင်အားစုကြီးဟာ ဗိုလ်အောင်ကျော် အုတ်ဂူရှေ့မှာ ဂါရဝပြုကြတယ်။ ပြီးတော့ Geology Department ကနေ ဝင်ပြီး ရာမညဆောင်ရှေ့ပေါက်မှ တရားဟောကြပါတယ်။ ပြီးမှ ဘူမိဗေဒကျောင်းသားတွေထားတဲ့ အိုဆောင်ဖေားပေါက်မှ ဖြတ်ကာ RCဘက်ကို ပြန်ပြီး ချီတက်သွားခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပါလာတဲ့ အင်္ကျီ၊ လုံချည်အပိုတစ်ထည်ကို ရေအိမ်ထဲမှာ ဝင်လဲပြီး နေထိုင်ရာ အင်းစိန်အိမ်ကို ပြန်ခဲ့ပါတော့တယ်။

နောက်တစ်နေ့ ကျောင်းထဲကို ထပ်သွားပြီး ဆန္ဒပြ ကျောင်းသားထုနဲ့ အတူ လှုပ်ရှားဖို့ သွားခဲ့ပြန်ပါတယ်။ တက်ကြွနေကြတဲ့ ကျောင်းသား ညီအစ်ကို တော်တွေကို မြင်ရတော့ အံ့သြတုန်လှုပ်မိပါတယ်။ စစ်အာဏာရှင်တွေရဲ့ ရက်စက် ဖိနှိပ်မှုအောက်မှာ အမှန်တရားအတွက် လက်နက်မပါ၊ ငြိမ်းချမ်းစွာ ဆန္ဒပြကြဖို့ ကြိုးစားနေကြတဲ့ ကျောင်းသားထုကြီးဟာ တကယ့်အံ့သြစရာပါ။ ပါဝင်ဖို့ တုံ့ဆိုင်း နေတဲ့၊ စိုးရိမ်စိတ်ရှိတဲ့ ကျောင်းသားတွေ ပါဝင်လာဖို့အတွက် မိန်းကလေးတွေက လည်း တွန်းအားပေးတာကို ကြားသိရပါတယ်။ (နောင်မှ ပြန်ကြားရတာက ကဗျာဆရာ ဦးတင်မိုး၏ သမီး မိုးချိုသင်းတို့ မိန်းကလေးအဖွဲ့တွေက 'ငါတို့ ထဘီဝတ်တဲ့ မိန်းကလေးတွေတောင် ပါတာ၊ နင်တို့ ယောကျ်ားလေးတွေက ကြောက်သလား'ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေကလည်း ကြားရတဲ့ ကျောင်းသားလေးတွေ အတွက် မခံချင်စရာပေါ့။ စိုးရိမ်စိတ်ရှိတဲ့ ယောကျ်ား လေးတချို့ပါ။ မိန်းကလေးတွေတောင် ပါဝင်တာပဲ၊ ငါတို့လည်း ကျောင်းသားထုအတွက်၊ အမှန်တရားအတွက် ပါဝင်မယ် ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်ခွန်အားကို ဖြည့်ပေးလိုက်သလိုပါပဲ။)

နောက်ဆုံး ဆန္ဒပြ လူစုခွဲပြီး Convocation ဘက်ကို ရောက်တော့ Operation လုပ်ဖို့ မရိန်းကယ်ရီယာတွေ တက္ကသိုလ်ကျောင်းဝင်းတစ်ဝိုက်ကို ဝိုင်းပတ်ထားပြီး ကျောင်းဝင်းထဲမှာ ရှိတဲ့ ကျောင်းသားတွေကို ဖမ်းဖို့ လက်နက် အပြည့်အစုံနဲ့ ကားတွေ ဝင်လာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ထွက်ခွင့်မရသေး ပါ။ နောက်မှ Convocation ပေါက်နေ ထွက်ခွင့်ရပြီး အင်းလျားလမ်းထောင့်နှင့် ပြည်လမ်းထောင့်ရှိ လမ်းမှာ ဘေးက ဝိုင်းကြည့်နေကြတဲ့ ကျောင်းသားတွေက လက်ခုပ်တီးပြီး အားပေးကြတာကို ပီတိဖြစ်လို့မှ အားမရသေးဘူး လမ်းထိပ်မှာ လုံထိန်းတပ်ဖွဲ့တွေက နောက်ကနေ နံပါတ်တုတ်နဲ့ လိုက်ရိုက်ကြလို့ ပြေး,ပြေးဆို ပြီး အားလုံး ပြေးကြတာ။ ကျွန်တော်လည်း အင်းလျားရေ့ ကန်လမ်းထဲကတစ်ဆင့် ရပ်ကွက်ထဲ ဖြတ်ပြေးပြီး ပြန်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီလောက် သေတွင်းနီးနေတဲ့အထဲမှာ ပြေးရင်း ရယ်စရာလေးတစ်ခုကြုံရတာ။ ကျွန်တော့်အထင်အင်းစိန်ကနီနီသောင်းတို့အဖွဲ့ထင်ပါရဲ့။ 'ဟဲ့…ငါ့ဖိနပ်ကျွတ်ကျန်ခဲ့ပြီ၊ ပြန်လှည့်ယူဦးမယ်'ဆိုတဲ့ အသံကြားလို့ …

'နင်တို့… ဖိနပ်ကို အာရုံရောက်မနေနဲ့၊ လွတ်အောင်သာ ပြေး၊ ဖိနပ်ပြန်ယူရင် အဖမ်းခံရမှာပေါ့'

လို့ ပြေးလွှားရင်း ပြောခဲ့ရသေးတယ်။

ဖျာပုံအိမ်ကို အပြန်

အင်းစိန်အိမ်မှာ နေရင်းနဲ့ ဖျာပုံကို လှမ်းဖုန်းဆက်မေးတော့ မိဘတွေက အေးအေးဆေးဆေးရှိကြောင်း၊ ကျွန်တော့်ကို လာရောက်မေးမြန်း စုံစမ်းသူ မရှိကြောင်း သိရပြီးနောက် ဖျာပုံပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး သင်္ဘောနဲ့ ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။

ဖျာပုံ ဆိပ်ကမ်းကို သင်္ဘောကပ်ခါနီး လှမ်းကြည့်မိတဲ့အခါ သင်္ဘော ဘောတံတားပေါ်မှာ လူတွေ ရှင်းနေပြီး ကမ်းပေါ်မှာ လာကြိုနေသူတွေရယ်၊ ရဲ တွေရယ်၊ မီးသတ်တွေရယ်ကို မြင်တော့ ထူးခြားသလို ရှိသားလို့ ထင်နေတုန်းမှာ စစ်ထောက် လှမ်းရေးက သင်္ဘောပေါ် ခုန်တက်ပြီး သူနဲ့ လိုက်ခဲ့ဖို့ လာခေါ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ချက်ချင်းမလိုက်ဘဲ အပေါ်ထပ် အမြန်ပြေးတက်ပြီး ပါလာတဲ့ အိတ်ထဲက အနွေးထည်ကို အမြန်ဝတ်ပြီးမှ လာရောက်ဖမ်းဆီးတဲ့ စစ်ထောက်လှမ်းရေးဆီ ပြန်သွားပါတယ်။ သူကတော့ သူခေါ်တဲ့အချိန် ချက်ချင်းမလာဘဲ အပေါ်ကို ပြေးတက်သွားလို့ ဒေါသထွက်နေသေးရဲ့လေ။

သင်္ဘောပေါ်ကနေ စခန်းအချုပ်ဆီ ခေါ်သွားပြီး စစ်ဆေးမေးမြန်း စစ်ချက် တွေ ယူပြီးမှ နောက်တစ်နေ့ည သင်္ဘောနဲ့ ရန်ကုန်က စစ်ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ ကို လွှဲပါတယ်။ MI-7ကစစ်ကြောရေးစခန်းထဲကိုခေါ်သွားတော့ထုံးစံအတိုင်းငရဲရောက်ရတော့တာပေါ့။ ဒူးကွေး၊ လက်မြှောက်ခိုင်းထားပြီး ခြေဖျားပါ ထောက် ထားရတော့ ကြာလာတော့ မခံနိုင်။ လက်မြှောက်ထားတာ ကျလာရင် လက်ကို တုတ်နဲ့ ရိုက်၊ ဒူးကွေးတာ ကြာလာတော့ ပြန်မတ်ရင် ဒူးကို ရိုက်နဲ့၊ ကြာလာတော့ မခံနိုင်ဘဲ ကြမ်းပြင်ပေါ် ပြုတ်ပြုတ်ကျတော့တာပေါ့။ ကျွေးတဲ့ ထမင်းကလည်း ဝက်စာလို မာမာအခဲတွေနဲ့။ ငါးခေါင်းအပုပ်ကို စားခိုင်းတော့ မစားချင်လို့ ဗိုက်ပြည့် နေလို့ပါဆိုတာကို ကုန်အောင် စားရမယ်ဆိုပြီး စေတနာ သဒ္ဓါထက်သန်စွာ ထမင်းတစ်လုတ်၊ တုတ်တစ်ချက်နဲ့ ကျွေးတော့ ကုန်အောင်စားခဲ့ရတာကိုလည်း အမှတ်ရနေမိပါရဲ့။

ကိုဗထူးမောင်နှင့် တွေ့ခြင်း

MI-7 မှာ စစ်ကြောရေး ပြီးသလောက်ရှိတော့ (သစ်သားထိပ်တုံးကြီးထဲမှာ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ထည့်ပြီး ခတ်ထားတုန်း ဘေးနားက စစ်ကြောထားတဲ့ တစ်ယောက်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဆေးလိပ်မီးနဲ့တို့ထားတာ တွေ့မိတော့ စိတ်မကောင်း တော်တော်ဖြစ်မိတယ်။ ကိုယ်က သူ့ထက်စာရင် အများကြီးတော်ပါသေးလားလို့ စိတ်ဖြေမိသေးတယ်။ ပြန်ခါနီး ကားပေါ်တင်တော့ ဖျာပုံက ဖမ်းလာစဉ်မှာ အိမ်က ကမ်းနားဆိပ်မှာ လာပို့ပေးတဲ့ ဘီစကစ်မုန့်ထုပ်နဲ့ ပန်းသီးကို ယူလာပြီး ကားပေါ်မှာ အတူပါလာတဲ့ ကိုဗထူးမောင်ကို…

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

'ရော့၊ စားရအောင်ဗျာ'

ဆိုပြီး ပေးတော့…

'ဟေ့လူ…အကုန်မစားနဲ့၊ ထောင်ထဲရောက်ရင် အဲဒါတွေက ရွှေတွေဗျ'

ဆိုပြီး ပေးတဲ့ ဘီစကစ်မုန့်ထုပ်လေးတွေကို အိတ်ကပ်ထဲ အနှံ့လျှောက်ထည့်ပြီး 'ခင်ဗျားလည်း ဆောင်သွားပါ'ပြောတဲ့ ကိုဗထူးမောင်ကို ကျေးဇူးလည်း တင်၊ သတိလည်း ရနေမိတယ်။(ထောင်ထဲရောက်ခါစ ထမင်းစားလို့အဆင်မပြေဖြစ်ရတဲ့အခါ ဘီစကစ်တစ်ထုပ်နဲ့ တော်တော်နေသာထိုင်သာရှိခဲ့ရတာလေ။)

စစ်ကြောရေးကနေ ထောင်ကို ခေါ်လာချိန်မှာလည်း မျက်နှာကို အဝတ် အုပ်ပြီး လက်ထိတ်ခတ် ခေါ်လာတာဆိုတော့ အင်းစိန်ထောင်ဝင်ခါနီးမှာ အကျဉ်းကျ ခံနေရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ သံခြေချင်းသံတွေကို ကြားတော့ ကျွန်တော်က ကိုဗထူး မောင်ကို…

'ဟေ့လူ…ကားက ဘုရားပွဲဈေးထဲ ရောက်နေပါလား'

လို့ တိုးတိုးလေး သူ့ကို ကပ်ပြောတော့…

'ဟာဗျာ…အဲဒါ အင်းစိန်ထောင်ထဲ မောင်းနေတာ။ သံခြေချင်းသံတွေ ဗျာ'

လို့ ပြောတာကို အခုအချိန်မှာ တစိမ့်စိမ့်ပြန်ကြားရင်း တစ်ယောက်တည်း ပြုံးမိတဲ့ အကြိမ်ပေါင်း မနည်းတော့ပါဘူး။

နရသိန်နဲ့ မြည်းစမ်းခွင့်ရပြီ

ထုံးစံအတိုင်း ဘူးဝမှာ စစ်ကြောပုံစံယူပြီး တိုက်ထဲ ထည့်ထားလိုက်တာ ပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ နေရတာက အင်းစိန် သီးသန့်ထောင် တိုက်ထဲမှာ။ ထမင်းကျွေး တာကအစ ပိုးဒယား ငါးခိုးဖမ်းအဖွဲ့တွေကို ကျွေးခိုင်းတယ်။ အမှုအသီးသီးနဲ့ ရောက်လာတဲ့ အခြောက်တွေကို ထမင်းကျွေးဖို့ တာဝန်ပေးထားတယ်။ ကျွန်တော် တို့တွေ တစ်စုံတစ်ခုလုပ်တာကို သတင်းအချိန်မီ မပို့နိုင်ရင် သူတို့တွေလည်း ပြစ် ဒဏ်ပေးတာ ခံရတယ်။ တစ်ခါ ကျောင်းသားထဲက တိုက်ခန်းတစ်ခန်းကို ဆေး လိပ်သွားပေးမိလို့ အခြောက်မလေး ကျွန်တော်တို့အရှေ့က ကြမ်းပြင်မှာ ဖားခုန်ကို အသွားအပြန်ခုန်ခိုင်းတာ ခေါက်ရေ မရေတွက်နိုင်အောင်ပါပဲ။ နောက်ဆုံး ခုန်လို့ မရတော့ဘဲ လဲသွားမှပဲ ရပ်ခိုင်းတော့တယ်။

ထောင်ထဲမှာက စာငတ်တော့ စာအရမ်းဖတ်ချင်ကြတာ။ ဆေးလိပ်အတို လေးတွေရရင် ဖင်စီခံကို ခွာပြီး စာဖတ်ရတာ အမော။ စာအတိုလေးတွေထဲက သတင်းအတိုအထွာလေးတွေ ဖတ်ရရင် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ချဲ့ထွင်ပြီး စဉ်းစားကြ ရတာလည်း အမော။ သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲလို သတင်းစာအပိုင်းအစရတဲ့သူကတော့ ထောင်ထဲမှာ သူရဲကောင်းလိုပဲ။ သတင်းအစအနကို မေးရတာ အမောပေါ့။ ဇူပေ ပတ်လည် အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ ဆီး/ဝမ်း ဒီထဲမှာပဲ သွား၊ ထမင်း ဒီထဲမှာပဲ စား။

တစ်နေ့လုံးနေမှ ၁၅မိနစ်၊ မိနစ် ၂၀လောက် အပြင်ထွက်ခွင့်ပေးတာ။ ဒါတောင် ရေချိုး၊ ဂန်ဖလားသွန်၊ အဝတ်ဟောင်းလျှော်၊ တစ်ခါတည်း ပြီးအောင် လုပ်ရတာ။ တချို့ မပြီးလို့ နေးတဲ့သူတွေဆိုရင် ဆပ်ပြာတိုက်တန်းလန်းနဲ့ ပြန်ဝင်လာတာတွေ ပါရှိတယ်လေ။

အခြောက်မလေးကို ဘယ်သူနမ်းခဲ့သလဲ

ကျွန်တော်တို့ ဇူပေပတ်လည် တိုက်ခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာမှ ကိုအောင်လင်း၊ ကိုဗထူးမောင်၊ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် နေရတာ။ တစ်နေ့တော့ ကိုဗထူးမောင် ကိုယ်ပူပြီး နေမကောင်း တော်တော်ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း စိတ်ပူပြီး ဆေးဝါးရဖို့ ဖန်တီးရတော့တယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့တိုက်မှာ တာဝန်ပေးထားတဲ့ အခြောက်မလေးကို ပါရာစီတမောလ်ရှာပေးဖို့ အကူအညီတောင်းရတယ်။ သူတို့က လည်း ကြောက်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ စကားပြောတာသိရင် တိုင်ကပ်ပြီး ကြိမ်လုံးနဲ့ အရိုက်ခံရတယ်လေ။ ဒါကြောင့် ဆေးရှာပေးပါဆိုတော့ ပိုပြီးဆိုးတာပေါ့။ နောက်ဆုံး ကိုဗထူးမောင် နေမကောင်းတော်တော်ဖြစ်နေတာကို သိတော့ သနားသွားတယ်ထင်တယ်။

'ကြိုးစားပြီး ရှာပေးမယ်။ ပါရာစီတမောလ်ရရင် သူ့ပါးကို မွှေးမွှေးနမ်းရမယ်'

တဲ့၊ ခက်ပြီပေါ့။

နေမကောင်းဖြစ်နေတဲ့သူအတွက် ဆေးကလည်း အရေးကြီးနေတော့-

'အေး၊ ရအောင်သာ ရှာခဲ့ပေါ့'

လို့ ပြောလိုက်ရတယ်။

နေ့လယ်လောက်မှာ ပါရာစီတမောလ်နဲ့ ငါးကြော်အသေးလေးတစ်ကောင် ပါ ပါလာသေးတယ်။ ဆေးရပြီးတော့ ကျွန်တော်က …

'အောင်လင်းရေ… ကတိအတိုင်း ပါးကို မွှေးမွှေးပေးလိုက်ကွာ'

ဆိုတော့ …

'ဟာဗျာ…၊ ခင်ဗျား မွှေးမွှေးပေးလိုက်ပါလား။ ကျွန်တော် မပေးနိုင်ပါဘူး'

တဲ့။ ဒုက္ခတွေကြားထဲမှာပဲ ရယ်မောခဲ့ကြရသေးတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ ကိုဗထူးမောင်ပဲ လဲနေရာကနေ ထပြီး မွှေးမွှေးပေး လိုက်သလား၊ အောင်လင်းကြီးပဲ စိတ်ပြောင်းသွားသလား၊ နောက်ဆုံး တရားခံ ကျွန်တော်ပဲ တာဝန်ကျသွားသလား မသိ။ အဲဒီနေရာလေးကိုတော့ မမှတ်မိတော့တာ အမှန်။ ကိုဗထူးမောင်နဲ့ ကိုအောင်လင်းတို့ကို ပြန်တွေ့တော့မှပဲ မေးဖြစ်တော့ မယ်ထင် တယ်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကုတ်အင်္ကျီအသစ်နဲ့ ရနိုင်ပုဆိုးကို ငါးပိကြော်နဲ့ လဲစားခြင်း

ကျောင်းသားတွေအားလုံး အဖမ်းခံရတဲ့အချိန်မှာ အများစုက ကျောင်းထဲက အဖမ်းခံရတာဆိုတော့ အဝတ်တစ်ထည်၊ ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ ထောင်ထဲရောက်လာ ကြတာ များတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်မြို့ကို ရောက်ပြီးမှ ဖမ်းခံရတော့ ရန်ကုန်က ထောက်လှမ်းရေး-၇ကို လွှဲဖို့ ဖျာပုံဆိပ်ကမ်းက သင်္ဘောမထွက်ခင်မှာ အိမ်က ပုဆိုး၊ အင်္ကျီ၊ မုန့်ထုပ်လေးတွေ လာပို့ပေးနိုင်တော့ ထောင်ထဲမှာ မင်းသားပေါ့။ ထောင်ထဲပါ လာတဲ့ ကုတ်အင်္ကျီအသစ်လေးကို လိုချင်လို့ ဝါဒါတွေကလည်း ဆေးလိပ်နဲ့ လဲမလား၊ ငပိကြော်နဲ့ လဲမလား၊ အမျိုးမျိုးသွေးဆောင်တာပေါ့။ ကျွန်တော်ကလည်းမလဲနိုင်ဘူးပေါ့။ နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ်ရော၊ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး ပုံးကြောင်နေကြပြီး ဆေးလိပ်လည်း ပြတ်နေပြီဆိုတော့ နောက်ဆုံး ငါးပိကြော် တစ်ထုပ်၊ ဆေးလိပ်တစ်စည်း၊ ငံပြာရည်ကြော် တစ်ထုပ်နဲ့ အလဲအလှယ်လုပ် လိုက်ရတာပါပဲ။ ဝမ်းရေးက ပိုပြီးအရေးကြီးတာ မဟုတ်ပေဘူးလား။

ကိုသက်ထွန်း၊ ကိုဘိုဘိုတို့ ခြေချင်း/ ဒေါက်ခတ်ခံရခြင်း

အဆောင် (၁)မှ အဆောင် (၂)ကို ပြောင်းရွှေ့ရပြီး သိပ်မကြာ၊ ရေချိုးချ ချိန်မှာ ကိုသက်ထွန်း (ယခင် DPNS ဒုဥက္ကဋ္ဌ)ကို ခြေချင်း၊ ဒေါက်ကြီးတွေနှင့် တွေ့လိုက်ရပါ တယ်။ နောက်မှ ကိုဘိုဘိုပါ ဒေါက်ခတ်ခံရကြောင်း သိရပါတယ်။ ဖြစ်စဉ်က ကိုသက် ထွန်းက အဖမ်းခံနေရကြောင်း၊ အင်းစိန်ထောင်ထဲ ရောက်နေကြောင်း၊ အိမ်သား သိရှိစေရန် ကိုအေးဝင်းဆိုသူ ချဲမှုဖြင့် ရုံးအထွက်တွင် စာခိုးထုတ်ရန် ကြိုးစားရာ ဘူးဝ တွင် ကိုအေးဝင်းအား ဖင်နှိုက်၍ စစ်ဆေးရာ အတွင်းမှ စာကို တွေ့ရှိသွားပြီး အိမ်နှင့် အဆက်အသွယ်ပြုလုပ်သူ ကိုသက်ထွန်းနှင့် ကိုဘိုဘိုတို့ ခြေချင်းနှင့် ဒေါက်ခတ်ခံရ ခြင်းဖြစ်ကြောင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်စွာ သိရှိရပါတယ်။

ပြန်လွတ်ခါနီး အကြိုစစ်မေးခြင်း

ထောင်ထဲက အကြောင်းအရာတွေကတော့ ပြောမဆုံးပေါင် တော သုံးတောင်ဆိုတာမျိုးပါပဲ။ ကျောင်းသား လူငယ်တွေလည်း ဖြစ်ကြတော့ ဒုက္ခမျိုးစုံ ကြားထဲမှာပဲ ရယ်စရာလေးတွေ ဖန်တီးကြ၊ ညဘက်ရောက်လျှင် တစ်ခန်း၊ တစ်ယောက်ကျနွန်းဖြင့် သီချင်းဆိုကြ၊ စစ်ထောက်လှမ်းရေးရဲ့ စစ်ကြောရေးအခန်း ထဲမှာ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခံရတာတွေ၊ ရေသောက်စရာမရှိလို့ အိမ်သာသွားဖို့ ပြောပြီး အိမ်သာထဲက ရေကို သောက်ခဲ့ရပုံတွေ၊ ကျောင်းတက်စဉ်က သူငယ်ချင်းတွေ အကြောင်းပြောကြနဲ့ အချိန်ကုန်လွန်ခဲ့ရတာပါပဲ။

တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော့်ကို လာခေါ်ထုတ်တယ်။ မေးခွန်းတွေ ဖြေခိုင်း တယ်။ ဖြေလိုက်တယ်။ နောက်ဆုံး ဆန်ခါတင်မေးဖို့ ဖြစ်လာတဲ့ မေးခွန်းက ကျွန်တော် ကျောင်း သားသမဂ္ဂကို တရားဝင်ဖွဲ့စည်းခွင့် ပေးရမယ်လို့ ရေးဖြေခဲ့တယ်။ လာရောက်မေးမြန်းတဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီးထဲက တစ်ယောက်က သူ ဖျာပုံသားဖြစ်ကြောင်းနဲ့ ကျွန်တော့်အမေရဲ့ တပ ည့်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း(ကျွန်တော့်အမေက အလယ်တန်းပြ ဆရာမ)၊ မလိုအပ်တာတွေ မရေးဖို့ တီးတိုးလာပြောပါတယ်။ ကျောင်းသားသမဂ္ဂရဲ့ သမိုင်းမှာ ကွန်မြူနစ်တွေ ကြိုးကိုင် လှုပ်ရှားနေကြောင်းပါ ရှင်းပြပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော်လိုချင်တဲ့ ကျောင်းသားသမဂ္ဂဆိုတာ ပါတီစွဲ၊ ဝါဒစွဲ ကင်းရှင်းတဲ့ တိုင်းပြည်အကျိုးကို မှန်မှန်ကန်ကန် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ဆောင်ရွက်မယ့်၊ ကျောင်းသားထုအကျိုးကို ဦးဆောင်ပုံဖော်ပေးမယ့် ကျောင်းသားသမဂ္ဂကို လိုချင်တာ၊ ဒါကိုတော့ ပြင်မရေးတော့ပါဘူးလို့ ပြောခဲ့ပါတယ်။ တချို့ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း 'မင်းတော့ လွတ်ဖို့ရာ သိပ်မမြင်ဘူးကွာ' လို့ မှတ်ချက် ပေးကြပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့်အဖေက အမျိုးသား ဒီမိုကရေစီ အဖွဲ့ချုပ်ရဲ့ ၁၉၉၀ ရွေးချယ်ခံ လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ်။ ပြီးတော့ အမျိုးသား ဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ်ကို အမျိုးသားညီလာခံတက်ရောက်ဖို့ ကမ်းလှမ်းတဲ့ အချိန်တွေနဲ့ တိုက်ဆိုင်တာလည်း ပါကောင်းပါနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်ရယ်၊ မှော်ဘီက လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ် ဦးစိုးရဲ့သား စိုးငြိမ်းဦးတို့အပါအဝင် 10Dမှာ အဖမ်းဆီးခံ ထားရတဲ့ ကျောင်းသား လေးပုံ သုံးပုံလောက် ပြန်လွှတ်ပါတယ်။ နဝတ က စိုးရိမ်တဲ့ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်တွေ၊ ထင်ရှားတဲ့ နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားသူတွေကိုတော့ ဆက်လက် ဖမ်းဆီးထားခဲ့ပါတယ်။

ဒါတွေဟာ အတိတ်မှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာတွေပါ။ ဒါတွေကို ပြန်ရေး နေတာ အာဃာတနဲ့ လက်စားချေဖို့ မဟုတ်ပါ။ ရက်စက်ခဲ့တဲ့ အမှားတွေကို သင်ခန်းစာ ယူပြီး နောင်အမှားမဖြစ်စေချင်တာပါ။ အတိတ်မှာဖြစ်ခဲ့တဲ့အကြောင်းအရာတွေကိုလည်း ပြီးခဲ့ပြီလို့ထားခဲ့လို့မရပါ။ သင်ခန်းစာယူနိုင်ဖို့၊ ပြန်ပြောင်းပြောပြဖို့၊ အမှားအယွင်းနည်းဖို့ လုပ်ရပါလိမ့်မယ်။

ကျွန်တော်တို့ အခု နိုင်ငံရေးကို တတ်အားသရွေ့ ဆက်လုပ်နေကြတယ်။ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကို တာဝန်ကျေပွန်စွာ ထမ်းရွက်နိုင်ကြဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ 10 Dမှာ လက်တွဲခဲ့ကြတဲ့ ရဲဘော် ကျောင်းသားတွေရော ၈၈၈၈-လေးလုံးမတိုင်ခင် မတ်လ၊ ဇွန်လမှသည် ယခုအချိန်ကာလထိ သမိုင်းက ပေးအပ်တဲ့ တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်ခဲ့၊ ထမ်းဆောင်ဆဲ ရှိကြတဲ့ ရဲဘော်အပေါင်းတို့ကိုလည်း သတိတရနဲ့ ဂုဏ်ပြုရင်း စာနိဂုံးချုပ်လိုက်ပါတယ်။

သိမ်းဆွေ (ရောဝတီတိုင်း ဖျာပုံမြို့နယ်)

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

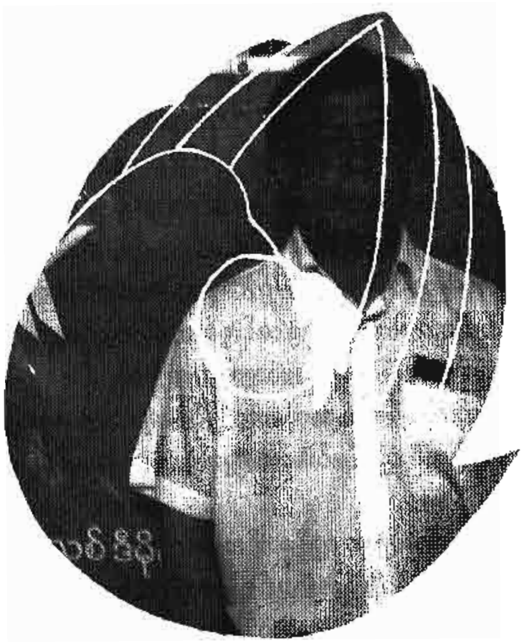

အလုံးစုံငြိမ်းချမ်းရေး

ဓေယျ

၁၉၈၈ တွင် နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး လူမှုရေး စသည့် အထွေထွေအကျပ်အတည်းများ၊ L.C.D နိုင်ငံအဖြစ် သတ်မှတ်ခြင်း ခံခဲ့ရခြင်းကြောင့် ၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ မတ်လတွင် ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှု ဖွန်ကျောင်းသား လှုပ်ရှားမှုမှသည်…

၈-၈-၈၈ တွင် လှည်းနေ လှေအောင်း မြင်းဖောင်းမကျန်၊ ရဟန်းရှင်လူ ကျောင်းသားပြည်သူအပေါင်းမှ စစ်အာဏာရှင်တစ်ဖြစ်လဲ မဆလ အာဏာရှင် အစိုးရ အား အုံကြွတော်လှန်ခဲ့ပြီး၊ ကမ္ဘာကျော် (၈-၈-၈၈)ရှစ်လေးလုံး ဒီမိုကရေစီ အရေးတော်ပုံကြီး ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပေသည်။

၁၉၈၈၊ စက်တင်ဘာ ၁၈ရက်နေ့တွင် စစ်တပ်မှ အာဏာသိမ်းလိုက်ခြင်း ကြောင့် ဒီမိုကရေစီရေးလှုပ်ရှားဆောင်ရွက်မှုများ ပြန့်ကြဲသွားခဲ့ပြီး ဒီမိုကရေစီရေး အလှမ်းဝေးခဲ့ရပေသည်။

စစ်တပ်မှ အာဏာသိမ်းလိုက်ပြီး နဝတအနေဖြင့် ၁၉၉၀-မေလတွင် အထွေထွေရွေးကောက်ပွဲကို ကျင်းပပြီးစီးခဲ့သော်လည်း ရွေးကောက်ပွဲအနိုင်ရ NLD ပါတီကို အာဏာလွှဲပြောင်းပေးခြင်းမရှိဘဲ ၁/၉၀ ကို ကြေညာကာ အတင်းအကျပ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပေသည်။

နိုင်ငံရေးအရ ရပ်တည်ဆောင်ရွက်နေကြသူများ၊ နိုင်ငံရေးအဖွဲ့အစည်းများ ကို ရက်စက်စွာ ဖိနှိပ်ဖြိုခွဲ ဖမ်းဆီးမှုများနှင့် နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေးအကျပ်အတည်းများကို ပြေလည်အောင် ဖြေရှင်းပေးနိုင်ခြင်း မရှိသဖြင့် ကျောင်းသားထုနှင့် ပြည်သူလူထုတစ်ရပ်လုံးမှာလည်း မကျေနပ်ချက်များ၊ မပြေလည် မှုများ၊ ပြဿနာများ ပိုမိုကြီးထွားနေခဲ့ပေသည်။

ထိုသို့ မကျေနပ်ချက်များ၊ ပြဿနာများ၊ အထွေထွေအကျပ်အတည်းများ ကြီးမားနေစဉ် ၁၉၉၁-အောက်တိုဘာလတွင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် ငြိမ်းချမ်းရေး နိုဗယ်လ်ဆုရရှိခဲ့သည်။ စစ်အစိုးရအပေါ် အထွေထွေ မကျေနပ်ချက်များမှ စစ်အစိုးရ ကို အန်တု ဆန့်ကျင်သောအနေဖြင့် ငြိမ်းချမ်းရေးနိုဗယ်လ်ဆု ရရှိသူ ဒေါ်အောင်ဆန်း စုကြည်ကို ထောက်ခံဆန္ဒပြမှုခဲ့သည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၌ ဒီဇင်ဘာ (၁၀၊ ၁၁)ရက် နှစ်ရက်တိုင် ထောက်ခံဆန္ဒပြခဲ့ကြပေသည်။

နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး မပြေလည်မှုများ၊ အကျပ် အတည်းများကို ယနေ့တိုင် ဖြေရှင်း ဆောင်ရွက်ခြင်းနိုင်ခြင်း မရှိသေးဘဲ အထွေထွေ အကျပ်အတည်းမှ အထွေထွေချွတ်ခြုံကျမှု၊ ဆင်းရဲတွင်းနက်မှု၊ လူအုပ်စုလိုက် မလေးရှား၊ ထိုင်း၊စင်ကာပူ၊နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်များသို့အလုပ်အကိုင်ရရှိလိုမှုအတွက်ထွက်ခွာသွားမှု၊ လူကုန်ကူးမှု၊ ဘိန်းရောင်းဝယ်မှု၊ တရုတ်ပြည်သို့ သူတစ်ပါး သားမယားအဖြစ် ရောင်းဝယ်ခံရမှု၊ သဘာဝ ပတ်ဝန်းကျင်ထိန်းသိမ်းရေး အရေးတကြီး လိုအပ်နေမှုများ၊ ပြည်တွင်းတွင်အလုပ်အကိုင်မရေရာမှုများသည်အမျိုးသားရေးပြဿနာများဖြစ်ပေသည်။

စစ်အာဏာရှင်လက်အောက်တွင် မျိုးဆက်နှစ်ဆက်မျှ နိမ့်ကျသွားပေသည်။ မျိုးဆက်တစ်ဆက်နိမ့်ကျနေမှုမှပြန်လည်ဆွဲတင်နိုင်ရန်(ပြန်လည်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာရန်) မှာ ၁၀နှစ်ခန့် (သို့မဟုတ်) ၁၅နှစ်ခန့် အနည်းဆုံး အချိန်ယူရပေ သည်။

'ဆင်းရဲတွင်းနက်ခြင်း၊ ချွတ်ခြုံကျခြင်းသည် စစ်ပွဲတစ်ပွဲဖြစ်ပွားခြင်းထက် ပိုမိုဆိုးရွားပြင်းထန်ပါသည်'

လက်ရှိ ကြုံတွေ့နေရသော အကျပ်အတည်း၊ အခက်အခဲ၊ စိန်ခေါ်မှုများ၊ အမျိုးသားရေးပြဿနာများကို တစ်ဦးတစ်ဖွဲ့၊ တစ်ပါတီအစိုးရ တစ်ရပ်တည်းဖြင့် ဖြေရှင်းဆောင်ရွက်၍ မရနိုင်ပေ။

အမျိုးသားရေးပြဿနာများကို ဖြေရှင်းဆောင်ရွက်နိုင်ရန်အတွက် နိုင်ငံရေး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အရ အနှစ်သာရရှိသော ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေး၊ အမျိုးသား ပြန်လည်သင့်မြတ်ရေး (National Reconslation) အမြန်ဆုံး ဆောင်ရွက်နိုင်ဖို့ အရေးတကြီး လိုအပ်နေပေသည်။

သို့မှသာ တိုင်းရင်းသားများ၏ တန်းတူရေးနှင့် ကိုယ်ပိုင်ပြဋ္ဌာန်းပိုင်ခွင့်များ ရရှိပြီး၊ ဖယ်ဒရယ် ပြည်ထောင်စုအတွင်း မှီတင်းနေထိုင်ကြသော တိုင်းရင်းသား ပြည်သူလူထုတစ်ရပ်လုံးအတွက် ဒီမိုကရေစီနှင့် လူ့အခွင့်အရေးများ ထွန်းကားကာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံတော်ကြီးကို တည်ဆောက်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

၂၀၁၂ ခုနှစ်တွင် ကျင်းပခဲ့သော 10D (ငြိမ်းချမ်းရေးနိုဗယ်ဆု လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်သူ)များ၏ ၂၁ကြိမ်မြောက်အခမ်းအနားတွင် ပြည်တွင်း ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့် အမျိုးသား ပြန်လည်သင့်မြတ်ရေး(National Reconslation)ကို ရပ်တည်ဆောက်ရွက်ကြရန် သဘောတူ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြပေသည်။

ဓေယျ (10D)
(ဗကသ) (၈၈)
လူ့ဘောင်သစ် ဒီမိုကရက်တစ်ပါတီ (ဌာနချုပ်/ရန်ကုန်)

ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

အမည်ရင်း 'ဓေယျကို'ဖြစ်ပြီး၊ အဖ ဦးအောင်ကြင်စိန်၊ အမိ ဒေါ်လှကြင် တို့မှ (၁၆-၁၀-၁၉၆၂)ခုနှစ်တွင် သမိုင်း (မရမ်းကုန်းမြို့နယ်)၊ ရန်ကုန်တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ ၁၉၈၈ ခုနှစ်-ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်(ပင်မ)တွင် သမိုင်းဘာသာရပ်ဖြင့် စတုတ္ထနှစ်ကျောင်းသားဖြစ်ခဲ့သည်။

- ဗကသများအဖွဲ့ချုပ်
- လူ့ဘောင်သစ် ဒီမိုကရက်တစ်ပါတီ
- ၈၈-မျိုးဆက်ကျောင်းသားများ
- 10D (နိုဗယ်လ်ငြိမ်းချမ်ရေးလှုပ်ရှားမှု) စသည့် အဖွဲ့အစည်းများ၊ နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှုများတွင် ပါဝင်ခဲ့သည်။

ယခုအခါတွင် လူ့ဘောင်သစ်ပါတီ ဒီမိုကရက်တစ်ပါတီ (ဌာနချုပ်/ ရန်ကုန်) တွင် ဥက္ကဋ္ဌတာဝန်များကို ဆောင်ရွက်လျက် ရှိပါသည်။

ဒီပ်မက်ဖူးနဲ့ဝတ်မှုန်ကူးသူ

ချိုလေး

အမည်ရင်း ခင်မောင်ရွှေဖြစ်ပြီး သူ့ကို ချိုလေး (သို့မဟုတ်) ရွှေကြီးလို့ လည်း ခင်မင်သူများက ခေါ်ကြသည်။ အဖ ဦးကြည်ရွှေ၊ အမိ ဒေါ်သန်းတင်တို့မှ ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီ ၂၉ရက်တွင် မုံရွာမြို့၌ မွေးဖွားသည်။ ဒုတိယသားဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်စက်မှုတက္ကသိုလ် (minening အင်ဂျင်နီယာ) တတိယနှစ်တွင် 10D လှုပ်ရှားမှုဖြင့် ၁၃-၁၂-၁၉၉၁ တွင် ဖမ်းဆီးခံရသည်။

ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများသမဂ္ဂ (မုံရွာခရိုင်) ၁၉၈၈၊ ၈၉၊ ၉၀ ခုနှစ်များတွင် လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

ယခုအခါ မိခင်၊ ညီမဖြစ်သူတို့နှင့် အတူနေထိုင်လျက် ကျန်းမာရေးအရ ဆေးကုသမှုခံယူလျက် ရှိသည်။

တစ်ဖက် ဖော်ပြချက်များသည်။ သူ၏ ကိုယ်ပိုင်စိတ်ကူး ရေးသားချက်များဖြစ်ပြီး မူရင်းအတိုင်း ဖော်ပြလိုက်ရပါသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထောင်ထဲမှာ တွေးရင်း ရခဲ့တဲ့ သီအိုရီလေးတစ်ခု။

BLOOM-BURY

There are three resources all over the world.

1) Human resources (unvaluable)

2) National resources (renewable)

3) Minral resources(unrenewable)

Hi! How to develope ours?

How to prevent the loss?

Shadow, Light & Dream

There have been five gaps all over the world.

These gaps always make the global problems and the black shadow.

i) Food Gap (Nutrition)

e.g : ETHIOPIA Starvation (20th Century)

ii) Health Gap

e.g : Today (A.I.D.S) or (?)

iii) Wealth Gap

i.e : Vicious Circle

iv) Literacy Gap (English, Computer, Internet)

i.e ; Global Literacy, What now? (New Meaning)

v) Vision Gap (Opinion, Thinking, Idea, Knowledge, Civi lization, Culture, Traition, Generation,.....etc)

e.g; i &ii word war (20th Century)

Ofcourse, we all must cleare do try to turn the problems into opportunity by using High-tech & Wni-Win Solution under the pluralism. Time and tide is on the publics side. It is sure that human right is essential for everybody. If there will be durable peace.

Please, listern the chorus of a song:

"Can you here me, can you hear me

Through the dark night, far away

I am dying, Forver trying

To be with you, to be free"

Kee; hope alive!

Have you ever seen the rain?

Remark ; I'm not intrested in hard power politics.

Index ; - IDEAS THAT MOVED THE WORLD

- MACMILLAN (1944)

Cho Lay

×××

နောက် ထောင်ထဲမှာ စပ်ဆိုဖြစ်ခဲ့တဲ့ သီချင်းလေးတစ်ပုဒ်က…

အိပ်မက်ဖူး

ရင်ခုန်တေးတွေ ဆိုနေခဲ့တုန်းက ××× ပန်းရိုင်းပွင့်တွေ ကခုန်နေခဲ့တယ် ××× ကျေးငှက်ကလေးတွေလည်း မြူးဆော့လို့နေ××× (ညီမလေးရေ ××× သတိရမိ တယ် ××× နှင်းဝတ်မှုန်ကူး ××× ဆောင်းဦးညများ) ×××

မာယာမိုးတွေ ××× သည်းထန်နေဆဲမို့ ××× အလွမ်းရင့် မြစ်တစ်စင်း လှိုင်းထန်နေခဲ့တယ် ××× သောက ဘဝမုန်တိုင်း ရိုက်ခတ်ခဲ့ရင် ××× (ညီမလေးရေ ××× အရှုံးမပေးနဲ့ကွယ် ××× ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်း ရဲရင့်စေကွယ်)

[(ယုံကြည်ရင်ထဲသစ္စာ ××× ငြိမ်း ××× ငြိမ်းစေ)

ရောင်စုံပန်း ဖူးဝေဖူး ××× ပွင့်စေ

ပျိုလွင်ခြင်း ဘဝညတွေ လွင့် ××× လွင့်ကြွေ

ပေးဆပ်ပျိုးကြဲ ရင်ခုန်နေဆဲမို့ ×××

(ညီမလေးရေ ××× အနှိုင်းမဲ့အချစ်နဲ့ ××× တို့အိပ်မက်များ နိုးထ စေကွယ်×××)]

ချိုလေး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အမည်ရင်း 'ထွန်းမြင့်ထွေး'ဖြစ်ပြီး၊ ထောင်ထဲတွင် 'ဘိုးဘိုးကြီး'ဟု တွင်သည်။ အဖ ဦးညီ၊ အမိ ဒေါ်အေးမြင့်တို့မှ (၁၉-၇-၁၉၆၉)တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။

၁၉၈၆ ခုနှစ်၊ RIT (Mechanical) နှင့် ပညာသင်ကြားနေဆဲ၊ ၁၉၉၁၊ ဒီဇင်ဘာလ ၁၃ရက်နေ့ 10D ဟု လူသိများသော ငြိမ်းချမ်းရေး နိုဗယ်လ်ဆုအရေး နှင့် ဖမ်းဆီးခြင်းခံရ။ အဖမ်းခံနေရစဉ် RIT (Mechanical) တတိယနှစ် တက်ဆဲ။ ထောင် ၁၅နှစ်ကျ၊ ၁၉၉၉-အောက်တိုဘာလမှာ လွတ်ခဲ့သည်။

၁၉၉၅ မှာ ရန်ကုန် အင်းစိန်သီးသန့်ထောင်မှ သရက်ထောင်သို့ ပြောင်း။

ထောင်မှ လွတ်မြောက်ပြီး အင်္ဂလိပ်ဘာသာရပ် (အဝေးသင်) ပထမနှစ်၌ ပြန်တက်ပြီး ဘွဲ့ရခဲ့သည်။

ထွန်းမြင့်ထွေး

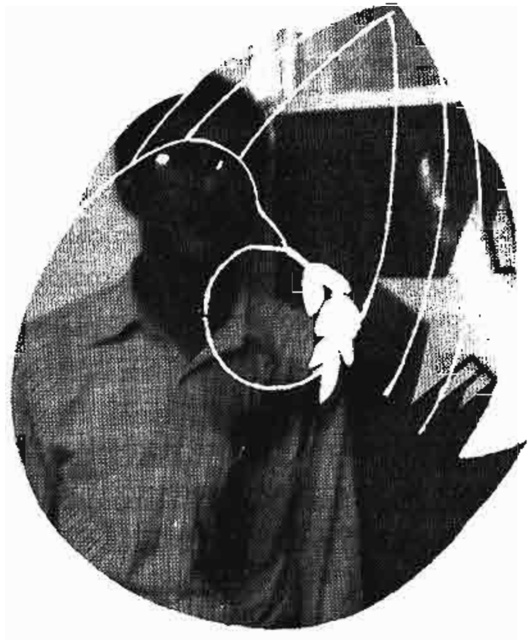

ဒီဇင်ဘာ နှစ်ချို့အလွမ်း

အညာသား မျိုးမြင့် (အင်းစိန်)

၂၀၁၃ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလလယ်လောက်မှာ သဘောတူ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ မှတ်တမ်းအဖြစ် ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို စာအုပ်လေးတစ်အုပ် လုပ်ထားကြရအောင်ပေါ့။ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ငြိမ်းချမ်းရေး နှင့် ဒီမိုကရေစီအရေးတွေကို လိုလားသူတွေ၊ ဖြစ်ထွန်းစေချင်သူတွေ၊ ၈၈ ခုနှစ်ရဲ့ ဒီမိုကရေစီအရေးတော်ပုံကြီးကို ဖြတ်သန်းခဲ့ကြတဲ့သူတွေဟာ ကြိုတင် ညှိနှိုင်းမထားဘဲ ညီညွတ်ရေးတစ်ခုလို စုပေါင်းပြီး လုပ်ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းတွေကို မျိုးဆက်သစ်လူငယ်များကို အသိပေးလိုခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ လူထု ဒီမိုကရေစီအရေးတော်ပုံကြီးကို အာဏာသိမ်း စစ်အစိုးရက ကြမ်းတမ်းစွာ ဖြိုခွင်းဖျက်ဆီးပြီးတဲ့နောက်၊ လက်နက်နှင့် အုပ်ချုပ်နေသော အချိန်မှာ။ ၁၉၉၀ ခုနှစ်ရဲ့ ရွေးကောက်ပွဲ ရလဒ်ဟာလည်း ပြည်သူလူထု၏ နိုင်ငံရေးအမြင်ရှိပုံ၊ အာဏာရှင်မလိုလားပုံ ဒီမိုကရေစီလိုလားပုံတွေကို ကောင်းကောင်းကြီးဖော်ပြခဲ့ကြတယ်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ငါ့အာဏာ တည်မြဲရေးကို ထိပါးလာသူ မည်သူမဆို နှိပ်ကွပ်ရမယ်ဆိုတဲ့ မူဝါဒကို ချမှတ်ပြီး ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာမြောက်မြားစွာကို အသုံးပြုပြီး ပြည်သူကို နှိပ်စက်၊ ဟန်ဆောင် ဒီမိုကရေစီစကားတွေကို ပြော၊ ဖြောင်ကျကျ အနိုင်ကျင့်နေသော အာဏာရှင်တို့ အရှိန်ရနေချိန်လည်းဖြစ်တယ်။ ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းတွေ ကို ခြိမ်းခြောက်မှု၊ အမျိုးမျိုးသော စည်းကမ်းချက်တွေနှင့် လုပ်ငန်းခွင်သို့ ပြန်သွင်း၊ ကျောင်းသားများကိုလည်း ဝန်ခံကတိ အမျိုးမျိုးနဲ့ ကျောင်းပြန်တက်ခိုင်း၊ ကျောင်းစာ သင်ခန်းပတ်ဝန်းကျင်နေရာအနှံ့ တာဝန် ဆိုတဲ့ လက်ပတ်နီများ၊ ကိုယ်ယောင်ဖျောက် ထားတဲ့ ထောက်လှမ်းရေး၊ သွေးခွဲခံ ထားရသော သတင်းပေး၊ ဒီမိုကရေစီခေတ် ရောက်လျှင် ရဲတွေရဲ့ အခန်းကဏ္ဍအရေးပါပုံ ပြောဆို စည်းရုံးထားတဲ့ ကျောင်းသား SB တွေဟာလည်း အစုံ၊ ဒီမိုကရေစီအရေး တက်ကြွ လှုပ်ရှားခဲ့ကြတဲ့ လက်ကျန် (အဖမ်းမခံရသေးသော) ကျောင်းသားများကို စောင့်ကြည့်ခံနေရချိန်လည်း ဖြစ်၊ ထောင်စည်းရိုးထဲ ရောက်နေကြရတဲ့ ဘဝတွေလိုလည်း ဖြစ်နေကြတယ်။ ဆရာ၊ ဆရာမများကိုလည်း အလားတူ ခြိမ်းခြောက်ပြီးသား ဘဝ၊ အိုးအိမ်၊ နပ်မှန်နေသော ထမင်းလုတ်၊ နောက်ဆက်တွဲ မိသားစု ဒုက္ခမတွေ့ချင်ရင် ငါခိုင်းတာ လုပ်၊ ငါ ပေးတာယူ၊ ငါလုပ်သမျှ ခံဆိုသော သဘောထားများနဲ့ အင်မတန်မှ အမှုပြုနေချိန်၊ ပြည်သူတစ်ရပ်လုံးအပေါ်လည်း မလိုက်မနေရ စနေ သန့်ရှင်းရေး၊ ခြံစည်းရိုး ထုံးသုတ်၊ ဟိုဟာစိုက်၊ ဒီဟာစိုက်ဆိုသလို အမိန့်အမျိုးမျိုးပေး ကလေးစစ်သား စုဆောင်း၊ စစ်တပ် အင်အားကြီးအောင်လုပ်၊ သတင်းပေး အလိုတော်ရိတွေ မွေး၊ ပြည်သူကို ပြည်သူနှင့် သွေးခွဲ၊ ကျောင်းသားကို ကျောင်းသားနှင့်၊ သံဃာကို သံဃာနှင့်၊ တိုင်းရင်းသားကို ကိုင်းရင်းသားနှင့်ခွဲ၊ သွေးခွဲနည်းမျိုးစုံနှင့် ဒီမိုကရေစီ အင်အားစုနှိပ်ကွပ်ရေး စနစ်တကျ သင်တန်းပေး ဆောင်ရွက်နေချိန်၊ ရွေးကောက်ပွဲ ကော်မရှင်ရဲ့ ပါတီတွေအပေါ် အာဏာပြထားပုံတွေကလည်း မျိုးစုံ၊ အစည်းဝေး ၁နာရီထက် မကျော်ရ၊ လူ ၅၀ ထက်မပိုရ၊ ပါတီကြေညာချက်န/သ ပါမှ ထုတ်စသဖြင့် အမျိုးမျိုးချုပ်ကိုင်ထားတဲ့ အချိန်လည်း ဖြစ်တယ်။

ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂအစည်းအဝေးကြီးမှာ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးက ဖမ်းဆီး ထားတဲ့ ကျောင်းသား၊ နိုင်ငံရေးသမားတစ်ဦးမှ မရှိကြောင်း၊ တိုင်းပြည် ဖျက်ဆီးသူ၊ ပြည်ထောင်စုပြိုကွဲအောင် လုပ်သူ၊ တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးကို ပျက်ပြားအောင် လုပ်သူ၊ ဆူပူလိုသူတစ်စု ကိုသာ ထိန်းသိမ်းထားခြင်းဖြစ်တယ် ဆိုပြီး ပြောဆိုနေတာပါ။ ၈၈ - ဒီမိုကရေစီအရေးတော်ပုံကြီးကို ဖြတ်သန်းခဲ့ကြတဲ့သူတွေ၊ ဖြတ်သန်းနေဆဲသူ တွေ၊ ဖြတ်သန်းကြဦးမယ့်သူတွေ အားလုံးသိကြပါတယ်။

အာဏာရှင်က ပြည်သူကို ပေးတဲ့ လက်ဆောင်တစ်ခုကတော့ ရလိုက် တယ်လို့ ယုံကြည်မိတယ်။ အဲဒါကတော့ …

'အာဏာရှင်ရဲ့ ပြောဆို ပြုမူပုံတွေဟာ ပြည်သူ့အတွက် ညီညွတ်ရေးကို ပိုလို့ ရစေခဲ့တဲ့ လက်ဆောင်လို့ပဲ မှတ်ယူမိတော့တယ်'

ဖမ်းဆီးခံထားရတဲ့ ကျောင်းသားတွေလည်း ရှိ၊ ဆက်လက် ဖမ်းဆီးဦးမယ် ဆိုတဲ့ သဘောကိုလည်း ထင်သာမြင်သာ ပြထားတယ်။ အဲဒီလို အဖက်ဖက်က ဖိနှိပ်ထားတဲ့ အချိန်မှာပဲ ငြိမ်းချမ်းရေးကို လိုလားကြတဲ့ ပြည်သူ၊ ကျောင်းသား လူငယ်များဟာ တိုင်းပြည်အတွက် ဖမ်းဆီးထားသူတွေ ပြန်လွှတ်ပေးရေး၊ အာဏာရှင် အလိုမရှိ၊ ကျောင်းသားသမဂ္ဂဖွဲ့စည်းရေး၊ ငြိမ်းချမ်းရေး နိုဗယ်လ်ဆုရှင် လွှတ်ပေးရေး စတဲ့ တောင်းဆို ဆန္ဒဖော်ထုတ်မှုတွေအပေါ် ကန့်ကွက်သူမရှိ ထောက်ခံခဲ့ကြတယ်။ ညီညွတ်ခဲ့ကြတယ်။ ပေါင်းစည်းဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။

ဆွီဒင်နိုင်ငံသား အဲဖရက်နိုဗယ်လ်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်၊ စံနှုန်းအချက်အလက် များနဲ့ ပြည့်စုံရုံသာမက၊ နိုဗယ်လ်ဆုရဲ့ တန်ဖိုးကို ပိုလို့ တိုးမြှင့်ပေးနိုင်တဲ့ အမျိုးသား ခေါင်းဆောင်ကြီး၊ လွတ်လပ်ရေးဖခင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရဲ့သမီး၊ ဒီမိုကရေစီ ခေါင်းဆောင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကို ဆုရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့က ရွေးချယ်ကြောင်း ကြေညာပြီးချိန်က စခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့သော နိုဗယ်လ်ထောက်ခံ ဆန္ဒပြပွဲ ထုတ်ဖော်မှု ပါ။ ၁၉၉၁ ခု၊ ဒီဇင်ဘာ ၉ရက်၊ မနက်ပိုင်း ၇နာရီခွဲလောက်မှ အင်းစိန် ဟီးနီးဂိတ်သို့ ရောက်တယ်။ ကျောင်းသွားဖို့ တစ်ယောက်တည်း ကားစောင့်နေချိန်၊ နံပါတ်(၈) ကားပေါ်မှ ဘိုဘိုဟန်က …

'ဟေ့လူ… လာ၊ တက်'

လို့ လှမ်းခေါ်တယ်။ ကားပေါ်ရောက်မှ ရန်နိုင်နှင့် ဆန်နီကိုပါ အတူတွေ့ တယ်။ ဒီ့အရင်က အကြိမ်များစွာ တွေ့ထားခဲ့ကြသေးတယ်။ အခြေအနေကို ကျွန်တော်က စ,မေးတယ်၊ ဘိုဘိုဟန်က…

'အားလုံး အဆင်သင့်ပဲ၊ ကားဆင်းမှ ဆက်ပြောမယ်'

ဟု ဆိုကာ နှုတ်ခမ်းရှေ့ လက်ညှိုးထောင်ပြတယ်။ စံရိပ်ငြိမ်မှာ ဆင်း လမ်းလျှောက်ရင်း အလုပ်လုပ်ကြတယ်။ တစ်ညလုံး လုပ်လာခဲ့တဲ့ လက်နက်တွေ လို့ ဆိုတယ်။ တို့အတွက် လက်နက်တွေက ဒီစာရွက်တွေရယ်၊ ပါးစပ်ရယ်၊ စိတ်ဓာတ်တွေက အဓိကပဲလေကွာလို့ ကျွန်တော်က ဆိုလိုက်တယ်။ အားလုံး မငြင်း ကြဘဲ စာရွက်တွေ ခွဲယူလိုက်ကြတယ်။ အစီအစဉ်ကနံရံမှာ ကပ်မယ်၊ စာသင်ခန်း တွေထဲမှာ ထားခဲ့ကြမယ်။ ကျောင်းသားအများစုလက်ထဲရောက်ဖို့ လိုမယ် စသည်ဖြင့် ပြောရင်း လျှောက်လာခဲ့ကြ တယ်။

ကျောင်းဝင်းအတွင်းရောက်သည်နှင့် နှစ်ယောက်စီ လူစုခွဲခဲ့တယ်။ အတော်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ခက်ခဲတဲ့ အခြေအနေပါလားလို့ သုံးသပ်မိတော့တယ်။ အခွင့်မသာဖြစ်နေတယ်။ အရပ်ဝတ် လုံခြုံရေးအင်အား မနည်းပါလားလို့ သတိထားမိတယ်။ မနက် ၁၀ နာရီလောက်ထိ စာသင်ခန်းထဲ ထားခဲ့တဲ့ အလုပ်တစ်ခုပဲ လုပ်ရသေးတယ်။ ကျန်တဲ့သူတွေကတော့ မသိ။ တစ်ယောက်တည်း လျှောက်လာချိန် ဆန်နီနှင့် ပြန်တွေ့ကြတယ်။

'ဟေ့လူ… သတိထားတော့၊ ဘိုဘိုဟန်ကို အဓိပတိလမ်းပေါ်မှာ သူခိုး… သူခိုးဆိုပြီး ဝိုင်းထုခေါ်သွားပြီ'

ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲဖြစ်သွားတယ်။ အောင်မြင်အောင် ဆက်လုပ်ရတော့မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်က ပိုဖြစ်ခဲ့တယ်။ တစ်ယောက်မိသွားရင် အဖမ်းခံရဖို့က သေချာနေပြီဆိုတဲ့ အသိနဲ့ပါ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျန်တဲ့ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် ပြန်ဆုံဖြစ်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပစ်ကွင်းကို စ,တွေ့ကြတယ်။ ကျောင်းသား အားကစားပွဲတော်ကျင်းပနေတဲ့ RC Hall အတွင်း ရှိသမျှ ကျည်ဆန်အကုန် ထုတ်သုံးကြရမယ်။ အဲဒီမှာ အဆုံးသတ်ကြမယ်ပေါ့။ လူခွဲပြီး အပေါ်ထပ်မှ ကြဲချလိုက်တဲ့ ကျည်ဆန်မိုးက ကျောင်းသားတော်တော်များများရဲ့ နှလုံးကို တိုက်ရိုက်သွားထိတော့တယ်။ အောင်မြင်ပါသည်။ အလုအယက်ကို ဝင်လုယူကြသည်။ မျှဝေနေတာတွေကိုလည်း တွေ့ရတယ်။ အိမ်အပြန် လက်နက်တွေအဖြစ်လည်း အသုံးပြုချင်သူများကိုလည်း တွေ့ရတယ်။ ကမ္ဘာကြီးက နိုဗယ်လ်အခမ်းအနားကို ဘယ်လိုကျင်းပမလဲ စိတ်ဝင်စားနေချိန်၊ တို့ကျောင်းထဲမှာလည်း မနက်ဖြန် ကျင်းပမယ်ဆိုတဲ့ လက်နက်ကြီးတွေ အဖြစ်နဲ့ပေါ့။

ဒီဇင်ဘာလ ၁၀ရက်နေ့မှာ အဆင်သင့်ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ တိုက်ပွဲအတွက် ဘယ်လိုဆင်နွှဲမလဲ၊ ညနက်သည်ထိ စဉ်းစားခဲ့ပြီးသား။ မဆလကို တိုက်တဲ့ အကွက်တွေကိုပဲ ပြန်အသုံးချဖြစ်ခဲ့တယ်။ ကိုယ်ယောင်ပြောင်းလို့ လွယ်တဲ့ စပို့ရှပ်နှင့် တိုက်ပုံ၊ လက်ကိုင်ပဝါအကြီးစား၊ လွယ်အိတ်ကို ကြိုးထုံး၊ ပုဆိုးတိုတိုဝတ်၊ တိုက်ပွဲဝင်ပြီးရင် တိုက်ပုံချွတ်၊ လက်ကိုင်ပဝါဖြည်၊ လွယ်အိတ်ကြိုးဖြည်၊ ပုဆိုး ရှည်ရှည်ပြန်ပြင်ဝတ် စတဲ့ အလေ့အကျင့်တွေက စစကို ဖြတ်သန်းခဲ့ကြတဲ့သူတွေဆီမှာ ရှိကြပြီးသားပါ။ မနေ့က ချိန်းထားခဲ့တဲ့ RC ရှေ့ကို ၁၀ နာရီခွဲမှာ ရောက်လာပါပြီ။ ကိုယ်ဖျောက် တပ်သားတွေ အကြည့်ချင်း အင်အားစုလိုက်ကြတယ်။

'ဟေ့လူ… ဝါးလုံးရှာ'

လို့ ပြောရင်း ဆန်နီ၊ ထွန်းထွန်းသန်း RC အပေါ်ထပ်ကို တက်သွားကြ တယ်။ အဓိပတိလမ်းပေါ်မှာ ကျွန်တော်ရှိနေခဲ့တယ်။ ဆန်နီက ဝါးလုံးထိပ်မှာ ကျောင်းသားအလံ စ,ချည်နေချိန်မှာပဲပွဲစကြတော့တယ်။ဘယ်သူတွေပါလိမ့်၊ဘယ်သူတွေလုပ်တာလဲဆိုတာ သိချင်ကြတယ်။ ကျောင်းသားအစစ်တွေမှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့လည်း သံသယရှိခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် စတင် ပစ်ခတ်လိုက်တဲ့ စကားလုံး အမှန်တရားတွေဟာ သံသယကို

ရှင်းစေခဲ့တော့တယ်။ အတော်လေး ဖောက်ခွဲ လိုက်ကြတဲ့အချိန်မှာပဲ ဆန်နီရဲ့ ပစ်ချက်က ပိုထိမှန်သွားတယ်။

'ငြိမ်းချမ်းရေးကို လိုလားတဲ့ ကျောင်းသား၊ ကွမ်တမ်သီအိုရီကို သီးစစ်(စ်) လုပ်နေတဲ့ ဂုဏ်ထူးတန်း ရူပဗေဒကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို သူခိုး…သူခိုးလို့ အော်ပြီး ဝိုင်းဖမ်းကြတယ်။ ဒါ တို့ကျောင်းသားတွေကို စော်ကားတာပဲ။ ဒါကြောင့် သပိတ်မှောက်ကြရမယ်''

စတဲ့ စကားလုံးတွေဟာ ကျောင်းသားအစစ်တွေလို့ သဘောပေါက်ကုန်ကြတော့တာပါပဲ။ ကျွန်တော်လည်း အားကောင်းကောင်း အသံလက်နက်နဲ့ အတူ (အသံပြဲကြီးနဲ့ ငယ်သံပါအောင်ကို အော်ပြီး)…

'တို့ကျောင်းသားတွေ ထောက်ခံတယ်၊ ညီတယ်ဆိုရင် ညီညွတ်ရေး လက်နက်အဖြစ် လက်ခုပ်တီးကြရအောင်၊ တီးပေးကြပါ…တီးပေးကြပါ…'

ဆိုတဲ့ တိုင်ပင်နှင့်အတူ လက်ခုပ်လက်နက်၊ တို့အရေး…တို့အရေးဆိုတဲ့ လက်နက်တွေနှင့်အတူ အားလုံး အောင်မြင်အောင် ပစ်လိုက်နိုင်ကြတော့တယ်။

၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာ ၁၁ရက်၊ မိုးမလင်းခင်မှာပဲ ရာအိမ်မှူးအပါအဝင် SB လေးယောက်က 'ခဏ၊ မေးစရာရှိလို့' ဆိုပြီး ခေါ်သွားခြင်းကို ခံခဲ့ရတယ်။ ၄၅လမ်းရုံးက SB ရုံးအပေါ်ထပ်မှာ လက်ထိပ်ခတ်ထားတယ်။ ည ၈နာရီခွဲလောက် မှာပဲ ခေါင်းစွပ်စွပ်ပြီး လေးဘီးကားပေါ် တင်ပြီး အောင်သပြေ စစ်ကြောရေးစခန်းကို ရွှေ့လိုက်တယ်။

'မျိုးမြင့်… မင်းတို့ အောင်မြင်သွားပြီကွ၊ မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံး ကျောင်းတွေ ပိတ်ထားလိုက်ပြီတဲ့'

SB တစ်ယောက်က ပြောတာ ကြားလိုက်ရတာပါ။

'ဒီကနေ့ရော ဆက်ဖြစ်သေးလား'

လို့ ကျွန်တော့်အမေးကိုတော့…

'အေး'

တဲ့။ ကျွန်တော် ဘာမှ မမြင်ရ၊ မကြားရတော့ပါ။ အဲဒီအချိန်ရဲ့ ကြမ်းခင်းဈေးကတော့ ၃နှစ်၊ ၅နှစ်ပေါ့။ ဈေးအကြီးဆုံးဆို ၇နှစ်လို့ပဲ ထင်ခဲ့တာရော။ အမှတ် (၂) စစ်ခုံရုံးရဲ့ စာအိတ်ဖောက် ပြစ်ဒဏ် အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ် ၁၅နှစ် ချလိုက်ချိန်မှာ တွေးဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဒီအာဏာရှင်ရဲ့ သက်တမ်း ဒီလောက် မကြာပါဘူးကွာ ဆိုတဲ့ အတွေးတွေဟာလည်း တကဲတက်စင်အောင် လွဲသွားခဲ့တယ်။

၂၂နှစ် ပြည့်မြောက်ခဲ့ပြီဖြစ်တဲ့ ၂၀၁၃ရဲ့ ဒီဇင်ဘာသည်လည်း မထူးခြားသော နိုဗယ်လ်ဆုရှင်ကိုယ်တိုင်လည်း လွှတ်တော်အချုပ်ထဲများ ရောက်နေရောသလားလို့ တွေးဖြစ်နေတုန်းပဲ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

၁၉၉၁၊ ဒီဇင်ဘာလတွင်း ထောင်ထဲ ရောက်သွားခဲ့ပုံ၊ နေထိုင်ခဲ့ရပုံ၊ အစား အသောက်၊ ကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက်မှုတွေကို ဒီနေ့အချိန်ထိ မှတ်မိနေတယ်၊ ပြောပြချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဘ ဦးဝင်းတင်ရဲ့ 'ဘာလဲဟဲ့ လူ့ငရဲ' ဆိုတဲ့ စာအုပ်က အတော်လေး လုံလောက်နေပါပြီ။ ပြန်လည် သတိရစရာ၊ တမ်းတစရာဆိုလို့ အတူနေ ခဲ့ကြရတဲ့သူတွေတောင် တွေ့မှ၊ တိုက်ဆိုင်မှ အနည်းအကျဉ်းလောက်ပဲ ပြောဖြစ်ကြ တော့တယ်။အတူနေခဲ့သူများနဲ့ပတ်သက်သူများကတော့အမှတ်တရဖြစ်ကြပါလိမ့်မယ်။ ကိုယ်ပိုင် ပြန်လည်ခံစားမှုလေးကို အသိအမှတ်ပြုပေးပါလို့ပဲ တောင်းဆိုချင်ပါတယ်။

၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလမှာ ကျွန်တော်က တတိယနှစ် တက်နေတဲ့ မြန်မာစာကျောင်းသား၊ ပထမဦးဆုံး ထောင်ထဲရောက်တဲ့ ရက်က ဒီဇင်ဘာ ၁၃ ရက်၊ သီးသန့်ထောင် (၁)ဆောင် အောက်ထပ် (၁၃)ခန်းမှာ။ ၁-ဆောင်လို့ ခေါ်ရတာက နဂိုက အဆောင်၊ မကြာသေးခင်ကမှ အောက်ထပ်ကို တိုက်ခန်းဖွဲ့ထားလို့ပါ။ ၂-ဆောင်လည်း အလားတူ။ ၁ ခန်းကနေ ၁၂ ခန်းထိ။ နောက်ခြမ်းကျတော့ ၁၃ ခန်း ကနေ ၂၄ ခန်းအထိ။ တစ်ခြမ်းကို ၁၂ ခန်းစီနဲ့ ရှေ့နောက် ၂၄ ခန်း။ အဲလို တည်ဆောက် ထားတယ်။ ၁ခန်းနဲ့ ၁၂ ခန်း။ ၁၃ခန်းနဲ့ ၂၄ ခန်း။ အစွန်ခန်းတွေက ကျန်တဲ့ အခန်းတွေထက် ပိုကျယ်တယ်။ အဲဒီ ၁၃အခန်းကို စရောက်တယ်။ ကျန်အခန်း တွေက ၉ ပေပတ်လည်လောက် ရှိပြီး။ ၁၃ခန်းကတော့ ၁၈ ပေလောက် ရှိတယ်။ အတူနေ ၁၀ ယောက်က မှတ်မိသလောက် မိုးမောင်မောင်၊ ညီညီထွန်း၊ အဲဒီလောက်ပဲ ကျွန်တော်သိတယ်။ ကျန်တဲ့သူတွေကိုတော့ မသိဘူး။ သူတို့ချင်း သိနှင့်ပြီးသား ကလည်း များကြတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ထဲကတော့ သေချာတဲ့ကောင် ထောင်ကျ မယ့်ကောင်လို့ ကျွန်တော့်ကို အပိုင်တွက်ထားသူတွေ ရှိကြတယ်။

၁၆ရက်နေ့မှာ ထောင်မှ လာထုတ်ပြီး စစ်ကြောရေးစခန်းပြန်ပို့၊ မရမ်းကုန်း တရားသူကြီး၊ SB မှ အရာရှိ၊ အခြားတစ်ဦးတို့က ဗွီဒီယိုမှတ်တမ်းတင်၊ ဘိုဘိုဟန်နှင့် တွေ့ပေး၊ ကိုယ်လည်း ဖြောင့်ချက်၊ ရည်ရွယ်ချက်၊ လုပ်ခဲ့ပုံ အကုန်ပြောရတယ်။ ပြောခဲ့တယ်။ ၁၇ရက်နေ့ ပြန်ပို့ခံရတယ်။ ၁၃ခန်းတော့ မဟုတ်တော့ဘူး။ အခန်း မမှတ်မိတော့ပါ။ ၁-ဆောင်နောက်ခြမ်းအလယ်လောက်မှာ ၉-ပေပတ်လည်အခန်း တွင်း မှတ်မိသလောက် လူတွေက ဇေယျ၊ ကျော်ကြီး၊ ဘိုဘို(သိန်းနိုင်)၊ ကိုဝ (ရဲနိုင်ဝင်း)၊ သက်ထွန်း၊အံ့ဖွယ်ကျော်၊နေဝင်းသိန်း(RIT)အခန်းနဲ့လူက ပြည့်နေတယ်။ခေါ်ချင်ရာကို ခေါ်၊ ကြိုက်တဲ့အချိန် ခေါ်၊ လိုက်ကြရတယ်။ တိုက်ခန်း အားလုံး လူအပြည့်။ နံရံရယ်၊ သံတိုင်ရယ်၊ သော့ရယ်၊ ထောင်ဝန်ထမ်းတွေရဲ့ အသံ၊ တစ်ခန်းချင်းထုတ် ကြိုက်သလိုလုပ်၊ ကျန်အခန်းတွေက မတွေ့ရ၊ မမြင်ရတော့ ဘာအကူအညီမှ မပေးနိုင်ကြဘူး ဖြစ်ကြရတယ်။ ကြားရင်တောင်မှ အပြင်းထန်ဆုံး ထောင်ဆူပူမှု၊

ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ အဓိပတိလမ်းပေါက်ဝတည့်တည့်တွင် ထွန်းထွန်းသန်း ခုန်ဆင်း လိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့ပါ လိုက်ဆင်းမယ်ထင်ပြီး သူ စောင့်နေသေးသည်။ ကျွန်တော် တို့ ဆင်းဖို့ လုပ်နေတုန်းမှာ ကားက ထွက်သွား၏။ ဒီမှာတင် ကျွန်တော်နှင့် ထွန်းထွန်းသန်း လူချင်းကွဲသွားသည်။

နောက်မှ သတင်းပြန်ကြားရတာက သွားအတုတပ်၊ မျက်မှန်အထူကြီး ဝတ်ပြီး ရုပ်ဖျက်ထားသော ကျောင်းအဝင်ပေါက်မှာပင် ထောက်လှမ်းရေးများက ဝိုင်းဖမ်းကြသည်။ ထွန်းထွန်းသန်းက ရုန်းကန် ထိုးကြိတ်ပြီး ထွက်ပြေးလွတ်မြောက် သွား၏။

ဆန္ဒပြရန် အသင့်ဖြစ်နေသော ကျောင်းသားထုကြီးနှင့်
ဒုတိယနေ့ လှုပ်ရှားမှု

အီကိုပေါက်ရောက်တော့ ကားပေါ်မှ ဆင်းဖြစ်သည်။ အဝင်ဝတွင် စားပွဲ များ ချပြီး ဆရာမများနှင့် မျက်နှာစိမ်းများ ထိုင်နေ၏။ ကျွန်တော်က ကျောင်းသား ကဒ်ပြားပြပြီး ဝင်ရမည့်အစား သင်္ချာဆရာ ဆရာခြယ်၏ သား ဆရာ ဦးမြင့်သိန်းနှင့် ရောပြီး စကားပြောနေလိုက်၏။ နောက်ထပ် ဝင်လာသော ကျောင်းသားတွေကို ကဒ်ပြားစစ်၊ လက်မှတ်ထိုးခိုင်းနေ၍ ကျွန်တော့်အပေါ် အာရုံလျော့သွားကြသည်။ တကယ်တမ်း စစ်ဆေးကြည့်လျှင် ကျောင်းသားကဒ်မှ ဓာတ်ပုံနှင့် ကျွန်တော့်ပုံ မှာ တခြားစီဖြစ်နေသည်။

ကျောင်းသားတွေကတော့ အစုလိုက်…အစုလိုက် အသင့်ရှိနေကြသည်။ အုပ်စုလိုက်ပင် ညာသံပေးပြီး လက်ခုပ်တွေ တီးနေကြသည်။ ဆရာ၊ ဆရာမတွေက လက်ခုပ်မတီးဖို့၊ စာသင်ခန်းတွေဆီ ဝင်ဖို့ လိုက်ပြီး မေတ္တာရပ်ခံနေသည်။ ကျောင်း သား၊ ကျောင်းသူအားလုံးက ဦးဆောင်လှုပ်ရှားမည့်အဖွဲ့ကို စောင့်ကြိုနေကြသည်။ ဒီလို တက်ကြွမှုမျိုးကို ကျွန်တော် မကြုံဘူးပေ။ လေးငါးယောက်လောက်ဖြင့် တရားဟော လူစုပြီးမှ ပွဲဖြစ်တာမျိုးပဲ ကြုံဖူးသည်။ အခုတော့ တရားဟောပြီး စည်းရုံးနေစရာမလို။ ကျောင်းသားများက လက်ခုပ်သြဘာပေးပြီး တရားဟောမည့် သူကို ဖိတ်ခေါ်နေကြ၏။

'ဟေ့ကောင် အေးသိန်း၊ အလံ…အလံ'

'ရှိတယ်၊ ဝါးလုံးသွားရှာနေလို့'

ဟု ပြောသည်။ မနေ့က ချိန်းထားသော ၁ဝနာရီအချိန်ထက် ကျော်နေပြီ ဖြစ်၍ စောင့်မနေနိုင်တော့ပေ။ လက်ကိုင်ပဝါကို စည်း၊ ဦးထုပ်အပြာကို ဆောင်းကာ ရှပ်ဒေါင်းအလံအား RC ပေါင်းမိုးမှာ ချိတ်ဆွဲလိုက်သည်။ အပေါ်သို့ ကျွန်တော် မရောက်သေးချိန်မှာပင် လက်ခုပ်သံတွေ ဟိန်းဟိန်းထသွားပြီး အဓိပတိလမ်းမပေါ် မှာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကျောင်းသားတွေ ဖွေးသွားတော့၏။

ဒီနေ့အဖို့မှာ ဂိတ်ပေါက်ဝမှာ လူစစ်ဆေးသောကြောင့် စိုးရိမ်သော ကျောင်းသားများက အိမ်သို့ လှည့်ပြန်သွားကြမှာ သေချာသည်။ ကျောင်းထဲအထိ ဝင်လာကြသူများမှာ ဆန္ဒပြပွဲကို စိတ်ဝင်စားကြသူများပင် ဖြစ်သည်။

အေးသိန်းက ပြေးလာပြီး ဝါးလုံးကို လှမ်းပေးလိုက်သော်လည်း ဝါးလုံးမှာ အတော်ရှည်နေ၏။ အလံကို ချည်ပြီး ထောင်မည်အလုပ်တွင် သိမ်းဆွေ ကျွန်တော့်ထံ ပြေးလာပြီး…

'ဟေ့ကောင်… ပြောင်းပြန်ကြီးဖြစ်နေတယ်'

ဟု ပြောမှ အတည့်ပြန်ချည်ရသည်။

ကျွန်တော်က မနေ့ညနေက ဘွဲ့နှင်းသဘင်ခန်းမမှာ တိုင်းမှူး ဗိုလ်ချုပ် မျိုးညွန့်က ဆရာတွေကို အစည်းအဝေးခေါ်ပြီး ကျောင်းသားနှင့် ဆရာ ရန်တိုက်ပေး ဖို့ လုပ်သည့်အကြောင်း၊ ဆရာတွေအနေဖြင့် စစ်အစိုးရအလိုကျမလုပ်ဘဲ ကျောင်းသား များနှင့် ပူးပေါင်းကူညီကြဖို့ တရားဟောသည်။ ကျွန်တော်အလှည့်ပြီးတော့ နောက် တစ်ယောက်တက်လာသည်။ ကျွန်တော် မနေ့က ချုပ်ပြီး လွှင့်ပစ်ခဲ့သော မျက်နှာဖုံး အား စွပ်ကာ အဲဒီလူ တရားဟော၏။ မျက်နှာဖုံးအား သူ ဘယ်လိုကောက်ရသွား သည် မသိ။ သည့်နောက် တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် တရားတွေ ဟောကြသည်။

နေ့လယ်လောက်မှာ ကျောင်းသားတွေအားလုံး ကျောင်းဝင်းအတွင်းက အမြန်ဆုံး ထွက်ခွာပေးဖို့ ပါမောက္ခချုပ်က လော်စပီကာဖြင့် ပြောသည်။

ကျွန်တော်လည်း ဒေါသဖြစ်သွားပြီး ဦးညိုမြရဲ့ 'ငရဲခွေးကြီး လွှတ်နေပြီ' ဆောင်းပါးအကြောင်းကို တရားထဲထည့်ဟောကာ၊ အခု ပါချုပ်ကြီးလည်း ဦးညိုမြ ပြောတဲ့ ငရဲခွေးကြီး ဖြစ်နေပြီဗျဟု ပြောလိုက်သည်နှင့် လက်ခုပ်သံတွေ တဖြောင်း ဖြောင်းဖြစ်သွားတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့တွေ ဆန္ဒပြပွဲကို ရပ်ဆိုင်းပြီး လူစုခွဲဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ လူစုခွဲနေချိန်မှာပင် ဘွဲ့နှင်းသဘင်အနောက်ဘက်ပေါက်မှ တီအီးကားကြီးများ လီဗာ မြှင့်တင်ပြီး ဝင်ရောက်လာကြတော့သည်။

ကျောင်းဝင်းအတွင်း ငရဲတမျှ ဆူညံပွက်လောရိုက်သွားသည်။ စစ်သားတွေ က တွေ့ရာမြင်ရာ တုတ်နှင့် လိုက်ရိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်လည်း ခြံစည်းရိုးဝင်းကို ကျော်ပြီး ရတနာဆောင်ထဲ ရောက်သွားရသည်။ မိန်းကလေးနှစ်ဦးက ကျွန်တော့်ကို သူတို့အခန်းထဲ ခေါ်သွင်းထားလိုက်သည်။ နောက် မိန်းကလေးနှစ်ဦး ထပ်ရောက် လာပြီး ရေတိုက်သည်။ ထမင်းမစားရသေးမှန်း သိသွားတော့ လက်ဖက်ထမင်းသုပ် ကျွေးသည်။ ကျွန်တော့်လိုပင် ရတနာဆောင်၏ အခန်းထဲ၊ အိမ်သာထဲ၊ မျက်နှာ ကြက်များပေါ်တွင်

စုစုပေါင်း ပုန်းအောင်းနေသည့် ကျောင်းသား ၁၀ယောက်ခန့် ရှိမည်ထင်သည်။

ကျောင်းဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ရိုက်နှက် ဖမ်းဆီးပြီး ကျောင်းသား ရာနှင့်ချီကာ အင်းစိန်ထောင်သို့ ပို့လိုက်ကြသည်ဟု သိရသည်။ စစ်ဆင်ရေးကို ကွပ်ကဲသူမှာ တပ်မ(၆၆)တပ်မှူးဖြစ်သော ဗိုလ်ချုပ် ဝင်းမြင့်ဖြစ်သည်။ အမိန့်ပေး သူက ရန်ကုန်တိုင်း တိုင်းမှူး ဗိုလ်ချုပ် မျိုးညွန့်ဖြစ်သည်။

ပုန်းအောင်းနေသော ကျွန်တော်တို့သည် ဝန်ထမ်းများနှင့် အတူရောပြီး ကျောင်းတွင်းမှ ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ အင်းစိန် ပြန်ရောက်ချိန်မှာ တော်တော်များများ ရှောင် တိမ်းနေကြ၏။ မျိုးမြင့်ကိုတော့ မနေ့ညကတည်းက လာဖမ်းသွားသည်ဟု သိရ သည်။ ကျွန်တော့်အိမ်ကိုလည်း စစ်တပ်ဖြင့် ဝိုင်းကာ ဝင်ရောက်ရှာဖွေပြီး အိမ်မှ လူများကို ခေါ်ဆောင်သွားသည်ဟု ကြားရသည်။ ကျွန်တော်နေသော မင်္ဂလာတောင် ညွန့်အိမ်၊ အင်းစိန်က အဘိုးအိမ်နှင့် အစ်မအိမ် အားလုံးကို မွှေနှောက်ရှာကြသည်ဟု သတင်းကြားသည်။

နောက်တစ်နေ့ ၁၂ရက်နေ့တွင် ဆူးလေနှင့် ကုန်ဈေးတန်းဘက်ကို သွား ပြီး ကျွန်တော်တို့လူများနှင့် အချိတ်အဆက်လုပ်ကြည့်သေးသည်။ ကျွန်တော်တို့ချင်း လုံးဝ အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားသည်။

နောက်တစ်နေ့ ရထားဖြင့် မော်လမြိုင် ဖားအောက် တောရသို့ သွားရောက် ကာ တိမ်းရှောင်နေခဲ့သည်။ အခြေအနေမကောင်းပြန်သဖြင့် မုဒုံရှိ ဝင်းစိန်တောရ သို့ သွားရောင်ရပြန်သည်။ ထိုသို့ ရှောင်တိမ်းနေစဉ်မှာပင် ကျွန်တော် သုံးရက် တည်းခဲ့သော ဖားအောက်အိမ်မှ အိမ်ရှင်၏ သမက်ကို စစ်တပ်က ဖမ်းဆီးသွား၏။ ထိုသူ၏ အမျိုးသမီးကလည်း ကိုယ်ဝန်က အရင့်အမာကြီးဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ပင် ကျွန်တော်လည်း ဆက်မတိမ်းရှောင်တော့ဘဲ ၂၁၀-တပ်ရင်းက လာရောက် ဖမ်းဆီးသည့်အချိန်တွင် အဖမ်းခံလိုက်တော့သည်။ တပ်အချုပ်ခန်းမှ တစ်ဆင့် မော်လမြိုင် စစ်ထောက်လှမ်းရေး(၅)တွင် ချုပ်နှောင် စစ်ဆေးကြသည်။ ထိုမှ ရန်ကုန်ကို ပြန်ခေါ်လာပြီး ထောက်လှမ်းရေး(၅)မှတစ်ဆင့် ထောက်လှမ်းရေး(၆)ဆီ လွှဲပေး၏။

ထောက်လှမ်းရေး(၆)တွင် လက်ထိတ်ကို နောက်ပြန်ခတ်ပြီး ခေါင်းစွပ် စွပ်ကာ တစ်ညလုံး နေသည်။ ညနေ ၆နာရီလောက်ဆို အချုပ်ခန်းမှ ခေါ်ထုတ်ပြီး စစ်ကြောရေးခန်းတွင် မနက် ၆နာရီထိုးသည်အထိ နေ့စဉ် စစ်ဆေး၏။ သုံးရက်တိတိ ထမင်းမကျွေးဘဲ ထားပြီး ရေနှစ်ခွက်ခန့်သာ တိုက်သည်။

အင်းစိန် သီးသန့်အကျဉ်းထောင်သို့ ပို့ခြင်း

ဒီဇင်ဘာ ၂၇ရက်တွင် အကျဉ်းထောင်သို့ ပို့လိုက်၏။ သီးသန့် အကျဉ်း ထောင်

www.burmeseclassic.com

၁-ဆောင်အရှေ့ခြမ်း၊ အခန်းနံပါတ်(၉)တွင် ကျွန်တော့်ကို ထည့်ထားသည်။ ၉ပေပတ်လည် အခန်းကျဉ်းထဲတွင် အမှုတွဲစုစုပေါင်း ၆ ဦး နေထိုင်ရသည်။ ဆီး နှင့် ဝမ်းသွားရန် အင်တုံ(ဂန်ဖလား)ကို နှစ်လုံးထက် ပိုမပေး။ ညောင်းညာလွန်း၍ တစ်ယောက်က လမ်းထလျှောက်လျှင် ကျန်သူများမှာ ခြေထောက်တွေ ကျုံ့ပြီး ထိုင်နေရ၏။ လူအားလုံးအတွက် ဖျာကြမ်းတစ်ချပ်သာ ရှိသည်။ အိပ်သောအခါ ဖျာကြမ်းအောက်ကို ဖိနပ်များထိုးပြီး ခေါင်းအုံးကာ အိပ်ရသည်။ အဝတ်အစားက လည်း မရှိ၊ အနံ့အသက်ကလည်း ဆိုးရွားလွန်းလှသည့်အပြင်၊ အပြင်မှာ မမြင်ဘူး သော သန်းကြီးမဟု ခေါ်သည့် ကြမ်းပိုးဖြူလေးများ၏ ကိုက်ခဲခြင်းကိုလည်း ခံရ သေးသည်။ အကျီချွတ်ပြီး သန်းကြီးမ ရှာရသည့်ဒုက္ခကလည်း မသေးလှ။

တစ်ခန်းနှင့် တစ်ခန်း စကားမပြောရ။ မနက် မိလ္လာချသည့်အခါ ၁၀မိနစ် ခန့် အချိန်ပေးသည်။ တစ်ခန်းနှင့် တစ်ခန်း စကားမပြောရ။ သွားတိုက်စရာမရှိ။ ဆပ်ပြာတိုက်စရာမရှိ။ နောက်ပိုင်းကျမှသာ ရွှေဝါဆပ်ပြာ လက်တစ်လုံးခန့်လောက် ပေးသည်။

ရေချိုးလျှင်လည်း ပန်းကန်ပြားကို အသင့်ကိုင်ထားရပြီး ခပ်ဆိုမှ ပန်းကန် ပြားအား ရေကန်ထဲ ထိုးထည့်ရသည်။ ချိုးဆိုမှ ကိုယ်ပေါ်ကို လောင်းချရသည်။ ငါးခါခပ်လောက် ပြီးမှ ချေး(ကျိုး)တွန်းရသည်။ ဆပ်ပြာတိုက်ရသည်။ ပြီးမှ ဆက်ချိုး ရသည်။

ကိုယ့်အခန်း ပြန်ရောက်သောအခါ အခြား ရေချိုးဆင်းသူများကို ချူးစမ်းလို ၍ အုတ်တိုက်၏ တံခါးဝနားကို မသိမသာ သွားရပ်ပြီး ကြည့်ကြသည်။ ဝါဒါက ကြည့်ခွင့်မပေး။ ဖျာကြမ်းများကို ကာထားရသည်။

အခန်းကျဉ်းထဲမှာ ၆ယောက်စလုံး တညီတညာတည်း ကျောခင်းပြီး အိပ်လို့မရ။ တချို့က စောင်းပြီး အိပ်ရသည်။ ခြေထောက်အောက် လွတ်သည့်နေရာ တွင် တစ်ယောက်အိပ်ရသည်။

ထောင်ကျ ရဲဘက်များက တစ်ခန်းချင်း ထမင်းလိုက်ထိုးသည်။ ပုံစံ ဒန်ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်စာ ထမင်းကို သံတိုင်ကြားမှ ထိုးပေးသည်။ ပုံစံငါးပိ အနည်းငယ်နှင့် တာလပေါ်ခေါ် ဟင်းရွက်ကြမ်းများ ထည့်ပြုတ်ထားသော အရည်ကို နို့ဆီခွက်ဖြင့် ခပ်ပြီး ပန်းကန်ထဲသို့ စောင်းထည့်ပေးသည်။ အစပိုင်းတွင် ငါးပိကို စားမရသော်လည်း ရက်ကြာလာသောအခါ ပုံစံငါးပိက ကျွန်တော်တို့အတွက် အလွန် တန်ဖိုးရှိလာလေတော့သည်။

ဆေးလိပ်အလွန်ငတ်ရသည်။ ထမင်းလာထိုးပေးသူများ သောက်သော လက်ကျန် ဆေးလိပ်တိုလေးများကို တောင်းပြီး သောက်ကြရသည်။ ထိုသူများက လည်း

ကျွန်တော်တို့ကို မပေးရဲ။ ဝါဒါတွေအလစ်မှာ ခိုးပြီး အခန်းထဲ ပစ်ထည့်ပေး တတ်ကြ၏။

ကျွန်တော်တို့အခန်းများသည် ညီစို့စို့အနံ့များဖြင့် အတိပြီးနေပြီး မှောင်ကုပ် ကုပ် အခန်းလေးများဖြစ်သည်။ တိရစ္ဆာန်ရုံမှ တိရစ္ဆာန်များ၏ အခန်းသည်ပင် ကျွန်တော်တို့ထက် အလင်းရောင်နှင့် လေဝင်လေထွက် ပိုကောင်းဦးမည် ထင်သည်။ အချုပ်ကျ ကာလများသည် အဆိုးရွားဆုံးသော ထောင်တွင်း ဖြတ်သန်းမှု ကာလများ ပင် ဖြစ်တော့၏။

ကြမ်းခင်းဈေး ၁၀နှစ် (သို့မဟုတ်) ကျောင်းသားများကို စီရင်ချက်ချခြင်း

၁၉၉၂ နှစ်၊ မတ်လ ၂၃ရက်နေ့တွင် ဝါဒါတွေမှ နာမည်တွေ ခေါ်ပြီး အသုတ်လိုက်...အသုတ်လိုက် ထောင်ဘူးဝသို့ ခေါ်သွား၏။ ဟိုရောက်တော့ စစ်ခုံရုံး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကြည်း-ရေ-လေ တံဆိပ်စုံဖွာ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးများက ခုံအမြင့်တွေမှာ ထိုင်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့က သူတို့ရှေ့ဘက် ခုံတန်းလျားမှာ ထိုင်ရသည်။ လူနာမည်တွေ ခေါ်ပြီး အမှုကို ဖတ်ပြသည်။ အပြစ်ရှိလား မေး၏။ မရှိဘူး ပြောပြော၊ ရှိတယ် ပြောပြော၊ အမိန့်ချမည်၊ နားထောင်ပါဟု ပြောပြီး စီရင်ချက်အမိန့်ကို ဖတ်ပြသည်။

ကျွန်တော်တို့အသုတ်တွင် ၁၅နှစ်နှင့် ၁၀နှစ်၊ နှစ်မျိုးပါသည်။ အမှုတွဲ က ၁၀ယောက်ကျော်၏။ တခြားအခန်းမှ ကျောင်းသားများကိုလည်း ထိုသို့ အတွဲ လိုက် ခေါ်ထုတ်ပြီး အမိန့်ချကြသည်။ အနိမ့်ဆုံး ကြမ်းခင်းဈေး ထောင်ပြစ်ဒဏ်မှာ ၁၀နှစ် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်၊ မောင်မှိုင်း၊ ဘိုဘိုဟန်တို့မှာ ၁၅နှစ်စီ ကျသည်။

အမိန့်ချပြီး အခန်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ အားလုံးက ရယ်ချင်သလိုမျိုး၊ နောက်ချင်သလိုမျိုး ခံစားကြရ၏။ သုံးနှစ်/လေးနှစ်ဆိုလျှင်တော့ အတော်ခံစားရဦး မည် ထင်သည်။ ၁၅နှစ်ဆိုတော့ ရယ်စရာဖြစ်နေ၏။ စစ်အစိုးရ နောက်ထပ်ခံလည်း သုံးလေးနှစ် သက်တမ်းပါပဲဟု ပြောပြီး ရယ်ကြသည်။ ဝမ်းနည်းမှု မဖြစ်ခဲ့ကြ။

ဘာပဲပြောပြော၊ ကျွန်တော်တို့ အမိန့်ချပြီးဖြစ်၍ အိမ်တွေက ထောင်ဝင်စာ လာတွေ့တော့မည်။ အစားဆင်းရဲ၊ အနေဆင်းရဲဘဝမှ လွတ်တော့မည်။ ရေချိုးလျှင် ရေလဲပုဆိုးလေး ရမည်။ သမံတလင်းပေါ်မှာ အခင်းလေးတွေ ခင်းအိပ်နိုင်တော့မည်။ ကျွန်တော်တို့ ထောင်ကျကာလ၏ ငရဲခန်းများပင် ဖြစ်ပြီး၊ ထောင်-ကျောက်ခေတ် ဟု ဆိုရမည်။

သည့်နောက်ပိုင်း နည်းနည်းပိုချောင်လည်လာသော ကာလများကို သံခေတ် ဟု ခေါ်သည်။ ယနေ့ကာလကို တော့ ရွှေခေတ်ဟု ခေါ်သည်။ ထောင်တွင်းမှာ တီဗွီကြည့်ခွင့်ရသည်။ ဂစ်တာတီးခွင့်ရသည်။ ပန်းချီဆွဲခွင့် ရသည်။ စာရေး၊ စာဖတ် ခွင့် ရသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်တို့တုန်းက ဆိုလျှင် စာရွက်ဆိုတာ ဝေလာဝေး။ စာဖတ်ချင် လျှင် ဆေးလိပ်ဖင်စီခံကို ဖြည်ပြီး စာဖတ်ကြရသည်။

ကျွန်တော့်ကို ၂၃ရက်နေ့တွင် အမိန့်ချပြီးနောက် ၂၅ရက်နေ့တွင်လည်း အခြားသူများကို ဆက်လက်၍ အမိန့်ချပြန်သည်။ ထောင်မကြီးဘက်တွင် အချုပ်ခံ နေရသည့် ကိုကိုကြီး၊ ဇော်မင်း၊ မြတ်စံတို့ကို အနှစ် ၂၀ ချသည်။ ထို့ကြောင့် 10D လှုပ်ရှားမှုတွင် ပါဝင်ပတ်သက်ခဲ့သော ၁၀၀ ကျော်အား ထောင်ချခဲ့သည်။ ကျောင်းသူ ၁၀ဦးခန့်လည်း ပါဝင်သည်ဟု ကြားရသည်။

အားလုံးကတော့ ထောင်ထဲမှာ အပြည့်နေကြရမည်ဟု မတွေးမိကြ။ အလွန်ဆုံး သုံးလေးနှစ်လောက်ပဲဟု မှတ်ထင်ခဲ့ကြသည်။

အမိန့်ချပြီးနောက် ဧပြီလ ၂၃ ရက်နေ့တွင် နဝတ၏ ၁၁/၉၂ အမိန့် ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထောင်ကျ အကျဉ်းသားအချို့ကို စစ်ကြောရေးလုပ်ကြသည်။ မေးခွန်းများ မေးခြင်း၊ လက်မှတ်များ ထိုးခိုင်းခြင်းတို့ကို လုပ်သည်။ ထိုသူများထဲမှ အချို့မှာ ၁၁/၉၂ ဖြင့် လွတ်မြောက်သွား၏။ 10D အုပ်စုထဲမှ ၅၆ ယောက်ခန့်ကို သုံးသုတ်ခွဲပြီး ပြန်လည်လွှတ်ပေးခဲ့သည်။

ထောင်အတွင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သော 10D ကျောင်းသားများကိုလည်း အခြား နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများနှင့်အတူ နယ်ထောင်များသို့ ပြောင်းရွှေ့ခြင်း ခံကြရသည်။ သရက်ထောင်သို့ ကိုကိုကြီး၊ ဇော်မင်း၊ လွင်ဦး၊ စိန်ကျော်ဦးနှင့် ကျွန်တော်တို့ ရောက်ခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် တောင်ငူထောင်ကနေ ဘိုဘိုဟန် ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့ 10D ကျောင်းသား ၄၆ဦး၊ မိန်းကလေး ၃ဦးတို့သည် ထောင်များအတွင်း၌ အမျိုးမျိုး အသင်းရဲခံ၊ အနှိပ်စက်ခံဘဝဖြင့် တစ်နှစ်ပြီး တစ်နှစ် လွတ်မြောက်လိမ့်နိုးဖြင့် နေခဲ့ကြသော်လည်း မလွတ်မြောက်ခဲ့ကြ။ အားလုံးလိုလို (အနည်းငယ်သော ထောင်လွှ ရက်မှ လွဲ၍) နှစ်အပြည့်နေခဲ့ကြရသည်။ ကျွန်တော်သည် ၁၀ နှစ်ကြာအောင် ထောင် တွင်းမှာ နေခဲ့ရသည်။

လွတ်ရက်စေ့သော်လည်း ကိုကိုကြီး၊ ကိုဇော်မင်း၊ ဘိုဘိုဟန်၊ မောင်မှိုင်း၊ မြတ်စံတို့မှာ ပုဒ်မ ၁၀(က)ဖြင့် ထပ်မံ ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ခြင်း ခံခဲ့ရကြရသည်။ ၄င်းတို့အား ၁၄နှစ်ကျော် ပိတ်လှောင် အကျဉ်းကျခံစေပြီးမှ ၂၀၀၅ခုနှစ်တွင် ပြန်လည် လွှတ်ပေးခဲ့၏။

10D ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှုမှာ စစ်အစိုးရလက်ထက်တွင် ပြင်းပြင်း ထန်ထန် တုံ့ပြန် တော်လှန်ခဲ့သော ကျောင်းသားထု၏ သမိုင်းမှတ်တိုင်တစ်ခုဖြစ် သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း စစ်အာဏာရှင်တို့က ကျောင်းသားများကို ထောင်နှင့်ချိ၍ ဖမ်းဆီးခြင်း၊ ရာနှင့်ချီ၍ ထောင်ချခြင်းများကို ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ လှုပ်ရှားမှုတွင် ပါ သော ကျောင်းသား၊

www.burmeseclassic.com

ကျောင်းသူများကိုသာမကဘဲ၊ ထိုအချိန်က ကျောင်းသားအဖွဲ့အစည်းအသီးသီး၏ ခေါင်းဆောင်များကိုပါ အငြိုးကြီးစွာဖြင့် သိမ်းကျုံးဖမ်းဆီးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် လည်း ကျောင်းသားများ၏ စိတ်ဓာတ်များက မယိမ်းမယိုင်ဘဲ၊ စစ်အာဏာရှင်စနစ် ချုပ်ငြိမ်းသည်အထိ ဆက်လက်တိုက်ပွဲဝင်နေဦးမှာကတော့ သေချာ၏။

ယခုအချိန်ထိ 10D ကျောင်းသားများသည် နိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေးမျက်နှာစာ အသီးသီးတွင် ရှေ့တန်းက ဆောင်ရွက်နေကြဆဲဖြစ်သည်။ အချင်းချင်းလည်း မကြာခဏ တွေ့ဆုံကြပြီး နှစ်စဉ် 10D အမှတ်တရအတွက် စီစဉ်ဆောင်ရွက်ခြင်း များဖြင့် ၄င်းတို့ ဖြတ်သန်း ပေးဆပ်ခဲ့သော သမိုင်းအတွက် တာဝန်ကျေနေဆဲပင် ဖြစ်သည်။

အဘယ့်ကြောင့် ဆက်လက် ပေးဆပ်နေရသနည်းဆိုသော် ၄င်းတို့ တောင်းဆို တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သောအချက်များက ယနေ့ ၂၂နှစ်တာကာလ ကြာရှည်သွားခဲ့ သော်လည်း ရရှိမလာသေးသည့်အတွက်ဖြစ်သည်။ ၄င်းတို့ ကြွေးကြော် တိုက်ပွဲ ဝင်ခဲ့သည့် တောင်းဆိုချက်များထဲမှ နိုဗယ်လ်ဆုရှင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် ပြန် လွှတ်ရေး တောင်းဆိုချက်တစ်ခုသာ အပြည့်အဝရရှိခဲ့ပြီး၊ ကျန်သော ကျောင်းသားနှင့် နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများ ပြန်လွှတ်ရေး၊ ကျောင်းသားသမဂ္ဂပေါ်ထွန်းရေး၊ စစ်မှန် သော ဒီမိုကရေစီအစိုးရတစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်လာရေး၊ ငြိမ်းချမ်းရေးတို့သည်ကား ယနေ့ထိ ပြည့်ဝစွာ မရရှိသေးဘဲ ဟန်ပြအဖြစ်လောက်သာ ရှိနေသေးသည့်အတွက် ပင် ဖြစ်တော့သည်။

စစ်မှန်သော ဒီမိုကရေစီ ပေါ်ထွန်းရေးကို ရည်သန်လျက်…

ဆန်နီ

(ခေတ္တ ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံ)

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

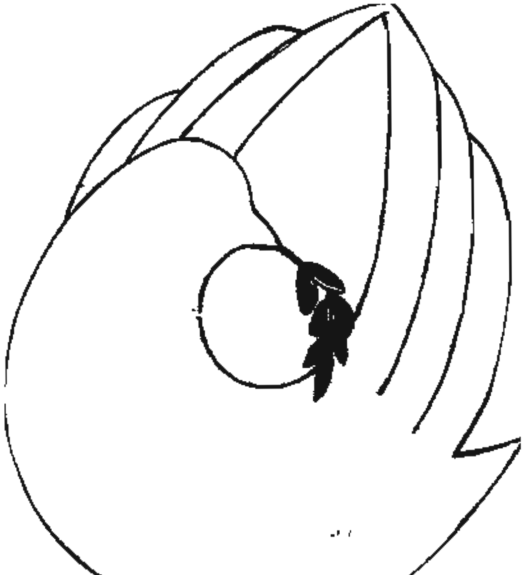

ပစ္စုပ္ပန်မှသည်အတိတ်... အတိတ်မှသည်ပစ္စုပ္ပန်ဆီ

ရာသက်ပန် (တောင်ငူဆောင်)

၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာ ၈ရက်၊ သောကြာနေ့။

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့်အတူ တက္ကသိုလ်များ(ဗဟို) စာကြည့်တိုက် သို့ ရောက်ခဲ့၏။ ရှေ့မျက်နှာစာမှ ဝင်၍မရ၊ ဘေးမှကွေ့ပတ်ဝင်ရသည်။ အကြီးစား ပြင်ဆင်မှုလား၊ အသေးစား ပြင်ဆင်မှုလား မသိ၊ ပြင်ဆင်နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ၁၉၉၁-ဒီဇင်ဘာလထုတ် သတင်းစာအချို့နှင့် မြက်ခင်းသစ် မဂ္ဂဇင်းအချို့ကို ရှာရန် သွားခြင်းဖြစ်သည်။ လုပ်သားပြည်သူ့ နေ့စဉ်သတင်းစာနှင့် လိုချင်သော မြက်ခင်းသစ် မဂ္ဂဇင်းကို ရှာဖွေတွေ့ရှိပါသည်။ စာကြည့်တိုက်မှ ဝန်ထမ်းများကို ကျေးဇူးတင်မိပါ ၏။ ၁၄- ၁၂-၁၉၉၁ ခုနှစ်ထုတ် လုပ်သားပြည်သူ့နေ့စဉ် သတင်းစာကို ဖတ်ပြ သည်။

စာမျက်နှာအတိအကျပြောရလျှင် (၆-၇)သတင်းစာ ခေါင်းကြီးပိုင်းအချို့ကို ကူးယူလာမိသည်။

(ယနေ့ နိုင်ငံရေးသမားဟု ခံယူထားသူများ မိမိတို့ပါတီကို ကျစ်လျစ် သိပ်သည်းစွာ တည်ဆောက်ပြီး နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်တိုးတက်အောင် ဝိုင်းဝန်း မဆောက်ရွက်ကြဘဲ၊ အာဏာရရေးကိုသာ ဦးတည်ဆောင်ရွက်နေ၊ သူ့ကျွန်ခံပြီး တိုင်းပြည်ရောင်းစားနေချင်ကြသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ ရှိ၊ ယနေ့ကာလတွင် နိုင်ငံတာဝန်များ ကို ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေမရှိဘဲ လွှဲပေးပါက ဖရိုဖရဲဖြစ်ပြီး တိုင်းပြည် ဒုက္ခရောက် မည်။)

...ဆိုသည့် စာသားတွေက ကျွန်မမျက်လုံးများကို ပြူးကျယ်သွား စေနိုင်ရုံသာမက၊ နှလုံးသားကိုလည်း နာကျင်အောင် ထိုးနှက်၏။ ရင်ထဲမှာ ကလိ ကလိနှင့် ရယ်ချင်စိတ်ကိုလည်း နှိုးဆွသည်။ 'သူ့ကျွန်ခံပြီး တိုင်းပြည်ရောင်းစား' ဆိုသည့် စာသားက ကျွန်မကို တော်တော်လေး နှိပ်စက်သည်။

ကျွန်မတို့က ဘယ်သူ့ကျွန်ဖြစ်ပြီး ဘယ်သူက တိုင်းပြည်ရောင်းစားတာလဲ၊ ...ကျွန်းတွေ၊ မြေပေါ်မြေအောက် သယံဇာတ ရင်းမြစ်တွေ၊ တောတွေပါမကျန်၊ (သာဓက-လက်ပံတောင်းတောင်၊ ကြေးစင်တောင်)ကျွန်မတို့က ရောင်းစားတာလား။ အခုရော ကျွန်မတို့က ဘယ်သူ့ကျွန်ဖြစ်နေတာလဲ၊ တရုတ်ကျွန်လား။ မသိ...မသိ .... မသိတော့။ ရေရေရာရာ မသိတာကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။ တွေးဆ ဆင်ခြင်စရာ တွေက များသားကလား။

နောက် ခေါင်းကြီးတစ်ခုက အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည်။

(ပြည်ပ အသံလွှင့်ဌာနအချို့အနေဖြင့် လူတစ်ဦးတစ်ယောက်အတွက်သာ ပ,စားပေး လွှင့်ထုတ်နေပြီး ဆူပူအောင် လှုံ့ဆော်နေ၊ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်း အောင် ဆောင်ရွက်နေချိန်တွင် ပြည်တွင်းပြည်ပ ပယောဂများနှင့် ဆူပူလိုသည့် ကျောင်းသားတချို့တို့ကြောင့် နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းမှု ပျက်ပြားလာ၊ ငြိမ်းချမ်းစွာ ပညာသင်ကြားလိုကြသော ကျောင်းသား-ကျောင်းသူများ စာပေသင် ကြားမှု ရေရှည် ထိခိုက်မည်စိုး၍ တက္ကသိုလ်ကောလိပ်များကို ခေတ္တပိတ်ထား လိုက်ရ။)

ထိုစာသားများကို တွေ့တော့ ရင်ထဲ တင်းကျပ်လာသည်။ မောလိုက်တာ၊ အသက်ရှူ မဝလိုက်တာ။ ဩော်... နှစ်ပေါင်း (၂၂)နှစ်တောင် တိုင်ခဲ့ပါပကော။ ပြန်စဉ်းစားမိတော့ မနေ့တစ်နေ့ကလိုပါပဲလား။

×××

၁၃၅၃ ခုနှစ်၊ နတ်တော်လဆန်း ၄ ရက်။

၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၁၀ ရက်၊ အင်္ဂါနေ့။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရှစ်လေးလုံးအရေးတော်ပုံကြီးကြောင့် ကျောင်း ၃နှစ်ပိတ်ပြီး ပြန်ဖွင့်တော့ မှ ကျွန်မတို့က ဝိဇ္ဇာ(ဂုဏ်ထူး)ဘွဲ့ရသည်။ မဟာဝိဇ္ဇာတက်ရန် အဆင့်မီသဖြင့် ကျောင်းသို့ လာရသည့်နေ့ဖြစ်သည်ကိုအာရုံထဲမှာမြင်နေသေးသည်။တောင်ငူဆောင်အပေါ်ဆုံးထပ် T 211 အခန်းတွင် ကျောင်းတက်မည့်သူများ စုစည်းရောက်ရှိ နေခိုက်မှာပင် ဆူပူမှု စ,ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့က တောင်ငူဆောင်မှ ဆန္ဒပြကျောင်းသားများ နှင့်အတူ ကျွန်မနှင့် သူငယ်ချင်းတို့ RCရှေ့သို့ လိုက်ပါသွားသည်ကို မှတ်မိသည်။ ရူပဗေဒမှ သူငယ်ချင်းများ ကိုလည်း တွေ့သည်။ ဆန္ဒပြ ကျောင်းသားအများစုမှာ အချင်းချင်း မျက်မှန်းတန်းမိကြ သူများဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်မသည် တက္ကသိုလ် စာတိုက်ဝင်း၏ အရှေ့ဘက် ပတ်ဝန်းကျင်တွင်ရှိသော တက္ကသိုလ် စာကြည့်တိုက်မှ ဝန်ထမ်းတစ်ဦး၏အိမ်တွင် အခန်းငှားပြီး နေပါသည်။ စုစုပေါင်း ကျောင်းသူချည်း လေးယောက်တိတိ။ ကျွန်မက အတန်းအကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ ကျန် ကျောင်းသူများက နောက်ဆုံးနှစ် တစ်ယောက်၊ တတိယနှစ် တစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုနေ့ညက ကျွန်မတို့လေးယောက်စလုံး ဘေးကင်း ရန်ရှင်းစွာ ငှားနေရာ အခန်းဆီသို့ ပြန်ရောက် ကြ၏။ နောက်တစ်နေ့ ကျောင်းသို့ စောစောစီးစီး ထွက်လာဖြစ်သည်။ ထိုနေ့က ကျောင်းထဲတွင် ဆန္ဒပြမှုသည် ပိုမိုကြီးထွားလာလေပြီ။ ကျွန်မတို့ ကျောင်းသို့ သွားခြင်းမှာလည်း အတန်းတက်ရန် မဟုတ်။ ကျောင်းသား 'တို့အရေး'လှုပ်ရှားဖို့ ဖြစ်၏။ ငြိမ်းချမ်းရေး နိုဗယ်လ်ဆုရသည့် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်အပါအဝင်ကျောင်းသားအတော်များများမလွတ်မြောက်သေးပေ။ ကျောင်းပိတ်ထားသည့် ၃နှစ် အတောအတွင်းမှာ ကျောင်းသား-ကျောင်းသူအများစု ကျောင်းသို့ မတက်ရောက် နိုင်တော့။ အချို့က ရရာအလုပ် ဝင်လုပ်ကြရသည်။ သေသူသေ၊ ပျောက်သူ ပျောက်၊ အုပ်ချုပ်သူတို့က သမိုင်းကိုလည်း ပျောက်အောင် ဖျောက်ချင်ကြသည်ကို အသိဉာဏ်ရှိသူ၊ စာဖတ်သူအားလုံး အသိပင်ဖြစ်သည်။

ဒီဇင်ဘာ ၁၁ရက်နေ့ကျတော့ RC ရှေ့မှာ စုဝေး၍ ဟောပြောကြသည်။ ဟောသူက ဟော၊ နားထောင်သူက နားထောင်သည်။ ကိုခိုင်အေးကိုလည်း တွေ့သည်။ ကိုမြတ်လှိုင်းလည်း ပါသည်။ ခက်မာလည်း ရှိသည်။ ကျွန်မနှင့် သူငယ်ချင်း တွေးက လက်တွဲမပျက်ကြပေ။ ကျောင်းထဲမှ အမြန်ထွက်ပေးကြရန် လော်စပီကာနှင့် ဆော်ဩသည်။ အချုပ်ကားတွေ၊ စစ်သားနဲ့ လုံထိန်းတွေကလည်း ကျောင်းဝင်းအပြင်မှာ အပြည့်ရှိနေသည်။ဆရာ၊ဆရာမများကကျောင်းသား-ကျောင်းသူများကျောင်းအပြင်သို့ ရောက်နေကြပြီ။ ထိုခန်းမ၏ နောက်ပေါက်မှ တစ်ဆင့် အင်းလျားလမ်းမပေါ်သို့ ထွက်ရမည်။ ရှေ့က ကျောင်းသားအုပ်က မနည်း။ ကျွန်မတို့က ဘွဲ့နှင်းသဘင်ခန်းမရှေ့ မျက်စောင်းထိုးနားလောက်မှာသာ ရှိနေသေးသည်။ ရူပဗေဒအဆောင်(သိပ္ပံဆောင်) ရှေ့နားတွင် ဆရာကြီး၊ ဆရာမကြီး များက စောင့်ကြည့်နေသည်။ အီးမေဂျာမှ ဆရာကြီး

L J ကံကြီးနှင့် ဆရာမကြီး EJ ကံကြီးတို့ ပါသည်ကို မှတ်မိနေသေးသည်။ ဆရာကြီး၊ ဆရာမကြီးများက ကျောင်းသူ-ကျောင်းသားများ အေးချမ်းစွာ ထွက်နိုင်ပြီဟု အထင်ရှိကာ ကျောခိုင်း လှည့်ထွက်သွားသည်နှင့် လက်နက်ကိုင် စစ်သားများက ဘွဲ့နှင်းသဘင်ခန်းမ အနောက်မှ သံတံခါးမကြီးကို ပိတ်လိုက်သည်။

'ဆရာကြီး၊ ဆရာမကြီးတို့ရေ…တံခါးပိတ်လိုက်ပြီ'

ဟု အားလုံး ဝိုင်းအော်ကြသည့်အခါ ဆရာကြီး၊ ဆရာမကြီးတို့လည်း ပြန်လှည့်လာသည်။ တံခါးကိုလည်း ပြန်ဖွင့်ပေးသည်။ ထိုတံခါးမှ အင်းလျားလမ်းပေါ် ထွက်လာသော ကျောင်းသားများကို အင်းလျားကန်ပေါင်ပေါ်မှ လူအုပ်ကြီးက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ ကြိုဆို အားပေးသည်။ အင်းလျားလမ်းနှင့် ပြည်လမ်းဆုံရာသို့ ရောက်လာသည်။ ကျွန်မတို့ ပြည်လမ်းမှတစ်ဆင့် လှည်းတန်းဘက်သို့ လမ်းလျှောက် ပြန်မည်ဟု တွေးထားသမျှ၊ သဲထဲ ရေသွန်ဖြစ်ရပြီ။ မာလာဆောင်ရှေ့နားအရောက်မှာ လုံစွပ်တွေ ကိုယ်စီနှင့် လုံထိန်းတွေက ပြည်လမ်းမကြီးကို ပိတ်၍ ရပ်နေကြသည်။ ထိုအခါ ကျွန်မတို့ ကျောင်းသားအုပ်စုမှာ ပြည်လမ်းမကြီးဘေးရှိ တွေ့ရာလမ်းသို့ ဝင်ပြေးကြရသည်။ လုံထိန်းတွေက နံပါတ်တုတ်တွေ၊ လုံစွပ်တွေနှင့် လိုက်ရိုက်၊ လိုက်ထိုးသည်။ ကျွန်မတို့က မြကန်သာလမ်းထဲသို့ ကွေ့ဝင်၍ ပြေးမိပြေးရာ ပြေးကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဖိနပ်ကလေးတွေ၊ ဘောလ်ပင်ကလေးတွေ လမ်းမပေါ် ကျကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်မ ငုံ့ကြည့်မိသည်။ ထိုခဏမှာ အသက်ပင် ရှူမိရဲ့လား မသိ။ သူငယ်ချင်းတွေက နောက်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ကျွန်မကို လက်ဆွဲ၍ ပြေး သည်။ တချို့ ကျောင်းသားတွေက ခြံစည်းရိုးကို ကျော်တက်ကြသည်။ ကျွန်မတို့မှာ ခြေထောက်က ပြေးနေရင်း ထိုကျောင်းသားအတွက် စိုးရိမ်စိတ်ဖြစ်ရသေးသည်။ ခြံစည်းရိုးတွေက အမြင့်ကြီးမဟုတ်လား။ ပြေးရင်းပြေးရင်း လမ်းကြို လမ်းကြားများ မှတစ်ဆင့် အင်းစိန်လမ်းမကြီးဘက်သို့ ရောက်လာသည်။ တစ်ခါမှ မရောက်ဘူးသော လှည်းတန်း၏ လမ်းကြိုလမ်းကြားများထဲ ရောက်လာသည်။ ထိုနေ့က ကဗျာ ဆရာကြီး ဦးတင်မိုးနှင့် တွေ့သည်။ သူ့သမီး မိုးချိုသင်းကို လိုက်ရှာခြင်းဖြစ်သည်။ ဖခင်တစ်ယောက်၏ သောကအပူကို တွေ့တော့ 'အိုးသည်ကုန်း'က အဖေနှင့် အမေကို သတိရသည်။ အမေ့မှာ သွေးတိုးရောဂါရှိသည်။ သူငယ်ချင်းကတော့ ရန်ကုန်မှာ နေသူမို့ အိမ်ပြန်လျှင် အဖေနှင့် အမေကို တွေ့နိုင်သည်။ ကျွန်မက…၊ ပြီးတော့ ကျွန်မက သမီးအကြီးဆုံး၊ ကျွန်မအောက်မှာမောင်လေးနှင့်ညီမလေးနှစ်ယောက်ရှိသည်။ထောင်ကားပြာပြာကြီးတွေ ကို တွေ့တော့ ကျွန်မ ကြက်သီး ထမိသည်။ ကံသီပေလို့၊ ပြေးနိုင်ပေလို့။ ဆရာကြီး ဦးတင်မိုးကိုပင် အကြာကြီး ရပ်၍ စကားမပြောနိုင်ဘဲ သူ့ ကိုယ်စိုးရိမ်၊ ကိုယ့်အမှုစိုးရိမ်ဖြင့် လမ်းခွဲခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထိုနေ့က ကျွန်မသည် Sport ဟု စာတမ်းပါသည့် တီရှပ်စိမ်းဝါရောင် လေး ဝတ်ထားသည်။ ကျောလယ်အထိရှိသော ဆံပင်ကို ဖားလျားချထားသည်။ သူငယ်ချင်း ကလည်း ရှပ်အင်္ကျီပွပွကြီး ဝတ်ထားသည်ကို မှတ်မိနေသည်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် ဘောက်ထော်သို့ ရောက်သွားသည်။ သူငယ်ချင်း၏ အိမ်တွင် တစ်ညသ အိပ်သည်။ ထိုသူငယ်ချင်း၏ အဖေက တပ်မတော်အရာရှိကြီးဖြစ်၍ သူတို့အိမ်ကို ညေ့စာရင်း မစစ်ပေ။ ညအချိန်မတော် လာဖမ်းလေမလား၊ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်သား အိပ်မပျော်ကြပေ။ နောက်တစ်နေ့ မနက်အစောကြီးမှာ ဗမာအင်္ကျီ ခါးတို အသည်းကွဲ ရောင်လေး ဝတ်၊ ဆံပင်ကို စည်းနှောင်ကာ ရှပ်ဖျက်ပြီး အိုးသည် ကုန်းသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ သူငယ်ချင်းတွေက အတင်းပြန်ခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။

ငှားနေသည့်အဆောင်မှာ အဝတ်အစားအချို့ သွားယူတော့ ကျွန်မနှင့် အတူနေကြသည့် ကျောင်းသူသုံးဦး ညက ပြန်မလာကြောင်း၊ သမိုင်းဌာနက ဆရာမ များအခန်းတွင် စကားသွားပြောနေကြသဖြင့် ကျောင်းထဲမှ အချိန်အကန့်အသတ်ဖြင့် ထွက်ခိုင်းခြင်းကို မသိလိုက်ဘဲ ကျောင်းထဲတွင် ပိုက်စိပ်တိုက်၍ စစ်ဆေးသောအခါ ဆန္ဒပြရာတွင် မပါဝင်ဘဲ အဖမ်းခံလိုက်ရသည်။ ကျောင်းထဲသို့ အချုပ်ကားပြာပြာကြီး များဖြင့် ဝင်ဖမ်းသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ကျောင်းသားရော၊ ကျောင်းသူတွေရော ရောထည့် ပြီး ဖမ်းသွားခြင်းဟု သိရသည်။ ကျွန်မနှင့် တစ်မြို့တည်းနေသော၊ တစ်ဆောင်တည်း နေသော 'အေးသက်'လည်း ပါသွားသည်။ နှစ်ပတ်နေမှ ပြန်လွှတ်ပေးသည်။ ကျောင်းသားတော်တော်များများ ထွက်ပြေး တိမ်းရှောင်ကြရသည်။ ခက်မာလည်း အဖမ်းခံရသည်ဟု သိရသည်။ မောင်ညိုအေးလည်း အဖမ်းခံရသည်တဲ့။

အုပ်ချုပ်သူ အစိုးရကတော့ ...

'၈၈-အရေးအခင်းတုန်းက ဆရာကြီးတွေ့ရဲ့ အောက်လမ်းနည်းအတိုင်း'

ဟု တွင်တွင်ဝါဒဖြန့်သည်။ အော့နှလုံးနာစရာ ကောင်းလိုက်တာ။ ပြန် မတွေးချင်သော်လည်း၊ ပြန်မရေးချင်၍ မရသော အတိတ်က အဖြစ်အပျက်ကို စဉ်းစားပြီး ကျွန်မ၏ အသက်မှာ တကယ်ပင် ၂၂နှစ် ပြန်ငယ်သွားခဲ့သည်။

×××

၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာ ၉ရက်၊ စနေနေ့။

မနေ့က စာကြည့်တိုက်မှ ကူးယူလာသည့် ဖြစ်ရပ်မှန်လိုလို ရေးထားသည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်မိသည်။ ၁၉၉၂၊ ဖေဖော်ဝါရီထုတ် မြက်ခင်းသစ် မဂ္ဂဇင်း Volume 22 (စာမျက်နှာ ၁၃၈ မှ ၁၄၃) တွင် ရေးထားသည့် ခင်နှင်းလှိုင် (ဓာတုဗေဒ)၏ ' ကံကော်ရွက်ကြွေ ဘယ်မှာနေ'ဟူသော ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုဆိုတာ ထက် ဝတ္ထုဟန် ဝါဒဖြန့် စာဟု တိတိကျကျ ဆိုချင်ပါသည်။ ကျောင်းသူဟန် ဆောင်ထားသည့်

ထောက်လှမ်းရေးတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒါမှမဟုတ် စစ်ထောက်လှမ်းရေးမှ သွင်းထားသည့် ကျောင်းသူ စစ်ထောက်လှမ်းရေးဖြစ်နိုင် သည်။ သရုပ်ဖော်ပုံက ကျောင်းသားများ အလံကိုင်လို့ ချီတက် ဆန္ဒပြသည့်(ထိုနေ့က ဓာတ်ပုံ) ပုံကို ထည့်သုံးထားသည်။ အဓိပတိလမ်းမကြီးအတိုင်း ဘွဲ့နှင်းသဘင်ခန်းကို မျက်နှာမူလို့ လျှောက်လာပုံဖြစ်သည်။ ရောက်ရှိနေသော နေရာမှာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် အပန်းဖြေ ခန်းမ RC ရှေ့တွင် ဖြစ်၏။ ဓာတ်ကြောင်းပြောသူ ကောင်မလေးက ဆန္ဒပြရာမှာ ခေါင်းဆောင်ပါဝင်တဲ့ ကျောင်းသား 'ငမောင်'ကို ပြောသလိုလိုနဲ့ ပြောထားပုံက ဒီကနေ့၊ ဒီအချိန်မှာ ဟာသတစ်ခုဖြစ်သွားချေပြီ။ တရားဟောတဲ့ 'မျိုးသန်းထွန်းရဲ့ တရားကို ဝိုင်းပြီး အားပေးနေတဲ့ ကျောင်းသားတွေကို စော်ကား လိုက်ပုံက ...

'ကျောင်းသားတော်တော်များများဟာ မျိုးသန်းထွန်းရဲ့ တရားကို စိတ်ဝင်စားလို့တော့ ဟုတ်မယ် မထင်ဘူး။ ကျောင်းသား ဆိုတာကတော့ သိတဲ့ အတိုင်းပဲလေ။ စီခန် မဖြစ်လိုက်နဲ့၊ ရူးစမ်းတဲ့ အသိနဲ့ ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုကြတာ အဆန်းမှတ်လို့။ တက္ကစီ ကားသမားနဲ့ ရေခဲရေရောင်းတဲ့ ကုလားမ ရန်ဖြစ်လို့ ဝိုင်းအုံလည်း ကျောင်းသားက ရှေ့ကပဲ။ အခုလို ကျောင်းပရဝုဏ်ထဲမှာ ဆိုတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့'

တဲ့လေ။

'မျိုးသန်းထွန်းရဲ့ စကားတွေကို ကြားလိုက်ရကတည်းက ဘယ်လို ပေါချောင်ကောင်း နိုင်ငံရေးသမားတွေရဲ့ လက်ပူတိုက် သင်ပေးလိုက်တဲ့ သင်ရိုး ညွှန်းတမ်းတွေဖြစ်နေတယ် ဆိုတာကို သဘောပေါက်လိုက်ပြီးသားပါဟာ'

လို့လည်း ဆိုသေးရဲ့။

လူထုခေါင်းဆောင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကိုလည်း အမနာပတွေ ရေးထားသေးသည်။ ကျောင်းသားသမဂ္ဂဖွဲ့ရင် ဥက္ကဋ္ဌသိပ်ဖြစ်ချင်နေတဲ့ ကိုကိုကြီး ကြောင့်၊ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ကိုးကွယ်နေတဲ့ အမျိုးသား ဒီမိုကရေစီ အဖွဲ့ချုပ် လူငယ်အဖွဲ့ဝင်ဟောင်း သုံးရောင်ခြယ် မြတ်စံကြောင့် ...ကြောင့် ... ကြောင့် ...ကြောင့် ...တွေ ...အများကြီးနဲ့ တရားခံရှာထားသည်ကို ဖတ်ပြီး အသံ ထွက်အောင် အော်ရယ်မိတော့သည်။ အချိန်က ၂၂နှစ်တောင် ကြာသွားပြီမို့ အဖြေ ပေါ်သင့်သလောက်လည်း ပေါ်နေပါပြီ။

*ဘယ်သူဟာဘာလဲဆိုတာမြင်သာနေတဲ့ခေတ်ကိုရောက်နေပြီမဟုတ်လား။

* ကိုကိုကြီးတို့၊ မြတ်စံတို့၊ ထွန်းထွန်းသန်းတို့က နာမည်နှင့်လူ ပူးတွဲ ထွက်ပြနေချိန်မှာ ...

* ခင်နှင်းလှိုင် ...ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ သတ္တိရှိရှိ ထွက်ပြရင် ကောင်းမှာပဲလို့

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တွေးမိသည်။

သတိမရတော့တဲ့ အရာတွေကို တစ်ဖန် အသစ်ဖြစ်စေတာမို့ ကျေးဇူးတင်ရမလိုပါပဲ။ ခေတ်အဆက်ဆက် ကျောင်းသားတွေဟာ နိုင်ငံရေး မျက်ခြေမပြတ်သူ တွေ၊ စာဖတ်အားကောင်းသူတွေ အသီပါ။

* နိုင်ငံကို ရောင်းစားပြီး ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေးကအစ အစစအရာရာ အောက်တန်းကျအောင် လုပ်တဲ့ တရားခံတွေဟာ ဘယ်သူလဲ…

ဆိုတာ မီးမောင်းထိုးပြနိုင်ခဲ့တာကတော့ အသေချာဆုံးထဲက တစ်ခုပဲ မဟုတ်ပါလား။

ရာသက်ပန် (တောင်ငူဆောင်)

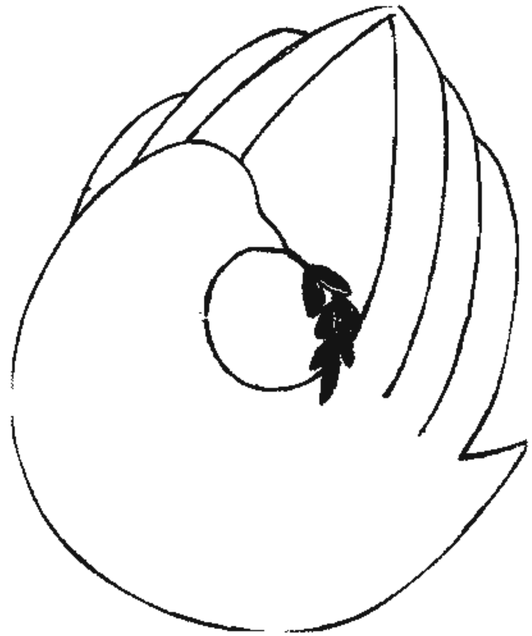

In this cover story, which first appeared in the August 2001 print issue of The Irrawaddy Magazine, English edition editor KyawZwa Moe writes about how the former military regime's control over the lives of political prisoners often extended as far as their graves.

FROM PRISON CELL TO CEMETERY

Kyaw Zwa Moe (Irrwaddy)

On June 12 and July 12 this year (2001), two people passed away from AIDS-related diseases in Burma. Exactly one month after Bo Ni Aung died on June 12, 2001, Si Thu, also known as Ye Naing, succumbed to that incurable syndrome. These days, in fact, it seems to be nothing unusual or surprising when we hear about more victims of HIV/AIDS. Yet the true story shows that these two were not so much victims of AIDS, but of Burma's ruling junta,

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

which calls itself the State Peace and Development Council (SPDC).

Both of them died as a result of the junta's inhumane treatment of prisoners. Bo Ni Aung, 42, had been a political prisoner who was set free in the middle of 1999, having spent more than eight years in two disreputable prisons, Insein and Thayet. Si Thu died while being detained under Article 10(a) of the State Protection Act in Tharawaddy prison. Aged 35, he was a former student activist who had been incarcerated for 11 years in Insein and Tharawaddy, not far from the Burmese capital.

After the 1988 pro-democracy uprising, Bo Ni Aung went to the Thai-Burma border to join the All Burma Students' Democratic Front (ABSDF). After some time, he returned secretly to the country, but was arrested for his involvement with the ABSDF in 1991. Military Intelligence (MI), the junta's secret police, used various forms of torture on him to get the information they wanted.

One of these was to forcibly inject him with a drug to make him talk unconsciously about everything he knew. When I met him in the Insein annex jail, known as the Special Prison, he recounted that he didn't know what kind of drug it was, but he said he was terrified of the possible effects. This caused him to suffer from extreme paranoia. As a result of being brutally tortured, he suffered from one disease or another throughout his prison term. For him, the MI interrogation center was the threshold of Hell.

After suffering these hardships at the MI center, he was thrown into Insein Prison where he was sentenced to 20 years' imprisonment, which was later reduced to 10 years in accordance with a decree issued in 1993 that halved the sentences of all political prisoners. From this time, his health started to deteriorate rapidly.

Though he was transferred to Thayet Prison, he was soon sent back to Insein Special Prison to be given medical treatment. Yet, as with many other prisoners, he never received appropriate medical treatment. He was suffering from problems such as a weak heart, hypertension and mental illness, but he was not permitted to see the regular physician. In addition, he often had seizures, for which he was injected with a sedative at least two or three times a week, which seemed to make him even more scared.

He was frequently sent to the so-called hospital in prison, where there were just three physicians for almost 10,000 prisoners. There was very little medicine, no operating room, and no medical instruments in this "hospital". Two hundred or so patients would go to the outpatients' clinic at the hospital each day, only to find a notice reading, "Only 10 needles and 5 syringes available today." The number changed from day to day, but only slightly. Even worse, nobody knew if those few needles were used for the patients or not.

Bo Ni Aung was never allowed to go to other hospitals. Later, when the jail physicians recommended that he be hospitalized outside of the prison because of his worsening health, the MI refused. It was never a physician, but always the MI, that decided whether or not a political prisoner should be treated in an outside hospital.

One day, an MI agent came to the jail hospital and told Bo Ni Aung that if he wanted to be treated at the Rangoon General Hospital, he would have to agree to sign a statement promising not to say anything about torture in the MI center. Bo Ni Aung refused. Afterwards, he told me: "I couldn't promise not to say anything about MI's brutal torture in order to get treatment, because they are trying to cover up the truth."

Despite his declining health, he survived his long prison

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

term. After he was released, we ran into each other at the Kaba Aye Pagoda and he said that he was going to the hospital near the pagoda once a week to receive treatment. I was struck dumb with grief, because in the center of Rangoon, that is the sole psychiatric hospital for mental patients.

Bo Ni Aung is not the only political prisoner who has died on account of the military regime. On one single day—March 18, 1988—about 200 protesters, including university students and schoolchildren, were slain by a death squad in Insein prison. According to the book Death in Custody, published by the Irrawaddy Publishing Group in 1999, 48 political detainees have died in prisons and interrogation centers since the regime put down a nationwide pro-democracy uprising in 1988.

To my knowledge, at least five other political prisoners' names belong on this revised list. They are: U TunSein, who was also a prisoner of conscience in the Coco Islands under the dictator Ne Win, died while suffering from various diseases at Insein prison hospital in 1994.

AungNaing, who was given a 7-year sentence in connection with his role in the 1996 student movement, died of appendicitis at the end of 1997. A physician had given him a date to undergo surgery, but shortly thereafter he was transferred to Kale (Kalay) prison in Sagaing Division, many hundreds of miles away from the capital. The authorities ignored his poor health, and he took his last breath inside those walls.

NyuntZaw, who as a university student took an active part in the 1988 pro-democracy movement, passed away in Tharawaddy prison at the beginning of 2000, at the age of 34. In 1991, he was given a ten-year sentence under section 5(j) of the Emergency Provisions Act. Due to clandestine political activity inside Insein prison, his sentence was increased by seven years, along with 24

other political prisoners, including U Win Tin, an aging journalist who was bestowed this year's UNESCO Guillermo Cano World Press Freedom Award. According to prison officials, NyuntZaw died of liver disease.

Prior to his death in the prison hospital, he wrote a note on a scrap of paper and gave it to a fellow inmate. On it, he wrote: "I know my condition is not good. If I die now, then I will no longer be able to take responsibility for my family. But I am satisfied with myself because I have done what I can for my country."

The two others are Bo Ni Aung and Si Thu, mentioned above. The book Death in Custody mentions three other political prisoners who have died of AIDS-related diseases: U Hla Than, National League for Democracy (NLD) MP-elect for Coco islands; U Kin Sein, from the People's Progressive Party (PPP); and Thu Ta, a postgraduate student. So Bo Ni Aung and Si Thu should be classified together with them.

According to the most recent figures compiled by the Assistance Association for Political Prisoners (Burma) the death toll of political prisoners who have died in detention is 68.

Of course, in reality, there have probably been many other detainees besides political prisoners who have died of AIDS-related diseases. I remember vividly seeing long queues of Thai prisoners waiting to be injected against scabies.

At the head of the queue stood a male nurse who had just a couple of syringes for the dozens of patients. Behind him, his assistant, a prisoner, was busy refilling a used syringe for the next patient in line. The reused needles and syringes were never cleaned. Every prisoner realized that the nurse knew little about health and medicine, because he was not a real nurse, just an ordinary warden. Many Thai prisoners were sent to the prison hospital, and although some of them returned after being

www.burmeseclassic.com

discharged from the hospital, several of them succumbed to AIDS-related diseases.

We might expect that the deaths of Bo Ni Aung and Si Thu would finally bring them freedom from oppression. Yet for political activists in Burma, even this is not the case. For days before Bo Ni Aung's death, the MI secretly photographed and videotaped his friends as they came to visit him at his deathbed.

In a similar manner, the police and MI agents of Tharawaddy Township watched over Si Thu's funeral. As Bo Ni Aung's cremation was held under the watch of MI personnel in a Rangoon cemetery, Si Thu was buried in a Tharawaddy graveyard in front of the secret police. Thus does the junta extend its control over the lives of political prisoners, until nothing remains of them but memories in the minds of their loved ones.

*****

Kyaw Zwa Moe
(Irrwaddy)

(ဧရာဝတီမဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြခဲ့သော ကျော်စွာမိုး၏ ဆောင်းပါးကို မူရင်းအတိုင်း ဖော်ပြလိုက်ရပါသည်။)

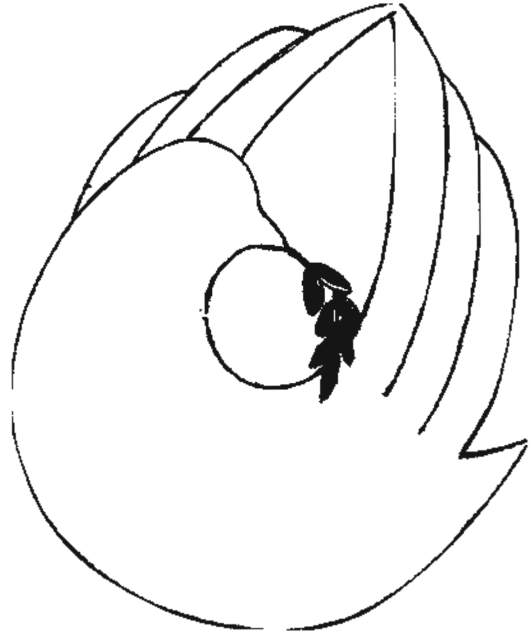

ပလတ်စတစ်ယဉ်ကျေးမှု

အောင်လင်း

အရုဏ်ဦး ရောင်ခြည်နဲ့အတူ တေးဆို ငှက်လေးများရဲ့ တေးသံသာများက ကျွန်တော်ရဲ့ အိပ်တစ်ဝက်၊ နိုးတစ်ဝက်အာရုံကို လှုပ်နှိုးလိုက်သလိုဖြစ်နေချိန်မှာ အနီးနားက သူငယ်ချင်း ညီအစ်ကိုများက အိပ်မက်ထဲမှာ လွင့်မြောနေဆဲ၊ မှေးစက်မြဲပေါ့။

ဒါနဲ့ပဲ ခေါင်းရင်း နံဘေးက ညကတည်းက ထည့်ထားတဲ့ ပလတ်စတစ် (ကော်ဘူး)ရေသန့်ဘူးကို ယူပြီး ရေအဝသောက်လိုက်တော့တယ်။ အေးချမ်းမှုရဲ့ အရသာနဲ့အတူ ခံစားမှုတစ်ခုခုလျော့ပါးသွားပြီး ရင်ထဲမှာ ဟာတာတာဖြစ်သွားသလို ခံစားမိသွားတယ်လေ။

ဒါနဲ့ အိပ်ရာက ထပြီး အိပ်ရာလေးကို သိမ်းဆည်းရင်း ညီအစ်ကိုတွေ စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်အောင် ရေအိုးလေးရှိရာ တံခါးပေါက်ဆီကို ချဉ်းကပ်ပြီး ဟောင်းနွမ်းနေတဲ့ ပလတ်စတစ်အဖုံးလေးကို လှပ်ကာ ပလတ်စတစ်(ရေခွက်)လေးနဲ့

www.burmeseclassic.com

ရေခပ်ပြီး မျက်နှာသစ်ဖို့ စတင်လိုက်တော့တယ်။

ပလတ်စတစ်(ကော်)သွားတိုက်တံ(အကျိုး)လေးနဲ့ သွားတိုက်ရင်း အဝေးတစ်ချိန်ဆီက ကျွန်တော့်ရဲ့ လှပခဲ့တဲ့ ကျောင်းတော်ကြီးနဲ့ ဘဝအကြောင်းတွေကို တဖြည်းဖြည်းမြင်ယောင်လာပြီး ခံစားချက်တွေ တဖွားဖွားဖြစ်လာမိတော့တယ်။

အာရုံကို ဆက်အလိုမလိုက်တော့ဘဲ မြန်မြန်မျက်နှာသစ်ပြီး ကျွန်တော့်ရဲ့ သိမ်းထားပြီး အိပ်ရာလေးဆီသို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း ချဉ်းကပ်လာမိတော့တယ်။ အခန်းနံရံထက်မှ မှန်ရိုးတဝါးနဲ့ သိမ်းထားတာ ကြာနေတဲ့ ပလတ်စတစ်အုပ်ထား တဲ့ ဇလွန်ပြည်တော်ပြန် မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ပုံတော်လေးဘက် မျက်နှာမူပြီး စိတ်ထဲက နေ ဗုဒ္ဓရဲ့ ဂုဏ်တော်တရားနဲ့ သံဃာ့ဂုဏ်တော်ဂါထာလေးကို ဆက်ပြီး ပွားများ ရွတ်ဖတ်နေတော့တယ်။

စိတ်အာရုံကို မပြန့်အောင် ဂုဏ်တော်တွေဆီမှာ ထားနေချိန်လေးမှာ ဘေးဘီပတ်ဝန်းကျင်က ရေအိုးနဲ့ ပလတ်စတစ်ခွက်ကို ထိခိုက်မိသံ၊ စကားပြောသံ၊ ခွက်လွတ်ကျသံအပါအဝင် အသံမျိုးစုံတို့ တစ်စတစ်စ ကြားလာနေရပြီလေ။

မြတ်ဗုဒ္ဓကို အာရုံပြုနေတုန်း အဝေးတစ်နေရာက စူးရှ ကျယ်လောင်တဲ့ အချက်ပေးသံ ကြားလိုက်ရပြီး ငှက်ဆိုးထိုးသံလို အသံနက်ကြီးတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရတော့တယ်။ ဒါနဲ့ ညီအစ်ကိုသူငယ်ချင်းတွေကို အိပ်ရာက အမြန်ထဖို့ သတိပေးရင်း မာရ်နတ်ရဲ့ အနှောင့်အယှက်နဲ့ ပျက်သွားရတဲ့ ကုသိုလ်ကို ခေတ္တရပ်ပြီး နေ့စဉ် စိတ်ပါပါ၊ မပါပါ ဘဝတက္ကသိုလ်ရဲ့ စည်းဘောင်ထဲမှာ က,ကြရတော့မယ်လေ။

ဒါနဲ့ နားဝင်ချိုစရာ အသံကို ဆက်ကြားပြီးနောက် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တွေ့ဆုံနေကျ အခန်းကျဉ်းလေးမှာ စကားစမြည်ပြောရင်း အပြင်ဘက်ကနေ ပလတ်စတစ်ပုံးလေးနဲ့ ရေနွေးပေးဝေလာမယ့် ယမမင်းတို့ရဲ့ အစေအပါးကို မျှော်နေရင်း နေရောင်ခြည်ရဲ့ အပူနွေးဓာတ်က အခန်းရဲ့ အဖြူရောင်ပုပ်ပုပ် နံရံဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း ကျရောက်လာတော့တယ်။

ဂုဏ်ဝေါပါးထဲမှာ မပါတဲ့ သားသမီးဂုဏ်ဝေါလို့ ပြောရမယ့် မိဘရဲ့ ကောင်းမှုကြောင့် ပလတ်စတစ်ဘူးကြီး၊ ဘူးငယ်လေးတွေထဲက ပလတ်စတစ်နဲ့ ပြောင်းထည့်ထားတဲ့ နို့ဆီ၊ သကြား၊ ကော်ဖီမှုန့်လေးတွေ ယူထည့်ရင်း ရေနွေးပေး လာမယ့် ချိန်ခါကောင်းကို စောင့်နေမိတော့တယ်။

ဒါနဲ့ ယမမင်းရဲ့ တပည့်တွေနဲ့ ပြေလည်အောင် အပေးအယူလုပ်ရင်း၊ ပလတ်စတစ်ပုံးထဲက ရေနွေးကို၊ ပလတ်စတစ်ခွက်လေးနဲ့ ကဲ့ယူပြီး အိမ်က ပေးထားတဲ့ ပလတ်စတစ်ဘူးထဲကို ပြောင်းထည့်ပြီး ယူထားလိုက်တယ်။ မနက်ချိန် ခါရဲ့ ဝမ်းတစ်ထွာအတွက် ပွဲပိုးမှုကို စတင်လိုက်တော့တယ်။

ဂုဏ်ကျေးဇူးအထူးထူးနဲ့ ရောက်လာတဲ့ ကျွတ်ကျွတ်အိတ် ကြီး/ငယ်တွေ ထဲက မုန့်တွေ ထုတ်ရင်း သူငယ်ချင်းညီအစ်ကိုတွေ ဘဝတက္ကသိုလ်ရဲ့ လေထန် ကုန်းလေး စတင်ကြတော့မယ်လေ။

ပလတ်စတစ်ခွက်လေးထဲက ကော်ဖျော်နံ့ထွက်နေပြီး အငွေ့တသင်းသင်း နဲ့ ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို အောင့်အည်းပြီး ဂုဏ်ဝေါကျေးဇူးနဲ့ ရတဲ့ မုန့်လေးနဲ့ စားရင်း ရောဂါကို မွေးမြူဖို့ စတင်တော့မယ်လေ။

ဒါနဲ့ စားရင်းသောက်ရင်း အစာအိမ်ထဲ မရောက်ခင်လေးမှာ ပေါက်တော နဲ့ ညီအစ်ကို အောက်တောအတွက် စွန့်ပစ်ဖို့ အချက်ပေးသံကြားတဲ့အခါ အလှည့်ကျ မနွဲ့ကြစတမ်း၊ ပါဆယ်တို့ နားခိုရာ ပလတ်စတစ် ဇလုံလေးပေါ်မှ ပလတ်စတစ် အုပ်ဆောင်းကို မ,ပြီး ညီအစ်ကိုသူငယ်ချင်းများနဲ့ အနည်များ၊ အညစ်အကြေးများ စုဝေးရာ ရေချိုးဆိပ်ဘေးဆီသို့ ထွက်လာခဲ့တော့တယ်လေ။

ခွက်တွေကို ရေသန့်စင်ပြီး မိနစ်အနည်းငယ်ကြာပြီးနောက် မူလ မိမိတို့ ပလတ်စတစ်ခွက်၊ ကော်ခွက်၊ ဘူးတို့စုဝေးရာ ယမမင်းသတ်မှတ်ထားတဲ့ အဖြူပုပ်ရောင် အခန်းလေးဆီသို့ ပြန်လာခဲ့တော့တယ်။

အခန်းကျဉ်းလေးထဲက ဘဝတက္ကသိုလ် ညီအစ်ကိုတွေနဲ့ အချိန်တွေ ဖြုန်းရင်း၊ လျှော့ပါးလာရင်းနဲ့ အဝေးတစ်နေရာက ဂျုံးဂျုံးကျ ကားသံကို ကြားလိုက် မိတယ်။ စိတ်ထဲမှာ ဘာမှမထူးပေမယ့် လုပ်ရဦးမယ့် တာဝန်တစ်ခုလို အခန်းထောင့် က ပလတ်စတစ် ဇလုံလေးကို ယူလိုက်မိတယ်။

သူငယ်ချင်းတွေကိုယ်စီ ပလတ်စတစ် ဇလုံလေးတွေ ကိုင်ထားရင်း အပါးတော်မြဲတို့ရဲ့ အော်သံတွေနဲ့အတူ မိမိရဲ့ ရိက္ခာကို ယူဆောင်ရင်း ပိုးကောင် ဗရပွနဲ့ အရည်ကျဲကျဲ၊ အဝါရောင်ဖျော့ဖျော့(မလှဘဲနဲ့ အိုက်တင်ခံနေတဲ့ အမျိုးသမီးလို) ပဲဟင်းကို ပလတ်စတစ်ဇွန်းလေးနဲ့ အရသာရှိရှိ၊ မရှိရှိ သည်းခံပြီး သောက်ရင်းနဲ့ပဲ မနက်ပိုင်းရဲ့ အချိန်တစ်ဝက်နီးပါး ကုန်သွားတော့တယ်လေ။

စားသောက်ပြီး တစ်မှေး,မှေးနေရင်း နေ့အပူရှိန်က အခန်းအတွင်းမှာ တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာနေချိန်၊ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုတွေလည်း ဘဝကို အရှုံးမပေးဖို့အတွက်နဲ့ ကျန်းမာရေးအတွက် ခြေလှုပ်လက်လှုပ် တေးသရုပ်ဖော် တစ်ပုဒ်ကို အတူတူ က,နေကြရတယ်လေ။

ဒီလိုနဲ့ ဘဝဇာတ်ဆရာရဲ့ ကြိုးဆွဲရာ က,ဖို့ အခန်းတစ်ခန်းရဲ့ အောက် ဆင်းချိန် ကျရောက်လာတဲ့အခါ ကျွန်တော်လည်း ပလတ်စတစ် ရေဇလုံ၊ ဆပ်ပြာ ခွက်၊ သွားတိုက်တံလေးကို ကိုင်ပြီး ရေအနည်များ စုဝေးရာ ရေချိုးဆိပ်ဆီသို့ အမြန်နှင်းတင်ပြီး အပြေးလေး သွားလိုက်မိတော့တယ်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အဝတ်လျှော်၊ ရေချိုးပြီး ဆေးစရာရှိတဲ့ ပလတ်စတစ် ကော်ဇလုံခွက်မျိုးစုံ ကို ရေကန်မှာပဲ ဆေးကြောသန့်စင်၍ အချိန်နဲ့ နပန်းလုံးပြီး မိမိနေရာ အခန်းလေး ဆီသို့ ပြန်လာခဲ့တော့တယ်။

ဘဝရဲ့ ရုပ်လုံးဖော်ရာအခန်းထဲမှာ အချိန်တွေ ကုန်မှန်းမသိ၊ တဖြည်းဖြည်း ချင်း ကုန်နေချိန်မှာ၊ နေမင်းရဲ့ အပူချိန်တွေလည်း တဖြည်းဖြည်းချင်း လျော့ပါး ကျဆင်းနေလေပြီ။

ဒီလိုနဲ့ ညနေရဲ့ ဆည်းဆာအလှကို ကူးပြောင်းခါနီးအချိန်လေးမှာပဲ ဂျုံးဂျုံးကျနေတဲ့ ကားသံကို ကြားလိုက်ရပြန်တယ်လေ။ ဩော် ··· ညနေရဲ့ တာဝန်တစ်ခုကို ထမ်းဆောင်ရဖို့ အချိန်ရောက်ရပြန်ပြီလေ။

မနက်တုန်းက လာသွားတဲ့ အပါးတော်မြဲတို့ရဲ့ ဒေါသနဲ့ စက်ရုပ်သံ ညံညံကို နားထောင်ရင်း ကိုယ့်ရိက္ခာအတွက် ပလတ်စတစ်ဇလုံလေးကို ကိုင်၊ အဝါရောင်ဖန့်ဖန့်နဲ့ မနပ်တနပ် ချက်ထားတဲ့ ရိက္ခာကို ယူပြီး ပြန်အလှည့်၊ မယူမဖြစ် ယူနေကျ ဟင်းရွက်ပေါင်းစုံ(တာလပေါ)ပြုတ်ထားတဲ့ ဟင်းရည်ကို ထည့်ပြီး ဝိုင်းရဲ့ အလယ်မှာ ချ၊ ဘဝအတွက် တစ်နပ်စာဖြည့်ဖို့အရေး ထပ်ပြီး စုဝေးကြရဦး မယ်လေ။

ဒီလိုနဲ့ ဒုတိယအကြိမ် ဝမ်းရေးအတွက် စုရုံး ဖြည့်တင်းပြီးနောက် ထိုင်သူ ထိုင်၊ လျှောက်သူ လျှောက်နဲ့ မိမိဆန္ဒအတိုင်း ပြုမူနေချိန်မှာ ညနေဆည်းဆာ့ အလှဟာလည်း အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာ နှုတ်ဆက်နေသလို ခံစားနေမိတယ်။

'···············'ကျယ်လောင် စူးရှတဲ့ အပါးတော်မြဲတို့ရဲ့ အာဏာသံ ကို ကြားလိုက်တော့ တစ်နေ့တာရဲ့ ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းရတဲ့ တာဝန်ကို မလုပ်ချင် လုပ်ချင် လုပ်ရဦးမှာပဲလို့ ခံစားရင်း တံခါးအပေါက်ဝဘက်ကို မျက်နှာမူရင်း တရားရှုမှတ်နေလိုက်တော့တယ်။

အချိန်ကာလရဲ့ ကုစားမှုတွေကို အလူးအလဲခံရင်း အခန်းတွင်းက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဘဝရဲ့ ဇာတ်ကြောင်းအမျိုးမျိုး၊ ဗဟုသုတ အသိပညာ တွေရာ လေးပါးက အစ ပြောမဆုံးအောင် တောသုံးထောင် ဖြစ်နေခဲ့မိကြတယ်။

မိမိတို့ရဲ့ တန်ဖိုးရှိလှတဲ့ အချိန်ကာလတွေကို ဘဝတိုးတက်ရာ တိုးတက် ကြောင်းပေါ်မှာ အသုံးမချလိုက်ရပေမယ့် ဘဝတက္ကသိုလ်ဆိုတဲ့ နေရာကြီးမှာတော့ အနာဂတ်ရဲ့ အလင်းရောင်ဓာတ်တွေ လင်းလက်လာမယ့်၊ ဘဝအတွက် အရောင်တင် ပေးခဲ့တဲ့ အချိန်တွေ၊ သူငယ်ချင်း ရဲဘော်ညီအစ်ကိုတွေ၊ ဘဝအသိပညာ အတွေ့အကြုံ ကျွေ့ရှင်းတွေစုံတဲ့ လူကြီးများနဲ့ တွေ့ကြုံ ဆုံမိခဲ့ရတာကတော့ ဘာနဲ့မှ တန်ဖိုးဖြတ် လို့ မရနိုင်ဘူးလေ။

ဒီလို အဆိုးအကောင်းတွေ ဒွန်တွဲနေတဲ့ နေရာ၊ ပလတ်စတစ်ပစ္စည်းမျိုးစုံနဲ့

ကျင်လည်ရတဲ့ နေရာ၊ အခက်အခဲမျိုးစုံကို တွေ့ကြုံခဲ့ရတဲ့ နေရာ၊ ကျွန်တော် ကျင်လည်ခဲ့ရတဲ့ နေရာပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို 'ပလတ်စတစ် ယဉ်ကျေးမှု ဘဝတက္ကသိုလ်လို့'ကျွန်တော်က ကမ္ပည်းတင် နာမည်ပေးရတော့မလိုပါဘဲဗျာ။

အောင်လင်း

(၂၀-၁၁-၂၀၁၃)

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

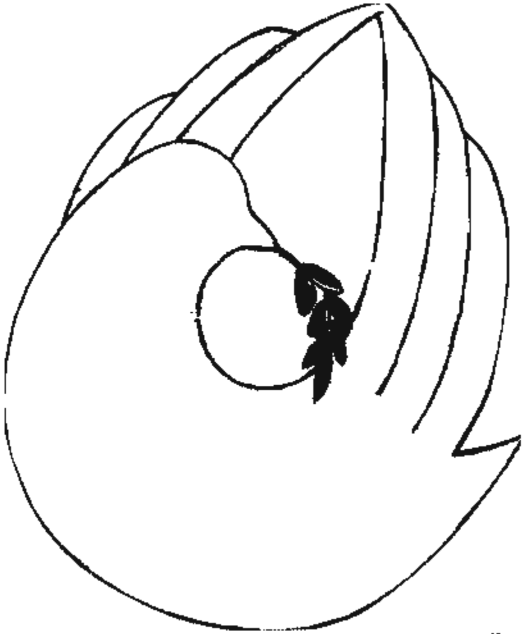

ကျော်ကြီး...ကျော်ကြီး...ကိုကျော်ကြီး

ညီလေး

ကိုကျော်ကြီးရေ…

ဒီနေ့၊ ဒီအချိန်ရောက်ရင် အာပေါင်အာရင်းသန်သန်နဲ့ ပြောဆိုနေတတ်တဲ့ အသံကို သတိရနေမိတော့တယ်။ အခုတော့ ဘယ်ခရီးကိုများ ဆက်နေပြီလဲ။ ကျွန်တော်တို့ ပွဲလေးတွေ စီစဉ်ဖို့ တွေ့ကြ ဆုံကြတော့ တစ်ယောက်လျော့နေပြီ လေ။ ကိုကျော်ကြီး…၊ ခင်ဗျားဗျာ… စောစောစီးစီး ခွဲထားရက်တယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ညီအစ်ကိုတွေလို ခင်မင်တတ်တဲ့လူ မရှိတော့လို့ တ,သမိ ပါရဲ့လေ။ ပြန်တွေးကြည့်ရင် ထောင်ထဲမှာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တစ်ခန်းနဲ့ တစ်ခန်း မိတ်ဆက်ကြတဲ့အခါ ခင်ဗျားက …

'ကျွန်တော် ကျော်မြင့်ဦး (လူ့ဘောင်သစ်ပါတီ)က၊ မင်းတို့က ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ'

ဒီလိုမေးမြန်းကြတော့ အမှုတွဲတွေဖြစ်နေကြပြန်တယ်လေ။ 10D အမှုတွဲ တွေပေါ့။

ထောင်ပြောင်းကြတော့လည်း သာယာဝတီကောင်ကို ကျွန်တော်နဲ့ အတူ ရောက်ခဲ့ကြပြန်တယ်မဟုတ်လား။ ထောင်မပြောင်းခင် အပြင်က အစ်ကို့အမေ ဆုံးသွားတယ်လို့ သိရတော့ အားလုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရတယ်လေ။ ပြီးတော့ ထောင်ကျနေတဲ့ ဘုန်းကြီးတွေကို အမေ့အတွက် ဒါနကို မလွှတ်မလပ်နဲ့ဘဲ ဆွမ်းကပ် အလှူလုပ်ခဲ့ကြရတယ်မဟုတ်လား။

သာယာဝတီကို ရောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ စပြီး ရင်ဆိုင်ကြရတာက အသားကျွေးတဲ့နေ့မှာ ပေးတဲ့ ငါးဟင်းက နံဟောင်နေလို့ အားလုံးက 'မစားဘူး'လို့ အတိုက်အခံလုပ်ကြတော့လည်း ကိုကျော်ကြီးတို့ အကြီးတွေကပဲ ရှေ့က ထွက် ပြောကြဆိုကြ လုပ်ပေးကြတယ်။ အဲဒါနဲ့ ပြေလည်သွားပြီး ငါးကို ကြော်ပြီးမှ ကျွေးတယ်။ ထောင်ပြောင်းလို့ ခြေချင်းတွေ ခတ်ထားတာကို ပြန်ဖြုတ်ပေးဖို့လည်း တာဝန်ခံနဲ့ ပြောဆိုပြီးမှ ရတယ်။ တကယ်ဆို ဒါတွေက ပြောဆိုနေကြရမယ့်ဟာ တွေ မဟုတ်ဘူး။ တာဝန်အတိုင်း လုပ်ကြရမယ့်ဟာတွေပဲ။

အသက်ရှင်ဖို့ စားနေကြရတယ်ဆိုတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ဟာ အထဲမှာ ရတတ်သမျှတွေနဲ့ ချက်ပြုတ်စားကြရတယ်။ ဒီအခါမှာ ကိုကျော်ကြီးက အကြီးဆို ပြီး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ငြိမ်မနေတတ်ဘူး။ ချက်ပြုတ်ကြပြီဆို ပလတ်စတစ်၊ ထမင်းခြောက်တွေနဲ့ မီးမွှေး၊ ယပ်ခတ်တာတို့ အကုန်ပိုင်းလုပ်ပေးတယ်။ စိုက်ခင်းတွေလည်း လုပ်တာပဲ။ ကျွန်တော်တို့၊ ကိုကျော်ကြီးတို့ဆိုတာက ထောင်ဝင်စာ ပါးရှားတယ်လေ။ ထောင်ဝင် စာရှိတဲ့ ရဲဘော်တွေနဲ့ အတူဝေမျှ ချက်ပြုတ်စားကြရတယ်။ (တရားဝင် ဟင်းချက် ခွင့် ရှိတယ်လို့တော့ မထင်လိုက်ပါနဲ့)။

ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့အငယ်တွေကို လူကြီးတစ်ယောက်လို ဆုံးမတတ် သေးတယ်။

'စာဖတ်ကြ၊ အင်္ဂလိပ်စာတွေ လုပ်ကြ။ ဒီနေရာဟာ ငါတို့အတွက် ပညာရှာရာ နေရာပဲ။ သူတို့က ငါတို့ကို ဉာဏ်တွေ တုံးအောင်လုပ်ရင် ငါတို့က မဖြစ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမယ်'

ဆိုပြီး ပြောလေ့ရှိတယ်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း လေ့လာတယ်၊ ကျန်တဲ့ လူတွေကိုလည်း တွန်းအားပေးခဲ့တယ်။

သာယာဝတီထောင်ဟာ ညဘက်ဆို စာကြည့်လို့ မရဘူး။ စကြံလမ်းပေါ် မှာပဲ မီးထွန်းထားတယ်။ အဲဒီမှာ ထူးခြားတာတစ်ခုက ကျွန်တော်တို့ ၁၊ ၂ တိုက်ဝင်းရဲ့ ကပ်လျက်မှာဆယ်တန်းမေးခွန်းတွေထုတ်တဲ့ဌာနတစ်ခုရှိတယ်။ဆယ်တန်းစာမေးပွဲမပြီး မချင်း ပညာရေးဝန်ထမ်းတွေကို စခန်းသွင်းထားတယ်။ ညဘက်ဆို ဆရာ ဦးငွေစင်က သူဖတ်ဖူးတဲ့ စာအုပ်တွေအကြောင်း ပြော၊ ဆရာ ဦးဝင်းမြင့်က တစ်ကိုယ်တော်ရှိုးနဲ့ ကိုကျော်ကြီးကတော့ တရုတ်သိုင်းဝတ္ထုတွေ အကြောင်းပြောရင်း အချိန်ကုန်လွန်စေခဲ့ကြ တယ်။

သာယာဝတီက ပြန်လွတ်လာကြတော့ ကျွန်တော်တို့ မြောက်ဒဂုံဘက်မှာ အတူတူ အခန်းလေးတစ်ခန်း ငှားနေဖြစ်သေးတယ်။ ဒီတုန်းကလည်း ကျွန်တော့် အပေါ်မှာအစ်ကိုတစ်ယောက်လို ကောင်းခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း နောက် တစ်ခေါက် ထောင်ပြန်ကျတော့ ကိုကျော်ကြီးနဲ့ ခွဲခဲ့ရပြီး ၂၀၁၂မှာ ပြန်လွတ်လာတော့ ပညာဒါနကျောင်း(အရှေ့ဦး လူမှုကူညီရေးကျောင်း–အရှေ့ဦးစင်တာ)မှာ လုပ်နေတဲ့ အကြောင်း ကြားရတယ်။ ကလေးတွေကို စာသင်ကြား ပြသနေတယ် ဆိုတာတွေ၊ ဘကျော်ကြီးလို့လည်း ကျောင်းသားလေး တွေက ခေါ်ကြသတဲ့ ဆိုတာတွေကို လည်း တစ်ဆင့်ပြန်ကြားရတော့ ကိုကျော်ကြီးတစ်ယောက် ထောင်ထဲမှာ ပြောခဲ့သလို လုပ်ဖြစ်နေပါလားလို့ တွေးပြီး ကြည်နူးမိပါတယ်။ 10Dပွဲအတွက် လုပ်ကြတော့ မှ သူနဲ့ ပြန်ဆုံဖြစ်ကြတော့လည်း အရင်အတိုင်း လှုပ်ရှားတက်ကြွစွာ အပေါင်းအသင်း တွေကို ရင်းနှီးခင်မင်စွာ ဆက်ဆံရင်း၊ အာပေါင်အာရင်းသန်သန်နဲ့ ပြောဆို နောက် ပြောင်နေရင်း။ နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်ဖို့ပဲ ရောက်လာသလားဗျာ။

ကိုကျော်ကြီး ဆုံးသွားပြီတဲ့။ မယုံချင်ပါ၊ တကယ့်ကို ကျန်းကျန်းမာမာ ကြီးကနေ ဘယ်လိုများဖြစ်သွားပါလိမ့်။ ကိုကျော်ကြီးရေ… ချစ်တဲ့ ညီအစ်ကိုတွေ၊ ချစ်တဲ့ တပည့်တွေကို၊ ပြီးတော့ ချစ်တဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေး၊ အားလုံးကို ခွဲထားရစ်ခဲ့ပြီပဲ။

သူချစ်တဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးကို ရင်မှာ ပိုက်ရင်း… ရောက်ရာမှာ ငြိမ်းချမ်းနိုင် ပါစေဗျာ။

ညီလေး

(၂၂-၁၂-၂၀၁၂ တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သော
10Dရဲဘော်ကျော်ကြီးအား ဒီစာစုဖြင့် ဂုဏ်ပြုလိုက်ရပါသည်။)

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ညီအစ်ကိုများနဲ့ကျွန်တော်

ပြည်စိုး

နာရီသံချောင်းခေါက်သံ ၉ချက်က ကျွန်တော်တို့ ကျောခင်း၊ ခေါင်းချထားရတော့မည်ဟု သတိပေးသံပဲ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်မှ မဟုတ်၊ ဒီထဲရှိ လူအားလုံးအတွက်ဖြစ်သည်။ သို့သော် နေသားကျနေသူများအတွက်ကတော့ ဒီစည်းကမ်းသည် အပရိကပင်။ အခန်းတိုင်း၌ တီးတိုးသံလေးများဖြင့်…။ တချို့ လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းလေးများ၊ တချို့ ချက်(စ်)ပွဲလေးများဖြင့်၊ တချို့…တချို့…။

ဤသို့ဖြင့် ညများစွာ ဖြတ်သန်းခဲ့သည်မှာ အသားကျ၊ အနေကျ။ ဆွေမျိုးများပင် မေ့နေကြသလား ထင်ရသည်။ (အဲလိုသာ အပြင်က ဆွေမျိုးတွေ သိသွား ကြရင် ထောင်ဝင်စာ လာတွေ့ဖို့ စိတ်ကုန်သွားနိုင်သည်။) သို့သော် မမေ့နိုင်သော အိမ်လေးတစ်အိမ်ရှိခဲ့သည်။ ထိုအိမ်မှာ ကိုသုတတို့အိမ်ဖြစ်သည်။ ရှစ်လေးလုံးကာလ တစ်လျှောက်လုံး ကျွန်တော့်အတွက် ရိပ်မြုံလေးတစ်ခုဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုအိမ်ကိုတော့ လွမ်းပါသည်။

ကျွန်တော် ဒီ သီးသန့်ထောင်ကို ရောက်ရောက်ချင်း ကိုသုတကို စုံစမ်းမိ သည်။ သူလည်း ဒီမှာ ရှိနေခဲ့သည်ကို အပြင်မှာကတည်းက သိထား၏။ သူနှင့် ကျွန်တော်က ရှစ်လေးလုံးမှာကတည်းက တွဲဖြစ်ခဲ့သည်။ စာအသင်အပြကောင်း သော ကျူရှင်ဆရာ၊ စေတနာ ဗရပွဖြင့် သူ့ကျောင်းသားများကို အိမ်တိုင်ရာရောက် စာလိုက်ပြပေးတတ်သော်လည်း ကျူရှင်ခက ရတစ်လှည့်၊ မရတစ်လှည့်။ သူ့အိမ်သည် သူ့တပည့်များ ဝင်ထွက်စားသောက်ရာ၊ ရှစ်လေးလုံးကာလ နိုင်ငံရေးသမားတို့ ခိုနားရာဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ့မိခင်ကြီးသည်လည်း သူ့သားနှင့် အပေါင်းပါများအတွက် မပြေလည်သော်လည်း ပါရမီကို ဖြည့်တင်းပေးခဲ့သည်။ စေတနာပြည့်ဝသော မိသားစု တစ်စုလည်း သေကွဲ၊ ရှင်ကွဲ လောကဓံနဲ့ မကင်းနိုင်ခဲ့။

ညသည် တိတ်ဆိတ်သွား၏။ နာရီခေါက်သံလည်း မကြားမိတော့သလို ဖြစ်ကာ၊ သောက်ထားသော ခါးကျကျ လက်ဖက်ရည်အစွမ်းကြောင့်လား မသိ၊ ရင်သည် တလှပ်လှပ်။ ခုန်နေသောရင်သည် မှုန်နေသော နှင်းခြုံလွှာအား တိုးထွက် လျက်။ စိတ်တို့သည် ကာလသုံးပါးစလုံး၌ ခြေချင်းလိမ်နေတော့၏။ ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာ တွေအတွက် စာရင်းပြန်မတွက်ချင်တော့။ ခေတ်ဆိုးထဲ မိတ်ဆွေတွေ၊ မိသားစုတွေ၊ ချစ်သူတွေ… သေကောင်ပေါင်းလဲဖြစ်လို့လည်း ပြုစုခွင့် မရ၊ စောင့်ရှောက်ခွင့် မရ။ ဘာမှဘာမှ ပြန်မရသောပေးဆပ်နေရမှုသက်သက်ဖြင့် ဤခရီးရှည်ကြီးတစ်ခုကိုခံစစ်သက်သက်ဖြင့်သာ ဖြတ်သန်းရင်း အနီးကပ် ရဲဘော်ချင်း ကျောချင်းကပ်ထား ရသည်။ ထိုအချိန်မျိုးတွင် ကျွန်တော့်အတွက် လမ်းပြဖြစ်ခဲ့သော ကိုသုတအား အလွန်သတိရသည်။ လူတွေကို နားလည်သော၊ နားလည်မှုဖြင့် ခွင့်လွှတ်တတ်သော သူသည် ကျွန်တော့်ထက် ခြောက်လလောက် စောပြီး ထောင်နန်းစံသွားသည်။ သူ့တရားရုံး ရုံးထွက်တိုင်း ကျွန်တော် သွား၊သွားတွေ့သည်။ တရားရုံး အချုပ်ခန်းထဲမှ အပြုံးမပျက်သော သူ့မျက်နှာအား မြင်ယောင်နေမိ၏။

သီးသန့်ရောက်တော့ သူနှင့် တော့လွဲ၊လွဲသွားသည်။ များပြားလှသော 10D အုပ်စု ဝင်လာသဖြင့် သူတို့ကို (ဖြနစ်)အမိန့်ချပြီး ထောင်မကြီး ပြောင်းလိုက် သည်။ ထိုကတည်းက သူ့ကို မတွေ့ရတော့။ ဒီလိုနှင့် ရာသီစက်ဝန်းတို့ လည်ပတ်ခဲ့ပြီး သူ လွှတ်သွားသည့် သတင်းတစ်ခုကြားရသည်။ နောက် ကျန်းမာရေး မကောင်းဟု အိမ်က ပြောသည်။ နေမကောင်းသော်လည်း သူ့အိမ်တွင် အပေါင်းပါ များနှင့် တရုံးရုံး၊ စာလည်း သင်တယ်၊ နိုင်ငံရေးလည်း ဆက်လုပ်နေတယ်ဟု ကြားရပြန်သည်။

အပြင်မှာကတည်းက ကျူရှင်ဆရာအလုပ်ဖြင့် ပန်းနာရင်ကျပ်ရှိသလိုလို သူ ခံစားနေရဖူး၏။ ကျွန်တော်နှင့် ဆေးခန်းတွေ ဘာတွေ သွားပြဖူးသည်။ ဒီရောဂါဖြစ်ည်မထင်။ တစ်ရက် ကိုသုတ ဆုံးသွားပြီဆိုသော သတင်းဆိုးက ကျွန်တော့်အား

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ခြောက်လှန့်လိုက်တော့သည်။ ကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက်မှု ဆိုတာ လုံးဝမရှိသောကာလ ထောင်တွင်းမှ ကူးစက်ရောဂါရလာကာ၊ သူ့ကျန်းမာရေးထက် ဒီမိုကရေစီအရေးကိုသာ ခေါင်းထဲထည့်ထားသောသူ့ကို ရလာသော ရောဂါက အနိုင်ယူသွားတော့သည်။ ရှစ်လေးလုံးကာလအတွင်း ဗကသနှင့် ရန်ကုန်စရိုင် ကျောင်းသားသမဂ္ဂတို့၌ ဦးဆောင်လှုပ်ရှားခဲ့သောသူသည် ထောင်တွင်း၌လည်း လူချစ်လူခင်များသည်။ အထဲတွင် နေစဉ်အေကိုက်နေသောလူနာများ၏အနာပြည်ပေါက်တို့အားမရွံမရှာလိုက်လံဖောက်ထုတ်ပေး၊ ပြုစုပေးရင်းနဲ့ သူလည်း ဒီရောဂါ ကူးခံရပြီး ဆုံးသွားရတာဟု ထောင်မကြီး၌ အတူနေခဲ့ဖူးသူ ပဲခူးမှ ကျောင်းဆရာက ပြောပြဖူးသည်။ လူတွေကို စာနာ၊ နားလည်တတ်သော ကိုသုတမျက်နှာကို မြင် ယောင်ရင်း ကျွန်တော်သည် ကိုသုတအလွန်ကြိုက်သော ပေါ့ကျ လက်ဖက်ရည်ကို ဒီည၌ ဖျော်သောက်မိနေသည်တကား။

'သွားနှင့်တော့ ဆရာရေ…၊ နောက်မှ လိုက်ခဲ့မယ်'

လို့ပင် တီးတိုးစကား နှုတ်က ထွက်မိလေသည်။

တစ်နေရာရာကနေ ကြားနိုင်ပါစေ။

×××

ခြင်လုံဆန်ကာ တပ်မထားသော ကျွန်တော့်အခန်း၌ ဒီဆောင်းညကို ဖြတ်သန်းအိပ်စက်ရန် တော်တော်ခက်နေသည်။ အိပ်မပျော်နိုင်။ ကျွန်တော်တို့ အိဆောင်တိုက်ခန်းများ၌ အတူနေ အမှုတွဲများ တော်တော်လျော့သွားတာကြောင့် လည်း ဖြစ်မည်။ သူတို့သည် သာယာဝတီထောင်သို့ တော်တော်များများ ရောက် သွားကြသည်ဟု ကြားသည်။ တချို့ မြင်းခြံ၊ သရက်၊ ကလေးထောင်၊ အင်း… တစ်ပြည်လုံးက ထောင်တွေအနှံ့ ရောက်ကြဦးတော့မည်။

သန်းခေါင်လွန်တော့မှ 'ပုံစံ'ဟူသော အော်သံနဲ့အတူ ငှက်ဆိုးထိုးသံတို့ ကြားလာရသည်။

'ခေါင်းမထောင်နဲ့'

မှောက်ရက် လှဲနေကြစမ်း'

'နာမယ်ခေါ်တဲ့ လူပဲထ'

ဆိုတဲ့ အော်ဟစ်သံတွေနဲ့အတူ နာမည်တွေ ခေါ်ကြသည်။

'ပစ္စည်းတွေယူ…ထွက်ခဲ့'

'အပြင်မှာ ပုံစံထိုင်ထား'

တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်း သော့ပိတ်သံ၊ ဖွင့်သံတို့ဖြင့် ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာတော့သည်။

အဖေနာမည် မေး၊ ထောင်နံပါတ် မေး၊ ပြီးတော့ ထ၊ ထွက်၊ ဒါပဲဖြစ်သည်။

ထောင်ပြောင်းရတော့မည်ဟု အသိက လွဲ၍ ဘာမှမထူးခြား။ အပြင်၌ ထိုင်နေကြသော လူတန်း၌ သွားထိုင်နေလိုက်သည်။ ဒီလိုပါပဲ၊ သွားလိုက်ကြ၊ လာလိုက်ကြနှင့် ဘာမှ အစိုးမရသော အကျဉ်းစံဘဝ၌ အနေကြာခဲ့သည်မှာ ၆ နှစ်ကျော်လာခဲ့ပြီပဲ။ ရောက်စကတော့ အပြင်မှာ ကျန်ခဲ့သူများ၊ မိသားစုတွေ၊ သူငယ်ချင်းတွေ၊ ချစ်သူတွေ (အဲ…ချစ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ရယ်လို့ မရှိသေးသော လူပျိုပေါက်ဘဝ ကျွန်တော် ကပင် ကြိတ်ကြိုက်ခဲ့သော ချစ်သူတွေဟုပင် ပြောပါရစေတော့။ ကြော်ငြာ)ကို ကောင်းကောင်းလွမ်းခဲ့သည်။ ကောင်းကောင်းဆွေးခဲ့သည်။ ဒီကိုပို့ခဲ့သောမောင်မင်းကြီးသားများကို ကောင်းကောင်း မေတ္တာပို့ခဲ့သည်။ ဒေါသတွေ အလိပ် လိုက်…အလိပ်လိုက် ထွက်ရင်း ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ ထောင်ဖောက်ထွက်မည်ဟုပင် စိတ်က မှန်ထူလို့နေ၏။

ကျွန်တော် ကျွန်းတိုက်၌ ရှိစဉ် အပြင်တွင် ကျန်ခဲ့သော ဖခင်ကြီး ဆုံးသွားသည်။ အဖေ့နာရေးကို လိုက်ပို့ခွင့် မရခဲ့။ ကျန်ခဲ့သော အမေ၊ ညီလေးနှင့် ညီမလေးတို့ ဘယ်သို့ ရှိမည်နည်း။ ထိုအချိန်က မည်ကဲ့သို့ ခံစား ဖြတ်သန်းခဲ့သည် ကိုပင် ပြန်မစဉ်းစားချင်။ အဆုံးစွန်သော ခံစားမှုတို့သည် ဦးနှောက်၏ အနက်ရှိုင်း ဆုံးထဲ၌ မြုပ်ကွယ်နေသလိုမျိုး ကျွန်တော့်စိတ်တို့သည် ထုံပေပေနိုင်နေတော့သည်။ ဒီနေရာရဲ့ အနေအထိုင်၊ အစားအသောက်၊ ကျန်းမာရေး အစစ အားလုံးဒုက္ခလားဟုပင် မေးရတော့မည်။ နောက်ဆုံးတော့ လူ၏ အသက်ရှင်သန်လိုမှုကပင် ကျွန်တော့် ၏ ခံစားမှုအဆိုးများကို မေ့ပျောက် လျော့နည်းစေသည်လား၊ ရသမျှနှင့် စားသောက် နေထိုင်ရင်း ခံနိုင်ရည်တွေ ရှိလာသည်ဟု ထင်သည်။ ဒါပေသည့်၊ ရဲဘော်ရဲဘက်များ၊ အမှုတွဲများ ရှိနေခြင်းကပင် ကျွန်တော့်၏ ထောင်တွင်း ရပ်တည်နိုင်စွမ်းတို့ ပိုမို သန်စွမ်းလာသည်ကတော့ အမှန်ပင်။ ထောင်တွင်း၌ ရဲဘော်ရဲဘက်သည် မရှိလို့ မရ။

'ထ…ထွက်၊ ကားပေါ် တက်စမ်း'

ငှက်ဆိုးထိုးသံက အတွေးတို့ကို ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်ပြန်သည်။ ကားပေါ်တွင် အမှုတွဲများဖြင့် ညနက်နက်ထဲ ခေါင်းစွပ်က စွပ်ခံရသေးသည်။ သိပ်မကြာလိုက်၊ ကားပေါ်က ဆင်းရပြန်သည်။ ရောက်တဲ့နေရာ ဘာလဲ၊ မဝေခွဲနိုင်သေး။ သံသံချင်း ထိခတ်သံတို့ ဆူညံနေသည်။ ဩော်…သံခြေကျင်းခတ်တဲ့ နေရာ၊ ထောင်ပြောင်းသမားတွေကို ခြေကျင်းခတ်မည်၊ ပြီးတော့ မြန်မာပြည်အနှံ့ ထောင်ခရီး ဆန့်ရဦးမည်ပေါ့…ဟုတ်လား၊ လုပ်လိုက်စမ်း။

ခြေထောက်နှစ်ဖက်၌ သံခြေကျင်းကွင်းကို စွပ်ပြီး ကွင်းအစနှစ်ဖက်ကို ရိုက်ရန် ပေပေါ် တင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တူကြီးဖြင့် ရိုက်ပေါ် ပြားနေအောင် ထု၍ ခြေကျင်းကွင်းကို စိနေအောင် ပိတ်သည်။ ဒီနေရာ၌ ထုချက်လွဲသွားလျှင်တော့ ခြေဖမိုးတစ်ခုလုံး ပြားချပ်သွားမည်ထင်၏။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော့်အလှည့် ပြီးသွားသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ခုမှ အတွေ့အကြုံသစ်တစ်ခု ထပ်တိုးလာသည်။ သံခြေကျင်းက ကျင့်သားမရသေး။ ခြေချင်းဝတ်တွေ ပွန်းပဲ့လာသည်။ ဒါတောင် ခဏပဲ ရှိသေး သည်။

ကျွန်တော်တို့ တန်းစီပြီး အချုပ်ကားပြာကြီးပေါ် တက်ကြရသည်။ ကားနှင့် လူအပြည့်ပင်။ ရောင်နီသန်းလာပေပြီ။ ဆောင်းဦးပေါက်ပေမင့် ချွေး တပြိုက်ပြိုက်နှင့် ဝေလီဝေလင်းအချိန်တွင် ရန်ကုန်ဘူတာကြီးကို ရောက်သွားသည်။ ကားပေါ်မှ ဆင်းကြရ၍ စင်္ကြံတစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်နေကြရပြန်သည်။ မနက်လင်းနေပြီမို့ ဘူတာကြီး တွင် ဈေးသည်လေးများနှင့် ခရီးသွားတချို့ ရှိနေကြသည်။ ၎င်းတို့က ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကြည့်နေကြသည်။ အစိုးနားက လူများကို ကျွန်တော်တို့ ၅(ည)တွေပါဟု ပြောကာ အိမ်တွေကို ဖုန်းဆက်ပေးရန် အကူအညီတောင်းကြ သည်။ ကြာကြာမနေလိုက်ရ၊ အချုပ် ရထားတွဲပေါ်သို့ရောက်သွားတော့သည်။ပြတင်းပေါက်များကိုအလုံအသေပိတ်ထားသော ရထားတွဲဖြစ်သည်။ အချုပ်တွဲနှစ်တွဲ ဖြစ်သည်။ အတူပါလာသူများကို ကြည့်တော့ အကုန်လုံး အသိတွေ။ မသိသူ လေးငါးဦးမှလွဲ၍ သီးသန့်၌ တစ်လျှောက်လုံး အတူနေလာ ကြသူတွေချည်း။

ဒီလိုနဲ့ တွဲပေါ်တွင် တစ်နေကုန်၍ ညမှ မန္တလေး အနေးရထားဖြင့် တွဲချိတ်ကာ မန္တလေးသွားရမည်ကို သိရတော့သည်။ တွဲပေါ်တွင်တော့ တဖြည်းဖြည်း ပူလောင် အိုက်စပ်လာသည်။ အနေးရထားသည် မန္တလေးကို နှစ်ည-သုံးရက်လောက် မောင်းရသည်။ ဆောင်းရာသီပေမင့် အပူလှိုင်းဖြတ်သောကြောင့် အရေပြားများပေါ် တွင် မိတ်ဖုတွေ တစ်ပြင်လုံးပေါက်ကာ နီရဲနေတော့၏။

မန်းထောင်သို့ ညနက်နက်မှာပင် ဝင်ရပြန်သည်။ အခန်းဖော် လေးဦးက မျက်နှာသစ်တွေ။ သူတို့နှင့် ဝိုင်းဖွဲ့စားသောက်ရင်း နှစ်ညလွန်မြောက်ခဲ့ရသည်။ ဒီနေရာတွင်တော့ ထောင်ချည့်သည်မှုသာ။ နောက်ရက်မှာ ရွှေ့ ခရီးဆက်ရတော့ သည်။ ထောင်သည်ပင် သံသရာလည်နေသေးတော့။ ခုမှပဲ ကြုံဖူး ကြားဖူးတော့ သည်။ အရင်ခေတ်ကတော့ သခင်ပေါက်စ ထောင်ခြောက်လသာ။ ခုတော့ မောင်မင်းကြီးသားတို့ ခေတ်ပေကိုး၊လုပ်လိုက်စမ်း။ထောင်ပြောင်းဖို့ထွက်တန်းစီရတော့မိုက်ဖော်မိုက်ဘက်တွေ ရွှေကြီးတို့၊ ဦးသောင်းကြည်တို့၊ ဦးစိန်လှဦးတို့၊ ဦးသောဘဏတို့၊ တွေ့ကြပြီ။ အချုပ်တွဲပေါ် ပြန်တက်ရကာ မြစ်ကြီးနားခရီးကို စခဲ့လေတော့သည်။

ရာသီအပြောင်းအလဲက ချက်ချင်းသိသာလာသည်။ အရေပြားတစ်ပြင် လုံးပေါက်ခဲ့သော မိတ်ဖုတွေ ပျောက်ကုန်၏။ စိမ့်တက်လာသော အအေးဒဏ်ကို အံကြိတ်ကာ ခံစားရတော့သည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ မြစ်ကြီးနား နရသိန်ကို ရောက်ကြတော့ ရာသီဥတုက အေးစက်စွာ ကြိုဆိုနေတော့ရဲ့။ ထောင်ကတော့ တစ်ယောက်ကို စောင်နှစ်ထည်စီ ထုတ်ပေးလေသည်။

မြစ်ကြီးနား၌ ကျွန်တော်နှင့် သူ တစ်ခန်းတည်း နေရသည်။ အရင်ရောက် နှင့်သူတွေထဲမှာ မန္တလေးက ဆရာဝန်တစ်ယောက်ရှိသည်။ လူရွှင်တော်အဖွဲ့တစ်ခု ရှိသည်(ပါပါလေးအဖွဲ့)။ ဘာလိုသေးနည်း။ အိမ်နှင့် ဝေးသွား၍ ထောင်ဝင်စာရက် တော်တော်ခြားသွားတာက လွဲ၍ အင်းစိန်လောက် သိပ်မတင်းကျပ်။ ထောင်ကျဉ်း သဖြင့် တိုက်ခန်းများလည်း ကျဉ်းသည်သာ။ ကျွန်တော်တို့အခန်းဆိုရင် ထောင့်စွန်း ခန်းဖြစ်၍ မှောင်ကာ လေဝင်-လေထွက် မကောင်း။ သီးသန့်ထောင်ကို လွမ်းမိသည်။ အကျဉ်းသားဘဝ ထောင်တစ်ခုမှ တစ်ခုသို့ ပြောင်းသောအခါ ကျန်ခဲ့သည့်ထောင်ကို လွမ်းမိသေးတော့သည်။ ထောင်ပဲ လွမ်းလောက်စရာလားဟု ပြောလိုက ပြောပါ စေတော့။ ကျွန်တော် တကယ်လွမ်းပါသည်။ အတူနေ, အတူစား ရဲဘော်များ၊ ထောင်ပါးဝလာသောအခါ တစ်ဆောင်နှင့် တစ်ဆောင်ကူးပြီး ထမင်းလည်စားသည်။ တချို့က ဆွေးနွေးငြင်းခုန်ဖို့၊ တချို့က ရင်ဖွင့်ဖို့၊ တချို့က စာပေပညာ၊ ဘာသာစကား လေ့လာသင်ယူဖို့၊ ဆိုင်ရာ…ဆိုင်ရာ အားသန်ရာ တစ်ခုခုကို လုပ်ရင်း ကိုယ်စိတ် နှစ်ပါး သံချေးမတက်အောင် လုပ်နေကြရသည်။

နေ့လယ်လောက် ကူးသွားပြီး ညနေ တန်းပိတ်ခါနီးမှ ခပ်တည်တည် ပြန်လာကြသည်။ ကိုယ့်အဆောင်၌ပင် ညဘက် အခန်းလဲအိပ်ကြတာ ရှိသေး သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ လက်ဖက်ရည်ကျကျကို ကိုယ်တိုင်ဖျော်ကာ ညလုံး ပေါက် ချက်စ်ထိုးရတာ ကြိုက်သည်။ ဒါမှမဟုတ်လည်း ငုတ်တုတ်ထိုင်တွေး နေရတာမျိုးဖြင့် ညကို လက်ဖက်ရည်ခါးခါးတစ်ခွက်နှင့် ဖြတ်သန်းရင်း ညများ စွာ…။ တောမရောက်, တောင်မရောက် အတွေးတို့ဖြင့် ကဗျာရူး၊ စာရူး ရူးနေတော့သည်။ ရူးသမျှ ရေးချင်လာတော့ ရေးဖြစ်ခဲ့တာတွေ ရှိသည်။ သို့သော် အဖတ် မတင်။

ရဲဘော်များနှင့် စု၍ စာအုပ်ထုတ်တော့မှ အဖတ်တင်တာလေးတွေ ရှိခဲ့ သည်။ ဒါတောင် မိုးထဲရေထဲ စွန့်လုပ်ခဲ့ကြ၏။ ညီညွတ်ရေးသဘောဖြင့် ထောင်ကျ နိုင်ငံရေးသမားများအားလုံး ဝိုင်းရေးနိုင်အောင် စီစဉ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ စာမူများ လက်လှမ်းမီရာ အားလုံးထံမှ တောင်းခံခဲ့ကြသည်။ အကြံအဖန်မျိုးစုံဖြင့် စာရွက်၊ ဘောလ်ပင်များ ဖန်တီးကြသည်။ အခန်းထဲ၌ စာများ ခိုးရေးကြသည်။ ပန်းချီဆွဲ တတ်သူက ဆွဲ၊ လက်ရေးလှသူက လက်ရေး၊ ဒီလိုနဲ့ 'မြောက်ပြန်လေ'(နှောင်ကြိုးမဲ့ စာစုများ)ကို စေလွှင့်ဖြစ်ခဲ့။ နောက် 'နှလုံးသွေးတစ်စက်'၊ နောက် 'အရိုင်းကဗျာ'။ ကျွန်တော် မသိလိုက်တာတွေ ရှိလိမ့်ဦးမည်။ ရဲဘော်တချို့၏ ကြိုးစားမှုဖြင့် 'မြောက် ပြန်လေ'သည် နှောင်ကြိုးမဲ့စွာပင် တံတိုင်းအပြင်ဘက်သို့ လွတ်လပ်စွာ လွင့်ပျံ့သွား ခဲ့သည်။(ဤနေရာ၌ ရဲဘော်များ၏အမည်များကိုရေးပြရလျှင် အကျဉ်းသားစာရင်းတစ်ခု ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ အမည်များ မဖော်သော်လည်း ထို ရဲဘော်များကို မိမိရင်၌

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အမြဲအမှတ်ရနေမည်သာ။)

မြစ်ကြီးနားရောက်တော့ ထောင်က ကျဉ်းသဖြင့် စိုက်ခင်းလည်း မရှိ၊ ခြင်းခတ်ဖို့ နေရာလေးတစ်ခု ကြံဖန်ပြီး လုပ်ကြရသည်။ သီးသန့်မှာတုန်းကတော့ ခြင်းပွဲတွေ ညနေတိုင်း ရှိသည်။ စိုက်ခင်းတွေလည်း စိုက်ခဲ့၊ ထောင်က ခိုင်းလို့ မဟုတ်၊ ကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ် စိုက်ခဲ့ကြသည်။ ထွက်လာသမျှသော သီးနှံကို ဝေမျှ ချက်ပြုတ်စားသောက်ကြရင်း၊ နေသားကျ ထောင်ပါးဝနေသော သီးသန့် ထောင်ကို အချိန်မတော်ကြီး တန်ဆောင်မုန်းလ ညတစ်ည၌ ရုတ်တရက် ခွဲထား ခဲ့ရလေတော့သည်။

မြောက်ဘက်ဖျားမှ ရေခဲငွေ့များကို သယ်ဆောင်လာသော ဥတ္တရလေ သည် ကျွန်တော်တို့အား အချိန်ပြည့် အနွေးထည် မချွတ်နိုင်ဘဲ ကွေးနေစေတော့ သည်။ မိုးတွင်းဆို မိုးသီးပါ ကြွေသေး၏။ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ဒီရာသီဥတုကို ကျွန်တော်ချစ်သွားသည်။ ကွေးလို့ ကောင်းသည်လေ။ အခန်းဖော်ကတော့ တကုပ်ကုပ်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေတတ်သည်။ ချည်ထိုးရင် ထိုးနေတတ်သည်။ သူသည် အသေးစိတ် အာရုံစူးစိုက်ရသောအလုပ်များကို လုလုပပလုပ်နေတတ်သည်။ ဉာဏ်အရမ်းကောင်း သော စက်မှုကျောင်းသား။ သူသည် Tochur ကောင်းကောင်းထိခဲ့သော်လည်း မှုပုံမရ။ အေးရာအေးကြောင်းပင် ပြုံးပြုံး…ပြုံးပြုံးနှင့် သဘောကောင်းပြီး မြို့သိပ် တတ်သူဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်စာလည်း ကောင်း၏။ စာပေလေ့လာမှုအားကောင်း၏။ ထို့ကြောင့်ပင် သီးသန့်တုန်းက ဆရာတစ်ယောက်နှင့် နိုင်ငံရေးသီအိုရီများ သင်ယူ ဆွေးနွေးခြင်းများ လုပ်ခဲ့သေးသည်။ ကျွန်တော်နှင့် သူကား အတွင်းသိ အစင်းသိ။ သူ့မိသားစုအကြောင်းမှအစ နှလုံးသားရေးရာပင် မကျန်၊ ကျွန်တော့်ကို ဖွင့်ထုတ်ပြ တတ်၏။ ခုလည်း သူလေ့လာနေသော သီအိုရီများကို ပြန်ရှင်းပြတတ်၏။ သို့သော် ကျွန်တော်က နလပိန်းတုံး လိုက်မမီပေ။ သူသည် သီချင်းဆိုလည်း ကောင်းသေး ၏။ သီချင်းများကို ကိုယ်တိုင်ရေးပြီး ညဘက်တွေမှာ ဆိုပြတတ်၏။ သူ့ခံစားချက် များကို နားလည်သလိုလိုရှိခဲ့သော်လည်း…

ရွှေလည်တိုင်ကိုကွယ် ××× အနမ်းလေးပေးစဉ်ဝယ် ××× ရင်ခုန်စရာ××× သနပ်ခါးနံ့လေးတွေနဲ့ ×××

သူ့၌ ရင်ခုန်စရာ သနပ်ခါးနံ့လေးတွေ ရှိခဲ့ဖူး၏။ ဒါပေမဲ့ အမေ့ရဲ့ ဒုက္ခ အိုးတွေဖြစ်ခဲ့ရသော ကျွန်တော်တို့သည် ချစ်သူတို့ရဲ့ ချဉ်ဖတ်အိုးတွေလည်း ဖြစ်ခဲ့ရ သည်။

'လိမ္မာတတ်အောင် ××× မိုက်မဲဖူးရမယ် ××× ချစ်ခင်တတ်အောင်××× မုန်းမေ့ဖူးရမယ် ××× ဒါဟာ ××× လောကရဲ့ သစ္စာတရား ×××'

သူဆိုတတ်သော 'ခိုင်ထူး'သီချင်း အပိုင်းအစများကို ကျွန်တော်လည်း

တစ်ခါတစ်ရံ လိုက်ညည်းမိသည်။ သူသည် လောကရဲ့ သစ္စာကို တွေးသည်။ နိုင်ငံရေး၏ အမှန်တရား သီအိုရီကို စဉ်းစားသည်။ Viecua Ciecle ဟူသော စကားလုံး၌ ဝဲလှည့် မွှေနှောက်နေတတ်၏။ ထိုအခါ သူ့အတွေးထဲ၌ အဆိုးသံသရာသည် လည်ပတ်နေ သည်လား။ သူ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ ရှင်းပြခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော်ကား နဝေတိမ်တောင်။ ကျွန်တော်သည် အဆိုးများကို မေ့ထားသူ၊ ဒါမှမဟုတ် မေ့ချင်ယောင် ဆောင်နေသူဖြစ်မည်။ တစ်ခါတလေ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း မေ့နေတတ်သည်။ ဖြစ်ချင်း ဖြစ် ကျွန်တော်က ပိုဖြစ်ရမည့်သူ။ (အဲ…ဘာဖြစ်တာကို ပြောနေမိပါလိမ့်)။ ကျွန်တော် မပြောချင်၊ မတွေးချင်။ သို့သော် အတွေးတို့သည် ကျုံထွက်နေချေပြီ။

ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အကောင်းမြင်သမားဟု အတင်းခံယူကာ လက်တွေ့ဘဝမှ ပြေးထွက်ရင်း အဆိုးများကို အတင်းမေ့ထားသူ၊ အရူးတစ်ယောက် သာ ဖြစ်ပါစေတော့၊ အဆိုးများကို တကယ်မတွေးချင်၊ မပြောချင်ပါ။ ခွင့်လွှတ်ပါ သူငယ်ချင်းရာ။

×××

တင်းတင်းကိုက်ထားတဲ့၊
ငါ့ရဲ့ နှုတ်ခမ်းဟာ၊
ဖြန်းခနဲ ကွဲထွက်ပြီး၊
သွေးစက်စက် စီးလိမ့်လာမည်။
ငါအံကြိတ်ပြီး လက်သီးကို ဆုပ်မိတယ်၊
ဒီနေရာမှာ……။ ။

ရှစ်လေးလုံး အရေးတော်ပုံရဲ့ 'ကမ္ဘာမကျေဘူး'သီချင်းနောက်ခံနဲ့ သူ့ရဲ့ ကဗျာရွတ်သံမှာ ကျွန်တော် လှိုက်ဖိုနေမိရဲ့။ သူ့အသံဟာ အဆွဲအငင် အဖြတ် အတောက်မှန်မှန်နဲ့ ရင်ထဲက လာတဲ့အသံ။ ကဗျာကို ပီပီသသကြီး ရွတ်နေရဲ့။(မောင်လေး အောင်ရဲ့ ဗိုလ်အောင်ကျော် တမ်းချင်း။)

ကတ္တရာလမ်းကို ခွာ၊
ရာဇဝင်ရေးအရ၊
သုတေသနလုပ်ရင်၊
ရဲဘော်ရဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်ကို တွေ့ရမယ်၊
ဘယ်သူ ငြင်းနိုင်မလဲ…။ ။

အထိမ်းအမှတ်ညတွေမှာ အလှည့်ကျ သီချင်းဆိုကြတဲ့အခါ သူ့ကို ပွဲ အတောင်းဆုံးက အဲဒီ ကဗျာတွေကို ရွတ်ဖို့ပဲ။ သူကလည်း မငြင်းဘူး။

ကံတရားတို့၏ ရိုက်ပုတ်ခြင်း ဒဏ်တို့ကြောင့်၊

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ငါ့ဦးခေါင်းသည် သွေးသံတို့ဖြင့် ရဲရဲနီ၏၊

ညွတ်ကား မညွတ်…။ ။

အဲဒီလို ကဗျာတွေကို တစ်လှည့်စီ သူ ရွတ်တော့သည်။ အခန်းဖော်တွေက 'ကမ္ဘာမကျေဘူး' သီချင်းကို တိုးတိုးလေး အသံလျှော့ပြီး နောက်ခံဆိုပေးကြသည်။ သူကတော့ အခန်း၀ သံတိုင်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်လို့…။ ကဗျာရဲ့ ရုပ်ပုံလွှာ ဟာ သူ့အသံလှိုင်းတို့နဲ့အတူ ကခုန်နေလေတော့သည်။ သွေးစွန်းတဲ့ ကတ္တရာလမ်း ပေါ် ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပဲ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး မီးတောက်နေသလိုမျိုး၊ ဘယ်တော့မှ ဦးမညွတ်တဲ့ စိတ်မျိုးတွေ ကဖွားဖွား လှိုင်းထ၊ ဩော်…သူငယ်ချင်းရယ်။

သူ လွတ်ခါနီး နှုတ်ဆက်ကြတော့ အဲဒီ ကဗျာတွေကို သူ ရွတ်ခဲ့သည်။ အခန်းထဲမှာ ကျနော်နဲ့ ပဲခူးက ကျောင်းဆရာက 'ကမ္ဘာမကျေဘူး' သီချင်းကို နောက်ခံ လိုက်ဆိုပေးကြသည်။ ဆိုရင်း…ရွတ်ရင်း ဘာဖြစ်တယ်မသိ၊ အရမ်း ၀မ်းနည်းသလိုကြီး ဖြစ်လာကာ စိတ်ကလည်း တင်းကျပ်လာပြီး နောက်ဆုံး ငိုချမိလိုက်ကြ၏။ ကျနော်နဲ့ ကျောင်းဆရာပေါ့၊ တကယ်ကြီးကို ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုမိကြတာ။ အဲဒီတုန်းက ခံစားမှုကို ခုထိ အမည်တပ်လို့ မရ။ သူက ကဗျာဆုံးတော့ ကျွန်တော်တို့ကို ပခုံးဖက်လို့ တိတ်… တိတ်ဆိုပြီး တတွတ်တွတ်ပြောနေတော့သည်။ သူပြောလေ ပိုငိုချင်လေပဲ၊ အဲဒီည ဘယ်တော့မှ မမေ့။

×××

ထောင်မှာ အနေကြာတော့ တရားထိုင်တာတွေ လုပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူလည်း လုပ်သည်။ အဲ-ကျွန်တော်က ပိုကဲသည်။ မေတ္တာသုတ်တွေ ဘာတွေတောင် ရွတ် လိုက်သေး၏။ မြစ်ကြီးနားရောက်တော့ ဒေသထုံးစံအတိုင်း ခရစ္စမတ်ပွဲတွေဘာတွေ ထောင်ထဲမှာ လုပ်ခွင့်ရ၏။ ရသမျှလေးနဲ့ လုပ်ဖြစ်ကြသည်။ ထူးခြားတာက ခရစ္စမတ် မှာ ထောင်ပိုင်က ခရစ္စမတ်ပွဲလုပ်ဖို့ ဂစ်တာပေးငှားသည်။ ကျွန်တော်က ဂီတနဲ့ ဝေးတော့ လက်ခုပ်တီး၊ သံယောင်လိုက်ပေါ့။ အဲမှာ သူက သီချင်းဆို၊ ဟိုလူက ဂစ်တာတီး၏။ ဆိုလည်း ဆိုသည်။ (ဟိုလူဆိုတာက မြစ်ကြီးနားမှာ ဆရာဝန် မဟုတ်တဲ့ အသားမည်းမည်း၊ ဂင်တိုတိုနဲ့ လူပေါ့။) အဲလို ပုံမှန်ဖြတ်သန်းရင်း သူပြောတာတွေက ဟိုတစ်စ…ဒီတစ်စဖြစ်လာသည်။ နဂိုကတည်းက စကားနည်း တော့ ချက်ချင်း သတိမထားမိ။ တစ်ရက်မှာ အကြီးအကျယ်ပေါက်ကွဲတော့၏။ ရောဂါအရတော့ Aggressive ဖြစ်တယ်ပြောတာပဲ။ လက်သီးနဲ့ လိုက်ထိုးတာတို့… အဲလိုတွေဖြစ်လာတော့သည်။ နံရံကိုလည်း လက်သီးနဲ့ ပြေးထိုးတာ 'အုန်းခနဲ' နေတာ၊ နာပုံလည်း မရ။ နောက်ရက်ကျတော့ လက်က ရောင်ကိုင်းလို့…။

မဖြစ်တော့ဘူး၊ ထောင်ပိုင်ကို တင်ပြပြီး ဆရာဝန်ခေါ်ပေးဖို့ တောင်းဆိုရ

တော့၏။ ထောင်ပိုင်က ဆေးရုံကို အကြောင်းကြားပေးသည်။ မြစ်ကြီးနားဆေးရုံ က ဆရာဝန်မကြီးတစ်ယောက်လာကြည့်သည်။ သူ့ကို 'ကျီးကန်းမှာခြေဘယ်နချောင်းရှိလဲ' တို့ ဘာတို့ မေးခွန်းတွေ မေးသည်။ ဆရာဝန်မကြီးက သဘောကောင်း ပါသည်။ ဆေးတွေ ဘာတွေပေး၊ သေသေချာချာ ဂရုတစိုက်ဖြင့် တစ်ပတ်တစ်ခါ လာကြည့်ပေး၏။ ဆေးထိုး၊ ဆေးစားနဲ့ သက်သာသလိုရှိသော်လည်း သိပ်မကြာဘူး၊ ပြန်ဖောက်၏။ ရာသီဒဏ် မခံနိုင်ဖြစ်လာကာ မေးတဆတ်ဆတ် ရိုက်နေတတ်၏။ သူ့အိမ်ကိုလည်း လူကြုံနဲ့ အကြောင်းကြားခဲ့၏။ သို့သော် ခရီးက ဝေးတော့ ချက်ချင်း ရောက်မလာနိုင်ကြ။

ဆရာဝန် မှတ်ချက်ချသည်က သွေးထဲမှာ အောက်စီဂျင် နည်းသွားခြင်းဖြစ် သည်တဲ့။ အအေးဒဏ်၊ မီးခိုးဒဏ်တွေပေါ့။ ကျွန်တော်တို့အခန်းက ထောင့်ခန်း ဆိုတော့ လေဝင် လေထွက်မကောင်း၊ ပြီးတော့ ဟင်းခိုးချက်စားရသည်။ ရသမျှ အသီးအနှံ လေးတွေနှင့် ထောင်ဝင်စာလက်ကျန် ငါးပိကြော်လေးတွေနှင့် လောက်ငအောင် ဟင်းခိုးချက်စားကြရတိုင်း သူကပဲ ဒိုင်ခံချက်သည်။ တစ်ခါတလေ အခန်းထဲမှာ မီးခိုးတွေ အူပြီး အသက်ရှူမဝ။ အဲဒီဒဏ်တွေနှင့် စစ်ကြောရေးဒဏ်တွေ၊ လူတော်တွေဆို တမင်ရည်ရွယ်ပြီး ချိုးနှိမ်လို့ သူ တော်တော်ခံခဲ့ရ၏။ ထို 10D လှုပ်ရှားမှုဖြစ်တော့ သူတို့ RIT ကျောင်းသားတွေလည်း ဝင်နွှဲကြ၏။ သူက ဦးဆောင် သူ။ အခြား RIT ကျောင်းသားတွေလည်းအဖမ်းခံခဲ့ရသည်။ကျောင်းပိတ်လိုက်တော့နယ်ကျောင်းသားတွေ အုပ်စုလိုက် ရထားနှင့် ပြန်လာတော့ မန္တလေး ရထားပေါ်မှာ ကျောင်းသားတွေနဲ့ အပြည့်။ ရထားပေါ်ကတည်းက ထောက်လှမ်းရေးက တောက်လျှောက်ပါလာပြီး အိမ်အဝင်မှာ တစ်ခါတည်း ဝင်ဆွဲတော့တာတဲ့လေ။

'ဝဋ်နာ ကံနာသည် မရှိ'

တဲ့။ စိတ်ရောဂါကု ဆေးမှတ်တမ်း မျက်နှာဖုံးမှာ ရေးထားလေ့ရှိသော ဆောင်ပုဒ်ကို သတိရမိသည်။ ဟုတ်ကဲ့၊ သူ့ဖြစ်တာ ဝဋ်နာကံနာ မဟုတ်ရင် ဘာနာတာလဲ။ သူ ဒီလိုဖြစ်တာ ဝဋ်နာကံနာမဟုတ်တာကတော့ အလွန်ကို သေချာ ပါသည်။

ဆောင်းဦးပေါက် ကြိုးကြာသံတို့ကို အုတ်ရိုးအတွင်းမှ ကြားလာရသည်။ မော့ကြည့်လိုက်တော့ ကြိုးကြာငှက်တစ်အုပ် မြားပုံသဏ္ဌာန် မြောက်ဘက်ဆီသို့ ပျံသန်း ပျောက်ကွယ်သွားကြ၏။ ရင်၌ ခင်ဝမ်းရဲ့ သီချင်းတစ်စ လူးလွန့် ရုန်းကြွ လာကာ နှုတ်မှ ဆိုညည်းမိတော့ရဲ့…။

အမေ ××× ကျနော်တို့မှာ ××× ညီအစ်ကိုများစွာရှိတယ် ×××

အမေ ××× နိမ့်ကျနေချိန် ××× ကျနော်တို့ စိတ်မပျက်ပါ ×××

လောကဓံကို ××× ခံနိုင်တဲ့ ××× အမေရဲ့ ××× သားတွေ ×××

လောကကြီးမှာ ××× နိမ့်ကျလျက် ××× အမြဲမနေပါ ×××

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သူက ကျွန်တော့်ထက် သုံးလစောပြီး လွတ်သွားသည်။ ကျန်းမာရေးက တော့ ထူးပြီး ကောင်းမလာ။ ကျွန်တော်ကတော့ အပြင်မှာ သေချာကုမှ ကောင်းမယ် ထင်သည်။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ရောက်အောင် ပြန်နိုင်ပါ့မလား တွေးပူမိသည်။ အချိတ် အဆက်တွေတော့ အားလုံးလုပ်ပေးထားသည်ပဲ။ ဆိုးဆိုးရွားရွားတော့ ဖြစ်မည် မဟုတ်ဟု မျှော်လင့်ရ၏။ ကျွန်တော့်မှာသာ အဲလို ဆိုးဆိုးရွားရွားတွေကို အတင်း မေ့ပစ်ဖို့ ကြိုးစားနေရင်း တစ်ခုမေ့ တစ်ခုပေါ် ဆိုသလို ဖြစ်၍နေပြန်သည်။ မြစ်ကြီး နားခွဲ ဂင်တိုတိုလူ(ကိုမားကီး)က စီစဉ်သဖြင့် စာတိုပေစလေးတွေ ရေးဖြစ်ပြန်သည်။ ဒီတစ်အုပ်ကတော့ 'ဥတ္တရလေစိမ်း'။ နမြောစရာကောင်းတာက ထိုစာအုပ်လည်း အဖတ်မတင်။ ထောင်သံသရာသည် မလွတ်လပ်သော၊ မငြိမ်းချမ်းသောမြေ၌ ဆက်ကာ…ဆက်ကာ လည်နေတော့သည်။ အမေစု ငြိမ်းချမ်းရေး နိုဗယ်လ်ဆု ရရှိခြင်းကပင် ဂုဏ်ယူတတ်သော၊ ဂုဏ်ယူချင်သော ကျောင်းသားများအတွက် ဖိနှိပ်ထားမှုများအား ရိုက်ချိုးဖောက်ထွက်ရာအကြောင်း ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ထိုနေ့က ကျွန်တော်တို့သည် ကျောင်းအပြင်ဘက် လှည်းတန်းတစ်ဝိုက် တွင် ရှိနေကြသည်။ သို့သော် ကျောင်းထွက်ပေါက်များကို ပိတ်၍ ဖမ်းဆီးကြသော အခါ အတွင်းနှင့် အပြင် ပေါင်း၍မရတော့။ နောက်ရက်များမှာတော့ လှည်းတန်း ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပွဲဖြစ်လာသည်။ စစ်အစိုးရသည် ဖွင့်လက်စ ကျောင်းကို ပိတ်ပစ် လိုက်ရခြင်းဖြင့် အရှက်ရကာ နာမည်ရှိသမျှ၊ စာရင်းရှိသမျှ သဲသဲမဲမဲ အကုန်ဆွဲတော့ သည်။ ဗိုလ်ခင်ညွန့် ခေါင်းဆောင်သော ထောက်လှမ်းရေးများနှင့် အကျဉ်းဦးစီးမှ ထောင်မှူး၊ ထောင်ပိုင်၊ အရာရှိ၊ အကြပ်၊ တပ်သားများသည် အထက်မှ ပေးအပ်သော တာဝန်ကို တာဝန်ကျေရုံ မျှမက၊ အလွန်တရာမှ ကျေပွန်စွာ စေတနာအပြည့်ဖြင့် ထမ်းရွက်ခဲ့ကြ ပြီး ရာချီသော ကျောင်းသားများအတွက် စစ်ကြောရေးခန်းများ၊ ထောင်တံခါးများ ဖွင့်လှစ်လိုက်ခြင်းဖြင့် အမေစု၏ နိုဗယ်လ်ငြိမ်းချမ်းရေးဆု ရရှိခြင်း ကို အရွဲ့တိုက်ပစ်လိုက်လေတော့၏။

×××

ဒီလိုနဲ့ ရာချီသော ကျောင်းသားများ၊ နိုင်ငံရေးသမားများမှာ နှစ်ရှည် ထောင်ဒဏ်များကို မြန်မာပြည်အနှံ့ ထောင်စရိတ်ဖြင့် ဖြတ်သန်းလွန်မြောက်ခဲ့ကြရင်း ခုတော့ အပိတ်အမှောင်တို့သည် အရိပ်အယောင်မျှ တရေးရေး…။

ကျွန်တော့်အခန်းဖော်ဖြစ်ခဲ့သော သူသည် အိပ်မက်ဆိုးများကို ရင်ဆိုင် ရင်း စိတ္တဇညများကို တေးဖွဲ့နေမလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကဗျာတွေ ရွတ်နေမလား၊ ဒါမှမဟုတ် နိုင်ထူးရဲ့ တေးသွားတွေကို ညည်းနေမလား။

ဒါဟာ ××× လောကရဲ့ ××× သစ္စာတရား ×××

မပြေလည်တာတွေ××× မမျှတာတာတွေကြား ×××
လို့ ဖောက်ခွဲဖွင့်ထုတ်နေမှာလား သူငယ်ချင်း။
ခွင့်လွှတ်ပါသူငယ်ချင်း…၊ ပြောပါရစေတော့လေ။
သူသည် မုံရွာသားဖြစ်သည်။
သူသည် 'ချိုလေး'လို့ခေါ်ပြီး၊ ထောင်မှာတော့ သူ့ကို 'ရွှေကြီး'ဟု သိကြသည်။
သူသည် အသားဖြူဖြူ၊ နှုတ်ခမ်းပြောင်ပြောင်နဲ့ 'ခင်မောင်ရွှေ'ပါ။

ပြည်စိုး(10D)

www.burmeseclassic.com

ငြိမ်းချမ်းရေးဒီဇင်ဘာမှတ်တမ်း

ထွန်းထွန်းသန်း

ကျနော့်ချစ်သူငယ်ချင်း မောင်ညိုအေး(ကိုအေးသိန်း)က ကျနော် 10D နိုဗယ်လ်အရေးအခင်း ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှုအကြောင်း မှတ်တမ်းစာအုပ် ထုတ်ချင်၍ ကျနော့်ကို ဝင်ရေးပါလို့ တိုက်တွန်းလာပါသည်။ နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကျော်တုန်းက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်များအားလုံးကို အသေးစိတ် မှတ်မိရန်မှာ မလွယ်လှပါ။ ဘာတွေကို ရေးသင့်သနည်းဟု စဉ်းစားကြည့်မိသည့်အခါ ခေတ်နိုင်ငံရေး ရေစီးကြောင်းထဲမှ လူငယ်တစ်ယောက်၏ ဖြစ်ပေါ် တိုးတက်ပြောင်းလဲမှုကို ကြည့်ရှုလေ့လာသုံးသပ်သည့်ဘက်မှ တင်ပြရေးသားနိုင်လျှင် စာဖတ်သူများ ပိုအကျိုးဖြစ်ထွန်းနိုင်မည်ဟု စဉ်းစားမိပါသည်။ ဤစဉ်းစားချက်နှင့်အတူ ကျနော် မည်သို့ နိုဗယ်လ်အရေးအခင်း ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှုတွင် ပါဝင်လာသည်ဆိုသည်ကို ရေးသားဖြစ်ပါသည်။

ကျနော်သည် သာမန် လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး နိုင်ငံရေးကို စိတ်ပါဝင်စား

ခဲ့သူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ ကျနော်သည် အခြားလူငယ်များနည်းတူ လွတ်လပ်မှုကို မြတ်နိုးခုံမင်သူ၊ မိသားစုနှင့် သူငယ်ချင်းများကို ချစ်တတ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာပြည်သားပီပီ နွေတွင် ငှက်ပျော၊ စိန်ပန်း၊ ပိတောက်နှင့် ဥဩငှက်များကို ချစ်တတ် သူ၊ မိုးတွင်းတွင် မြေသင်းနံ့ကလေးကို ချစ်တတ်ကာ၊ သက်တံ့ရောင်စဉ်တန်းများကို ကောင်းကင်ယံ၌ ရှာဖွေတတ်သူ၊ ဆောင်းတွင်း နေဝင် နေထွက်များနှင့် တိမ်စဉ်တန်းများကို မျှော်ငေးကြည့်ချင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ညနေစောင်းလျှင် ကျနော် နှင့် သူငယ်ချင်းများ လမ်းထိပ် အုတ်ခုံတွင် ချိန်းတွေ့ကာ လမ်းပေါ်တွင် လှုပ်ရှားသွားလာနေကြသောသူများအား ဖိမ်ခံကြည့်ကြပြီး ရောက်တတ်ရာရာပြောကြမည်။ ထိုမှ တစ်ဆင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ခုကို သွားထိုင်ပြီး ခေတ်ပေါ် သီချင်းများကို ဖိမ်ခံနားထောင်ကြမည်။ (သို့တည်းမဟုတ်) ဒဿနများကို ရှာဖွေဆွေးနွေးငြင်းခုံ ကြမည်။ ဤသို့နှင့် နှစ်သက် ခုံမင်စရာကောင်းသည့် တစ်နေ့တာ ဘဝများစွာတွင် ပျော်မွေ့စွာ ရှင်သန်နေခဲ့ဖူးပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ နေညိုချိန်တွင် သူငယ်ချင်းများကို ခွဲပြီး အိမ်သို့ ပြန်ရမည်ကိုပင် စိုးရွံ့မိခဲ့ဖူးပါသည်။ နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်များ ရောက်ပြီဆိုလျှင် ကျနော်တို့သူငယ်ချင်းများ တစ်ယောက်အိမ် တစ်ယောက် အပြန် အလှန် လိုက်အိပ်ကြပါသည်။ ဤသို့ စားလည်း သူငယ်ချင်း၊ သွားလည်း သူငယ်ချင်း၊ အိပ်လည်း သူငယ်ချင်းဖြင့် လူငယ်သဘာဝ ပျော်စရာကောင်းသော အချိန်များကို အမြဲတစေ နှစ်သက် ပိုင်ဆိုင်ချင်ခဲ့ဖူးပါသည်။

'ဘဝသည် အသိတရားကို ပြဋ္ဌာန်းသည်' ဆိုသည့် ပြောကြား ဆုံးမချက် သည် မှန်လှပါသည်။ ကျနော်သည် နိုင်ငံရေးကို စိတ်မဝင်စားခဲ့သော်လည်း နေ့စဉ် တွေ့မြင်ကြုံတွေ့နေရသည့် လူမှုဝန်းကျင်၏ ရိုက်ခတ်သင်ကြားမှုများ၊ နိုင်ငံတွင်း ဖြစ်ပွားနေသော အခြေအနေ အဖြစ်အပျက်များ၏ တွန်းထိုးလှုံ့ဆော်မှုများကြောင့် မိမိကိုယ်ကို ဦးစားပေး ချစ်တတ်သော၊ ပဓာနထားတတ်သော လူငယ်တစ်ဦးဘဝမှ လောကကြီးကို ချစ်တတ်သော၊ အများပြည်သူ လူထုကြီး၏ အကျိုးစီးပွားနှင့် အမှန်တရားကို ကြိုးပမ်းဖော်ဆောင်ချင်သောလူငယ်နိုင်ငံရေးသတ္တဝါတစ်ဦးမဖြစ်ချင်သော်လည်းဖြစ်လာခဲ့ရပါတော့သည်။

×××

ကျနော်သည် ကချင်ပြည်နယ်တွင် မွေးဖွားပြီး ရန်ကုန်တွင် ကြီးပြင်းခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ ကျနော့်အမေ၊ အဖေ၏ အဘိုးအဘွားများက ရှမ်းတိုင်းရင်းသား လူမျိုးများဟု ဆိုပါသည်။ အဖေက အစိုးရဝန်ထမ်းဖြစ်ပြီး အမေက အိမ်မှာ နေ၍ အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းမှုအလုပ်ကို လုပ်ပါသည်။ ကလေးဘဝအကြောင်းတွေးမိလျှင် ကျနော့်ခေါင်းထဲ ပထမဦးဆုံး ရောက်လာသည်မှာ ကျောင်းပြောင်းသည့် အတွေ့အကြုံ ဖြစ်ပါသည်။ ကျနော်တို့မိသားစု ရန်ကုန်၊ သမိုင်းမြို့ကလေးမှာ နေခဲ့ဖူးပါသည်။ ကျနော်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

နှစ်တန်းအောင်သောအခါ အဖေက ကျောင်းကောင်းနေရအောင် ဆိုကာ ကျနော်တို့ အိမ်ဘေးနားက ကျောင်းမှ နုတ်ကာ အထက(၄) အလုံကျောင်းမှာ ထားရန် လုပ်ပါတော့သည်။ အဖေ့အပြောအရ အလုံကျောင်းက ပိုကောင်းသည်ဟု သိရပါသည်။ တကယ်ဆိုလျှင် အလုံကျောင်းသည် အိမ်နှင့် အတော်ကလေး ဝေးပါ သည်။ အချိန်အတော်ကြာ ရထားစီးသွားရပြီး ဂျင်မခန်းနှာ ဘူတာမှ ကျောင်းကို ရောက်အောင် အတော်ကလေး လမ်းလျှောက်ရပါသေးသည်။ ထိုသို့ အဖေက ကျနော့်ကို ကျောင်းပြောင်းမည်လုပ်သည့်အခါ ကျနော့်အတန်းပိုင် ဆရာက 'မင်း အဖေကို ပြောလိုက်ပါကွာ၊ ငါတို့ကျောင်းလည်း ကောင်းပါတယ်'ဟု မခံချိမခံသာ လေသံဖြင့် ကျနော် ကျောင်းပြောင်းသည်အထိ နေ့စဉ် ထပ်တလဲလဲပြောပါတော့သည်။ ဆရာက ကျနော့်ကို အခြားမြို့ကျောင်းသို့ ပြောင်းထားမည်ဆိုသည်ကို အတော် ကလေး မကျေမနပ်ဖြစ်ပုံရပါသည်။ ကျနော် ဘာမျှ ပြန်မပြောတတ်ခဲ့သော်လည်း အတော်ကလေး စိတ်မသက်မသာဖြစ်မိသည်ကိုတော့ မှတ်မိနေပါသည်။ ကျနော် ကျောင်းမှ ထွက်မည့်နောက်ဆုံးနေ့တွင် ကျနော့်ကို နှုတ်ဆက်ပွဲဟု ဆိုကာ ဆရာက စာကလေးခွေကြော်ကို ငရုတ်ဆီနှင့် ရောသုတ်ပြီး တစ်တန်းလုံးကို ကျွေးပါသည်။ အလုံကျောင်းသည် သမိုင်းကျောင်းထက် ကြီးကျယ်ခမ်းနားပါသည်။ သို့သော် ကျနော်သည် ယခင်ကျောင်းမှ ကစားဖော် သူငယ်ချင်းများနှင့် ဆရာ့ကို မကြာခဏ ဆိုသလို သတိရနေမိခဲ့ပါသည်။ ငါတို့အိမ်ဘေးက ကျောင်းသာ အလုံကျောင်းလို ကြီးကျယ်ခမ်းနားခဲ့မည်ဆိုလျှင် ငါ ကျောင်းပြောင်းစရာ လိုခဲ့မည်မဟုတ်ဟုလည်း တွေးဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

အဖေ အင်းစိန်မြို့ကို အလုပ်အရ တစ်မိသားစုလုံး ပြောင်းတော့ ကျနော် လည်း အင်းစိန် အထက(၂)ကျောင်းကို ပြောင်းခဲ့ပြီး၊ ထိုကျောင်းမှာပင် ငါးတန်းမှ ဆယ်တန်းအောင်သည်အထိ ကျောင်းနေခဲ့ပါသည်။ အင်းစိန်မြို့သည် ရန်ကုန်မြို့စွန် ရှိ သာယာလှပသည့် မြို့ငယ်ကလေးဖြစ်ပါသည်။ ကရင်တိုင်းရင်းသား လူမျိုးအတော် များများလည်း နေထိုင်ကြပြီး လှပတင့်တယ်လှသည့် ခရစ်ယာန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း များလည်း ရှိပါသည်။ ကျောင်းများတွင် စာသင်ကြားသည့် ဆရာ၊ ဆရာမအများစု သည် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်များဖြစ်ကြပြီး အလွန်ထက်မြက်ကြကာ စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းမှု အရာတွင်လည်း အလွန်ကောင်းကြပါသည်။ ထိုကျောင်း၌ စာသင်ကြားစဉ် ချစ်စရာ ကောင်းလှသည့် ကရင်လူမျိုး သူငယ်ချင်း အတော်များများရခဲ့ပါသည်။ တစ်ရက်တွင် တစ်တန်းတည်းနေ ရှစ်တန်းကျောင်းသား ကရင်သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်က ကျနော့်အား အင်းစိန်မြို့ တိရစ္ဆာန်ဆေးကုသရေးကျောင်းဝင်းထဲရှိ သူ့အိမ်သို့ ခေါ်လည်ပါသည်။ သူက ကျနော်နှင့် စကားပြောနေရင်း ဘီဘီစီမှ ထုတ်လွှင့်နေသည့် အစိုးရစစ်တပ်နှင့်

ကရင်သူပုန်များ တိုက်ပွဲဖြစ်နေသည့် သတင်းကို နားထောင်နေပါသည်။ သတင်းအပြီး သူက တက်ခေါက်လိုက်ကာ 'ဒီအစိုးရ မတရားဘူးကွာ'ဆိုကာ အစိုးရသည် မတရားသည့်အကြောင်း၊ သူတို့ ကရင်လူမျိုး များအား ဖိနှိပ်သည့်အကြောင်းများကို ပြောပါတော့သည်။ ယခုလို တိုင်းရင်းသား လူငယ်တစ်ယောက်က ဦးနေဝင်း၏ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ် လမ်းစဉ်ပါတီ (မ·ဆ·လ) ဦးဆောင်သည့် စစ်တပ်မှ ဆင်နွှဲနေသည့် ပြည်တွင်းစစ်သည် မတရားသည့်စစ်ဟု ဆိုကာ ဒေါသတကြီးပြောဆိုသည်ကို ကျနော့်ဘဝ၌ပထမဦးဆုံးနားထောင်ခဲ့ဖူးခြင်းဖြစ်ပြီး ကျနော်ဘာမျှပြန်မပြောတတ်ခဲ့ပါ။ ပြောရလျှင် ထိုသူငယ်ချင်းသည် တိုင်းပြည် တွင် ဖြစ်ပွားနေသည့် မတရားသည့် ပြည်တွင်းစစအကြောင်းအား ကျနော့်ကို ပထမဦးဆုံး မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ သူလို ရှစ်တန်းကျောင်းသားလူငယ်တစ်ယောက်က ထိုသို့မကျေမနပ်ပေါက်ကွဲနေခဲ့သည် ဆိုလျှင် ကျနော်တို့ကျောင်းမှ ကရင်လူမျိုး ဆရာ၊ ဆရာမများလည်း အစိုးရနှင့် ပတ်သက်သည့် မကျေနပ်ချက်များကို ဖွင့်မပြောဘဲ ကြိတ်မှိတ်မျိုသိပ် ချုပ်တည်းခဲ့ရ သည်များ ရှိနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ်က အစိုးရမှ အင်းစိန်မြို့နေ ကရင်လူထုအား ပစ်မှတ်ထား ဖိနှိပ်ခဲ့သည့်အတွက် အင်းစိန်မြို့နေ ကရင်လူတုမှာ ရဲနှင့် ကောင်စီ၏ နှောင့်ယှက်မှု မကြာခဏ သန်းခေါင်စာရင်းစစ် သည့်ဒဏ်ကို ခံခဲ့ရပြီး မြန်မာနိုင်ငံသား များဖြစ်သော်လည်း အခြားနိုင်ငံသားများနည်းတူ တန်းတူအခွင့်အရေးများ မရရှိ၊ မခံစားခဲ့ရကြောင်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျနော် သဘောပေါက်လာခဲ့ရပါသည်။

***

ကျနော်တို့ အင်းစိန်အိမ်မှာ ၈-ကား ဟီးနိုးကား ဂိတ်ဆုံးဆိုက်သည့်နေရာ ဖြစ်သည့်အတွက် ဘတ်စ်ကားစီး ခရီးသည်များ၊ ကားဂိတ်ကို အရင်းပြုပြီး စီးပွားရှာနေသည့်သူများနှင့် ရေခဲရေရောင်း၊ ဆေးလိပ်၊ ကွမ်းယာရောင်းရင်း မိဘကို တစ်ဖက်တစ်လှမ်းက ကူညီနေကြရသည့် ကလေးသူငယ်များကို ငယ်စဉ်ကတည်း က အမြဲမြင်တွေ့ လေ့လာခွင့်ရခဲ့ပါသည်။ ဘတ်စ်ကား အလုံအလောက်မရှိသည့် အတွက် ကားဆိုက်သည်နှင့် ခရီးသည်များ သဲသဲမဲမဲ အတင်းတိုးဝှေ့ လုယက်တက် ကြပါသည်။ ထိုသို့ လုယက်တက်ကြရင်း တစ်ခဏတာလေး ထိုင်ရဖို့ ခုံလုကြရင်း ခရီးသည်များ မကြာခဏဆိုသလို ရန်ဖြစ်ကြ၊ ထိုးကြရိုက်ကြသည်အထိလည်း မကြာခဏဖြစ်ကြပါ သည်။

တစ်ခါတွင် ခရီးသွားနှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်ကြရင်း အရမ်းဒေါသထွက်နေသည့် သူမှ လမ်းဘေး မန်ကျည်းဖျော်ရည်ရောင်းသည့်ဆိုင်မှ ရေခဲခွဲသည့် ဓားမကို ဆွဲယူပြီး အခြားတစ်ယောက်၏ ခေါင်းကို ခုတ်ထည့်လိုက်သည့်အတွက် အခုတ်ခံရသည့် သူမှာ ထိုနေရာ၌ပင် ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားခဲ့ပါသည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို သတိရ၍

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပြန်စဉ်းစားမိတိုင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မိကာ စိတ်ဒဏ်ရာရသလို ခံစားမိရပါသည်။ ထိုစဉ်ကတော့ အကျယ်ချဲ့ မစဉ်းစားနိုင်ခဲ့ဘဲ ဒေါသတကြီးခုတ်သည့်သူကိုပဲ အပြစ်မြင်ခဲ့မိပါသည်။

ကားဂိတ်ဆိုသည့်အတွက် ခါးပိုက်နှိုက်များလည်း ကျက်စားကြပါသည်။ အုပ်စုဖွဲ့၊ ဂိုဏ်းဖွဲ့ပြီး စီးပွားဖြစ် နှိုက်သည့်သူများရှိသလို၊ စားစရာမရှိ၊ ခက်ခဲသည့်အတွက် ကြံရာမရဖြစ်ကာ နှိုက်သည့် ခါးပိုက်နှိုက်များလည်း တွေ့ခဲ့ဖူးပါသည်။ မေ့မရသည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ပြောရလျှင် တစ်ခါတုန်းက ခါးပိုက်နှိုက် ခပ်ငယ်ငယ်တစ်ယောက် ဘတ်စ်ကားပေါ် တက်နေသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ ထီးကို နှိုက်ပြီး ပြေးပါသည်။ ထိုခါးပိုက်နှိုက်ကို သံစုံမြည်နေသည့် လူအုပ်ကြီးမှ ဖမ်းမိသွားပါသည်။ တစ်ယောက်တစ်ချက် သူ့ထက်ကိုယ် ဦးအောင် ရိုက်နှက်လိုက်ကြသည့်အတွက် ထိုခါးပိုက်နှိုက်ခများမှာ သွေးသံရဲရဲနှင့် ရေမြောင်းထဲတွင် လဲကျပြီး သတိလစ် မေ့မြောသွားခဲ့၍ ကျနော် အရမ်းသနားသွားခဲ့မိပါသည်။

'သနားပါတယ်'ဟု ကျနော်က အမှတ်မထင်ပြောလိုက်မိ၍ 'သနားရင် မင်းအိမ်ခေါ်သွားပါလား'ဟု လူအုပ်ထဲမှ တစ်ယောက်က ဒေါနှင့် ပြောလိုက်သောကြောင့် ကျနော် ခပ်ကုပ်ကုပ်နှင့် ပြန်ခဲ့ရပါသည်။ ကျနော့်စိတ်ထဲမှာတော့ 'ဒီထီးတစ်လက်လောက်နဲ့ကွာ၊ အရမ်းကို ဒုက္ခရောက်နေလို့ ဖြစ်မှာပါ။ သေများသေသွားပြီလား မသိဘူး'ဟု တွေးဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ညရောက်လာပြီဆိုလျှင် ဘဝရပ်တည်ရေးအတွက် ခန္ဓာကိုယ်ကို ရင်းပြီး ဝင်ငွေရှာကြသည့် အမျိုးသမီးများနှင့် သူတို့အား ထိန်းချုပ်ကာ ပိုက်ဆံရှာကြသည့် ပြည့်တန်ဆာခေါင်းများလည်း ကားဂိတ်ကို ရောက်လာတတ်ပါသည်။ ထိုသူတွေက ထိုအမျိုးသမီးများ သူတို့ခိုင်းသည့်အတိုင်း မလိုက်နာက ကိုယ်ထိလက်ရောက် ရိုက်နှက်တာမျိုးများ ရှိပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ လူလူချင်း အနိုင်ကျင့်ထိန်းချုပ်ပြီး စီးပွားရှာသည်မှာ အတော်စက်ဆုပ်ဖွယ်ရာ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့ နေ့စဉ် မြင်နေကျ အဖြစ်များမှတစ်ဆင့် လူအများ ကြပ်တည်းပြီး ဒုက္ခရောက်နေကြပြီဆိုသည်ကို ကျနော် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တိုး၊တိုးပြီး သိလာခဲ့ရပါသည်။

'မြန်မာနိုင်ငံသည် သယံဇာတ ပေါများကြွယ်ဝလှသည့် နိုင်ငံတစ်ခုဖြစ် သည်' ဟူ၍ ကျောင်းစာသင်ခန်းများမှ ငယ်စဉ်ကတည်းက စ၍ အဆက်မပြတ် သင်ကြားခဲ့ရသော်လည်း လက်တွေ့တွင်မတော့ ပြည်သူလူထုကြီးက ဆင်းရဲမွဲတေ ကျပ်တည်းနေသည်ကို သတိပြုလာမိပါသည်။ တစ်ခုခုတော့ အမှားကြီး မှားနေပြီ ဆိုသည်ကို တဖြည်းဖြည်း သတိထားမိလာကာ တိုင်းပြည်အခြေအနေကို တဖြည်းဖြည်းချင်း လေ့လာရင်း ပြုမိလာပါသည်။ ထိုသို့ လူထုကြီးက ဆင်းဆင်းရဲရဲနှင့် ရုန်းကန်

နေရသည့်အချိန်တွင် တိုင်းပြည်ကို ဦးဆောင်ပြီး ဆိုရှယ်လစ် ပန်းတိုင်ကြီးဆီကို အောင်မြင်စွာ ချီတက်နေကြသည့် မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီ (မ·ဆ·လ)ဝင် ခေါင်းဆောင်များမှာကား အခွင့်ထူးခံ လူချမ်းသာများဖြစ်နေကြကြောင်း ကျနော် တွေ့ရှိလာခဲ့ပါသည်။ ထိုခေတ်က မ·ဆ·လ ပါတီဝင် လူကြီးများဆိုလျှင် 323 တို့၊ 929တို့၊ မာစတာကျစ်တို့စီးကြပြီး၊ နည်းနည်းနိမ့်သည့်အရာရှိများဆိုလျှင် မာဇဒါ (B600) လေးဘီးတို့ စီးကြပါသည်။ တန်းတူညီမျှရေး မူပေါ်လစီအောက်တွင် မ·ဆ·လ ပါတီဝင်များ၏ ဝတ်တာစားတာ၊ သုံးတာစွဲတာ အစစအရာရာ အကောင်းတွေချည်းဖြစ်ကြပါသည်။ ထိပ်သီး ပါတီဝင်များ စားသည့်ဆန်နှင့် အများပြည်သူ စားသည့်ဆန်က အရည်အသွေးချင်း အများကြီးကွာလှပါသည်။ ထိုသူတို့၏ သားသမီးများသည် တိုင်းပြည်ရှိ ထိပ်သီးကျောင်းများတွင် တက်ရောက် စာသင်ကြားခွင့် ရကြပါသည်။ ထိုသို့ မတရားသည့်အချက်များကို တွေ့မြင်ရသည့်အတွက် ကျနော် တဖြည်းဖြည်းနှင့် အစိုးရကို ယုံကြည်မှု ကင်းမဲ့လာပါသည်။ ကျောင်းတွင် သင်ကြားရသည့် ဆိုရှယ်လစ် ဘောဂဗေဒကိုလည်း ကျနော် မယုံကြည်တော့ပါ။ ထိုသို့ လူထုကြီး ဆင်းရဲစွာ ရုန်းကန်နေရသည်ကို မြင်တွေ့နေရလေလေ၊ အစိုးရကို မုန်းတီးရွံရှာလေလေ ဖြစ်မိပါသည်။ ထိုစဉ်က အစိုးရကို မကျေနပ်သည်များအား မိသားစုများနှင့် သူငယ်ချင်းများအကြား ရံဖန်ရံခါပြောဖြစ်သည်မှလွဲ၍ နိုင်ငံရေးလုပ်မှ ဖြစ်မည်ဆိုသည် အထိတော့ မတွေးဖြစ်ခဲ့ပါ။ သူခိုးတွေ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်နေပြီဟုပဲ ခပ်လွယ်လွယ် ကောက်ချက်ချထားတာမျိုးပဲ ရှိခဲ့ပါသည်။

***

ကျနော် ဆယ်တန်းတက်နေချိန် ကျနော့်အဖေ၏ တူ၊ ကျနော့်အစ်ကို ဝမ်းကွဲကိုကျော်ဝင်း အင်းစိန်ထောင်မှ လွတ်လာပြီး ထောင်က အထွက်မှာ အိမ် ကို ဝင်လာပါသည်။ မှတ်မိသလောက်ဆိုလျှင် သူသည် ထောင်နှစ်သက်ရှည်ချခံထား ရာမှ နိုင်ငံတော်သံဃာ့နာယက လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်အမိန့်နှင့် လွတ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူက စကားပြောကောင်း၍ ကျနော် သူ့ကို ခဏကလေးနှင့် ရင်းနှီး သွားပါသည်။ သူ ထောင်ကျရခြင်းအကြောင်းကို ကျနော် အလွန်စိတ်ဝင်စားပြီး သိချင်မိသည့်အတွက်...

'အစ်ကို...ဘာကြောင့် ထောင်ကျရတာလဲ၊ အဲဒီလိုမေးတာ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်'

ဟု မရဲတရဲနှင့် မေးမိပါသည်။ သူက ထောင်ထဲမှ ရလာသည့် တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ပေါက်နေသည့် ဝဲများကို တဖျစ်ဖျစ်ကုတ်ရင်း ...

'နိုင်ငံရေးလုပ်လို့ပေါ့ကွာ။ ဒီအစိုးရက ပြည်သူတွေအပေါ်ကို ကောင်းမှ မကောင်းတာကိုး ညီငယ်လေးရ'

ဟု ဖြေပါသည်။ ထိုစဉ်အချိန်တုန်းက သူက အိမ်ထောင်ကျနေပြီး ကလေးများ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လည်း ရှိပါသည်။ သူက မ·ဆ·လ အစိုးရ ပြည်သူတွေကို မည်သို့ မည်ပုံမကောင်းသည့်အကြောင်းတွေကိုပြောပြပါသည်။သူကထိုအချိန်တုန်းကသြဇာအလွန်ထက်နေသည့် မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီဥက္ကဋ္ဌလည်း ဖြစ်၊ သမ္မတ ကြီးလည်းဖြစ်သည့် ဦးနေဝင်းအား 'ဦး'မတပ်ဘဲ 'နေဝင်း'ဟု မကြောက်မရွံ့ ပယ်ပယ်နယ်နယ် ခေါ်ဝေါ်ကာ ရန်သူသဖွယ် သတ်မှတ်ပြောဆိုနေသည်ကို နား ထောင်ရင်း ကြက်သီးမွေးညင်းများ ထမိသည်အထိ အလွန်သဘောကျမိပါသည်။ သူ့ကို အတုယူကာ ဆယ်တန်းကျောင်းသားအရွယ် ကျနော်က မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ် လမ်းစဉ်ပါတီဥက္ကဋ္ဌ သမ္မတကြီး ဦးနေဝင်းအား 'နေဝင်း'ဟု စတင်သုံးနှုန်းခေါ်ဝေါ် ပြောဆိုပါတော့သည်။ ရိုင်းမှန်း သိသော်လည်း ထိုသို့ခေါ်လိုက်တိုင်း အလွန်အရသာရှိ လှပြီး ထောင်ကျခဲ့သည့် ကျနော့်အစ်ကိုအတွက် လက်စားချေနေရသလို ပီတိမျိုး လည်း ဖြစ်မိပါသည်။ လူငယ်သဘာဝအရ အင်အားကြီးမားသည့်သူအား ဆန့်ကျင် အန်တုပြချင်သည့် သဘောမျိုးရှိခဲ့၍လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကျနော့် သူငယ်ချင်း အေးသိန်း(မောင်ညိုအေး-ပန်းတော)နှင့် ဖြစ်ဖြစ်၊ အခြားသူငယ်ချင်းများ နှင့်ဖြစ်ဖြစ် အစိုးရ မကောင်းကြောင်း ပြောဖြစ်ကြသည့်အခါမျိုးမှာခပ်တည်တည်နှင့်နေဝင်းဟုခေါ်ဝေါ်ပြောဆိုပါတော့သည်။ တကယ်တော့ ထိုစဉ်အချိန်က ဦးနေဝင်း အစိုးရ မကောင်းသည့်အကြောင်း ကျနော် သိနေခဲ့သော်လည်း နိုင်ငံရေးမှုကို အသေ အချာ နားမလည်ခဲ့ပါ။ နောက်ကိုမှ လမ်းဘေး စာအုပ်အဟောင်းဆိုင်များမှနိုင်ငံရေးစာအုပ်များကိုဝယ်ယူပြီးစာဖတ်ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။ ကိုကျော်ဝင်းကိုတော့ ၈၈၈၈- အရေးတော်ပုံကြီး မဖြစ်ခင်လေးမှာပဲ စစ်အစိုးရက အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာ ဖမ်းသွားပြီး မန္တလေးထောင်ထဲမှာ ထောင်ချထားလိုက်ပါသည်။ သူသည် အဖမ်းခံရသည့် အချိန်ကာလအတွင်း၌ ရွှေဘိုအနီးက ဝက်လက်မြို့၌ ကျူရှင်ဆရာအဖြစ် ကျောင်းသားများကို စာပြနေခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။

×××

၈၈၈၈-လူထုအရေးတော်ပုံကြီးသည် မြန်မာပြည်သူလူထု လူတန်းစားတစ်ရပ်လုံးကို ကိုယ်စားပြုပြီး အစိုးရ၏ မတရားသည့် လုပ်ရပ်မှန်သမျှအား ရဲရဲရင့်ရင့်ဖော်ထုတ် ဆန့်ကျင်ပုန်ကန်ရမည်ဆိုသည့် အာဏာရှင် ဆန့်ကျင်ရေးအတွေးအခေါ်ကို လူထုအား တပ်ဆင်ပေးခဲ့သည့်အတွက် အလွန်ကျေးဇူးကြီးမားလှသည့် အရေးတော်ပုံကြီးဟု ဆိုရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအရေးတော်ပုံကြီးကြောင့် တိုင်းပြည် ကို ဖိနှိပ်အုပ်ချုပ်လာခဲ့သည့် အာဏာရှင် မ·ဆ·လ အစိုးရလည်း မရှုမလှ ပြုတ်ကျသွားပါသည်။ ထိုအရေးတော်ပုံကြီးနောက်ပိုင်း၌ လူထုကြား နိုင်ငံရေးနိုးကြားလာမှုနှင့် အတူ လူကြီး-လူငယ်များ၏ ဝတ်စားနေထိုင် ပြောဆိုမှုများ အများကြီး ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီး လူများအကြား၌လည်း တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး အပြန်အလှန် အကူအညီပေးကြ ကာ

စည်းလုံးညီညွတ်မှုများ ပိုမိုတိုးပွား များပြားလာပါသည်။ လူကြီး-လူငယ်များသည် မျိုးချစ်စိတ်ကို ဖော်ဆောင်သည့် ဝတ်စားဆင်ယင်ပြောဆိုမှုများကို လုပ်ဆောင် လာကြပြီး နိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေးလုပ်ငန်းများတွင်လည်း တက်ကြွစွာ ပါဝင်လာကြသည် ကိုလည်း တွေ့ရပါသည်။ အတော်အားရစရာကောင်းပါသည်။

ကျနော့်အတွေ့အကြုံကို ပြောရလျှင် ကျနော်နှင့် သူငယ်ချင်းများသည် ပင်နီတိုက်ပုံနှင့် ကချင်ပုဆိုးကို ဝတ်လိုက်သည်နှင့် ဝံသာနု ပြည်ချစ်များပမာ စိတ်ထားများ မြင့်မြတ်သွားသလို ခံစားရပြီး တိုက်ပွဲဝင်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်သွားသလို မျိုးလည်း ခံစားရပါသည်။ တိုက်ပွဲဝင် ခွပ်ဒေါင်း လက်မောင်းစည်း၊ နဖူးစည်းများကိုလည်း သွားလေရာ ဆောင်ထားတတ်ပြီး ယင်းတို့ကို ချည်နှောင်လိုက်သည်နှင့် အသေခံ မှန်တိုင်းတပ်သားများပမာ ခံစားခဲ့ရပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျနော်နှင့် ကျနော့် သူငယ်ချင်းများမှာ အခြားလူငယ်များနည်းတူ သွားလည်း နိုင်ငံရေး၊ စားလည်း နိုင်ငံရေးဆိုသလို တစ်ကိုယ်လုံး နိုင်ငံရေးသွေးများ အချိန်ပြည့် ဆူပွက်နေခဲ့ပါသည်။ စာများကိုလည်း ပိုမို ဖတ်ဖြစ်ခဲ့ကြပြီး ကျနော်ကတော့ ဖတ်မိသည့် စာများထဲမှ ဂျာနယ်ကျော် ဦးချစ်မောင်ကို အတော်ကလေး အားကျမိခဲ့သည့်အတွက် သူလို နေထိုင်ပြောဆိုမှုများပင် ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ စာပေနိုင်ငံရေးဘက်ကို ဝါသနာပါလာသည် နှင့်အတူ ကဗျာဆရာကြီး တင်မိုး(ဆရာဂျမ်း)နှင့် ဆရာ မောင်လင်းယုန်(ရှမ်းပြည်) တို့ကဲ့သို့သော ဆရာကြီးများ၏ စာပေနိုင်ငံရေးဆိုင်ရာ သြဝါဒများ၊ အဆုံးအမများကို နာယူနိုင်ရန် စာပေနိုင်ငံရေး ဝါသနာပါသူများ စုစည်းလေ့ရှိကြသည့် အင်းစိန်ဈေး ဝင်းအတွင်းရှိ 'ဝင်းပပ' လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးသို့ သွားရောက်ထိုင်ကြကာ ဆရာကြီးများထံမှ အနီးကပ် လေ့လာဆည်းပူးမှုများ လုပ်ခဲ့ကြပါသည်။ ထိုအချိန်ကာလတုန်းက လူငယ်များ စာဖတ်လာကြသည့်အတွက် လူငယ်အတော်များများကို စာအုပ် ကလေးများ တကိုင်ကိုင်နှင့် တွေ့ကြရတတ်ပါသည်။ ကျနော်နှင့် သူငယ်ချင်းများမှ အခြားလူငယ်များ နိုင်ငံရေးစာများ အလွယ်တကူ ဖတ်ရှုလာနိုင်စေရန် ရည်ရွယ်ပြီး 'အရှေ့မိုးကောင်းကင်' အမည်ရသည့် စာအုပ်အငှားဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်အား ရန်ကုန် လှည်းတန်းရှိ ဓေယျာသီရိ လမ်းတွင် ဖွင့်လှစ်ကာ ခေတ်ပေါ် စာအုပ်များနှင့် ရှားပါး နိုင်ငံရေးစာအုပ် ငှားရမ်းမှုများ လုပ်ခဲ့ကြပါသည်။

×××

၈၈၈၈-အရေးတော်ပုံကြီးက ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်၊ ကိုမင်းကိုနိုင်၊ ကိုမိုးသီးကဲ့သို့ ထင်ရှားသော ခေါင်းဆောင်များကို မွေးထုတ်ပေးလိုက်သည့်အတွက် နိုင်ငံတွင်း၌ နိုင်ငံရေးပါတီအသင်းအပင်းများ၊ ကျောင်းသားသမဂ္ဂလှုပ်ရှားမှုများ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပါသည်။ ဤနေရာတွင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်အကြောင်းကို ကျနော်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

နည်းနည်းလေး ပြောပြချင်ပါသည်။ ၈၈၈၈-အရေးတော်ပုံကာလအတွင်း ရွှေတိဂုံဘုရားအနောက်ဘက် ပစ္စယံ၌ ၅သိန်းနီးပါးခန့်မျှ ရှိသည့် လူထုကြီးကို ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် တရားဟောပါသည်။ ကျနော်က ဦးဝိဇာရ ကားလမ်းမပေါ်မှ နေ၍ တရား ပွဲကို မြင်နေရခြင်းဖြစ်ပြီး ကျနော့်ရှေ့ ကွင်းပြင်ကြီးထဲမှာတော့ သိန်းနှင့် ချီသည့် လူထုကြီးရှိပါသည်။ ဒေါ်စုကို သေးသေးကလေးသာ မြင်နေရသော်လည်း အများ သူငှာများလိုပဲ အရမ်းကို စိတ်လှုပ်ရှား နှလုံးခုန်ပြီး ဝမ်းသာနေသည်ကို မှတ်မိနေပါ သေးသည်။ ထိုသို့ ခံစားမှုနှင့်အတူ 'သူဟာငါတို့ရဲ့ခေါင်းဆောင်၊ လူထုရဲ့ခေါင်းဆောင်'ဖြစ်သည်ဆိုသည့် အသိသည် ထိုအချိန်က ကျနော့်ဦးနှောက်ထဲ၌ အသံ တစ်ခုပမာ ပဲ့တင်ထပ်နေခဲ့ပါသည်။

၈၈၈၈-နောက်ပိုင်း၌ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်အိမ်သို့ သူမ ခွင့်ပြုချက်အရ ကျနော် တစ်ခေါက်သွားရောက် လည်ပတ်ဖူးပြီး သူနှင့် လူချင်းတွေ့ဆုံကာ မိနစ်အနည်းငယ် စကားပြောဖူးပါသည်။ ယခုလို သူနှင့် တွေ့ရန် စီစဉ်ပေးသူမှာ ကျနော့်ချစ်သူငယ်ချင်း၊ ယခု ခါတ်ပေါင်းစုနှင့် မနောမယ မဂ္ဂဇင်းတွင် အယ်ဒီတာ လုပ်နေသော ကိုအောင်မျိုးသန်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့အတွက် ကိုအောင်မျိုးသန်းကိုလည်း ယခုတိုင် ကျေးဇူးအထူးတင်မိပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျနော် ပြောချင်သည်များကို ကြိုတင်စီစဉ်ထားခဲ့သော်လည်းဒေါ်စုနှင့်တွေ့သည့်အခါ သူမ၏ချောမောလှပခန့်ညားတင့်တယ်သော ရုပ်ရည်နှင့် ကျက်သရေရှိ တည်ကြည်ခံ့ညားလှသည့် ပြောဆိုဟန်၊ လှုပ်ရှားဟန်ကို ငေးကြည့်နေမိကာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအကြောင်းကို သတိရ တွေးနေမိခဲ့ပြီး သူမပြောပြနေသည်များအား ငေးမော နားထောင်ခဲ့သည်မှ လွဲ၍ များစွာ ပြန်မပြောနိုင်ခဲ့ပါ။ ကျနော် NLD ပါတီကို မဝင်ခဲ့သော်လည်း သူမနှင့် တွေ့ပြီးနောက်ပိုင်းတွင် ကျနော့်အယူအဆအတွေးအခေါ်အသိအမြင်များနှင့်စဉ်းစားပုံများများစွာပြောင်းလဲသွားခဲ့ပါသည်။ ယခင်က ကျနော်သည် ပညာရေး၊ စီးပွားရေး ဘက်တွင် အားသန်သူ၊ စာဖတ်ဝါသနာပါသူ၊ နိုင်ငံရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ကိုယ်တတ် နိုင်သလောက် ဝင်လုပ်ပေးမည်ဟု စဉ်းစားထားသည့် သူတစ်ယောက်ထက် မပိုခဲ့ပါ။ ထိုစဉ်က မိဘစီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးနေရာမှ စီးပွားရေးသမား ပေါက်စတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။ သူမနှင့် တွေ့ပြီးနောက်တွင် တိုင်းပြည်၌ ဒီမိုကရေစီရရှိအောင် တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ ကြိုးပမ်းမည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ပြုခဲ့ပါသည်။ ၁၉၉၀ ခုနှစ်၊ ရွေးကောက်ပွဲ မစခင်လေးမှာ ကျနော် ပျဉ်းမနားမြို့ကို သစ်လုပ်ငန်း ကိစ္စနှင့် ရောက်နေပြီး မဲပြန်ထည့်ရန် ပြင်နေချိန်တွင် ကျနော့်အဖေက ဖုန်းဆက်ပြီး မဲပြန်လာထည့်ရန် သတိပေးပါသည်။ ကျနော်လည်း ပျဉ်းမနားမြို့မှ ရထားနှင့် ချက်ချင်း ရန်ကုန်ပြန်ပြီး အမျိုးသား ဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ်ကို ကိုယ်စားပြုထားသည့် အင်းစိန်က ပြည်သူ့လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ်ကို မဲသွားထည့်လိုက်ပါသည်။ မဲရုံက ထွက်လာသည်နှင့် ကျနော်က မဲထည့်ရန် စောင့်ဆိုင်းနေကြသည့်

လူအုပ်ကြီးဘက် ကို လှည့်ကာ လက်သီးလက်မောင်းတန်းပြီး 'NLD'ဟု ကြွေးကြော်လိုက်ပါသည်။လူအုပ်ကြီးကလည်းNLDဟုပြန်လည်အော်ဟစ်ကြွေးကြော်လိုက်ပါသည်။ မည်သူ့ကို မဲထည့်လိုက်မှန်း မမှတ်မိတော့သော်လည်း တိုက်ပွဲတစ်ခုကို အောင်မြင်စွာ ဆင်နွှဲနိုင်လိုက်သလို ကျေနပ်စွာ ခံစားခဲ့ရပါသည်။

×××

၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလလယ်အတွင်း တစ်နေ့တွင် ကျနော့်အိမ်သို့ ကျနော့်သူငယ်ချင်း ကိုဆန်နီ (ခေါ်) ကိုသီဟသူ ရောက်လာပြီး ဒေါ်အောင်ဆန်းစု ကြည် နိုဗယ်လ်ငြိမ်းချမ်းရေးဆု ရသည့်အထိမ်းအမှတ်ကို ကြိုဆိုဂုဏ်ပြုသည့်အနေ ဖြင့်လည်းကောင်း၊ အစိုးရမှ နိုင်ငံရေးပြဿနာများကို ငြိမ်းချမ်းသောနည်းဖြင့် အဖြေရှာလာစေရန် ဖိအားပေးသည့်အနေဖြင့် လည်းကောင်း၊ ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှု တစ်ခုကို ဖော်ဆောင်ရန် သင့်သည့်အကြောင်း ကျနော်တို့ ဆွေးနွေးဖြစ်သည်။ ကျနော်လည်း တစ်ခုခုလုပ်ရန် စဉ်းစားနေချိန်ဖြစ်လေရာ 'ကောင်းတယ်၊ လုပ်ကြတာပေါ့'ဆိုပြီး သူ့ကို ပြောလိုက်ကာ၊ ကျနော့်ဘက်က သူငယ်ချင်းများနှင့် စုစည်း တိုင်ပင်ပြီး အင်အားစုစည်းမှုများကို စတင်လုပ်ဆောင်မည့်အကြောင်းနှင့် အစိုးရဆန့်ကျင်ရေး စာရွက်စာတန်းများ ရိုက်နှက်ဖြန့်ချိရန် တာဝန်ယူမည့်အကြောင်းကို ပြောလိုက်ပါသည်။ ကိုဆန်နီက သူနှင့်တကွ ကိုဘိုဘိုဟန်၊ ကိုမျိုးမြင့်၊ ကိုမြင့်ဆွေ နှင့် အခြားသော သူငယ်ချင်းများဘက်မှ ယူမည့် တာဝန်များကိုလည်း ပြောပြပါ သည်။ သို့သော် လုံခြုံရေးသဘောသဘာဝအရ ကျနော် စုစည်းမည့် လူစာရင်း၊ သူ စုစည်းမည့် လူစာရင်းကိုတော့ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး မပြောခဲ့ကြပါ။ ထိုစဉ် အချိန်က အစိုးရမှ ကျောင်းများတွင် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ ကျင်းပပေးပြီး ကျောင်းသားထုကို နိုင်ငံရေးမှ အာရုံလွှဲနိုင်အောင် ကြိုးစားနေချိန်ဖြစ်ပါသည်။ ကျနော်လည်း ကျနော် ချစ်ခင်ယုံကြည်ရသည့် ကိုအေးသိန်း၊ ကိုအောင်မျိုးသန်း၊ ကိုရဲထွန်းအောင်၊ ကိုစိုးလွင်၊ ကိုလွင်ဦး၊ ကိုနိုင်မျိုးထွန်း၊ ကိုကျော်အောင်(ကွယ်လွန်)၊ ကိုမောင်မောင်ကျော်(စာရေးဆရာ ငြိမ်းကျော်၏ သား)အပါအဝင် အင်းစိန်မှ အခြားနီးစပ် ခင်မင်ရာ (၁၀ယောက်ခန့်၊ မမှတ်မိတော့ပါ) သူငယ်ချင်းများနှင့် တိုင်ပင်စုရုံးပြီး ဒီဇင်ဘာလ ၉ရက်၊ ၁၀ရက်နေ့ကို ပစ်မှတ်ထားပြီး ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှု ဖော်ဆောင်ရန် စီစဉ်လိုက်ကြပါသည်။ သူငယ်ချင်းများအားလုံးက တက်ကြွပြီး သတ္တိရှိသည့်သူတွေချည်းဖြစ်သည့်အတွက် များစွာ မစည်းရုံးလိုက်ရပါ။ 'အေး၊ အဲဒီနေရာကို အဲဒီအချိန် ကျရင် ငါတို့လာခဲ့မယ်'ဆိုသူတွေချည်းပင် ဖြစ်ကြပါသည်။ ထိုစဉ်အခါက နိုင်ငံရေး လုပ်သည်ဆိုသည်မှာ မိမိအသက်ကို ရင်းပြီး လုပ်ရသည်ဟု ဆိုလျှင် ရနိုင်ပါသည်။ လူမသိသူမသိ အဖမ်းခံရ၊ အနှိပ်စက်ခံရပြီး သေသွားနိုင်သည်အထိပင်လည်း ဖြစ်သွား

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

နိုင်ပါသည်။

ကျနော်နှင့် ကိုအေးသိန်း(မောင်ညိုအေး-ပန်းတော)မှာ ဆယ်တန်းကျောင်းသားဘဝကတည်းက တတွဲတွဲ တွဲလာခဲ့သည့်၊ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အလွန်ချစ်ခင်ကြသည့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဖြစ်ကြပါသည်။ နိုင်ငံရေးလုပ်တော့လည်း တိုးတိုးတိတ်တိတ်နှင့် အတူတူလုပ်ဖြစ်ကြပါသည်။ ကျနော်တို့ နှစ်ယောက်သားတွဲပြီး နိုင်ငံရေးလုပ်ငန်းများ၊ အစိုးရ ဆန့်ကျင်ရေးလုပ်ငန်းများကို ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နှင့် ကိုယ်တတ်နိုင်သလောက် လျှို့ဝှက်စွာ အဆက်မပြတ် လုပ်နေခဲ့ကြပါသည်။ အကယ်၍ ထောင်ကျခဲ့လျှင် ထောင်ထဲ၌ မည်သို့မည်ပုံ ရှင်သန်နေထိုင်ရမည်၊ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းမှုများကို မည်သို့ ရင်ဆိုင်ကျော်လွှားရမည် ဆိုသည့် နည်းနာများကို သိရန် 'ကြိုးစင်ပေါ်မှ မှတ်တမ်းများ' ဆိုသည့် သူရဲကောင်း ဂျူးလီးယက် ဖူးချစ်အကြောင်းကို ရေးသားထားသည့် စာအုပ်မျိုးကို ကြိမ်ဖန်များစွာ ဖတ်ထားခဲ့ပြီး မိမိ အဖမ်းခံခဲ့ရလျှင် မည်သို့မည်ပုံလုပ်မည်ဆိုသည်များကို စိတ်ထဲ၌ အကြိမ်ပေါင်း များစွာ စဉ်းစားထားကာ စိတ်ဓာတ်ရေးရာအရ ပြင်ဆင်ထားခဲ့ပါသည်။ သို့သော် မလိမ်တမ်းပြောရလျှင် ထောင်ကျမည်ကို မကြောက်သော်လည်း အနှိပ်စက်ခံရမည့် အရေးကိုမူ ထိုစဉ်က စိုးရိမ်ခဲ့မိသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိတို့အထဲမှ တစ်ယောက်ယောက် အဖမ်းခံခဲ့ရလျှင် အသားအနာမခံပါနှင့်၊ ဖော်သာ ဖော်ပါ။ သို့သော် ချက်ချင်းမဖော် ဘဲ တစ်ပတ်အထိတော့ နည်းနည်းအနာခံပြီးမဖော်ဘဲစောင့်ပေးကြမည်ဟုအားလုံးသဘောတူထားခဲ့ကြပါသည်။ ကျနော်လည်း ထိုစဉ်အခါက အတော်ကလေး စိတ် လှုပ်ရှားနေပါသည်။ အစိုးရဆန့်ကျင်ရေးလုပ်လျှင် ကျနော်ချစ်သော ပညာရေးကို စွန့်လွှတ်ရမည်။ (ထိုစဉ်က ကျနော်သည် ရူပဗေဒဂုဏ်ထူးတန်းကျောင်းသား တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ရူပဗေဒနှင့် ဒေါက်တာဘွဲ့ကို ရချင်ခဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပါ သည်။) ထို့အပြင် ကျနော့်မိသားစု၊ ကျနော် လုပ်နေသော စီးပွားရေး စသည်များကို စွန့်လွှတ်ရမည်။ ကံမကောင်းလျှင် အဖမ်းအဆီးခံ၊ အနှိပ်စက်ခံရပြီး ကျနော် သေသွား နိုင်သည်။ အနည်းဆုံး ထောင်ကျမည်။ မိသားစု၏စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများပျက်သွားနိုင်သည်။ ကံမကောင်းလျှင်မိဘနှစ်ပါးစလုံး ထောင်ထဲရောက်သွားနိုင်သည် စသည့် များကိုလည်း စိုးရိမ်စိတ်နှင့်အတူ တွေးမိပါသည်။ ထိုသို့သော ပူပင်သော အတွေးများ နှင့် အိပ်မပျော်သော ညများစွာလည်း ရှိခဲ့ပါသည်။

ဤသို့နှင့်၊ နောက်ဆုံးတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ ချမည်၊ လုပ်မည်၊ သေချင် သေ၊ ထောင်ကျချ ကျ၊ လူဆိုတာ ရှင်သန်နေတုန်းအချိန်ကာလမှာ အမှန်တရားဘက် က မရပ်တည်ဘဲ သူရဲဘောကြောင်ပြီး ကြောက်နေလျှင် အလွန်ရှက်စရာကောင်းမည် ဟူသော အတွေးနှင့် နောက်ဆုံး စိတ်ဒုန်းဒုန်းကျသွားပါသည်။ ထိုသို့ ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ချက် ကျသွားပြီးသည့်နောက်တွင် စိတ်ထဲ၌လည်း လွန်စွာပေါ့ပါး လန်းဆန်း

သွားပါသည်။ ဤသို့နှင့် သူငယ်ချင်းများနှင့် တာဝန်အသီးသီးခွဲဝေကာ နိုဗယ်လ် အရေးအခင်း ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှုကို ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်(ပင်မ)တွင် ဖော်ဆောင်မည့်အကြောင်း နံရံကပ် နှိုးဆော်စာများ ကပ်ခြင်း၊ စာများ ဝေခြင်း၊ ကြွေခြင်း စသည်တို့ကို နိုဝင်ဘာလ မကုန်ခင်လောက်မှ စတင်ပြီး လုပ်ကိုင်ကြပါတော့သည်။

ဤသို့ စာဖြန့်ဝေရင်း ဒီဇင်ဘာလ ၉ ရက်နေ့တွင် ကိုဘိုဘိုဟန်ကို ဆရာအယောင်ဆောင်သော ထောက်လှမ်းရေးများက ခါးပိုက်နှိုက်ဟု စွပ်စွဲရိုက်နှက်ကာ ဖမ်းသွားသည်ကို ကြားသိလိုက်ရပါသည်။ ကျနော်တို့၏ ဒေါသများ အထွတ်အထိပ် သို့ ရောက်သွားကာ အစိုးရက ထိုသို့ ကလိမ်ကျင့် ကလိမ်ကြံပြီး အကြမ်းဖက်လာ လျှင် ငါတို့လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်သည့်အနေဖြင့် ခုခံမှု၊ ကာကွယ်မှုများ ပြန်လုပ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ကြပါတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ဒီဇင်ဘာလ ၈ ရက်နေ့တွင် ကျနော်တို့ RC ခန်းမအနီးတွင် အုတ်ခဲကျိုးများ၊ တုတ်များ၊ ဝါးလုံးများကို ပုံထားခဲ့ကြပါသည်။

×××

မနက်ဖြန် ဒီဇင်ဘာလ ၁၀ ရက်နေ့၊ ၁၉၉၁ ခုနှစ်တွင် ကျနော်နှင့် သူငယ်ချင်းများ နိုဗယ်လ်ငြိမ်းချမ်းရေးဆုရှင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကို ဂုဏ်ပြု ချီးမြှောက်သည့်အနေဖြင့်သော် လည်းကောင်း၊ စစ်အစိုးရမှ တိုင်းပြည်တွင်း ဖြစ်ပွားနေသော နိုင်ငံရေးပြဿနာများကို ငြိမ်းချမ်းသည့်နည်းဖြင့် အဖြေရှာရန် ဖိအားပေးသည့်အနေဖြင့်သော် လည်းကောင်း၊ ၈၈၈၈-စက်တင်ဘာလတွင် စစ်တပ်က ငြိမ်းချမ်းစွာ ဆန္ဒပြသည့် ပြည်သူများအား အကြမ်းဖက် ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်ပြီး အာဏာသိမ်းခဲ့မှုကြောင့် အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ အရှိန်သေသွားခဲ့ရသော ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှုများကို ပြန်လည်အသက်သွင်း ဖော်ဆောင်ရန် ရည်ရွယ်၍သော် လည်းကောင်း၊ အစိုးရ ဆန့်ကျင်ရေးတရားပွဲများကို ကျောင်းတွင်း ကျင်းပကြမည်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုလှုပ်ရှားမှုနှင့်အတူ ကျနော်၏ ဘဝသည်လည်း ခက်ခဲကြမ်းတမ်းသော၊ ဆိုးရွားသော ပြောင်းလဲမှုများကို ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရတော့မည်ကို သိနေခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ပိုင်းဖြတ်ထားသောစိတ်ကြောင့် ကျနော့်တွင် အဖမ်းခံရမည်၊ အနှိပ်စက်ခံရမည်ကို စိုးရွံ့သောစိတ်များလည်း လုံးဝ ရှိမနေခဲ့ပါ။ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာကြောင့် ကျနော့်တို့ လှုပ်ရှားမှု မအောင်မမြင်ဖြစ်မည်ကိုသာ ပိုမိုစိုးရိမ်ခဲ့မိပါသည်။ သို့သော်လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာကို ယုံကြည်သူပီပီ သမ္ဗုဒ္ဓေကို ရွတ်ခြင်း၊ စိတ်တည်ငြိမ်အောင် တရားထိုင်ခြင်းများကို တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ လုပ်နေခဲ့ပါသည်။

ဤသို့နှင့် မနက် ၈ နာရီထိုးသည့်အခါ ချိန်းထားသည့်အတိုင်း ယခုကျူးရှင်သင်ကြားနေသော ကိုစိုးလွင် ရောက်လာပါသည်။ ကျနော်က ဖြန့်ချိမည့်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စာရွက်စာတမ်းများ ထည့်ထားသည့် ကျောပိုးအိတ်ကို လွယ်ထားလိုက်ပြီး နှစ်ယောက်သား ကားဂိတ်ဆီသို့ ဦးတည်လိုက်ကြပါသည်။ ထိုမနက်ခင်းသည် ချောမွေ့သော မနက်ခင်းတစ်ခုတော့ မဟုတ်ခဲ့ပါ။ ကားဂိတ်တွင် ကျနော် အမြဲတစေ သတိထားမိနေသော ခါးပိုက်နှိုက်အုပ်နှင့် သွားတိုးပါသည်။ ထိုခါးပိုက်နှိုက်ထဲမှ တစ်ယောက်က ကျနော့်ကို မိုက်ကြည့်ကြည့်လိုက်သည်ကို ကျနော် သတိထားမိလိုက်သည်။ ထိုစဉ် သူတို့ထဲမှ ခါးပိုက်နှိုက်တစ်ယောက်က ကားပေါ် တက်နေသည့် ကျောင်းသူတစ်ယောက်ဆီမှ အိတ်တစ်ခုအား လှမ်းနှိုက်လိုက်သည်ကို ကျွန်တော် လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ကျနော်က မနေနိုင်တော့ဘဲ ထိုခါးပိုက်နှိုက်၏ ကုပ်ပိုးကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး နှိုက်ထားသည့် ပစ္စည်းပြန်ပေးရန် ပြောလိုက်သည်။ သူက ကျနော့်ကို တစ်ချက်နှင့် လှမ်းလုပ်လိုက်ရာ ကျနော်က ရှောင်ပြီး ပြန်ထိုးလိုက်သည့်အတွက် သူ ပစ်လဲကျသွားသည်။ ထို့နောက် သူက ခါးကြားတွင် ကပ်ထားသည့် ဓားကို ဆွဲထုတ်ပြီး လေတွင် ဝှေ့ယမ်းပြီး ကျနော့်ကို အတင်းလိုက်ထိုးရာ ကျနော့်မှာ 'ခါးပိုက်နှိုက်'ဟု အော်ရင်း ရပ်ထားသည့် ၄၅-ကားကို ပတ်ပြေးရပါသည်။ ဖြစ်ပျက်ပုံများမှာ မြန်လွန်း သောကြောင့် ကိုစိုးလွင်လည်း မည်သို့လုပ်ရမှန်း သိနိုင်ခဲ့မည် မဟုတ်ပါ။ ထို့နောက် ထိုခါးပိုက်နှိုက်မှ ကားမီးလုံးကို ဓားနောင့်နှင့် ထိုးခွဲကာ ထွက်ပြေးသွားခဲ့ပါသည်။ ဤသို့ ရင်တထိတ်ထိတ် အဖြစ်အပျက်များကို ကြုံရပြီး နှစ်ယောက်သား ကျောင်းသို့ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

သို့နှင့် စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ကျနော်တို့ RC ခန်းမရှေ့တွင် စုစည်းလိုက်ကြသည်။ ကျနော်က RC ခေါင်မိုးပေါ်ကို လှမ်းတက်လိုက်ပြီး တိုက်ပွဲဝင် ခွပ်ဒေါင်းအလံကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ကိုအေးသိန်းက RC အပေါ်ထပ်မှ နေ၍ အလံချည်ရန် ဝါးလုံးရှည်တစ်ခုကို ကျနော့်ကို ချပေးလိုက်သည်။ ကျနော်က ခွပ်ဒေါင်းအလံကို ဝါးလုံးထိပ်တွင် ချည်လိုက်ပြီး လေထဲတွင် ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။ ထိုအခါ ကျောင်းလုံခြုံရေးများ ချက်ချင်းဆိုသလို ပြေးထွက်လာသည်။ ကိုကျော်အောင်၊ ကိုအောင်လွင်ဦးနှင့် အခြား အင်းစိန်မှ သူငယ်ချင်းများက စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း အုတ်ခဲကျိုးများ၊ တုတ်များကို ကိုင်ထားလိုက်ကြပြီး လုံခြုံရေးများကို တစ်ယောက်မှ အနားမကပ်ရန် ပြောဆိုလိုက်ကြသည်။ လုံခြုံရေးများက ကျွန်တော်တို့ တကယ်တုံ့ပြန်တော့မည်ကို ရိပ်မိသွားပြီး ချက်ချင်းဆိုသလို အလျိုလျိုပျောက်သွားကြသည်။ ကျောင်းသားအချို့ ပြေးထွက်လာပြီး ခွပ်ဒေါင်းအလံ၏ အောက်တွင် လာရောက် စုစည်းလိုက်ကြသည်။ ကျနော်က မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် စည်းလိုက်ကာ ကျနော် မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း မိတ်ဆက်ပြီး တရားများကို စတင် ဟောပြောပါတော့သည်။ ကျောင်းသားအတော်များများက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနေ၍ ကျနော်တို့ကို အားပေးနေသော်လည်း အနီးနားသို့ ချက်ချင်းရောက်မလာကြပါ။ ဝန်းရံ ထောက်ခံနေကြသော ကျောင်းသား

များထဲတွင် ကျနော့်ညီမနှင့် ညီမဝမ်းကွဲကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ကျနော်က ကျောင်းသားများ ပိုမိုအားတက်လာစေရန်အတွက် မျက်နှာတွင် စည်းထားသည့် ပဝါကို ဆွဲချွတ်လိုက်သည်။ ကျနော် ထိုသို့လုပ်လိုက်၍ ကျနော့်ညီမနှစ်ယောက် ချက်ချင်းငိုချလိုက်သည်ကို ကျနော် တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုသို့ ချွတ်လိုက်သည့် ဆုံးဖြတ်ချက်သည် မှန်သွားပါသည်။ ကျောင်းသားများ ပိုမိုပါလာကြပါသည်။ ဦးဆောင်မည့်သူသည် ကြောက်နေ၍မဖြစ်ပါ။ မကြာပါ။ ကျောင်းသူနှစ်ယောက် (လူ့ဘောင်သစ် ဒီမိုကရက်တစ်ပါတီမှ မရီရီထွန်း၊ မနှင်းနှင်းမွှေးနှင့် အခြားတစ်ယောက်ဟု သိရပါသည်။) ထွက်လာပြီး အဓိပတိကားလမ်းကို ပိတ်ထိုင်လိုက်သည်။ ကားလမ်းမကိုလည်း လွယ်အိတ်များ ချကာ ပိတ်လိုက်ကြသည်။ ကျနော်တို့ အတော်အားရှိသွားပါသည်။ ထို့နောက် ကိုသီဟသူ(ကိုဆန်နီ)မှ တရားဆက်ဟောပါသည်။ မကြာပါ၊ လှုပ်ရှားမှုသည် အရှိန်အဟုန်ရလာပြီး အဓိပတိလမ်းမပေါ် ချီတက်စုစည်းခြင်းမှတစ်ဆင့် အားလုံးစုစည်းမှုဖြင့် စာသင်ခန်းများတွင် ကျန်ရှိနေ ကြသော ကျောင်းသားများကို ကျနော်တို့ ဆွဲထုတ် စုစည်းနိုင်လိုက်ကြသည်။ များမကြာခင် ပါမောက္ခများ၊ ကထိကများနှင့် ဆရာများ RCရှေ့ ရောက်လာပါ သည်။ ကျနော်က ဆရာ၊ ဆရာမများကို အနားသို့ မလာဖို့ လှမ်းအော်ပြောလိုက် သည်။ ဆရာ၊ ဆရာမများက အနားသို့ မလာတော့ဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရပ်နေကာ ကျနော့်လက်တွင် ကိုင်ထားသည့် လေထဲ၌ လွင့်နေသော တိုက်ပွဲဝင် ခွပ်ဒေါင်းအလံ ကို ငေးကြည့်နေကြသည်။ ထိုသို့ ငေးကြည့်နေကြသော သူတို့မျက်လုံးများသည် ဝင်းလက် တောက်ပနေပြီး၊ ထိုမျက်လုံးများသည် ကျနော်တို့၏ လုပ်ရပ်ကို ဂုဏ်ယူ အားပေး ထောက်ခံနေကြသည့် မျက်လုံးများဖြစ်ကြောင်း ကျနော် ခံစားသိရှိလိုက်ရ သည်။

လမ်းမပေါ်တွင် ထိုင်နေကြသည့် ကျောင်းသူနှစ်ဦးကို တရားဟောပေးရန် ကျနော်က ဖိတ်ခေါ်လိုက်၍ တစ်ယောက်က တရားတက်ဟောပါသည်။ ကျောင်းသားများ အတော်လေး စိတ်ဓာတ်တက်ကြွသွားကြပါသည်။ ဤသို့နှင့် ကျောင်းသားများ က ချီတက် လှုပ်ရှားမှုကို အလှည့်ကျ ဆက်လက် ဦးဆောင်လိုက်ကြသည်။ ကျနော် လမ်းမနံဘေး ထွက်ထိုင်လိုက်ရင်း အဓိပတိလမ်းမပေါ်တွင် ကြွေးကြော်သံ များကို တိုင်တည်ရင်း ခွပ်ဒေါင်းအလံများကို ဝှေ့ယမ်းကာ ချီတက်ဖြတ်သန်းသွားကြ သည့် သပိတ်မှောက် ကျောင်းသားများကို ငေးကြည့်ကာ ဝမ်းသာလွန်း၍ ကျနော် မျက်ရည်များ ကျဆင်းလာပါသည်။

'အောင်ပြီ၊ မင်းတို့ မောင်းပြန်တွေ ကိုင်ပြီး ဘယ်လောက်ပဲ ဖိနှိပ်…ဖိနှိပ်၊ ငါတို့ကျောင်းသားတွေရဲ့ ခွပ်ဒေါင်းအလံဟာ လေမှာ ဝဲပျံနေဦးမှာပဲဟေ့…'

ဟု စိတ်ထဲမှ ကြွေးကြော်လိုက်မိပါသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စစ်အစိုးရသည် 10D နိုဗယ်လ်ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှုအပြီး ကျနော်တို့ မိသားစုကို များစွာ ဒုက္ခပေးခဲ့ပါသည်။ ကျောင်းသားပေါင်း ၂၀၀ ကျော် ထောင်သွင်း အကျဉ်းကျခံရပြီး အနှိပ်စက်ခံခဲ့ကြရပါသည်။ ကျနော်လည်း ပြေးရင်း ရှောင်ရင်းဖြင့် တောထဲ ရောက်သွားခဲ့ကာ လူ့ဘောင်သစ် ဒီမိုကရက်တစ်ပါတီသို့ ဝင်ရောက်ကာ နိုင်ငံရေးအလုပ်များကို တောထဲတွင် စနစ်တကျ ဆက်လက်လုပ်ဆောင်ခဲ့ပါသည်။ စစ်အစိုးရ လိုက်လံဖမ်းဆီးနေချိန်၊ မိမိရှောင်ပြေးနေရချိန်အတွင်း မိမိအား ဖွက်ထား၊ ပုန်းထားပေးခဲ့သော သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြသည့် ကိုအောင်မျိုးသန်း၊ ကိုနိုင်မျိုးထွန်း၊ ကိုရဲထွန်းအောင်၊ ကိုကျော်အောင်၊ ကိုမောင်မောင်ကျော်၊ ကိုအောင်မိုးအေးတို့အား တောထဲ နေစဉ်ကာလများအတွင်း အထူးသတိရ လွမ်းဆွတ် ကျေးဇူးတင်မိသလို၊ အခြား ဖွက်ထားပေးခဲ့ကြသော ကျနော့်အဖေ၏ စီးပွားဘက် မိတ်ဆွေများဖြစ်ကြသည့် တိုက်ကြီးမြို့မှ ဦးစံဖြိုးနှင့် ကိုအင်းယျားလေးတို့ကိုလည်း အလွန်ကျေးဇူးတင်မိပါ သည်။ ထို့အပြင် မိမိလွတ်မြောက်နိုင်အောင် ဖွက်ထားရင်း တောထဲထိ ရောက်အောင် ကူညီပေးခဲ့သော ကျနော့်အစ်ကိုရင်း ကိုခင်မောင်သန်းမိသားစု၊ သူ၏ ယောက်ဖများ နှင့် ကျနော့်အစ်ကိုဝမ်းကွဲဖြစ်သည့် ကိုတင့်လွင်(စာရေးဆရာ မောင်လွင်မွန်-ကသာ) နှင့် မိသားစုများအား ကျေးဇူးအထူးတင်မိပါကြောင်း ဤနိုဗယ်လ်အရေးအခင်း ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှုကို ရေးသားရင်း ရင်ဖွင့်လိုက်ရပါသည်။

ထွန်းထွန်းသန်း

ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

* ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့် ပဋိပက္ခအသွင် ကူးပြောင်းရေးဘာသာရပ်ကို အမေရိကန်နိုင်ငံ၊ ဗားမောင့်မြို့ရှိ နိုင်ငံတကာသင်တန်းကျောင်း (School for International Training) တွင် တက်ရောက်သင်ကြားခဲ့ပြီး ၂၀၀၃ ခုနှစ်တွင် ထိုဘာသာရပ်ဖြင့် မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့ပါသည်။
* အမေရိကန်နိုင်ငံရှိ အမျိုးသား ငြိမ်းချမ်းရေး ဖောင်ဒေးရှင်း(National Peace Foundation) တွင် ဆက်သွယ်ရေးအတိုင်ပင်ခံ တာဝန်ဖြင့် ၂၀၀၅ ခုနှစ်မှ ၂၀၀၇ ခုနှစ်အထိ တာဝန်ထမ်းခဲ့ပါသည်။
* ယခုအချိန်တွင် အမေရိကန်နိုင်ငံရှိ နိုင်ငံတကာ ကယ်ဆယ်ရေးကော်မတီ (International Rescue Committee) ၌ မြန်မာနိုင်ငံအပါအဝင် စစ်မက် ပဋိပက္ခဒဏ်များကို ခံစားခဲ့ရသော နိုင်ငံပေါင်းစုံမှ ဒုက္ခသည်များကို ကူညီ စောင့်ရှောက် နေရာချထားပေးသည့် လုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်လျက်ရှိပါသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

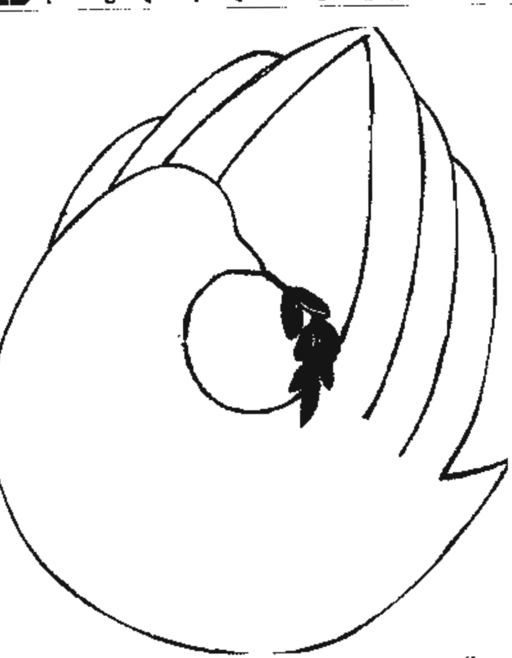

'မြောက်ပြန်လေ' နှောင်ကြိုးမဲ့စာစု (၁) မွေးဖွားခြင်း

ဆန်နီ

'မြောက်ပြန်လေ'အား မွေးဖွားခဲ့သည်မှာ ယခုဆိုလျှင် ၂၁နှစ် ရှိခဲ့ပြီ။ လူ့သက်တမ်းအရဆိုလျှင် လူလားမြောက်ပြီး လူကြီးဘဝထဲ ဝင်ချိန်ဖြစ်သည်။ 'မြောက်ပြန်လေ'ကို ကျွန်တော်တို့ အလွန့်အလွန် ခက်ခဲကြမ်းတမ်းစွာ သန္ဓေတည်ပြီး မှ မွေးဖွားသန့်စင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အမည်အပြည့်အစုံက 'မြောက်ပြန်လေ နှောင် ကြိုးမဲ့ စာစု(၁)' ဖြစ်သည်။ မြောက်ပြန်လေ၏ မွေးချင်းညီတစ်ယောက်ရှိခဲ့သည်။ သူကား တစ်နှစ်ခြားပြီးမှ မွေးဖွားခဲ့သူ 'နှောင်ကြိုးမဲ့ စာစု(၂) အရိုင်းကဗျာ'ပင် ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုလည်း အလွန့်အလွန် ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ သန္ဓေတည် မွေးဖွားခဲ့ရသည်။ ထိုသို့ မွေးဖွားပြီး လပိုင်းအတွင်းမှာပင် ထောင်အာဏာပိုင်များ၏ လက်တွင်း ဖမ်းဆီးခံရပြီး မီးရှို့ဖျက်ဆီးခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

မြောက်ပြန်လေကို သီးသန့်အကျဉ်းထောင်၏ ကျွန်းတိုက်အတွင်းတွင် ကျွန်တော်တို့ မွေးဖွားခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က အင်းစိန် သီးသန့်ထောင်၏ ၁-ဆောင်နှင့် ၂-ဆောင် ရေချခြမ်း၊ နောက်ခြမ်းနှင့် ကျွန်းတိုက်တွင် ကျွန်တော်တို့ 10D ကျောင်းသား များ အများစုဖြင့် ပြည့်နေချိန်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ကို ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ မတ်လကုန်ပိုင်း တွင် အမိန့်ချခဲ့ပြီး ထောင်ကျဘဝဖြင့် ၅လခန့်အကြာတွင် ကျော်ကျော်ဦးက စတင် အိပ်မက် မက်ခဲ့သည်။ ထိုအိပ်မက်က အလွန့်အလွန် အန္တရာယ်ကြီးသော သည်းထိတ် ရင်ဖို စွန့်စားခန်းဖြစ်သည်။ ထောင်တွင်း လက်ရေး မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ကို 10D တစ်နှစ်ပြည့်အဖြစ် အမှတ်တရ ထုတ်ဝေရန်ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ထောင်တွင် အလွန်ကြမ်းတမ်း ကျပ်တည်းစွာ ဖြတ်သန်းနေရသော ကာလ။ စက္ကူစဆိုလျှင် လုံးလုံးမရှိရ။ ထောင်ဝင်စာမှ ပါသော ဆေးလိပ်စည်း စက္ကူပတ်ကိုပင် ခွာပြီးမှ သွင်းနေရချိန်။ ခဲတံ၊ ဘောလ်ပင်ဆိုလျှင်တော့ ဒေါက်ခတ်၍ ပြင်းထန်စွာ ရိုက်နှက်ပြီး နောက်မှတိုးနေချိန်ဖြစ်သည်။ ကျော်ကျော်ဦးက ပန်းချီအလွန်ဝါသနာပါသူ၊ မဂ္ဂဇင်း လုပ်ဖို့ ပိုးထနေသူ။ ဒီလိုနှင့် ကျွန်တော်တို့ ဤစွန့်စားခန်းကို စတင် စွန့်စားဖြစ်ခဲ့သည်။ 10D တစ်နှစ်ပြည့် ၁၉၉၂ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလအမီ ထွက်နိုင်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ ဇလပိုင်း အကုန်လောက်ကတည်းက စတင်ခဲ့ရသည်။ စာအုပ်ဖြစ်ရန် ဝိုင်းဝန်းကူညီ ပံ့ပိုးကြ သော်လည်း စာအုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ အဓိက တာဝန်ယူရမည့် သုံးဦးက ကျော်ကျော်ဦး၊ မောင်မှိုင်းနှင့်၊ ကျွန်တော်ဖြစ်သည်။ စာအုပ်နာမည်ရွေးတော့ သုံးယောက်စလုံး စဉ်းစားလာသော အမည်များကို အခြေခံ၍ ရွေးသည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကျွန်တော်ရွေးထားသည့်အထဲက နာမည်တစ်ခုနှင့် ကျော်ကျော်ဦး ရွေးထားသည့် နာမည်တစ်ခုက တူနေသည်။ ထိုနာမည်က 'မြောက်ပြန်လေ'ပင် ဖြစ်သည်။ 'နှောင်ကြိုးမဲ့စာစု'ဆိုတာက ကျော်ကျော်ဦးပေးသော နာမည်။ 'အမှတ်(၂) အရိုင်း ကဗျာ' အမည်က မောင်မှိုင်းရွေးသော နာမည်ဖြစ်သည်။

စာအုပ်အတွက် ပထမအလုပ်မှာ စာမူများ တောင်းခံခြင်းဖြစ်သည်။ ပထမ ဆုံး ကျွန်တော်တို့ ကျွန်းတိုက်ကျောင်းသားများ၊ ထို့နောက် ၁-ဆောင်နှင့် ၂-ဆောင် မှ ကျောင်းသားများကို လျှို့ဝှက်စွာ အကြောင်းကြား၍ စာမူတောင်းသည်။ စာမူရေး မည်ဟု အကြောင်းပြန်သူများကို စာမူရေးနိုင်ရန် စာရွက်နှင့် မင်ချောင်းများကို လျှို့ဝှက်စွာ ပို့ပေးခဲ့ရသည်။ ထိုအချိန်အတွင်းမှာပင် စာမူအချောတင်နိုင်ရန် စာရွက် များ ထပ်သွင်းရသည်။ ရလာသောစာမူများကို ကျွန်တော်တို့က ဖတ်ကြပြီး သဘောတူညီမှုဖြင့် ရွေးသည်။ ရွေးပြီးသား စာမူများကို ပထမအကြိမ် အချောကို ကျော်ကျော်ဦးက ရေးသည်။ တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် စုပေါင်းပြီး ပထမအကြိမ် စာအုပ် အကြမ်းတစ်ခုရပြီးမှ ဒုတိယအကြိမ်အဖြစ် အချောသတ်ရေးခြင်းဖြစ်သည်။ စာအုပ် အချောသတ်ရေးအတွက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စာရွက်ချောများ၊ မင်ချောင်း၊ မင်တံများကို လျှို့ဝှက်စွာ သွင်းရသည်။ သွင်းသည့်အခါတွင်လည်း အလီလီခွဲ၍ ဝန်ထမ်း(ရင်းနှီးလွန်းသူ)များမှ တစ်ဆင့် သွင်းယူရသည်။ ထိုစဉ်က အနည်းဆုံး တစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်ခန့် အရေးဖော် ရှာဖွေရေး(ထောင်အခေါ် တလာစီခြင်း)များ ရှိနေသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ နေ့ခင်းဘက်က ရေးသားထားသည်များကို ပလတ်စတစ်အထပ်ထပ်ပတ်၍ တိုက်ဝင်းအပြင်ဘက် မြေကြီးထဲတွင် တူးမြှုပ်ရသည်။ မနက် ထောင်ဖွင့်ချိန်၌ ခိုး၍ ပြန်တူးဖော်ပြီး အလုပ်လုပ်၊ ညနေ ပြန်မြှုပ်ဖြင့် လုပ်ကြရသည်။ ထိုစဉ်က မနက်ဘက် တိုက်ခန်းများ ဖွင့်ချိန်တွင် အခန်းခိုးပြောင်းပြီး အလုပ်လုပ်ကြရသည်။ အဓိက အလုပ်ခန်းက ကျော်ကျော်ဦး နေသည့် ကျွန်းတိုက် (၆) ခန်းဖြစ်သည်။ပုံမှန်ကင်းစောင့်ပေးရသူကကျော်ကျော်ဦးအခန်းဖော်ကိုပြည်စိုးဖြစ်သည်။ စာအုပ်အတွက် အပင်ပန်းဆုံးက ကျော်ကျော်ဦးပင် ဖြစ်သည်။ ပထမအကြိမ် ရေးပြီးသား စာအုပ်ကို ဒုတိယစာအုပ်အချောအဖြစ် လက်ရေးကို သူနှင့် ကိုမြင့်ဆွေက ရေးပေးသည်။ သရုပ်ဖော်ပုံများကိုလည်း သူနှင့် ကိုမြင့်ဆွေက ဆွဲသည်။ စာအုပ်အဖုံးစာလုံးနှင့် ဒီဇိုင်းကို ကျော်ကျော်ဦးကပင် လုပ်သည်။ Layout ကိုလည်း သူပဲ ထိုင်သည်။ စာမူများကို ကိုအံ့ဖွယ်ကျော်က Proof ဖတ်ပေးသည်။ စာအုပ်အမှာစာကို ကျွန်တော်က အကြမ်းရေးပြီး ကိုအံ့ဖွယ်ကျော်က အချောပြန်သတ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ရင်တထိတ်ထိတ် စွန့်စား၍ သုံးလကျော်ကြာ တန်တီးခဲ့ရသော မြောက်ပြန်လေ အချောကို နိုဝင်ဘာလ ကုန်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်တို့ မွေးဖွားသန့်စင်နိုင်ခဲ့တော့သည်။

မြောက်ပြန်လေ မွေးဖွားခဲ့ပြီးသည့်အခါ ဖြန့်ချိရေးကို ကျွန်တော်နှင့် ကျော်ကျော်ဦးက တာဝန်ယူ ဖြန့်ချိခဲ့သည်။ ၁-ဆောင်နှင့် ၂-ဆောင်တွင် အရှေ့ ခြမ်း တစ်ယောက်၊ အနောက်ခြမ်း တစ်ယောက် တာဝန်ခံ ဖြန့်ချမည့်သူ ရွေး၍၊ ထိုသူမှတစ်ဆင့် ထပ်မံ ဖြန့်ဝေခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ဖြန့်ဝေရာတွင်လည်း တစ်နေ့ပြီး တစ်နေ့ ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် ဖြန့်ဝေခဲ့ရသည်။ ထိုတိုက်များကို မဖြန့်ဝေမီ ကျွန်တော် တို့ ကျွန်းတိုက်တွင် ပထမဆုံး ဖြန့်ဝေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ နေ့စဉ် စာအုပ်ဖြန့်ဝေနေသည့် အခြေအနေကို မျက်ခြေမပြတ် စောင့်နားထောင်နေရသည်။ နေ့စဉ် အဆက်အသွယ် လုပ်၍ ဘယ်အခန်း ရောက်နေပြီဆိုသည်ကို ကျွန်တော်တို့က နားစွင့်နေရခြင်းဖြစ် သည်။ (တလာစီနိုင်သော ရက်များနှင့်) ကျပ်တည်းသော အချိန်များတွင် စာအုပ် ဖြန့်ခြင်းကို ရပ်ဆိုင်းထားရသည်များလည်း ရှိခဲ့သည်။ သီးသန့်အကျဉ်းထောင်ရှိ တိုက်ခန်းများ အားလုံးမှ အကျဉ်းသားအားလုံး ဖတ်ပြီးချိန်တွင်မှ ကျွန်တော်တို့ထံ စာအုပ်ကို ပြန်ပို့နိုင်းရသည်။ စာအုပ်ပြန်ရောက်လာသည့်ညတွင် ကျွန်တော်တို့ သက်ပြင်းချ၍ ပြုံးနိုင်တော့သည်။ စာအုပ်ဖြန့်ချိန် စုစုပေါင်း တစ်လခွဲခန့် ကြာလိမ့် မည်ထင်သည်။ ထို ပြန်ရောက်လာသော မြောက်ပြန်လေကို ကျွန်တော်တို့က တံတိုင်းများကို ဖြတ်ကျော်၍

ပြင်ပလောကသို့ ရောက်ရန် တစ်ဖန် ခက်ခက်ခဲခဲ အားထုတ်ခဲ့ရပြန်ပါသည်။ ထိုသို့ ပြင်ပတွင် သိမ်းဆည်းထားသော စာအုပ်ကို ဇရာဝတီမှ ပုံတူရိုက်နှိပ်ပြီး၊ ထိုင်းနယ်စပ်နှင့် ပြည်ပတွင် ၂၀၀၀ ခုနှစ်နှောက်ပိုင်းမှ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ် ဖြန့်ချိခဲ့သည်။ ၎င်းစာအုပ်ကို ယခုအကြိမ် 10D စာအုပ်တစ်အုပ် လုပ်သည့်အခါ အများက ပြန်သုံးချင်ကြသဖြင့် ဤ 'မြောက်ပြန်လေ' အကြောင်း ဖော်ပြရင်း မြောက်ပြန်လေ ရဲဘော်များအားလုံးကို ဂုဏ်ပြုလိုက်ပါသည်။

ဆန်နီ

www.burmeseclassic.com

ကျေးဇူးစကား

ကျွန်တော်တို့အနေဖြင့် စာအုပ်ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်ကြိုးစားပါသော်လည်း အခြားပါဝင်ရေးသားနိုင်သည့် ရဲဘော်များ ကျန်နေပါသေးသည်။ အတွေ့အကြုံအခက်အခဲများကြောင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ကို နားလည်ပေးပါရန် တောင်းပန်အပ်ပါသည်။

ပါဝင်ရေးသားကြသော ရဲဘော်များ၊ စာအုပ်ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် ကူညီပေးကြသော ဒီနိုင်ငံမှ အေအေ၊ ဦးအေးကျော် MD (ICEC စံပညာရှိသော ကိုယ်ပိုင်အထက်တန်းကျောင်း)နှင့် အခြားသော ဝိုင်းဝန်းသူအားလုံးကို ကျေးဇူးမှတ်တမ်းရေးထိုးလိုက်ရပါသည်။

စီစဉ်သူများ